

TẤN
MINH

An Lạc Group
April

pháp
tập
minh

2.

LỜI TÓ CAO LĂNG THÂM

Mục lục

Lời Nói Đầu

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (1)

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (2)

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (3)

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (4)

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (5)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (1)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (2)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (3)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (4)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (5)

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (6)

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (1)

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (2)

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (3)

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (4)

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (5)

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Sông (1)

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Sông (2)

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Sông (3)

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Sông (4)

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Sông (5)

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (1)

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (2)

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (3)

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (4)

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (1)

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (2)

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (3)

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (4)

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (1)

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (2)

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (3)

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (4)

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (1)

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (2)

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (3)

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (4)

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (1)

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (2)

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (3)

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (4)

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (1)

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (2)
Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (3)
Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (4)
Vụ Án Thứ 11 - Oan Hôn Nhà Cổ (1)
Vụ Án Thứ 11 - Oan Hôn Nhà Cổ (2)
Vụ Án Thứ 11 - Oan Hôn Nhà Cổ (3)
Vụ Án Thứ 11 - Oan Hôn Nhà Cổ (4)
Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (1)
Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (2)
Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (3)
Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (4)
Vụ Án Thứ 13 - Oan Hôn Chuông Thú (1)
Vụ Án Thứ 13 - Oan Hôn Chuông Thú (2)
Vụ Án Thứ 13 - Oan Hôn Chuông Thú (3)
Vụ Án Thứ 13 - Oan Hôn Chuông Thú (4)
Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (1)
Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (2)
Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (3)
Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (4)
Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (1)
Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (2)
Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (3)
Chương Cuối - Lời Tố Cáo Lặng Thầm

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tần Minh
www.dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu

Thiên cổ oan khiên tìm tay quý,

Nhân thế thái bình bởi Phật tâm.

Tìm trong kẻ tóc lời người chết,

Thấu suốt chân tơ giải oán tình.

Đây là bài thơ tôi đã viết trong phần mở đầu cuốn "Người giải mã tử thi", tập đầu tiên của bộ tiểu thuyết "Pháp y Tần Minh". Vào đêm giao thừa tiễn biệt năm Rồng, khi bắt đầu cầm bút ghi chép lại nhật ký phá án của mình, tôi không thể ngờ được rằng "Người giải mã tử thi" sẽ được xuất bản thành sách, càng không thể ngờ rằng cuốn sách lại được chen chân vào danh mục sách bán chạy trên thị trường. Giờ đây, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn chân thành tới tất cả các độc giả của tôi, nhờ có các bạn, tôi mới hoàn thành được ước nguyện đầu tiên của mình, đó là giúp nhiều người thấu hiểu hơn về nghề pháp y. Cũng chính nhờ có sự khích lệ và thôi thúc của bạn đọc, tôi mới có động lực để viết tiếp những tập tiếp theo của bộ "Pháp y Tần Minh". Cảm ơn các bạn!

Sau khi "Người giải mã tử thi" xuất bản, tôi đã nhận được rất nhiều thư của độc giả, mọi người đều tò mò hỏi tôi rằng, ngày nào cũng phải tiếp xúc với tử thi, tôi có sợ không?

Thực sự là không. Ngay từ hồi đi học, tôi đã không sợ. Đã tham gia điều tra ba bốn trăm vụ án, chứng kiến không biết bao nhiêu vụ tử vong bất

thường, khi đối mặt với tử thi, nói sợ thì không phải, mà đau buồn thì đúng hơn. Theo nghề này, thật chẳng khác gì phải bước qua cạm bẫy, đôi khi, thứ khiến tôi khó lòng chịu đựng lại không phải là hiện trường thối rữa máu tanh, mà là sự phức tạp của nhân tính, sự yếu ớt của sinh mệnh cứ thế phơi bày trần trụi ngay trước mắt. Thú thực, tôi cũng không biết còn có bao nhiêu cạm bẫy cần phải vượt qua, chỉ biết mình vẫn phải tiếp tục rèn luyện tố chất tâm lý để vững vàng hơn nữa.

Đương nhiên, những bức thư của độc giả cũng khiến tôi rất ngạc nhiên và vui mừng. Có lần mở Wechat, tôi đã nhận được một tin nhắn thoại với giọng nói non nớt ngây thơ, hóa ra một vị độc giả nào đó đã bảo cô con gái tám tuổi giục tôi viết tiếp. Giọng nói trẻ hồn nhiên bày tỏ niềm yêu thích đối với "Người giải mã tử thi", sự khích lệ đặc biệt đó đã khiến tôi vui mừng và xúc động. Đúng vậy, chính nhờ những độc giả như thế đã giúp tôi có động lực viết tiếp cuốn "Lời tố cáo lạnh thấu" này (cười).

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người hỏi tôi về mức độ chân thực của những vụ án trong "Người giải mã tử thi". Tuy tôi luôn kiên trì nguyên tắc sáng tác là "căn cứ vào những vụ án có thực", nhưng vẫn phải nhắc lại một lần nữa rằng: toàn bộ tình tiết cụ thể của các vụ án trong series "Pháp y Tần Minh" đều là hư cấu, nhân vật và địa danh đều đã được thay đổi, nếu có trùng lặp, chỉ là ngẫu nhiên, xin đừng suy diễn (đặc biệt là đừng đánh đồng nhân vật pháp y Tần Minh trong tiểu thuyết với tôi trong đời thực). Tiểu thuyết chắc chắn không thể bê nguyên xi vụ án thực tế vào trong sách nên sự chân thực ở đây chính là sự chân thực về kiến thức chuyên môn của pháp y, là sự chân thực về tình tiết suy luận logic, là sự chân thực về trí tuệ và thái độ nghiêm túc của pháp y - những người giải mã tử thi trong phá án.

Để bộ sách "Pháp y Tần Minh" trở nên khoa học và hấp dẫn hơn, một mặt, tôi tận dụng thời gian rảnh rỗi để đọc thêm nhiều tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng trong và ngoài nước, mặt khác, mỗi khi đi công tác phá án, tôi lại thỉnh

giáo các tiền bối pháp y ở khắp mọi nơi trong tỉnh, thu thập thêm nhiều tư liệu thực tế về các vụ án đặc biệt, đều là những câu chuyện có thực, sẽ lần lượt xuất hiện trong những tập tiếp theo của series truyện "Pháp y Tần Minh".
Đương nhiên, do mới chập chững theo nghề sáng tác, tôi vẫn muốn bổ sung thêm một câu: Các bạn nhà văn xin đừng chê cuốn tiểu thuyết này thiếu tính nghệ thuật và màu sắc bí hiểm, các bạn trong nghề xin đừng chê tình tiết vụng về ngây ngô, cứ coi nó là một tác phẩm tập tọe vào nghề của một bác sĩ pháp y quèn mà tặng cho nó một nụ cười khoan dung vậy.

Cuối cùng, tôi lại kìm lòng không đành mà muốn chia sẻ với các bạn một chi tiết thú vị: có một nữ sinh trung học đã lén đọc "Người giải mã tử thi" trong giờ học, bị thầy giáo tịch thu không thương tiếc. Hai ngày sau, thầy giáo mặt khó đăm đăm tới gặp cô bé, giáo huấn một thôi một hồi, sau đó hỏi: "Thế... cuốn này có ra tập tiếp theo không?" Ha ha! Các bạn xem, Tần Minh đã phải tận dụng thời gian ngoài giờ làm để viết sách, nên các bạn chớ có tận dụng thời gian trên lớp để đọc sách nhé. Có điều, giờ đây, tôi đã có thể trả lời thầy giáo rằng, tập hai của series "Pháp y Tần Minh" đã được xuất bản với tựa đề "Lời tố cáo lặng thầm".

Tần Minh

Ngày 2 tháng 9 năm 2013

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (1)

Phần lớn người ta thường bị mờ mắt trước vẻ bề ngoài, chỉ có số ít người thông tuệ mới nhận ra chân tướng ẩn sâu bên trong.

Phaedrus

Sư phụ đặt ngón tay trên lưng thi thể, vuốt dọc theo chiều dài xương sống, từ sau gáy vuốt tới xương cùng (1), nước đọng trên lưng thi thể rã ra dưới đầu ngón tay anh, như thể vừa rạch đôi mặt nước, đường đi của ngón tay hiện lên mồn một.

(1) Xương cùng nằm vị trí thành sau xương chậu.

"Sao không giải phẫu lưng?" Theo sự di chuyển của đầu ngón tay, cặp lông mày của sư phụ cũng từ từ chau tít lại.

Là tổng đội phó quản lý mảng kỹ thuật hình sự, sư phụ Trần Nghị của tôi được coi là người tính khí ôn hòa nhất trong số mấy vị lãnh đạo lớn tuổi của sở Công an. Sư phụ ngoài 40 tuổi, sở thích lớn nhất là kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện cười nhạt như nước ốc, đám thanh niên trong tổng đội thích được làm việc cùng sư phụ. Nhưng lúc này, sắc mặt của sư phụ hoàn toàn không giống như đùa, tim tôi bỗng đập lên thùm thụp.

"Ờ.. ờ... e hèm." Quế Bân, bác sĩ pháp y chính của công an huyện Thạch Bôi đằng hắng lấy giọng, chuẩn bị lên tiếng.

"Không hỏi anh!" Sư phụ phũ phàng cắt ngang lời bác sĩ Quế. "Tôi đang

hỏi Tần Minh, vì sao không mổ lưng ra?"

Trước bao ánh mắt đổ dồn về, chốc lát, mặt tôi đã đỏ rần, miệng mấp máy nhưng không thốt nổi thành lời. Ngón tay sư phụ lại lướt dọc xương sống của thi thể, ấn mạnh xuống vài vị trí, nói: "Tôi cho rằng có lẽ các cậu đã phạm phải sai lầm không đáng có."

Thấy ngữ khí của sư phụ đã hơi dịu xuống, người anh em đồng môn Đại Bảo vội vã giải nguy cho tôi: "Do lần này chúng em chỉ khám nghiệm hiện trường sơ bộ, hơn nữa, thời gian khá là gấp gáp nên chỉ tiến hành giải phẫu theo quy trình thông thường chứ không tiến hành giải phẫu phần lưng."

Tôi đứng bên cạnh gật đầu như bồ cùi.

Trong trường hợp thông thường, bác sĩ pháp y sẽ phải tiến hành khám nghiệm "ba khoang" của thi thể, cũng chính là giải phẫu khoang sọ, khoang ngực và khoang bụng, chỉ trong những trường hợp đặc thù mới động đến lưng, tiến hành giải phẫu phần lưng và tủy sống.

"Không giải phẫu thì chí ít cũng phải ấn xuống kiểm tra chứ?" Sư phụ nói thẳng không chút nể nang. "Tôi thấy, nếu như các cậu nghiêm túc kiểm tra thì kiểu gì cũng sẽ quyết định mổ ngay." Sư phụ cầm kẹp cầm máu chỉ vào vị trí vừa ấn ngón tay xuống.

"Vâng... Chuyện này... cái chính là..." Đại Bảo luôn mắc chứng nói lắp vào những lúc căng thẳng và đuối lý.

Tôi đưa tay ấn xuống vị trí sư phụ chỉ, nhưng không cảm thấy có gì khác thường.

Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của tôi, sư phụ lắc đầu nói: "Học nhiều thực hành nhiều vào, kinh nghiệm còn non lắm. Mổ!"

Để bù đắp lỗi lầm, tôi vội vàng chụp ngay lấy con dao phẫu thuật, đưa mũi dao lướt dọc theo vết ngón tay sư phụ vừa vạch ra. Dao đi da mở, để lộ ra tổ chức dưới da trắng vàng lẫn lộn và cơ bắp đỏ hồng. Do căng thẳng nên đường dao cũng thành ra cong queo lượn sóng.

Tôi và Đại Bảo đứng ở hai bên thi thể, cùng phân tách lớp da trên lưng. Toàn bộ phần cơ lưng nhanh chóng lộ ra, màu sắc của cơ rất bình thường, không hề phát hiện ra tình trạng xuất huyết hay tổn thương.

Tôi dùng dao, chống hai tay lên thành bàn giải phẫu, trong lòng thầm hí hửng, lần này chắc là sư phụ đã phán đoán sai rồi. Vừa nãy không khí căng thẳng quá, không biết lát nữa sư phụ sẽ tự bào chữa cho mình thế nào đây.

Sư phụ liếc nhìn tôi, cười nhạt một tiếng: "Đừng có mừng vội, tiếp tục đi!"

Bị sư phụ nhìn thấu tim đen, mặt tôi hết đỏ lại trắng, tôi vội vàng cầm dao phẫu thuật lên, luống cuống phân tách phần cơ trên lưng thi thể.

"Á!" Tay Đại Bảo đột nhiên khựng lại.

Tôi vươn cổ sang nhìn, bỗng chốc rụng rời tay chân.

*

Vào buổi sáng một tháng trước đó...

"Định bao giờ cưới Linh Đan đây?" Sư phụ gọi tôi tới phòng làm việc nhưng không lập tức vào ngay chuyện chính mà vừa vân vê điều thuốc lá vừa hỏi. Sau khi tôi đón bạn gái Linh Đan lên tỉnh lý, do nàng tính tình cởi mở nên đã mau chóng thân thiết với toàn bộ tổng đội chúng tôi.

"Sư phụ giờ cũng tọc mạch đời tư thế à?" Tôi dang chân dang tay ngả dài

trên ghế sofa. "Em mới có 28 tuổi đầu, vội vàng làm gì?"

"Đừng có ở đây mà ăn nói xác xược!" Sư phụ nạt. "Giờ cậu là trưởng phòng Pháp y rồi, điều cần nhất bây giờ là nâng cao trình độ nghiệp vụ của bản thân, phải để cho mọi người cảm phục. Trước đây biểu hiện của cậu rất xuất sắc, nhưng vẫn cứ phải thận trọng mới được, cẩn thận lại lật thuyền rãnh cạn."

Làm lãnh đạo bao nhiêu năm qua, sư phụ giáo huấn lập trường cho cấp dưới đương nhiên cũng là chuyện cơm bữa nên tôi đã quá quen với kiểu vào tai trái ra tai phải.

"Đến lúc cậu kết hôn, lại xin nghỉ tuần trăng mật, rồi say sưa duyên mới, rồi lại mãi mê sinh con đẻ cái." Sư phụ vẫn tiếp tục. "Tới lúc đó, thời gian sẽ trở nên eo hẹp. Cậu phải tận dụng khoảng thời gian tốt đẹp hiện tại để chăm chỉ công tác hiện trường chứ đừng có chỉ chăm chăm chạy vụ án lớn, vụ án nhỏ thì lờ đi."

Nghe tới đây, tôi trong lòng giật thột, vội vàng nghiêm túc lắng nghe. Tuy xã hội ổn định nhưng số lượng án mạng ở các địa phương trong toàn tỉnh không hề ít, chỉ cần xảy ra án mạng, lực lượng pháp y của cơ quan công an địa phương sẽ lập tức báo cáo lên sở Công an tỉnh. Nếu vụ án mạng nào sư phụ cũng bắt tôi đến hiện trường, chẳng phải dồn tôi vào thế bốn biển là nhà sao? Tới lúc Linh Đan bỏ tôi, tôi còn biết kết hôn với ai đây? Còn đi trăng mật với ai đây? Còn sinh con với ai đây?

"Cũng không phải là vụ án mạng nào cậu cũng phải tới." Sư phụ nhận ra vẻ sững sờ kinh hãi của tôi thì không nhịn được cười, nói: "Chọn lấy những vụ án có tình tiết éo le phức tạp, chẳng hạn như vụ án này, tôi thấy nên đi."

Sư phụ ném cho tôi một tờ giấy, tôi cầm lên đọc, là một bức điện báo nội bộ của cơ quan công an được fax tới:

Kính gửi: Tổng đội Cảnh sát hình sự Công an tỉnh

Huyện Thạch Bồi thuộc thành phố chúng tôi đêm qua xảy ra một vụ án, một cư dân huyện Thạch Bồi tên là Tôn Tiên Phát được phát hiện nằm ngay trước cửa nhà trong tình trạng bị trọng thương, đưa đi cấp cứu nhưng không thể qua khỏi, đã tử vong vào hồi 5 giờ sáng hôm nay. Hiện tại, phân đội thành phố đã điều phái nhân viên tới huyện Thạch Bồi kết hợp với nhân viên kỹ thuật địa phương triển khai công tác điều tra.

Phân đội cảnh sát hình sự

Công an huyện Thạch Đan

"Vụ án kiểu này, chúng ta cũng phải tới sao?"

"Vụ án có đơn giản tới đâu cũng là một mạng người." Sư phụ nói. "Đi đi, làm cho cẩn thận vào đây."

Đúng lúc ấy, Lý Đại Bảo đi ngang qua trước cửa phòng sư phụ, lại bước giật lùi trở lại bên cửa, thò đầu vào hỏi: "Sư phụ, đi đâu thế? Em đi cùng được không?"

"Anh đã sắp xếp xong đồng hồ sơ chưa?" Tôi hỏi.

Đại Bảo mặt mày tiu nghỉu: "Việc đó phức tạp kinh, anh đã làm suốt một tuần rồi, cuồn cuộn quá, không ngồi thêm được nữa, cứ đà này thì anh đến mắc bệnh trĩ mất thôi. Cho anh chạy đi chạy lại một chốc!"

"Đại Bảo tới sở Công an tỉnh là để tập huấn chứ không phải để ngồi sắp xếp hồ sơ." Sư phụ rõ ràng đang vào hùa với Đại Bảo. "Hai cậu cùng đi, còn nữa, bảo phòng Pháp chứng phái người đi cùng, gọi Lâm Đào đi đi!"

Pháp y và pháp chứng vốn dĩ không thể tách rời nhau, công tác khám

nghiệm hiện trường vụ án chủ yếu dựa vào hai chuyên ngành này. Lâm Đào cũng được coi là người cộng sự lâu năm của tôi, chúng tôi không chỉ ở cùng một tổ khám nghiệm mà còn tốt nghiệp cùng một trường, cùng công tác ở sở Công an tỉnh, nếu như không có chuyện đột xuất, lần nào khám nghiệm hiện trường chúng tôi cũng xuất hiện cả đôi. Đại Bảo vẫn hay đùa rằng chúng tôi là "cặp đôi hoàn hảo", đến Linh Đan nhiều khi cũng hòa theo trêu chọc. Có Lâm Đào đi cùng, tâm trạng của tôi cũng nhẹ nhõm hơn chút ít, nhưng vui mừng nhất vẫn là Đại Bảo. Anh ta vừa chuẩn bị hòm dụng cụ, vừa hát ư ử. Tôi cầm một tập hồ sơ lên, gõ nhẹ vào đầu anh ta nói: "Anh vẫn cười được cơ à, phòng Hồ sơ mà cần nhăn gì tôi thì anh cứ liệu hồn với tôi đấy!"

Đại Bảo gãi gãi đầu, rồi đắc ý giơ hai ngón tay lên, cười nói: "Chạy hiện trường, không lo bị trĩ, yeah!"

*

Sau một tiếng đồng hồ ngồi xe, chúng tôi đã tới huyện Thạch Bôi. Khi xe đi qua bờ sông Thạch Hà, tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Một năm đã trôi qua, lại một mùa hoa cải nở rộ, nhưng cô thiếu nữ trong chiếc váy hoa năm xưa đã không bao giờ còn được nhìn thấy khung cảnh đẹp đẽ này lần nữa (2).

(2) Xem vụ án "Mùa hoa Thanh minh", tập 1 "Người giải mã tử thi".

Đã gần trưa, xe đỗ lại ở một ngôi làng nhỏ phía tây bắc thị trấn. Phóng mắt nhìn đi, thấy lớp lớp những ngôi nhà hai tầng xinh xắn xếp hàng nối tiếp nhau, khói bếp bảng lảng, mùi thức ăn thơm phức kích thích khứu giác của tất cả những người trên xe.

Xung quanh căn nhà hiện trường đã được giăng dây cảnh giới. Căn nhà tầng này trông không có gì khác biệt so với những căn nhà khác, vòng ngoài có tường bao chạy quanh, vây thành một không gian độc lập. Tại một góc tường vây, vài nhân viên pháp chứng đang ngồi lom khom dưới đất quan sát

gì đó. Tôi không tới làm phiền họ mà tiến thẳng tới chỗ bác sĩ pháp y Quế của Công an huyện Thạch Bồi: "Chào anh!"

Bác sĩ Quế đang tìm kiếm gì đó trong hòm dụng cụ, nghe thấy tiếng chào của tôi thì giật nảy mình: "Trưởng phòng Tần, anh tới lúc nào vậy? Sao nhanh thế?"

Tôi đi thẳng vào đề: "Nạn nhân là ai thế?"

"Nạn nhân tên là Tôn Tiên Phát, một công dân bình thường, vợ chết sớm, con trai đi làm xa, hiện sống một mình. Tối qua anh ta sang nhà hàng xóm giúp việc ma chay, 10 giờ đêm mới về nhà, còn nói là 3 giờ rưỡi sáng mai sẽ lại sang giúp việc đưa tang, nhưng nhà có tang đợi tới 4 giờ sáng vẫn không thấy anh ta đâu. Hai nhà kia ở rất gần nhau, đi bộ chỉ mất năm phút. Nhà kia cử người sang tìm thì phát hiện ra Tôn Tiên Phát đang nằm ở góc tường bao, lúc đó vẫn còn thở nhưng đã mê man bất tỉnh."

"Sao lại đưa tang vào sáng sớm thế?" Tôi cắt lời.

"Đúng vậy, phong tục ở đây là phải đưa người chết tới nhà tang lễ trước khi trời sáng." Bác sĩ Quế nói. "Không ngờ một người tốt bụng như Tôn Tiên Phát lại gặp phải chuyện bất hạnh này."

"Có kịp cấp cứu không?"

"Cơ bản là không." Bác sĩ Quế nói, "4 giờ sáng, anh ta mới được phát hiện trong tình trạng bị thương nghiêm trọng, người báo án vội vàng chạy đi gọi người tới cứu, mấy người luống cuống đưa được Tôn Tiên Phát tới bệnh viện thì cũng đã gần 5 giờ. Trong bệnh án của bệnh viện ghi rõ, Tôn Tiên Phát được đưa tới trong tình trạng phản xạ đồng tử với ánh sáng mất, cấp cứu khoảng nửa tiếng thì tắt thở."

"Bị thương ở đâu?" Tôi hỏi.

"Đầu." Bác sĩ Quế đáp. "Nghe nói tại vùng chằm có một vết giập rách (3), khi cấp cứu, hai đồng tử cũng không đều nhau. Thi thể được đưa thẳng từ bệnh viện tới nhà xác, tôi đang khám nghiệm hiện trường xong sẽ tới đó luôn."

"Vụ án hiện tại đã có manh mối gì chưa?" Tôi hỏi ngay đến vấn đề quan tâm nhất.

Bác sĩ Quế liếc nhìn sang sân nhà bên cạnh, thấy mấy người hàng xóm ra ra vào vào, đang chuẩn bị dọn bàn ăn cơm ngay trong sân, bèn hạ thấp giọng nói với tôi: "Động cơ thì không khó tìm. Người chết bên nhà có đám hồi trước có qua lại thân mật với anh ta. Người phụ nữ đó có quan hệ tình cảm rất phức tạp, đan díu với không ít người. Sau khi chị ta bị tai nạn giao thông, có lẽ một người tình nào đó của chị ta không chịu nổi cú sốc này nên đã trút giận lên đầu Tôn Tiên Phát."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (2)

"Tôn Tiên Phát bao nhiêu tuổi rồi?" Tôi hỏi.

"Bốn mươi lăm." Bác sĩ Quế dừng lại một lát, nói tiếp. "Nhưng người tình bí mật của anh ta mới hơn 20 tuổi."

"Ồ, cò non đâu có dễ ăn thế." Tôi vừa nói, vừa mặc trang phục khám nghiệm hiện trường rồi tiến về phía góc tường, nơi các nhân viên pháp chứng đang tụ tập.

"Hiện trường có quá ít vật chứng dấu vết." Lâm Đào đã ngồi lom khom ở đó từ lúc nào, vừa dùng thiết bị hút tĩnh điện rà đi rà lại, vừa nói với tôi: "Chúng tớ vẫn chưa tìm ra được manh mối nào có giá trị."

Trên mặt đất, nhìn thấy rõ nhất là một vũng máu lớn, bên cạnh còn có một bãi nôn.

"Bãi nôn nằm ở vị trí này, có lẽ là do nạn nhân bị thương ở đầu dẫn đến tăng áp lực nội sọ gây nôn mửa, lại kết hợp với hình dạng của vũng máu, có thể khẳng định đây là hiện trường ban đầu khi nạn nhân ngã xuống, cũng có nghĩa là nạn nhân đã bị tấn công ngay tại đây." Tôi vừa phân tích vừa lần theo chân tường lên trên tìm kiếm dấu vết.

Bức tường bao không được trát vữa, những viên gạch trần có màu đỏ sẫm, quả thực rất khó phát hiện ra vật chứng dấu vết. Tôi lấy từ trong hòm đồ nghề ra chiếc kính lúp, sẫm soi từng li từng tí dọc theo mặt tường, bỗng thấy mảng màu đỏ thẫm có mấy đốm màu khác lạ đập vào trong mắt. Tôi vội vàng lấy

mẫu thử từ một đốm màu khả nghi, nhỏ lên vài giọt thuốc thử benzdine, giấy lọc nhanh chóng ngả sang màu xanh biếc.

"Có vẻ như mấy vết lốm đốm này đúng là vết máu thật." Tôi nói. "Nhìn vào hình dạng của vết máu, có lẽ là do bị bắn tóe hoặc vấy lên."

Lâm Đào lấy thước cuộn ra đo đạc một hồi, ngừng vực nói: "Mấy vết máu dạng phun bắn này chỉ cách mặt đất có 20 centimet, vị trí thấp quá, chẳng lẽ nạn nhân bị tấn công khi đang nằm bò dưới đất?"

"Nghe nói trên đầu nạn nhân có một vết thương, nhưng trên da đầu thì không có động mạch lớn nào cả, rất khó hình thành nên vết máu có dạng phun bắn." Tôi phát huy sở trường pháp y, bắt đầu lập luận. "Bởi vậy, vết máu ở đây có lẽ là bị vấy lên, cũng có nghĩa là, hung thủ đã dùng hung khí đánh vào đầu nạn nhân, máu dính vào hung khí, khi hung khí được vung lên, máu bám trên đó đã bắn vào chân tường."

Nhìn vào vết máu, khó lòng suy đoán thêm được gì nữa, tôi bèn quay sang hỏi một điều tra viên ở bên cạnh: "Người đầu tiên phát hiện ra Tôn Tiên Phát gặp nạn có nói lúc đó anh ta ở trong tư thế nào không?"

Điều tra viên bước tới bên vũng máu ở chân tường, đưa tay chỉ trỏ: "Lúc đó, Tôn Tiên Phát quay đầu vào tường, chân xoay về phía cổng chính, ở trong tư thế nằm ngửa."

Nằm ngửa? Tôi không suy nghĩ gì thêm nữa, bèn cùng Lâm Đào tiến vào trong nhà tiếp tục xem xét.

*

Trong nhà rất gọn gàng ngăn nắp, Tôn Tiên Phát hẳn là một người chăm chỉ, chịu khó. Đồ đạc trong phòng được bày biện ngay ngắn, ở chính giữa chiếc bàn vuông đặt một xâu chìa khóa và hai gói thuốc lá chưa bóc. Bên

cạnh là phòng ngủ, chăn được gấp gọn gàng, xếp ở đầu giường.

"Hiện trường có vẻ như không hề có dấu vết bị lục lọi, có thể loại trừ khả năng giết người cướp của. Em đoán rằng có tới tám, chín mươi phần trăm là giết người vì tình." Tôi thấy Lâm Đào đã bước lên tầng hai, bèn quay sang nói với Đại Bảo bên cạnh.

"Phải, chìa khóa để ở trên bàn, chắc là nạn nhân đã vào trong nhà rồi." Đại Bảo lẩm bẩm. "Hai bao thuốc lá này có lẽ là thuốc của nhà có đám ma?"

"Có một điểm rất bất thường, nạn nhân đã vào trong nhà nhưng lại chưa lên giường đi ngủ." Tôi và Đại Bảo vào trong nhà vệ sinh, sờ mấy chiếc khăn mặt treo trên tường. "Khăn đều khô nguyên, không có dấu hiệu tắm gội. Anh cho rằng nạn nhân vừa vào nhà lại đi ra ngoài rồi bị tấn công, hay là bị tấn công vào lúc sáng sớm khi chuẩn bị đi ra ngoài?"

Đại Bảo ngơ ngác lắc đầu.

Tôi cười, nói: "Sao anh ngốc thế, 4 giờ sáng người ta đã phát hiện ra nạn nhân nằm dưới đất, nếu nạn nhân bị tấn công vào lúc sáng sớm trước khi ra khỏi cửa thì theo như thời gian anh ta đã hẹn tối hôm trước, anh ta sẽ ra khỏi cửa tầm 3 rưỡi sáng. Chỉ nửa tiếng, liệu có thể tạo ra một vũng máu lớn đến thế ở bên ngoài được không?"

Đại Bảo bừng hiểu: "Đúng rồi! Không có động mạch chính nào bị tổn thương cả, từ vết thương giập rách trên đầu có thể chảy ra một vũng máu lớn như vậy, chí ít cũng cần đến vài tiếng."

"Kết hợp với tình hình tại hiện trường, chăn gấp gọn gàng, chìa khóa ở trong phòng khách," tôi nói, "có lẽ là nạn nhân vừa vào trong nhà lại đi ra ngoài ngay, sau khi ra khỏi cửa thì bị đánh lén vào sau gáy. Có một vấn đề là nếu nạn nhân muốn đi ra ngoài thì phải đi về phía cổng chính chứ, nhưng anh

ta lại đi về phía góc tường theo hướng ngược lại, là tại sao? Anh ta đi tới chân tường để làm gì nữa?"

"Còn nữa, anh ta ra khỏi cửa mà không mang theo chìa khóa, có lẽ là không khóa cửa." Đại Bảo nói. "Tuy nhiên, người báo án lại khẳng định rằng lúc anh ta tới nơi, cửa chính của căn nhà đã khóa chặt, chẳng lẽ hung thủ giết người xong còn khóa cửa giúp nạn nhân?"

"Chúng ta quay ra chỗ chân tường xem lại." Tôi nói rồi xách hòm đồ nghề lên, bước ra khỏi nhà, đi ra sân. Khoảnh sân khá rộng, cách chân tường năm mét có một gian nhà nhỏ bằng gạch do nạn nhân tự xây, bên trong cất một số dụng cụ quét dọn như chổi, gầu hót rác. Tôi và Đại Bảo bèn đưa mắt nhìn nhau, hóa ra con người chịu khó này định lấy chổi để quét dọn nhà cửa.

"Có lẽ hung thủ đã nấp sẵn ở cửa nhà, nhìn thấy Tôn Tiên Phát ra khỏi nhà, đi đến gần chân tường, liền ra tay sát hại." Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, nói. "Còn tại sao hung thủ lại khóa cửa giúp nạn nhân, có lẽ chỉ có hung thủ mới biết."

Tôi đứng dưới sân, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai của căn nhà. Tầng hai có một dãy cửa sổ kiểu kéo đẩy bằng hợp kim nhôm, cánh cửa sổ nằm sát tường đang mở toang, Lâm Đào đang chăm chú kiểm tra dọc theo khung cửa sổ. Tôi nháy mắt với Đại Bảo, nói: "Thằng cha Lâm Đào đẹp trai thật đấy, chẳng trách gái theo ầm ầm."

"Nhiều gái theo cũng được ích lợi gì?" Đại Bảo nói. "Chẳng phải vẫn trog khắc một thân đấy à? Đâu có được hạnh phúc như em?"

Lâm Đào đứng trên tầng hai nghe thấy tiếng Đại Bảo bèn cúi đầu nhìn xuống, nói lớn: "Bí Dao, cậu xem này, nạn nhân đúng là không có ý thức đề phòng kẻ gian gì cả. Cánh cửa mở toang, nếu có kẻ gian muốn đột nhập vào nhà trộm cắp, chỉ cần trèo lên bờ tường là với được đến cửa sổ, muốn trèo

qua cửa sổ vào trong phòng thì quá dễ."

"Vớ vẩn!" Tôi bực bội gắt lên, "Bí Dao cái gì mà Bí Dao? Cậu dám ngang nhiên gọi biệt danh của tớ trước mặt bao nhiêu người thế hả?"

Đại Bảo đứng ở bên cạnh phì cười, tôi đập vào đầu anh ta, nói: "Cười cái gì, em đoán rằng nếu không phải nạn nhân từ trong nhà đi ra, tự chui vào rọ, thì hung thủ có lẽ cũng sẽ trèo vào trong nhà qua lối ấy."

"Tầng hai không có dấu vết khả nghi." Lâm Đào nói với qua khung cửa sổ xuống sân, "hiện trường có vẻ như chẳng có một vật chứng nào hết, giờ chỉ còn biết trông chờ vào công tác khám nghiệm tử thi thôi."

Sau bữa trưa, tôi và Đại Bảo tới phòng giải phẫu pháp y trong nhà xác huyện Thạch Bồi. Gian phòng nhỏ tối tăm vẫn giống hệt như một năm về trước, không có gì thay đổi. Bác sĩ Quế đã ở nhà xác chờ chúng tôi, đứng đợi cùng với anh ta còn có lãnh đạo bộ phận pháp y của Công an huyện Thạch Đan tên là Quản Kỳ Kim. Bác sĩ Quản đã ngoài 50 tuổi, có thể coi là tiền bối của chúng tôi, lần này, ông đảm nhiệm công việc ghi chép.

Đầu tiên, chúng tôi kiểm tra một cách hệ thống thân thể và tứ chi của Tôn Tiên Phát, không thấy có bất cứ vết tổn thương nào.

"Chà chà, chăm chút bản thân chu đáo thật đấy." Bác sĩ Quế nói. "Cả người sạch sẽ trắng trẻo thế kia."

"Có vẻ như anh ta là một người rất chăm chỉ, ở nhà có một mình cũng quét dọn sạch bong." Tôi nói.

"Ồ, chưa biết chừng là do 'cỏ non' của anh ta quét dọn giúp cũng nên." Đại Bảo cầm dao phẫu thuật lên, vừa cạo đầu thoăn thoắt vừa nói.

Khi tóc của Tôn Tiên Phát được cạo sạch sẽ, toàn bộ vết thương ở vùng

châm đã lộ ra hoàn toàn.

"Hai mép vết thương tù, quanh mép vết thương có đường nứt toác dọc theo chiều da, trong vết thương có thể nhìn thấy cầu nối tổ chức (1)." Tôi cầm lấy kẹp cầm máu, vừa kiểm tra miệng vết thương, vừa nói rõ tình hình khám nghiệm để bác sĩ Quản ghi lại. "Đáy vết thương đã chạm tới mảng xương sọ vỡ, có thể khẳng định là gãy xương theo kiểu vỡ vụn xương sọ."

(1) Cầu nối tổ chức (tissue bridge): Khi vật tày đập mạnh lên cơ thể người sẽ khiến cho da và tổ chức mềm bị xé rách. Do là bị xé rách chứ không phải bị cửa đứt bởi vật sắc nhọn nên bên trong vết thương vẫn còn những sợi tổ chức (mô liên kết, mạch máu và thần kinh chưa hoàn toàn đứt rời) nối liền với nhau, gọi là cầu nối tổ chức. Đây là một trong những căn cứ để xác nhận vết thương do vật tày gây ra.

Tôi dùng cồn lau chùi cẩn thận xung quanh vết thương, nói: "Đây là vết thương giập rách điển hình do hung khí tày tấn công vào đầu gây rách da hình thành nên. Mọi người xem, da ở xung quanh vết thương bị trầy xước, tại sao lại như vậy?"

"Bề mặt của hung khí thô ráp, mặt tiếp xúc lớn hơn vết thương." Kiến thức lý thuyết của Đại Bảo rất vững.

"Vậy sẽ là vật gì?" Tôi chống hai tay lên thành bàn giải phẫu, vận động phần cổ đã bắt đầu cứng đờ. "Liệu có phải là gậy gỗ lớn?"

Thấy chúng tôi vẫn lè mề chưa chịu động dao giải phẫu phần đầu thi thể, bác sĩ Quản tỏ ra sốt ruột: "Chuyện đó đâu có gì quan trọng, chúng ta biết được hình thù đại khái của hung khí gây thương tích là được rồi. Nhanh lên nào, tôi không còn trẻ được như các anh, cái lưng già của tôi đã mỏi như rồi đây này."

Ba người chúng tôi đều đang đứng trước bàn giải phẫu, ngoài bác sĩ Quản, không còn ai để ghi chép nữa, thế là tôi cũng không muốn nói gì thêm, cúi xuống, bắt đầu rạch mở da đầu của nạn nhân.

Phía dưới vết giập rách đúng là tương ứng với vị trí xương sọ vỡ vụn kéo dài từ vùng chẩm tới tận vùng trán dọc theo đáy sọ.

"Ồ, lực tác động mạnh thật đấy, xương sọ vỡ đến mức này cơ mà!" Bác sĩ Quế kêu lên.

Tôi chau mày, nói tiếp: "Đồ vật bằng gỗ sẽ không thể nào gây ra tình trạng vỡ xương nghiêm trọng đến thế được, có vẻ như là hung khí bằng kim loại và bề mặt rất thô ráp, vậy sẽ là thứ gì được nhỉ?"

Thấy tôi lại suy đoán lan man về hình thù của hung khí gây án, bác sĩ Quản bực mình bĩu môi một cái. Bác sĩ Quản quá nửa đời người làm việc trong ngành pháp y, chưa từng phạm phải sai lầm gì lớn nhưng cũng chưa lập được thành tích nào đáng kể, chỉ cần yên ổn công tác thêm hai năm nữa là có thể tự hào về hưu. Xem ra, ông ta hoàn toàn chẳng buồn bận tâm tới suy luận của chúng tôi. Tuy tôi thấy ác cảm đối với thái độ làm việc được chẳng hay chớ kiểu này song cũng ngại không muốn phê bình ông ta trước mặt người khác nên đành tiếp tục tập trung vào công việc, cẩn thận lấy ra tổ chức não của nạn nhân.

"Ồ? Sao vùng trán lại có xuất huyết não? Da đầu trước trán không bị tổn thương kia mà!" Đại Bảo đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, lật lại phần da đầu phía trước trán nạn nhân ra xem lại lần nữa. "Tổn thương dội đối lực?"
(2)

(2) Tổn thương dội đối lực hay chấn thương dội (contre-coup injury) là chỉ phần đầu đang vận động nhanh bỗng giảm tốc đột ngột, dẫn tới da đầu, xương sọ, tổ chức não bị tổn thương, xuất huyết ở vị trí bị va đập. Đồng thời,

tổ chức não ở vị trí đối diện với vị trí va đập cũng vaa chạm với vách trong xương sọ do chuyển động quán tính dẫn tới tổn thương do xuất huyết, nhưng da đầu tương ứng với vị trí đó sẽ không bị tổn thương.

"Không phải chứ? Tôi nói. "Tổn thương đội đối lực chỉ xuất hiện khi bị ngã thôi."

Tôi dùng kẹp cầm máu bóc rách màng cứng ở đáy sọ, lộ ra vết nứt trên xương sọ, nói: "Anh xem này, vết rạn nứt trên xương kéo dài từ vùng chẩm tới trước trán, do xương bị gãy vỡ mới dẫn tới tụ máu ở trước trán, điều này không phù hợp với nguyên lý của tổn thương đội đối lực. Em nghĩ rằng, có lẽ đó là xuất huyết do gãy xương chứ không phải do tổn thương đội đối lực."

"Đúng vậy!" Bác sĩ Quân đứng cạnh cũng nhắc hộp sọ của nạn nhân lên xem xét, nói: "Anh xem, vết nứt trên xương chẩm có hiện tượng đứt đoạn."

Chúng tôi đều biết, vết nứt trên xương có hiện tượng đứt đoạn đan xen như thế này là do bị chịu lực nhiều lần, dẫn đến gãy xương nhiều lần gây ra.

"Nói như vậy tức là nạn nhân đã bị đánh vào đầu hai lần trở lên, có điều chỉ có một lần hình thành vết thương mà thôi." Tôi nói.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (3)

Khâu xong vết mổ, tôi hỏi: "Có cần khám nghiệm phần lưng không?"

Vừa dứt lời, bác sĩ Quản đã lập tức phản đối: "Tôi thấy không cần thiết. Trời sắp tối rồi, ở đây ánh sáng không đủ, quan trọng hơn nữa là trong vụ án này, pháp y chúng ta không phát huy được bao nhiêu vai trò đâu. Nguyên nhân tử vong rất đơn giản, thời gian tử vong lại không cần thiết phải suy đoán, hung khí gây án chúng ta cũng đã làm rõ rồi. Quan hệ mâu thuẫn trong vụ án lại quá rõ ràng, chẳng lẽ còn sợ không phá được án? Hơn nữa, trong vụ án này lại không thể có chuyện hung thủ cười lên lưng nạn nhân, vậy thì khám nghiệm sau lưng để làm gì nữa?"

Tôi gật đầu, căn bệnh cột sống cổ có vẻ lại tái phát khiến tôi bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, bèn nói: "Chú Quản nói cũng phải, nhiệm vụ cơ bản đã hoàn thành, kết thúc thôi."

Về tới nhà nghỉ, chúng tôi tổng kết hiệu quả công việc sau một ngày khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm tử thi. 9 giờ tối, chúng tôi tới phòng làm việc của tổ chuyên án trước khi cuộc họp chuyên án bắt đầu.

"Nạn nhân Tôn Tiên Phát bị tấn công bất ngờ vào đầu bằng vật tày, gây tổn thương não nghiêm trọng, dẫn tới tử vong." Tuy vẫn chưa đạt tới trình độ "kinh nghiệm đầy mình", nhưng tôi đã phải nỗ lực rất nhiều mới bước lên được vị trí như hiện tại nên ngữ khí đã có được vẻ tự tin giống như sư phụ. "Khi khám nghiệm hiện trường, nhận thấy nhà nạn nhân không có dấu vết bị lục lọi, có thể loại trừ khả năng giết người cướp của. Theo phân tích của

chúng tôi, khả năng giết người trả thù là rất lớn. Nạn nhân lại không phải ở trong trạng thái chuẩn bị đi ngủ, có lẽ là vừa về đến nhà lại trở ra ngoài rồi bị tấn công. Hung khí gây án của hung thủ có lẽ là vật tày, chất liệu kim loại, bề mặt thô ráp. Bộ phận kỹ thuật chúng tôi hiện tại chỉ có thể cung cấp từng dãy thông tin hỗ trợ, mối quan hệ mâu thuẫn trong vụ án này rất rõ ràng, có lẽ không khó để điều tra ra manh mối."

Tổ trưởng tổ chuyên án gật đầu, đưa mắt ra hiệu với điều tra viên phụ trách, tỏ ý bảo anh ta hãy báo cáo tình hình điều tra.

"Tôn Tiên Phát tham gia lễ tang của người tình Lưu Cự Diệp, trong đám tang đã nảy sinh cãi vã với một người dân trong làng tên là Trần Trương Lâm, đây chính là mâu thuẫn đáng chú ý nhất tính đến thời điểm này." Điều tra viên phụ trách nói, "Lưu Cự Diệp năm nay 24 tuổi, buổi tối ngày hôm kia đã bị xe ô tô đâm chết tại chỗ trong lúc sang đường. Quan hệ tình cảm của nạn nhân khi còn sống rất phức tạp. Theo điều tra, cô ta có quan hệ mờ ám với không dưới mười bảy người, tầm tuổi từ 18 tới 60."

Toàn bộ tổ chuyên án đều lắc đầu ngán ngấm.

Điều tra viên phụ trách nói tiếp: "Hiện tại chúng tôi đang tiến hành rà soát các mối quan hệ của Lưu Cự Diệp để chuẩn bị cho bước điều tra tiếp theo. Ngoài ra, chúng tôi cũng phái một tổ công tác tới điều tra các mối quan hệ mâu thuẫn của Tôn Tiên Phát."

"Tốt!" Tổ trưởng tổ chuyên án nói. "Ngoài những người tối nay có nhiệm vụ, còn lại đều về nghỉ ngơi cả đi, tôi tin rằng vụ án này không khó phá."

"Chờ chút!" Tôi đã cắt ngang. "Theo phân tích của tôi, có lẽ hung thủ đã bám theo nạn nhân về nhà, thời gian nạn nhân về đến nhà cũng chưa phải là quá muộn. Bởi vậy, tôi cảm thấy, có lẽ nên cử người đi dò hỏi dân làng xung quanh xem có ai nhìn thấy nạn nhân bị kẻ nào đó bám theo vào tối hôm ấy

hay không. Nếu biết được đặc điểm ngoại hình của hung thủ sẽ có thể thu hẹp phạm vi điều tra, sàng lọc nghi phạm cũng dễ dàng hơn."

"Bác sĩ Tần nói rất có lý." Tổ trưởng tổ chuyên án nói. "Thế thì người của đồn cảnh sát địa phương tối nay không được phép nghỉ, cần bủa ra xung quanh địa điểm gây án, xem buổi tối có ai qua lại quanh đó thì dò hỏi xem tối qua họ có đi qua đây vào thời gian tương tự hay không, có nhìn thấy người bị hại và kẻ bám theo không?"

Cuộc họp chuyên án kết thúc, tôi dương dương đắc ý trở về khách sạn, nói với Đại Bảo đang nằm trên giường bên cạnh: "Trong vụ án này, có lẽ pháp y không phát huy được vai trò chủ chốt đâu, em đoán rằng rất có thể vụ án sẽ được phá nhờ vào việc dò hỏi người đi đường, anh có tin không?"

Đại Bảo khe khẽ gật đầu, nói: "Em phân tích rất có lý, bám đuôi theo sau, chờ thời cơ giết người. Mong là sẽ sớm phá được vụ án."

*

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi quay trở về tỉnh.

"Thế nào, vụ án đã chắc chắn chưa?" Thấy tôi vừa đi công tác được một ngày đã về ngay, sư phụ hỏi.

"Không thành vấn đề, quan hệ mâu thuẫn bên trong vụ án rất rõ ràng, chắc là sẽ phá án nhanh thôi." Tôi vỗ ngực nói.

Sư phụ gật đầu, không hỏi gì thêm, chỉ nói: "Các bác sĩ pháp y mới tuyển dụng của các địa phương trong toàn tỉnh năm ngoái đã hoàn thành đợt huấn luyện mới. Tuy nhiên, phần lớn các pháp y mới tuyển dụng lần này lại không phải tốt nghiệp ngành y học lâm sàng, cần phải theo học một khóa huấn luyện pháp y chuyên ngành mới được. Tôi thấy số người khá nhiều, những bốn năm chục, chia ra huấn luyện tương đối khó khăn. Tỉnh ta có trường cao đẳng

chuyên ngành pháp y khá thâm niên là trường y Hoàn Nam, không thể lãng phí tài nguyên được. Bởi vậy, sở Công an tỉnh quyết định gộp chung lại huấn luyện. Cậu tốt nghiệp trường này, bởi vậy giao cho cậu xử lý các công việc cụ thể ở đó là thích hợp nhất. Trong vòng nửa tháng, phải hoàn thành công tác chuẩn bị, lại thêm nửa tháng để cho học viên bàn giao công việc, đầu tháng Sáu bắt đầu công tác huấn luyện."

Công việc ở sở Công an tỉnh là như vậy đấy. Hàng ngày, ngoài công tác giám định thương tật, điều tra phá án, khám nghiệm hiện trường, còn phải phụ trách một khối lượng công việc hành chính vô cùng nặng nhọc. Công việc hành chính nhìn thì khô khan nhợt nhạt, nhưng nghĩ lại, cũng thấy chúng có thể nâng cao trình độ xử lý vụ án của pháp y toàn tỉnh nên tôi cũng thấy yên tâm, cũng có động lực để làm việc.

Thời gian nửa tháng, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng bận rộn bù đầu bù óc, cảm giác thời gian lao như tên bắn. Trong vòng nửa tháng, tôi túi bụi làm báo cáo, gửi thông báo, đối chiếu danh sách, liên hệ trường học, lên dự toán, sắp xếp lịch học, soạn giáo trình, bận rộn luôn tay luôn chân nên đã hoàn toàn quên bằng mất vụ án Tôn Tiên Phát ở huyện Thạch Bôi.

Công tác chuẩn bị vượt quá thời gian dự định, tôi phải mất đúng hai mươi một ngày mới xong xuôi mọi việc. Sau khi nhấp chuột vào nút "gửi", chính thức chuyển thông báo đi, tôi đổ người xuống lưng ghế tựa, ngửa cổ thở hắt ra một tiếng.

"Cuối cùng thì cũng đã xong!"

"Bí Đào, nhìn cậu ngày nào cũng bận rộn tới đầu bù tóc rối thế kia, không sợ Linh Đan bỏ à?" Lâm Đào vừa hay đi qua trước cửa phòng tôi liền chõ vào trêu chọc.

"Quên đi nhé!" Tôi nói. "Ai giống như cậu, bị bồ đá hết lần này đến lần khác."

"Đừng đùa!" Lâm Đào vênh mặt nói. "Là tớ đá hết cô này đến cô khác nhé!"

Tôi đưa hai tay xoa mạnh lên mặt, nói: "Được rồi, được rồi, cậu đẹp trai, cậu quyến rũ, cậu gái theo hàng đàn, thế được chưa? Tớ phải nghỉ ngơi một chút, mệt mỏi quá rồi!" Nói xong, tôi rút bao thuốc ra, ném cho Lâm Đào một điếu.

"Nghỉ ngơi cái gì?" Lâm Đào nói. "Vụ án ở Thạch Bồi bế tắc rồi!"

Tôi giật nảy mình, bật ngồi thẳng dậy, hỏi dồn: "Bế tắc? Sao lại thế được? Quan hệ mâu thuẫn rõ ràng thế cơ mà?"

"Quan hệ mâu thuẫn rất rõ ràng." Lâm Đào nói. "Nhưng toàn bộ hơn chục người có liên quan đều đã bị loại trừ, đều có chứng cứ ngoại phạm. Cũng không thể tìm ra mối quan hệ nào khác, nên tổ chuyên án hiện tại không biết phải làm sao, dùng cả máy phát hiện nói dối mà cũng không có kết quả."

"Hay là năng lực phá án kém quá," tôi nói, "nên mới phức tạp hóa vụ án đơn giản thế này?"

"Không biết, tổng đội phó Trần nói rằng đợi vài ngày nữa anh ấy rảnh rồi sẽ dẫn chúng ta tới điều tra lại. Thôi, không buồn chuyện với cậu nữa đâu, còn cả đồng việc kia kìa, tớ đi đây!" Lâm Đào quay người bước ra khỏi phòng.

"Xem ra sự phụ thật không yên tâm với chúng ta." Tôi nói với Đại Bảo đang đứng ngây ra ở bên cạnh. "Nhưng thế cũng tốt, vụ án không phá được, còn gì là thể diện nữa. Em tin rằng sự phụ sẽ phát hiện ra được nhiều manh mối và chứng cứ hơn."

*

"Có chuyện gì mà mấy ngày nay trông anh lúc nào cũng ủ rũ vậy?" Linh Đan bưng bát lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi vụ án Tôn Tiên Phát, hoặc là do lo lắng bản thân đã phạm sai lầm trong quá trình điều tra, từ sau khi biết tin vụ án vẫn chưa được phá, suốt mấy ngày trời tôi đầu óc hoang mang, tinh thần sa sút, trông ủ rũ mệt mỏi thấy rõ.

"Ồ, không sao đâu." Tôi cố gắng che giấu tâm trạng bất an, chuyển sang chuyện khác. "Cho anh ăn cơm nhà được không? Mấy hôm nay ngày nào cũng đến cái quán gà này húp canh gà, ăn thịt gà, có chịu nổi không?"

"Cái gì mà quán gà?" Linh Đan bưng miệng cười. "Anh nói khó nghe chết đi được. Uống canh gà bổ não đấy, chẳng phải hôm nào cũng thấy anh kêu ca dạo này trí nhớ giảm sút hay sao? Anh xem, đây là lòng gà, bên trong có tim gà, ăn tim gà cũng cải thiện trí nhớ đấy."

"Mang tiếng là học y cơ đấy." Tôi lắc đầu, tiếp tục lùa cơm vào miệng, lấm bầm. "Là bác sĩ rồi mà còn mê tín cổ hủ, có căn cứ khoa học gì không?"

Linh Đan thôi cười, nói: "Chắc chắn là anh có tâm sự gì rồi, đùa anh mà anh cũng không cười. Nói đi, hay là có gian tình với ai rồi? Có phải đã gây ra chuyện gì có lỗi với em không đấy?"

"Trời ơi, thưa bà nội!" Tôi kêu ầm lên. "Còn thời gian nào nữa mà gian với chả tình, là công việc, chỉ là công việc thôi!"

"Công việc thì cũng phải nói với em chứ, cứ giữ ở trong lòng anh có thấy vui không?"

Tôi thấy Linh Đan có vẻ kém vui bèn nói: "Không có gì đâu, vẫn là vụ án

ở Thạch Bồi lần trước, tới tận hôm nay vẫn chưa phá được. Ngày mai sư phụ muốn tới đó phúc tra nên anh hơi lo lắng, sợ mình có sơ suất gì."

Nghe tôi giải thích, Linh Đan lại không nhẹ lòng như tôi tưởng tượng mà đôi mắt bỗng trở nên xa xăm. Im lặng một lát, nàng bỗng ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt to tròn bắt sáng long lanh: "Em sẽ nói cho anh biết một điều bí mật!"

Linh Đan thích nói "bí mật" với tôi nhưng tôi chẳng hề hào hứng với những bí mật của nàng. Tôi "ừ" một tiếng lấy lệ, vẫn cắm cúi vào cơm, thầm nghĩ, lại là chuyện ai bồ bịch với ai, ai giấu chồng mua một chiếc túi Louis Vuitton chứ gì.

"Thật ra, em có một cô em gái họ, nếu còn sống, có lẽ cũng 25 tuổi rồi." Linh Đan đặt bát đũa xuống, chậm rãi nói.

Tôi lập tức dừng ngay động tác thường luồng cuốn cơm lại, "bí mật" nghe cũng hơi ly kỳ đấy.

"Em ấy là con gái cả của chú ruột em, tên là Lâm Tiểu Tiểu." Linh Đan nói tiếp. "Đáng tiếc là em ấy đã bị sát hại bảy năm về trước."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (4)

"Bảy năm về trước?" Tôi nói. "Lúc đó anh và em còn chưa quen biết nhau, nhưng sao chưa bao giờ anh nghe em nhắc tới thế?"

"Người trong nhà em luôn né tránh nhắc đến chuyện này." Linh Đan buồn bã nói. "Chú em đã phải hứng chịu cú sốc quá lớn, không ai dám nhắc tới vụ án này trước mặt chú nữa."

"Là kẻ thù của chú em gây ra sao?" Vừa nghe nhắc đến vụ án, thần kinh tôi bất giác trở nên miễn cảm. "Nếu không, ai lại nở ra tay với một cô gái mới 18 tuổi?"

Linh Đan chậm chạp lắc đầu, ánh mắt thấp thoáng vẻ đau buồn: "Vụ án tới nay vẫn chưa phá được."

"Chưa phá được?" Tôi gần như nhảy dựng dậy. Dù là bảy năm về trước, cơ quan công an các nơi cũng đã hết sức coi trọng công tác điều tra án mạng, hễ gặp án mạng gần như sẽ huy động toàn lực xử lý. Về án mạng, thời đó, hầu hết các huyện thị trong toàn tỉnh đều có tỉ lệ phá án thành công đến chín mươi phần trăm. Một người luôn tâm niệm "án mạng phải phá bằng được" như tôi, thật sự không thể nào ngờ được rằng ngay sát bên mình vẫn còn vụ án chưa được giải quyết, hơn nữa người bị hại còn là người nhà của Linh Đan.

"Vụ án xảy ra ở Vân Thái quê em à?"

Linh Đan gật đầu: "Vâng, là vụ án xảy ra tại trường trung học số 12 tại

Vân Thái, lúc đó anh còn đang học đại học nên chắc là không biết đến vụ án tòn độn này."

Linh Đan đã ở bên tôi một thời gian dài, đương nhiên cũng hiểu được nhiều thuật ngữ chuyên ngành. Án tòn độn chính là chỉ vụ án kéo dài mãi mà chưa phá được, là món nợ mà cảnh sát chưa thể trả cho người dân. Những vụ án mạng chưa phá được luôn khiến cho cảnh sát hình sự phải day dứt trong lòng.

"Thế... người nhà em có đoán được kẻ gây án là ai không?" Tôi hỏi.

"Đây chính là nguyên nhân khiến người trong nhà em không muốn nhắc tới chuyện này." Linh Đan dừng lại một lát, thở dài một tiếng, rầu rĩ đáp, "Tiểu Tiểu đã bị hãm hiếp sau khi chết."

Tôi âm thầm nghiêng răng kèn kẹt.

"Thi thể của Tiểu Tiểu được phát hiện trong nhà vệ sinh công cộng của trường học." Linh Đan hồi tưởng lại. "Lúc đó có rất đông người kéo đến xem, còn Tiểu Tiểu... Chao ôi, xưa nay em ấy luôn là một cô bé ngoan ngoãn và hoạt bát, hồi nhỏ tới nhà chú chơi, em nhìn thấy trên tường dán đầy giấy khen của Tiểu Tiểu, đúng vậy, đến cả thời mẫu giáo cũng có. Chú em yêu quý và tự hào về con gái mình biết bao nhiêu. Khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, chú em đã suy sụp hoàn toàn, em không biết về sau chú ấy đã làm cách nào để vượt qua nỗi đau. Tóm lại là kể từ lúc đó, người nhà em không ai dám nhắc tới tên Tiểu Tiểu nữa. Chuyện đã qua đành phải để nó trôi qua."

Tôi cúi đầu xuống, lại cầm bát lên, nuốt nhều nháo cho hết bát cơm.

"Lúc đó, vụ án này không có lấy một manh mối, cảnh sát điều tra hơn một năm, thậm chí rất nhiều người, chúng em đều nhìn thấy cả những hung thủ vẫn không thể tìm ra, kiểu gì cũng vẫn không thể tìm ra. Khi nổi căm phẫn và

đau đớn qua đi, gia đình em cũng phải dần dần chấp nhận sự thực. Có lẽ không phải cứ cố gắng là chuyện nào cũng có thể thực hiện được, nếu sự việc không có được kết cục giống như bản thân mong đợi, cũng nên học cách từ bỏ mới có thể tiếp tục bước đi." Nói tới đây, Linh Đan cầm đũa khê chọc vào người tôi. "Này, em nói này giờ, anh có hiểu ý em không đấy?"

Tôi buông đũa xuống, nắm lấy những ngón tay nhỏ nhắn của nàng, mỉm cười. Ý của Linh Đan, tôi hiểu, song nét u buồn thoáng qua trong mắt nàng đã khiến lòng tôi trĩu nặng. Tất cả mọi chuyện đều có thể trôi qua ư? Tiểu Tiểu cũng thế, Tôn Tiên Phát cũng vậy, thứ mà họ cần, có lẽ chỉ là chân tướng.

*

Buổi sáng hôm sau, sư phụ dẫn tôi, Đại Bảo và Lâm Đào tới huyện Thạch Bồi. Trước khi tới nhà của Tôn Tiên Phát, sư phụ xuống xe, chuyện trò vài câu với giám đốc Công an huyện Thạch Bồi, rồi mới xách hòm đồ nghề bước vào hiện trường. Tôi nháy mắt ra hiệu cho Đại Bảo, Đại Bảo bèn hấp tấp chạy lên giăng lấy hòm dụng cụ khám nghiệm nặng trĩu từ trong tay sư phụ.

Tôi và Đại Bảo đứng ở trong sân nhìn sư phụ đi ra đi vào quan sát hiện trường, điều tra viên đi bên cạnh thuật lại cho anh ấy nghe về tình hình hiện trường và vị trí thi thể. Sư phụ chột vẩy tay về phía chúng tôi, tôi và Đại Bảo vội vã chạy lại.

"Các cậu có phát hiện ra điểm mâu thuẫn ở hiện trường không?" Sư phụ hỏi. "Vị trí xác chết và hình dạng vết máu đều đã được giải thích hợp lý rồi chứ?"

Tôi ngẫm nghĩ một lát, chỉ im lặng gật đầu.

"Cậu nói nạn nhân đã bị hung thủ tấn công vào vùng chấm từ sau lưng rồi

ngã gục xuống bên cạnh chân tường?" Sư phụ đứng ở vị trí mà chúng tôi đã giả thiết, bắt đầu phục dựng quá trình gây án. "Vậy thì khi nạn nhân ngã xuống, sẽ phải ngã ngửa quay đầu ra cổng hoặc là ngã sấp quay đầu vào chân tường."

Tôi ngẫm nghĩ một lát, có lẽ đúng là như vậy.

"Nhưng nạn nhân lại ngã ngửa và quay đầu vào chân tường." Sư phụ nói. "Phải giải thích thế nào đây?"

Tôi lúng túng, nhất thời tắc tị.

"Được rồi, hiện trường là như vậy." Sư phụ không giải thích tiếp về điểm mâu thuẫn này, chỉ vào hai bao thuốc lá trên bàn trong phòng khách, nói với điều tra viên. "Đi hỏi thử xem, nhà có đám tang phát loại thuốc lá gì?"

"Thi thể đã được đưa ra khỏi kho đông lạnh từ tối hôm qua." Bác sĩ Quế nói. "Bây giờ đã có thể tiến hành khám nghiệm."

"Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi!" Sư phụ tháo găng tay ra, nói.

*

Không theo trình tự giải phẫu thông thường, sư phụ lựa chọn khám nghiệm phần lưng của Tôn Tiên Phát đầu tiên. Sau khi từng lớp cơ sau lưng thi thể được phân tách ra dưới bàn tay lóng ngóng của tôi và Đại Bảo, đã phát hiện ra trên lưng nạn nhân đúng là có tổn thương thật.

"Sư phụ tính toán như thần!" Đại Bảo kinh ngạc thốt lên. "Sao mới chỉ ần có hai cái mà sư phụ đã biết là có tổn thương?"

Sư phụ rõ ràng vẫn giận chúng tôi vì đã phạm sai lầm ngay trong lần ra quân đầu tiên nên chẳng thèm trả lời câu hỏi của Đại Bảo, nói: "Gãy móm gai

bảy đốt sống, lớp cơ tầng sâu có màng xuất huyết rộng. Giờ thì tôi hỏi các cậu, tổn thương kiểu này thông thường sẽ hình thành trong tình trạng thể nào?"

Lúc này, đầu óc tôi đã hoàn toàn trống rỗng, tôi lơ mờ nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm cực lớn.

"Lực tác động rất mạnh, diện tích tác động rất rộng." Bác sĩ Quế trả lời thay chúng tôi. "Thường thấy trong trường hợp ngã từ trên cao xuống."

Sư phụ nhìn tôi trừng trừng, hoàn toàn bất động, cứ như vậy đến hai phút liền mới nghiêm giọng nói: "Mở khoang sọ!"

Tay tôi run rẩy, lần theo vết mổ trước đó, cắt đứt những đường chỉ khâu trên đầu. Lật mở nắp sọ, tổ chức não của nạn nhân "ộc" một tiếng xổ cả ra ngoài.

Sư phụ dùng dao mổ nội tạng lần lượt bóc tách từng lớp não, nói: "Không giải phẫu phần lưng là sơ suất trong công việc, thế nhưng tổn thương ở phần đầu, các cậu lại không nhìn ra vấn đề gì sao?"

"Sư phụ đang nói tới tổn thương đội đối lực ả?" Tôi giải thích. "Em cảm thấy đây không phải là tổn thương đội đối lực. Tuy vị trí bị tác dụng lực là phần chẩm nhưng lại hình thành điểm tụ máu ở trước trán, em cảm thấy chỗ tụ máu trước là do vết nứt xương kéo dài qua đáy sọ tạo thành."

"Cậu có căn cứ gì không?" Sư phụ chau mày. "Tôi đoán là từ trong tiềm thức, cậu đã nhận định rằng đây là một vụ án mạng nên mới dùng thái độ suy đoán để loại trừ khả năng đó là tổn thương đội đối lực."

"Không phải, chúng em phát hiện ra trên hộp sọ của nạn nhân có hiện tượng nứt vỡ đứt đoạn, có lẽ không chỉ bị tác dụng lực một lần. Ngã từ trên cao xuống sao có thể gây chấn thương nhiều lần được?" Tôi ra sức biện hộ.

"Cậu đang nói tới chỗ này?" Sư phụ chỉ vào đường nứt vỡ trên xương sọ. "Xương vỡ lõm vào trong sẽ tạo thành các đường rạn vỡ dạng vòng tròn đồng tâm xung quanh vị trí bị tác dụng lực trên xương sọ, đồng thời cũng sẽ lấy vị trí đó làm trung tâm điểm để tỏa ra những đường rạn vỡ có hình chòm tia. Đường rạn vỡ hình chòm tia gặp phải đường rạn vỡ hình vòng tròn đồng tâm, đương nhiên sẽ bị đứt đoạn. Bởi vậy, đây không phải là hiện tượng đứt đoạn mà là hiện tượng xương vỡ lõm điển hình."

Tôi chăm chú quan sát hộp sọ thật kỹ lưỡng, trong lòng vẫn thấy không phục.

"Thừa nhận đi!" Sư phụ nói. "Nếu là tụ máu hình thành do vết nứt xương, đáng lẽ toàn bộ vùng nền sọ dọc theo vết nứt vỡ đều phải có tụ máu mới đúng. Trong khi hai vị trí tụ máu ở vùng trán và vùng chẩm của nạn nhân lại tách rời nhau, hoàn toàn không nối liền với nhau, đây là đặc trưng điển hình của tổn thương đội đối lực. Hơn nữa, nếu là hiện tượng tụ máu hình thành do xương nứt vỡ thì máu sẽ phải bám vào mặt ngoài của tổ chức não, còn tụ máu hình thành do tổn thương đội đối lực là ở bên trong tổ chức não. Đó là bởi vì tụ máu do xương nứt vỡ hình thành do tổ chức não bị chỗ xương nứt gãy đâm vào gây tổn thương, còn tụ máu do tổn thương đội đối lực hình thành do tổ chức não bên trong va đập với thành hộp sọ gây giập rách. Chỗ tụ máu trước trán nạn nhân không thể lau sạch bằng vải, bởi vậy, đó là tụ máu ở bên trong tổ chức não do tổn thương đội đối lực gây ra." Sư phụ vừa nói vừa cầm khăn lau chỗ máu tụ trên tổ chức não.

Tôi ỉu xiu như quả bóng xì hơi, đứng đờ đẫn bên cạnh.

Sư phụ nói tiếp: "Ngoài ra, nếu nạn nhân bị tấn công nhiều lần, sẽ có phản ứng giờ tay che đầu theo phản xạ, như vậy, trên tay nạn nhân rất có thể sẽ bị cú tấn công thứ hai đánh trúng, hình thành tổn thương do kháng cự, hoặc trên tay sẽ dính máu. Thế nhưng trên tay nạn nhân lại không có vết thương, cũng không thấy có máu."

Những lập luận của sư phụ rất thuyết phục, tôi nhất thời không có căn cứ nào để phản bác.

"Không phải chứ?" Bác sĩ Quế hỏi. "Anh thực sự cho rằng nạn nhân tử vong do ngã từ trên cao xuống?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Đã Sai Càng Sai (5)

Sư phụ gật đầu: "Căn cứ vào tổn thương trên thi thể, tôi có đủ bằng chứng để khẳng định rằng nạn nhân bị ngã từ trên cao xuống, khiến lưng và vùng chẩm đập mạnh xuống đất dẫn tới tử vong."

"Em còn một thắc mắc." Tôi vẫn ngoan cố. "Tại vị trí của nạn nhân ở hiện trường, phát hiện ra vết máu của nạn nhân trên tường cách mặt đất 20 centimet, rơi từ trên cao xuống làm sao lại có vết máu dạng phun bắn được?"

Sư phụ ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên hai mắt sáng rực, chỉ kẹp cầm máu vào vết rạn xương ở đáy sọ của nạn nhân, nói: "Đáy sọ bị gãy xương, dịch não tủy và máu trong sọ sẽ tràn qua kẽ nứt trên đáy sọ lọt vào trong khoang mũi, miệng, do nạn nhân đã mất đi ý thức nên sẽ hít phải máu và dịch não tủy vào khí quản, sau đó bị ho sặc, nôn ra. Vết máu là do nạn nhân ho bắn vào tường."

Tôi nhớ lại bãi nôn ở bên cạnh vũng máu tại hiện trường, có vẻ như sư phụ phân tích không sai chút nào.

Sư phụ cầm dao khứa rách khí quản của nạn nhân, nói: "Xem này, không nằm ngoài dự đoán, trong khí quản của nạn nhân vẫn còn bọt máu."

Điểm nghi ngờ cuối cùng đã được sư phụ giải thích hợp lý, tôi thực sự không còn lời nào để phản bác. Xem ra, nạn nhân đúng là tử vong do ngã từ trên cao xuống.

"Nhưng," tôi lại thắc mắc, "nửa đêm nửa hôm, tại sao Tôn Tiên Phát lại

ngã từ trên cao xuống? Nếu ngã như vậy, chỗ anh ta rơi xuống chính là ngay phía trên chỗ anh ta nằm."

Tôi nói xong liền tháo găng tay, bước sang văn phòng bên ngoài phòng giải phẫu, mở ảnh trên máy tính ra: "Vậy, nơi anh ta ngã xuống có lẽ là trên đầu tường của bức tường bao liền kề với tường nhà. Nửa đêm nửa hôm, anh ta còn leo lên tường để làm gì?"

"Vậy... vậy... là tử vong do ngã thật à..." Đại Bảo đã bắn loạn vì sai lầm của chúng tôi. "Thế là phải nhanh chóng khép lại vụ án phải không?"

"Đừng vội!" Sư phụ nói. "Tử vong là do rơi từ trên cao xuống, tuy nhiên chưa thể khẳng định chỉ là vô tình. Tiếp theo, chúng ta cần phải làm rõ nguyên nhân tại sao giữa đêm khuya nạn nhân lại ngã từ trên cao xuống."

"Nạn nhân trở về nhà sau khi đã uống đầy rượu trong đám tang người tình, để thuốc là và chìa khóa trên bàn rồi lại ra khỏi nhà, khóa cửa lại, trèo lên tường, sau đó nhảy xuống chết?" Tôi vừa phán đoán về trình tự vụ việc, vừa đặt giả thiết: "Tự tử vì tình, hay là nhìn trộm?"

Thấy chúng tôi tập trung suy nghĩ, cơn giận của sư phụ cũng đã nguôi ngoai ít nhiều, anh ấy phì cười trước giả thiết mà tôi đưa ra: "Cậu giàu trí tưởng tượng thật đấy, nhìn trộm mà cũng nghĩ ra được! Hàng xóm của anh ta đều là người già yếu bệnh tật, có gì để mà nhìn trộm?"

Sư phụ vừa dứt lời, điều tra viên liền bước vào phòng giải phẫu: "Báo cáo tổng đội phó Trần, theo chỉ thị của anh, chúng tôi đã điều tra những người tham gia đám tang nhà họ Lưu hôm đó. Họ đều phản ánh rằng nhà họ Lưu không phát thuốc lá cho người đến dự đám tang, còn thuốc lá bày trên bàn nhà họ là thuốc lá Ngọc Khê."

Tôi nhất thời ngây thộn chẳng hiểu mô tê gì sất, có phát thuốc lá hay

không thì có liên quan gì đối với quá trình phục dựng vụ án?

Sư phụ vừa cời trang phục giải phẫu, vừa rút lấy một miếng thuốc lá, châm lửa, hít lấy một hơi dài.

Chúng tôi đều đứng nghiêm trang bên cạnh sư phụ, chờ đợi sư phụ chỉ bảo công việc tiếp theo.

Thình lình, sư phụ nói: "Chắc là vậy rồi!"

Tất cả chúng tôi đều ngơ ngác, tôi nhin không nổi, bèn hỏi: "Chắc là thế nào kia?"

"Theo như phán đoán của các cậu trước đó, nạn nhân sau khi vào nhà lại trở ra ngoài, trèo lên tường, đúng không?" Sư phụ hỏi.

"Đúng vậy." Tôi nói. "Anh ta đã để thuốc lá và chìa khóa lên trên bàn trong phòng khách."

Sư phụ nở một nụ cười, nói: "Đồ vật trên bàn, có thể là do nạn nhân để vào sau khi trở về nhà, cũng có thể là do nạn nhân đã quên không mang theo khi ra khỏi nhà để phụ giúp đám tang vào buổi chiều."

Được sư phụ nhắc nhở, tôi đột nhiên bừng tỉnh: "Ồ, phải, đúng rồi!"

"Sao? Chuyện này... là thế nào?" Đại Bảo vẫn chưa kịp phản ứng.

Tôi nói tiếp: "Nếu nạn nhân quên không mang theo chìa khóa và thuốc lá khi ra khỏi nhà, thuốc lá thì không có vấn đề gì, nhưng nếu không có chìa khóa, anh ta vào nhà bằng cách nào đây?"

"Phải!" Bác sĩ Quế khoanh tay trước ngực, chậm rãi bổ sung, "bởi vậy, anh Trần mới cho điều tra viên đi điều tra về thuốc lá. Nhà họ Lưu mới người tới dự tang lễ hút thuốc lá Ngọc Khê, còn trong nhà nạn nhân lại là thuốc lá

Vân Yên."

Tôi bổ sung thêm: "Thuốc lá trong nhà nạn nhân không phải là thuốc lá dùng trong đám tang buổi chiều, vậy thì không thể căn cứ vào chi tiết thuốc lá và chìa khóa đều ở trong nhà mà suy luận nạn nhân đã vào trong nhà. Mà có vẻ như khi nạn nhân ra khỏi nhà vào buổi chiều, rất có thể đã quên mang theo chìa khóa nên buổi tối anh ta đã không thể vào nhà được."

"Không vào nhà được," sư phụ hỏi tiếp, "nếu là các cậu, các cậu sẽ làm thế nào?"

Tôi quay trở lại phòng làm việc bên ngoài phòng giải phẫu, lật mở từng tấm ảnh hiện trường trên máy tính.

"Hiểu rồi!" Mắt tôi sáng rực. "Mọi người xem này, tại đỉnh tường nơi nạn nhân ngã xuống, ngay bên cạnh chính là cửa sổ tầng hai của căn nhà. Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta tới khám nghiệm hiện trường, cửa sổ tầng hai mở toang, lúc đó Lâm Đào còn nói mở cửa sổ như vậy là rất nguy hiểm."

"Phải rồi!" Lâm Đào này giờ đứng ở bên cạnh nghe chúng tôi phân tích, lúc này cũng lên tiếng. "Nạn nhân trèo lên tường, có lẽ là muốn di chuyển tới bên cạnh cửa sổ rồi trèo qua cửa sổ vào trong nhà, nhưng vì uống nhiều rượu, tay chân lóng ngóng nên đã ngã từ trên tường xuống."

"Bây giờ chúng ta phải làm gì ạ?" Tôi hăm hở xắn cao tay áo, tỏ ý sẵn sàng bắt tay vào công việc, nóng lòng muốn chuộc lại lỗi lầm mà mình đã phạm phải trước đó.

"Khó xử đây!" Sư phụ nói. "Đến giờ, tất cả vẫn chỉ là suy đoán, tệ hại hơn nữa là trước đó, Công an huyện đã lập hồ sơ và thông báo tới thân nhân của nạn nhân. Nếu không có đầy đủ chứng cứ, chúng ta cứ thế thông báo khơi khơi cho gia đình người ta, chắc chắn họ sẽ nói công an chúng ta không phá

được vụ án nên mới bịa ra là nạn nhân tự ngã. Nếu là tôi, tôi cũng không tin."

Tôi cúi gằm mặt, hiểu rằng sư phụ đang trách mình.

"Được rồi!" Sư phụ nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của tôi lại thấy thương hại, nói tiếp. "Bây giờ chúng ta hãy quay lại hiện trường, mong rằng có thể tìm ra chứng cứ hữu ích ở đó."

"Chuyện này không thể chỉ trách một mình Bí Dao được." Lâm Đào cũng đã nhận ra sự trách cứ của sư phụ, bèn bước lại gần giải nguy cho tôi. "Bên khám nghiệm dấu vết chúng em cũng phải chịu trách nhiệm. Em cho rằng lần này sở dĩ phía em không thể tìm ra manh mối, bởi lẽ trong lần khám nghiệm hiện trường đầu tiên, chúng em chỉ chú ý tới khung cửa sổ tầng hai và mặt đất nơi nạn nhân rơi xuống, nhưng lại không quan sát kỹ bậc cửa sổ tầng hai và bức tường nơi nạn nhân có thể đã bầu vúi vào."

"Chuyện này không thể trách cậu được." Sư phụ vẫn khẳng định hết trách nhiệm lên đầu tôi. "Bác sĩ pháp y mà không thể làm rõ nguyên nhân tử vong, phục dựng hiện trường sai lầm, đương nhiên là các cậu không thể tìm ra dấu vết vị trí ở vị trí chính xác. Tần Minh lần này khó mà chối bỏ trách nhiệm."

Tôi lại cúi gằm mặt xuống, bài học này đúng là khắc cốt ghi tâm.

*

Quay lại hiện trường, Lâm Đào một mình leo lên bức tường bao cao gần hai mét, cầm kính lúp tìm kiếm dấu vết trên tường, còn vài nhân viên pháp chứng khác xúm lại xem xét bậc cửa sổ trên tầng hai. Lúc này thì tôi chẳng thể giúp được việc gì, chỉ sốt ruột đi vòng quanh sân nhà, chờ đợi tin tức tốt lành từ họ.

Suy đoán của sư phụ lại một lần nữa tiến đến gần sự thực, chẳng mấy

chỗ Lâm Đào và những đồng nghiệp của cậu ta đã tìm được bằng chứng trực tiếp trên tường và bậu cửa sổ.

"Dấu vết để lại trên mặt tường và đầu tường đã chứng minh được cho tất cả." Sau khi quay về, đối chiếu kiểm tra, Lâm Đào vui mừng báo cáo với sư phụ. "Tuy đã qua một tháng, song hiện trường vẫn được niêm phong kín, vật chứng dấu vết vẫn còn nguyên vẹn. Mặt tường có vết ma sát rõ ràng, chắc hẳn là do nạn nhân để lại khi trèo lên tường. Trên đầu tường cũng có vài dấu chân nguyên vẹn của nạn nhân, trong đó có một dấu chân phải bị biến dạng, có vết ma sát, có lẽ là dấu vết để lại khi trượt ngã."

"Trên bậu cửa sổ cũng có dấu bàn tay và ngón tay của tay trái nạn nhân, có hướng từ ngoài vào trong, cũng có nghĩa là bàn tay trái của nạn nhân đã bám được vào bậu cửa sổ nhưng bàn tay phải còn chưa kịp bấu vào." Một nhân viên pháp chứng khác nói.

"Tôi cũng có phát hiện." Sư phụ xách đôi giày của nạn nhân lên, nói: "Tôi đã quan sát kỹ bề mặt của đôi giày, phần mép của chiếc giày bên phải có vết trầy xước do ma sát với vật cứng, hướng ma sát là từ dưới lên trên, chứng cứ này cũng có thể chứng thực nạn nhân đã trượt chân lên tường rồi rơi xuống."

"Vậy thì, có vẻ như là," Đại Bảo xen ngang, "nạn nhân đã bám được tay trái vào bậu cửa sổ, chân trái và tay phải đang lơ lửng trên không thì bỗng nhiên chân phải bị trượt nên đã ngã ngửa xuống đất. Như vậy sẽ lý giải được tại sao nạn nhân lại ở trong tư thế nằm ngửa, quay đầu về phía chân tường."

Tôi đứng bên cạnh, im lặng không nói gì, lắng nghe họ lần lượt phục dựng quá trình vụ việc.

Đã có đầy đủ chứng cứ hiện trường, vụ việc mau chóng được xử lý. Lại qua một đêm buồn phiền, hôm sau tôi dậy rõ sớm, tới phòng làm việc của sư phụ chủ động nhận lỗi.

Thái độ của sư phụ khác hẳn với tưởng tượng của tôi, anh ấy chỉ ôn tồn hỏi: "Đã biết mình sai ở đâu chưa?"

Tôi gật đầu, nói: "Em biết rồi ạ, lệ thuộc vào ấn tượng chủ quan, làm việc đại khái, thiếu thận trọng."

"Ừm, tổng kết được đấy!" Sư phụ nói. "Khi cậu mới tới đó, mọi người đều nói là án mạng, bởi vậy cậu cũng cho là án mạng, nhưng cậu đã quên mất rằng, việc đầu tiên mà bác sĩ pháp y cần làm rõ chính là xác định phương thức tử vong của nạn nhân. Vì ngay từ đầu đã đoán chắc là án mạng nên cậu đã dùng suy đoán chủ quan để loại bỏ mọi khả năng về một vụ tai nạn bất ngờ, tệ hại nhất là đã không giải phẫu cẩn thận, để lọt lưới một manh mối hết sức quan trọng, chính là tổn thương ở vùng lưng. Nếu như lúc đó cậu giải phẫu phần lưng của nạn nhân, chắc chắn cậu sẽ thay đổi một trăm tám mươi độ phán đoán của mình."

"Nói thực với sư phụ, tại vì bác sĩ Quản cứ giục em kết thúc mau lên nên em mới không giải phẫu phần lưng." Trước khi tới đây, tôi đã tự nhủ với lòng rằng bất kể thế nào cũng không biện hộ, vậy mà lúc này vẫn không nhin nổi mà bật ra một lời giải thích.

Sư phụ liền nghiêm giọng nhấn mạnh: "Cậu là bác sĩ pháp y của sở Công an tỉnh, dù sai hay đúng, cậu đều phải chịu trách nhiệm, cậu không được phép để bất cứ ai làm ảnh hưởng tới mình. May mà vụ án này vẫn chưa bắt bớ ai, nếu để người ta bị tù oan, lương tâm cậu liệu có thanh thản được không?"

Sư phụ nói rất có lý, tôi im lặng gật đầu.

"Nghề pháp y không hề dễ dàng." Sư phụ nói. "May mà cậu số đỏ, sai lầm lần này chưa gây nên hậu quả nghiêm trọng. Phán đoán sai một vụ việc, lãng phí công sức đã đành, còn có thể gây ra án oan sai, để kẻ phạm pháp nhờn như ngoài vòng pháp luật, bởi vậy mới nói trách nhiệm của bác sĩ pháp y hết

sức nặng nề. Cậu muốn làm một bác sĩ pháp y giỏi, bất cứ lúc nào cũng cần phải nghiêm túc và thận trọng. Không được sợ sai, phải tự tin đối mặt với mọi thách thức, bởi vì chúng ta có vũ khí của chúng ta, đó chính là khoa học pháp y. Khoa học có thể chiến thắng tất cả."

Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi ngẩng lên nói: "Sư phụ, hãy tin em, hãy cho em cơ hội lập công chuộc tội!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (1)

Loài quái thú đội lốt người luôn ẩn nấp trong đám đông.

Stephen King

Thời tiết ngày càng nóng nực, công việc của bác sĩ pháp y cũng bước vào "mùa cao điểm". Có nhà tâm lý học đã nghiên cứu và chỉ ra rằng, vào mùa hè, tâm lý của con người trở nên nóng nảy, dễ bị kích động, bởi vậy tỷ lệ phạm tội cũng gia tăng theo. Đúng vậy, theo thống kê hồ sơ pháp y của chúng tôi, tỷ lệ các vụ tự tử, tai nạn hay án mạng xảy ra vào mùa hè cao hơn hẳn so với những mùa khác. Bởi vậy, pháp y đều ghét mùa hè, không chỉ bởi vì bận rộn quay cuồng mà thời tiết nóng nực còn khiến thi thể thối rửa nhanh hơn. Hít phải thứ mùi này, đến mấy ngày sau vẫn chưa thể hoàn hồn.

"Giá mà mình sinh ra ở Iceland thì hay biết mấy!" Đại Bảo lật giở tập ảnh chụp vụ án thi thể thối rửa nghiêm trọng do cơ quan công an cấp cơ sở gửi tới, nói. "Không có mùa hè, không có xác chết thối rửa, làm pháp y ở Iceland thật sướng."

"Anh hãy biết tự hài lòng với bản thân đi." Tôi hờ hững nói. "Anh không sinh ra ở châu Phi đã là phúc tổ cho anh lắm rồi."

Suốt một tháng qua, tôi thường xuyên bị ám ảnh bởi cùng một cơn ác mộng, không thể tập trung làm việc. Cảnh tượng trong ác mộng đều na ná như nhau, một thiếu nữ gào thét, một gã đàn ông không rõ mặt, một cụ già khóc lóc, đám đông xúm xít xung quanh... Từ sau khi Linh Đan kể cho tôi nghe câu chuyện về Tiểu Tiểu, vụ án tồn đọng này bỗng như một chiếc

xương cá cứ mãi hóc ngang trong cổ họng tôi.

Tuy nhiên, các vụ án cứ nối tiếp nhau không ngừng nghỉ khiến tôi chẳng có cơ hội nào để lật lại vụ án cũ năm xưa, có lẽ bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất. Tôi ngồi trước máy vi tính, đăng nhập vào hệ thống của sở Công an tỉnh, đánh cái tên "Lâm Tiểu Tiểu" vào mục tìm kiếm người bị hại. May mắn là hệ thống hỗ trợ tương đối đầy đủ, hồ sơ vụ án mau chóng hiện ra trước mắt tôi.

Nội dung mô tả về sự việc hôm đó, gần như tương tự với lời kể của Linh Đan.

Học sinh trung học Lâm Tiểu Tiểu ở nội trú trong trường, vào buổi tối hôm đó, rời phòng ngủ đi vệ sinh, nhưng hai tiếng đồng hồ trôi qua, ký túc xá đã tắt điện mà vẫn chưa trở về. Các bạn cùng phòng bủa đi tìm mà không thấy cô bé đâu, bèn báo cảnh sát. Cảnh sát lùng tìm tới nửa đêm, phát hiện ra thi thể của Lâm Tiểu Tiểu ở trong cánh rừng phía sau nhà vệ sinh.

Hồ sơ đương nhiên có kèm theo ảnh ở hiện trường. Bức thứ nhất chụp toàn cảnh. Hiện trường ở trong một cánh rừng nhỏ âm u, xung quanh tối đen như mực, chỉ nhìn thấy một cái bóng lơ mờ màu đỏ. Bức ảnh tiếp theo chụp cận cảnh, tình cảnh thảm thương của Lâm Tiểu Tiểu đập ngay vào trước mắt. Cô bé nằm sấp dưới đất, mái tóc dài rũ rượi phủ kín toàn bộ khuôn mặt, hai tay bị trói quặt ra sau lưng bằng một sợi dây nylon màu xanh lá cây. Trên người cô bé là tấm áo ngủ màu đỏ xộc xệch, nửa người dưới lỏa lồ, quần ngủ và quần lót vứt bừa bên cạnh. Hai chân cô bé dang rộng, bùn đất dưới chân có dấu vết giày đạp rõ rệt, xem ra đây chính là hiện trường ban đầu nơi cô bé bị xâm hại. Chú của Linh Đan nhìn thấy cảnh tượng này, làm sao lại không sốc nặng?

Báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y cũng đính kèm với hồ sơ, trong đó viết rằng, khoang miệng và mũi của nạn nhân biến dạng, trong khoang

miệng và khí quản có bùn đất, tạp chất, suy đoán rằng nạn nhân bị hung thủ ấn mặt xuống mặt đất bùn, dẫn đến ngạt thở cơ học, những tổn thương tại vết trói trên hai tay và bên trong âm đạo có phản ứng sống không rõ rệt, có nghĩa là sau khi hung thủ kéo Lâm Tiểu Tiểu tới địa điểm gây án đã ấn mặt cô bé xuống bùn đất cho tới khi cô bé tắt thở, không còn giãy giụa được nữa. Sợ cô bé chưa chết hẳn, hẳn đã trói hai tay cô bé lại, sau đó mới thực hiện hành vi hiếp dâm. Kỳ thực, lúc này Lâm Tiểu Tiểu đã chết, hung thủ giao cấu với xác chết.

Nhìn vào đó thì vụ án này không hề khó, tôi thầm nghĩ, chỉ cần cứ vào mấy tấm ảnh và bản báo cáo giám định, về cơ bản, tôi đã phục dựng được quá trình gây án của hung thủ, vậy thì tại sao tới tận bây giờ, vụ án của Lâm Tiểu Tiểu vẫn chưa được phá? Tôi tiếp tục xem xuống phía dưới, tới khi đến mục "chứng cứ" mới hiểu ra rằng, hóa ra vụ án này chưa có đủ bằng chứng nên không thể nào sàng lọc đối tượng tình nghi.

Không đúng, đó là vụ án hiếp dâm, kiểu gì cũng sẽ để lại vết tinh trùng chứ? Tại sao lại không lấy mẫu xét nghiệm? Nhìn vào tổn thương tại âm đạo của nạn nhân, thấy chủ yếu là vết trầy xước, hơn nữa phân bố không đều, không giống như bị dâm ô mà có lẽ là giao cấu. Tại sao lại không tìm thấy chứng cứ?

Đúng lúc tôi đang trầm ngâm suy nghĩ, chuông điện thoại chợt réo lên inh ỏi. Sư phụ gọi tôi tới phòng làm việc.

"Vừa hay em đang định hỏi về việc tuyển người." Tôi đóng hồ sơ vụ án Lâm Tiểu Tiểu lại, nói với Đại Bảo.

Mấy năm nay, mỗi khi có vụ án, sư phụ đều dẫn tôi chạy hiện trường, áp lực công việc của cả hai chúng tôi rất lớn, bởi vậy, chúng tôi chuẩn bị tuyển thêm một bác sĩ pháp y từ cơ quan công an cơ sở vào phòng Pháp y của sở Công an tỉnh chúng tôi. Người thích hợp nhất, đương nhiên là Đại Bảo. Anh

ấy đã hoàn thành thời gian thực tập một năm tại sở Công an tỉnh, giữ anh ấy lại chính là nguyện vọng của chúng tôi. Song vừa bước chân vào cửa, sư phụ đã giội cho tôi một gáo nước lạnh, nói rằng việc thi tuyển và phỏng vấn lại không do chúng tôi phụ trách.

"Tại sao chúng ta là bộ phận cần người lại không có quyền tuyển chọn?" Tôi hậm hực lầu bàu.

"Tuyển người cần tiến hành chọn theo quy trình chính quy." Sư phụ chau mày. "Như vậy mới công bằng minh bạch, không thì bộ Chính trị tại sao phải làm giúp chúng ta? Cậu muốn chọn ai thì chọn, thế thì loạn mất à?"

"Cái gì mà công bằng với minh bạch?" Tôi nói. "Em chỉ cần Lý Đại Bảo."

"Lý Đại Bảo?" Sư phụ phá lên cười. "Cậu có muốn Lý Sư Sư cũng chẳng được, vẫn phải thi thôi. Đừng cảm ràm nữa, để Đại Bảo chuyên tâm luyện thi đi, còn cậu chuẩn bị đi Đình Đường ngay, tối qua ở thành phố Đình Đường đã xảy ra án mạng, một chết một bị thương, tính chất đặc biệt nghiêm trọng, phá được án rồi hãy nói tôi chuyện khác."

Thấy "khiếu nại" vô ích, tôi cũng chẳng buồn hỏi han gì thêm về vụ án ở thành phố Đình Đường nữa, cứ thế cúi gục đầu hậm hực trở về phòng làm việc, lẳng lặng thu dọn hòm dụng cụ khám nghiệm hiện trường.

"Không sao đâu." Đại Bảo đã đoán trước được kết quả. "Anh sẽ cố gắng."

Tôi đứng phắt dậy, tháo thắt lưng quật đánh "đét" lên mặt bàn, gầm lên: "Đừng nhiều lời nữa, ôn thi mau!"

*

Suốt dọc đường không nói năng gì, chẳng mấy chốc, tôi đã lái xe tới thành phố Đình Đường. Bác sĩ pháp y của Công an huyện Đình Đường là Triệu

Vĩnh đã từng theo học khóa tập huấn ở sở Công an tỉnh, giờ đang đứng chờ chúng tôi bên lối xuống đường cao tốc. Đã mấy tháng không gặp, tôi xuống xe, thân mật ôm vai anh ta.

"Một chết một bị thương mà vẫn cần chúng tôi tới ư?" Tôi hỏi. "Người bị thương không thể tự kể lại quá trình phạm tội hay sao? Cần gì phải phục dựng hiện trường nữa?"

"Phải đấy!" Lâm Đào xuống xe, điệu dàng vuốt tóc, nói hùa theo tôi.

"Thôi đừng nhắc tới nữa." Triệu Vĩnh nói. "Người chết là vợ của người bị thương, cảnh sát tới rất nhanh, lúc đó người chồng vẫn chưa chết, ông ta được đưa vào bệnh viện cấp cứu suốt đêm qua, sáng nay đã tỉnh nhưng ý thức vẫn mơ hồ. Cảnh sát còn chưa hỏi nổi vài câu, vừa rồi trong lúc các anh đang trên đường tới đây, ông ta cũng đã tử vong rồi."

"Đã tử vong rồi?" Tôi sửng sốt, vụ án một người chết một người bị thương đã nhanh chóng biến thành vụ án hai người tử vong.

"Phải." Triệu Vĩnh nói. "Người bị thương được chẩn đoán là rách tim, đêm qua bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật tim cho nạn nhân. Sau phẫu thuật, tình hình vẫn chưa ổn định, sáng nay tim đột nhiên ngừng đập rồi tắt thở."

"Nạn nhân là ai?" Tôi hỏi.

"Là một cặp vợ chồng già, đều là giáo viên tiểu học, sống rất trầm lặng, cũng không thấy có thù hằn với ai." Bác sĩ Triệu nói. "Hung thủ vào tận trong nhà để đâm chết nạn nhân."

"Đã loại trừ khả năng giết người cướp của chưa?" Nghe nói có những hai người tử vong, tôi vội vã hỏi han tình hình để nắm rõ vụ việc trước khi tới hiện trường.

"Không thể là giết người cướp của." Bác sĩ Triệu nói. "Người chồng trước lúc chết còn nói với điều tra viên, hung thủ vừa bước chân vào cửa đã đâm ngay, không nói một lời nào, hành hung xong lập tức bỏ đi."

Tôi lặng lẽ gật đầu: "Hành động đơn giản, dứt khoát, có lẽ giết người vì thù oán."

"Quái lạ chính là ở chỗ này." Bác sĩ Triệu nói. "Hai vợ chồng họ sống rất hiền hòa, trầm lặng, điều tra viên đã kiểm tra suốt cả đêm, hoàn toàn không phát hiện ra một mâu thuẫn nào. Không có bất kỳ một nhân tố nào cho thấy đây là vụ giết người vì thù oán."

"Hay là giết nhầm người?" Tôi lạnh buốt sống lưng. "Nếu là giết nhầm người thì khó điều tra đấy."

"Chúng ta tới Công an huyện trước đã, xem thử điều tra viên đã thẩm vấn được người chồng những gì."

Tôi gật đầu, nhanh chóng lên đường tới công an huyện Đình Đường.

*

Tới phòng Pháp y của Công an huyện, Triệu Vĩnh lấy ra một chiếc đĩa, cho vào máy tính. Trên màn hình mau chóng hiện ra cảnh tượng trong ICU (phòng chăm sóc đặc biệt) của bệnh viện. Tôi lắc đầu, cảm giác như mình đang xem một bộ phim truyền hình.

Một người đàn ông khoảng năm chục tuổi đang nằm trên giường bệnh, đắp tấm chăn màu trắng đến ngang cổ, trên người chằng chịt đủ loại dây nhợ và ống dẫn, thiết bị theo dõi bên cạnh đang nhấp nháy đèn vàng. Nạn nhân mũi cắm ống thở, miệng khép hờ hai mắt.

Hai viên cảnh sát mặc thường phục ngồi bên giường, một người hỏi:

"Chúng tôi đã được bác sĩ cho phép, xin hỏi bác vài câu. Bác cảm thấy trả lời được thì hãy trả lời, còn nếu thấy mệt, chúng ta sẽ dừng ngay bất cứ lúc nào."

Người đàn ông gật đầu yếu ớt.

Cảnh sát hỏi: "Hôm qua, bác bị tấn công thế nào?"

Người đàn ông: "Hơn 10 giờ, có người gõ cửa, tôi ra gõ cửa, bị đâm một nhát." Nói xong, ông ta bật ho dữ dội.

Cảnh sát: "Mấy người? Bác có quen không?"

Người đàn ông: "Một tên côn đồ, không quen!"

Cảnh sát: "Có biết tại sao hắn đâm bác không?"

Người đàn ông lắc đầu.

Cảnh sát: "Trông hắn thế nào?"

Người đàn ông: "Áo đen, áo trắng, tóc húi cua, cái khác tôi không nhớ."

"Cao tầm bao nhiêu? Béo hay gầy? Có đặc điểm gì đặc biệt? Rốt cuộc là mặc quần áo màu gì?"

Người đàn ông lại lắc đầu.

"Bác có thù hằn với ai, hoặc gần đây có mâu thuẫn với ai không?"

Người đàn ông im lặng một chốc rồi lắc đầu, nói: "Cả đời tôi chưa gây thù oán với ai bao giờ."

Lúc này, có lẽ viên cảnh sát đã nhận ra sắc mặt ông ta có vẻ bất thường nên vội đứng bật dậy nắm chặt lấy tay ông ta, giục viên cảnh sát kia đi gọi

bác sĩ. Hơn chục giây sau, vài bác sĩ và y tá hồi hã chạy lại, cấp cứu cho người đàn ông. Cuối cùng, bác sĩ đứng thẳng dậy, lắc đầu thu dọn máy móc.

Tôi xem mà nổi da gà. Tuy làm nghề pháp y, ngày nào cũng phải tiếp xúc với xác chết, nhưng kể từ sau khi kết thúc đợt thực tập ở bệnh viện, tôi chưa một lần nào tận mắt chứng kiến quá trình từ giả côi đời của một sinh mệnh.

Tôi gắng trấn tĩnh lại, hỏi: "Nạn nhân đột ngột tử vong, liệu có phải là do bị thấm vấn không? Người nhà họ không trách móc cảnh sát sao?"

Triệu Vĩnh nói: "Gia đình nạn nhân vô cùng nôn nóng, thúc ép chúng tôi phải thẩm vấn nạn nhân ngay, muốn chúng tôi phá án càng nhanh càng tốt. Nếu không, chúng tôi nào dám mạo hiểm thẩm vấn. Hơn nữa, phía cảnh sát cũng đã nhận được sự đồng ý từ bác sĩ, còn bố trí cả máy quay để đề phòng bất trắc, nào ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật. Mà không, cũng không thể nói là chuyện ngoài ý muốn, sau này bác sĩ có nói, nạn nhân vốn đã mắc bệnh tim mạch vành, cộng thêm tổn thương rách tim lần này, tuy đã phẫu thuật nhưng rủi ro vẫn rất lớn, tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, chứ không liên quan gì tới thấm vấn."

Tôi cũng cảm thấy an ủi phần nào, bèn gật đầu, bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng về mấy câu trả lời đơn giản của nạn nhân.

"Theo như đoạn băng này, có thể biết rằng hung thủ vừa bước vào cửa đã lập tức hành hung, giết người xong liền bỏ đi ngay." Lâm Đào nói. "Còn một đặc điểm nữa là hung thủ để đầu húi cua, nhưng màu sắc quần áo lại không rõ ràng, thông tin quá ít ỏi."

"Tôi đang nghĩ, liệu nạn nhân lúc đó có bị ảo giác mà nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường (1) hay không?" Bác sĩ Triệu lẩm bẩm.

(1) Hắc Bạch Vô Thường: Quỷ bắt hồn trong truyền thuyết dân gian, gồm

Hắc Vô Thường mặc áo đen và Bạch Vô Thường mặc áo trắng, tương truyền do Diêm vương phái tới bắt hồn của những người hấp hối.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (2)

Tôi thừa nhận mình hơi vô duyên, tuy biết rằng thực sự không nên cười vào lúc này, song vẫn nhin không nổi mà bật cười trước sắc mặt nghiêm túc và câu nói giàu trí tưởng tượng của bác sĩ Triệu: "Lúc đó, ý thức của ông ta đúng là không còn tỉnh táo chứ đâu có liên quan gì tới Hắc Bạch Vô Thường? Lời nói trong tình trạng đó không thể tin tưởng hoàn toàn."

Đội trưởng phân đội Cảnh sát hình sự Công an huyện Đình Đường là Hứa Kiến đột ngột bước vào trong phòng Pháp y, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi: "Các sếp của sở Công an tỉnh tới rồi à? Xem xong đoạn băng chưa? Vậy thì chúng ta cùng đi nghe báo cáo của tổ chuyên án nhé."

Trong cuộc họp tổ chuyên án, điều tra viên chính giới thiệu tình tiết vụ án như sau: "Nạn nhân nam tên là Dương Phong, 53 tuổi. Nạn nhân nữ tên là Tào Kim Ngọc, 49 tuổi, hai người là vợ chồng, đều là giáo viên trường tiểu học Hồng Kỳ của thành phố, Dương Phong dạy lớp 6, còn Tào Kim Ngọc dạy lớp 3. Hai người có một con trai và một con gái đều đi làm trong thành phố. Gia đình họ sống rất hòa thuận với láng giềng, chưa bao giờ mâu thuẫn với ai. Theo kết quả điều tra tối qua và sáng nay, chưa phát hiện thấy có thù oán với ai. 10 giờ 30 phút tối qua, khi cửa hàng gần khu tập thể giáo viên trường tiểu học Hồng Kỳ chuẩn bị đóng cửa, chủ cửa hàng bỗng nhìn thấy Dương Phong chạy xộc ra từ hành lang khu tập thể, khắp người đầm máu, sau đó ngã vật xuống đất, bèn vội vàng báo cảnh sát. Khi cảnh sát khu vực tới nơi, thấy Dương Phong chỉ còn thoi thóp, lập tức gọi 120. Xe cấp cứu nhanh chóng chở nạn nhân vào viện. Cảnh sát hỏi chủ cửa hàng, biết Dương Phong sống trong khu tập thể bèn chạy ngay lên hiện trường ở tầng hai, thấy cửa nhà

mở toang, một phụ nữ trung niên nằm trong phòng khách, trước cửa phòng ngủ. Bác sĩ đi theo lập tức cấp cứu nhưng không thể cứu sống được nạn nhân."

Đội trưởng Hứa bổ sung thêm: "Tình tiết vụ án là như vậy, thoạt nhìn tưởng chừng đơn giản nhưng lại khá phức tạp, không có bất cứ manh mối nào. Trong phạm vi gần hai cây số quanh hiện trường chưa lắp hệ thống camera theo dõi, hàng xóm xung quanh cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, không ai nhìn thấy có người lạ mặt ra vào. Hiện trường lại ở vùng ngoại ô thành phố, vào thời điểm đó, không có mấy người qua lại."

Tôi gật đầu, nói: "Không lãng phí thời gian nữa, tới hiện trường xem sao."

Hiện trường là khu tập thể giáo viên của trường tiểu học Hồng Kỳ, nằm ở phía sau khuôn viên trường, thuộc vùng ngoại ô thành phố Đinh Đường. Khu tập thể gồm có ba tòa nhà bốn tầng xây song song, xung quanh có tường bao, mở cổng ở hai phía đông, tây. Bên cạnh cổng phía đông có gian nhà cấp bốn, là một siêu thị nhỏ. Bốn tòa nhà đều là nhà cũ được xây dựng từ những năm 80 của thế kỷ trước, hành lang tối hun hút, dù lúc này đang là ban ngày.

Hiện trường trung tâm nằm ở tầng hai của tòa nhà ở giữa, để thuận lợi cho các hộ gia đình ra vào, hành lang không bao giờ khóa. Một viên cảnh sát khu vực bắc ghế ngồi trước cửa canh giữ hiện trường, thấy chúng tôi đến thì vội vàng đứng dậy mở cửa.

Căn hộ tuy cũ kỹ nhưng kết cấu bên trong lại khá hiện đại, có thể thấy vào lúc mới xây, tòa kiến trúc này chắc chắn là rất tân kỳ.

Bước vào cửa là mặt tây của một gian phòng khách khá rộng. Kê sát bức tường phía bắc là một bộ ghế salon, phía đông phòng khách là hai cánh cửa dẫn vào phòng ngủ.

Nền nhà lát xi măng, có rất nhiều vết rạn nứt, trên chiếc bàn kê ở chính giữa phòng khách chồng chất đủ thứ đồ tạp nham. Cảm nhận chung là căn nhà không hề có chút hơi hướng trí thức mà trông cứ như cái ổ của một kẻ độc thân lười biếng.

Trên sàn nhà trước cửa có một vũng máu không nhỏ, tại góc giữa tường và ghế sofa cũng có một vũng máu gồm rất nhiều giọt máu tạo thành, giữa hai vũng máu này còn dày đặc những vết máu nhỏ giọt, giọt nào cũng rất lớn, không có phương hướng rõ rệt.

Đầu còn lại của ghế sofa kề sát cửa phòng ngủ cũng có một vũng máu lớn, trên vũng máu còn có dấu vết lôi kéo.

"Đó là vị trí người vợ đã ngã xuống?" Tôi chỉ vào vũng máu ở trước cửa phòng ngủ, hỏi.

Một nhân viên pháp chứng gật đầu.

Nhân viên pháp chứng nói: "Chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng, toàn là vết chân của nạn nhân nam và bác sĩ, cảnh sát khu vực tham gia cấp cứu, không thấy có vết chân người lạ."

Lâm Đào nói: "Sao lại thế được? Hiện trường đầy máu thế này, tại sao hung thủ lại không để lại vết chân?"

Tôi đáp: "Có thể chứ, nếu hung thủ hành động mau lẹ, đâm xong lập tức chạy ngay, khi đó máu của nạn nhân còn chưa kịp chảy thành vũng, đương nhiên sẽ không để lại vết chân dính máu."

Tôi đi quanh những vũng máu trong phòng khách một vòng, nói tiếp: "Ngoài ra, vết máu đều có dạng nhỏ giọt, không có vết máu dạng phun bắn, có lẽ không bị tổn thương tới động mạch chính mà là bị thương ở các nội tạng quan trọng. Vì không có máu phun do đứt động mạch, vậy thì trên người

hung thủ chưa chắc đã dính nhiều máu."

"Ra tay rất tàn nhẫn." Lâm Đào nói. "Thù oán gì mà ghê gớm thế không biết?"

Tôi vẫy tay gọi Lâm Đào lại, hai chúng tôi cùng ngồi thụp xuống vị trí góc hẹp giữa bức tường và ghế sofa, tôi nói: "Cậu xem, những giọt máu ở đây có mật độ dày đặc, nhưng tại sao lại có máu nhỏ giọt ở đây được?"

Lâm Đào nhìn về phía vũng máu trước cửa chính, nói: "Đúng vậy, chỗ này cách cửa chính hơn năm mét, nạn nhân nói hung thủ vừa bước vào cửa đã đâm ông ta, vậy vũng máu này là của ai?"

Tôi lắc đầu, nói: "Không đúng, tôi đã nói rồi, phỏng vấn vào lúc tinh thần thiếu tỉnh táo là vô ích, tớ cảm thấy không phải là hung thủ vừa vào cửa đã tấn công ngay, mà là đã đâm nạn nhân ở bên cạnh ghế sofa."

Tôi và Lâm Đào cùng trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi tôi nói tiếp: "Nếu bị đâm ở ngay trước cửa, tại sao nạn nhân lại chạy ngược vào bên ghế sofa rồi sau đó mới chạy ra khỏi hiện trường kêu cứu? Điều này không hợp lý!"

Lâm Đào gật đầu.

Tôi suy nghĩ một lát, lại nói tiếp: "Không đúng, còn có một khả năng nữa, chính là hung thủ đâm người đàn ông ở cửa, sau đó nhìn thấy bà vợ đang đứng trước cửa phòng ngủ, bèn lao vào đâm bà ta. Ông chồng tuy đã bị thương nhưng vẫn gắng gượng chạy lại cứu vợ, khi chạy tới chỗ vết máu ở bên ghế sofa thì thấy hung thủ đã đâm vợ mình rồi bỏ đi, ông ta dừng lại đây một chốc rồi mới gắng hết sức chạy ra ngoài cầu cứu.

Lâm Đào nói: "Giả thiết của cậu lý giải được tại sao có vũng máu ở đây, nhưng không thể giải thích được về dấu vết. Cậu xem, bên trong vũng máu ở bên cạnh ghế sofa và vũng máu trước cửa chính có vết chân dính máu lờ mờ,

là vết chân của nạn nhân nam, mũi chân xoay ra cửa chính, cũng có nghĩa là nạn nhân nam chạy từ bên ghế sofa ra cửa chính. Nhưng ta lại không tìm thấy dấu chân chạy từ cửa chính đến bên ghế sofa."

Tôi gật đầu, nói: "Đúng vậy, nếu nạn nhân nam chạy từ cửa chính vào trong nhà cứu vợ thì tốc độ sẽ phải khá nhanh, vết máu nhỏ xuống sẽ không thể nhỏ theo chiều thẳng đứng như thế này. Cả hai vũng máu đều được hình thành bởi những giọt máu lớn nhỏ thẳng từ trên xuống, có lẽ là chảy máu ồ ạt rồi nhỏ xuống trong khi nạn nhân di chuyển chậm."

Lâm Đào nói: "Tuy nhiên cũng không thể loại trừ nạn nhân nam đã có hành động anh hùng cứu vợ như cậu vừa giả thiết, chưa biết chừng ông ta đã di chuyển chậm tới bên cạnh ghế sofa, sau đó lại di chuyển chậm chạp ra cửa chính, rồi mới lao ra ngoài kêu cứu, vừa khéo không để lại dấu chân dính máu. Dù sao thì trước khi chết, nạn nhân đã khẳng định mình bị đâm ở ngay trước cửa chính, mà trước cửa chính lại có vũng máu, vẫn rất phù hợp."

"Đúng vậy, điều này còn cần phải tiếp tục suy đoán." Tôi nói.

"Suy đoán về điều này có ý nghĩa gì không?" Lâm Đào hỏi

Tôi cười cười, chỉ vào một chiếc túi ở trên ghế sofa: "Cậu xem thử trong túi có gì không?"

Lâm Đào rõ ràng chưa nhìn thấy chiếc túi, lập tức tò mò mở ra ngay rồi kêu lên: "Chà, bác giáo viên tiểu học này cũng sung túc đấy chứ, uống Ngũ Lương Dịch (1) cơ đấy!"

(1) Một loại rượu cao cấp nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi nói: "Chưa hẳn vì lương cao đâu, giáo viên hiện nay rất được coi trọng. Những gia đình một con đương nhiên đều mong giáo viên quan tâm tới con mình hơn, biếu cô thầy chút quà cáp là chuyện bình thường."

Lâm Đào nói: "Cậu đang nghi ngờ hung thủ mang Ngũ Lương Dịch tới biếu nạn nhân đấy à?"

Tôi nói: "Nếu nạn nhân bị đâm ở bên cạnh ghế sofa thì rất có thể đã xảy ra xô xát với người mang quà tới biếu. Còn nếu bị đâm ngay trước cửa thì hai chai Ngũ Lương Dịch này không liên quan gì tới vụ án."

"Tôi lại cảm thấy không thể có chuyện hung thủ mang quà tới biếu được." Lâm Đào nói. "Nếu hung thủ mang quà tới biếu, sau đó xảy ra cãi vã, dẫn đến giết người trong trạng thái tinh thần bị kích động mạnh thì tại sao nạn nhân lại không hề nhắc đến? Ông ta chỉ nói bị một tên côn đồ không quen biết đâm, dù nạn nhân có thiếu minh mẫn tới đâu cũng không thể tưởng tượng ra chuyện bị côn đồ đâm được. Chí ít cũng phải nói là phụ huynh hay là người biếu quà chứ?"

"Cậu nói nghe cũng có lý, chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm kiếm manh mối khác." Tôi quay sang nói với nhân viên pháp chứng. "Đã lấy mẫu máu ở hiện trường mang đi xét nghiệm ADN chưa?"

Đột nhiên, giọng nói của đội trưởng Hứa vang lên trước cửa: "Xét nghiệm rồi, vừa có kết quả, tôi tới thông báo với anh đây!"

Tôi cười, hỏi: "Có phát hiện nào đáng mừng không?"

Đội trưởng Hứa nói: "Đáng tiếc, vô cùng giống hệt như giả thiết của các anh. Vết máu nhỏ giọt từ hành lang của tòa nhà tới gần cửa hàng đều là máu của nạn nhân nam, vũng máu bên cửa, vũng máu phía tây ghế sofa và máu nhỏ giọt giữa hai vũng máu tại hiện trường cũng đều là của nạn nhân nam. Còn vũng máu ở trước cửa phòng ngủ phía đông ghế sofa là của nạn nhân nữ."

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: "Các anh lấy được bao nhiêu mẫu?"

Chúng tôi phân chia những nơi có máu ở hiện trường thành năm khu vực, mỗi khu vực lấy năm mẫu máu."

"Tổng cộng lấy hai mươi lăm mẫu máu xét nghiệm?" Tôi lắc đầu nói.
"Quá ít, hiện trường bao nhiêu là máu thế kia, chỉ lấy hai mươi lăm mẫu không thể đại diện cho tất cả được."

Đội trưởng Hứa nói: "Bác sĩ Tần, anh đang hy vọng chúng tôi lấy được ADN của hung thủ tại hiện trường phải không? Hiện trường máu me khắp nơi, hung thủ ra tay tàn nhẫn, lại chỉ lưu lại hiện trường trong chốc lát, dù hãn có bị thương, nhỏ vài giọt máu, muốn tìm ra máu của hãn ở hiện trường đây máu thế này thì có khác nào mò kim đáy biển? Huống hồ chúng ta còn chưa biết chắc hung thủ có bị thương hay không, xác suất này là quá nhỏ."

Tôi không tranh luận gì thêm. Nhìn vào tình hình hiện tại, đúng là chưa thể đưa ra được suy đoán nào hữu ích cho vụ án. Tôi vô cớ trách móc người ta lấy quá ít mẫu xét nghiệm, người ta không phục cũng là đương nhiên. Xem ra, có tìm được manh mối hữu ích hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào công tác khám nghiệm tử thi.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (3)

Tôi tháo găng tay, bắt tay đội trưởng Hứa, lại vỗ vai Lâm Đào, nói: "Mọi người cứ tiếp tục khám nghiệm hiện trường, tôi và bác sĩ Triệu tới nhà xác, khám nghiệm tử thi đã rồi tính tiếp."

Sau khi xem xong đoạn băng, lại nhìn thi thể trên bàn giải phẫu, lòng tôi bất giác trào dâng một nỗi buồn đau sâu sắc. Người đàn ông ở trước mặt tôi kia, sáng nay vẫn còn nằm trên giường bệnh ấm áp, vậy mà đến chiều đã nằm trên bàn giải phẫu lạnh lẽo. Ranh giới giữa sự sống và cái chết quá mong manh, chứng kiến mọi chuyện xảy ra ngay trước mắt, dù là bác sĩ pháp y cũng cảm thấy khó lòng chịu đựng nổi.

Để khắc phục chứng ngại tâm lý này, cần mau chóng bắt tay vào công việc. Chúng tôi quyết định khám nghiệm tử thi của nạn nhân nữ Tào Kim Ngọc trước.

Vết thương của Tào Kim Ngọc rất đơn giản, nhát dao của hung thủ đâm xuyên qua áo ngủ, tạo thành một vết thương sâu hoắm đen ngòm ở bên phải bụng trên. Khi di chuyển thi thể, máu đọng trong khoang bụng vẫn tiếp tục ứa ra ròng ròng.

Trong lúc Triệu Vĩnh mở khoang bụng và khoang ngực của nạn nhân, tôi cẩn thận phân tách các cơ trên cổ.

"Tổn thương rất đơn giản." Bác sĩ Triệu nói. "Lưỡi dao đâm xuyên qua gian sườn làm thủng gan, gây tụ máu trong ổ bụng..."

Bác sĩ Triệu cầm muôi mức máu tụ trong ổ bụng ra, nói: "Chí ít cũng phải một lít. Đâm thủng gan, có lẽ đã tổn thương tới động mạch tại rãnh ngang gan."

Tôi không nói gì.

Bác sĩ Triệu hỏi: "Anh đang kiểm tra gì vậy? Thi thể này có vẻ như không cung cấp được thông tin gì giá trị. Hung thủ chỉ một nhát dao đã giết chết nạn nhân."

Tôi lắc đầu, nói: "Có vẻ không đơn giản như vậy."

Tôi tách rời cơ ức đòn chũm (1) của nạn nhân, ở đoạn giữa phần cơ ở hai bên cổ nhìn thấy rõ chỗ xuất huyết dạng mảng. Tôi lại dùng kẹp cầm máu, kẹp lấy môi của nạn nhân kéo ra, thấy vị trí tiếp giáp giữa lợi và môi cũng có một mảng xuất huyết đen bầm.

(1) Phần cơ chéo có một thân và bốn đầu, hai đầu dưới bám vào chuôi ức và xương đòn, hai đầu trên bám vào xương chũm và xương chẩm.

"Có động tác bịt mũi miệng và bóp cổ, tuy nhiên, thi thể lại không có dấu hiệu ngạt thở. Có lẽ hung thủ đã có động tác khống chế Tào Kim Ngọc." Tôi vẫy tay gọi bác sĩ Triệu lại xem.

"Phải!" Bác sĩ Triệu nói. "Dương Phong bị thương trước, Tào Kim Ngọc chạy ra kêu cứu liền bị hung thủ khống chế, đó cũng là chuyện bình thường, không nói lên được điều gì cả."

Tôi ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy suy đoán của mình chưa được kín kẽ lắm nên không nói gì thêm.

Tiếp theo, chúng tôi kiểm tra hộp sọ và lưng của thi thể, không có gì khác thường. Chúng tôi bèn khâu lại vết mổ, sau đó lắng lặng khiêng thi thể

Dương Phong lên bàn giải phẫu.

Dương Phong được đưa thẳng từ ICU tới nhà xác trong tình trạng lả thể, giảm bớt được công đoạn cắt bỏ quần áo. Trên ngực nạn nhân có một vết mổ phẫu thuật đã được khâu lại, bên cạnh vết mổ còn có một vài vết cắt cũng đã được khâu cẩn thận.

"Những vết cắt này không có vảy da," tôi vừa tháo bỏ đường chỉ khâu vừa nói, "cho thấy đây là vết mổ của bác sĩ phẫu thuật chứ không phải vết thương do dao đâm vốn có. Vết thương gây tử vong không nằm ở ngực."

"Nhưng nạn nhân tử vong vì bị đâm thủng tim." Bác sĩ Triệu nói.

Tôi lấy kim thăm dò ra, lần lượt thử từng vết rạch, kiểm tra độ sâu của vết rạch theo các hướng. Bỗng nhiên có một chỗ kim thăm dò lọt sâu xuống vết thương, tôi thận trọng lay khẽ mũi kim, cảm thấy đầu mũi kim đã chạm tới nội tạng.

"Chính là chỗ này." Tôi chỉ vào một vết đâm ở hạ sườn bên trái của nạn nhân, nói. "Từ đây đâm xuyên vào khoang ngực, hướng đâm chệch lên trên."

Bác sĩ Triệu khẽ gật đầu, tôi nhanh chóng mở khoang bụng và khoang ngực của nạn nhân ra dọc theo đường trung tuyến trước của cơ thể, để lộ ra phần xương sườn trắng đỏ đan xen và nội tạng màu hồng trong ổ bụng.

"Sáu lỗ thủng ở hạ sườn và dưới nách nạn nhân có lẽ là vết đâm của hung thủ chứ không phải là vết mổ phẫu thuật." Bác sĩ Triệu nói.

Tôi gật đầu đồng tình, nói: "Hình dạng vết thương giống nhau, mép vết thương một cùn một sắc, phù hợp với đặc trưng của vết thương do hung khí nhọn gây ra. Vết thương dài khoảng 3 centimet, vậy thì độ rộng của lưỡi dao cũng khoảng 3 centimet."

"Giống hệt như hình dạng vết thương trên bụng Tào Kim Ngọc, có lẽ là do cùng một loại hung khí gây ra." Bác sĩ Triệu nói. "Nhưng nói thế cũng bằng thừa, chỉ một hung thủ thì làm gì có chuyện cầm hai hung khí để giết người, đúng không?"

"Nhát đâm rất nhanh." Tôi không trả lời câu hỏi của bác sĩ Triệu, cẩn thận phân tách từng chỗ tổn thương. "Sáu vết thương, nhưng có đến năm chỗ không đâm vào khoang bụng, ngực."

"Không đâm vào khoang bụng, ngực mà lại nói là đâm nhanh?" Bác sĩ Triệu băn khoăn tiến lại, nhìn vào vị trí của từng vết thương mà tôi vừa phân tách.

"Hung thủ rất xui xẻo." Tôi nói. "Anh xem, trong sáu vết thương thì có đến năm vết đâm trúng xương sườn, mũi dao hoặc là kẹt giữa hai xương sườn, hoặc là trượt dọc dưới da, không lọt được vào khoang ngực. Thực ra, nguyên nhân chính là ở con dao."

Tôi cầm kim thăm dò, chọc vào trong vết thương ở vùng hạ sườn, quan sát hướng đi của kim thăm dò, nhanh chóng lách mũi kim qua xương sườn vào tới khoang ngực, sau đó thẳng tới vị trí của màng tim (2).

(2) Lớp màng mỏng bao bọc bên ngoài tim, có tác dụng bảo vệ cho tim, giữ cho tim không bị tổn thương do va chạm vào khoang ngực.

"Tôi nói đâm rất nhanh là bởi vì, anh nhìn này, nhát đâm chết người vừa hay xuyên qua khe giữa hai xương sườn, xương sườn ở phía dưới lưỡi dao đã bị cửa đứt, cho thấy con dao này sắc đến độ có thể cửa đứt cả xương sườn nữa."

"Vậy vì sao những nhát dao khác lại không cửa đứt xương sườn?" Bác sĩ Triệu hỏi.

"Anh nhìn kỹ mà xem." Tôi nói. "Phương hướng của mấy nhát dao này không đúng, chưa đủ gia tăng áp lực lên xương sườn, chỉ có một nhát kẹt vào giữa hai xương sườn, tuy không lọt được vào khoang ngực nhưng cũng để lại vết cửa trên xương sườn."

Bác sĩ Triệu gật đầu thừa nhận: "Đúng là tim đã bị thương, tổn thương này dù có phẫu thuật cũng khó mà cứu sống được. Chà, nếu mũi dao lệch đi một chút thì đã không sao."

Chúng tôi không nói thêm gì nữa, cùng tiến hành mở xương sọ và giải phẫu phần lưng của Dương Phong, cũng không phát hiện ra tổn thương nào đáng chú ý. Khác với Tào Kim Ngọc, vùng cổ và miệng của Dương Phong không hề bị tổn thương.

Chúng tôi lặng lẽ khâu vết mổ lại, lặng lẽ khiêng thi thể lên giường đẩy, lặng lẽ đẩy thi thể vào trong tủ bảo quản thi hài. Các tình tiết vụn vặt của vụ án xoay chuyển vùn vụt trong đầu tôi, song lại khó lòng kết nối thành một quá trình hoàn chỉnh. Cởi bỏ trang phục giải phẫu, tôi và bác sĩ Triệu đứng cạnh nhau trước bồn rửa, im lặng rửa tay.

"Trong vụ án này, có lẽ pháp y không thể giúp được gì!" Bác sĩ Triệu lên tiếng trước. "Tổn thương đơn giản, có vẻ như ngoài nguyên nhân tử vong và hung khí gây án, chúng ta không thể tìm thêm được bất kỳ manh mối nào khác."

"Thời gian tử vong đã rõ ràng." Tôi xả nước xối đi đám bọt xà phòng trên hai tay. "Việc chúng ta cần làm chính là mô tả hung thủ, hẳn là người thế nào, tại sao lại muốn giết người, trạng thái tinh thần của hắn ra sao?"

"Những việc cần làm, về cơ bản, chúng ta đều đã làm cả rồi." Bác sĩ Triệu vặn vòi nước lại, nói: "Còn những việc khác, liệu có miễn cưỡng quá không? Việc thế này, đoán đúng thì tốt, chứ lỡ đoán sai, không phá án được, pháp y

chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm đấy!"

Lời bác sĩ Triệu chính là sự thực.

Tôi lắc đầu: "Tất cả đều là vì phá án, chúng ta sẽ làm hết khả năng của mình. Dù có phạm sai lầm, dù có bị khiển trách cũng không thể vì thế mà không dám phân tích suy đoán."

"Anh là lãnh đạo của sở Công an tỉnh, anh nói sai cũng chẳng sao, thế thì anh cứ nói nhiều vào!" Bác sĩ Triệu nhún vai nói.

Rửa tay xong, chúng tôi quay lên xe khám nghiệm hiện trường. Lúc này, trời đã nhá nhem, bác sĩ Triệu bàn với lái xe nên đi đâu ăn tối. Đầu óc tôi đang rối bời canh hẹ, chẳng còn tâm trí đâu mà nghe họ nói gì. Vào khoảnh khắc chiếc xe nổ máy, trong đầu tôi đột nhiên lóe sáng, màn sương mờ mịt che phủ tư duy bỗng chốc tan biến sạch trơn. Tôi định thần lại, rồi lên tiếng: "Anh Vĩnh, tôi cảm thấy sau ca khám nghiệm tử thi vừa này, chúng ta chí ít có thể suy đoán ra bốn vấn đề hết sức quan trọng."

Câu nói này khác nào quả lựu đạn ném xuống mặt nước, hai người lập tức dừng ngay câu chuyện, bác sĩ Triệu quay ngoắt lại, hai mắt sáng rực, hấp tấp hỏi: "Bốn vấn đề gì kia?"

Tôi mỉm cười. Bác sĩ pháp y là như vậy đấy, bực thì vẫn bực, nhưng không ảnh hưởng đến khát khao phá án.

Tôi vặn mở nắp chai nước, uống một ngụm rồi nói: "Thứ nhất, mục đích của hung thủ không phải là giết người, mà là trả thù. Dự tính ban đầu của hắn chưa hẳn đã là giết người cho bằng được."

Bác sĩ Triệu ngẫm nghĩ một lát, gật đầu tán đồng: "Phải đấy, trên cơ thể nạn nhân tuy bị đâm nhiều nhát, nhưng đều là ở dưới nách và vùng hạ sườn chứ không hướng đến vị trí hiểm yếu là gan. Đúng vậy, chi tiết này hết sức

quan trọng, có tác dụng then chốt cho việc xác định tội danh sau này."

"Tác dụng này có lẽ không lớn." Tôi cười nói. "Xông vào tận nhà người ta giết người, giết liền hai mạng, chắc khó mà thoát tội tử hình. Tôi chỉ muốn thông qua hành vi của hung thủ để phân tích trạng thái tâm lý của hắn, nhằm nhận diện rõ hơn đối tượng tình nghi."

Bác sĩ Triệu gật đầu, nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy hy vọng, chờ đợi tôi tiếp tục phân tích.

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, tôi cho rằng hung thủ cầm dao bằng tay phải, hơn nữa, tay phải của hắn có lẽ đã bị thương."

Bác sĩ Triệu đã từng tập huấn một năm ở sở Công an tỉnh nên không hề ngạc nhiên trước suy luận này, anh ta gật đầu nói: "Đồng ý. Vị trí tổn thương của nạn nhân ở vùng bụng bên trái và dưới nách bên trái, điều này chứng tỏ hung thủ đã cầm dao tay phải và hành hung trực diện. Nếu cầm dao bằng tay trái thì không thể hình thành vết thương theo hướng đó, cũng không thể cầm dao tay trái để đâm lén nạn nhân từ phía sau."

Tôi bổ sung thêm: "Sáu vết thương trên thi thể, có ba chỗ đâm trúng xương sườn, hai chỗ cửa đứt xương sườn, cho thấy hung thủ đâm rất mạnh. Loại dao nhỏ có lưỡi rộng 3 centimet thông thường không có gờ che tay, bởi vậy khi mũi dao đâm phải vật cản, tay của hắn sẽ trượt lên phía trước theo hướng đâm. Lúc này tôi đã nói, con dao rất sắc, nếu tay cầm dao bị trượt tới lưỡi dao, rất có thể sẽ bị thương."

"Phải!" Bác sĩ Triệu nói. "Điều này thì không cần giải thích, tôi hoàn toàn đồng ý. Vậy còn vấn đề thứ ba?"

Tôi dang hắng lấy giọng, nói tiếp: "Thứ ba, tôi cho rằng hung thủ có thể là người quen của nạn nhân, hoặc có thể là phụ huynh học sinh."

"Sao kia?" Bác sĩ Triệu sửng sốt. "Điểm này có liên quan đến phương hướng điều tra đây, anh có bằng chứng gì không?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (4)

"Anh Vĩnh đừng vội, hãy nghe tôi phân tích trước đã." Tôi cười nói, "Lúc trước, tôi và Lâm Đào cũng đã thảo luận về vấn đề này, Dương Phong vừa mở cửa đã bị đâm ngay tại chỗ theo lời ông ta kể, hay là đi tới bên cạnh ghế sofa mới bị đâm? Đây là một điều hết sức quan trọng nhưng cũng rất khó đoán, bởi vì ở cả hai chỗ đều có vũng máu và vết máu dạng nhỏ giọt."

"Vậy anh đã phán đoán thế nào?"

"Nếu phân tích căn cứ vào vết máu, Dương Phong có lẽ bị đâm ở bên ghế sofa." Tôi nói. "Tôi đã quan sát kỹ lưỡng hình dạng vết máu, vết máu ở gần ghế sofa được tạo thành bởi những giọt máu lớn nhỏ xuống, bắn tóe ra xung quanh tạo nên những tia khá dài, cho thấy vị trí chảy máu cách mặt đất khá xa, cũng có nghĩa là vị trí vết đâm khá cao. Còn những tia máu bắn tóe ra xung quanh giọt máu tại cửa chính lại khá ngắn, cho thấy vị trí bị thương khá thấp. Điều này vừa hay cũng phù hợp với quỹ đạo di chuyển của nạn nhân sau khi bị thương. Sau khi cơ thể yếu đi, trọng tâm cơ thể sẽ hạ thấp xuống. Dương Phong sau khi bị đâm đã bỏ chạy ra cửa, nhưng vì kiệt sức, rất có thể đã phải ngồi thụp xuống cửa một lát lấy sức rồi mới tiếp tục chạy ra ngoài kêu cứu."

"Nghe anh nói vậy, tôi cũng đã nghĩ ra một điều." Bác sĩ Triệu nói. "Nếu vừa mở cửa đã bị đâm ngay, Dương Phong vẫn đứng trước cửa chính thì kiểu gì cũng phải kêu cứu chứ? Chẳng lẽ hàng xóm lại không nghe thấy tiếng kêu?"

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Còn có một chứng cứ cực kỳ quan trọng."

Bác sĩ Triệu nhìn tôi chăm chăm, tràn đầy mong đợi. Tôi lại ra vẻ bí hiểm, thong thả uống một ngụm nước, mỉm cười nói: "Không biết anh có chú ý thấy không, tổn thương trên cơ thể nạn nhân có một đặc trưng vô cùng rõ rệt."

Bác sĩ Triệu ngẫm nghĩ một lát, không biết tôi muốn nói tới điều gì, bèn lắc đầu.

Tôi giải thích: "Anh xem, trên người Dương Phong có sáu vết thương, ba vết thương ở vùng hạ sườn, ba vết thương ở dưới nách, đều ở bên trái, khoảng cách giữa hai vết thương không vượt quá 20 centimet. Anh có thấy sáu vết thương này rất tập trung không?"

"Hiểu rồi!" Bác sĩ Triệu như thế đã bình tĩnh, kêu lên. "Ngay phía sau cửa chính của hiện trường là phòng khách rộng rãi. Nếu hung thủ rút dao đâm ở ngay đó, Dương Phong sẽ có thừa không gian để né tránh, vậy thì mật độ vết thương không thể dày đặc như vậy được."

"Phải! Ý của tôi chính là như vậy." Tôi lại bổ sung. "Có lẽ là trước tiên, hung thủ đã đâm vào vùng hạ sườn ở bên trái bụng trên của Dương Phong. Dương Phong theo phản xạ ôm đầu né tránh, mới để lộ vùng dưới nách bên trái ra trước mặt hung thủ. Điều này chứng tỏ khi nạn nhân bị đâm, ông ta không còn không gian để né tránh, chỉ còn biết ôm đầu tự vệ."

Trong mắt bác sĩ Triệu lóe lên một tia phấn khích: "Vết máu lớn bên ghế sofa nằm ở góc hẹp giữa ghế sofa và bức tường, nếu Dương Phong bị đâm ở vị trí này, sẽ không thể có không gian né tránh."

"Nếu Dương Phong bị một người đứng ngay bên cạnh ghế sofa trong phòng khách rút dao đâm, trong khi sàn nhà phòng khách lại không hề có dấu

vết vật lộn ầu đả, điều này chứng tỏ rằng hung thủ có thể ung dung đi vào trong nhà Dương Phong, hay nói cách khác, Dương Phong đã dẫn hung thủ vào trong phòng khách." Tôi tiếp tục phân tích. "Như vậy, chúng ta buộc phải chấp nối vụ án với hai chai Ngũ Lương Dịch trên ghế sofa."

"Ý của anh là, hung thủ mang quà tới biếu?"

"Đúng vậy!" Tôi khẳng định chắc nịch. "Thường thì người ta sẽ không bày thử quà tặng cao cấp như vậy ở vị trí lộ liễu trong phòng khách. Dương Phong là giáo viên, cũng phải giữ gìn hình tượng nhà giáo. Nếu ông ta có nhận quà biếu của phụ huynh, sẽ không thể trưng ra trước bàn dân thiên hạ như thế. Nên khả năng duy nhất là ông ta vừa mới nhận quà, chưa kịp cất đi. Như vậy, kết hợp với phân tích trước đó, tôi rất nghi ngờ hung thủ là phụ huynh học sinh tới nhà Dương Phong biếu quà."

"Tôi vẫn còn một khúc mắc." Bác sĩ Triệu xem ra đã đồng tình với quan điểm của tôi. "Nếu là phụ huynh thì Dương Phong phải quen mặt chứ, vậy thì tại sao khi cảnh sát khu vực thẩm vấn, ông ta lại nói hung thủ là một tên còn đồ không quen biết?"

Tôi trầm ngâm một lát rồi nói: "Điểm này đúng là không dễ giải thích. Có hai khả năng, thứ nhất, giáo viên chưa thể quen hết mặt phụ huynh học sinh nên hung thủ có thể tìm đến nhà, nói rằng mình là phụ huynh của học sinh nào đó rồi tiến vào hiện trường, chứ thật ra Dương Phong không hề quen biết người này. Thứ hai, vào lúc Dương Phong bị thẩm vấn, ông ta không biết rằng vợ mình đã chết, cũng không nghĩ rằng mình sẽ chết, bởi vậy đã giấu nhem tình tiết này để bảo vệ danh dự cho bản thân."

"Chà, ông ta giấu giếm thế này đúng là làm khổ chúng ta." Bác sĩ Triệu nói. "Những điều anh vừa nói, tôi hoàn toàn đồng ý. Vậy còn suy đoán thứ tư thì sao?"

"Tôi cảm thấy hung thủ có lẽ không chỉ có một người." Tôi nói.

"Không chỉ có một người?" Bác sĩ Triệu thoáng ngạc nhiên. "Sao lại thế được? Nạn nhân nói là một tên côn đồ không quen biết, cho thấy chỉ có một người. Hơn nữa, vết thương trên cơ thể hai nạn nhân đều do một loại hung khí gây ra, sao có thể là hai người được?"

"Nạn nhân nói là một tên côn đồ không quen biết, là chỉ kẻ đâm ông ta. Còn một kẻ thứ hai nữa có lẽ chưa ra tay." Tôi nói. "Sau đó nạn nhân còn nói, áo đen, áo trắng, là có ý gì? Tôi cho rằng ý ông ta muốn nói có một người mặc áo đen, một người mặc áo trắng."

Bác sĩ Triệu chau mày. Suy đoán này đúng là rất thiếu tính thuyết phục.

Tôi nói tiếp: "Tôi còn căn cứ vào vết thương trên cơ thể Tào Kim Ngọc. Ngoài nhát dao ở vùng bụng phải, trên cổ và niêm mạc khoang miệng nạn nhân đều có vết tổn thương, đặc biệt là cơ hai bên cổ đều bị xuất huyết."

"Phải, điều đó có nghĩa là gì?"

"Cơ ở hai bên cổ đều xuất huyết, niêm mạc khoang miệng cũng xuất huyết, tôi cảm thấy chỉ với một bàn tay sẽ không thể làm nổi điều này, mà cần phải hai tay cùng tác động."

"Ồ!" Bác sĩ Triệu lúc này mới gật đầu. "Anh nói đúng, nếu hung thủ một tay bóp cổ Tào Kim Ngọc, một tay bịt chặt miệng nạn nhân thì lấy đâu ra tay thứ ba để cầm dao đâm người nữa?"

Tôi mỉm cười gật đầu, phải thừa nhận rằng tư duy của bác sĩ Triệu rất nhanh nhạy. Tôi nói tiếp: "Tôi ngờ rằng khi hung thủ đâm Dương Phong, Tào Kim Ngọc đang ngủ đã kinh hãi choàng tỉnh, lao từ trên giường xuống. Tình tiết này cũng có một bằng chứng, đó là nạn nhân vẫn còn mặc nguyên quần áo ngủ, chân chưa kịp đi dép, chứng tỏ rất vội vàng. Tào Kim Ngọc hốt

hoảng chạy tới trước cửa phòng ngủ, nhìn thấy Dương Phong bị tấn công liên hét lên kêu cứu. Lúc này, hung thủ còn lại đã lao đến bịt miệng, bóp cổ bà ta, mục đích là để ngăn cản nạn nhân kêu cứu. Sau khi khống chế được Tào Kim Ngọc, hung thủ cầm dao đã đâm Dương Phong tổng cộng sáu nhát rồi quay sang đâm Tào Kim Ngọc một nhát. Xong việc, hai kẻ mau chóng rời khỏi hiện trường."

"Anh phục dựng hiện trường nghe có vẻ hợp tình hợp lý đấy." Bác sĩ Triệu nói.

"Đương nhiên, đây mới chỉ là suy đoán." Tôi nói. "Muốn khẳng định có hai hung thủ, cần có bằng chứng xác đáng hơn."

*

Trong xe lại trở nên im lặng. Anh tài xế cho xe chạy tà tà, tôi và bác sĩ Triệu nghiền ngẫm lại những điều vừa phân tích và thảo luận trước đó, cố gắng tìm ra manh mối mới từ trong những tình tiết này.

Bác sĩ Triệu lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng: "Thế nhưng đã lấy mẫu máu ở hơn chục vị trí tại hiện trường, lại đều là máu của Dương Phong và Tào Kim Ngọc. Ngay cả mẫu máu lấy từ những vết nhỏ giọt tại hành lang cũng không phát hiện ra máu của người thứ ba."

"Tôi lại có một suy đoán mới." Tôi không trực tiếp trả lời thắc mắc của anh ta. "Tôi cho rằng hung khí gây án mà hung thủ sử dụng có lẽ là một con dao lò xo."

"Đoán thế thì hơi ảo diệu quá thì phải?" Bác sĩ Triệu nói. "Với kiến thức pháp y, chúng ta chỉ có thể phán đoán đây là con dao một lưỡi, lưỡi rộng khoảng 3 centimet, dài 10 centimet trở lên, chứ không thể khẳng định nó là loại dao nào."

"Tôi có bằng chứng." Tôi nói. "Trước hết, con dao mà hung thủ mang theo người phải dễ cất giấu, đúng không? Nếu không thì Dương Phong sao có thể để cho hung thủ vào trong phòng khách? Bởi vậy, khi hung thủ gõ cửa, con dao có lẽ đã được giấu kín. Đang giữa mùa hè, quần áo không có nhiều túi mà lại giấu được con dao dài đến thế trong người, chứng tỏ con dao có thể gấp lại được. Chứ dao không gấp được mà nhét trong túi quần, kiểu gì chẳng đâm phải mình?"

Bác sĩ Triệu gật gù.

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, thao tác bẻ thẳng dao gấp phải thật nhanh. Trên cánh tay Dương Phong không hề có vết thương do kháng cự, chứng tỏ nạn nhân bị tấn công bất ngờ. Quá trình hung thủ lấy dao, bẻ thẳng dao chắc chắn được hoàn thành chớp nhoáng khiến Dương Phong chưa kịp phản ứng. Nếu là dao gọt hoa quả thông thường, rất khó làm được điều này."

Tôi uống một ngụm nước, nói tiếp: "Thứ ba, không biết anh có chú ý không, sáu vết thương trên cơ thể Dương Phong đều có hướng trên sắc dưới tù, cũng tức là khi hung thủ cầm lưỡi dao, lưỡi dao xoay lên trên, tức là lưỡi dao xoay về phía hố khẩu. Điều này không phù hợp với thói quen cầm dao của người bình thường. Bình thường khi chúng ta cầm dao, lưỡi dao sẽ quay xuống dưới, tức là hướng về phía bốn ngón tay. Nhưng nếu là dao lò xo, khi ngón cái ấn nút, lưỡi dao sẽ bật ra từ trong cán dao, tức là sẽ bắn ra ngoài từ khe giữa ngón cái và bốn ngón còn lại. Khi đó, lưỡi dao sẽ phải hướng lên trên."

"Có lý!" Bác sĩ Triệu nói. "Nghe anh phân tích như vậy, tôi cũng cho rằng khả năng rất cao là dao lò xo. Còn thắc mắc vừa rồi của tôi, anh thấy thế nào?"

"Đừng sốt ruột, tôi sẽ nói vấn đề này ngay đây." Tôi nói. "Nếu lưỡi dao xoay lên phía hố khẩu, hung thủ lại có thể bị thương, vậy thì có lẽ hẳn sẽ bị

thương ở hố khâu. Vị trí này có rất nhiều mạch máu, nếu bị thương, máu sẽ chảy rất nhiều, bởi vậy, tại hiện trường chắc chắn sẽ có vết máu của hung thủ."

"Thế nhưng lại không phát hiện ra vết máu của hung thủ ở hiện trường." Bác sĩ Triệu nói.

"Tôi đã nói từ đầu rồi, số lượng mẫu máu xét nghiệm quá ít ỏi, bởi vì hiện trường có quá nhiều vết máu, tìm ra được vết máu ích ỏi của hung thủ là hết sức khó khăn, không khác gì mò kim đáy biển." Tôi nói. "Thế nhưng, sau khi giết người, hung thủ đã lập tức rời khỏi hiện trường, bên ngoài hiện trường có lẽ sẽ có máu của hắn."

"Phải đấy!" Bác sĩ Triệu nói. "Tìm kiếm vòng ngoài chỉ chú trọng vào vật thể chứ không chú ý tới những vết máu nhỏ bé."

"Bây giờ trời đã tối rồi, điều kiện không tốt." Tôi nói. "Sáng sớm mai, hai chúng ta sẽ tới hiện trường tìm kiếm vết máu."

*

Ăn cơm xong, chẳng có việc gì làm, tôi và bác sĩ Triệu lững thững đi tới trụ sở công an, tìm máy tính kết nối mạng nội bộ, bật lên theo dõi tình hình điều tra. Nếu ngày mai có thể tìm thấy vết máu của hung thủ ở bên ngoài hiện trường thì bước tiếp theo, có thể đưa kết quả xét nghiệm máu vào hệ thống, xem thử có thể khâu chuỗi với những vụ án khác không. Nếu có thể thuận lợi phát hiện ra tung tích của hung thủ thì vụ án sẽ được giải quyết dễ dàng."

Nghĩ tới đây, tôi bỗng nhớ tới Lâm Tiểu Tiểu. Cái chết của cô bé liệu có liên quan tới vụ án nào khác hay không?

Tôi vào trong hệ thống chuỗi vụ án liên quan, nhập ba chữ "Lâm Tiểu Tiểu" vào ô họ tên người bị hại, vừa mới ấn nút "xác nhận" thì chuyện bất

ngờ đã xảy ra, trên màn hình hiện ra những ba vụ án khác.

"Liên quan đến nhiều vụ án thế sao?" Tôi lẩm bẩm tự hỏi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Cả bốn vụ án này, tính cả vụ án của Lâm Tiểu Tiểu, được đặt cho một cái tên chung là "vụ án Vân Thái". Trực tiếp đặt tên bằng địa danh, cho thấy khi vụ án xảy ra đã gây ảnh hưởng không nhỏ. Trong các vụ án được xâu chuỗi, thông thường đều có chứng cứ xác định, song chứng cứ trong vụ án Vân Thái lại không hoàn chỉnh, chỉ căn cứ vào một điểm chung là thủ đoạn gây án và đối tượng bị xâm hại. Người bị hại của bốn vụ án đều là nữ sinh trung học hoặc đại học. Địa điểm gây án đều là ở gần nhà vệ sinh công cộng. Tất cả nạn nhân đều nằm sấp, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, đều tử vong do ngạt thở cơ học, đều có dấu hiệu bị xâm hại sau khi chết nhưng lại không tìm thấy vết tinh dịch.

Trong bốn vụ án, có hai vụ xảy ra ở thành phố Vân Thái, một vụ xảy ra ở huyện Vân trực thuộc thành phố Vân Thái, còn một vụ xảy ra ở huyện Long Đô gần thành phố Vân Thái. Vụ án Vân Thái xem ra rất phức tạp, cả bốn vụ án đều đang tồn đọng, chưa được phá án, quả là rất hiếm gặp trong thời đại "án mạng tất phá" này. Tại sao chuỗi vụ án này lại rơi vào bế tắc?

Đang suy nghĩ rồi bời thì bác sĩ Triệu bước vào hỏi: "Tối nay họp tổ chuyên án, chúng ta có tham gia không?"

Tôi đáp: "Không, tôi buồn ngủ quá, về ngủ đã. Ngày mai nếu có phát hiện mới sẽ thông báo với họ sau."

Một đêm không ngủ.

Trời vừa sáng, tôi và bác sĩ Triệu đã vội vàng tìm tới khoảnh sân bên ngoài hiện trường.

"Cổng mở ở hai phía đông tây của khoảnh sân, bên cổng phía tây có một siêu thị nhỏ, chính là nơi ông chủ siêu thị đã nhìn thấy Dương Phong ngã xuống sau khi chạy ra khỏi hành lang, cho thấy hung thủ có lẽ không đi qua cổng tây." Đêm qua, tôi đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng về vấn đề này. "Vậy thì chắc chắn hung thủ đã rời khỏi hiện trường qua cổng phía đông, chúng ta sẽ tìm kiếm dọc theo con đường hẻm tẩu thoát."

Đã xác định được phương hướng, công việc tiến triển rất thuận lợi. Chúng tôi sử dụng thiết bị tìm kiếm vết máu tân tiến để lùng tìm, không đầy nửa giờ sau đã nghe thấy bác sĩ Triệu reo ầm lên: "Xem này, tìm thấy rồi!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (5)

Trên đường tẩu thoát của hung thủ, chúng tôi đã tìm thấy một vết máu do bảy tám giọt máu nhỏ xuống liền nhau tạo thành, máu vẫn còn tươi, nhưng cách tòa nhà rất xa.

"Vì sao vết máu lại nằm riêng rẽ ở đây?" Bác sĩ Triệu thắc mắc.

"Tôi cho rằng sau khi rời khỏi hiện trường, có lẽ hung thủ đã bịt chặt vết thương lại, khi tới đây mới buông bàn tay ra nên vết thương mới nhỏ máu liên tục. Đừng vội hài lòng, chúng ta tiếp tục tìm kiếm."

Quả nhiên, cũng với cách làm tương tự, chúng tôi đã tìm thấy vài giọt máu nhỏ ở trong đường hành lang trước nhà Dương Phong, nhỏ xuống ngay bên cạnh những giọt máu lớn của Dương Phong, rất khó phát hiện, nhưng vẫn bị chúng tôi tìm ra.

"Vết máu này cũng rất khả nghi." Tôi nói. "Lấy mẫu, mang đi xét nghiệm ADN."

Xét nghiệm ADN mau chóng được tiến hành, trong lúc đó, tôi và bác sĩ Triệu vẫn kiên nhẫn tìm kiếm vết máu khả nghi. Cái nóng oi bức của mùa hè chẳng mấy chốc đã khiến chúng tôi mồ hôi như tắm, nhưng vẫn tiếp tục miệt mài tìm kiếm không ngơi nghỉ, cho tới tận trưa mới tiệc nuối kết luận, thực sự không thể tìm thấy một vết máu khả nghi nào nữa.

Tuy nhiên, kết quả giám định ADN của những vết máu tìm thấy trước đó đã có kết quả khiến chúng tôi hưng phấn khôn xiết. Đó không phải là máu

của nạn nhân nào, mà là của một người đàn ông lạ.

"Anh Vĩnh, đi thôi!" Tôi hớn hờ gọi lớn. "Chúng ta lập tức tới tổ chuyên án!"

Trong cuộc họp chuyên án, tôi đã trình bày toàn bộ suy đoán rút ra từ kết quả khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm tử thi, cũng giải thích rõ nguyên nhân. Tôi tràn đầy tự tin trình bày toàn bộ chứng cứ, tuy nhiên, điều tôi nhận được lại không phải là những tràng pháo tay cổ vũ như trong tưởng tượng, mà là một bầu không khí lặng phắc như tờ. Các thành viên của tổ chuyên án người nào người nấy trở mặt nhìn tôi, dường như đã chết lặng hoàn toàn trước mớ suy luận tôi vừa đưa ra. Có vẻ như họ rất muốn phản đối nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào. Bầu không khí kỳ khôi này chỉ bị phá vỡ sau khi chủ nhiệm Nguyễn của phòng Giám định ADN bước vào phòng họp.

Chủ nhiệm Nguyễn cười hồ hởi, nói: "Ra rồi!"

Toàn bộ tổ chuyên án lập tức dồn hết sự chú ý vào trưởng phòng Nguyễn. Đội trưởng Hứa vội hỏi: "Nhân thân đã rõ chưa?"

Đây chính là bi kịch của bác sĩ pháp y. Pháp y làm việc rời rã suốt một ngày trời, suy luận đến nát óc nhưng vẫn không bằng một xét nghiệm đối chiếu ADN. Tôi thường nói đùa pháp y là nghề "đoán, đoán nữa, đoán mãi". Các ngành kỹ thuật hình sự khác đều căn cứ vào kết quả hiển thị trên máy móc thiết bị để đưa ra kết luận giám định, chỉ có hai chuyên ngành pháp y và pháp chứng là phải căn cứ vào kinh nghiệm và nhận thức chủ quan để vắt óc suy đoán, suy diễn, suy luận. Đoán đúng thì không sao, hễ đoán sai thì tiếng xấu để đời. Rất nhiều lãnh đạo chỉ chú ý đến kết quả giám định ADN mà chẳng hề bận tâm tới quá trình làm việc cực nhọc của bác sĩ pháp y để thu thập được mẫu xét nghiệm ADN ở hiện trường và trên tử thi.

Chủ nhiệm Nguyễn tự hào nói: "Nhân thân đã rõ ràng, là máu của một nam thanh niên 22 tuổi, tên là Hồng Chính Chính. Hắn là người bản địa, đi làm thuê ở tỉnh ngoài đã lâu năm, năm ngoái từng bị bắt giữ vì tội đánh người gây rối, may mà đã lưu lại được mẫu máu của hắn."

Đội trưởng Hứa quay sang nói với tôi: "Trưởng phòng Tần, có vẻ như suy luận của anh đã sai rồi."

Tôi vẫn đang chìm đắm trong nỗi hờn tủi vì bị đối xử bất công, nghe đội trưởng Hứa nói vậy thì càng bức bối: "Anh bảo suy đoán nào của tôi sai thế?"

"Vừa rồi anh nói, hung thủ có lẽ là phụ huynh học sinh." Đội trưởng Hứa nheo nheo mắt nói. "Giờ hung thủ mới có 22 tuổi, chẳng nhẽ lại có con học lớp 6?"

Các điều tra viên cười rộ lên.

Mặt tôi hết đỏ bừng lại trắng bệch, nhưng vẫn gắng giữ bình tĩnh, kiên trì quan điểm: "Tôi đã nói rồi, tôi cho rằng vụ án này có lẽ có hai hung thủ. Hồng Chính Chính chỉ là một trong hai, kẻ còn lại, không loại trừ khả năng là phụ huynh học sinh."

Đội trưởng Hứa bật cười, không nói gì thêm, chỉ khẽ giục các điều tra viên: "Đi mau, bắt ngay Hồng Chính Chính, làm rõ mọi chuyện."

Tôi cắt lời đội trưởng Hứa: "Thế không điều tra phụ huynh nữa sao?"

Đội trưởng Hứa nói: "Nhóm phụ trách điều tra phụ huynh học sinh lập tức dừng công việc lại, đi bắt Hồng Chính Chính trước đã. Bắt được hắn rồi, mọi việc còn lại sẽ dễ dàng hơn."

Tôi không phản bác gì nữa, buồn bực theo các điều tra viên rời khỏi phòng họp.

*

Suốt buổi chiều, tôi ngồi trong phòng Pháp y của Công an huyện, xem đi xem lại những bức ảnh trong vụ án Vân Thái trên màn hình máy tính. Những bức ảnh chen chúc rối loạn trong đầu óc tôi, không thể phát hiện ra bất cứ manh mối nào từ trong đó. Chỉ dựa vào những bức ảnh này, thực sự không có cách nào phá án, lại càng không thể sàng lọc được nghi phạm, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến cho chuỗi vụ án này đến nay vẫn chưa được phá.

Sáng sớm hôm sau, điện thoại trong khách sạn vang lên, là bác sĩ Triệu gọi điện báo cho tôi biết Hồng Chính Chính đã bị bắt giữ, tại vị trí hồ khẩu trên bàn tay phải của hắn đúng là có vết thương. Hiện tại, bộ phận điều tra đang tiến hành thẩm vấn. Tôi hai mắt lơ đãng, chỉ "vâng" một tiếng rồi gác máy lăn ra ngủ tiếp.

Do quên đặt đồng hồ báo thức nên khi tỉnh dậy đã là 10 giờ sáng, tôi vội vàng đánh răng rửa mặt, cuống quýt chạy tới phòng Pháp y.

"Có phải sáng nay anh gọi điện cho tôi nói là đã bắt được Hồng Chính Chính phải không?" Tôi không dám chắc cú điện thoại nhận được hồi sáng là thật hay mơ nên hỏi lại bác sĩ Triệu.

Bác sĩ Triệu cười nói: "Thanh niên có khác, ngủ không biết trời đất là gì. Đúng vậy, bắt được rồi, có điều tới giờ vẫn chưa hé răng một chữ."

"Không khai mà được à?" Tôi nói. "Chúng ta có bằng chứng cơ mà!"

Còn chưa dứt lời, tôi đã ngẩng ra, ngẫm nghĩ một lát, lại nói: "Anh Vĩnh, mà không phải, chúng ta vẫn chưa có bằng chứng."

"Sao cơ?" Bác sĩ Triệu ngạc nhiên hỏi lại. "Chúng ta đã phát hiện ra vết máu của hắn trong hành lang tòa nhà và trên đường hung thủ tẩu thoát kia mà!"

Tôi khẽ lắc đầu, nói: "Đã là bằng chứng thì phải có tính xác định, phải khẳng định chắc chắn hắn đã giết người, chứ không phải chỉ lảng vảng ở gần hiện trường."

Bác sĩ Triệu nói: "Ý anh muốn nói, bây giờ chúng ta có thể khẳng định hắn đã xâm nhập vào hành lang tòa nhà nhưng chưa thể khẳng định là hắn đã giết người, phải không?"

"Đúng vậy!" Tôi rầu rĩ đáp. "Nếu lấy được mẫu máu của hắn ở ngay trong nhà, hoặc lấy được mẫu máu hỗn hợp của hắn và nạn nhân trên nền hành lang bên ngoài hiện trường, sẽ khẳng định được hắn đã giết người. Nhưng lúc này, chúng ta mới chỉ lấy được mẫu máu của hắn ở hành lang bên ngoài hiện trường thì không thể khẳng định là hắn giết người. Luật sư có thể cãi rằng hắn chỉ đi qua hành lang tòa nhà trong lúc bị chảy máu cam."

"Nói thế thì khiên cưỡng quá!" Bác sĩ Triệu nói. "Làm gì có chuyện trùng hợp như thế được? Qua điều tra cho thấy, Hồng Chính Chính không có quan hệ gì với nạn nhân, hắn không thể chạy tới một nơi cách xa nhà mình như vậy được, lại còn vừa hay bị chảy máu cam ngay trong hành lang tòa nhà. Điểm mấu chốt nhất là, tại vị trí hồ khẩu trên bàn tay phải của hắn đúng là có một vết thương do dao cứa còn mới nguyên, hoàn toàn phù hợp với suy luận của chúng ta, như vậy vẫn chưa đủ thuyết phục ư?"

Tôi nhún vai, nói: "Luật sư có thể nói, Hồng Chính Chính chẳng có quan hệ gì với nạn nhân cả, tại sao lại phải giết người?"

Bác sĩ Triệu ngậy ra một lúc lâu rồi hỏi: "Vậy giờ phải làm thế nào?"

"Phục dựng hiện trường." Tôi nhấn mạnh từng chữ.

Sau khi cùng bác sĩ Triệu quay lại hiện trường trung tâm, chúng tôi bắt đầu mô phỏng lại động tác của hung thủ và người bị hại tối hôm đó. Tôi để

bác sĩ Triệu đứng ở góc hẹp giữa ghế sofa và bức tường, còn tôi đứng đối diện với anh ta, mô phỏng hành động cầm dao đâm.

Tôi nói: "Anh xem, tôi cầm dao đâm anh trong tư thế này, khiến hồ khẩu của tôi bị cửa rách. Sau khi bị thương, tôi vẫn tiếp tục cầm dao đâm anh. Thế thì lúc này, máu chảy ra từ trên tay tôi, có lẽ..."

Tôi nhỏ vài giọt nước vào vị trí hồ khẩu của mình, sau đó tiếp tục vung tay mô phỏng tư thế đâm. Nước trên tay tôi liền bị hất văng xuống đất theo quán tính.

Tôi chỉ vào vết nước trên sàn nhà, nói: "Giờ thì lấy mẫu máu ở xung quanh chỗ này mang đi thử. Lúc trước tôi đã nói, vị trí hồ khẩu có rất nhiều mạch máu nên chắc chắn hung thủ đã bị chảy nhiều máu, nhưng không lấy được mẫu máu là do máu ở hiện trường quá nhiều, rất khó lấy được lượng máu quá ít ỏi của hung thủ. Tuy nhiên, theo cách này, tôi không tin là không lấy được máu của hân."

"Cách hay đấy!" Bác sĩ Triệu nói. "Chuẩn xác hơn rất nhiều so với mò kim đáy biển!"

Chúng tôi đã lấy được mười sáu mẫu máu, gấp rút mang tới phòng Giám định ADN, sau đó trở về tổ chuyên án bình tĩnh chờ đợi.

Thời gian chậm chạp trôi đi, lòng tôi hồi hộp thấp thỏm, không biết có thể "một chiêu chế địch" hay không?

Cuối cùng, nỗi lo âu đã được hóa giải, phòng Giám định ADN đã có thông tin, trong mười sáu mẫu máu này đúng là có máu của Hồng Chính Chính thật.

"Tốt quá" Đội trưởng Hứa đập bàn reo lên. "Lần này thì hân đừng hòng giả câm nữa! Tôi phải ghi công cho phòng ADN mới được."

Tuy đội trưởng Hứa nói là ghi công cho phòng ADN, nhưng tôi và bác sĩ Triệu lại không hề cảm thấy bức mình, bởi điều chúng tôi quan tâm không phải là hư danh mà chính là niềm vui chiến thắng. Tôi lẳng lặng quay về khách sạn, ngủ một giấc ngon lành, tin rằng sáng ngày mai sẽ nhận được tin vui Hồng Chính Chính nhận tội.

Quả nhiên, trước chứng cứ rành rành, Hồng Chính Chính đã phải cúi đầu nhận tội. Hắn thừa nhận mình đã cầm dao đâm chết vợ chồng Dương Phong, nhưng lại không nói rõ động cơ giết người, còn một mực nói rằng chỉ có một mình hắn gây án.

Đội trưởng Hứa bất đắc dĩ lại phải mời tôi tới phòng làm việc của tổ chuyên án bàn bạc cách giải quyết.

Tôi hỏi: "Hồng Chính Chính đêm đó mặc áo gì?"

"Áo phong màu đen." Điều tra viên nói.

"Vậy hiện tại chúng ta cần tìm kẻ mặc áo trắng còn lại." Tôi tràn đầy tự tin, "Hồng Chính Chính không nói rõ động cơ giết người, theo tôi thấy, là vì hắn vốn dĩ không hề có động cơ. Người có động cơ chính là kẻ mà hắn đang ra sức bảo vệ."

"Xem ra, khả năng có hai kẻ gây án như anh phán đoán là rất lớn." Đội trưởng Hứa có vẻ như đã tôn trọng tôi hơn.

"Vậy tiếp theo, chúng ta hãy tiến hành điều tra phụ huynh học sinh." Tôi nói.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Mê Án Hai Xác (6)

"Chia thành hai nhóm." Tôi nói. "Nhóm thứ nhất điều tra xem Hồng Chính Chính có qua lại với phụ huynh của học sinh nào trong lớp Dương Phong chủ nhiệm hay không. Nhóm thứ hai phỏng vấn các học sinh trong lớp Dương Phong, chú ý chọn những em lanh lợi, trong lúc trò chuyện cần có sự hiện diện của giáo viên hoặc phụ huynh. Ngoài ra, tôi có một yêu cầu, nếu các đồng chí của tổ thứ hai phát hiện ra tình hình gì, hãy lập tức thông báo cho tôi ngay, tôi muốn tham gia phỏng vấn."

Đội trưởng Hứa gật đầu đồng ý với sự sắp xếp của tôi. Hai tổ trình sát mau chóng triển khai công tác.

Tôi cứ nghĩ tổ thứ nhất sẽ nhanh chóng tìm ra thông tin, nhưng sự việc lại không được như mong muốn. Sau nửa ngày điều tra, các điều tra viên tổ thứ nhất vẫn không thu được mấy thông tin phản hồi. Hồng Chính Chính xảy ra án mạng mới thấy hấn xuất hiện. Hơn nữa, hấn chưa bao giờ sử dụng điện thoại di động nên không thể điều tra đã liên lạc với ai.

"Tiếp tục điều tra! Xem trong sổ phụ huynh của vài chục học sinh này có ai đã từng tới chỗ làm của hấn hay không? Có ai qua lại với hấn một năm về trước không?" Đội trưởng Hứa quát âm lên trong điện thoại.

"Việc này cần phải có thời gian anh ạ!" Điều tra viên phía bên kia dè dặt đáp.

"Đội trưởng Hứa, đừng sốt ruột!" Tôi nói. "Chưa biết chừng tổ thứ hai sẽ thu được thông tin đấy."

Tôi vừa dứt lời, điện thoại của đội trưởng Hứa lại đổ chuông, tổ thứ hai đúng là đã phát hiện ra manh mối.

*

Khi tôi mau chóng tới trường tiểu học Hồng Kỳ, đã thấy một cô bé tầm 12, 13 tuổi rụt rè ngồi bên cạnh mẹ, đang trò chuyện với một nữ cảnh sát. Tôi lặng lẽ tiến lại gần lắng nghe.

"Cháu vừa nói Tiểu Thanh là bạn tốt của cháu phải không?" Cô cảnh sát hỏi.

Cô bé gật đầu.

"Vậy nếu Tiểu Thanh bị bắt nạt, cháu có nên kể với cô không nhỉ?"

Cô cảnh sát rủ rủ khuyên nhủ, cô bé ngập ngừng đắn đo, suy nghĩ mãi mới hỏi: "Thế thầy Dương có biết là cháu nói không?"

Có vẻ như cô bé vẫn chưa biết rằng thầy giáo của chúng đã vĩnh viễn không bao giờ có thể nghe thấy những điều chúng nói nữa.

Cô cảnh sát nói: "Cô hứa với cháu, những gì cháu nói hôm nay chỉ có mẹ cháu, cháu, cô và chú đang đứng đằng sau cô biết thôi, được không?"

Tôi thầm bất mãn với cô cảnh sát xinh đẹp kia, vì tôi biết lời hứa của cô chắc chắn là một lời nói dối.

"Lời nói của con gái đẹp đúng là không đáng tin!" Tôi bụng bảo dạ.

Nhưng cô bé lại liếc nhìn tôi một cái rồi nói: "Nhưng mà, cũng không cho chú này biết đâu! Chú ấy ở đây, cháu ngại không muốn nói."

Tôi đã lờ mờ đoán ra chân tướng, thế là biết điều tránh ra ngoài cửa,

chuyển từ quang minh chính đại tham gia sang lén lút nghe trộm.

"Là thế này ạ!" Cô bé bắt đầu ấp úng. "Hai hôm trước, vào buổi chiều có tiết tự học, thầy Dương gọi Tiểu Thanh vào phòng làm việc, hết một tiết học mới thấy bạn ấy quay về. Khi bạn ấy ngồi xuống cạnh cháu, cháu thấy bạn ấy rất lạ, người bạn ấy run bần bật, mặt mũi trắng bệch. Cháu hỏi có phải bạn bị sốt không nhưng bạn ấy chỉ lắc đầu, khóc thút thít. Cháu đang ngơ ngác thì bạn ấy đã kéo cháu ra khỏi phòng học, đi đến chỗ chúng cháu vẫn thường tâm sự với nhau. Sau đó, bạn ấy đã kể... đã kể cho cháu nghe một bí mật."

"Cháu đừng sợ, cháu cứ bình tĩnh kể cho cô nghe." Cô cảnh sát an ủi.

"Bạn ấy ôm cháu khóc rất lâu rồi mới nói với cháu, thầy Dương đã bắt nạt bạn ấy rất nhiều lần rồi..."

"Mẹ kiếp, hiếp dân trẻ vị thành niên?" Lần nào nghe thấy vụ án hiếp dân, tôi cũng giận đến sôi máu. Tôi đứng ngoài cửa, siết chặt nắm đấm, không ngớt chửi thề. "Cái loại cầm thú đội lốt người!"

"Bắt nạt thế nào?" Cô cảnh sát vẫn gắng hỏi. Tôi cảm thấy hơi xấu hổ, hiểu ý sơ sơ là được rồi mà.

Cô bé im lặng một lúc mới đáp: "Bạn ấy nói... bạn ấy nói... thầy Dương thò tay vào trong váy bạn ấy... rồi chọc vào chỗ ấy."

Tôi đứng ngoài cửa, nghiêng răng kèn kẹt.

Cô cảnh sát đằng hắng một tiếng, hỏi tiếp: "Thế sau đó cháu đã nói gì với bạn ấy?"

"Cháu bảo bạn ấy hãy kể cho bố bạn ấy biết, để bố bạn ấy tới đánh cho con người xấu xa kia một trận." Cô bé rất có ý thức bảo vệ bản thân.

"Thế cháu đã gặp bố bạn ấy bao giờ chưa? Sao cháu biết bố bạn ấy có thể đánh được thầy Dương?" Câu hỏi của cô cảnh sát rất chuyên nghiệp, thứ nhất có thể thăm dò xem Dương Phong có quen biết bố của Tiểu Thanh không, thứ hai là tìm hiểu về nhân thân và đặc điểm của bố Tiểu Thanh.

"Chưa ạ! Mẹ Tiểu Thanh mất rồi, còn bố bạn ấy rất bận, lần nào họp phụ huynh cũng nhờ các cô trong cửa hàng bố bạn ấy đến họp hộ. Tiểu Thanh đáng thương lắm." Giọng cô bé đã nghẹn ngào. "Nhưng Tiểu Thanh có khoe với cháu, bố bạn ấy hồi trước là lính đặc công, đánh nhau rất giỏi."

Tôi vẫy tay về phía cô cảnh sát, ra hiệu cho cô ta hãy kết thúc cuộc trò chuyện. Bây giờ, chúng tôi đã có đủ manh mối, không cần thiết phải bắt ép đứa trẻ ngây thơ kia chịu thêm áp lực tâm lý nữa.

Cô cảnh sát an ủi cô bé vài câu rồi cùng tôi ra về, tới trụ sở Công an huyện.

*

"Đã điều tra ra động cơ thực sự." Đội trưởng Hứa phấn khởi ra mặt. "Lập tức mời Ngô Ngũ tới thẩm vấn, đồng thời điều tra mối quan hệ giữa anh ta và Hồng Chính Chính."

"Đội trưởng Hứa, tôi muốn có lệnh khám nhà." Tôi nói. "Chúng ta đã đoán được có lẽ anh ta chính là một trong hai hung thủ, đêm hôm đó, có thể anh ta đã mặc áo trắng. Tại sao không đi khám xét thử xem chiếc áo trắng đó có còn không?"

Cầm lệnh khám nhà trên tay, tôi vừa đi vừa nghe điều tra viên kể về gia cảnh của Tiểu Thanh. Nhà Tiểu Thanh là gia đình đơn thân, Ngô Ngũ bố cô bé là lính đặc công giải ngũ, hiện mở một cửa hàng kinh doanh nhỏ. Mẹ của Tiểu Thanh đã mất trong một vụ tai nạn giao thông mấy năm về trước, trong

nhà chỉ còn lại hai bố con. Ngô Ngũ rất yêu thương con gái, coi cô bé như mạng sống của mình. Phân đội Cảnh sát hình sự đã cho một nữ nhân viên trong cửa hàng đưa Tiểu Thanh rời khỏi nhà trước đó vì không muốn cô bé phải chứng kiến cảnh tượng bố mình bị bắt.

Sau khi nhìn Ngô Ngũ sắc mặt cực kỳ bình thản được cảnh sát đưa lên xe, tôi và bác sĩ Triệu mới bước vào trong nhà anh ta. Công tác tìm kiếm không hề khó khăn, chúng tôi mau chóng tìm được một chiếc áo phông trắng lốm đốm vài chấm nhỏ màu nâu, dựa theo kinh nghiệm, tôi đoán rằng đó chính là vết máu giặt chưa sạch.

Sau vài giờ đồng hồ, kết quả xét nghiệm đã cho thấy, vết máu dính trên chiếc áo phông trắng chính là máu của Hồng Chính Chính và nạn nhân nữ.

Ngô Ngũ được đưa tới đội Cảnh sát hình sự. Anh ta không hề chống đối, bình tĩnh kể lại toàn bộ sự việc.

Bảy năm trước, Ngô Ngũ và vợ đi xe khách về nhà bố mẹ vợ, ngồi ngay bên cạnh hàng ghế của họ có một cậu thanh niên choai choai mười mấy tuổi bỏ nhà đi hoang. Xe đang chạy bỗng nhiên lật nghiêng, hành khách bị thương la liệt, hiện trường vô cùng hỗn loạn. Vợ của Ngô Ngũ do ngồi ngay cạnh cửa sổ nên bị mảnh kính vỡ cửa đứt động mạch cổ, tử vong ngay tại chỗ. Còn cậu thanh niên ngồi ở ghế bên cạnh bị hôn mê do phần cổ bị chèn ép nghiêm trọng. Ngô Ngũ không cứu được vợ, cố nén đau đớn, dùng kỹ thuật cấp cứu từng học được trong quân đội để sơ cứu cho cậu thanh niên, cuối cùng đã cứu sống được cậu ta.

Cậu thanh niên đó chính là Hồng Chính Chính.

Bảy năm sau, Hồng Chính Chính về thăm quê, tình cờ gặp lại Ngô Ngũ, vừa nhìn đã nhận ra anh ta ngay. Nhắc tới chuyện năm xưa, Ngô Ngũ không nén nổi đau buồn, nước mắt lã chã. Hai người cũng coi như là bạn vong niên,

lại cùng trải qua cơn sinh tử, trò chuyện mãi không biết chán. Hồng Chính Chính còn mua rượu tới nhà Ngô Ngũ lai rai tâm sự. Uống được một lúc, Tiểu Thanh đi học về, khóc lóc kể cho bố nghe chuyện nhiều lần bị Dương Phong sàm sỡ. Ngô Ngũ nghe mà giận đến tím tái mặt mày, Hồng Chính Chính cũng vô cùng căm phẫn, vốn sẵn hơi men, hai người quyết định phải tới hỏi tội Dương Phong. Ngô Ngũ sợ Dương Phong không biết anh ta là ai mà không cho vào nhà nên đã mang theo hai chai Ngũ Lương Dịch làm "mồi nhử", quyết định lấy cớ biếu quà để vào được trong nhà đã rồi tính sau.

Tới nhà Dương Phong, Ngô Ngũ nói dối mình là phụ huynh của cô bé bạn thân của Tiểu Thanh, Dương Phong bèn mời anh ta vào trong phòng khách. Sau đó, Ngô Ngũ liền ngả bải, nói rõ mình là ai. Dương Phong sợ hãi, nấp vội vào góc hẹp giữa ghế sofa và tường. Lúc này, Hồng Chính Chính đã thủ sẵn dao sắc trong tay, lập tức xông vào đâm ngay.

Ngô Ngũ vốn dĩ chỉ định tìm Dương Phong hỏi cho ra nhẽ, nếu Dương Phong chối tội, sẽ đánh cho một trận cho hả giận, nào ngờ Hồng Chính Chính chưa nói năng gì đã lao đến đâm luôn. Cậu thanh niên giang hồ phiêu bạc đã dùng cách ấy để đền đáp ơn nghĩa mà không lường được rằng đã làm hại chính ân nhân của mình.

Ngô Ngũ thấy Hồng Chính Chính làm vậy thì sững sờ kinh hãi. Đúng lúc này, vợ Dương Phong nghe động liền nhảy xuống giường chạy ra xem, thấy Dương Phong khắp người đầm máu liền hét toáng lên. Ngô Ngũ càng sợ hãi, vội vàng xông tới bịt miệng bà ta lại. Lúc này, Dương Phong đã mất khả năng kháng cự. Hồng Chính Chính thấy Ngô Ngũ vật lộn với vợ Dương Phong bèn xông lại đâm luôn cho bà ta một nhát rồi nắm áo Ngô Ngũ kéo đi. Hai người nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

"Anh đã đoán đúng!" Nghe Ngô Ngũ kể xong, bác sĩ Triệu nói, "Dương Phong đã biết hung thủ chính là bố của Tiểu Thanh, nhưng ông ta vẫn hy vọng rằng mình có thể sống sót. Nếu ông ta được cứu sống, sẽ không muốn

tiết lộ chuyện xấu xa động trời này, không muốn hủy hoại danh dự nhà giáo ưu tú toàn thành phố của mình. Ông ta cố tình đánh lạc hướng cảnh sát khiến cho vụ án không thể phá nổi, dù bản thân có phải thiệt thòi cũng còn hơn cả đời mang tiếng cầm th. Thế nhưng, đến khi ông ta cảm thấy mình sắp chết thì lại hối hận nên mới tiết lộ chi tiết áo đen áo trắng. Lúc đó, có lẽ ông ta đã muốn khai ra sự thực, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ còn biết tiếc nuối từ già cõi đời."

Tuy vụ án đã được phá nhưng lòng tôi vẫn trĩu nặng. Tôi im lặng không nói năng gì.

Bác sĩ Triệu nói tiếp: "Đừng ủ ê nữa, tôi biết anh đang nghĩ gì, đầu tôi cũng đang rối tung rối mù lên đây. Rốt cuộc thì ai mới là người tốt, ai mới là kẻ xấu?"

"Đen và trắng, khoảng cách thật mong manh." Tôi quay sang nói với đội trưởng Hứa. "Bé Tiểu Thanh thật đáng thương, mong rằng các anh hãy có chính sách hỗ trợ cho cô bé, đừng để cô bé đi sai đường. Chỉ mong cô bé được sống an lành chờ ngày bố mãn hạn tù. Và nhất định phải để cô bé hiểu rằng, tuy bố mình phạm tội nhưng không phải là người xấu."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (1)

Chúng ta bước tới bên cầu, đi qua, rồi lại quay người đốt rụi, đốt rụi chứng cứ trước đây, chỉ để lại trong ký ức làn khói đặc quánh và đôi mắt đã từng đắm lệ.

Tom Stoppard

Là bác sĩ pháp y của sở Công an tỉnh, rất khó né tránh những cuộc họp hành chính. Tuy tôi biết những cuộc họp này rất quan trọng, nhưng đương nhiên, họp thì chẳng thể nào thú vị bằng phá án, nên tôi thực sự rất ngán họp hành. Đương nhiên, trừ khi tới Vân Thái.

Từ sau khi tiếp xúc với vụ án của Lâm Tiểu Tiểu, vụ án Vân Thái lúc nào cũng canh cánh trong lòng tôi. Nếu chỉ tìm kiếm tư liệu trên mạng nội bộ, hầu như không thể đào ra được thông tin gì mới mẻ, cách tốt nhất chính là trực tiếp tới thành phố Vân Thái để tìm manh mối.

Thế là tôi đã có mặt trong cuộc họp về công tác Pháp y tại Công an huyện Vân Thái.

Vật vã đọc xong bản báo cáo khô khốc, tôi lau mồ hôi ướt đầm trên trán, bắt đầu suy nghĩ xem nên hỏi những vấn đề gì, đọc những tư liệu gì. Mặc dù tôi thừa hiểu, dựa vào những điều này để phá một chuỗi vụ án đã tồn đọng bao nhiêu năm qua là một chuyện hết sức viễn vông, nhưng vẫn ngấm ngấm hạ quyết tâm.

Sau bữa tối, tôi mượn phòng làm việc của phân đội trưởng Hoàng, nhờ

anh em trong phân đội Cảnh sát hình sự chuyển hồ sơ vụ án Vân Thái lại, sau đó vội đầu nghiên cứu.

Hồ sơ quả thực không ít, hơn chục tập tư liệu dày cộp chồng chất trên bàn làm việc. Tôi cẩn thận xem từng tấm ảnh, từng biên bản thẩm vấn, biên bản khám nghiệm tử thi, biên bản khám nghiệm hiện trường, hy vọng có thể phát hiện ra manh mối mới. Ảnh chụp ba nạn nhân bày la liệt trước mặt tôi, đều là những thiếu nữ mới mười mấy tuổi, bị sát hại trong lúc đi vệ sinh một mình vào buổi tối. Trên khuôn mặt trẻ trung ngây thơ còn đọng đầy nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng. Mục đích của hung thủ rất rõ ràng, chính là giao cấu với xác chết. Nhưng vụ án rất kỳ quặc, không có nhân chứng tại hiện trường, không có bất cứ bằng chứng nào, bởi vậy nên không có cách nào để sàng lọc nghi phạm. Nhìn vào ghi chép, từ ba vụ án này đã liệt kê ra đến vài chục đối tượng tình nghi nhưng do không có đủ căn cứ xác nhận hoặc điều kiện gây án nên đều đã loại trừ. Trong hồ sơ còn đính kèm vài biên bản thẩm vấn mới. Vụ án tuy đã xảy ra nhiều năm nhưng các đồng chí cảnh sát khu vực không bỏ cuộc, vẫn kiên trì tiếp tục điều tra.

Đọc xong đóng hồ sơ, vẫn không thể lần tìm ra manh mối nào mới, tôi xem đi xem lại ảnh chụp hiện trường, hy vọng có thể ghi khắc thật sâu vào trong tâm trí, biết đâu một ngày thông minh đột xuất, lại lóe lên được ý tưởng hữu ích thì sao? Điều khiến tôi khó hiểu nhất là trong cả ba vụ án, sau khi lấy mẫu vật từ âm đạo của nạn nhân mang đi xét nghiệm vết tinh dịch thì đều có phản ứng dương tính yếu, tuy nhiên xét nghiệm ADN lại không thể tìm ra được kiểu gen (1).

(1) Kiểu gen, hay còn gọi là kiểu di truyền, là tên gọi chung của tổ hợp toàn bộ các gen trong tế bào thuộc một cơ thể sinh vật nào đó. Nó phản ánh cấu trúc di truyền của sinh vật, cũng là sự tổng hòa của toàn bộ gen nhận được từ cha mẹ. Thông qua kỹ thuật xét nghiệm ADN, có thể phân tích ra kiểu gen của từng cá thể, từ đó tiến hành so sánh và đối chiếu.

"Lần sau phải hỏi chuyên gia xét nghiệm ADN mới được, liệu có phải quá trình xét nghiệm đã xảy ra sai sót gì không?" Tôi lăm bầm tự nhủ.

"Hơn 11 giờ rồi, còn chưa về à?" Phân đội trưởng Hoàng đẩy cửa bước vào hỏi.

Tôi lắc đầu, chớp chớp đôi mắt đỏ ngầu, vươn vai một cái rồi nói: "Sao muộn thế này anh còn tới đây?"

"Vừa nãy đến chỗ chuyên gia pháp y bên viện nghiên cứu số 2 của bộ Công an tới dự họp, trò chuyện một lát." Phân đội trưởng Hoàng cầm cốc giấy lên hỏi. "Sao không tự pha lấy chút trà mà uống? Hôm nay anh đã được mở mang tầm mắt, đúng là chuyên gia có khác, nghe anh ấy nói chuyện, đúng là hơn đọc sách mười năm!"

Tôi đứng dậy nói: "Anh đừng pha trà, em đói bụng rồi, anh mời em đi ăn mì lát xào đi."

Phân đội trưởng Hoàng liền bày ra vẻ mặt hời hợt: "Lần trước đi ăn mì lát xào, gặp ngay vụ án chặt xác (2), giờ em vẫn muốn ăn nữa à?"

(2) Xem vụ án "Xác bay giữa trời", tập 1 "Người giải mã tử thi".

"Anh mê tín thật đấy." Tôi cười nói. "Làm gì có chuyện phỉ phui như thế? Anh cứ đi ăn mì xem có vụ án mạng nào không?"

"Tiên sư cái thằng này!" Phân đội trưởng Hoàng ném cho tôi một điều thuốc. "Anh mời là được chứ gì? Tích chút khẩu đức đi!"

*

11 rưỡi tối, trên đường phố Vân Thái đã không còn một bóng xe qua, ngay cả con phố đi bộ bình thường tấp nập là thế, giờ cũng chỉ thấy lác đác

vài cặp tình nhân và nhân viên an ninh tuần tra. Hai bên phố đi bộ là những con hẻm sâu hun hút, nhà cửa đều đã tắt đèn tối om. Chao đèn trên những bóng đèn đường bị gió đêm lay động, đung đưa liên hồi, khiến ánh đèn hắt trên mặt đất cũng ngả nghiêng theo, trông hơi rờn rợn.

"Mấy con hẻm này ban ngày rất tấp nập, mua gì cũng tiện." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Bây giờ giá nhà đất cao ngất ngưởng, nhà mặt ngõ ở đây cũng phải hơn hai mươi nghìn tệ một mét vuông đấy."

Tôi chẳng hề hứng thú với giá nhà đất, chỉ hỏi: "Chúng ta tới đây làm gì thế? Cứ như đi điều tra hiện trường ấy, ở đây có chỗ nào ăn không?"

"Này đồng chí sao Quả Tạ, sao cứ mở miệng ra là lại án mạng án mạng thế nhỉ?" Phân đội trưởng Hoàng chỉ về phía trước, nói: "Con ngõ đằng kia bán đồ ăn đêm, muốn ăn gì cũng có."

Quả nhiên, đi chưa tới trăm mét đã nhìn thấy một con ngõ đèn điện sáng trưng, tiếng người rộn ràng, mùi thức ăn bốc lên ngào ngạt xen lẫn với mùi khói nướng thơm phức khiến tôi bất giác đưa tay dụi mũi.

"Em đổi ý rồi!" Vừa nhìn thấy những chú tôm hùm đỏ au, tôi hào hứng reo lên. "Chúng ta ăn tôm hùm nhé!"

"Định giết người đấy à?" Phân đội trưởng Hoàng bật cười. "Sớm biết thế này thì dẫn quách em về nhà bảo chị dâu xào mì ăn cho nhẹ nợ. Tôm hùm giờ đắt ghê gớm."

Chỉ sau nửa tiếng đồng hồ, đĩa tôm hùm trước mặt đã mau chóng bị tôi và phân đội trưởng Hoàng "giải phẫu" thành một đĩa vỏ tôm. Tôi cầm lon nước lên uống một ngụm, vươn vai nói: "Ôi sảng khoái quá, tối nay ngủ ngon phải biết."

Đột nhiên, có tiếng còi xe rú lên ầm ĩ, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của

buổi đêm. Tôi nhìn về hướng đó, thấy một chiếc xe cứu hỏa lướt vèo qua đầu ngõ.

"Hỏa hoạn?" Tôi lập tức trở nên cảnh giác. "Chúng ta tới xem thử, xem có giúp được gì không?"

"Phỉ phui cái mồm!" Phân đội trưởng Hoàng kêu lên. "Nói ít thôi được không?"

*

Hiện trường hỏa hoạn chính là con ngõ mà chúng tôi vừa đi qua. Tôi và phân đội trưởng Hoàng hộc tốc chạy về phía đó.

Con ngõ khá rộng rãi, mặt đường rộng hơn chục mét, chiều dài khoảng hai, ba trăm mét, hai bên đường biển hiệu san sát, ngân hàng, siêu thị, quán ăn, cửa hàng vàng bạc đều có cả, ban ngày ở đây hẳn rất náo nhiệt.

"Chắc là tối đến, các chủ cửa hàng đều không ở đây, xảy ra chuyện nghiêm trọng thế này mà cũng không thấy ai tới xem." Tôi nhìn thấy bên cạnh xe cứu hỏa chỉ có khoảng hơn chục người túm tụm, bèn nói.

Bên dưới cánh cửa cuốn của một gian hàng tại chính giữa con ngõ, khói đang cuồn cuộn tuôn ra ngoài, các chiến sĩ cứu hỏa đang tắt bật kéo vòi phun cao áp để hạ nhiệt cho cửa cuốn. Bỗng "rầm" một tiếng, cánh cửa cuốn rơi thẳng xuống, bên trong đã là một biển lửa ngùn ngụt. Thấy tình hình này, chỉ huy đội cứu hỏa lớn tiếng hô hào, lệnh cho đội cứu hỏa cấp tốc dập lửa. Người dân kéo tới xem mỗi lúc một đông.

"Siêu thị Uyển Đình." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nghe đồn chủ siêu thị là một phụ nữ trẻ."

"Em cảm thấy hiện trường hơi kỳ lạ!" Tôi nói. "Anh có nhận ra không?"

Cửa cuốn không đóng kín hoàn toàn, sở dĩ người ta phát hiện thấy bên trong bị cháy là do có khói tuôn ra ngoài qua khe hở phía dưới cửa cuốn."

"Chúng ta tới muộn thì sao?" Hiện trường rất đông nóng nực, phân đội trưởng Hoàng lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, nói: "Biết đâu do đội cứu hỏa cạy ra thì sao?"

"Nhưng trên cửa cuốn không có dấu vết cạy phá." Tôi vừa nói, vừa định tiến lại gần xem xét cánh cửa cuốn đang nằm chỏng chơ trên mặt đất nhưng lại bị một chiến sĩ cứu hỏa đưa tay ngăn lại.

"Muộn thế này rồi, không có lý nào cửa cuốn vẫn còn mở." Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Hay là có trộm cắp đột nhập, sau khi vợ vết đã châm lửa đốt hiện trường?" Tôi nói.

"Làm gì có kẻ trộm nào lại tàn nhẫn như vậy? Không có chuyện đó đâu." Phân đội trưởng Hoàng phản bác.

Đội cứu hỏa bận rộn suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng đã dập tắt được ngọn lửa, may mà được báo sớm nên lửa chưa kịp lan sang nhà bên cạnh. Một chiến sĩ cứu hỏa bước vào trong hiện trường kiểm tra, nào ngờ chưa đầy một phút sau, anh ta đã hốt hoảng lao bổ ra, hét toáng lên: "Đội trưởng! Bên trong có người chết!"

Đang lơ đãng buồn ngủ, tôi lập tức tỉnh như sáo, quay sang nhìn phân đội trưởng Hoàng, thấy anh ấy cũng đang nhìn sang tôi, nói: "Không thể chứ, chẳng lẽ lại xui xẻo thế thật!"

Một viên trung úy đứng ở bên cạnh xe cứu hỏa vội bấm điện thoại gọi cho phòng Cảnh sát hình sự xin điều người tới. Phân đội trưởng Hoàng trình thẻ ngành ra, nói: "Chúng tôi thuộc phân đội Cảnh sát hình sự, tôi muốn vào xem

hiện trường."

Một viên cảnh sát khu vực đang phụ trách bảo vệ trật tự hiện trường cũng bước lại nói: "Phải, anh ấy là lãnh đạo của chúng tôi."

"Không được, trước hết phải loại bỏ mọi yếu tố nguy hiểm đã rồi mới vào được." Trung úy nói. "Có thể chuyển thi thể ra ngoài trước."

Tôi ngó đầu vào xem, bên trong siêu thị chẳng khác gì một bãi chiến trường tan hoang, các kệ hàng bị vùi nước cao áp phụt trúng nghiêng đổ ngổn ngang, hàng hóa cháy dở vương vãi đầy đất, mặt sàn nước đọng từng vũng. Tôi hít sâu một hơi, nói: "Hiện trường thế này chắc rất khó tìm ra manh mối, bị phá hoại quá nghiêm trọng."

"Thôi được!" Phân đội trưởng Hoàng nói với trung úy. "Vây cảm phiền các đồng chí chụp ảnh giúp, ghi lại vị trí của thi thể."

Một lát sau, bốn chiến sĩ cứu hỏa khiêng ra một thi thể cháy đen đặt trên tấm vải bạt. Phân đội trưởng Hoàng bình tĩnh kiểm tra thi thể, sau đó cùng với một viên cảnh sát hình sự vừa kịp tới bắt đầu thẩm vấn người báo án và các chiến sĩ cứu hỏa.

"Tôi ở trong quán Internet lướt mạng tới 12 giờ thì về, khi đi ngang qua đây, thấy cửa cuốn của siêu thị kéo chưa kín, qua khe hở bên dưới loáng thoáng nhìn thấy ánh lửa và khói bốc ra nên mới vội vàng báo cảnh sát." Người báo án trông hiền lành thật thà, có lẽ là sinh viên.

"Thế thì đáng ngờ thật đấy!" Tôi nhìn xuống thi thể đã cháy tới biến dạng rồi ghé tai nói với phân đội trưởng Hoàng: "Đúng là cánh cửa chưa được kéo kín!"

"Hay tại trời nóng quá? Em xem, siêu thị không có cửa sổ, nếu đóng kín cửa sẽ rất ngột ngạt." Phân đội trưởng Hoàng đứng trước cửa siêu thị nhìn

vào bên trong nói.

"Siêu thị quay về hướng nam, gồm ba lô mặt tiền, nhưng hai cánh cửa cuốn còn lại lúc nào cũng đóng chặt, chỉ có cánh cửa cuốn ngoài cùng được dùng làm lối ra vào. Trong siêu thị toàn là các kệ hàng được sắp xếp gọn gàng, quầy thu ngân ở phía tây, vị trí chính đông là chỗ ở tạm thời của chủ siêu thị, được ngăn cách bằng rèm vải. Bây giờ rèm vải đã bị thiêu cháy hoàn toàn, chỉ còn sót lại vài mảnh vải cháy nham nhở ở thanh trượt bên trên. Trong phòng có một tủ quần áo, đã bị vòi phun nước xối đổ. Còn có một chiếc giường kê sát tường. Đồ đạc bị cháy tan hoang. Thi thể nằm ngửa bên cạnh giường, vuông góc với thành giường, đầu quay vào giường, chân quay ra ngoài." Viên trung úy báo cáo.

"Điểm phát cháy và thời gian phát cháy đã suy đoán ra chưa?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi trung úy.

"Điểm phát cháy nằm ở phía nam của phòng ở, gần với ổ cắm điều hòa." Trung úy trả lời. "Chúng tôi cho rằng có lẽ là do ổ cắm điều hòa bị chập mạch phát lửa nên đã lựa chọn cách phun vòi rồng để dập lửa. Còn về thời gian, nếu không có chất dẫn cháy hóa học, chúng tôi suy đoán rằng thời điểm phát cháy là khoảng nửa tiếng đồng hồ trước khi báo án, như vậy khi phát hiện, lửa mới cháy to đến thế."

Tôi bước qua cánh cửa cuốn đã rơi rụng, tiến vào trong hiện trường, quan sát cái điều hòa lắp ở phía đông bức tường rồi quay sang nói với phân đội trưởng Hoàng: "Có thể loại trừ khả năng cố tình không kéo kín cửa cuốn vì nóng quá. Anh xem này, tuy đường dây điện của điều hòa đã bị cháy trụi, nhưng cửa gió của điều hòa vẫn mở, cho thấy khi phát cháy, điều hòa đang bật. Do đó, không cần thiết phải mở hé cửa cuốn."

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu đồng tình với suy luận của tôi: "Vậy thì, em nghĩ thế nào?"

"Em thấy rất giống một vụ mưu sát."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (2)

"Chỉ căn cứ vào cánh cửa chưa kéo kín đã phán đoán là mưu sát, liệu có võ đoán quá không?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nếu khi khóa cửa không khóa chặt, cũng có thể khiến cho cánh cửa không được kéo kín hoàn toàn."

Tôi đáp: "Em thấy vị trí của tư thi không hợp lý. Nếu khi phát hiện ra đám cháy, nạn nhân đã bị ngộ độc khí CO, không thể chạy thoát ra ngoài, thì tư thể khi ngã xuống khỏi giường đáng lẽ phải song song với thành giường mới phải, chứ không thể vuông góc như thế được."

Tôi bước lại bên thi thể, ngồi xuống, mùi thịt cháy khét lẹt lập tức xộc thẳng vào trong mũi. Tôi dụi mũi vài cái, nói: "Ngoài ra, không gian của siêu thị này dài và hẹp, sâu hun hút, nếu lửa bốc lên ở bên cạnh chiếc giường nằm ở hướng đông, sau đó lan tới phía tây của siêu thị, thì phía đông đáng lẽ phải cháy dữ dội hơn phía tây mới phải. Tuy nhiên, em lại thấy là toàn bộ siêu thị đều bốc cháy rất dữ dội."

"Ý em là, có thể phát cháy nhiều chỗ cùng lúc?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Niêm phong hiện trường, ngày mai anh sẽ gọi đồng chí bên bộ phận Hóa lý trong phân đội tới lấy mẫu kiểm tra, lúc đó sẽ biết được có chất dẫn cháy hay không và có mấy điểm phát cháy."

"Còn phải đợi tới ngày mai sao?" Tôi hỏi.

"Nếu theo như suy đoán của đội cứu hỏa là cháy do chập điện thì đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, hiện giờ chúng ta chưa có bằng chứng để chứng minh đây là vụ án hình sự, bởi vậy, không có quyền giải phẫu tử thi, cần phải đợi

chồng nạn nhân đi công tác về đã." Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Nạn nhân là ai? Đã điều tra hàng xóm của nạn nhân chưa?" Vừa rồi mãi quan sát hiện trường nên tôi không chú ý lắng nghe thông tin về nhân thân của nạn nhân.

"Nạn nhân là Du Uyển Đình, nữ, 30 tuổi, chủ siêu thị tư nhân này. Chồng là nhân viên nghiệp vụ của công ty bảo hiểm Hoa Đình, tên gọi Lưu Vĩ, 28 tuổi. Du Uyển Đình mồ côi cha mẹ từ lúc hơn mười tuổi, không có họ hàng thân thích ở đây. Du Uyển Đình đã kết hôn với Lưu Vĩ được bốn năm, mua được một ngôi nhà ở khu đô thị mới Quý Uyển trong thành phố. Nhưng hai người vẫn chưa có con." Viên cảnh sát khu vực phụ trách điều tra vòng ngoài lên tiếng. "Vừa nãy tôi đã gọi điện liên lạc với Lưu Vĩ, anh ta nói bình thường Du Uyển Đình không ở lại siêu thị, ngoại trừ những lúc anh ta đi công tác nên Du Uyển Đình mới ở lại siêu thị. Ổ cắm điều hòa trong siêu thị đã hỏng mấy lần rồi, bản thân Lưu Vĩ cũng nghi ngờ là ổ cắm bị chập điện gây cháy. Lưu Vĩ đang trên đường về nhà, có lẽ sáng sớm mai sẽ tới Vân Thái."

Phân đội trưởng Hoàng vỗ nhẹ vào vai tôi, nói: "Em vất vả cả ngày rồi, về nghỉ ngơi đi, hiện trường đã được niêm phong, việc khám nghiệm thi thể phải đợi đến mai, khi Lưu Vĩ quay về mới tiến hành được. Còn điều tra vòng ngoài, anh sẽ sắp xếp triển khai ngay trong đêm."

"Nhưng phá án mạng thì đâu thể chờ trời sáng?" Tôi biết mình đang sốt ruột, có vẻ cũng không ngủ được.

"Chúng ta chưa có đủ chứng cứ để chứng minh đây là án mạng." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nạn nhân lại không có họ hàng thân thích nào khác, vẫn phải chờ Lưu Vĩ về mới tính tiếp được. Phải giữ cho đầu óc tỉnh táo mới có thể làm việc tốt."

Nóng vội cũng vô ích, quả thực tôi đã mệt phờ rồi. Tôi nằm trên giường

trong phòng khách sạn, các hình ảnh tại hiện trường cứ liên tục nhào lộn trong đầu, vật vã mãi mới chìm vào giấc ngủ. 7 giờ sáng hôm sau, tôi giật mình choàng tỉnh bởi cú điện thoại của phân đội trưởng Hoàng: "Dậy đi, ăn chút gì đó rồi chúng ta tới nhà xác."

*

Khi tới nơi, Lưu Vĩ đã đứng chờ sẵn bên ngoài cửa phòng giải phẫu. Anh ta cao gầy dong dỏng, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt góc cạnh, trông hơi giống mình tinh. Tôi liếc nhìn một chốc, thấy ở mé ngoài cánh tay phải có hai vết xước lờ mờ, suy đoán bằng cặp mắt pháp y, có lẽ là vết móng tay cào.

"Anh có thể mô tả sơ qua ngoại hình của chị nhà được không?" Tôi chợt hỏi.

Bất ngờ trước câu hỏi của tôi, Lưu Vĩ hơi căng thẳng: "Ừm... Cô ấy... cô ấy rất đẹp, tóc dài, mắt to, mũi cao..."

"Có ảnh không?" Phân đội trưởng Hoàng hiểu ngay là tôi đang muốn xác định chắc chắn nạn nhân chính là Du Uyển Đình.

"Ờ, vâng, có, có!" Lưu Vĩ mở ví, lấy ra một bức ảnh chân dung của Du Uyển Đình.

Người trong ảnh đúng là một phụ nữ xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả, để mái bằng, môi đỏ răng trắng, trông rất dịu dàng lịch lãm. Tôi nhận ra người phụ nữ trong ảnh đeo một đôi hoa tai kim cương cực kỳ sang trọng, lại quay sang nhìn thi thể trên bàn giải phẫu, không thấy đôi hoa tai đâu nữa. Tôi lắc đầu, thầm xót xa trong lòng. Một phụ nữ xinh đẹp là thế mà phút chốc đã phải biến thành một xác chết khủng khiếp nhường này.

"Chúng tôi muốn tới nhà anh tìm một số vật dụng thường ngày của Du Uyển Đình, lấy mẫu ADN để tiến hành đối chiếu với ADN của nạn nhân."

Tôi nói. "Thi thể đã bị cháy tới biến dạng, lại không thấy đeo hoa tai, nên trước tiên, chúng tôi phải xác nhận chắc chắn lai lịch của nạn nhân trước đã."

"Là cô ấy, chính là cô ấy, cho dù thành ra thế này, tôi vẫn nhận ra." Lưu Vĩ nghẹn ngào kêu lên. Không hiểu tại sao, tôi lại cảm thấy anh ta khóc lóc trông hơi giả tạo.

"Dù là vậy cũng phải chứng thực bằng khoa học." Tôi vừa nói, vừa mặc trang phục giải phẫu, bắt đầu tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể.

Phân đội trưởng Hoàng phái cảnh sát hình sự cầm chìa khóa nhà Lưu Vĩ đi lấy mẫu xét nghiệm ADN của Du Uyển Đình.

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý đây là một vụ mưu sát, bởi vậy, khi nhìn thấy một số dấu hiệu không phù hợp với thi thể chết cháy, tôi đã không quá đổi kinh ngạc, vừa kiểm tra vừa nói: "Toàn bộ mặt ngoài thi thể đã cháy thành than, ở trong tư thế đấm bốc (1), quần áo, đầu tóc đã bị cháy trụi, trên kết mạc có điểm xuất huyết, trong khoang mũi dùng vải gạc lau thử không thấy có muội than. Trên trán có nhiều vết thương hình cánh cung, hiện chưa thể phán đoán có phải bị thương khi còn sống hay không."

(1) Sau khi cơ thể bị thiêu đốt, cơ bắp co rút lại khiến tứ chi co quắp, cơ thể giống như ở trong tư thế đấu quyền Anh nên gọi là tư thế đấm bốc.

Tôi gắng sức tách mở khớp cằm đã trở nên cứng đờ, cầm đèn pin chiếu vào khoang miệng của nạn nhân: "Vách trong khoang miệng không thấy có muội than bám vào, phía dưới lưỡi cũng không thấy có muội than rõ rệt. Hai tay đã bị cháy hoàn toàn, không còn thấy móng tay."

Phân đội trưởng Hoàng lắc đầu tiếc nuối, anh ấy hiểu ý tôi. Mùa hè, mọi người thường mặc ít áo, nhiều vị trí cơ thể lộ ra ngoài, nếu nạn nhân vật lộn với hung thủ, móng tay của nạn nhân rất có thể sẽ làm tổn thương bề mặt da

của hung thủ, lưu lại chứng cứ chứng minh hung thủ là ai.

"Trước mắt có thể thấy, đây có lẽ là một vụ mưu sát." Tôi nói với Lưu Vĩ đang ngồi bệt dưới đất ngoài cửa phòng giải phẫu. "Chúng tôi phải tiến hành giải phẫu thi thể để khám nghiệm."

"Không được! Không được!" Lưu Vĩ đột nhiên nhảy bật dậy như lò xo, gào thét om sòm, "Uyển Đình lúc nào cũng thích mình xinh đẹp, tôi không cho phép các anh động dao vào người cô ấy! Không ai được động tới cô ấy!"

Phản ứng quá khích của Lưu Vĩ khiến tôi giật nảy mình. Tôi nén giận nói: "Chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ mưu sát. Để giải oan cho cô ấy, chúng tôi buộc phải tiến hành giải phẫu. Tôi hứa với anh, giải phẫu xong, chúng tôi sẽ khâu lại cẩn thận."

"Các anh định cướp xác đấy à?" Lưu Vĩ quát. "Đọc trên mạng thấy nói cảnh sát các anh thường trộm cướp xác người, hóa ra là sự thật. Cô ấy là của tôi, tôi không cho phép các anh động dao kéo vào người cô ấy!"

"Theo quy định của luật tố tụng hình sự, chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ án hình sự, hơn nữa nguyên nhân tử vong không rõ ràng, cơ quan công an có quyền quyết định khám nghiệm tử thi." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Hy vọng anh hợp tác."

Lưu Vĩ vẫn khóc lóc om sòm, phân đội trưởng Hoàng ra hiệu cho cảnh sát kéo anh ta ra ngoài cửa. Lưu Vĩ gào toáng lên: "Không được động tới cô ấy! Các anh là quân ăn cướp, cảnh sát là quân ăn cướp."

Tôi và phân đội trưởng Hoàng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Lưu Vĩ rất đáng ngờ. Phân đội trưởng Hoàng lệnh cho cấp dưới của mình là bác sĩ Cao mặc trang phục giải phẫu, cùng tôi bắt tay vào việc, đồng thời căn dặn mấy viên cảnh sát hình sự phải để mắt tới Lưu Vĩ.

Da và tổ chức dưới da của nạn nhân đều đã cháy thành than, dao phẫu thuật rạch xuống, chỉ nghe thấy những tiếng "lách cách" giòn tan. Sau khi cần thận phân tách từng lớp da và cơ trên cổ nạn nhân, chân tướng cơ bản đã hé lộ. Phần cơ hai bên cổ nạn nhân đều có vết xuất huyết, xương móng (2) và sụn giáp đều có hiện tượng xuất huyết và gãy xương nghiêm trọng.

(2) Xương móng: Phần xương có hình chữ U giống như móng ngựa nằm ở mặt trước cổ, giữa cằm và sụn giáp. Đây là xương duy nhất trong cơ thể người không gắn kết với các bộ phận nào khác. Xương móng kết hợp với thanh quản và lưỡi giúp con người có thể phát âm.

"Hiện tượng ngạt thở hết sức rõ rệt, tổn thương ở vùng cổ cũng rất nghiêm trọng." Tôi nói. "Tuy không nhìn thấy tình trạng tổn thương trên da cổ nhưng vẫn có thể phán đoán, nạn nhân đã bị một người rất khỏe bóp cổ bằng hai tay, dẫn tới tử vong do ngạt thở cơ học."

"Do hung thủ dùng cả hai tay bóp cổ, không thể khống chế được hai tay nạn nhân nên hung thủ rất có thể đã bị cào cấu gây thương tích." Phân đội trưởng Hoàng bổ sung.

"Tổn thương ở vùng đầu rất kỳ quặc." Tôi mở da đầu của nạn nhân ra. Da đầu đã bị cháy đen, cửa ản vào đã vỡ vụn. Ở trước trán có bảy tám vết thương nhỏ hình cánh cung, vị trí tương ứng bên dưới có hiện tượng xuất huyết dưới da dạng mảng lớn nổi liền. Màng xương của xương sọ không bị tổn thương, xương sọ cũng không bị vỡ, bên trong hộp sọ cũng không thấy có tổn thương.

"Những vết thương nhỏ này rất nhẹ, không phải là nguyên nhân dẫn tới tử vong." Tôi nói. "Nhưng phản ứng sống rõ rệt, cho thấy đã được hình thành trước khi nạn nhân bị bóp cổ chết."

"Vòng cung quay lên trên, đáy cung hướng xuống dưới, nếu là một phần của hình tròn thì hung khí có lẽ là một vật hình tròn đường kính khoảng 5

centimet. Vậy thì sẽ là vật gì được nhỉ?" Phân đội trưởng Hoàng bản khoăn. "Xuất huyết dưới da rất nhiều, bên trong vết thương lại có cầu nối tổ chức, chắc chắn do vật tày gây ra."

"Em nghĩ rằng đó không phải là hung khí." Tôi nói. "Mật độ vết thương dày đặc cho thấy nạn nhân đứng yên một chỗ. Như vậy sẽ có hai vấn đề. Thứ nhất, hung thủ đã muốn giết chết nạn nhân, tại sao còn phải gây ra những vết thương nhẹ ở trên trán? Thứ hai, tại sao nạn nhân vẫn còn sống mà lại không dịch chuyển, cứ ở yên một chỗ để cho hung thủ đánh liên tục vào trán?"

"Có lẽ là hung thủ có vấn đề về tâm lý." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Cũng có lẽ nạn nhân bị đánh vào đầu trong tình trạng ngộ độc, hôn mê."

"Sợ hãi không bị tổn thương, nếu là hôn mê, chỉ có thể là do dùng thuốc." Tôi nói. "Lấy mẫu máu mang đi xét nghiệm độc chất."

"Đã điều tra rõ nạn nhân ăn tối vào lúc nào chưa?" Tôi vừa đưa dao phẫu thuật mở dạ dày, tá tràng và ruột non của tử thi ra, vừa nói. "Với thi thể chết cháy, không thể căn cứ vào thân nhiệt để suy đoán thời gian tử vong. Muốn suy đoán chuẩn xác, phải xem tình trạng tiêu hóa và vận chuyển của thức ăn trong dạ dày."

"Không thành vấn đề!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Đã điều tra ra, nạn nhân ăn bữa tối tại một cửa hàng ăn vặt trong ngõ vào lúc 6 giờ chiều."

"Căn cứ vào tình trạng tiêu hóa," tôi dùng dao phẫu thuật gầy đâm vật chất vàng bóng bên trong dạ dày, giơ cánh tay lên dụi mũi, nói, "trong dạ dày còn có không ít nhũ trấp, em đoán nạn nhân đã tử vong sau khi ăn bữa cuối cùng khoảng năm tiếng đồng hồ."

"Đội cứu hỏa nói 11 giờ 30 phát cháy." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Em phán đoán nạn nhân đã tử vong vào lúc 11 giờ, thời gian chênh lệch ít nhất

nửa tiếng. Tức là sau khi hung thủ sát hại nạn nhân, nửa giờ sau mới châm lửa, vậy trong khoảng thời gian đó, hắn đã làm gì?"

"Các anh xem này, cái gì đây?" Bác sĩ Cao này giờ chăm chú quan sát vùng đầu của nạn nhân đột nhiên kêu lên, kéo tôi và đội trưởng Hoàng bứt ra khỏi dòng suy nghĩ.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (3)

Tôi và phân đội trưởng Hoàng quay đầu lại nhìn, hóa ra bác sĩ Cao vừa gặp được từ trong lỗ mũi nạn nhân ra một sợi vải màu xanh lam.

Phân đội trưởng Hoàng cầm lấy sợi vải, đặt xuống dưới kính hiển vi trong phòng giải phẫu quan sát: "Đây là một sợi vải không thấm nước, rất nhiều quần áo được may bằng chất liệu này."

"Có vẻ như sợi vải thế này vẫn còn khá nhiều." Tôi cầm dao cẩn thận cạo bỏ muội than trên mặt nạn nhân, quả nhiên nhìn thấy trong những mảng tro than đen quánh vừa cạo xuống có một số vụn vải không thấm nước màu xanh, vụn lớn nhất rộng khoảng vài milimet vuông.

Bác sĩ Cao tiếp tục dùng kẹp cầm máu lôi ra một vụn vải màu trắng dính chặt vào phần da gần tai nạn nhân, bên mép vụn vải cũng thấy có những sợi màu xanh lam, bên trên mặt vải in một từ tiếng Anh mở đầu bằng chữ M, nét chữ đã không còn nhận ra được nữa.

Tôi nói tiếp: "Có thể phán đoán, khi hiện trường bốc cháy, mặt nạn nhân đã bị bịt kín bằng một chiếc áo màu xanh lam. Mảnh vải màu trắng kia chính là nhãn hiệu của chiếc áo."

"Như vậy có thể nói lên điều gì?" Bác sĩ Cao hỏi.

"Các nhà tâm lý học đã từng nghiên cứu và chỉ ra rằng, khi một người ra tay giết hại người mà họ khá là tôn trọng, kính nể, sẽ rất sợ nhìn thấy mặt nạn nhân. Một số kẻ sẽ dùng vật nào đó bịt kín mặt nạn nhân lại để giảm bớt áp

lực tâm lý cho mình."

"Ý em là, người quen gây án?" Phân đội trưởng Hoàng nói rồi ngoảnh nhìn về phía Lưu Vĩ đang ngồi chồm hồm bên ngoài."

"Kết quả điều tra cho thấy, Du Uyển Đình là người keo kiệt, không có bạn bè thân thiết, cũng không thù oán gì với ai, không có quan hệ bất chính." Một điều tra viên lên tiếng. "Nếu phán đoán là người quen gây án thì chồng cô ta là đối tượng khả nghi nhất."

"Nhưng Lưu Vĩ nói rằng anh ta đi Thượng Hải công tác từ trưa hôm qua." Bác sĩ Cao nói.

"Anh ta có thể cố tình nói vậy để tạo bằng chứng ngoại phạm giả." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Tôi nhìn thấy vết cào trên cánh tay anh ta."

Tôi gật đầu, khẽ nói: "Em cũng nhìn thấy, vừa rồi chúng ta phân tích nạn nhân có thể cào cấu làm tổn thương hung thủ, nhưng do móng tay của nạn nhân đã bị cháy trụi nên không thể tìm ra bằng chứng. Em nghĩ, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế?"

"Đúng vậy!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vừa nãy anh ta còn kịch liệt phản đối chúng ta giải phẫu tử thi."

Tôi cởi bỏ trang phục giải phẫu, bước lại bên Lưu Vĩ, nói: "Xuống tàu hỏa xong anh đi thẳng tới đây phải không? Làm phiền anh cho tôi xem vé tàu chiều về."

Lưu Vĩ hốt hoảng lắp bắp: "Hả? Sao? Ờ, vé tàu... vé tàu, tôi... tôi... đã bị nhân viên soát vé thu lại lúc qua cửa rồi."

"Thế vé tàu đi Thượng Hải đâu?" Tôi hỏi.

"Cũng... cũng bị thu rồi."

"Hóa ra các anh đi công tác không cần giữ lại cuống vé để thanh toán à?" Tôi nhìn chăm chăm vào Lưu Vĩ, thấy ánh mắt anh ta có vẻ lảng tránh, bèn truy hỏi tiếp. "Hay là cá nhân phải tự bỏ tiền túi khi đi công tác?"

Mặt Lưu Vĩ hết đỏ lại tái.

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Nếu là như vậy, thì xin lỗi, làm phiền anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra."

Lưu Vĩ cúi gục đầu ủ rũ, bị hai điều tra viên áp giải lên xe chở đi.

"Chẳng lẽ vụ án này lại được phá chỉ nhờ vào một vụn vải trên mặt nạn nhân?" Tôi nói. "Em cảm thấy không đơn giản như vậy."

"Trời ạ, tiên sư nhà ông!" Phân đội trưởng Hoàng kêu lên. "Đơn giản lại không tốt ư? Ông đừng có độc mồm độc miệng thế chứ!"

Tôi cúi đầu cười, nói: "Còn có rất nhiều xét nghiệm vẫn chưa có kết quả, giờ chúng ta hãy tới hiện trường xem thử. Lâu như vậy rồi, giờ thì hiện trường chắc không còn nguy hiểm nữa, có thể vào được rồi."

Hiện trường vẫn tan hoang bừa bãi. Ngoài những đồ vật không thể bắt lửa, còn thì tất cả hàng hóa, vật dụng đều đã bị thiêu rụi gần như hoàn toàn. Phòng ở phía đông siêu thị cũng chung số phận, một cái tủ quần áo lớn đã bị vùi rong phụt đổ nằm chỏng chơ trên đất, một tấm ván giường trống trơn nằm ngang ở đó, đều đã ám khói đen kịt.

Tôi và phân đội trưởng Hoàng đi quanh một vòng siêu thị quan sát, trên sàn nhà lênh láng nước đọng, chúng tôi đi ủng cao su vòng qua vòng lại giữa những giá hàng đổ ngổn ngang, vẫn không phát hiện ra bất cứ manh mối nào, đoán là dù có manh mối hữu ích thì cũng đã thiêu trụi hoặc bị vùi rong xối

rửa sạch trơn mất rồi.

Tôi bước tới bên cạnh giường, đeo găng tay, khẽ nâng tấm ván giường lên. Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy ở phía dưới và mặt bên của tấm ván có những nốt lấm chấm sẫm màu, không giống với màu tàn tro xung quanh đó. Tôi mở hộp dụng cụ khám nghiệm, lấy thuốc thử benzidine ra, tiến hành xét nghiệm máu ở những vị trí này, kết quả là dương tính.

"Anh Hoàng," tôi nói, "ở phía dưới và bên cạnh tấm ván giường đều có máu, có vẻ như là vết máu dạng phun."

Phân đội trưởng Hoàng bước lại gần, lấy kính lúp ra soi vết máu trên tấm ván, nói: "Phải, nhìn vào hình dạng, có thể xác định là vết máu dạng phun, hướng là từ ngoài vào trong."

Tôi nói: "Thi thể nằm trên mặt đất, đầu quay về phía giường, trên đầu lại có vết thương, vậy thì khi hình thành vết thương, vết máu sẽ bắn ra đúng theo hướng đó."

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Ý của em là, vị trí của thi thể chính là hiện trường ban đầu vào lúc xảy ra vụ án?"

Tôi khẽ gật đầu.

Phân đội trưởng Hoàng bổ sung: "Nếu là hiện trường án mạng, tại sao nạn nhân lại không bị tổn thương do khống chế? Cho thấy hung thủ có thể ung dung tiến vào trong siêu thị theo cánh cửa ở phía tây, rồi đi về phía chiếc giường ở phía đông."

"Đêm hôm khuya khoắt, một phụ nữ xinh đẹp ở nhà một mình lại cho phép người khác bước vào siêu thị của mình?" Tôi hỏi. "Chẳng nhẽ nạn nhân không có tinh thần cảnh giác?"

"Trừ phi là người quen." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Anh vẫn hơi lẩn tẩn khi đưa ra kết luận người quen gây án chỉ dựa vào một vụn vải trên mặt nạn nhân, nhưng lúc này, qua quan sát hiện trường, về cơ bản đã có thể khẳng định là người quen gây án. Có vẻ như bắt giữ anh chồng là quyết định đúng."

Tôi đứng ở hiện trường, nhắm mắt lại, thử tưởng tượng lại một lần nữa diễn biến của vụ án, nhưng vẫn cảm thấy tình trạng tổn thương hơi khó hiểu. Tôi bèn lắc đầu, nói: "Giờ về đã, vừa đợi kết quả xét nghiệm, vừa tới xem thăm vấn Lưu Vĩ."

Qua màn hình trong phòng quan sát, chúng tôi thấy Lưu Vĩ ngồi trong phòng thăm vấn cúi gằm mặt, bộ dạng thất thần ủ rũ, nhưng lì lợm chẳng khác gì lợn chết không sợ nước sôi.

"Khai chưa?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

Điều tra viên lắc đầu: "Dứt khoát không thừa nhận hành vi giết người, song về hành tung đêm qua, anh ta nhất quyết không khai."

"Tới nhà ga điều tra, xem anh ta có đi Thượng Hải không." Phân đội trưởng Hoàng nói.

Điều tra viên mặt mày nhăn nhó: "Nhà ga đông người thế, có vẻ khó đấy."

"Không cần!" Tôi nói. "Đi điều tra ghi chép của khách sạn. Em bỗng cảm thấy anh ta không giống như hung thủ, sợ dĩ anh ta không dám khai ra hành tung tối qua, có lẽ bởi nguyên nhân khác."

Phân đội trưởng Hoàng kinh ngạc, nhìn sững vào tôi một hồi rồi mới quay sang nói với điều tra viên: "Đi làm mau lên!"

Phân đội trưởng Hoàng thấy điều tra viên đã đi khỏi, liền nói với tôi: "Em nói vậy liệu có võ đoán không thế? Nếu chỉ dựa vào trực giác của em mà yêu

cầu thay đổi hoàn toàn hướng điều tra thì không phải là chuyện nhỏ đâu."

Tôi lắc đầu, nói: "Không phải là trực giác, em cảm thấy tổn thương của nạn nhân hơi lạ."

"Em muốn nói tới những vết thương nhỏ dày đặc trên trán của nạn nhân?"

"Đúng vậy!" Tôi nói. "Nếu như nạn nhân không mê man mà lại có thể đồng thời gây ra tổn thương trên trán và trên cổ trong lúc nạn nhân còn tỉnh táo, việc đó chỉ có thể thực hiện được bởi ít nhất hai người. Nếu Lưu Vĩ muốn giết nạn nhân, chắc chắn anh ta sẽ không cần phải tìm thêm đồng bọn cho phiền phức."

"Thôi muộn rồi," phân đội trưởng Hoàng nói, "kết quả điều tra và các loại xét nghiệm đến đêm nay mới có, em về nghỉ ngơi đi."

*

Nằm ở trên giường khách sạn, tôi lại hồi tưởng về cảnh tượng ở hiện trường. Đột nhiên, hình ảnh cái tủ quần áo bị vùi rỗng xối đổ chột chiếm trọn lấy tâm trí tôi.

"Không đúng! Quần áo, chăn đệm tại sao lại ở bên dưới tủ quần áo được?" Tôi lẩm bẩm. Nhớ lại lúc khám nghiệm hiện trường, khi nhìn thấy cái tủ đổ đè lên quần áo và chăn đệm, tôi cảm thấy dường như có chỗ nào đó bất ổn, nhưng là ở chỗ nào?

Tôi cứ nằm suy nghĩ mãi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Do trong lòng lo nghĩ nên tôi dậy rất sớm. Tổ chuyên án đang tổng kết lại tình hình công tác của hôm qua.

"ADN trên bàn chải đánh răng của Du Uyển Đình trùng hợp với ADN của

nạn nhân. Qua thao tác xét nghiệm chất độc trong máu, có thể loại trừ khả năng Du Uyển Đình bị ngộ độc gây tử vong hoặc hôn mê trước khi bị thiêu cháy. Thông qua kiểm nghiệm hóa lý đối với tàn tro lấy được từ nhiều vị trí ở hiện trường, có thể suy đoán hiện trường có nhiều điểm cùng phát cháy, dẫn tới cháy lớn trên diện tích rộng." Giám đốc sở nghiên cứu Khoa học kỹ thuật hình sự của Công an huyện Vân Thái báo cáo.

"Tuy nhiên, dù có bao nhiêu điểm phát cháy đi nữa, cũng không cần tới thời gian hơn nửa tiếng đồng hồ." Tôi nói. "Pháp y chúng tôi phán đoán, chỉ ít là sau khi nạn nhân tử vong nửa tiếng đồng hồ, hiện trường mới bốc cháy."

"Hung thủ đã làm gì trong thời gian đó?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Ngoài ra," tôi nói tiếp, "nếu đã loại trừ khả năng nạn nhân hôn mê do ngộ độc, giám định tổn thương vùng đầu của nạn nhân cũng cho thấy chưa tới mức gây ngất, vậy thì tại sao trong trạng thái tỉnh táo, nạn nhân lại giữ nguyên một tư thế để mặc cho hung thủ đánh vào đầu mình? Còn nữa, tại sao hung thủ có thể vừa bóp cổ nạn nhân, lại vừa dùng vật tày đánh vào trán nạn nhân được?"

"Cười lên người nạn nhân, vừa bóp cổ, vừa đánh." Có điều tra viên lên tiếng.

"Không thể." Tôi nói. "Chúng ta biết rằng, khi ngón tay ấn vào vùng cổ sẽ chỉ để lại mảng xuất huyết nhỏ; khi cả bàn tay tiếp xúc mới để lại mảng xuất huyết lớn. Qua giám định pháp y, phần cơ hai bên cổ nạn nhân đều có mảng xuất huyết lớn, cho thấy nạn nhân bị cả hai bàn tay đồng thời bóp chặt hai bên cổ, chèn lên khí quản và động tĩnh mạch cổ, dẫn tới tử vong do ngạt thở. Lúc này, hung thủ còn tay đâu mà đánh vào đầu nạn nhân nữa?"

"Vì sao có thể khẳng định hai loại tổn thương được hình thành đồng thời?"

"Bởi vì cả hai loại tổn thương đều có phản ứng sống rõ rệt. Những tổn thương tập trung trên trán chỉ có thể được gây ra khi nạn nhân bị bóp cổ, khiến phần đầu bị cố định tương đối." Tôi nói.

Lúc này, viên cảnh sát phụ trách điều tra về Lưu Vĩ đẩy cửa bước vào, nói: "Đã có thể loại trừ khả năng Lưu Vĩ gây án."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (4)

"Điều tra được gì rồi?" Phân đội trưởng Hoàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

"Khi vụ án xảy ra, đúng là Lưu Vĩ chưa rời khỏi Vân Thái." Điều tra viên nói. "Qua điều tra, chúng tôi phát hiện thấy trưa hôm đó, Lưu Vĩ đã thuê phòng trong một khách sạn. Chúng tôi đã xem camera theo dõi của khách sạn đó, thấy Lưu Vĩ thuê phòng vào lúc 10 giờ sáng, tới 7 giờ sáng hôm sau mới đi."

"Cũng có nghĩa là, khi vụ án xảy ra, anh ta không hề rời khỏi phòng, cho tới buổi sáng hôm sau mới trả phòng đến thẳng nhà xác, đúng không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy." Điều tra viên nói. "Đúng là anh ta không có mặt ở hiện trường khi vụ án xảy ra."

"Có vẻ như chúng ta đã bắt nhầm người rồi." Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Không nhầm." Điều tra viên vui vẻ nói. "Ở cùng Lưu Vĩ còn có một người phụ nữ, qua điều tra nhận diện, xác định đối tượng này có biệt danh là chị Doanh. Chị Doanh có dính líu tới một vụ án buôn bán ma túy, hiện tại có thể khẳng định, Lưu Vĩ cũng liên quan tới vụ án đó. Thông qua Lưu Vĩ, chúng tôi đã có được thông tin về chị Doanh, hiện đã cho người đi bắt giữ."

"Nhưng trên cánh tay Lưu Vĩ có vết móng tay cào." Tôi nói.

"Điểm này, chúng tôi đã thăm vấn rồi." Điều tra viên nói, "Lưu Vĩ có quan hệ bất chính với chị Doanh, vết cào là do chị Doanh gây ra trong lúc hai người quan hệ."

"Hóa ra Lưu Vĩ đúng là không muốn chúng ta động dao kéo vào thi thể vợ mình thật, có vẻ như anh ta vẫn rất yêu vợ. Thảo nào anh ta không chịu hé răng về chuyện đêm hôm đó, thứ nhất là sợ phạm pháp, thứ hai là do cảm giác tội lỗi với vợ." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Cũng tốt, nhân tiện phá luôn một vụ án buôn bán ma túy. Nhưng còn vụ án mạng này, chúng ta nên bắt tay từ đâu đây?"

Tôi uống một ngụm nước, nói: "Quay lại hiện trường xem sao!"

Quay trở lại hiện trường gây án, tôi đã vững tâm hơn hẳn so với lần khám nghiệm trước đó. Nhớ lại nỗi nghi ngờ lúc nằm trong khách sạn, tôi đi thẳng tới bên tủ quần áo. Tôi nhớ không nhầm, tủ quần áo đã đổ đè lên quần áo và chăn đệm.

Tôi gọi hai điều tra viên tới, hợp sức nâng tủ quần áo lên, đúng là chiếc tủ đè lên một đồng quần áo và chăn đệm lộn xộn, những phần không bị tủ đè lên đều đã cháy rụi. Tôi kéo cánh cửa tủ. Hai cánh cửa được khép chặt vào nhau nhờ sức hút nam châm, trên cửa không có khóa.

Trong tủ còn treo vài chiếc áo khoác, vẫn chưa bị cháy. Tôi đeo găng tay, kiểm tra túi áo và các đồ vật khác trong tủ. Trong lúc kiểm tra, tôi tìm thấy một khung ảnh, cầm lên xem, là bức ảnh chụp Du Uyển Đình và Lưu Vĩ trong cảnh băng tuyết trắng xóa. Du Uyển Đình mặc áo khoác lông vũ màu xanh lam, nở nụ cười rạng rỡ trong vòng tay Lưu Vĩ.

"Thử mang bức ảnh này đi xử lý kỹ thuật xem có thể tìm ra nhãn hiệu của chiếc áo không." Tôi đưa tấm ảnh cho phân đội trưởng Hoàng.

Bên cạnh tủ quần áo có một cái cốc inox đã bị nung tới biến dạng. Tôi bước lại, cầm lên xem, thấy chiếc cốc rất nặng, đáy cốc có hình tròn sắc cạnh. Tôi lấy thuốc thử benzidine ra, nhỏ vào đáy cốc, lập tức xuất hiện phản ứng máu ẩn (1).

(1) Khi lượng máu cực ít, mắt thường không thể nhìn thấy được, có thể dùng các loại thuốc thử như Benzidine, Luminol để phát hiện ra hình thái vết máu với số lượng cực ít, gọi là phản ứng máu ẩn.

"Đáy cốc hình tròn, có đường kính 5 centimet, góc cạnh, trùng hợp với đặc điểm của vết thương trên trán nạn nhân. Đáy cốc lại có phản ứng máu ẩn, cho thấy đây rất có thể chính là hung khí." Tôi nói.

"Đáng tiếc là cái cốc đã bị lửa tấp, dính đầy muội than, không còn hy vọng lấy được mẫu vân tay trên bề mặt nữa." Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Có lẽ nó vẫn sẽ hữu ích cho bước phân tích, suy luận tiếp theo của chúng ta." Tôi ngắm nghía cái cốc inox trong tay, đã có hướng phán đoán.

Tôi đi vòng qua chỗ các cảnh sát khu vực đang sàng lọc tàn tro ở hiện trường, bước về phía quầy thu ngân của siêu thị. Quầy thu ngân làm bằng kính, đã bị thiêu hủy hoàn toàn, đồ đạc trên quầy đều không còn nhận dạng được. Tôi nhặt một thanh sắt, gầy đâm tàn tro trên mặt quầy. Đột nhiên, dưới ánh nắng rực rỡ, có một thứ phát sáng lấp lánh đã thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi gọi nhân viên pháp chứng lại chụp vài tấm ảnh quầy thu ngân, sau đó cẩn thận gạt hết tàn tro xung quanh vật phát sáng kia đi. Trước mắt tôi lúc này là một đồng tiền xu mệnh giá một đồng và năm hào.

"Hộp đựng tiền của siêu thị?" Tôi nói. "Đây là một siêu thị tư nhân nhỏ, không có máy tính tiền thu ngân, có lẽ tiền bán hàng đều đựng cả trong cái hộp này."

Nhân viên pháp chứng cẩn thận sàng bỏ tàn tro, chỉ chừa lại tiền xu, nói: "Nhìn vào dấu vết, đây đúng là một hộp tiền, có lẽ được đan bằng tre trúc."

"Tôi biết rồi." Tôi nói, "Vân Thái thịnh hành nghề nuôi cua, chắc là cái hộp tre giống như hộp đựng cua phải không?"

Nhân viên pháp chứng gật đầu: "Nhưng đã bị thiêu trụi mất rồi."

"Còn sót lại vụn tiền giấy nào không?"

Nhân viên pháp chứng lắc đầu.

Phân đội trưởng Hoàng lúc này bước lại, nói: "Tấm ảnh vừa nãy sau khi mang xử lý kỹ thuật đã nhận ra nhãn hiệu MCC thêu trên ngực áo lông vũ của Du Uyển Đình. Có lẽ là trùng khớp với mảnh vải dính trên mặt nạn nhân. Em nghi ngờ hung thủ đã dùng chính tấm áo trong bức ảnh để trùm lên đầu nạn nhân?"

Tôi lắc đầu, nói: "Đây là vụ án giết người cướp của, hung thủ chưa chắc đã quen biết nạn nhân."

Phân đội trưởng Hoàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Có bằng chứng không?"

"Có!" Tôi nói chắc nịch. "Trước hết, vừa rồi chúng ta phát hiện ra hộp tiền đã bị cháy thành tro, bên trong còn một ít tiền xu, nhưng không có lấy một vụn tiền giấy nào cả."

"Tiền giấy có lẽ bị cháy thành tro cả rồi!" Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Không thể nào!" Tôi nói. "Tre trúc là vật liệu cách nhiệt rất tốt, cái hộp bằng trúc còn chưa cháy hết hoàn toàn, vậy thì tiền giấy để ở bên trong dù có cháy cũng không thể cháy sạch bách không còn lấy một mẩu vụn."

"Hay là nạn nhân đem cất hết tiền giấy đi rồi?" Nhân viên pháp chứng hỏi.

"Không thể nào!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Theo điều tra, bình thường khi Du Uyển Đình rời khỏi siêu thị, cô ta chỉ cầm theo một vài tờ trăm tệ, tiền lẻ nhiều đến mấy cũng không mang theo, hơn nữa vào hôm xảy ra vụ án, cô ta không hề rời khỏi siêu thị."

"Vậy có nghĩa là trong hộp tiền đáng lẽ phải có một số tiền giấy, dù chỉ là vài tờ mười tệ hay vài chục tệ." Tôi nói. "Giờ không nhìn thấy thì chỉ có một khả năng, đó là đã bị kẻ khác lấy mất."

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu: "Nói tiếp đi!"

"Còn nữa," tôi nói, "đầu tiên chúng ta cho rằng hung thủ trùm áo lên mặt nạn nhân chứng tỏ là người quen gây án. Sau khi loại bỏ khả năng Lưu Vĩ gây án, em vẫn cứ trần trố với khúc mắc này. Giờ thì xem ra , hung thủ trùm áo lên mặt nạn nhân chỉ đơn thuần là một động tác ngẫu nhiên."

"Giờ thì chúng ta đã chắc chắn rằng thứ trùm lên mặt nạn nhân chính là chiếc áo lông vũ màu xanh lam của cô ấy." Tôi bước tới bên tủ quần áo, nói. "Giờ đang là mùa hè, áo khoác lông vũ không thể để ở bên ngoài mà phải được cất kỹ trong tủ quần áo. Trên giường nạn nhân có khăn bông, có ga trải giường, tại sao hung thủ không dùng ngay những thứ này mà lại phải lấy chiếc áo lông vũ cất kỹ trong tủ để trùm lên mặt nạn nhân?"

"Cũng không thể khẳng định chiếc áo lông vũ được cất kỹ trong tủ quần áo." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Đâu có chứng cứ gì? Chưa biết chừng nó được gấp lại để trên đầu giường làm gối thì sao?"

"Đừng vội, em vẫn đang suy đoán." Tôi vừa mở cánh cửa tủ quần áo, vừa nói, "hai cửa tủ được đóng chặt với nhau bằng nam châm có sức hút mạnh, phải kéo thật mạnh mới mở được. Cũng có nghĩa là hung thủ đã có động tác

mở cánh cửa tủ và bối tung quần áo, chần đệm trong tủ ra ngoài."

"Thế nhờ quần áo, chần đệm rơi ra ngoài sau khi bị vòi rồng phun vào thì sao?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nếu hung thủ bối tung đồ đạc từ trước thì quần áo rơi ra ngoài đã bị đốt cháy cả rồi mới phải."

Tôi nói: "Nếu do vòi rồng của đội cứu hỏa phun đổ tủ quần áo, trong lúc cái tủ đổ xuống, quần áo bên trong rơi ra bên ngoài thì cửa tủ phải mở ra mới đúng. Không thể có chuyện quần áo rơi ra ngoài trong lúc tủ đổ, rồi sau khi cái tủ đổ hẳn xuống rồi, cửa tủ lại đóng lại như cũ. Cho dù có vừa khéo như vậy đi nữa, cũng phải có ít nhiều quần áo bị mắc kẹt một phần ở trong khe cửa chứ. Còn nữa, mọi người nhìn này, tủ quần áo chân sau dài hơn chân trước nên đứng không vững. Bởi vậy, em đoán rằng, hung thủ đã nôn nóng bối tung tủ quần áo, lôi quần áo ra khỏi tủ. Khi đóng cửa lại, do động tác quá mạnh vì căng thẳng, đã đẩy chiếc tủ bật về phía sau, đập vào tường, sinh ra phản lực khiến nó bật ngược trở lại, đổ nhào xuống đất, tạo ra hiện tượng thế này."

Nói xong, tôi chỉ vào một vết va đập còn rất mới trên bức tường phía sau tủ quần áo.

Mọi người gật gù.

Tôi nói tiếp: "Căn cứ theo hai điểm vừa nêu trên, kết hợp thời gian tử vong đã suy đoán, chúng ta có thể phán đoán rằng sau khi hung thủ giết chết nạn nhân, trong khoảng thời gian hơn nửa tiếng đồng hồ sau đó, hắn đã lục lọi siêu thị để tìm kiếm tài sản, ít nhất cũng đã lục tung quầy thu ngân và tủ quần áo. Mục đích của hung thủ có lẽ là cướp của."

"Cướp của thường không phải là người quen gây án, dù là người quen, cũng hiếm khi là người thân thiết." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Tuy nhiên, trong vụ án này, có lẽ là người quen gây án."

"Không!" Tôi nói. "Giờ thì em cảm thấy chưa chắc đã là người quen gây án, chí ít cũng không phải là người rất thân thiết."

"Nhưng sự thực là Du Uyển Đình đã cho phép hung thủ đi từ cửa chính vào đến phòng mình." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nếu không phải là người quen, tại sao Du Uyển Đình lại mất cảnh giác thế được? Đêm hôm dám cho người lạ vào phòng? Anh nghĩ là không thể. Du Uyển Đình rất xinh đẹp, ở nhà một mình chắc cũng ăn mặc mát mẻ, chẳng lẽ cô ấy không sợ người lạ?"

"Em cũng băn khoăn như vậy." Tôi nói. "Nhưng vừa nãy em đã sàng kỹ tàn tro xung quanh thi thể, bây giờ, em đã biết chắc chắn những đồ đạc bày trên giá hàng ở gần thi thể là gì rồi. Bởi vậy, em cũng đã hiểu, tại sao Du Uyển Đình dám để cho người lạ vào trong siêu thị của mình giữa lúc đêm hôm."

Tôi cầm kẹp cầm máu gấp lên một mảnh nilon bị giá hàng đè lên ở vị trí gần thi thể, bên trên in vài chữ: "Không Gian Bảy Độ (2)."

(2) Một nhãn hiệu băng vệ sinh.

"Giờ thì anh đã hiểu chưa?" Tôi cười hỏi. "Suy luận của em có lý chứ?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Hóa Thành Tro Bụi (5)

Phân đội trưởng Hoàng trầm ngâm rồi khẽ gật đầu.

Điều tra viên đứng cạnh tôi tỏ ra ngỡ ngàng, gãi đầu gãi tai hỏi: "Thế là sao?"

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Giá hàng ở gần thi thể bày băng vệ sinh, bởi vậy, chúng tôi nghi ngờ hung thủ là phụ nữ. Nếu hung thủ là phụ nữ, nửa đêm tới mua băng vệ sinh, Du Uyển Đình rất có thể lơ là cảnh giác mà dẫn đối phương tới chỗ giá hàng, sau đó hung thủ đã nhân cơ hội để hành hung."

"Anh quên rồi sao?" Tôi cắt ngang lời phân đội trưởng Hoàng. "Lúc trước, căn cứ khiến chúng ta nghi ngờ Lưu Vĩ không phải là hung thủ gây án là vì chúng ta cảm thấy vụ án này có lẽ do hai người gây ra."

"Ồ, phải, phải!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Gọi cửa có lẽ là phụ nữ, còn kẻ hành hung chắc là đàn ông."

Tôi nói: "Chúng ta nhận thấy hai chỗ tổn thương trên thi thể đều có phản ứng sống, cũng có nghĩa là một người không thể đồng thời vừa dùng hai tay bóp cổ nạn nhân, lại vừa cầm vật tày đánh vào đầu nạn nhân được. Bởi vậy nên mới nghi ngờ có hai kẻ gây án. Mức độ tổn thương của hai loại tổn thương trên thi thể có sự khác biệt rất rõ ràng. Lực bóp cổ rất mạnh, khiến sụn giáp giáp gãy rất nghiêm trọng, trong khi tổn thương trên trán lại khá nhẹ. Lúc này, em lại tìm thấy hung khí là chiếc cốc inox này. Cái cốc rất nặng, nếu là người có sức khỏe mà cầm lấy nó đập thẳng xuống đầu nạn nhân, rất có thể sẽ gây vỡ lún xương sọ. Thế nhưng trên thi thể lại chỉ thấy tổn thương

nhẹ ở biểu bì và tổ chức dưới da."

Tôi uống vài ngụm nước, nói tiếp: "Qua khám nghiệm hiện trường, lại càng có thể khẳng định, hung thủ là một nam một nữ. Người phụ nữ lừa gọi mở cửa siêu thị, còn người đàn ông nhân lúc Du Uyển Đình dẫn cô ta vào trong hiện trường đã lén qua cửa vào trong, xô ngã Du Uyển Đình ở gần giá hàng, sát bên giường ngủ rồi bóp chặt cổ nạn nhân. Còn người phụ nữ tiện tay cầm cốc inox đánh liên tiếp vào đầu nạn nhân, ép nạn nhân nói ra vị trí cất tiền. Do người đàn ông siết cổ quá mạnh nên đã khiến Du Uyển Đình tử vong do ngạt thở. Sau đó, hao hung thủ lục lọi siêu thị, vơ vét toàn bộ tiền giấy tại quầy thu ngân rồi châm lửa đốt cháy giá bày hàng bằng vật liệu dễ bắt lửa nhằm hủy xác, xóa dấu vết, sau đó tẩu thoát."

"Thế nhưng, với một vụ án thế này, biết tìm điểm đột phá ở đâu đây?"
Phân đội trưởng Hoàng cảm thấy bế tắc.

"Anh cứ bình tĩnh," tôi nói, "chúng ta ra đầu ngõ xem thử."

Tôi và phân đội trưởng Hoàng đi một vòng quanh con ngõ dài tầm hai, ba trăm mét, nhận ra rằng hai đầu ngõ nối liền với đường cái, ở giữa không có ngõ ngách. Cũng có nghĩa là, nếu hung thủ muốn tiến vào hiện trường, nhất định phải đi qua đầu ngõ, lúc tẩu thoát cũng vậy. Đầu phía đông của con ngõ là một ngã ba đường, có đèn giao thông nên chắc chắn có lắp camera giám sát. Đầu phía tây của con ngõ có một ngân hàng, trước cổng chắc cũng có lắp camera.

"Đồng nghĩa với việc chúng ta có thể theo dõi được tình hình người ra vào ở hai đầu con ngõ." Tôi nói. "Từ camera giám sát, có lẽ sẽ phát hiện ra đối tượng khả nghi."

Phân đội trưởng Hoàng lắc đầu, nói: "Bộ phận điều tra đã tính đến phương án này, nhưng kỳ lạ cũng là ở đó, trong khoảng thời gian xảy ra án mạng,

không thấy có đối tượng khả nghi nào ra vào hai đầu ngõ."

"Điều này cho thấy hung thủ đã ở trong con ngõ này từ trước khi án mạng xảy ra, sau khi gây án xong cũng không bỏ đi ngay."

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Nhưng ở đây chỉ có cửa hàng, không có nhà ở."

Tôi nói: "Thế hôm đó, khi hỏa hoạn xảy ra, ở đâu mà có lắm người kéo tới xem thế?"

"Em nhắc anh mới nhớ," phân đội trưởng Hoàng nói, "ở đây có quán Internet. Tuy không được phép mở cửa thông đêm nhưng họ vẫn lén lút hoạt động."

Tôi cười nói: "Vậy chúng ta hãy đi xem dữ liệu camera của quán Internet!"

Sau khi xem những hình ảnh do camera của quán Internet ghi lại vào buổi tối hôm đó, chúng tôi mau chóng phát hiện ra manh mối. Một người đàn ông cao lớn mặc áo trắng và một cô gái tóc ngắn đã một trước một sau rời khỏi quán Internet vào khoảng hơn 10 giờ tối hôm đó, nhưng không tới quầy thanh toán tiền. 11 giờ 40 phút, hai người này lại cùng nhau quay về quán Internet. 12 giờ 10 phút, hai người cùng với vài chục khách khác trong quán đều chạy cả ra ngoài, có lẽ là tới xem hiện trường vụ cháy.

"Hóa ra hôm đó, hung thủ và chúng ta cũng có mặt ở hiện trường." Tôi bỗng cảm thấy lạnh buốt sống lưng, quay sang hỏi điều tra viên: "Quán Internet có lưu lại thông tin của người lên mạng không?"

Điều tra viên nhún vai, nói: "Những quán Internet ở đây đều hoạt động lén lút nên người chơi không cần xuất trình chứng minh thư, không thể nắm được thông tin của người lên mạng."

"Chà, manh mối quan trọng như vậy mà chỉ vì quán Internet không tuân thủ quy định pháp luật nên cũng bó tay mất rồi." Tôi tràn đầy thất vọng.

"Nhưng đối tượng nữ khi ra khỏi quán mặc áo phông màu đỏ, đến lúc trở về lại mặc áo màu nhạt." Phân đội trưởng Hoàng đã phát hiện ra điểm bất thường.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Em nhớ ra rồi, vết máu dạng phun trên tấm ván lót giường có một chỗ đứt quãng. Đó có lẽ chính là vị trí đứng của kẻ đã dùng cốc đánh vào đầu nạn nhân, do hung thủ đứng đó nên đã chắn mất một phần tia máu bắn ra."

"Ý em là do trên áo cô ta đã bị dính máu, sợ người khác phát hiện nên đã thay áo khác?"

Tôi lắc đầu nói: "Nhìn vào hình ảnh camera, thấy kiểu áo vẫn giống hệt, chỉ có màu sắc là khác. Vóc dáng của đối tượng rõ ràng gầy và nhỏ hơn Du Uyển Đình nhiều, không thể lấy áo của nạn nhân ở hiện trường mặc vào được. Bởi vậy, khả năng lớn nhất chính là nghi phạm đã lộn trái áo để mặc."

"Để em đi hỏi chủ quán Internet thử xem." Điều tra viên sốt sắng vội bước ra khỏi cửa.

Tôi và phân đội trưởng Hoàng ngồi ở tổ chuyên án kiên nhẫn chờ đến hơn hai tiếng đồng hồ mới thấy anh điều tra viên vừa nãy đẩy cửa bước vào.

"Sao đi lâu thế?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

Điều tra viên phấn khởi nói: "Vì chúng em đã bắt luôn được nghi phạm về đây rồi."

Đúng là một tin vui nằm ngoài mong đợi.

Điều tra viên nói: "Chủ quán Internet nói rằng tối hôm đó quán rất đông khách, ông ta lại chui vào trong quầy ngủ từ sớm, nhân viên quản trị mạng đã xem hình ảnh camera nhưng không thể nhận ra nghi phạm là ai, cũng không biết họ đi ra lúc nào và quay vào lúc nào. Trước khi vào mạng đều phải đặt cọc tiền, bởi vậy cũng không lo họ quyt. Thế nhưng khi chúng em nói rằng đối tượng nữ có lẽ mặc áo trái thì chủ quán Internet nói rằng lúc vụ cháy xảy ra, anh ta cũng chạy ra xem, và vô tình nhìn thấy đối tượng mặc áo trái. Anh ta nhận ra đó là một nhân viên làm trong quán Internet bên cạnh, tên là Lý Lệ Lệ, lúc đó anh ta rất ngạc nhiên, không hiểu sao cô ta lại mặc áo trái."

"Quá trùng hợp!" Tôi hào hứng reo lên. "Vì làm việc ở gần đây nên có lẽ Du Uyển Đình cũng quen biết cô ta, bởi vậy mới mất cảnh giác."

"Chúng ta đi nghe thăm vấn thôi." Phân đội trưởng Hoàng vui vẻ nói.

Nhưng cuộc thăm vấn Lý Lệ Lệ đã không thể tiến hành, cô ta lôi ra một tờ siêu âm chẩn đoán mang thai, khóc lóc, nôn ọe liên tục trong phòng thăm vấn, không chịu khai lấy một chữ.

Thế là tôi và phân đội trưởng Hoàng tới phòng thăm vấn bạn trai Lý Lệ Lệ là Trần Đình Uy. Trong phòng thăm vấn, điều tra viên đưa cho Trần Đình Uy đang run lẩy bẩy một điều thuốc, anh ta xua tay nói: "Cảm ơn, tôi không hút."

Điều tra viên nói: "Nói đi! Đã nhìn thấy anh trong hình ảnh camera của quán Internet rồi."

Trần Đình Uy lập bập nói: "Thực ra, tôi cũng không muốn đâu, đúng là tôi không muốn thế đâu... Tôi và Lý Lệ Lệ đều sống cảnh làm thuê vất vưởng, lương tháng hai đưa cộng lại chưa tới hai nghìn tệ, còn phải gửi một nghìn về cho cha mẹ hai bên, chúng tôi không thể nào sống nổi. Bây giờ Lệ Lệ lại mang thai, một hộp sữa bầu giá đã hơn một trăm, chúng tôi biết làm sao để nuôi được con mình?"

Tôi nhìn cậu thanh niên cao lớn sáng sủa mới chừng đôi mươi mà trong lòng không khỏi chua xót.

Trần Đình Uy kể: "Lý Lệ Lệ nói siêu thị của Uyên Đình mỗi ngày thu nhập đến vài nghìn tệ, chúng tôi bèn nảy ra ý định vào ăn trộm. Buổi tối hôm đó, chúng tôi đoán chừng chị ta đã đóng cửa về nhà, thế là rời khỏi quán Internet tới cửa siêu thị. Nào ngờ vừa cậy được một nhát thì nghe thấy bên trong có tiếng lịch kịch, thế là tôi vội nấp sang bên cạnh. Nhưng Lệ Lệ rất bình tĩnh, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Du Uyên Đình mở ô cửa sổ nhỏ trên cửa cuốn, thấy là Lệ Lệ thì mở cửa ra. Lệ Lệ nói đang lên mạng thì bỗng thấy thán, muốn mua gói băng vệ sinh nên mới tới gõ cửa thử xem, may mà chị ta có trong siêu thị. Thế là Uyên Đình vui vẻ dẫn Lệ Lệ vào trong, trước khi đi vào, Lệ Lệ còn nháy mắt với tôi. Tôi hiểu ý cô ấy muốn chúng tôi ăn cướp. Nhân lúc tối tăm, tôi lách qua cửa cuốn vào trong, thấy Uyên Đình đứng quay lưng ra ngoài, đang xem Lệ Lệ chọn băng vệ sinh. Tôi lập tức xông tới, vật chị ta xuống rồi bóp cổ. Lệ Lệ chạy luôn ra ngoài kéo sập cửa cuốn xuống, sau đó không biết lấy ở đâu ra một chiếc cốc inox, đập tới tấp vào đầu Uyên Đình, truy hỏi chị ta giấu tiền ở đâu. Nhưng chị ta nhất quyết không nói. Tôi tức giận quá nên siết tay hơi mạnh, nào ngờ vài phút sau thì thấy chị ta nằm im. Chúng tôi nhận ra đã chết thì vô cùng sợ hãi. Lệ Lệ nói đằng nào cũng giết người rồi thì cứ làm cho trót. Thế là chúng tôi lục tìm nơi cất giấu tiền bạc, nhưng chỗ quầy thu ngân chỉ thấy có vài trăm đồng bạc lẻ."

"Hai người muốn phi tang chứng cứ, hủy hoại thi thể nên mới quyết định đốt siêu thị phải không?" Điều tra viên nghiêm giọng hỏi.

Trần Đình Uy bật khóc gật đầu.

"Thế là đã phá án thành công. Hai cô cậu này cũng thật là, có nghèo đến mấy thì cũng không nên đi giết người cướp của. Chao ôi, thật là đáng tiếc!" Tôi than thở.

"Tôi cảm thấy chứng cứ của chúng ta vẫn chưa đủ thuyết phục." Phân đội trưởng Hoàng lo lắng nói.

"Camera theo dõi có thể chứng minh, họ đã rời khỏi quán Internet trong thời gian xảy ra vụ án, lại có lời khai của hung thủ, hơn nữa, chắc Lý Lệ Lệ vẫn còn giữ chiếc áo dính máu hôm đó."

Tôi còn chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng điều tra viên phụ trách thẩm vấn hỏi: "Quần áo hai người đã mặc tối hôm đó đâu rồi?"

"Về đến nhà, Lệ Lệ đã giặt sạch rồi." Trần Đình Uy nức nở đáp.

Tôi nhìn sang phân đội trưởng Hoàng, nói: "Đúng như lời anh nói, bây giờ không có vật chứng nữa rồi."

"Phải, chuỗi chứng cứ chưa hoàn thiện." Phân đội trưởng Hoàng nói, "Tuy Trần Đình Uy đã chủ động cung khai, song nếu gặp phải một luật sư khó nhằn, xúi giục hung thủ phản cung tại phiên tòa, nói rằng chúng ta ép cung bắt nhận tội thì sao?"

"Đừng có nói luật sư." Tôi cười nói. "Chuỗi chứng cứ chưa hoàn thiện là trách nhiệm của chúng ta, luật sư nghi ngờ cũng phải. Chúng ta hãy tới nhà trọ của họ xem sao."

Có vẻ như cặp uyên ương trẻ tuổi này khá chịu khó. Phòng thuê của họ rất ngăn nắp sạch sẽ, bộ quần áo đã xuất hiện trong camera theo dõi đã được gấp gọn gàng cất trong tủ quần áo.

Phân đội trưởng Hoàng cầm chiếc áo lên xem xét cẩn thận, nói: "Giặt rất sạch, khả năng tìm thấy vết máu là cực nhỏ."

Tôi lắc đầu, bước lại gần một chiếc tủ năm ngăn kéo, thử kéo mở một ngăn. Đập vào mắt tôi là vài túi thuốc lá Hồng Thập Sơn và Bạch Sa.

"Chúng ta có bằng chứng rồi." Tôi vẫy tay gọi điều tra viên lại chụp ảnh, rồi nói với phân đội trưởng Hoàng. "Trong hình ảnh camera, Trần Đình Uy lúc đi và về đều cầm theo một cái túi, tuy không nhìn rõ cái túi ấy hình thù ra sao, nhưng rất có thể những tút thuốc này đã được cất trong túi."

"Thuốc lá loại rẻ tiền." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Hay là anh ta tự mua để hút?"

"Anh ta không hút thuốc." Tôi cười nói. "Lúc ở trong phòng thẩm vấn, anh ta đã từ chối điều thuốc mà điều tra viên đưa cho, chứng tỏ anh ta không hút thuốc."

"Vậy anh ta mang những tút thuốc rẻ tiền này về làm gì?" Điều tra viên hỏi.

"Em cho rằng không chỉ có vài tút thuốc này đâu, mà còn có cả những tút thuốc đắt tiền khác nữa, nhưng anh ta đã bán hết sạch rồi." Tôi nói. "Do không hút thuốc nên có lẽ anh ta không biết thuốc nào với thuốc nào, mới mang về cả thứ thuốc Bạch Sa rẻ tiền này rồi không bán cho ai được."

Phân đội trưởng Hoàng khẽ gật đầu, ra lệnh: "Phải, rất có thể. Một mặt, xác định xem công ty thuốc lá có giao loại thuốc này cho siêu thị Uyển Đình không. Mặt khác, điều tra những cửa hàng thu mua đồ biếu tặng quanh đây, xem đối tượng có bán lại thuốc lá cho cửa hàng nào không."

Công an huyện Vân Thái làm việc rất hiệu quả. Ngay buổi sáng hôm sau, khi tôi chuẩn bị rời khỏi Vân Thái, phân đội trưởng Hoàng đã tìm tới thông báo: "Chứng cứ đã đầy đủ."

Tôi khẽ lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc cho đôi tình nhân trẻ người non dạ, vừa đáng thương lại vừa đáng giận kia: "Bố mẹ họ, và cả đứa trẻ trong bụng Lệ Lệ nữa, rồi sẽ ra sao đây?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Song (1)

Tôi yêu đến si mê, gần như điên cuồng, hai tiếng "điên cuồng" theo cách gọi của mọi người, đối với tôi, chính là cách duy nhất để thể hiện tình yêu.

Francoise Sagan

Bây giờ vẫn là mùa hè. Nhiệt độ ngoài trời cao hơn cả thân nhiệt bình thường của cơ thể người đã cung cấp điều kiện sống lý tưởng cho các vi khuẩn thối rửa sinh sôi nảy nở. Khi khối nhân viên văn phòng ung dung làm việc trong phòng điều hòa mát rượi thì đội ngũ pháp y vẫn phải phơi mình dưới ánh nắng chang chang, trèo đèo lội suối, để tìm kiếm, trục vớt những thi thể rùng rợn theo đủ mọi cách khác nhau rồi chuyển về giải phẫu khám nghiệm. Nói là rùng rợn theo đủ mọi cách khác nhau là hoàn toàn không ngoa chút nào, thi thể bị phân hủy cứ mỗi ngày mỗi khác, từ lúc ngả màu xanh lục cho đến khi mạch tĩnh mạch nổi phồng, cho đến khi sạm đen, trương phềnh. Nhưng cho dù thi thể có biến dạng khủng khiếp đến mức nào, bác sĩ pháp y cũng không thể từ chối hay làm việc qua quýt cho xong. Bởi vậy, say nắng hay cháy nắng rộp da vào mùa hè đã là chuyện cơm bữa đối với pháp y cơ sở.

Tôi thuộc kiểu người rất dễ bắt nắng, mùa hè và mùa đông nào cũng vậy, tôi cứ như thể khoác lên người hai bộ da khác hẳn màu nhau, năm nay cũng không ngoại lệ. Thứ hai đầu tuần, vừa bước vào phòng làm việc với làn da đen nhẻm, tôi nhìn thấy Đại Bảo đang ngồi ăn sáng trước bàn làm việc.

"Một tháng trời không gặp, em đi đâu thế?" Đại Bảo hỏi. "Vé máy bay đi châu Phi có đặt không?"

"Đi châu Phi cái đầu anh ấy, cứ đến hè là bộ dạng em lại thành ra thế này." Tôi cũng rất ngạc nhiên khi thấy Đại Bảo trở lại làm việc. Một tháng trước, để chuẩn bị cho kỳ thi tuyển nhân sự, sư phụ đã cho anh ấy nghỉ ở nhà văn ôn võ luyện. Giờ thấy anh ấy xuất hiện, chắc là đã thi xong rồi.

"Thi cử thế nào?" Tôi hỏi.

"Bấm Bao đại nhân, thi rất tốt, thi pháp luật thôi mà, đơn giản hơn thi tư pháp nhiều." Đại Bảo tràn đầy tự tin.

Nghe Đại Bảo nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm. Đơn vị dùng người không thể tự tuyển chọn nhân viên cho mình, vậy thì tôi chỉ còn cách duy nhất là cầu nguyện.

Điện thoại thành linh réo lên ầm ĩ, Đại Bảo ngừng nhai, lúng búng nói: "Đừng trùng hợp thế chứ? Ngay ngày đầu tiên tái xuất giang hồ đã phải chạy rồi à?"

"Không biết là hên hay xui đây?" Tôi chau mày nhắc ống nghe lên.

"Tôi ở dưới tầng, nắng kinh, nên nếu các cậu không xuống ngay trong vòng năm phút, tôi chẳng hơi đâu mà đợi các cậu đi cùng tới hiện trường thành phố Thanh Hương nữa đâu." Sư phụ gần đây có vẻ rất vui, không những chịu gặt công việc quản lý hành chính sang một bên để chạy hiện trường vụ án mà nói năng cũng hóm hỉnh ra trò.

Tôi đập máy, nói với Đại Bảo: "Vụ án đầu tiên sau khi anh tái xuất lại xảy ra ở đúng quê hương anh đấy, mau lên nào!"

Trong thang máy, tôi và Đại Bảo đụng đầu Lâm Đào đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mắt còn ngái ngủ. Nhìn cái hòm trên tay cậu ta, tôi biết ngay chúng tôi lại sắp trở thành bạn đồng hành.

"Thanh Hương toàn gái xinh," tôi cười nói. "nhưng hình tượng của cậu hôm nay thật chẳng giống với tính cách của cậu chút nào."

Lâm Đào lắc đầu: "Thôi đừng nói nữa, tối qua tớ phải trực đêm, cứ chốc lại có điện thoại gọi đến quấy rối, đang định sáng nay ngủ nướng một lúc thì mới hơn 7 giờ đã nhận được điện thoại từ Thanh Hương gọi tới thông báo tin án mạng. Còn chưa cả kịp đánh răng đây này!"

"Có biết là vụ án gì không?" Thấy Lâm Đào ghé đầu lại nhe ra hàm răng trắng bóc, tôi vội vàng bịt mũi tránh sang một bên, hỏi.

"Người gọi nói, buổi sáng hôm nay có dân làng phát hiện ra thiếu phụ xinh đẹp nhà hàng xóm chết trên giường ngủ trong tình trạng hỏa thiêu, đoán là án mạng nên gọi điện báo cảnh sát." Lâm Đào rút giấy ăn ra lau mồ hôi trên trán.

"Chúng ta chỉ xử lý những vụ án nghiêm trọng và phức tạp thôi mà, sao một vụ án thế này cũng phải lên đường gấp gáp thế? Lại còn huy động lực lượng rầm rộ nữa chứ, đến sư phụ cũng đi cùng?" Đại Bảo bắn khoả.

"Không phải, em đã nói hết đâu!" Lâm Đào vừa thở dốc vừa nói tiếp. "Khi cảnh sát khu vực tới hiện trường, còn phát hiện ra gian bên cạnh có một ông cụ hỏa thiêu, cũng chết rồi."

"Cùng một nhà?" Tôi hỏi, thầm nhủ chẳng lẽ cả hai người đều có sở thích ngủ nude?

"Có lẽ vậy." Lâm Đào nói. "Tổng đội phó Trần muốn đích thân tới hiện trường. Một chuyên gia tâm cơ thế này mà tối ngày phải vùi đầu vào công việc hành chính, khác nào bắt người miền Nam ăn mì thay cơm, chịu thể quái nào được."

Sư phụ đang đứng dưới nhà nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo tay, thấy

chúng tôi bước ra thì cười nói: "4 phút 49 giây, suýt nữa thì thiếu mất ba người nhé!"

Vừa chui vào trong xe, tôi đã hỏi ngay: "Sư phụ, có thông tin gì chưa?"

Nắm bắt thông tin hiện trường càng sớm thì nhân viên khám nghiệm hiện trường sẽ càng có thêm thời gian để suy đoán, chưa biết chừng nhờ vào chút thời gian ít ỏi lại có thể tìm ra trọng điểm để phá án.

"Vụ án này có lẽ không quá khó." Sư phụ chậm rãi nói. "Theo điều tra sơ bộ, hai nạn nhân là bố chồng và nàng dâu, hiện tại tính chất vụ việc chưa rõ ràng, nghe nói trong nhà có một vài giấu vết giằng co ấu dả."

"Liệu có phải là loạn luân không?" Tôi bỗng túa mồ hôi lạnh.

"Cậu nghĩ cái quái quỷ gì thế? Xem nhiều phim người lớn quá rồi phải không?" Sư phụ gắt lên.

Tôi lẩm bẩm: "Lâm Đào nói, đều chết trong tình trạng lơ đãng."

Lâm Đào trợn tròn mắt, dang tay ra điều vô tội.

Sư phụ nói: "Ông cụ xuất huyết não mấy tháng trước, giờ đang sống thực vật."

Ba người chúng tôi cùng ngớ ngàng "ồ" lên một tiếng. Tôi thầm nghĩ, là kẻ nào mà táng tận lương tâm đến vậy, đến người thực vật mà cũng sát hại? Có đến mức phải như thế không? Chắc là phải có thù hằn gì ghê gớm lắm. Hay là giữa ông cụ và hung thủ có thù oán gì, còn nạn nhân nữ chỉ là bị vạ lây? Thế nhưng, nếu tôi là kẻ thù của ông cụ, chẳng thà cứ để ông cụ tiếp tục sống cuộc đời thực vật có lẽ còn khốn khổ hơn nhiều so với giết chết ông ta.

Trên đường đi, tôi và Đại Bảo bàn tán về kỳ thi tuyển nhân sự, còn Lâm

Đào dựa lưng vào ghế ngủ ngon lành.

"Nó vẫn chưa có bạn gái à?" Sư phụ đang ngồi ở ghế trước quay đầu lại nhìn Lâm Đào, hỏi tôi.

"Sao sư phụ biết?" Tôi nói. "Anh cũng bà tám thật đấy!"

"Còn phải nói!" Sư phụ nói. "Chuyện hôn nhân của lính tráng là chuyện tối quan trọng, tôi quan tâm tới cấp dưới chứ ai bảo là bà tám? Còn tại sao tôi biết nó chưa có bạn gái, là nhờ quan sát cả thôi. Vừa bước trên xe, cậu và Đại Bảo đã hí hoáy nhắn tin gửi đi, tôi đoán không sai, chắc chắn là báo cáo với bạn gái mình phải đi công tác. Còn cái thằng Lâm Đào kia vừa leo lên xe đã ngủ tít thò lò."

Tôi và Đại Bảo im thin thít, thầm nghĩ có cần thiết phải thế không? Bạ chỗ nào cũng phân tích hiện trường!

Vừa rẽ xuống đường cao tốc đã nhìn thấy xe cảnh sát của Công an huyện Thanh Hương nháy đèn xanh đỏ chờ sẵn. Phân đội trưởng Lưu nhìn thấy người ngồi ở ghế trước là sư phụ vội chạy ngay lại chào hỏi: "Chào tổng đội phó Trần, anh đích thân tới kia à?"

"Phải, tôi tới kiểm tra xem mấy cậu nhóc này gần đây có tiến bộ được tí nào không?" Sư phụ chỉ vào chúng tôi, đáp.

Tôi và Đại Bảo đưa mắt nhìn nhau, nghĩ bụng, sư phụ cũng thật là, thích chạy hiện trường thì cứ nói thẳng ra, còn bày đặt lý do này nọ.

Sau đó, xe cảnh sát dẫn đường, đưa chúng tôi băng qua trung tâm thành phố sầm uất, đi vào một con đường xóc nảy dẫn tới một ngôi làng nhỏ ở vùng ngoại ô hẻo lánh. Đường làng rất hẹp nhưng có tới hơn chục xe cảnh sát đỗ đầy trước cổng làng.

Chúng tôi xuống xe, xách hòm dụng cụ tiến về phía hiện trường trung tâm.

Tôi rất thích cảm giác tay xách hòm đồ nghề rẽ đám đông hiếu kỳ tiến vào bên trong, nghe mọi người xì xầm bàn tán, đón nhận những ánh mắt đầy ngưỡng mộ của các cô gái trẻ trung. Dầu tôi biết rằng, gã "Bao Công mặt đen" tôi đây không thể nào so bì được với anh chàng thư sinh mặt trắng Lâm Đào.

Hiện trường là một khoảnh sân nhỏ được lát gạch rất đẹp, trong sân có một ngôi nhà cấp bốn gạch trắng ngói đen. Ngôi nhà chỉ có một cửa ra vào, nhưng nhìn qua cửa sổ có thể thấy rằng bên trong có một phòng khách và hai gian phòng đông, tây.

Phân đội trưởng Lưu gọi điều tra viên phụ trách tới, giới thiệu về tình hình điều tra sơ bộ cho chúng tôi nghe.

"Vào lúc 7 giờ sáng, bà cụ hàng xóm của nạn nhân gọi điện báo công an, nói rằng chủ hộ của nhà hàng xóm tên là Khổng Uy, hai năm về trước đã dốc hết toàn bộ khoản tiền tích cóp để mua một cô vợ, nghe nói cái giá không hề rẻ chút nào, vì cả làng ai cũng biết chị ta rất xinh đẹp. Chị vợ họ Thái, mọi người quen gọi là Tiểu Thái. Tiểu Thái là người Vân Nam, sau khi bị bán tới đây lại không hề làm âm ỉ mà an phận sống ở nhà chồng. Chị ta tính cách hướng nội, dè dặt, thận trọng, bình thường không giao tiếp với người ngoài, lúc nào cũng khóa trái cổng, người làng rất ít khi nhìn thấy chị ta. Thế nhưng sáng hôm nay, bà cụ lại thấy cổng nhà chị ta khép hờ nên rất ngạc nhiên, sợ là có trộm bèn đi vào trong sân, nhìn thấy cửa nhà mở toang thì biết là có chuyện chẳng lành. Vừa bước vào phòng khách, đã nhìn thấy Tiểu Thái chết trên giường ngủ."

"Thế Khổng Uy đâu rồi?" Sư phụ hỏi.

"Chúng tôi đang tìm." Điều tra viên phụ trách nói. "Theo như điều tra, nửa năm về trước, nhờ người thân giúp đỡ, Khổng Uy đã tìm được một công việc khá ổn ở Thượng Hải nên đã tới đó làm việc, rất hiếm khi về nhà. Ba tháng trước, bố của Khổng Uy là Khổng Tấn Quốc đột nhiên bị xuất huyết não, dù đã được tận tình chữa trị nhưng do phát hiện quá muộn nên đã trở thành người thực vật, hoàn toàn mất đi ý thức."

"Lúc đó Khổng Uy có về ngay không?"

"Có. Ngày hôm sau Khổng Uy về nhà, biết được ông bố trở thành người thực vật là do Tiểu Thái phát hiện muộn quá thì tức giận đánh đập Tiểu Thái. Anh ta chăm sóc bố cho đến khi ông cụ xuất viện mới về Thượng Hải. Từ đó trở đi, việc chăm sóc bố chồng do một tay Tiểu Thái lo liệu."

"Khổng Uy cũng có hiếu thật. Thế Tiểu Thái chăm sóc bố chồng thế nào?" Tôi hỏi.

"Bình thường Tiểu Thái ít giao tiếp với người ngoài nên không ai biết được chuyện này." Điều tra viên đáp.

"Khổng Uy đang ở đâu?" Tôi hỏi.

"Hiện vẫn chưa liên lạc được."

Tôi lắc đầu nghĩ thầm, anh con trai hiếu thảo nếu biết tin bố đẻ và người vợ xinh đẹp do mình mua về đều đã thiệt mạng thì không biết sẽ phản ứng ra sao.

Sư phụ vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi mặc trang phục khám nghiệm rồi tiến vào hiện trường.

Bước qua cửa chính là gian phòng khách rộng rãi, trong phòng không có nhiều đồ đạc, chỉ có ghế sofa dài và bàn ăn bằng gỗ. Hai phía đông tây phòng

khách đều có cửa dẫn sang hai gian phòng ngủ. Trong gian phòng ngủ phía tây, đồ đạc bày biện rất gọn gàng ngăn nắp, còn trong gian phòng ngủ phía đông có cảm giác như vừa xảy ra một cuộc xô xát nho nhỏ, nhưng tủ quần áo và tủ đựng đồ lại không hề có dấu hiệu bị lục lọi.

"Cửa chính và cửa sổ đều nguyên vẹn, không có dấu vết cậy phá."

"Vào xem thử tình hình thi thể trước đã rồi phân tích hiện trường sau." Sư phụ nhìn thấy Lâm Đào và vài nhân viên pháp chứng đang lúi húi khám nghiệm hiện trường liền quay sang nói với tôi và Đại Bảo.

Chúng tôi tiến vào gian phòng ngủ phía đông. Nằm trên giường là thi thể lõa lồ của một người phụ nữ trẻ, da rất trắng, nhưng là kiểu trắng nhợt trắng bệch, thân hình rất đẹp, đúng là một thiếu phụ xinh đẹp giống như lời kể của dân làng. Bên dưới cơ thể nạn nhân đã hình thành những vết hoen tử thi (1) màu đỏ. Một chiếc váy liền bị xé rách toang và một chiếc quần lót màu trắng vứt bừa ở mé trong giường.

(1) Vết hoen tử thi hay hồ máu tử thi hình thành sau khi tử vong khoảng hai tiếng đồng hồ, do tuần hoàn máu ngừng lại, dưới tác động của trọng lực, máu trong tim và mạch máu sẽ dồn xuống dưới, tụ lại ở bên dưới cơ thể, khiến màu da ở chỗ đó ngả sang màu đỏ sẫm hoặc đỏ tía. Vết hoen tử thi thoát tiên có dạng mây mù, dạng dải, cuối cùng dần hình thành dạng mảng. Vết hoen tử thi là một trong những dấu hiệu xác nhận tử vong.

"Hiện trường có vẻ giống như một vụ hiếp dâm." Giọng của tôi trở nên lí nhí qua lớp khẩu trang.

Sư phụ khẽ gật đầu, nói: "Cậu xem này, vết hoen tử thi cứng đờ nhưng hiện tượng co cứng tử thi lại chưa xuất hiện ở tất cả các khớp xương, vậy là đã tử vong bao lâu rồi?"

"Tâm mười tiếng đồng hồ." Tôi vừa đọc chỉ số thân nhiệt trên nhiệt kế đo qua hậu môn thi thể, vừa nói. "Tính theo thân nhiệt của tử thi, đã tử vong mười một tiếng đồng hồ rồi. Bây giờ sắp 11 giờ, cũng có nghĩa là, Tiểu Thái chết vào khoảng 12 giờ đêm qua."

Sư phụ nói: "Phải, chết vào 12 giờ đêm qua. Vừa rồi nghe nói Tiểu Thái rất cẩn thận, dè dặt, lại không giao tiếp với ai trong làng. Hiện trường cửa chính khép hờ, cửa sổ đóng chặt, nếu là hiếp dâm, sao hung thủ lại xâm nhập hiện trường muộn thế? Nếu Tiểu Thái là người thận trọng, sẽ không có chuyện đêm đến quên đóng cửa."

Tôi cúi đầu suy nghĩ.

Sư phụ nói: "Sang kia xem thi thể ông Khổng."

Chúng tôi quay trở ra phòng khách, Lâm Đào đang tìm kiếm vết chân ở cửa phòng ngủ phía tây, thấy chúng tôi bước ra thì hỏi: "Vụ án mới xảy ra đêm qua kia mà? Sao thi thể đã bốc mùi thế nhỉ? Sao lại thối rửa nhanh như vậy được?"

Tôi nói: "Chẳng phải cậu chưa đánh răng đấy à? Khéo cậu đang ngửi thấy mùi của chính mình đấy!"

Lâm Đào đứng dậy cho tôi một đấm.

"Lâm Đào nói đúng đấy!" Sư phụ nói. "Vụ án xem ra phức tạp rồi đây."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Song (2)

"Nói đúng chuyện gì cơ?" Tôi bước lại gần, quan sát thi thể.

Thi thể ông Khổng đắp một tấm khăn bông, hai mắt khép hờ, miệng hé mở, khóe miệng có vài vết xước có lẽ do va quệt gây ra.

"Đúng là rất kỳ quặc." Sư phụ nói. "Ông Khổng hình như chết trước Tiểu Thái một ngày."

Tôi khẽ nâng cánh tay ông Khổng lên, nói: "Mức độ co cứng tử thi của ông Khổng tương tự như Tiểu Thái."

Sư phụ nói: "Đừng có vội vàng kết luận, xem thử cái này đi."

Sư phụ lật tấm khăn bông lên, để lộ lớp da bụng của ông Khổng.

"Tay và chân của nạn nhân đều có hiện tượng teo cơ rõ rệt." Tôi nói. "Nhưng bụng vẫn phình to, chắc là Tiểu Thái chăm sóc bố chồng rất chu đáo."

"Trọng điểm không phải ở đó!" Sư phụ nói. "Cậu nhìn xem, vùng bụng của ông Khổng đã ngả sang màu xanh lục, mạng lưới tĩnh mạch thối rửa cũng đã bắt đầu nổi lên, nhưng xác Tiểu Thái chưa có hiện tượng này."

"Em hiểu rồi!" Tôi nói. "Sau khi co cứng tối đa, thi thể lại dần dần mềm ra. Nên muốn biết mức độ cứng đờ thể này là ở giai đoạn co cứng tử thi hay là ở giai đoạn mềm xác, cần xem mức độ phân hủy của thi thể. Thi thể ngả

màu xanh lục, cho thấy đã chết hơn một ngày rồi."

"Đúng vậy, căn cứ theo mức độ co cứng và phân hủy của thi thể," sư phụ cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp, "có lẽ ông Khổng đã chết vào đêm hôm kia."

"Cũng có nghĩa là," tôi tiếp lời, "ông Khổng chết trước Tiểu Thái một ngày. Vậy là thế nào nhỉ?"

"Cái gì thế này?" Đại Bảo chột kêu lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và sư phụ.

Tôi ngoảnh lại nhìn, thấy trên tay Đại Bảo là một ống tiêm cỡ lớn: "Trên kệ đầu giường để một ống tiêm, ông Khổng đã thành người thực vật, chắc là không cần phải tiêm chứ? Hơn nữa, nếu có tiêm cũng không thể dùng thứ ống tiêm ngoại cỡ thế này được."

"Hay là tiêm thuốc độc cho chết?" Tôi đoán.

Sư phụ quan sát xung quanh kệ đầu giường, nói: "Không giống! Không nhìn thấy kim tiêm ở xung quanh, chắc không phải dùng để tiêm. Quan sát trên da thi thể cũng không có vết tiêm nào. Mang xét nghiệm xem có thuốc độc hay không?"

Tôi cầm ống tiêm lên xem, nhìn thấy bên trong hình như còn đọng lại thứ gì đó, thử lắc khẽ, thấy phần lớn là chất lỏng nhưng vẫn có ít cặn lắng rất rõ ràng.

Tôi cất ống tiêm vào túi đựng vật chứng, đưa luôn cho Lâm Đào, nói: "Mang về làm xét nghiệm xem thử bên trong là thứ gì."

Sư phụ dẫn chúng tôi quay trở lại phòng ngủ phía đông, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng hiện trường.

Hiện trường rất đơn giản. Lâm Đào cho biết không phát hiện ra dấu chân hay dấu vân tay nào có giá trị. Một chiếc điện thoại cố định rơi vỡ tung tóe dưới đất, đã hỏng hoàn toàn. Trên đầu giường, điều hòa vẫn chạy ro ro, phả hơi mát lạnh nhưng cánh đảo gió lại rơi ở trên gối, bị đầu Tiểu Thái đè lên.

Tôi bê đến một chiếc ghế đầu, trèo lên đó quan sát cái điều hòa.

"Bên dưới điều hòa có mấy vết trầy xước rất rõ rệt." Tôi nói. "Chắc là bị vật cứng ném trúng, vỏ nhựa bị vỡ nên cánh đảo gió đang mở mới rơi xuống gối."

"Rất có thể là bị cái này đập vào." Đại Bảo chỉ vào chiếc điện thoại nằm chổng chơ trên sàn ngay bên dưới điều hòa.

"Hơn nữa sau khi bị ném, nạn nhân mới nằm xuống giường." Sư phụ chỉ vào cánh đảo gió điều hòa bên dưới đầu Tiểu Thái. "Cái này cho chúng ta thấy trình tự trước sau."

Chúng tôi đều gật đầu.

"Lát nữa bọn em sẽ kiểm tra thật kỹ cái điện thoại." Lâm Đào nói. "Xem thử có phát hiện ra dấu vân tay nào có giá trị giám định không."

Sư phụ ngồi xuống, cầm điện thoại lên, nói với Lâm Đào: "Quan trọng nhất là mặt đế điện thoại. Cậu nghĩ xem, nếu muốn cầm cái điện thoại này để ném, đương nhiên ngón tay sẽ phải bám vào phần đế. Nếu mặt đế có dấu vân tay mới, cho thấy chủ nhân của dấu vân tay chính là nghi phạm quan trọng."

Lâm Đào khề gật đầu, nói: "Chúng em sẽ lập tức mang điện thoại đi kiểm tra, khoảng hai tiếng đồng hồ nữa sẽ có kết quả."

Sư phụ nói: "Được, giờ thì chúng ta tới nhà xác."

Trên đường đi, tôi cứ suy nghĩ mãi về tình trạng tử vong của ông Khổng. Ông cụ tứ chi khẳng khiu nhưng bụng lại phình to. Quan trọng là chết trong tình trạng lỏa thể, không nhìn thấy có vết thương nguy hiểm nào, cũng không thấy có dấu hiệu ngạt thở rõ rệt. Người mắc bệnh xuất huyết não có khả năng đột tử hay không? Nếu như đột tử, tại sao Tiểu Thái không đi tìm dân làng giúp đỡ? Lại để nạn nhân ở trong nhà cả ngày trời? Một người phụ nữ yếu đuối thì không thể to gan đến thế được.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã tới nhà xác. Bác sĩ Tôn của Công an huyện Thanh Hương đã đứng sẵn trước cửa phòng giải phẫu chờ chúng tôi. Đây là phòng giải phẫu hiện đại hàng đầu trong tỉnh, nhưng sư phụ còn chưa kịp lên tiếng khen ngợi, bác sĩ Tôn cất giọng áy náy: "Hệ thống thông gió của phòng giải phẫu bị hỏng hai hôm nay rồi, bây giờ cả quạt thông gió và điều hòa đều không sử dụng được, phòng giải phẫu giờ chẳng khác gì cái lồng hấp."

Tôi bước vào phòng giải phẫu, đúng là nóng hầm hập như chui vào trong chiếc xe không dán kính chống nắng phơi cả ngày dưới ánh mặt trời. Tôi bị sốc nhiệt, vội vã giật lùi ra ngoài.

Sư phụ ngán ngẩm lắc đầu, nói: "Tìm người sửa nhanh lên. Hôm nay chắc chúng ta phải giải phẫu ngoài trời thôi."

"Sư phụ, bắt đầu từ ai trước?" Tôi khoác lên người bộ quần áo giải phẫu bí búc, tìm kiếm một chỗ râm mát hơn cả.

"Ông Khổng trước." Sư phụ nói. "Trên đường đi, tôi chỉ băn khoăn về nguyên nhân tử vong của ông ấy."

Tôi mừng thầm trong bụng vì thấy mình đã có chung suy nghĩ với sư phụ.

Ca giải phẫu được tiến hành chóng vánh. Tôi mổ tách da đầu nạn nhân ra, thấy xương sọ của nạn nhân thiếu mất một mảng, phần mép lỗ thủng tròn trịa

nhấn nhụi, có lẽ là do ca phẫu thuật mở hộp sọ hút máu tụ trong não để lại. Có sẵn lọ thùng này, chúng tôi mở hộp sọ nạn nhân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chúng tôi rạch mở màng cứng đã được khâu lại của nạn nhân, bên trong hộp sọ trông có vẻ rất sạch sẽ.

"Có thể loại trừ khả năng tử vong do chảy máu não tái phát." Sư phụ nói. "Vùng đầu không có vấn đề gì."

"Vùng cổ cũng không có vấn đề gì." Tôi nói. "Không có dấu hiệu ngạt thở rõ rệt."

"Vậy thì... giống như là... đột tử." Giọng nói ào ào của Đại Bảo khiến chúng tôi ngạc nhiên.

Tôi thấy Đại Bảo mặt mũi tái nhợt, mồ hôi túa ra như tắm thì vội hỏi: "Đại Bảo, anh có sao không?"

Đại Bảo lắc đầu, nói: "Hơi say nắng thôi, lát nữa sẽ khỏi ngay ấy mà." Nói xong, anh ấy bước tới bóng cây râm mát bên cạnh đứng nghỉ.

Sư phụ quay trở lại chủ đề chính, nói: "Tôi đoán rằng Tiểu Thái chăm sóc bố chồng rất chu đáo."

"Anh căn cứ vào đâu mà suy đoán như vậy?" Tôi hỏi.

"Tôi cũng chỉ suy đoán thôi." Sư phụ nói. "Trong nhà chỉ có bố chồng và con dâu, bố chồng lại hoàn toàn mất ý thức, nếu con dâu cởi hết quần áo của bố chồng ra thì cũng là để tiện cho việc lau rửa vệ sinh thôi."

Tôi gật đầu, nói: "Đúng vậy, dù sao cũng đang là mùa hè. Hơn nữa, trên người ông Khổng không hề có vết tróc da hay lở loét, đó là điều rất hiếm thấy

ở người bệnh nằm liệt giường lâu ngày. Chắc chắn là ông ấy luôn được vệ sinh sạch sẽ."

"Không chừng đúng là đột tử thật cũng nên." Sư phụ nói.

Đúng lúc này, mây đen đột nhiên kéo đến, giăng kín bầu trời, rồi mưa rào trút xuống. Chúng tôi vội vã đẩy thi thể vào trong phòng giải phẫu nóng hầm hập. Bác sĩ Tôn nhờ mấy anh cảnh sát khu vực phụ trách chụp ảnh giúp chúng tôi mở cửa sổ.

"Có vẻ như không phải đột tử đâu!" Sư phụ nói. "Cậu xem, ông trời cũng phản đối kìa, tự dừng lại đổ mưa."

Tôi nghe sư phụ nói mà lạnh toát sống lưng: "Sư phụ, chúng ta phải căn cứ vào khoa học chứ không được mê tín dị đoan."

Sư phụ bật cười, nói: "Tôi thấy các cậu nghiêm túc quá, Đại Bảo nghiêm túc đến mức say nắng rồi kìa kìa, nên mới đùa cho vui thôi."

Mưa trút sầm sập khiến bầu không khí mát mẻ hẳn lên. Tôi đứng bên cửa sổ, tận hưởng làn gió mát rượi thổi tới sau lưng. Khuôn mặt trắng bệch của Đại Bảo cũng nhờ có trận mưa mà dễ coi hơn nhiều.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc mũi dao phẫu thuật nhọn hoắt của sư phụ rạch mở khoang bụng của ông Không, tất cả chúng tôi đều sửng sốt kinh hãi.

*

Khi phần da bụng tách ra làm đôi dưới đường dao, đập vào mắt chúng tôi là một màu vàng ệch, không có nội tạng, không có ruột non, chỉ một màu vàng gôm ghiếc, mùi hôi thối bốc lên lợm giọng. Nói không ngoa, toàn bộ khoang bụng của ông ta chẳng khác nào một hố phân đầy ắp.

"Gì... gì thế này..." Tôi đưa cánh tay lên dụi mũi, nói. "Chẳng lẽ nội tạng thối rửa cả rồi?"

Sư phụ quay đầu lại lờ mắt nhìn tôi: "Cậu đã nhìn thấy nội tạng thối rửa kiểu này bao giờ chưa?"

"Nhưng em cũng chưa bao giờ nhìn thấy khoang bụng nào như thế này cả!" Tôi lắc đầu nói. "Chẳng lẽ cả một bụng phân?"

Sư phụ nói: "Đúng là hiếm gặp thật, nhưng giờ thì rõ rồi. Chúng ta đã mở dạ dày của nạn nhân ra."

"Dạ dày?" Tôi biết dạ dày của người rất nhão và dai, lại nằm ở chính giữa phía sau khoang bụng, thường thì dùng dao phẫu thuật khó mà rạch tới được.

"Phải!" Sư phụ dùng kẹp cầm máu gắp ra một lớp tổ chức mềm mỏng tang, nói: "Cậu xem, đây chính là dạ dày của nạn nhân."

"Em hiểu rồi." Tôi nói. "Dạ dày của nạn nhân bị nhồi nhét quá đầy nên đã căng phồng hết cỡ, áp sát vào thành bụng, nên dao của chúng ta mới rạch phải dạ dày."

Sư phụ nói: "Đúng vậy, vị trấp (1) trong dạ dày đáng lẽ vẫn phải giữ được màu sắc vốn có của thức ăn, nhưng giờ thì thành phân cả rồi. Bụng đầy ba thước không phải vì lạnh một ngày."

(1) Thức ăn sau khi xuống dạ dày được nhào trộn với dịch vị và nghiền thành dạng hồ đặc, gọi là vị trấp.

"Ý anh là thức ăn đã tích tụ rất nhiều ngày," Đại Bảo hỏi, "sau đó vị trấp thối rửa thành phân?"

"Đúng vậy!" Sư phụ men theo mạc treo ruột cắt rời ruột non của nạn nhân

ra, vuốt thẳng rồi nói. "Xem này, chỗ này bị lồng ruột."

"Lồng ruột sẽ khiến phần lớn ruột bị tắc nghẽn." Tôi nói. "Nên nạn nhân hàng ngày ăn rất nhiều, nhưng lại thải ra rất ít, lâu dần, dạ dày ngày một phình to."

"Đáng tiếc là sau khi phẫu thuật xuất huyết não, ông cụ không nói được nữa." Sư phụ than thở. "Khi được cho ăn, ông ấy buộc phải ăn."

"Thì cứ ngậm miệng lại là được mà!" Đại Bảo nói.

"Chỉ sợ là có người nhiệt tình cộng đốt nát bằng phá hoại." Sư phụ chỉ vào Tiểu Thái nằm bên cạnh, nói: "Các cậu quên mất cái ống tiêm rồi à?"

"Ồ!" Tôi sực nhớ tới cái ống tiêm cỡ lớn. "Sợ ông Khổng bị đói nên dùng ống tiêm bơm thức ăn vào miệng ông cụ. Ông cụ chỉ cần hơi hé miệng là sẽ không thể dừng lại được nữa, buộc phải nuốt liên tục."

"Đợi có kết quả xét nghiệm vật chất trong ống tiêm là rõ ngay thôi." Sư phụ nói.

"Do dạ dày của nạn nhân liên tục phình to, chèn ép vào các nội tạng và mạch máu quan trọng trong khoang bụng khiến cho các cơ quan nội tạng bị thiếu máu. Cuối cùng, khi bị chèn ép tới một mức độ nhất định, các cơ quan nội tạng sẽ bị suy kiệt dẫn tới tử vong." Tôi nói. "Bởi vậy, trông mới giống như là đột tử."

Đại Bảo nói: "Thì ra cơ chế tử vong của bội thực là như vậy, trước đây em chưa được biết. Nhưng sư phụ mê tín cũng đúng thật đấy!"

Tôi đưa mắt nhìn ra xung quanh, cảm thấy cứ như có ai đó đang nhìn mình chăm chăm.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Song (3)

"Chất lỏng bên trong ống tiêm là nước cơm, tạp chất là vụn cơm." Lúc này, phân đội trưởng Lưu bước vào phòng giải phẫu thông báo. "Ngoài ra, dưới đế điện thoại bàn đúng là có vân tay của bốn ngón liền nhau, qua giám định đã xác nhận, vân tay trên ống tiêm và đế điện thoại là của cùng một người, chính là Tiểu Thái."

"Phải, tôi cũng đoán là như vậy!" Sư phụ nói. "Vừa rồi khám nghiệm tử thi cho thấy, ông cụ đã bị cho ăn bằng cách bơm ống tiêm trong một thời gian dài, nhưng do bị lồng ruột nên không thể bài tiết phân, khiến cho dạ dày phình to hết cỡ chèn ép vào tĩnh mạch trong khoang bụng. Các cơ quan nội tạng bị thiếu máu khiến chức năng suy thoái, cuối cùng dẫn đến tử vong."

Nghe sư phụ giảng giải một hồi, phân đội trưởng Lưu ngáy người tròn mắt, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

"Là bội thực." Tôi bổ sung.

Phân đội trưởng Lưu lúc này mới bình tĩnh, gật đầu nói: "Hóa ra hung thủ là Tiểu Thái."

"Có lẽ chỉ là vô tình." Sư phụ nói. "Nhìn vào thi thể của ông Không, biết rằng trước lúc chết, ông cụ luôn được vệ sinh sạch sẽ, cơ thể không hề có vết hoại tử. Điều đó chứng tỏ Tiểu Thái luôn tận tụy chăm sóc bố chồng nên chắc cũng không có động cơ để sát hại ông cụ. Có lẽ tại Tiểu Thái thiếu hiểu biết nên mới vô tình hại chết bố chồng mình."

"Nghe anh phân tích," phân đội trưởng Lưu nói, "liệu có phải vì phát hiện ra bố chồng đã chết nên Tiểu Thái tự sát không?"

"Anh thì chỉ thích đơn giản hóa." Tôi nói, "nếu là vụ án giết người tự sát thì các anh khỏi phải thức đêm đúng không?"

Phân đội trưởng Lưu bật cười.

Lúc này, bác sĩ Tôn đã cùng cậu thực tập sinh chuyển thi thể của Tiểu Thái lên bàn giải phẫu thế chỗ cho thi thể của ông Khổng. Sư phụ bước lại, tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể theo trình tự từ đầu tới chân.

"Kết mạc có điểm xuất huyết, môi tím xanh, má cũng tím xanh, giường móng (1) đỏ tím." Sư phụ nói.

(1) Giường móng (nail bed), tức lớp mô mềm nằm bên dưới phiến móng, chứa rất nhiều mạch máu nhỏ, khiến cho móng tay trông có màu hồng.

"Hiện tượng ngạt thở rất rõ ràng!"

"Vùng cổ có hiện tượng xuất huyết dưới da dạng sợi rõ rệt." Tôi chỉ kẹp cầm máu vào cổ nạn nhân, nói: "Về cơ bản có thể khẳng định là bị bóp cổ đến chết."

Sư phụ nói với phân đội trưởng Lưu: "Có vẻ như ước muốn của anh đã bị dập tắt rồi. Có rất nhiều cách dẫn đến tử vong nhưng chết do bóp cổ thì không thể tự mình gây ra được. Tiểu Thái đã bị kẻ khác giết hại."

Tuy về cơ bản đã xác định được nguyên nhân tử vong nhưng sư phụ vẫn hướng dẫn chúng tôi tiếp tục giải phẫu thi thể Tiểu Thái theo đúng trình tự giám định. Vừa khê dịch chuyển thi thể, từ trong hạ bộ liền rỉ ra dòng chất lỏng màu vàng nhạt.

Tôi quấn mảnh vải gạc quanh kẹp cầm máu, lấy mẫu xét nghiệm từ trong âm đạo của nạn nhân.

"Chắc chắn là tinh dịch, hơn nữa, lượng không hề ít." Tôi chau mày nói. "Cửa mình sưng tấy, thành trong âm đạo có nhiều vết xây xước. Hành vi giao cấu rất thô bạo."

"Lát nữa giải phẫu xong đưa đi xét nghiệm sau vậy." Sư phụ thấy mọi người đều bận, bèn nói.

"Khả năng cao là xâm hại tình dục." Đại Bảo nói. "Nạn nhân đã bị bóp cổ tới chết, cổ tay có tổn thương nhẹ do bị khống chế, trong âm đạo có một lượng lớn tinh dịch còn mới, thành trong âm đạo bị tổn thương, vùng bả vai sau lưng có hiện tượng xuất huyết dạng mảng do bị chèn ép. Hoàn toàn trùng khớp với đặc trưng của tổn thương trong vụ án giết người hiếp dâm."

"Nhưng sư phụ đã nói," tôi thắc mắc, "Tiểu Thái là người thận trọng, sẽ không thể mở cửa cho người lạ vào nhà lúc đêm hôm, mà chị ta lại chẳng quen ai ở đây cả."

"Vụ án này cần phải phán đoán một cách tổng hợp." Sư phụ chau mày nói. "Thời điểm rất đặc biệt, Tiểu Thái chết vào buổi tối sau khi ông Khổng chết một ngày. Ông Khổng chết vào đêm hôm kia, có lẽ đến sáng hôm sau, Tiểu Thái mới phát hiện ra bố chồng đã chết, đến đêm thì bị tấn công. Chắc là không có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đến thế. Hai sự việc này chắc chắn là có mối liên quan mật thiết với nhau."

"Liên quan thế nào ạ?" Tôi thấy đầu óc rối tinh rối mù. "Nếu nhất định phải kết nối lại với nhau thì chỉ anh chồng mới có khả năng."

"Đúng vậy, là anh chồng." Đại Bảo nói. "Vì sao không thể là chồng cô ấy kia chứ?"

Tôi chống hai tay lên bàn giải phẫu, hồi tưởng lại tình hình hiện trường, nói: "Giờ ngồi nghĩ lại, mới thấy rất có thể là do chồng nạn nhân gây ra."

"Vậy cậu hãy nói thử xem, căn cứ là gì?" Sư phụ bắt đầu đặt câu hỏi.

"Thứ nhất, qua điều tra cho thấy, Khổng Uy rất hiếu thảo với bố, vì bố nằm viện mà anh ta đã đánh đập vợ mình. Nếu anh ta mà biết bố mình chết vì cách cho ăn của vợ thì hậu quả không biết sẽ thế nào." Tôi nói. "Thứ hai, em nhớ lại hiện trường có dấu vết đập phá đồ đạc, tức là đập vỡ điều hòa xong liền bóp cổ nạn nhân. Hơn nữa, em thấy quá trình này diễn ra rất chóng vánh, vì cánh đảo gió điều hòa không bị xô dịch, vẫn nằm nguyên trên gối. Trước mắt, có thể khẳng định chắc chắn rằng, Tiểu Thái đã cầm điện thoại ném vào điều hòa. Thông thường, khi vợ chồng cãi vã kịch liệt sẽ đập phá đồ đạc. Chứ nếu vật lộn với người ngoài thì phải dùng điện thoại để chống đỡ, chứ ném lên cao để làm gì? Nói tóm lại, dựa vào tình hình hiện trường, có lẽ là hai vợ chồng cãi vã, Tiểu Thái đã cầm điện thoại ném vào điều hòa. Sau đó, hung thủ đã đè chị ta xuống giường, bóp cổ đến chết. Vậy chồng chị ta chính là nghi phạm số một trong vụ án này."

"Thế còn hành vi giao cấu gây tổn thương âm đạo, phải giải thích thế nào?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Rất bình thường. Tổn thương ở âm đạo có phản ứng sống, phần lớn tinh dịch không chảy ra ngoài, cho thấy nạn nhân đã bị hãm hiếp khi còn sống, sau đó mới bị bóp cổ đến chết. Nói cách khác, sau khi kết thúc hành vi giao cấu, nạn nhân vẫn không hề thay đổi tư thế, nếu không thì tinh dịch đã chảy ra ngoài, không thể còn nhiều như vậy. Còn về tổn thương âm đạo và quần áo bị xé rách, cũng có thể giải thích được. Khổng Uy làm việc xa nhà lâu ngày, thiếu thốn tình cảm, về đến nhà giận vợ nên đã cưỡng bức nạn nhân, điều đó cũng có khả năng."

"Vậy Khổng Uy có biết cha mình đã chết không?" Đại Bảo hỏi.

"Em cảm thấy có lẽ là biết. Theo em, hiện tại không phải là lễ tết hay ngày nghỉ, cũng không phải là ngày mùa bận rộn, đáng lẽ phải ở ngoài làm việc kiếm tiền. Vậy anh ta trở về nhà để làm gì?" Tôi phân tích. "Khả năng lớn nhất vẫn là sau khi Tiểu Thái phát hiện ra ông cụ đã chết liền gọi điện báo cho Khổng Uy về, thời gian cũng rất trùng khớp."

"Tôi bảo họ kiểm tra nhật ký cuộc gọi là biết ngay thôi." Phân đội trưởng Lưu bước sang bên cạnh, lệnh cho điều tra viên kiểm tra nhật ký cuộc gọi giữa Tiểu Thái và Khổng Uy.

"Cậu nói rất có lý!" Sư phụ lên tiếng. "Mọi phân tích đều đã có căn cứ, lập tức tìm kiếm Khổng Uy ngay, xét nghiệm ADN của tinh trùng. Kiểu gì thì Khổng Uy cũng có liên quan trực tiếp tới vụ án này. Còn nếu không phải do anh ta làm thì trong lòng tôi vẫn còn một khúc mắc."

"Khúc mắc gì kia?" Tôi và Đại Bảo đồng thanh hỏi.

"Hiện chưa nói rõ được!" Sư phụ nói. "Các cậu đi giám định ADN đi đã, tôi muốn suy nghĩ kỹ thêm."

*

Tôi và Đại Bảo mau chóng lái xe tới phòng Giám định ADN của Công an huyện Thanh Hương. Chuyên gia giám định ADN ở đây là chị Trịnh, một người giàu kinh nghiệm bậc nhất về kỹ thuật ADN trong tỉnh chúng tôi.

Chị Trịnh thấy chúng tôi bước vào liền nói ngay: "Các anh tới thật đúng lúc, vừa phân tích được mẫu ADN của Khổng Uy, Khổng Tấn Quốc và Tiểu Thái. ADN của Khổng Uy được điều tra viên lấy ở nhà Khổng Uy, đủ điều kiện đối chiếu."

"Nửa năm nay Khổng Uy không ở nhà, ADN lấy được ở nhà anh ta có đảm bảo không?" Tôi hỏi.

Chị Trịnh nói: "Chuyện này tôi cũng đã tính đến, đã tiến hành phân tích nhiễm sắc thể Y trong mẫu xét nghiệm, có thể khẳng định đó chính là con trai của Khổng Tấn Quốc."

Tôi gật đầu, khâm phục sự cẩn trọng của chị Trịnh: "Chị Trịnh, đây là mẫu vật lấy từ âm đạo của nạn nhân nữ Tiểu Thái. Hiện tại, chúng em suy đoán Khổng Uy là nghi phạm số một của vụ án này, hơn nữa sau khi xảy ra hành vi tình dục, Tiểu Thái vẫn nằm nguyên trên giường. Bởi vậy, mẫu tinh dịch này rất có thể là của Khổng Uy."

"Được!" Chị Trịnh nhận lấy mẫu thử, nói. "Tôi cần sáu tiếng."

"Sư phụ dặn chúng em chờ ở đây để lấy kết quả luôn." Tôi cười nói. "Bởi vì có được kết quả, rất có thể sẽ phá ngay được vụ án. Ngoài ra, em còn có chuyện này muốn nhờ chị giúp."

"Chuyện gì thế?" Chị Trịnh tò mò hỏi.

"Giờ chị cứ làm việc đi đã." Tôi nói. "Vụ án này là quan trọng nhất, đợi lúc nào chị kết thúc công đoạn lấy mẫu, tiến hành thao tác khuếch đại ADN, chị sẽ có thời gian rồi, lúc đó em sẽ hỏi chị sau."

Chị Trịnh mỉm cười gật đầu, nói: "Được, các anh đợi nhé." Nói xong, chị quay vào, đi qua hệ thống cửa bảo vệ, tiến vào phòng Giám định ADN có thiết kế hiện đại đẹp mắt.

Tôi và Đại Bảo thấy các nhân viên của phòng ADN bắt đầu bận rộn bèn nằm xuống dãy ghế ở ngoài cửa phòng. Do đã mệt lử sau một ngày làm việc, chỉ một lát sau, cả hai chúng tôi đều đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ được khoảng ba tiếng đồng hồ, tôi bị chị Trịnh lay dậy.

Tôi lau nước dãi bên mép, hỏi: "Ồ, chị bắt đầu khuếch đại ADN rồi à?"

Chị Trịnh cười nói: "Khuếch đại từ lâu rồi, nhưng thấy các anh ngủ ngon, tôi không nỡ gọi dậy. Nói đi, anh muốn hỏi tôi điều gì?"

Tôi liếc sang Đại Bảo đang ngáy đều đều, nói: "Hôm nay anh ấy suýt nữa thì bị say năng, để anh ấy ngủ thêm một lát, chúng ta sang phòng làm việc để nói chuyện nhé!"

Vào trong phòng làm việc, tôi đi thẳng vào vấn đề: "Em gặp một vụ án, là một chuỗi vụ án thì đúng hơn, đều là hiếp dâm tử thi, mẫu vật lấy từ âm đạo của thi thể sau khi mang xét nghiệm tinh dịch đều có phản ứng yếu, nhưng lại không thể tìm ra kiểu gen ADN của hung thủ. Tại sao lại như vậy?"

"Anh đang nói tới vụ án Vân Thái phải không?" Chị Trịnh cười hỏi.

"Chị cũng biết vụ án này?" Tôi rất ngạc nhiên.

"Biết chứ. Lúc đó tôi cũng được mời tới hội chẩn." Chị Trịnh nói. "Khi vụ án đầu tiên xảy ra, kỹ thuật ADN vẫn chưa thực sự chín muồi, mọi người đều cho rằng nguyên nhân là tại máy móc. Thế nhưng sau đó lại xảy ra vụ án tương tự, đặc biệt là vụ án ở Long Đô khoảng một, hai năm về trước, cũng vẫn không thể tìm ra kiểu gen. Hiện tại, kỹ thuật ADN đã cực kỳ phát triển, bởi vậy, vấn đề không phải là do kỹ thuật hay máy móc nữa."

"Vậy chị cho rằng nguyên nhân là gì?"

"Acid phosphatase trong tinh dịch có thể phân giải thành Disodium phenyl phosphate, sinh ra Naphthol, sau đó tác dụng với Potassium ferricyanide và kết hợp với Aminoantipyrine sinh ra hợp chất dạng Quinone màu đỏ, đây chính là nguyên lý của thao tác xét nghiệm tinh dịch." Chị Trịnh nói. "Xét nghiệm tinh dịch cho kết quả dương tính yếu, cho thấy trong âm đạo của nạn nhân chắc chắn có vết tinh dịch. Thông thường trong trường hợp này, chúng tôi vẫn có thể xét nghiệm ra kiểu gen ADN."

*Ôi mấy cái tên... ⇨ ⇨ *

"Vậy tại sao lại không xét nghiệm?" Tôi hỏi. "Chẳng lẽ lại không phải là vết tinh dịch của con người?"

Buột miệng hỏi xong, tôi mới thấy hối hận. Chị Trịnh cũng chỉ tầm 40 tuổi, nghe vậy thì mặt mũi đỏ bừng.

"Không phải!" Chị Trịnh nói. "Kể cả động vật cũng có thể xét nghiệm ra kiểu gen."

"Vậy thì nguyên nhân là do đâu?" Tôi hết sức băn khoăn.

Chị Trịnh nói tiếp: "Lúc đó có người hỏi hay là hung thủ đã dùng bao cao su?"

"Nếu đã dùng bao cao su, sẽ không thể có phản ứng dương tính yếu với tinh dịch được!" Tôi nói.

"Có lẽ từ đầu không dùng, sau đó mới dùng." Chị Trịnh nói. "Nếu như vậy sẽ để lại lượng tinh dịch cực ít, nhưng không để lại tinh trùng. Anh biết đấy, chỉ khi có tinh trùng mới có thể xét nghiệm ra ADN."

Tôi gật đầu nói: "Phải rồi, hung thủ đã dùng bao cao su hoặc là có khả năng phóng tinh ra ngoài cơ thể."

"Thế nhưng cả hai khả năng này đều đã bị loại trừ." Chị Trịnh nói. "Trước hết, trong mẫu vật lấy từ âm đạo của nạn nhân không tìm thấy thành phần dầu bôi trơn ở mặt ngoài bao cao su, cho thấy chắc chắn hung thủ không dùng bao cao su. Tiếp theo, quanh hiện trường và những vị trí khác của thi thể đều không tìm ra vết tinh dịch. Nếu như phóng tinh ra ngoài cơ thể, thì hẳn đã phóng đi đâu?"

Rồi chị Trịnh nói tiếp: "Tôi không phải là bác sĩ, bởi vậy không hiểu lắm về y học. Có người nói rằng có một chứng bệnh có tên là giao hợp không phóng tinh."

"Không thể!" Tôi cắt ngang lời chị Trịnh. "Không phóng tinh sẽ không có được cảm giác cực khoái, người như vậy sẽ không thể liên tiếp gây ra các vụ án cưỡng hiếp giết người được. Phải rồi, liệu có khả năng hung thủ đã triệt sản không? Triệt sản tức là thắt ống dẫn tinh, khiến tinh trùng không thể phóng ra ngoài, nhưng tuyến tiền liệt vẫn có thể tiết ra tinh dịch. Dung môi dùng để xét nghiệm tinh dịch chính là dung môi trong dịch tuyến tiền liệt. Nếu như hung thủ đã triệt sản, thì dịch tuyến tiền liệt tiết ra vẫn có thể cho kết quả xét nghiệm dương tính, nhưng do không có tinh trùng, nên không thể tìm ra kiểu gen ADN."

Chị Trịnh nói: "Anh thông minh thật đấy. Lúc đó, bao nhiêu người suy nghĩ nát óc, cuối cùng mới đưa ra được kết luận hung thủ đã thắt ống dẫn tinh, nhưng tôi vẫn không đồng ý với quan điểm này. Thứ nhất, ở nông thôn rất hiếm đàn ông triệt sản mà đều là phụ nữ đặt vòng, vì phụ nữ đặt vòng thì có thể tháo ra, còn nam giới thì không thể hồi phục. Thứ hai, dù có thắt ống dẫn tinh thì dịch tuyến tiền liệt cũng sẽ phải tiết ra một lượng lớn, nên kết quả xét nghiệm cũng không thể là dương tính yếu được."

"Chuyện này thì chưa chắc." Tôi nói. "Lỡ đâu hung thủ đã rửa sạch âm đạo của nạn nhân thì sao?"

Chị Trịnh nói: "Cũng chỉ có thể giải thích như vậy."

Lúc này, anh Ngô ở phòng Giám định ADN bước vào phòng làm việc, nói: "Trưởng phòng Trịnh, đã có kết quả xét nghiệm ADN, qua đối chiếu, trong cơ thể nạn nhân đúng là có vết tinh dịch, nhưng không phải là của Khổng Uy."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Song (4)

"Sao kia?" Tôi sửng sốt, kết quả này đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi.
"Vậy thì là của ai?"

"Hiện vẫn chưa biết được." Anh Ngô nói, "nhưng chắc chắn không phải của Khổng Uy và Khổng Tấn Quốc. Vẫn chưa xác định được liệu có liên quan tới những vụ án cường hiếp khác hay không, hiện đang đối chiếu với số liệu có trong hệ thống."

Tôi đầu óc nặng trĩu, cùng với Đại Bảo trở về phòng làm việc của tổ chuyên án. Lúc này, màn đêm đã buông xuống, nhưng cuộc họp tổ chuyên án vẫn chưa bắt đầu. Một mình sư phụ ngồi trước máy tính đang lật xem những tấm ảnh chụp hiện trường và thi thể.

"Sư phụ, vết tinh dịch không phải của Khổng Uy, cũng không phải của Khổng Tấn Quốc." Tôi cúi đầu ỉu xiu nói.

Sư phụ ngược mắt liếc nhìn chúng tôi một cái, nói: "Tôi đã nói rồi mà, tôi vẫn có một khúc mắc."

Tôi thấy sư phụ không hề ngạc nhiên thì hỏi: "Nhưng em cảm thấy phân tích ban đầu của chúng ta không hề sai. Hiện trường có một ít dấu vết xô xát, có lẽ chỉ có thể là vợ chồng cãi vã, chúng ta căn cứ vào vật chứ đâu căn cứ vào người!"

"Tôi rất tán thành phân tích của cậu." Sư phụ nói. "Tuy nhiên, cho dù hiện trường có dấu vết vợ chồng xô xát thì cũng không thể suy đoán Tiểu Thái bị

chồng mình giết chết."

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Về lý mà nói thì đúng là như vậy, nhưng cánh đảo gió điều hòa bị đập rơi xuống dưới gối, sau đó không bị thu dọn hay mang đi. Trong cơ thể nạn nhân lại có một lượng lớn tinh dịch, có thể suy đoán rằng sau khi Tiểu Thái bị hãm hiếp đã bị bóp cổ chết ngay, vị trí cơ thể không hề thay đổi. Điều này cho thấy khoảng thời gian từ khi xô xát đến khi Tiểu Thái bị sát hại rất ngắn."

Tôi dừng lại một lát, nói tiếp: "Điểm mấu chốt là trên cơ thể Tiểu Thái không hề có tổn thương do bị khống chế. Liệu một kẻ sát nhân có thể len vào nhà người bị hại giữa đêm hôm khuya khoắt, trong lúc chồng nạn nhân có mặt ở nhà, sau đó cưỡng hiếp rồi giết chết nạn nhân không? Điều này hết sức vô lý!"

"Giả thiết của cậu đã sai rồi!" Sư phụ nói. "Khi hung thủ và Tiểu Thái phát sinh quan hệ tình dục, Khổng Uy chắc chắn không có mặt ở hiện trường. Tôi cảm thấy cậu phân tích nhiều quá nên bị lẫn rồi, để tôi gỡ rối giúp cho."

Tôi gật đầu, cũng thấy mạch tư duy của mình đúng là đã rối bởi canh hẹ.

Sư phụ nói: "Hiện tại, chúng ta đã biết, thứ nhất, giữa hai vợ chồng Tiểu Thái chắc chắn đã xảy ra xô xát; thứ hai, Tiểu Thái bị bóp cổ đến chết; thứ ba, Tiểu Thái đã có quan hệ tình dục với một người đàn ông lạ."

Sư phụ uống một ngụm nước rồi nói tiếp: "Vậy thì có hai khả năng. Thứ nhất, Tiểu Thái có nhân tình, bị Khổng Uy phát hiện, nên Khổng Uy đã giết chết Tiểu Thái."

"Không thể nào!" Tôi phủ định phân tích của sư phụ. "Nếu như vậy, sẽ có hai khả năng, một là bắt gian tại trận, hai là sau khi gian phu đi rồi, Khổng Uy mới trở về. Vậy cơ thể của Tiểu Thái kiểu gì cũng đã phải dịch chuyển."

Thấy chồng về, làm gì có chuyện vẫn nằm nguyên trên giường? Vậy thì lượng tinh dịch đọng trong cơ thể nạn nhân không thể nhiều như thế được, và quần áo của nạn nhân cũng sẽ không bị xé rách, cánh đảo gió điều hòa bị đập rơi xuống trong lúc ẩu đả cũng sẽ không nằm nguyên dưới đầu Tiểu Thái."

"Nói đúng lắm, nên khả năng này có thể loại trừ." Sư phụ nói. "Còn khả năng thứ hai, người có quan hệ tình dục với Tiểu Thái chính là hung thủ đã giết Tiểu Thái."

"Nhìn vào tình hình hiện tại, khả năng này rất lớn." Tôi nói. "Quần áo bị xé rách, cổ tay có tổn thương do bị khống chế, hành vi tình dục rất thô bạo, đều giống như bị cưỡng hiếp."

Sư phụ nói: "Thế nhưng, giống như cậu vừa nói, trên cơ thể Tiểu Thái không có dấu vết bị khống chế. Tại sao hung thủ có thể đột nhập vào nhà một thiếu phụ tính tình thận trọng vào giữa đêm khuya? Lại đi theo lối cổng chính, sau đó vào cửa chính. Chẳng nhẽ là lừa nạn nhân mở cửa? Thế thì hung thủ đúng là tài tình quá!"

Đại Bảo chen ngang: "Nghe hai người phân tích, có lẽ chỉ còn lại một khả năng. Chính là sau khi vợ chồng cãi vã, người chồng mở cửa bỏ đi, không đóng cửa lại, khiến hung thủ nhân cơ hội lẻn vào trong nhà."

Tôi và sư phụ đều gật đầu đồng tình với phán đoán của Đại Bảo. Hiện giờ, chỉ có khả năng này là lý giải được về tình hình hiện trường và thi thể.

"Nhưng nếu đúng là như vậy, vụ án sẽ phức tạp đấy." Tôi nói. "Trừ phi ADN của hung thủ có sẵn trong kho dữ liệu ADN, nếu không thì rất khó phá án."

"Đúng vậy!" Sư phụ nói. "Nếu như thế, tính ngẫu nhiên quá lớn, mục tiêu rất khó xác định. Nếu muốn mô tả nghi phạm, chỉ có thể biết được đó là nam

giới, thanh niên khỏe mạnh, còn không tìm ra bất cứ đặc điểm nhận dạng nào khác."

"Muốn biết chúng ta có đoán đúng hay không, còn phải xem Khổng Uy nói thế nào đã." Tôi nói.

Vừa nói xong thì phân đội trưởng Lưu đẩy cửa bước vào, nói: "Muộn thế này mà các anh vẫn ở đây à? Mau về nghỉ ngơi thôi!"

"Chẳng phải 8 giờ rưỡi họp chuyên án sao?" Sư phụ đưa tay lên xem đồng hồ.

"Cuộc họp tối nay đã hủy rồi." Đội trưởng Lưu cười nói, "Khổng Uy đã bị bắt."

"Bắt?" Sư phụ ngạc nhiên. "Các anh bắt thế nào?"

"Buổi tối, khi điều tra viên đang đi điều tra xung quanh thì nhìn thấy Khổng Uy một mình đi từ cổng làng về nhà." Phân đội trưởng Lưu nói. "Điều tra viên bèn tiếp cận và bắt giữ luôn."

"Sao các anh không chịu suy nghĩ một chút nhỉ?" Sư phụ nói. "Nếu đúng là Khổng Uy giết người, liệu anh ta có trở về nhà vào đúng lúc này không? Làm thế khác nào tự chui đầu vào rọ?"

"Có lẽ các anh phải đổi 'thăm vấn' thành 'tìm hiểu' rồi." Tôi nói. "Kết quả xét nghiệm vừa cho thấy, tinh dịch không phải của Khổng Uy. Theo phân tích của chúng tôi, về cơ bản có thể loại trừ khả năng anh ta là hung thủ."

"Vậy các anh suy đoán vụ án xảy ra như thế nào?" Phân đội trưởng Lưu hỏi.

"Chúng tôi không muốn gây ảnh hưởng tới công tác thăm vấn điều tra,

tránh tạo ấn tượng chủ quan." Sư phụ đưa tay ra hiệu cho tôi im lặng, rồi nói tiếp. "Trước hết, các anh cần làm rõ Khổng Uy về nhà vào lúc nào? Đã tương tác thế nào với Tiểu Thái? Cả ngày hôm nay anh ta đi đâu?"

Đội trưởng Lưu mở sổ, ghi chép lại lời sư phụ rồi quay trở ra.

Sư phụ vươn vai, nói: "Hôm nay vất vả quá, nên nghỉ ngơi cho sớm. Tuy hiện tại đã xác định là người lạ gây án nhưng trong lòng tôi vẫn có một khúc mắc chưa được tháo gỡ. Nếu tháo gỡ được, sẽ giúp ích rất lớn cho công tác phá án."

"Sư phụ cũng lắm khúc mắc thật đấy." Đại Bảo cười toe toét.

Tôi liếc nhìn Đại Bảo, thầm nghĩ thằng cha này cứ thích chọc vào tổ kiến lửa là sao. Rồi hỏi: "Anh có khúc mắc gì ạ?"

"Chưa nghĩ thông." Sư phụ nói, "sáng mai nói sau."

Trở về nhà khác, tôi gõ cửa phòng bên cạnh. Ra mở cửa là tài xế của sở, nhìn vào trong phòng, thấy Lâm Đào đã nằm ngủ tít thò lò từ lúc nào.

"Thằng ranh này chắc là mệt quá rồi." Tôi cười, bước vào phòng, xoa đầu Lâm Đào. "Tối qua trực ban, hôm nay lại chạy hiện trường cả ngày. Ngủ say thế này chắc không đánh thức nổi đâu, không biết cậu ta có phát hiện được gì không?"

Tài xế lắc đầu, nói: "Em cũng không biết, anh ấy vừa về đã lăn ra ngủ, còn chưa kịp cả tắm gội."

"Thế này thì ngày mai bốc mùi lên mất!" Tôi cười, cùng Đại Bảo trở về phòng.

Do đã được đánh một giấc ở bên ngoài phòng Giám định ADN nên đến

tôi, tôi vẫn khá tỉnh táo.

Tôi bật máy tính, xem lại ảnh chụp vụ án, trấn trở không biết phải bắt đầu từ đâu? Phải mô tả đối tượng tình nghi thế nào đây? Mục đích xâm hại nếu không có điểm gì đặc biệt, thường sẽ làm gia tăng mức độ khó khăn cho công tác điều tra phá án.

"Nhưng những vụ án kiểu này không hề ít." Tôi tự nhủ. "Lực lượng cảnh sát hình sự kiểu gì cũng sẽ tìm ra được một vài manh mối để phá án thuận lợi."

"Anh cảm thấy vụ án này kiểu gì cũng phá được, chỉ là sớm muộn mà thôi." Đại Bảo cũng có chung suy nghĩ với tôi. "Chúng ta có ADN của nghi phạm, cứ lấy mẫu của tất cả đàn ông trong làng mang đi xét nghiệm, chắc chắn sẽ tìm được hung thủ."

"Phải!" Tôi gật đầu nói. "Chúng ta có chứng cứ ADN làm căn cứ, không sợ không phá được vụ án, vấn đề chỉ là tốc độ mà thôi. Anh xem, trên mạng đã đưa tin rồi này."

Dòng tít "Bố chồng nàng dâu lỏa thể chết trong nhà, đối tượng tình nghi đã bị bắt giữ" xuất hiện dày đặc trên khắp các trang báo mạng của thành phố Thanh Hương.

"Có lẽ phóng viên cũng cho rằng Khổng Uy là kẻ gây án." Tôi lắc đầu nói. "Thông tin thật không nhạy bén. Nhưng điều này cũng thúc ép chúng ta phải mau chóng phá án."

Sáng hôm sau, từ sớm sư phụ đã gọi điện réo chúng tôi dậy, nhanh chóng lái xe tới hiện trường. Trên xe, sư phụ nói với chúng tôi, cuộc thẩm vấn Khổng Uy đã kết thúc, và kể vắn tắt tình hình thẩm vấn cho chúng tôi nghe.

Khi Khổng Uy bị bắt, anh ta hết sức kinh ngạc, ngơ ngác không hiểu

chuyện gì. Theo kinh nghiệm của điều tra viên, đúng là anh ta không giống như hung thủ giết người. Sau khi biết tin vợ mình đã thiệt mạng, thoát tiên, anh ta bàng hoàng cực độ, sau đó thì gào khóc thảm thiết. Cùng một lúc mất cả bố lẫn vợ, anh ta đau đớn khóc suốt một tiếng đồng hồ rồi mới gắng gượng trấn tĩnh lại được, bắt đầu kể lại hành tung của mình hôm xảy ra vụ án.

Vào 7 giờ sáng hôm đó, Khổng Uy nhận được điện thoại của Tiểu Thái. Giọng Tiểu Thái vô cùng hốt hoảng, lắp bắp nói rằng sáng sớm nay phát hiện ra bố chồng đã tắt thở, cơ thể cứng đờ. Khổng Uy từ nhỏ được bố một tay nuôi dạy khôn lớn, nghe vợ nói vậy thì nghi ngờ Tiểu Thái không chăm sóc bố chu đáo, hoặc là cố tình sát hại bố mình nên yêu cầu Tiểu Thái giữ nguyên hiện trường, không được động vào thi thể, ở yên trong nhà. Còn anh ta lập tức mua vé tàu trở về Thanh Hương.

Về tới Thanh Hương, đã là 9 giờ tối. Sau khi khóc lóc một hồi bên xác cha, Khổng Uy chợt nhìn thấy ống tiêm trên kệ đầu giường. Anh ta ngờ rằng Tiểu Thái đã cố tình giết chết bố mình liền bạt tai Tiểu Thái hai cái. Nhưng Tiểu Thái phản ứng vô cùng dữ dội, nói rằng nửa năm qua, chị ta đã chăm sóc bố chồng hết sức tận tụy, vậy mà bây giờ lại bị ngờ oan. Tiểu Thái giận dữ đến mức giật đứt cả dây điện thoại, cầm cả bàn điện thoại ném vào điều hòa. Thấy Tiểu Thái kích động đến vậy, Khổng Uy cũng thấy rối bời, nhưng cơn tức giận vẫn chưa nguôi nên đạp cửa bỏ đi. Anh ta vào quán Internet ngủ lại một đêm, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Tiểu Thái có lẽ bị mắng oan thật. Thế là cả ngày hôm nay, anh ta tìm đến công ty dịch vụ tang lễ trong thành phố để xin tư vấn chuyện tang ma.

"Khổng Uy cả ngày hôm nay đều ở công ty dịch vụ tang lễ." Sư phụ nói.
"Chuyện này đã được xác thực."

"Khi anh ta giận dữ bỏ đi, có đóng cửa lại không?" Tôi hỏi.

"Khổng Uy nói rằng không nhớ." Sư phụ nói.

"Có vẻ như chúng ta lại đoán đúng rồi." Tôi nói. "Có lẽ đúng là có người lên vào nhà anh ta thật."

*

Tái khám nghiệm hiện trường cũng là một công việc quan trọng đối với pháp y, nhiều khi hôm nay gặp bế tắc ở vấn đề này, sau một thời gian xem lại, vấn đề lại được giải quyết chóng vánh.

Sau khi tới hiện trường, tôi thấy Lâm Đào và các nhân viên pháp chứng của Công an huyện Thanh Hương đều đã có mặt ở hiện trường.

"Thằng ranh này tối qua chắc ngủ ngon lắm đây!" Tôi tự nhủ rồi đi về phía các nhân viên pháp chứng đang xúm quanh chiếc giường trong gian phòng phía đông.

Lâm Đào mặt mũi tươi tỉnh cầm nguồn sáng nhiều dải chiếu về phía giường.

"Có phát hiện gì không? Tôi hỏi.

Lâm Đào khẽ gật đầu, nói: "Có! Cậu hãy xem đôi dép của Tiểu Thái!"

Tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới sàn nhà, sát thành giường có một đôi xăng đan nữ xếp ngay ngắn, dưới đế và bên cạnh dính một chút bùn đất màu vàng nhạt.

"Đôi dép làm sao kia?" Tôi hỏi. "Trước hôm xảy ra vụ án, trời đổ mưa, chị ta đã ra vườn nên dép mới dính bùn."

"Kết hợp với dấu vết trên giường." Lâm Đào chỉ vào chính giữa chiếc chiếu trải trên mặt giường.

Sư phụ cũng vươn cổ lại nhìn, nói: "Không dùng đèn chiếu đặc biệt đúng

là không thể nhìn ra được. Đây là dấu vết giẫm đạp giày giụa?"

Lâm Đào nói: "Đúng vậy. Tối qua em đã phát hiện ra nhưng chưa chắc chắn, sáng nay xem xét kỹ lại một lần nữa, còn mang mẫu về soi dưới kính hiển vi. Có thể khẳng định đây là dấu vết giẫm đạp, hơn nữa, còn là do đôi dép xăng đan nữ để lại."

"Nếu là như vậy," trên mặt sư phụ bùng lên một nét cười tự tin, "khúc mắc trong lòng tôi đã được tháo gỡ một nửa rồi."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Người Đẹp Bên Song (5)

"Sư phụ có khúc mắc gì vậy?" Thói tò mò của tôi lại trỗi dậy.

Sư phụ đeo găng tay, lấy từ trong hòm vật chứng ra bộ quần áo mà Tiểu Thái đã mặc trước khi bị sát hại. Một chiếc váy liền màu trắng trông giống như váy ngủ và một chiếc quần lót màu trắng, đều đã bị xé rách toạc.

"Trên giường có dấu vết chà đạp của Tiểu Thái, đúng không?" Sư phụ hỏi.

Tôi đáp: "Vâng!"

Sư phụ hỏi tiếp: "Nói lên điều gì?"

Tôi nghĩ một lát rồi, nói: "Em hiểu ý rồi, ý sư phụ là lúc bị xâm hại, Tiểu Thái vẫn đi dép?"

"Phải rồi!" Sư phụ nói. "Cô ấy bị đè xuống giường xâm hại trong lúc vẫn đi dép xăng đan, thế nhưng tại sao đôi dép lại được bày ngay gần ở bên cạnh giường?"

"Phải tháo dép của nạn nhân ra thì mới cởi được váy?" Tôi nói.

"Cậu thấy váy bị xé tan tành thế này thì có cần cởi dép nữa không?" Sư phụ giữ chiếc váy rách tả tơi.

Tôi gật đầu, thừa nhận: "Phải, mà dù không bị xé rách thì cởi loại váy này cũng không cần phải tháo dép."

"Em am hiểu chuyện cởi quần áo gấm nhĩ." Đại Bảo đứng bên cạnh châm chọc.

Sư phụ lừ Đại Bảo một cái, nói: "Nghiêm túc đi! Không cần cởi dép mà vẫn có thể hoàn thành toàn bộ quá trình hiếp dâm, giết người, vậy thì tại sao hung thủ còn phải cởi dép của nạn nhân ra?"

"Phải, điểm mấu chốt là trên cơ thể nạn nhân lại không có nhiều vết thương do kháng cự." Tôi cầm chiếc dép lên nhìn, nói. "Kiểu xăng đan cũ này muốn giật ra cũng không phải dễ. Móc khóa dép đã được mở ra, cho thấy hung thủ trước tiên phải tháo quai dép, sau đó mới cởi dép nạn nhân ra. Nếu như vậy, hung thủ còn tay đâu để khống chế nạn nhân nữa?"

"Khi hung thủ cởi dép ra, nạn nhân đã mất khả năng chống cự." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, nói: "Tổn thương gây ra trong quá trình cưỡng hiếp có phản ứng sống rõ rệt, điều này chứng tỏ sau khi hung thủ thực hiện hành vi cưỡng hiếp, giết người mới tháo dép của nạn nhân ra. Đây đúng là một hành động dư thừa rất kỳ quặc."

"Bởi vậy tôi mới nói rằng khúc mắc của mình đã được tháo gỡ một nửa." Sư phụ nói. "Tới nhà xác, khám nghiệm lại tử thi."

Trên xe, tôi băn khoăn hỏi sư phụ: "Khi chúng ta khám nghiệm tử thi, không phát hiện ra trên chân của nạn nhân có vết xước hay vết thương nào. Hơn nữa, tối hôm qua, em còn quan sát rất kỹ từng tấm ảnh chụp, không thấy bàn chân của nạn nhân có gì khác thường."

"Đừng vội!" Sư phụ xua tay. "Nếu là tổn thương nhẹ, có lẽ rất khó phát hiện ra. Nhưng sau khi thi thể đưa vào kho đông lạnh, tổn thương sẽ hiện ra rõ hơn."

Tôi gật đầu đồng ý. Đúng vậy, trong rất nhiều vụ án, sau khi thi thể được làm lạnh, những tổn thương chưa phát hiện trước đó lại hiện lên rất rõ. Cuốn "Tạp chí Pháp y học" cũng đã từng công bố một bài nghiên cứu có tên là "Phát hiện tổn thương trên thi thể bằng phương pháp đông lạnh."

Suốt dọc đường, không ai nói với ai lời nào, chúng tôi mau chóng tới phòng bảo quản tử thi trong nhà xác.

Trong tiếng động cơ máy lạnh chạy ầm ầm điếc tai, chúng tôi mau chóng tìm thấy tủ bảo quản thi hài của Tiểu Thái. Thi thể vừa được lôi ra, ánh mắt chúng tôi đều đổ dồn vào tổn thương trên ngón chân Tiểu Thái.

"Đúng là có tổn thương thật!" Tôi kinh ngạc thốt lên.

"Đáng lẽ trong lần khám nghiệm tử thi đầu tiên, chúng ta đã phải phát hiện ra mới phải." Sư phụ đeo găng tay, dùng kẹp cầm máu cạo khê vào vị trí tổn thương. "Biểu bì hơi bong tróc, nhưng trong lần khám nghiệm đầu tiên đã không phát hiện ra, bởi vì nó hoàn toàn đồng nhất với màu sắc của phần da xung quanh."

Tôi dùng kẹp cầm máu gấp lấy một miếng bông gòn thấm cồn, lau lên chỗ tổn thương, mấy chỗ biểu bì bong tróc dần dần hiện rõ.

"Đây là tổn thương trong lúc hấp hối (1)." Tôi nói. "Biểu bì bong tróc nhưng lại không thấy có hiện tượng xuất huyết rõ rệt, chỉ thấy xuất huyết rất nhẹ dưới da, đó là đặc trưng của tổn thương vào thời điểm sắp chết."

(1) Tổn thương khi sắp chết là chỉ tổn thương vào giai đoạn não đã tử vong nhưng một phần tế bào tổ chức vẫn chưa dừng hẳn hoạt động nên sẽ có phản ứng sống mờ nhạt.

"Như vậy chúng tôi chứng tỏ chúng ta đã suy luận chính xác." Sư phụ nói. "Sau khi Tiểu Thái bị bóp cổ đến chết, hoạt động của tế bào trong cơ thể vẫn chưa

dừng, đúng lúc đó, hung thủ đã tháo xăng đan của Tiểu Thái, gây ra vết trầy xước trên ngón chân nạn nhân. Các cậu nghĩ xem, là thứ gì đã gây ra vết xước?"

"Các vết tổn thương xếp thành một hàng đều đặn, mỗi vết dài chưa tới 0,5 centimet, rộng không tới 1 minimet." Tôi bỗng lạnh toát sống lưng. "Vết răng!"

"Sau khi cưỡng hiếp giết người, còn cắn chân nạn nhân?" Đại Bảo trợn trừng mắt.

"Chưa gặp bao giờ à?" Sư phụ nói. "Tôi cũng rất hiếm khi gặp phải, kẻ này có sở thích âu yếm bàn chân."

"Nhưng em nghe nói kẻ có sở thích âu yếm bàn chân chỉ đam mê bàn chân thôi, chứ không có hứng thú với các vị trí khác." Tôi nói. "Trong khi vụ án này lại có hành vi cưỡng hiếp."

"Cậu nói đúng." Sư phụ nói. "Nhưng bệnh lý lệch lạc tình dục khác nhau ở mỗi người, có người tuy có sở thích âu yếm bàn chân nhưng vẫn có hành vi tình dục bình thường, có người mắc hội chứng ái tử thi hay ấu dâm cũng sẽ có hành vi tình dục với người bình thường. Người có sở thích âu yếm bàn chân sau khi hiếp dâm không đạt được cực khoái nên mới tiếp tục xâm hại bàn chân nạn nhân để được thỏa mãn."

Sư phụ im lặng một lát rồi quay sang nói với Lâm Đào: "Tôi thấy tổn thương này đã có đủ điều kiện để lấy mẫu răng làm chứng cứ, cũng giống như mẫu ADN."

Lâm Đào gật đầu, bấm điện thoại gọi cho nhân viên pháp chứng của Công an huyện lập tức mang theo dụng cụ lấy mẫu răng tới nhà xác.

*

Tối tổ chuyên án, sư phụ trình bày toàn bộ nội dung công việc mà chúng tôi đã thực hiện, đồng thời khoanh vùng phạm vi điều tra: "Có thể dễ dàng nhận thấy, đây là một vụ án hung thủ lén vào nhà hiệp dân, giết người. Hung thủ có lẽ là một kẻ biến thái tình dục, cụ thể hơn là một kẻ có sở thích âu yếm bàn chân. Kẻ này bình thường rất thích nhìn chân người khác, thích lấy tất của người khác, thậm chí thích người khác giẫm đạp lên mình. Còn về phạm vi điều tra, có lẽ nên khoanh vùng trong làng xóm lân cận."

"Vì sao không phải là làng này?" Phân đội trưởng Lưu hỏi đúng thắc mắc của tôi.

"Nếu nói về căn cứ thì vẫn chưa đầy đủ." Sư phụ nói. "Là trực giác mách bảo. Tôi cảm thấy nếu là người trong làng này muốn thực hiện hành vi hiệp dân thì kiểu gì cũng tìm được cơ hội, chẳng hạn như lúc Tiểu Thái mở cửa đi đâu hay từ bên ngoài quay về nhà vào ban ngày. Nhưng nếu là người làng khác, nếu cứ quanh quẩn rình mò trong làng sẽ thu hút sự chú ý của người dân, nên hẳn mới chọn lúc đêm tối để hành động. Chúng ta đã biết, Tiểu Thái là người thận trọng dè dặt, đêm nào cũng khóa chặt cổng cửa. Chỉ vì sơ suất của Không Uy mới ngẫu nhiên tạo cơ hội cho kẻ xấu đột nhập. Tôi tin rằng, hung thủ rất thường xuyên lảng vảng quanh khu vực hiện trường vào buổi tối nên mới chộp được cơ hội này."

"Thôi được!" Phân đội trưởng Lưu nói. "Đối tượng cần khoanh vùng sẽ là nam thanh niên khỏe mạnh trong làng lân cận từng đi qua khu vực hiện trường vào buổi tối, hoặc tối đến thường xuyên lảng vảng gần hiện trường, có thể có sở thích âu yếm bàn chân. Đồng thời cũng phái một vài cảnh sát điều tra người trong thôn này. Đã có manh mối là có sở thích âu yếm bàn chân, tôi tin rằng tỉ lệ phá án thành công sẽ khá cao. Có mẫu ADN làm chứng cứ, không sợ nhận diện được hung thủ."

"Tôi có một manh mối." Một viên cảnh sát khu vực giơ tay nói.

"Anh nói đi!" Trong mắt sư phụ ánh lên một tia hy vọng.

"Cách đây nửa năm, chúng tôi từng xử lý một thằng bé, nhà ở làng bên cạnh hiện trường vụ án." Viên cảnh sát khu vực nói. "Có người bắt quả tang nó lấy trộm đồ lót của phụ nữ, cho là kẻ biến thái nên đã giải tới đồn cảnh sát chúng tôi. Lúc đó chúng tôi rất ngạc nhiên, vì trong số các tang vật thu giữ, ngoài đồ lót phụ nữ còn có cả tất chân."

"Thằng bé? Bao nhiêu tuổi rồi?" Sư phụ hỏi.

"15 tuổi."

"Không phải chứ?" Phân đội trưởng Lưu kêu lên. "Trẻ con bây giờ phát triển sớm thế à?"

Sư phụ liếc nhìn phân đội trưởng Lưu, nói: "Sao lại không thế? Nếu không có chính sách kế hoạch hóa gia đình, 30 tuổi lên chức ông cũng là chuyện thường tình. 15 tuổi, hoàn toàn có khả năng tình dục."

"Em cảm thấy rất có thể." Tôi nói. "Vết thương do bị khống chế trên tay nạn nhân rất nhẹ, thậm chí trên mặt chiếu còn lưu lại một lượng lớn vết giẫm đạp giầy giũa, cho thấy sức khỏe của hung thủ có hạn. Nếu là một người đàn ông cường tráng, tổn thương gây ra sẽ phải nghiêm trọng hơn rất nhiều."

"Thế thì thằng bé này không chỉ có sở thích âu yếm bàn chân mà còn mắc hội chứng ái vật." Sư phụ đồng ý với quan điểm của tôi. "Tình hình của đối tượng này như thế nào? Buổi tối có thể ra khỏi nhà được không?"

"Có thể." Viên cảnh sát khu vực nói. "Đối tượng từ nhỏ đã không sống với cha mẹ, được ông bà nội nuôi lớn. Hai năm trước, bà nội qua đời, ông nội không quản nổi nó, ngày nào nó cũng trốn học, lông bông ngoài đường."

"Bắt người!" Đội trưởng Lưu đập bàn đánh chát.

*

Sư phụ dẫn tôi, Đại Bảo và Lâm Đào tới phòng giám sát ở bên cạnh phòng thẩm vấn, theo dõi trực tiếp cuộc hỏi cung cậu thanh niên choai mặt mũi để coi qua màn hình máy tính.

Do ADN và mẫu răng đều trùng khớp nên điều tra viên hết sức tự tin. Chỉ một lúc sau, trước những câu hỏi nghiêm khắc của điều tra viên, thằng bé đã phải cúi đầu nhận tội.

"Cháu không muốn giết chị ấy." Thằng bé sụt sùi. "Cháu rất thích chị ấy, thích từ lâu rồi, nhưng chị ấy không biết cháu."

"Tại sao cậu lại thích chị ấy?" Điều tra viên hỏi. "Cậu thường xuyên gặp chị ấy phải không?"

"Mấy tháng vừa rồi, lúc nào nhớ chị ấy, cháu lại trèo tường vào trong sân nhà chị ấy, đứng bên ngoài cửa sổ chống trộm ngắm chị ấy qua khe rèm. Chân của chị ấy đẹp lắm, rất rất đẹp."

Sư phụ nhìn sang Lâm Đào, Lâm Đào liền hiểu ý: "Nếu tìm thấy vật chứng dấu vết mà thằng bé để lại trên tường sẽ phá được vụ án. Em sẽ tới đó ngay để tìm thử xem sao." Nói xong, Lâm Đào xách hòm dụng cụ đi luôn.

"Kể lại sự việc tối hôm đó đi!" Điều tra viên nói.

"Tối hôm ấy, cháu ra quán Internet, chơi một lúc thì nhớ chị ấy quá nên cháu đi đến gần nhà chị ấy. Cháu thấy cổng nhà chị ấy khép hờ, thế là cháu không cần phải trèo tường nữa, cứ thế đi thẳng vào trong." Thằng bé quệt nước mắt, kể tiếp. "Cháu vào trong sân, nhìn qua khe cửa sổ, cháu thấy chị ấy đang gục xuống đầu giường khóc nức nở. Cháu thấy nóng ruột nên đẩy thử vào cánh cửa nhà, nào ngờ cánh cửa lại mở ra luôn. Cháu chỉ định vào an ủi chị ấy thôi, nào ngờ vừa trông thấy cháu, chị ấy đã hét toáng lên, còn vớ lấy

cái chổi bên cạnh đánh cháu. Chị ấy càng làm thế, cháu lại càng bị kích thích. Thế là cháu đẩy chị ấy xuống giường, bịt miệng chị ấy, bóp cổ chị ấy."

"Cậu định cưỡng hiếp chị ấy?" Điều tra viên hỏi.

"Mới đầu thì không, đầu tiên cháu chỉ muốn ngăn không cho chị ấy kêu lên thôi." Thăng bé nói. "Nhưng khi chân chị ấy cứ đạp liên tục lên chân cháu thì cháu không thể kiềm chế được nữa, cho nên..."

Thấy tôi bưng bưng cảm phần, sư phụ vỗ nhẹ vào vai tôi rồi đứng dậy, bước ra mở cửa phòng giám sát: "Đi thôi, không cần nghe tiếp nữa, hoàn toàn trùng khớp với phân tích của chúng ta. Tôi biết cậu căm hận nhất là tội phạm hiếp dâm."

Tôi cũng đứng dậy, giận dữ nhìn vào thăng nhóc trên màn hình máy tính, sau đó lắc đầu, cùng Đại Bảo đi ra khỏi phòng giám sát.

"Vụ án đã được phá, các cậu không có cảm nghĩ gì à?" Sư phụ hỏi.

"Ờ... sư phụ đúng là quá siêu." Đại Bảo nịnh nọt.

"Tôi hỏi cảm nghĩ của các cậu về vụ án này cơ mà." Sư phụ lừ mắt với Đại Bảo.

Đại Bảo nói: "Ờ, thì... thì... cần phải chú ý tới sức khỏe tâm lý của những đứa trẻ thiếu cha mẹ."

"15 tuổi, mức án sẽ không quá nặng, chỉ mong có thể uốn nắn được chương ngại tâm lý tình dục cho thăng bé."

Sư phụ quay sang nhìn tôi: "Cậu thì sao? Tôi biết cậu sẽ không bao giờ cảm thông với tội phạm hiếp dâm."

Tôi khẽ gật đầu rồi lên giọng triết lý: "Hóa ra đẹp cũng là một cái tội."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (1)

Con người là động vật duy nhất biết đỏ mặt, cũng là động vật duy nhất cần phải đỏ mặt.

Mark Twain

Công việc của bác sĩ pháp y chẳng có gì thú vị. Đối tượng tiếp xúc không phải người bị thương cũng là người tử nạn, bởi vậy, chúng tôi lúc nào cũng chỉ mong mình hết việc. Pháp y mà thất nghiệp thì thiên hạ được yên bình.

Thế nhưng, trong những ngày hè nóng nực, phòng Pháp y đã đón nhận một tin vui trong công tác khiến mọi người hết sức phấn khởi.

Lý Đại Bảo đã không phụ kỳ vọng của mọi người, xuất sắc vượt qua mười bảy bác sĩ pháp y cấp cơ sở khác, trúng tuyển vào phòng Pháp y của sở Công an tỉnh trong kỳ thi tuyển vừa qua. Sau khi kết quả được công bố, Lý Đại Bảo đã danh chính ngôn thuận trở thành một thành viên của phòng Pháp y thuộc sở Công an tỉnh.

Phòng Pháp y là đơn vị bận rộn nhất trong bộ phận kỹ thuật hình sự của sở Công an tỉnh, có thêm được một bác sĩ pháp y có khả năng công tác độc lập là chuyện rất đáng mừng. Bạn gái của Lý Đại Bảo cũng làm việc ở sở Công an tỉnh nên được điều chuyển đến đây là một điều hết sức may mắn đối với Đại Bảo. Song hỷ lâm môn, đáng để mở tiệc ăn mừng.

Buổi tiệc mừng hôm đó, Lý Đại Bảo nghiêm nhiên là chủ xị, cũng nghiêm nhiên là người uống nhiều nhất. Bởi vậy sau khi "chiến" hết vài cân tôm hùm

và vài chai rượu trắng trong một quán vỉa hè, Lý Đại Bảo càng thêm phần khích, đẩy gọng kính trên sống mũi, xoa mạnh bộ mặt đỏ gay, hô vang:
"Nào... đi, Karaoke!"

Phòng Pháp y đều là người trẻ tuổi, hát karaoke thì thôi rồi, người sau bốc hơn người trước, nhìn các "ca sĩ" đua nhau giật mic, tôi viện cớ say rượu, ngả người trên ghế sofa lôi điện thoại ra chat với Linh Đan. Đại Bảo không biết đã gục ngã trên ghế sofa bên cạnh tôi từ lúc nào, không còn biết trời trăng gì nữa, ngáy rền như sấm.

Điện thoại trên tay tôi bỗng rung bần bật, trên màn hình hiện lên hai chữ "sư phụ."

Tôi dựng ngược tóc gáy, thầm nghĩ lạ trời đừng có vụ án nào nữa nhé, sắp 12 giờ rồi, chẳng lẽ lại phải lên đường ngay trong đêm? Nhưng tôi đã uống rượu, theo năm lệnh cấm thì tôi không thể chạy hiện trường khi trong người có hơi men, mà toàn bộ phòng Pháp y ai cũng ngất ngư cả rồi, làm thế nào đây? Cũng may là sở Công an tỉnh chưa có quy chế trực ban cho từng phòng, nếu không thì chúng tôi đã phạm quy cả rồi.

Tôi vội vàng đứng dậy, tìm chỗ yên tĩnh bấm nghe.

"Sao ồn ào thế? Cậu đang làm gì vậy?" Giọng sư phụ vang lên.

"Đang... đang hát ạ."

"Sao không ai chịu nghe máy thế?" Sư phụ hỏi. Tôi thầm nghĩ, đang mải gào rú thế kia, làm gì còn ai nghe thấy tiếng chuông điện thoại nữa?

"Dạ, tối nay trong phòng có tiệc anh ạ!"

"Đừng quây nữa, về ngay, sáng mai cử người đi khám nghiệm hiện trường."

Cuối cùng thì trái tim tôi cũng đã trở về đúng chỗ, cứ cho chúng tôi thời gian nghỉ ngơi thì khám nghiệm hiện trường có gì phải ngại?

"Vâng, bọn em về ngay đây. Ngày mai là hiện trường gì vậy, em và Đại Bảo đi, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Tôi lấy lại bình tĩnh, dứt khoát trả lời.

"Tai nạn giao thông." Sư phụ nói cụt lủn.

"Tai nạn giao thông? Tai nạn cũng cần tới chúng ta sao?" Tuy chúng tôi thuộc bộ phận giám định vật chứng, nhưng kỹ thuật hình sự đa phần là để phục vụ cho vụ án hình sự nên chúng tôi cũng thường tự coi mình là cảnh sát hình sự, do đó lấy làm khó hiểu khi tai nạn giao thông cũng cần đến chúng tôi.

"Sao? Có ý kiến gì? Chúng ta phục vụ cho toàn bộ ngành cảnh sát kia mà. Giám định thương tật không liên quan tới trị an sao? Xét nghiệm chất độc không liên quan tới phòng chống ma túy sao? Giám định giấy tờ không liên quan tới điều tra tội phạm kinh tế sao?" Sư phụ tỏ ra bức bối trước suy nghĩ thiên cận của tôi, tuôn ra một tràng giáo huấn.

"Vâng, em biết rồi, mai em sẽ đi." Đã vỗ ngực ra oai thì tôi cũng chỉ còn biết hậm hực tuân mệnh.

Kết thúc cuộc gọi điện thoại, tôi lập tức hô hào mọi người thu dọn rồi giải tán ra về. Lúc này, Đại Bảo đã say quắc cần câu, ngật ngưỡng bước ra khỏi quán karaoke.

Trên xe taxi, các thành viên trong phòng đều tò mò hỏi tôi về vụ án ngày mai.

"Tình hình cụ thể vẫn chưa rõ." Tôi nói. "Nghe sư phụ bảo, trên một đoạn đường quốc lộ vắng vẻ ở huyện Đan Bắc xảy ra tai nạn giao thông, một người

tử vong."

"Tai nạn giao thông mà cũng bắt chúng ta tới, thế thì chạy đến rã giò cũng chẳng hết!" Bác sĩ pháp y Tiêu kêu lên.

"Em đoán là vụ án khiếu nại qua thư." Tôi nói.

"Làm gì có chuyện vụ án vừa xảy ra đã viết thư khiếu nại?" Anh Tiêu thắc mắc.

"Không chừng người nhà thấy nghi ngờ nên đã có phản ứng dữ dội." Tôi nói.

Lúc này, Đại Bảo bỗng ngẩng phắt đầu lên, đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn tôi chòng chọc.

Tôi giật nảy mình, hỏi: "Sao thế? Sao anh lại nhìn em?"

Đại Bảo lập cập lấy từ trong túi áo ra một chiếc micro, chọc vào sát miệng tôi, nói: "Trưởng phòng Tần, hát một bài nhé!"

Tôi méo mặt: "Này, anh tỉnh lại đi! Còn lấy trộm cả micro của người ta nữa! Anh tài, phiền anh quay lại chỗ cũ, để tôi trả micro cho người ta đã."

*

Đến sáng hôm sau, tôi đã tỉnh rượu hoàn toàn, tinh thần phấn chấn bước lên xe khám nghiệm hiện trường. Đợi hơn chục phút sau mới thấy Đại Bảo đi xe đạp điện loạng choạng lao vào cổng chính của sở Công an tỉnh.

Nhìn vào bộ mặt phờ phạc của Đại Bảo, tôi biết tối qua anh ta đúng là đã uống quá nhiều.

"Anh ổn chứ?" Tôi hỏi. "Hay là anh đừng đi nữa, em với anh Tiêu đi là

được rồi."

Đại Bảo lắc đầu: "Đây là vụ án đầu tiên sau khi anh trở thành nhân viên chính thức của sở Công an tỉnh, không những nhất định phải đi, mà còn nhất định phải thành công."

"Anh nhìn cái bộ dạng của anh kìa!" Tôi bật cười. "Tối qua còn chôm cả micro của người ta nữa."

Đại Bảo lắc đầu cãi phăng: "Lúc ấy anh say quá rồi, em bốc phét thể nào chẳng được."

"Có rất nhiều người làm chứng đấy nhé, anh định chối mà được à?" Tôi phá lên cười.

Trêu chọc Đại Bảo suốt dọc đường đi, chúng tôi chẳng mấy chốc đã tới thị trấn Đan Bắc. Đan Bắc là huyện trực thuộc thành phố Vân Thái, nằm ở phía chính bắc của thành phố, là huyện nghèo cấp quốc gia. Xe chúng tôi đi qua thị trấn, tiến vào vùng ngoại ô, thấy nhà cửa hai bên đường đều dột nát cũ kỹ, chất lượng đường mỗi lúc một tệ. Xe xóc nảy suốt nửa tiếng đồng hồ khiến Đại Bảo nôn thốc nôn tháo, cuối cùng cũng đỗ lại trên một con đường đá trông khá đẹp. Phân đội trưởng Hoàng của công an huyện Vân Thái đã đứng chờ sẵn ở bên vệ đường, thấy chúng tôi đến thì bước lại, thân mật bắt tay từng người. Chúng tôi đã không gặp nhau kể từ sau vụ án sát hại cô chủ siêu thị.

"Phân đội trưởng cũng đến cơ à. Vụ án gì mà nghiêm trọng thế?" Tôi hỏi.

"Chiều qua, người ta phát hiện thấy xác một bé gái trên con đường này, bác sĩ pháp y của Công an huyện phán đoán sơ bộ là tử vong do tai nạn giao thông." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Tuy nhiên, phía cảnh sát giao thông lại không cho đây là một vụ tai nạn. Do bất đồng quan điểm nên muốn mời mọi

người tới, tránh để kẻ xấu thoát tội, người tốt hàm oan."

Tôi bước tới giữa con đường, nhìn khắp xung quanh, nói: "Điều tra hiện trường tai nạn giao thông không phải là sở trường của chúng em. Thế phía cảnh sát giao thông nói sao?"

"Phía cảnh sát giao thông đã kiểm tra mặt đường, cảm thấy rất bất thường, bởi lẽ hiện trường không có vết phanh." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Tuy nhiên, bác sĩ pháp y lại cho rằng tổn thương ở bên ngoài thi thể mang đặc điểm của tổn thương do tai nạn giao thông."

"Cũng có nghĩa là, tình hình hiện trường và tình hình tử thi không nhất quán." Tôi chau mày.

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Đúng vậy, hiện trường tai nạn giao thông, đặc biệt là hiện trường tai nạn chết người, đáng lý ra phải có vết phanh xe mới đúng."

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Bị xe tông có hai tình trạng: Thứ nhất, người lái xe đột nhiên phát hiện ra có người trước mặt nên giật mình phanh gấp, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà vẫn tông vào người ta. Thứ hai, người lái xe hoàn toàn không nhìn thấy nạn nhân, sau khi gây ra tai nạn mới biết đã đâm phải người. Nhưng dù là tình trạng nào cũng đều phải lưu lại vết phanh xe ở hiện trường."

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Đúng vậy, đặc biệt là mặt đường đá có lực ma sát rất lớn, đáng lẽ càng dễ lưu lại dấu vết mới phải."

Tôi đứng ở giữa con đường đá, đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Đây là một con đường quốc lộ nối liền giữa hai ngôi làng, vắng vẻ hẻo lánh, trong thời gian chúng tôi đứng đó, hầu như không có xe cộ qua lại. Cảnh sát khu vực cho chúng tôi biết, lượng xe qua lại nơi đây cực ít, tai nạn giao thông rất hiếm khi xảy ra.

Ở chính giữa con đường có một hình người được vẽ bằng phấn trắng, có lẽ chính là vị trí thi thể của bé gái lúc xảy ra tai nạn.

"Sự việc xảy ra lúc nào?" Tôi hỏi.

"6 giờ chiều qua, người dân đi gặt trở về đã phát hiện ra."

Phụ trách pháp y của huyện Đan Bắc là một đồng chí nữ, họ Hồng, học cùng trường với tôi. Nữ pháp y ở đâu cũng hiếm, nữ pháp y làm công tác hiện trường lại càng quý hiếm hơn. Chị Hồng bổ sung: "6 giờ 30 phút chúng tôi tới hiện trường, căn cứ theo thân nhiệt của thi thể, có lẽ đã tử vong khoảng hai tiếng đồng hồ trước đó."

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện này đúng là rất bất thường."

Phân đội trưởng Hoàng rất nhạy cảm, lập tức nghẽn cổ chăm chú lắng nghe.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nói: "Cô bé tử vong vào lúc hơn 4 giờ chiều, nhưng anh xem, quãng đường này rộng rãi thoáng đãng, khó mà xảy ra tai nạn giao thông được."

Đại Bảo gật đầu, cố nín nhịn cảm giác nôn nao sau một đêm bí tỉ, nuốt ực một cái rồi nói: "Hơn 4 giờ chiều, trời vẫn rất sáng, lái xe có thể nhìn thấy rất rõ tình trạng đường đi, người đi bộ cũng dễ dàng quan sát xe cộ qua lại từ hai phía."

Tôi nói: "Đúng vậy, điểm mấu chốt là nạn nhân nằm ở chính giữa mặt đường, trừ khi đang băng sang đường, nếu không sẽ không thể bị xe tông ở giữa đường. Tầm nhìn thoáng đãng thế này, con đường lại thẳng tắp thế kia, khó mà xảy ra tai nạn bất ngờ được."

Chị Hồng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Các anh muốn nói, đây là vụ án giết người vớt xác, tạo ra hiện trường tai nạn giao thông giả?"

Tôi khẽ gật đầu: "Hai năm về trước, tại huyện Dương Cung đã xảy ra một vụ án (1), ban đầu, mọi người đều cho là tai nạn giao thông, nhưng sau khi phân tích tình hình tổn thương, chúng em lại phát hiện ra đó là một vụ án giết người."

(1) Xem vụ án "Kỵ sĩ tử vong", tập 1 "Người giải mã tử thi".

"Đúng là có vụ án làm giả hiện trường tai nạn giao thông thật à?" Chị Hồng kêu lên.

"Em cho rằng có lẽ vụ án này cũng tương tự như vụ án kia." Đại Bảo nói. "Chưa biết chừng bên trong còn có uẩn khúc gì cũng nên."

"Không được có ấn tượng chủ quan, còn phải xem chứng cứ nữa." Tôi nói. "Chị Hồng, ở hiện trường có vật chứng gì không?"

"Nạn nhân nằm sấp, mặc một chiếc áo phông màu xanh lam có một hàng cúc sau lưng. Sau lưng áo cô bé bị thủng một lỗ, chúng tôi nhặt được một chiếc cúc áo rơi trên mặt đường gần đó. Những chiếc khác vẫn còn nguyên trên áo."

Chị Hồng vừa nói, vừa lấy từ trong hộp đựng vật chứng ra một túi nilon trong suốt, bên trong đựng một chiếc cúc áo màu vàng, trong lỗ đơm cúc áo vẫn còn sót lại vài vụn chỉ màu xanh lam.

Tôi đeo găng tay, cầm túi đựng vật chứng lên, quan sát tỉ mỉ chiếc cúc áo. Tôi khẽ lắc túi, để chiếc cúc lăn qua lăn lại, khiến vụn chỉ xanh rơi ra ngoài.

Tôi cầm kính lúp lên, chăm chú sẫm soi vụn chỉ dính trên cúc áo, mạch tự duy bắt đầu hỗn loạn.

"Lạ thật!" Tôi chau mày. "Thế này thì trông lại rất giống tai nạn giao thông."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (2)

"Đúng vậy!" Đại Bảo cũng tiến lại gần, nói, "nếu là tạo hiện trường tại nạn giao thông giả, mang vứt xác ở đây, làm gì có chuyện còn nhớ mang theo cả cúc áo đứt tới hiện trường nữa? Nếu như vậy thật thì hung thủ cũng tính toán kỹ lưỡng thật đấy."

"Ngoài ra," tôi bổ sung, "vụn chỉ bên trong lỗ đơm cúc vẫn còn, cho thấy sau khi chiếc cúc rơi xuống thì không bị dịch chuyển đi đâu nữa. Nếu không, chỉ dính trên đó đã bung ra rồi."

"Nhưng nếu như địa điểm hành hung chính là ở chỗ này?" Phân đội trưởng Hoàng giả thiết.

Tôi khẽ gật đầu: "Hiện trường cũng chỉ có bấy nhiêu manh mối, sau khi khám nghiệm tử thi, có lẽ sẽ tìm ra chứng cứ mâu chốt."

*

Huyện nghèo cấp quốc gia đương nhiên không thể có phòng giải phẫu tử thi đạt tiêu chuẩn, đến cả nhà xác trông cũng rất lụp xụp. Vừa bước vào phòng bảo quản thi thể, một thứ mùi gớm ghiếc đã xộc thẳng vào mũi, chất lượng tử bảo quản thi hài thật tệ hại. Môi trường u ám đến rợn người, không khí nồng nặc mùi tro xương pha trộn với mùi xác thối liên tục kích thích thần kinh khứu giác của chúng tôi, với người bình thường, ở đây dù chỉ một phút cũng chẳng khác nào hành xác.

Chúng tôi tới trước quan tài kính đựng thi thể của cô bé. Nói là quan tài

kính, kỳ thực chỉ là một chiếc tủ làm lạnh để hở mặt trên, được đẩy bằng một tấm chất dẻo trong suốt. Khi mở nắp ra, nhìn thấy bên trong là thi thể một bé gái gầy gò. Cô bé chỉ mới chớm dậy thì, cao tầm mét rưỡi, trông rất ốm yếu.

Vừa nhìn, tôi đã giật mình kinh hãi trước khuôn mặt biến dạng nghiêm trọng của cô bé. Toàn bộ lớp da mặt bên trái đã bị bóc hết, phơi trần máu thịt đỏ lôm, mí mắt bên trái cũng bị lật ngược, lộ ra phần kết mạc trắng nhợt. Nhưng dù là như vậy, vẫn khó lòng che giấu vẻ đẹp thanh tú của nửa khuôn mặt bên phải. Làn da bên phải tuy đã mất đi vẻ hồng hào nhưng vẫn rất mịn màng trắng trẻo.

Khuôn mặt nửa thiên thần nửa ác quỷ này khiến cho tất cả những người có mặt phải bàng hoàng.

Tôi khẽ thở dài một tiếng.

"Ma sát nghiêm trọng thế kia, không phải là tai nạn giao thông thì khó mà gây ra được." Chị Hồng nôn nóng chứng minh phán đoán của mình là chính xác.

Tôi xua tay, tỏ ý bảo chị Hồng chớ vội kết luận, sau đó mặc trang phục giải phẫu, cùng Đại Bảo di chuyển thi thể của cô bé lên một chiếc băng ca.

"Ờ... chúng ta ra ngoài khám nghiệm nhé, mùi ở đây nồng nặc quá." Đại Bảo vẫn chưa hết nôn nao, lúc này vừa nôn khan vừa nói.

Tôi nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ, rồi quay đầu lại, đưa tay dụi mũi, cảm thấy nóng nực còn dễ chịu hơn nhiều so với mùi xác thối đặc quánh ở đây, bèn gạt đầu đồng ý.

Trang phục giải phẫu may bằng chất liệu không thấm nước, đứng ở ngoài vừa được một chốc, chúng tôi đã mồ hôi như tắm. Nhưng do trời nắng, ánh sáng đầy đủ, mọi thương tổn dù nhỏ đến đâu cũng hiện rõ mồn một.

"Nửa khuôn mặt bên trái của nạn nhân bị tổn thương do ma sát, dưới hàm trái da rách lìa kết hợp với xương hàm dưới gãy hoàn toàn." Đại Bảo vừa khám nghiệm thi thể bên ngoài vừa nói, chị Hồng đứng cạnh làm nhiệm vụ ghi chép.

"Đây là tổn thương do va đập điển hình, hơn nữa, còn là do va đập với mặt đường." Tôi đưa kẹp cầm máu vào bên trong vết thương toạc da bên dưới hàm trái của thi thể, kiểm tra tình trạng thương tổn tại vị trí xương gãy, nói. "Có lẽ hàm dưới chạm đất đầu tiên, sau đó là nửa mặt bên trái chà xát với mặt đường."

"Hai bên sườn có nhiều chỗ xương gãy." Đại Bảo ấn nhẹ lên vùng ngực thi thể, nói tiếp.

"Không biết tình trạng gãy xương như thế nào, vẫn chưa thể giải phẫu ngay được." Tôi nói.

Đại Bảo tiếp tục khám nghiệm từ trên xuống dưới, lại kiểm tra hai bàn tay của cô bé: "Trước tiên cứ khám nghiệm bên ngoài thi thể đã rồi tính tiếp. Hai lòng bàn tay chà xát xuống đường, mé trong cẳng tay cũng bị xây xát." Đại Bảo nói tới đây, dừng lại một lát. "Tất cả đều là tổn thương hình thành do ma sát với mặt đường ở một tốc độ nhất định."

Tôi khẽ gật đầu: "Phải, vết thương trầy xước rất nghiêm trọng, chứng tỏ tốc độ va đập không hề chậm."

"Mũi chân của cô bé cũng bị xây xát." Đại Bảo tháo đôi dép xăng đan của nạn nhân ra, quan sát mu bàn chân, nói. "Trên mu bàn chân cũng có, trên móng chân cái bên trái cũng có vết ma sát."

"Trên nặng dưới nhẹ, phù hợp với quá trình đầu ngực tiếp đất trước." Tôi lộn ngược mí mắt bên phải của cô bé ra. "Có vẻ như mắt bị quăng thâm rất

ngghiêm trọng."

Mắt quầng thâm, tức xung quanh mí mắt có hiện tượng tụ máu, thâm quầng, ngoại trừ trường hợp mắt bị tổn thương, còn khả năng lớn nhất là do vỡ xương nền sọ gây ra.

Tôi cầm kẹp cầm máu gõ khê vào đỉnh đầu nạn nhân, nghe thấy hộp sọ phát ra tiếng "bộp bộp" như tiếng bình vỡ. Tiếng bình vỡ là một trong những phương pháp xác định vỡ xương nền sọ thường dùng trong khám nghiệm tử thi.

"Có vẻ phần đầu cũng bị tổn thương, nhưng tóc dài quá, không nhìn ra được vết thương." Tôi rẽ mái tóc của nạn nhân ra, hy vọng có thể nhìn thấy tổn thương trên da đầu, nhưng tóc cô bé lại quá dày.

"Ờ... có lẽ cũng chưa cạo đầu được đâu." Đại Bảo nói. "Theo kết quả trước mắt, tình hình thi thể hoàn toàn phù hợp với đặc trưng của tổn thương do tai nạn giao thông."

Tôi khê gật đầu, nói: "Đúng vậy, vết thương do va đập, ma sát rất nghiêm trọng, tổn thương của cơ thể ngoài nhẹ trong nặng, tổn thương tập trung ở một phía của cơ thể. Hơn nữa, vết xây sát nghiêm trọng thế này thì có thể là do ma sát trên mặt đất với tốc độ cực nhanh mới tạo ra được chứ không thể do con người gây ra."

Đại Bảo nói: "Nếu không phát hiện ra chứng cứ cho thấy đây là một vụ án hình sự mà chỉ là một vụ tai nạn giao thông đơn thuần, vậy thì nếu chưa được người nhà đồng ý, chúng ta không thể giải phẫu thi thể được, cạo đầu cũng không."

Tôi ngồi thụp xuống, nhúng tay vào chậu rửa, xối sạch bùn đất bám trên găng tay rồi nói: "Cởi quần áo ra, xem thử có phát hiện được manh mối nào

khác không."

Vừa nãy, khi kiểm tra mức độ mài mòn của răng, chúng tôi phán đoán cô bé chưa tới 14 tuổi, nhưng nhìn vào cơ thể, đã dậy thì đầy đủ rồi. Chúng tôi cẩn thận cởi bỏ quần áo của cô bé, bắt đầu chia nhau làm việc, tôi kiểm tra quần áo, Đại Bảo khám nghiệm bên ngoài thi thể.

Cô bé mặc một chiếc áo thun màu xanh lam, sau lưng có một lỗ thủng, có lẽ là bị một vật cứng nhô lên quẹt trúng, vị trí tương ứng trên thi thể cũng có vết xây xước nhẹ. Điều này chứng tỏ lực tác động có hướng song song với cơ thể trong tư thế đứng thẳng nên quần áo bị hư hỏng nặng nhưng cơ thể lại chỉ tổn thương nhẹ.

Cô bé mặc một chiếc quần jeans cũ rách, không biết là do nhà nghèo hay là theo trào lưu. Ngoài vết ma sát rõ rệt trên áo và phần trên của quần jeans, quần trong và áo lót của cô bé vẫn hoàn toàn nguyên vẹn.

"Bộ phận sinh dục khô ráo, không có tổn thương, màng trinh đã bị rách từ lâu." Khi tôi đang kiểm tra quần áo, nghe thấy Đại Bảo báo cáo thì khẽ lắc đầu than thầm, giới trẻ ngày nay sao lại trưởng thành sớm thế không biết.

Khám nghiệm khoảng nửa tiếng đồng hồ, tôi và Đại Bảo toàn thân ướt đầm mồ hôi, hình như còn ngửi thấy mùi da cháy khét lẹt.

"Đại khái là xong rồi," Đại Bảo nói, "nhìn vào tình hình tổn thương, đúng là rất giống tai nạn giao thông, không có gì phải bàn cãi nữa, có lẽ chị Hồng đã kết luận đúng."

Chị Hồng nở một nụ cười yên tâm.

"Không chừng tay tài xế cũng đã uống đầy như anh, sau đó cướp giật micro của người ta rồi lái xe bỏ chạy, nên mới đâm chết người mà không hề hay biết." Tôi vừa châm chọc Đại Bảo, vừa cầm tay trái của bé gái lên, quan

sát thật kỹ lưỡng.

Đại Bảo lừ mắt nhìn tôi rồi cười xòa giải thích một thôi một hồi với các đồng nghiệp đang tham gia khám nghiệm tử thi.

"Khoan đã, đây là vết thương gì?" Tôi bỗng kinh ngạc kêu lên.

Không khí vừa mới dễ thở được một chút, bỗng chốc lại căng như dây đàn. Mọi người vội vàng xúm lại, nhìn theo hướng chỉ của chiếc kẹp cầm máu trong tay tôi. Tại mặt ngoài vị trí hố khẩu trên bàn tay phải của nạn nhân, tôi đã phát hiện thấy hơn chục vết thương nhỏ dày đặc. Do bị chổng chéo với những vết trầy xước trên cánh tay và lòng bàn tay nên trước đó, chúng tôi chưa chú ý tới những tổn thương lạ lùng này. Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra chúng khác hẳn với những vết xây xước khác.

Hơn chục vết thương quay về cùng một hướng, đều có hình bán nguyệt, không cần đến con mắt nhà nghề cũng có thể nhận ra đó là những vết móng tay.

"Vết móng tay..." Đại Bảo nói, "có thể chứng minh được điều gì? Không đến nỗi phải kinh ngạc như thế chứ?"

"Không!" Tôi lắc đầu, ra vẻ bí hiểm, "có lẽ sẽ chứng tỏ được một điều quan trọng đây."

Tôi thấy mọi người ngơ ngác, bèn nói: "Mọi người nhìn xem, những vết móng tay đã bấm thủng cả da, phương hướng là xoay vào bên trong. Vết thương thế này, tự mình không thể gây ra được. Còn nữa, mọi người hãy nhìn kỹ mà xem, những vết thương đều chưa có dấu hiệu đóng vảy."

"Hiểu rồi!" Đại Bảo bình tĩnh. "Điều này cho thấy, từ lúc những tổn thương được hình thành cho tới khi nạn nhân qua đời, chỉ trải qua một khoảng thời gian cực ngắn. Nếu không, trong thời tiết khô hanh thế này, vết

thương sẽ rất mau đóng vảy."

"Đáng tiếc vẫn chưa ai nghiên cứu về lĩnh vực này," tôi nói, "bởi vậy, không thể căn cứ vào đây để phán đoán ra thời gian chính xác. Dựa vào kinh nghiệm, em cho rằng chỉ trong khoảng nửa tiếng đồng hồ."

"Nửa tiếng đồng hồ?" Chị Hồng trầm ngâm nói. "Vậy thì rất đáng ngờ đấy. Bị thương trước thời điểm tử vong nửa tiếng đồng hồ, tuy những tổn thương này không liên quan trực tiếp tới cái chết của cô bé, nhưng chí ít có thể suy đoán rằng, kẻ gây ra tổn thương rất có thể biết được nạn nhân đã tử vong như thế nào."

"Đúng vậy!" Tôi nói. "Tuy chúng ta chưa có chứng cứ chứng minh đây là một vụ án mạng, nhưng ít nhất có thể xác nhận được rằng, trước khi tử vong, nạn nhân đã có xô xát với người khác. Cắt lấy móng tay của nạn nhân, không chừng sẽ phát hiện ra được ADN của đối tượng."

"Thế giờ thì sao, vẫn chưa thể giải phẫu được à?" Chắc Đại Bảo đang cảm thấy con dao giải phẫu đang rung lên giục giã trong tay.

Tuy tôi rất thấu hiểu sự nôn nóng của một bác sĩ pháp y sau khi phát hiện ra điểm đáng ngờ mà vẫn không được phép đi sâu điều tra, nhưng vẫn trừng mắt với Đại Bảo, nói: "Trước hết hãy tìm kiếm lai lịch thi thể rồi mới tính tới chuyện khác được, thi thể có biến mất đâu mà lo."

Tôi và Đại Bảo thu dọn đồ nghề, cởi bỏ trang phục giải phẫu, lên xe khám nghiệm, dự định đi ăn qua loa gì đó rồi tới đồn cảnh sát xem có phát hiện gì mới hay không.

"Một cô bé 13, 14 tuổi, cách ăn mặc dễ nhận dạng thế này, chắc là không khó tìm ra lai lịch." Đại Bảo nói.

Tôi khẽ gật đầu: "Phải, đã qua một tối rồi, em đoán rằng khi tới đồn cảnh

sát, chúng ta sẽ có được thông tin cần thiết."

Nhưng thông tin còn tới nhanh hơn tưởng tượng, tôi vừa kịp gấp một đũa mì, điện thoại đã reo vang, là phân đội trưởng Hoàng gọi tới.

"Tìm thấy rồi!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Cô bé là học sinh lớp 8 của một trường trung học cơ sở trong làng, 14 tuổi, tên là Đường Ngọc. Cô bé mồ côi cha từ nhỏ, mẹ làm nghề lao động chân tay thời vụ ở gần nhà, bình thường ít khi ngó ngang đến con gái. Trưa hôm qua, Đường Ngọc ăn cơm cùng mẹ, tới chiều thì không thấy đâu nữa. Do Đường Ngọc thường xuyên ngủ đêm tại ký túc xá của trường nên mẹ cô bé cũng chẳng để tâm. Hôm nay, điều tra viên tới từng nhà, đối chiếu đặc trưng quần áo, mới xác định nạn nhân chính là Đường Ngọc."

"Tìm thấy rồi thì tốt quá!" Tôi lúng búng một miếng mì đáp. "Bây giờ, đầu tiên cần nhanh chóng điều tra xem Đường Ngọc trước khi chết có quan hệ yêu đương hay mâu thuẫn với ai không. Thứ hai, cần trưng cầu ý kiến của mẹ cô bé, cho phép chúng ta giải phẫu tử thi."

"Được, anh sẽ tiến hành ngay." Phân đội trưởng Hoàng nói.

Đã tìm ra lai lịch của tử thi sẽ có thể khám nghiệm thi thể, chân tướng sẽ nhanh chóng được phơi bày. Chúng tôi phấn khởi ăn xong bữa trưa rồi vội vã chạy ngay tới đồn cảnh sát. Vừa đẩy cửa phòng họp, chúng tôi đã nghe thấy giọng nói choe chõe của một phụ nữ trung niên.

"Các anh dựa vào đâu mà đòi mổ xẻ con gái tôi? Con gái tôi là do tôi đẻ ra, tôi không có quyền quyết định sao? Tôi yêu cầu hỏa thiêu, nhất định phải hỏa thiêu!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (3)

Đại Bảo hích vào lưng tôi một cái, nói khê: "Này... thi thể sắp biến mất rồi kìa!"

Tôi chau mày, bước vào trong phòng họp.

"Đương nhiên là chị có quyền quyết định." Phân đội trưởng Hoàng mặt đỏ lựng nói. "Chúng tôi đang xin ý kiến của chị đấy thôi, rất mong chị hợp tác."

"Tôi không hợp tác!" Mẹ Đường Ngọc quệt nước mắt nói. "Tôi biết con gái tôi bị xe tông chết, nó chết rồi mà còn dầy dọa nó, tôi không đành lòng!"

"Nếu con gái chị bị chết oan," tôi nói xen vào, "thì đó mới là dầy dọa."

Mẹ Đường Ngọc không nhận ra tôi bước vào từ lúc nào, chị ta ngạc nhiên quay đầu lại nhìn tôi, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, nói: "Chết oan là thế nào? Mọi người đi qua chỗ đó nhìn thấy đều nói là con gái tôi bị xe ô tô đâm chết..."

"Tôi cũng đâu có phủ định con gái chị bị xe đâm?" Tôi nói. "Nhưng chúng tôi đã phát hiện ra một số hiện tượng bất thường, cảm thấy vụ việc có chỗ đáng ngờ, chúng tôi muốn giúp Đường Ngọc điều tra rõ chân tướng."

Vừa nghe thấy hai chữ "đáng ngờ", khóe miệng chị ta bỗng giật lên một cái. Chị ta lau nước mắt, nói: "Làm gì có gì đáng ngờ? Lấy đâu ra đáng ngờ cơ chứ? Đường Ngọc rất ngoan, chưa bao giờ làm chuyện hư đốn, không có, chắc chắn là không có gì đáng ngờ."

"Chị xem, trời nóng nực thế này, chúng tôi cũng chẳng muốn bối việc ra làm, phải không?" Tôi khuyên chị ta. "Nhưng một khi đã phát hiện ra điểm đáng ngờ, chúng tôi phải tháo gỡ bằng được, nếu không, chúng tôi sẽ thấy lương tâm cắn rứt mà con gái chị cũng chết không nhắm mắt."

"Chị không sợ con gái hiện hồn về đòi nợ chị à?" Đúng lúc đó, điều tra viên chính bước vào phòng họp, ném toẹt một xấp hồ sơ lên mặt bàn, tức giận trừng mắt nhìn vào mẹ Đường Ngọc.

Giọng điệu đó rõ ràng đã khiến chị ta giật mình kinh hãi, vội cúi gằm mặt, vân vê gấu áo, miệng lúng búng: "Các anh định làm gì?"

"Chị không muốn chúng tôi điều tra ra uẩn khúc gì bên trong, điều này thì chị hiểu rõ, tôi không muốn nhiều lời." Giọng điệu tra viên lạnh tanh. "Nhưng tôi tin rằng chị cũng chưa hiểu rõ tại sao con gái chị lại chết đâu. Chị chỉ muốn yên chuyện để yên thân thôi, chị không biết nghĩ cho con gái mình sao?"

Mẹ Đường Ngọc bỗng òa khóc nức nở, nấc lên từng chập. Tôi tò mò nhìn sang điều tra viên, không hiểu anh ta muốn ám chỉ chuyện gì.

Điều tra viên dường như không muốn vạch mặt tại trận nên chỉ lạnh lùng nhìn mẹ Đường Ngọc. Đợi đến khi khóc cạn nước mắt, chị ta mới mềm nhũn ngồi phịch xuống trước bàn, thần thờ cầm bút ký vào tờ thông báo giải phẫu tử thi, sau đó vừa lau nước mắt, vừa lúi thủi đi ra khỏi phòng họp.

"Các anh làm gì thế?" Thấy mẹ Đường Ngọc âm thầm bỏ đi, tôi cảm thấy tội nghiệp, bèn nhin không nổi hỏi luôn. "Chị ta đang đau khổ, sau này lại phải chịu cảnh sống đơn độc, tại sao các anh phải làm căng với chị ta thế?"

"Mọi oan nghiệt đều do chính chị ta gây ra." Điều tra viên lật mở tập hồ sơ, nói. "Chúng tôi đã nắm được đầy đủ chứng cứ, chứng minh chị ta cưỡng

ép con gái phải quan hệ với bí thư đại đội để kiếm tiền."

"Quan hệ tình dục?" Tôi hoàn toàn chết lặng.

"Đúng vậy, chúng tôi đã có lời khai của nhiều nhân chứng, nói là từ năm ngoái, Đường Ngọc đã có quan hệ tình dục với bí thư đại đội. Cô bé không muốn thế, nhưng đã bị mẹ đẻ cưỡng ép. Mỗi một lần như vậy, bí thư đại đội lại cho họ tiền, còn cho họ hưởng một số chính sách ưu đãi." Điều tra viên bày tập hồ sơ ra bàn, nói.

Tôi nhìn qua ô cửa sổ, dõi theo bóng bà mẹ đã đi xa, đột nhiên ớn lạnh trong người. Người đàn bà vừa khóc lóc thảm thiết trước mặt chúng tôi lại nhẫn tâm ép con gái ruột bán thân! Trên thế gian này lại có người mẹ độc ác đến thế sao, chỉ vì tiền mà mang bán cả đứa con gái mình rút ruột đẻ ra?

"Các anh đã làm thế nào để điều tra ra được?" Tôi hỏi. "Đáng tin cậy chứ?"

"Rất đáng tin cậy!" Điều tra viên gật đầu. "Có người nhìn trộm, nghe trộm thấy, có người nghe chính miệng bí thư đại đội khoe khoang lúc rượu say. Đường Ngọc rất xinh nên trong thôn có rất nhiều người tỏ ra bức xúc trước chuyện này. Đương nhiên, cũng có sự bức xúc xuất phát từ lòng đố kỵ."

"Dù sao thì cô bé cũng thật đáng thương. Giờ đây, cần phải làm rõ chân tướng về cái chết của cô bé." Tôi nói. "Bây giờ, tôi sẽ tiến hành giải phẫu tử thi, các anh hãy đi lấy mẫu máu của bí thư đại đội, xem thử trong móng tay của Đường Ngọc có ADN của hắn không. Chưa biết chừng kẻ xô xát với Đường Ngọc trước đó chính là tay bí thư đại đội này."

*

Lại quay trở về gian nhà xác cũ kỹ tồi tàn, lại quay trở về với bầu không khí sặc mùi thối rửa, tôi thở hắt ra một hơi dài, lên dây cót tinh thần rồi mặc

vào người bộ trang phục giải phẫu.

Sau khi cạo bỏ mái tóc của Đường Ngọc, thương tổn trên đầu liền phơi ra trước mắt.

Tại vùng chấm trắng nhợt của Đường Ngọc, có một mảng tím xanh đường kính khoảng 10 centimet.

"Ở đây có xuất huyết dưới da." Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, nói. Tôi vẫn lặng thinh, đưa lưỡi dao rạch mở da đầu, lột lớp da về phía sau.

"Xuất huyết dưới da chỉ giới hạn ở những chỗ xương sọ nhô lên, có lẽ là va đập với một mặt phẳng tương đối rộng." Tôi nói.

"Đầu đập xuống đất?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu: "Không, không thể như vậy được. Anh còn nhớ không, hiện trường là con đường đá rất gồ ghề thô ráp, lực ma sát rất lớn, dù có đập thẳng xuống đường cũng sẽ để lại vết thương giập rách trên đầu. Nhưng da đầu Đường Ngọc vẫn còn nguyên vẹn, không có bất cứ vết xây xước nào."

"Hay là vì có tóc?" Chị Hồng đứng bên cạnh lên tiếng.

"Không thể!" Tôi nói. "Tóc có dày đến đâu thì những móm đá gồ ghề trên mặt đường vẫn sẽ tạo thành vết thương trên da đầu. Bởi vậy, em cho rằng, tổn thương kiểu này có lẽ được hình thành do va chạm với mặt phẳng nhẵn nhụi."

Phân đội trưởng Hoàng bèn hỏi: "Thế là bị ngã hay bị đâm? Nếu là bị đâm trên mặt phẳng nhẵn nhụi sẽ như thế nào?"

"Ừm!" Tôi gật đầu trầm nghĩ, phân đội trưởng Hoàng đã nói đúng trọng tâm. "Va đập do ngã thì phần đầu vận động giảm tốc, còn va đập do đâm thì phần đầu vận động gia tốc, điểm này cũng dễ phân biệt, xem thử có tổn

thương đội đối lực hay không là biết ngay thôi."

Muốn kiểm tra tổn thương đội đối lực, phải mở hộp sọ. Huyện Đan Bắc trang thiết bị lạc hậu, đến cửa điện cũng không có, vẫn phải dùng cửa tay để mở xương sọ. Xương sọ người rất cứng, cửa tay rất mất sức, không biết chị Hồng mảnh mai thế kia đã làm thế nào để bám trụ được suốt bao năm qua.

Lần này, đương nhiên tôi và Đại Bảo "xung trận", cửa tay có lẽ dùng đã lâu rồi nên không còn sắc bén, hai thằng tôi hì hục đến nửa tiếng đồng hồ, mồ hôi đầm đìa như tắm, mãi mới cửa được nắp hộp sọ ra. Tôi quay sang nhìn chị Hồng, trong mắt tràn đầy khâm phục.

Sau khi mở tách màng cứng, tổn thương ở tổ chức não đã được phơi bày. Bên dưới lớp màng cứng tại vùng chẩm của Đường Ngọc có một khối máu tụ rất lớn, tổ chức não có hiện tượng giập nát. Ở vị trí đối xứng tại vùng trán cũng có một chỗ tụ máu nhỏ hơn, tổ chức não cũng bị giập. Tôi quan sát kỹ vùng da trước trán của Đường Ngọc, khẳng định hoàn toàn không có tổn thương trên da, liền nói: "Là tổn thương đội đối lực do phần đầu vận động giảm tốc đột ngột gây ra, có thể xác định chắc chắn tổn thương của nạn nhân hình thành do bị ngã, khiến vùng chẩm đập xuống bề mặt phẳng nhai."

Lúc này, Đại Bảo đã mở lớp da bụng và ngực của thi thể ra, kiểm tra tình trạng tổn thương của xương sườn, nghe tôi nói vậy liền hỏi: "Nói đi nói lại, chẳng phải vẫn vậy sao? Đúng là đã ngã chết trên một mặt phẳng nhai nhai, sau đó mới bị chuyển tới hiện trường?"

"Không thể!" Tôi nói. "Tụ máu dưới màng cứng với diện tích rộng thế này, kết hợp với giập não, gãy xương nền sọ, mức độ chấn thương sọ não rất nghiêm trọng, sẽ khiến nạn nhân nhanh chóng tử vong. Nếu lại di chuyển thi thể tới hiện trường thì những tổn thương khác trên cơ thể sẽ không còn phản ứng sống. Nhưng hai bên xương sườn của Đường Ngọc gãy xương rất nhiều chỗ, tổ chức mềm quanh vết gãy đều có hiện tượng xuất huyết, chỗ gan, lá

lách giập rách cũng có xuất huyết, những vết xây xước trên da đều kèm theo chảy máu, cho thấy có phản ứng sống."

"Vậy theo em, tại sao xương sườn lại gãy?" Chị Hồng hỏi.

"Ngã!" Tôi nói. "Khi khám nghiệm bên ngoài thi thể, thấy rằng có lẽ nửa thân trên của nạn nhân đã ngã sấp xuống đất nên gãy xương sườn cũng là hợp lý, trên da ngực cũng có vết trầy xước."

"Tức là ý em vẫn nghiêng về tổn thương do tai nạn giao thông?" Đại Bảo hỏi.

Tôi khẽ gật đầu: "Chỗ gan và lá lách bị giập rách đều ở gần dây chằng, là đặc trưng điển hình của chấn thương. Loại tổn thương này, con người không thể gây ra được."

Hiện trường giải phẫu lặng im phăng phắc.

Tôi nói tiếp: "Thế nhưng, cũng có khả năng chiếc xe gây ra tai nạn là của bí thư đại đội."

"Sao có thể khẳng định chiếc xe gây tai nạn là của hắn?" Chị Hồng hỏi. "Vừa nãy điều tra viên đã nói, xe của bí thư đại đội là loại xe việt dã rẻ tiền."

Tôi không nói gì, cầm thước dây đo đạc vài vị trí trên thi thể, nói: "Mọi người xem này, khi thi thể nằm sấp, vị trí nhô lên khỏi mặt đất cao nhất là vùng bả vai, khoảng 22 centimet."

"Phải... thế thì sao nào? Có thể nói lên điều gì?" Đại Bảo ngơ ngác hỏi.

"Anh đừng quên, trên lưng thi thể có một vết rách toạc, có phương hướng rõ ràng, lực kéo rất lớn. Khả năng lớn nhất chính là chiếc xe đã lao qua trên người nạn nhân, nhưng bánh xe chưa cán lên người cô bé." Tôi vừa phác tay

ra hiệu vừa nói. "Với loại xe con bình thường, khi chở một người, vị trí thấp nhất dưới gầm xe cách mặt đất khoảng 15 centimet, nếu chiếc xe đó băng qua trên người nạn nhân, những bộ phận kim loại ở chỗ thấp nhất dưới gầm xe sẽ phải cửa vào da thịt của nạn nhân."

"Hiếu rồi!" Đại Bảo bừng tỉnh nói. "Ở huyện nghèo vốn có rất ít xe ô tô, nhà nào có xe cũng chỉ là xe tải, dùng để chở hàng. Gầm xe tải đương nhiên sẽ cao hơn 22 centimet nhiều, không thể hình thành nên vết trầy xước trên lưng Đường Ngọc được."

Tôi gật đầu nói: "Đúng vậy. Sở dĩ trên lưng nạn nhân chỉ có vết thương nhẹ, cho thấy vị trí thấp nhất dưới gầm xe vào khoảng 22 centimet, nên vừa không gây ra vết thương nghiêm trọng, lại vừa không đến nỗi không để lại vết xây xước."

"Vị trí thấp nhất dưới gầm xe cách mặt đất khoảng 22 centimet, độ cao này thông thường chỉ có ở xe việt dã." Phân đội trưởng Hoàng gật đầu nói. "Xung quanh đây, chỉ có nhà bí thư đại đội là có xe việt dã. Chúng ta sẽ tới đó để kiểm tra."

"A!" Đại Bảo chợt kêu lên một tiếng.

Chúng tôi ngoảnh lại nhìn, thấy anh ta đã mở tử cung của bé gái ra. Giọng anh ta có phần sửng sốt: "Thành trong tử cung sao trông lại khác thường thế nhỉ..."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Thiếu Nữ Không Mặt (4)

Tôi bước lại bên Đại Bảo, thấy anh ta hai tay run rẩy nâng phần tử cung bê bết máu thịt lên. Trên tử cung nhớp nháp dịch nhầy và dịch phân hủy đỏ bầm. Tôi cầm mảnh vải xô lau sạch rồi đột nhiên cũng kinh hãi tới toàn thân túa mồ hôi lạnh.

Bên trong tử cung cuộn tròn một phôi thai nhỏ xíu.

"Cô bé có thai rồi!" Nhìn vẻ mặt của Đại Bảo, chắc anh ta cũng bàng hoàng chẳng kém gì tôi.

"Cũng là một bằng chứng." Phân đội trưởng Hoàng điềm tĩnh nói. "Kết quả điều tra về hành vi xâm hại tình dục của bí thư đại đội với Đường Ngọc mới chỉ dừng lại ở khẩu cung. Khẩu cung có thể phản cung, lúc đó, chúng ta sẽ không có bất cứ bằng chứng nào để buộc tội bí thư đại đội nữa."

Tôi khẽ gật đầu: "Phải, nếu xét nghiệm ADN của phôi thai này, khẳng định được đứa trẻ là con của bí thư đại đội thì hẳn sẽ không thể thoát tội hiếp dâm trẻ vị thành niên."

"Vậy thì chúng ta không nhiều lời nữa." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Trước hết, tôi sẽ cử người mang mẫu vật tới phòng Giám định ADN của Công an huyện. Mặt khác, mau chóng thu giữ xe của bí thư đại đội, kiểm tra xem có vật chứng dấu vết nào trên xe không. Lâm Đào cũng đang trên đường tới đây."

Tôi gật đầu: "Vâng. Còn chúng em sẽ tiếp tục kiểm tra tình trạng tổn

thương tại vùng lưng. Xong việc, chúng ta sẽ gặp nhau tại đồn cảnh sát."

Mổ tách lớp da trên lưng Đường Ngọc, chúng tôi lại có phát hiện mới. Tại vị trí thắt lưng của cô bé, móm ngang và móm gai của năm đốt sống đều bị gãy, phần cơ xung quanh xuất huyết trên diện rộng.

"Sao ở đây cũng bị va đập nhỉ? Vị trí cột sống thắt lưng khó mà bị va đập đến mức này." Đại Bảo thắc mắc.

Tôi cũng chưa nghĩ ra nên không trả lời mà nói: "Cứ khâu lại đã, để xem tình hình phía anh Hoàng thế nào."

Khi tới đồn cảnh sát, màn đêm đã buông xuống. Tôi buộc phải thừa nhận phân đội trưởng Hoàng đúng là người nóng tính, bí thư đại đội đã bị anh ấy lôi cổ tới phòng thẩm vấn.

"Có chứng cứ chưa mà đã bắt người rồi?" Tôi đứng ngoài cửa phòng, khẽ hỏi phân đội trưởng Hoàng.

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Có rồi, xét nghiệm cả buổi chiều nay, đã tìm ra ADN của hắc trong móng tay của Đường Ngọc.

"Tốt quá!" Tôi reo lên, cùng phân đội trưởng Hoàng lên tầng hai vào phòng theo dõi.

Trên màn hình máy tính tại phòng theo dõi, một gã đàn ông chừng 50 tuổi ngồi trong phòng thẩm vấn, bộ dạng trăng tráo như lợn chết không sợ nước sôi. Không thể nghe rõ hắn đang nói gì với điều tra viên.

"Em về nghỉ trước đi!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Cứ để họ thẩm vấn, tối nay Lâm Đào còn muốn cầu cái xe của hắn lên để kiểm tra đấy."

Tôi khẽ gật đầu. Sau một ngày miệt mài giải phẫu, tôi cũng đã mệt đến rã

rời. Tôi vươn vai, quay sang nhìn phân đội trưởng Hoàng hỏi: "À phải, anh này, vụ án Vân Thái về sau đã khoanh vùng đối tượng là đàn ông đã thắt ống dẫn tinh phải không? Các anh đã tìm được đối tượng nào chưa?"

Vừa nhắc tới vụ án Vân Thái, phân đội trưởng Hoàng đã mặt mày nhăn nhó: "Thôi đừng nhắc nữa, bên anh đã khoanh vùng rất nhiều đối tượng, cũng có vài kẻ khả nghi, nhưng thực sự là vẫn chưa có cách nào để xác nhận."

"Điều tra vòng ngoài cũng không có kết quả à?"

"Đúng vậy, hiện tại, về cơ bản đều đã loại trừ hết rồi." Phân đội trưởng Hoàng mặt như đưa đám.

Tôi cúi đầu, trầm ngâm một lát, đứng dậy nói: "Đi thôi, về ngủ!"

*

Nằm trên giường khách sạn, trực giác mách bảo tôi rằng, vụ án Đường Ngọc đã cầm chắc phần thắng. Đã tìm thấy ADN trong móng tay, đã có phôi thai trong tử cung, nếu lại tìm thấy một vài dấu vết trên chiếc xe thì về cơ bản đã có thể khẳng định bí thư đại đội đã lái xe tông chết Đường Ngọc.

Tuy nhiên, dù đã có thể xác nhận điều này, nhưng làm sao có thể khẳng định được là ông ta cố ý gây thương tích? Chỉ dựa vào mỗi một điểm duy nhất là hiện trường không có vết phanh xe để suy đoán bí thư đại đội cố tình đâm chết Đường Ngọc, liệu có được không?

Tôi hồi tưởng lại từng chỗ tổn thương trên cơ thể Đường Ngọc. Tổn thương do tai nạn giao thông vốn dĩ khó phục dựng hiện trường nhất, hình thái tổn thương có liên quan chặt chẽ tới vị trí và hình thái của người, xe và đường, bao nhiêu chỗ tổn thương trên cơ thể nạn nhân đã hình thành như thế nào đây? Tôi nhắm mắt lại, để từng vết tổn thương chậm chậm lướt qua trong trí óc.

Vùng chẩm, vết thương do bị ngã, mặt tiếp xúc là nền cứng nhẵn nhụi phẳng phiu.

Ở dưới cằm, vết thương va đập, mặt tiếp xúc là mặt đường đá.

Vết mài xước trên mặt, trên cánh tay, trên ngực bụng và chỗ xương sườn gãy, những tổn thương này có thể được hình thành do một cú ngã.

Xương sống thắt lưng bị gãy...

Làm thế nào để khâu chuỗi những tổn thương này với nhau đây?

Suy nghĩ hồi lâu, hình ảnh của những vết thương dần trở nên mờ lung nhòa nhạt, tôi đã lờ mờ nhận ra chân tướng của sự việc, song lại không thể nhìn cho rõ ràng. Cơn buồn ngủ ập đến nặng trĩu, khuôn mặt nửa thiên thần nửa ác quỷ kia dần dần bay xa khỏi tâm trí tôi, xa mãi, xa mãi.

*

Sáng sớm hôm sau, tôi bật dậy khỏi giường, mau chóng lái xe tới đồn cảnh sát.

Đẩy cửa bước vào phòng họp, điều tra viên chính đang báo cáo kết quả thẩm vấn tối qua với tổ chuyên án: "Đối tượng cực kỳ xảo trá, mới 10 giờ đã đòi đi ngủ, đặt lưng xuống là ngủ thẳng một mạch tới tận hơn 6 giờ sáng nay, khi đó cuộc thẩm vấn mới chính thức bắt đầu. Thoạt tiên, hấn một mực né tránh câu hỏi của chúng tôi, cho tới khi chúng tôi bày ra kết quả giám định ADN trong móng tay Đường Ngọc, lại đối chiếu với vết cào trên mặt hấn, hấn mới chịu thừa nhận vào buổi chiều hôm đó có xảy ra xô xát với Đường Ngọc, nói là cãi nhau vì chuyện của mẹ Đường Ngọc, nhưng lại thề thốt phủ nhận có quan hệ tình dục với cô bé."

Đúng là một kẻ vô liêm sỉ!

Điều tra viên kể tiếp: "Sau khi có được kết quả giám định ADN của phôi thai trong tử cung Đường Ngọc, chứng thực cha của đứa trẻ chính là bí thư đại đội, hãn nhìn thấy chứng cứ mới thừa nhận có quan hệ tình dục với Đường Ngọc, nhưng luôn miệng khẳng định là do Đường Ngọc tự nguyện, hãn có trả tiền đảng hoàng. Hãn còn nói có vài người có thể làm chứng việc hãn đã trả tiền để quan hệ tình dục với Đường Ngọc. Còn việc lái xe đâm chết Đường Ngọc, hãn khẳng khái phủ nhận, nói rằng sau khi xô xát, Đường Ngọc khóc lóc bỏ chạy đi, hãn chẳng hề biết cô bé chạy đi đâu cả."

"Thế cũng vô ích!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Đường Ngọc mới tròn 14 tuổi, phôi thai đã hai tháng tuổi rồi, hãn quan hệ tình dục với trẻ dưới 14 tuổi, chúng ta có thể tố cáo hãn tội hiếp dâm."

"Tôi cũng đã nói như vậy," điều tra viên rầu rĩ đáp, "nhưng hãn lại giấu cợt chúng tôi không am hiểu pháp luật, nói là hành vi của hãn chỉ cấu thành tội mua dâm người chưa thành niên thôi."

"Khốn kiếp!" Phân đội trưởng Hoàng giận dữ dậm mạnh xuống mặt bàn.

"Hết cách rồi!" Điều tra viên bất lực nói. "Chúng ta định tội hiếp dâm, nhưng đến khi chuyển lên viện kiểm sát và tòa án, khó mà biết được tội danh này có bị thay đổi hay không."

Không khí trong phòng họp hết sức nặng nề. Lúc này, từ ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân dồn dập, Lâm Đào xuất hiện với nụ cười quen thuộc, tay xách một túi vật chứng bước vào. Nụ cười của cậu ta nhanh chóng xua tan bầu không khí u ám trong phòng, ánh mắt của mấy cô cảnh sát đều dồn cả vào người cậu ta.

"Nếu đã có chứng cứ chứng minh được chiếc xe của hãn đã đâm chết Đường Ngọc thì sao?" Lâm Đào nhận ra nỗi lo lắng trên sắc mặt chúng tôi thì nói ngay. "Cả đêm qua thực sự là tôi không phát hiện ra điều gì cả, nhưng

đúng là ông trời có mắt, sáng sớm nay tôi kiểm tra lại lần nữa, đã tìm được một sợi vải kẹt giữa khe hở của hai tấm chắn bùn dưới gầm xe. Vừa rồi đổi chiếu dưới kính hiển vi, hoàn toàn trùng khớp với chất liệu vải trên áo Đường Ngọc. Chứng tỏ chính chiếc xe này đã đi qua trên người Đường Ngọc!"

"Tôi đã bảo mà!" Tìm ra vật chứng, mọi người phấn chấn hẳn lên. Tôi đập bàn, cảm kích nhìn Lâm Đào: "Dù có rửa xe kỹ lưỡng đến đâu thì vẫn sót lại một vài sợi vải. Hiện đã có chứng cứ rồi, xem hẳn nói sao!"

Điều tra viên chẳng nói chẳng rằng, cầm giấy bút chạy ngay xuống phòng thẩm vấn ở tầng dưới. Chúng tôi yên lặng ngồi trong phòng họp chờ đợi. Thời gian rì rì trôi qua, tôi mở máy tính xách tay, xem lại kỹ lưỡng những tấm ảnh chụp khám nghiệm tử thi hôm qua, cố gắng xâu chuỗi các tổn thương trên thi thể nạn nhân. Lâm Đào ngồi bên cạnh cũng mở máy tính cá nhân ra, cẩn thận xem lại ảnh chụp quá trình khám nghiệm chiếc xe.

Hai chúng tôi mỗi thằng một việc, mãi mê xem đến hơn một tiếng đồng hồ. Tôi đứng dậy vươn vai một cái, ngoảnh đầu nhìn sang máy tính của Lâm Đào, rồi nhoài người qua vai cậu ta, chỉ vào một tấm ảnh hỏi: "Này, nắp ca pô hình như có vấn đề thì phải?"

"Đúng vậy, có một vết lõm hình tròn." Lâm Đào dụi mắt, nói. "Ngay từ lúc tiếp nhận chiếc xe, tớ đã phát hiện ra rồi. Tay bí thư đại đội giải thích rằng một tháng trước, hãm đỗ xe trong sân bóng rổ của trường học, đã bị một quả bóng nện phải. Nhưng vết lõm có vẻ rất mới chứ không giống như đã hình thành cách đây một tháng."

Tôi chăm chú quan sát màn hình một lát, đột nhiên vui sướng nhảy cẫng lên: "Đừng nghe hăn phét lác, giờ có cái vết lõm này, khúc mắc của tớ đã được giải đáp rồi! Tiểu Lâm Tử ơi, cậu thật là cừ khôi quá đi mất!" Tôi ôm chầm lấy Lâm Đào đang ngơ ngác, hôn đánh "chụt" một cái rồ kêu vào trước trán khiến cho mấy cô cảnh sát ngồi gần đó đều bụm miệng cười rúc rích.

Đúng lúc này, điều tra viên đã quay trở lại, sắc mặt hớn hờ: "Hắn nhận rồi, hắn nhận hết tội rồi! Hắn nói, hôm đó Đường Ngọc tới tìm hắn có việc, hắn liền lái xe chở Đường Ngọc tới hiện trường vụ án. Đường Ngọc nói rằng mình đã có thai, đòi tiền hắn, hắn không đưa nên đã xảy ra xô xát. Giằng co một hồi, Đường Ngọc xuống xe bỏ đi. Hắn đang cơn giận dữ liền nổ máy định lái xe đi, nào ngờ Đường Ngọc lại đột nhiên túm chặt lấy cửa xe, do hắn đang nhấn ga vọt đi nên đã kéo Đường Ngọc ngã xuống, có thể chiếc xe đã cán qua người Đường Ngọc."

"Ngã xuống ở bên thành xe mà chiếc xe lại cán qua người nạn nhân được à?" Đội trưởng Hoàng hỏi.

"Ngã như vậy thì có thể." Một đồng chí cảnh sát giao thông lên tiếng. "Nếu xe lao đi với tốc độ rất nhanh, nạn nhân vừa ngã xuống đã lăn đi, rất có thể sẽ bị cuốn vào gầm xe."

Phân đội trưởng Hoàng khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn trầm ngâm nói: "Vậy thì cũng chỉ thêm được tội danh ngộ sát mà thôi."

Tôi này giờ chỉ im lặng lắng nghe điều tra viên báo cáo, lúc này bèn đứng bật dậy, vừa kết nối máy tính vào máy chiếu trong phòng họp, vừa nói: "Kẻ này cực kỳ ranh ma. Không phải hắn vô tình đâm chết người, mà là cố ý giết người."

Toàn bộ những người có mặt trong phòng họp đều lộ vẻ kinh ngạc pha lẫn hưng phấn.

Tôi vừa chiếu lại những tấm ảnh chụp cảnh giải phẫu tử thi, vừa giải thích: "Tổn thương ở đầu Đường Ngọc là do ngã đập xuống mặt tiếp xúc nhãn nhũ, nhưng rất nhiều vết xây xước trên cơ thể cô bé lại là do chà xát trên mặt đường. Xương sườn và xương cằm của cô bé bị gãy, cũng là do va đập với mặt đường. Ngoài ra còn có một tổn thương khác, chính là tổn

thương ở thắt lưng, thông thường khi bị ngã trong tai nạn giao thông rất khó hình thành gãy xương sống ở cột sống thắt lưng, bởi vì cột sống thắt lưng có cấu tạo lõm vào trong chứ không phải là chỗ nhô lên ở vùng lưng. Vị trí nhô lên ở vùng lưng là bả vai, tuy nhiên, bả vai lại không có tổn thương rõ rệt. Cột sống thắt lưng bị tổn thương, móm ngang và móm gai đốt sống cùng bị gãy, chỉ có thể chứng minh cho một điều: bị va đập! Cũng tức là, thắt lưng của Đường Ngọc mới là điểm va chạm trong vụ tai nạn giao thông này."

"Thế những vết thương khác phải giải thích thế nào?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Thanh cản trước của chiếc xe này cách mặt đất khoảng 90 centimet phải không?" Tôi quay sang hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào lật giở sổ ghi chép khám nghiệm, gật đầu nói: "Phải, là 92 centimet."

Tôi mỉm cười, nói: "Vừa nãy, tôi có xem ảnh khám nghiệm xe ở chỗ Lâm Đào và đã hiểu ra. Phục dựng hiện trường rất đơn giản. Trước hết, thanh cản trước cao 92 centimet trước mũi xe đâm vào thắt lưng của Đường Ngọc. Đường Ngọc ngã ngửa về phía sau theo quán tính, khiến vùng chấm đập xuống nắp ca pô, hình thành tổn thương ở vùng chấm và vết lõm trên nắp ca pô. Hiện trường không có vết phanh xe, cho thấy lúc đó chiếc xe không hề giảm tốc mà tiếp tục lao đi. Do phản lực từ cú va đập cực mạnh vào nắp ca pô nên Đường Ngọc đã bị chiếc xe hất văng đi, khi rơi xuống, một nửa người va đập xuống đất, gây ra những vết mài xước nghiêm trọng trên toàn bộ cơ thể, gãy xương hàm, xương sườn. Sau đó, chiếc xe lại lao qua trên người nạn nhân, do điểm thấp nhất ở gầm xe vừa hay chạm vào điểm cao nhất trên lưng nạn nhân nên tấm chắn bùn dưới gầm xe đã giật đứt chiếc khuy áo sau lưng nạn nhân, đồng thời gây ra vết xây xước nhẹ trên lưng nạn nhân."

Cả phòng họp lặng phắc như tờ, mọi người đều trầm ngâm suy nghĩ về

những điều tôi vừa phân tích.

"Chỉ có duy nhất khả năng này." Tôi nói chắc như đinh đóng cột. "Không thể có khả năng nào khác có thể giải thích đầy đủ về các tổn thương trên cơ thể nạn nhân. Hơn nữa, tôi muốn nhấn mạnh rằng, chiếc xe đều lao đi với tốc độ cực nhanh và trực tiếp đâm thẳng vào lưng nạn nhân."

"Kết hợp với hiện trường là ban ngày, mặt đường rất rộng, xe chạy rất nhanh, trước đó hoàn toàn không có vết phanh xe, đâm trực diện vào nạn nhân xong cũng hoàn toàn không có vết phanh xe giảm tốc, về cơ bản có thể phán đoán, đây là một vụ án cố ý giết người." Phân đội trưởng Hoàng kết luận. "Huống hồ kẻ gây tai nạn còn có động cơ gây án rõ ràng."

"Cho dù hãn không thừa nhận, cũng không thể chối tội được." Điều tra viên hào hứng nói.

Trước chứng cứ rành rành, bí thư đại đội không thể chối cãi được nữa. Hãn mau chóng kể lại sự tình: Đường Ngọc nói rằng mình đã mang thai, đòi tiền hãn, sau đó hai người xô xát cãi vã. Đường Ngọc giận dữ đi lên phía trước đầu xe, dọa rằng sẽ kiện hãn. Lúc này, hãn đang lái xe chậm chậm theo sau, bất chợt nảy ra một ý, liền nhấn mạnh chân ga tông thẳng vào lưng Đường Ngọc, sau đó lái xe bỏ đi thẳng.

Trên đường trở về thị trấn, tôi nói với Đại Bảo: "Em còn căn dặn điều tra viên phải điều tra rõ xem vào hôm gây án, tay bí thư đại đội có uống rượu hay không, sau khi xác định chắc chắn hãn không uống rượu em mới dám đưa ra kết luận, anh có biết vì sao không?"

Đại Bảo ngơ ngác lắc đầu.

Tôi nói: "Có người uống rượu say đi chôm chìa micro của người ta mà còn chẳng biết, vậy thì người khác đâm chết người chẳng buồn phanh xe

cũng có thể chối là không biết lắm chứ."

"Đừng có giễu cợt anh nữa." Đại Bảo nghiêm mặt, rầu rĩ nói. "Cô bé mới có 14 tuổi thôi, xã hội bây giờ thật là đen tối!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (1)

Bức ảnh chính là bí mật của bí mật, nó càng phơi bày nhiều thứ thì bạn biết được lại càng ít.

Diane Arbus

Thời đại này có một trò chơi mới: mạng xã hội.

Nghe nói mạng xã hội đã tạo ra sức ảnh hưởng vượt xa cả báo chí và tivi, hồi đó, đương nhiên tôi không thể hiểu được điều này, vì tôi đang dùng con Nokia "cục gạch".

Tuy cũng đã mở một tài khoản Weibo (1) nhưng tôi chưa lần nào đăng nhập. Những lúc rảnh rỗi, tôi thích âm thầm lén vào các trang diễn đàn của thành phố để đọc vài mẫu tin giật gân hoặc xem hình gái đẹp.

(1) Một mạng xã hội của Trung Quốc.

Trước đó, tôi chẳng thích lên mạng, cho tới một lần, một đồng nghiệp cùng phòng phải xử lý một vụ phúc tra giám định thương tật, sau khi có được kết quả giám định, đương sự là chị Phòng thấy kết quả bất lợi cho mình nên đã liên tục khiếu nại. Nhưng sự thực vẫn là sự thực, dù có khiếu nại cách mấy cũng không thể bẻ cong sự thực. Sau khi chị Phòng liên tiếp khiếu nại mà không có kết quả, bèn lên mạng tra tìm thông tin của các thành viên phòng Pháp y. Cũng thực khéo trùng hợp, chị Phòng vừa tìm đã thấy ngay tên tôi, trùng hợp hơn nữa, người phụ nữ hơn 40 tuổi tranh chấp với chị ta cũng mang họ Tần.

Và thế là cái chị Phòng chưa từng gặp mặt tôi lập tức phát huy khả năng liên tưởng phong phú, tay Tần Minh kia là trưởng phòng Pháp y thì chắc cũng già khú rồi. Thế là ngay hôm sau, trên trang diễn đàn thành phố lập tức xuất hiện một bài đăng với cái tí như sau: Trưởng phòng Pháp y sở Công an tỉnh Tần Minh lo lót chạy tội giúp cô em họ. Bài viết hào hùng xúc động, thấm đẫm nước mắt, nói tôi là anh họ của cái chị Tần kia, đã ngụy tạo kết quả giám định để giúp cô em họ thoát khỏi tội trạng.

Thật đúng là nằm cũng trúng đạn.

Không ít người đã theo dõi, comment bài viết này. Đầu tiên, tôi vô cùng tức giận, vội học tốc chạy tới hỏi sư phụ xem nên làm thế nào. Sư phụ cười phá lên, nói: "Làm thế nào ấy à? Lập tức cách chức, khai trừ khỏi Đảng!"

Sự việc này đã trở thành câu chuyện cười lan truyền khắp sở Công an, một thanh niên chưa đầy 30 tuổi là tôi đây bỗng chốc biến thành người "anh họ" của một chị chàng ngoài bốn chục. Từ lúc đó, tôi có thêm một biệt danh mới: "anh họ".

Sư phụ muốn tôi bỏ qua vố bôi nhọ này, nhưng tôi tuổi trẻ hiếu thắng, vẫn cứ âm thầm theo dõi những dòng bình luận phía sau bài viết. Ôi trời, bài viết này khuấy động sóng gió suốt một thời gian dài, rất nhiều cư dân mạng chẳng quan tâm thật giả, vừa đọc đã anh hùng bàn phím chửi rửa tôi tới bờ. May sao cũng có vài người lý trí, sau khi tìm hiểu rõ ràng sự việc, phát hiện bài đăng có rất nhiều sơ hở, cho rằng đây chỉ là tin đồn nhảm. Những bình luận như vậy đã an ủi tôi phần nào.

Cứ như thế, tôi đã trở thành "khách quen" của diễn đàn lúc nào không hay.

*

Vào một buổi sáng, tôi vừa vào diễn đàn đã nhìn thấy ngay một bài đăng có lượt xem rất cao. Bài đăng còn đính kèm hai tấm ảnh, đều chụp cùng một cô gái. Bức ảnh thứ nhất nhìn không rõ lắm, tỉ lệ chiều dài và chiều rộng khá kỳ quặc, chỉ lơ mờ nhìn thấy một thiếu nữ thân hình mảnh mai mặc một chiếc váy ngắn tựa nghiêng vào bồn cầu, tay chấp sau lưng, đầu cúi gằm. Bức ảnh thứ hai là ảnh chân dung, nhìn thì thấy là một cô gái hết sức bình thường. Bài viết nói rằng, cô gái này 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, đột nhiên mất tích, mong cư dân mạng cung cấp chút manh mối để tìm kiếm. Điểm thu hút nhất là người đăng bài hứa hẹn sẽ hậu tạ cho ai tìm thấy cô gái một triệu nhân dân tệ.

Chà chà, một triệu tệ! Cả đời tôi không biết có kiếm nổi từng ấy không? Tôi kìm lòng không động, bắt đầu cộng trừ tính toán đồng lương còm cõi của mình.

Cư dân mạng cũng thật rối hơi, chẳng có lấy một lời bình luận nghiêm túc, hết bình phẩm ngực đùi lại bình phẩm mông màu trắng trắng có vẻ như là lộ hàng giữa hai đùi cô gái, hoặc chỉ chăm chăm vào khoản hậu tạ kếch xù, hoặc bình luận con gái bây giờ thật là sáng tạo vô biên, còn thích chụp ảnh với cả bồn cầu nữa.

Tôi vừa đọc những bình luận khó đỡ, vừa tủm tủm cười thầm, thỉnh thoảng chuông điện thoại réo lên ầm ĩ khiến tôi giật nảy mình.

"Này, một cú điện thoại mà sợ vãi tè ra thế à, đang xem cái gì khuất tất phải không?" Đại Bảo lừ lừ nhích lại sau lưng tôi. "Chà, cặp giò của em này ngon thật!"

Tôi thấy số điện thoại gọi đến là của sư phụ thì khẽ "suyt" một tiếng, bấm nút nhận cuộc gọi.

"Tới phòng tôi ngay!"

*

Sư phụ ngồi trước bàn làm việc, trầm ngâm nhìn vào máy tính, trong tay cầm một tập tài liệu cuốn tròn, gõ đều đều lên mép bàn.

Toi rồi, sư phụ trầm ngâm thế kia, hẳn là có chuyện chẳng lành.

Tôi tiến lại gần, mắt lia một vòng thần tốc, ơ, trên màn hình máy tính của sư phụ... sao lại là tấm ảnh người đẹp và bồn cầu mà tôi vừa mới xem?

"Ồ? Sư phụ cũng hứng thú với thứ này à?"

Sư phụ trừng mắt nhìn tôi: "Là vụ án!"

"Vụ án?" Tôi kinh ngạc. "Chuyện trên mạng có đáng tin không? Hơn nữa, mất tích cũng có rất nhiều khả năng, chắc gì đã là vụ án?"

Sư phụ chau mày lại, không thèm đếm xỉa đến tôi.

Tôi đành cười giả lả, nói: "Sư phụ lấy đâu ra bức ảnh này thế? Anh cũng vào diễn đàn thành phố à?"

Sư phụ vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính: "Không, nhìn thấy trên Weibo."

"Sư phụ có Weibo?" Tôi sửng sốt. "Sư phụ cũng biết chơi Weibo?"

Sư phụ không trả lời câu hỏi của tôi, cầm cuộn tài liệu chỉ vào màn hình máy tính, nói: "Cậu nhìn kỹ bức ảnh này đi, sáng nay tôi đã nhờ phòng Giám định âm thanh và hình ảnh xử lý chỗ mờ, giờ đã rõ hơn rất nhiều so với ảnh gốc, cậu có nhìn ra vấn đề gì không?"

Cô gái trong bức ảnh tóc dài, mặt cúi thấp, tóc để mái bằng rủ xuống trước trán, nhìn không rõ mặt. Đuôi tóc hơi xoắn, có màu vàng nhạt, phía sau

những sợi tóc chỉ thấy loáng thoáng sống mũi cao và đôi môi tô son. Cô gái mặc một chiếc áo T-shirt bó sát màu hồng và chiếc váy ngắn vải jean ôm sát, thân hình cân đối gợi cảm. Cô ngồi bệt dưới nền nhà vệ sinh, dựa nghiêng vào thành bồn cầu, hai chân duỗi thẳng, khép lại, hai tay chắp ở sau lưng, nhìn không thật rõ.

Tôi chau mày nhìn kỹ một lượt, cô gái ngồi nghiêng, bồn cầu và nền gạch men màu trắng nhìn không rõ hoa văn... Trong ảnh chỉ có từng ấy thứ.

"Bức ảnh chắc chắn đã bị cắt bớt, lượng thông tin quá ít ỏi, bồn cầu là loại thường gặp!" Tôi vò đầu bứt tai.

Sư phụ không nói năng gì.

Tôi lại nhìn bức ảnh thêm một lúc lâu nữa, chợt nhớ tới những bình luận trên mạng, bèn liếc mắt xuống phía dưới váy của cô gái: "Dân mạng tinh mắt thật đấy, đúng là lộ hàng rồi kìa."

Sư phụ đập thẳng cuộn giấy vào đầu tôi: "Gì thế hả? Đứng đắn tí được không, nhìn đâu thế?"

Tôi gãi đầu, thè lưỡi, lại nhìn một lúc rồi trả lời thẳng thừng: "Em không biết."

Sư phụ trầm ngâm một lát, thỉnh thoảng bật ra một câu: "Cô gái chết rồi!"

"Chết rồi?" Tôi kinh ngạc kêu lên. "Chỉ dựa vào một tấm ảnh, sao sư phụ có thể nhận ra cô gái này đã chết?"

"Tôi có vài căn cứ." Sư phụ vừa gõ cuộn tài liệu lên mép bàn, vừa nói: "Trước hết, tôi đã nhận ra, thi thể đã có hiện tượng co cứng tử thi."

Co cứng tử thi mà cũng nhìn ra được? Tôi lăm bắm tự nhủ, tiếp tục quan

sát tấm ảnh, cảm giác như đã tìm ra một vài manh mối.

"Cậu xem này." Sư phụ nói. "Bả vai bên trái của cô gái dựa nghiêng vào bồn cầu, trong tư thế này, nếu như cúi đầu xuống một cách bình thường, đáng lẽ cằm sẽ nghiêng sang bên phải một cách tự nhiên mới phải, nhưng cằm của cô gái lại nghiêng sang bên trái. Bởi vậy tôi nghi ngờ rằng vào thời điểm tử vong, cổ cô gái đã nghiêng sang bên trái, do đó, sau khi hình thành hiện tượng co cứng tử thi mới xuất hiện tình trạng thế này."

Tôi lặng thinh, không nói gì.

Sư phụ biết tôi chưa tin lắm, lại nói tiếp: "Mấu chốt nhất là phần mũi chân. Thông thường, khi căng chân người ta xoay ra ngoài thì mũi chân cũng phải chỉ ra ngoài. Nhưng cô gái này thì sao? Hai mũi chân lại xoay vào trong đối diện với nhau, hơn nữa còn kéo căng xuống dưới. Cậu thử làm tư thế căng chân xoay ra ngoài, mũi chân hướng vào trong, còn kéo căng xuống dưới để tôi xem có làm nổi không?"

Tôi ngồi lên ghế sofa ở bên cạnh thử bắt chước theo, quả thực khó mà uốn vặn cho nổi, bèn hỏi: "Như vậy có nghĩa là gì?"

"Tôi nghĩ rằng vào lúc tử vong, tư thế của cô gái có lẽ là úp mặt xuống đất, mũi chân tì trên mặt đất nên mới hình thành tư thế xoay vào trong và chúc xuống dưới. Vì sao căng chân lại xoay ra ngoài? Là vì cơ thể bị đè xuống nên mới xuất hiện tình trạng mũi chân giữ nguyên, nhưng căng chân loại xoay ra ngoài." Sư phụ nói. "Con gái khi chụp ảnh thường thích xoay hai mũi chân chụm vào với nhau, nhưng như thế thì căng chân cũng phải xoay vào trong chứ không thể nào lại xoay ra ngoài được."

"Vậy thì ý sư phụ là thi thể vẫn duy trì tư thế giống như thời điểm tử vong, cho tới khi hình thành hiện tượng co cứng tử thi mới bị di chuyển tới bên bồn cầu, vậy thì khớp xương hông của cô gái đáng lẽ cũng phải cứng lại

rồi chứ, sao thì thể lại có tư thế ngồi được?"

"Hiện tượng co cứng tử thi hình thành lần lượt theo trình tự từ trên xuống dưới, tức là cổ, cằm sẽ co cứng trước, sau đó mới dần dần lan xuống tới phía dưới. Còn với khớp xương, hiện tượng co cứng trước hết sẽ hình thành tại các khớp nhỏ, sau đó mới tới khớp lớn. Cậu nhìn cô gái này mà xem, miệng không mở, cho thấy hiện tượng co cứng tử thi đã hình thành ở cằm. Mũi chân bất thường, cho thấy hiện tượng co cứng tử thi đã hình thành ở cổ chân. Còn khớp hông là khớp xương lớn nhất, lúc này vẫn chưa bị co cứng, hoặc mới chỉ hơi co cứng, vẫn thay đổi tư thế được. Do đó, hung thủ vẫn có thể di chuyển thi thể, để cho cô gái ở tư thế ngồi, nhưng lại không chú ý tới hình thái bất thường của những khớp xương nhỏ."

Tôi gật gù đồng ý: "Nhưng từng ấy vẫn chưa đủ để khẳng định rằng cô gái đã tử vong. Lỡ cô ấy thích chụp ảnh trong tư thế kỳ quặc như vậy thì sao?"

Sư phụ xoa tay, nói tiếp: "Vì sao tôi nói tới hiện tượng co cứng tử thi trước, vì đó là suy luận ngược. Cậu xem, nếu như vừa nãy chúng ta phân tích đúng, thì tức là lúc ban đầu, cô gái chết trong tư thế nằm sấp, cơ thể chịu lực chèn ép, đúng không?"

Tôi gật đầu.

"Nếu là tư thế nằm sấp, vết hoen tử thi sẽ hình thành ở phía dưới tử thi, cũng chính là ở mặt, bụng, ngực, cổ, má và mặt trước của chân. Cậu nhìn kỹ mà xem, có vết hoen tử thi không?" Sư phụ nói xong, điều chỉnh độ tương phản màu sắc của màn hình.

Đúng vậy, trước đó chẳng phát hiện ra chi tiết nào, nhưng sau khi điều chỉnh độ tương phản, tôi đã nhìn thấy rõ hơn, má phải và mặt trước hai chân cô gái có vết đỏ rõ rệt, diện tích khá lớn, nhìn từ nhiều góc độ, có thể khẳng định rằng đó không phải là do góc độ ánh sáng hay bị tổn thương mà có lẽ

chính là vết hoen tử thi.

Tôi nhìn chăm chú vào màn hình, bán tín bán nghi nói: "Em vẫn còn hai thắc mắc. Thứ nhất, sao vết hoen tử thi lại nhạt như thế được? Thứ hai, theo phân tích trước đó của chúng ta, nếu hiện tượng co cứng tử thi đã hình thành ở khớp xương nhỏ nhưng chưa hình thành ở khớp xương lớn, cũng có nghĩa là thi thể cô gái bị dịch chuyển sau khi đã chết được bốn tới năm tiếng đồng hồ, thì lúc này, vết hoen tử thi đáng lẽ phải tiếp tục di chuyển xuống phía dưới của vị trí thi thể mới, tức là mặt sau của hai chân và vùng mông chứ!"

Sư phụ lắc đầu, nói: "Không thể thế được. Tôi sẽ giải thích về hai thắc mắc của cậu. Thứ nhất, vết hoen tử thi khi mới hình thành đều có màu đỏ nhạt, sau đó mới dần dần đậm lên. Thứ hai, trong vòng mười hai tiếng đồng hồ sau khi chết, vết hoen tử thi có thể dịch chuyển theo sự thay đổi vị trí của thi thể, nhưng nguyên lý của vết hoen tử thi là sau khi tử vong, huyết quản trở nên dễ thấm hơn, hồng cầu thấm qua huyết quản, tích tụ trong các tổ chức mềm ở phía dưới cơ thể, khiến cho màu sắc của da thay đổi. Hiện tượng này giống như nguyên lý đồng hồ cát, sau khi cơ thể thay đổi vị trí, hồng cầu sẽ từ từ dịch chuyển, lắng đọng sang phía dưới của vị trí cơ thể mới, giống như cát trong đồng hồ cát từ từ chảy sang bên kia, chú ý nhé, từ từ dịch chuyển sang chỗ khác."

Nghe sư phụ giải thích, tôi lập tức bừng tỉnh. Nếu hung thủ chụp ảnh ngay sau khi vừa di chuyển thi thể, vết hoen tử thi vẫn chưa kịp dịch chuyển thì vẫn sẽ tích tụ ở vị trí ban đầu.

"Ngoài ra, đầu gối của cô gái cũng bất thường, có vẻ như bị thâm tím. Cậu nhìn xem, màu sắc của vết thâm tím khác hẳn màu đỏ bầm xung quanh, bởi vậy, càng có thể khẳng định vùng đỏ bầm chính là vết hoen tử thi. Đầu gối thâm tím vừa hay cũng chứng thực cho suy luận cô gái đã bị chèn ép trong tư thế nằm sấp." Sư phụ bổ sung.

Vết hoen tử thi và hiện tượng co cứng tử thi là hai bằng chứng để xác thực nạn nhân đã tử vong, nếu đã kết luận được cô gái có cả hai hiện tượng này, vậy thì cô gái đúng là đã bị sát hại thật rồi.

"Ngoài ra," sư phụ chậm rãi rê chuột, phóng to bức ảnh, nói. "Cậu hãy nhìn vào phần cổ lộ ra sau chỗ cầm bị lệch mà xem, có thấy gì không?"

Tôi thực sự khâm phục những chuyên gia xử lý ảnh, có thể biến một bức ảnh mờ tịt thành ra rõ nét thế này.

Vùng cổ thì còn có gì được? Vết thít?

"Thì ra cô gái bị thít cổ chết." Tôi buồn bã nói.

"Cậu cũng nhìn thấy bức ảnh này ở trên diễn đàn à?" Nãy giờ bận rộn phân tích, bây giờ sư phụ mới trở về với động tác quen thuộc là gõ cuộn tài liệu lên mép bàn, tiếng gõ khiến tôi nơm nớp lo sợ.

"Vâng, là thông báo tìm người, còn đăng kèm một bức ảnh chân dung của cô gái." Tôi nói. "Đáng chú ý nhất là khoản tiền hậu tạ lên tới một triệu nhân dân tệ."

Sư phụ gật đầu: "Trên Weibo cũng viết như vậy."

"Vậy theo sư phụ, chuyện này là thế nào?" Tôi hỏi. "Nếu hung thủ đăng thông báo, tại sao hẳn lại chụp ảnh chân dung cô gái? Hơn nữa hẳn đăng thông báo làm gì? Khoe khoang việc giết người hay là để đánh lạc hướng? Nếu là người nhà cô gái đăng thông báo thì làm sao họ lại có được bức ảnh chụp cô gái đã chết? Hơn nữa, đã chết rồi còn đăng thông báo tìm người làm gì? Họ có mục đích gì?"

Sư phụ nhìn tôi khinh khỉnh: "Vậy mà cũng không đoán ra, cậu có phải là đệ tử của tôi không hả?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (2)

Hắn là các bạn đã đoán ra chuyện gì rồi phải không? Thế nhưng lúc đó, chẳng hiểu tại sao máu tôi lại không lên não được, đầu óc lùng bùng, không tài nào nghĩ ra.

"Cậu quá tệ!" Sư phụ nói. "Bị kẻ thù của cô em họ chửi cho đần người rồi phải không?"

Đúng lúc này, Lâm Đào bước vào phòng làm việc của sư phụ, nói: "Vừa rồi em và anh Thanh bên phòng Trọng án đã tới bộ phận cảnh sát mạng điều tra, được biết người đăng tin trên Weibo là vợ của phó tổng giám đốc Triệu của công ty Trung Đạt. Cô gái chính là con gái của phó tổng giám đốc Triệu, tên là Triệu Vũ Mặc."

"Đi nào, người đã chết rồi, còn có gì phải kiêng dè nữa, tới công ty Trung Đạt xem sao!" Sư phụ ném phắt cuộn giấy trong tay đi, giải thoát cho tôi khỏi nỗi ám ảnh của chứng sợ nhíp điệu.

Trung Đạt là một công ty bất động sản nổi tiếng của tỉnh. Vừa bước chân vào cổng chính, tôi đã phải choáng ngợp trước vẻ hào nhoáng sang trọng của đại sảnh và dòng nhân viên ra vào tấp nập. Trên đường tới phòng làm việc của phó tổng giám đốc Triệu, tôi có cảm giác như được mở mang tầm mắt. Hai chữ "huy hoàng" đã không còn đủ để hình dung, trước mắt tôi rõ ràng là một cung điện thu nhỏ, màu vàng được sử dụng một cách phô trương, phơi bày trọn vẹn phong cách của một phú ông giàu xổi.

Chẳng trách mạnh tay chi hẳn một triệu tệ tiền hậu tạ, nhìn cung cách này,

một triệu tệ chắc cũng chỉ là mắt muối. Tôi lại nghĩ đến đồng lương còm của mình, pháp y ở nước ngoài được coi là một nghề thu nhập cao, thế nhưng lương tháng của chúng tôi chỉ vón vện ba nghìn tệ. Ba nghìn tệ! Chỉ đủ mua được nửa mét vuông nhà ở tận ngoại thành.

Phó tổng giám đốc Triệu ngồi trên chiếc ghế da cao cấp rộng rãi chờ chúng tôi. Tuy chỉ là phó tổng giám đốc, sắc mặt cũng phảng phất vẻ lo buồn không thể giấu giếm, nhưng cú hất hàm của ông ta vẫn toát lên vẻ kẻ cả của người bề trên.

"Chào phó tổng giám đốc Triệu, chúng tôi là người của sở Công an tỉnh, hiện đang điều tra vụ việc các anh đưa tin tìm con gái." Anh Thanh nói ngay vào trọng điểm. "Theo điều tra của chúng tôi, hình như các anh không hề báo tin cho cảnh sát."

"Báo tin gì cơ? Tìm cảnh sát các anh để mà làm gì?"

Tôi thoáng ngỡ ngàng, tìm cảnh sát chẳng để làm gì, chẳng lẽ lại muốn tìm đội trật tự đô thị?

"Vấn đề không phải là anh có tìm hay không." Anh Thanh nói. "Chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ bắt cóc."

Lúc này tôi mới bừng tỉnh. Phải rồi, có lẽ là bắt cóc! Như vậy mới giải thích được tại sao bố mẹ của cô gái lại có được tấm hình chụp trong nhà vệ sinh, bởi vì kẻ bắt cóc chắc chắn đã gửi ảnh cô gái cho người nhà, nhưng nếu không có kiến thức pháp y, người ta sẽ không thể nhận ra cô gái đã chết từ trước khi chụp ảnh.

"Phải, đúng là có kẻ đã bắt cóc con gái tôi." Phó tổng giám đốc Triệu vẫn giữ nguyên vẻ ngạo mạn. "Nhưng tôi chẳng tin cảnh sát các anh, tôi sẽ tự giải quyết chuyện của con gái tôi."

"Tự giải quyết thì cần gì phải lên mạng cầu cứu, hả anh?" Sư phụ lên tiếng.

Phải, làm gì có chuyện nhận được ảnh kẻ bắt cóc gửi đến mà không báo cảnh sát lại tìm dân mạng giúp đỡ? Thật là hết sức khó tin!

"Tôi thà lên mạng cầu cứu cũng không nhờ cảnh sát các anh." Phó tổng giám đốc Triệu sầm mặt xuống. "Nếu kẻ bắt cóc biết tôi báo cảnh sát, chúng sẽ giết con tin."

"Con gái anh đã mất rồi." Sư phụ nhìn ông ta, thành linh bật ra một câu.

Sắc mặt phó tổng giám đốc Triệu lại không hề có thay đổi nào đáng kể, ông ta không bàng hoàng như tôi tưởng tượng, dường như kết quả đã nằm trong dự liệu của ông ta: "Các anh... đã tìm thấy xác nó rồi?"

"Chưa tìm thấy." Sư phụ nói. "Nhưng là một bác sĩ pháp y, sau khi phân tích bức ảnh, tôi đã suy đoán được con gái anh đã chết rồi."

"Sao cơ?" Phó tổng giám đốc Triệu đột nhiên tái mặt, đập bàn đánh chén, giận tới run người: "Anh nói sao? Mặc Mặc nó... nó đã... đã chết... trước khi chụp tấm ảnh đó? Lũ đểu giả, quân lừa đảo chó chết!"

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

Khóe miệng phó tổng giám đốc Triệu giật lên run rẩy, ông ta đã cố gắng kiềm chế nhưng nước mắt vẫn trào ra ầng ậc hai bên khóe mắt. Ông ta hít sâu vào một hơi, nấc lên vài tiếng rồi nói tiếp: "Ôi, đứa con gái đáng thương của tôi... Ba ngày trước, tôi nhận được một cú điện thoại gọi đến từ số máy của Mặc Mặc, lúc đó khoảng 2, 3 giờ sáng. Giọng nói trong điện thoại không phải là của Mặc Mặc mà là của một người đàn ông, hắn nói Mặc Mặc đang ở trong tay hắn, bảo tôi phải đưa cho hắn năm trăm nghìn tệ. Đầu tiên tôi không tin, mới bảo hắn gửi ảnh của Mặc Mặc cho tôi. Một lát sau, hắn liền gửi tới bức

ảnh đó. Nào ngờ... Tôi đã thỏa thuận với hắn, tôi đưa tiền, hắn trả người. Đúng 12 giờ đêm qua, chúng tôi mang đủ số tiền như hắn yêu cầu tới nơi hắn chỉ định, sau đó về nhà đợi hắn thả Mặc Mặc về. Đợi mãi, đợi mãi, đã qua thời gian giao ước mà vẫn chưa thấy Mặc Mặc về nhà, chúng tôi quay lại xem thử thì thấy số tiền đã biến mất. Tôi vô cùng hoang mang, nhưng vẫn nhen nhóm hy vọng nên đã đăng ngay thông báo tìm người lên mạng, tự an ủi mình biết đâu có người nhận ra chỗ đó, biết đâu có người nhìn thấy Mặc Mặc..."

Phó tổng giám đốc bưng mặt, ngồi lệt thềm trong chiếc ghế lớn, bao nhiêu vẻ uy nghiêm và phong độ đều tan biến, khóc lên rưng rức.

Chúng tôi đều im lặng. Người cha bất hạnh này rõ ràng rất yêu con gái nhưng do sai lầm nhất thời nên đã để lỡ mất cơ hội bắt hung thủ. Dù kẻ bắt cóc đã giết hại Triệu Vũ Mặc trước khi gọi điện đòi tiền, nhưng thời điểm giao tiền chuộc là lúc bắt hắn dễ nhất. Giờ thì kẻ bắt cóc đã ôm tiền cao chạy xa bay, thời gian giao tiền cũng đã qua hơn mười tiếng, có muốn bắt hắn là rất khó.

Sư phụ trầm ngâm một lát rồi nói với phó tổng giám đốc Triệu vẫn đang nghẹn ngào: "Phó tổng giám đốc Triệu, xin hãy bớt đau buồn! Cậu Tần, chúng ta đi, tới Công an huyện lập hồ sơ vụ án, lập ngay tổ chuyên án, vụ án này phải phá cho bằng được."

*

Tổ chuyên án vẫn chưa thể tìm ra chút manh mối.

Gặp phải vụ án thế này, mặt mũi ai cũng khó đăm đăm, bởi vì thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Thi thể, không biết ở đâu, hiện trường, không biết ở đâu; do báo án quá muộn, điện thoại của nạn nhân cũng không thể định vị.

Tổ chuyên án do phân đội trưởng Tề của phân đội Cảnh sát hình sự sở Công an tỉnh đích thân chỉ đạo, công tác pháp y do tôi phụ trách, đây lại là một thử thách nữa của sự phụ dành cho tôi. Tôi cũng giống như đa số người trong tổ chuyên án, chỉ biết lặng lẽ hút thuốc, đầu óc mịt mờ như bị sương mù bao phủ.

"Phải rồi, tôi có một khúc mắc." Tôi lại rút ra một điếu thuốc, vừa châm vừa hỏi. "Ở hiện trường có bồn cầu, cho thấy đó là trong nhà ở, Triệu Vũ Mặc đã vào trong không gian này bằng cách nào?"

"Có rất nhiều khả năng." Phân đội trưởng Tề xòe tay ra đếm. "Bị người quen dụ dỗ, bị cưỡng ép, bị đánh thuốc mê, bị di chuyển vào trong phòng sau khi chết, đi nhầm nhà... Hiện tại chúng tôi đang triển khai công tác theo hai hướng, thứ nhất là tìm kiếm thi thể và những người có khả năng đã nhìn thấy Triệu Vũ Mặc. Thứ hai là điều tra những người quen biết Triệu Vũ Mặc."

Tôi khẽ gật đầu, dựa theo tình hình hiện tại, nếu không điều tra người quen thì còn gì để điều tra nữa? Là một bác sĩ pháp y, ở trong một tổ chuyên án vẫn chưa tìm ra thi thể, ngoài im lặng, tôi còn có thể làm gì?

Chỉ biết ruột gan như lửa đốt chờ đợi người ta tìm ra thi thể.

Có lẽ lời cầu khẩn của tôi đã làm ông trời cảm động, đến trưa hôm ấy, tổ chuyên án nhận được báo cáo, có lẽ đã tìm thấy nạn nhân.

Người kích động nhất trong tổ chuyên án chính là tôi, bởi tôi đã ngồi vêu suốt cả buổi sáng. Khi nhân viên kỹ thuật xách hòm đồ nghề đi xuống cầu thang, tôi đã ngồi sẵn sàng trên xe cảnh sát.

Thi thể cách chỗ chúng tôi chưa đầy hai cây số.

Gần sở Công an, chính là trường đại học Điện lực của tỉnh. Đây là thời điểm sắp sửa bước vào năm học mới, khắp trường đâu đâu cũng thấy cảnh

sinh viên kéo va li tới nhập học. Trong một vạt cây ở góc sân trường có một cái vali da nằm lơ lửng, người qua kẻ lại tất nập nhưng chẳng ai chú ý tới sự tồn tại của nó. Cho tới giữa trưa, một nữ sinh viên đi ngang qua rặng cây, cảm thấy ngạc nhiên vì nhận ra từ sáng tới giờ chẳng thấy ai tới lấy va li, tính tò mò trỗi dậy, bèn gọi anh bạn trai lại. Anh bạn vừa cười trêu cô gái đa nghi, vừa kéo mở khóa va li. Khóa kéo rất rít, anh ta gắng sức kéo mà cũng chỉ có thể mở dần từng chút một. Nhưng vừa mở ra, cả hai đã rú lên hãi hùng.

Từ khe khóa vừa kéo mở, xổ ra một mái tóc dài...

Vạt cây này trước giờ vốn vắng vẻ, nhưng giờ đây sinh viên kéo tới xem chật ních. Xảy ra chuyện tà trời thế này đương nhiên sẽ khiến cả trường chấn động, đủ thứ tin đồn thất thiệt lan truyền. Cần phải nhanh chóng phá án mới có thể xua tan những ám ảnh kinh hoàng đang bao phủ lấy ngôi trường.

Tôi thấy bộ phận pháp chứng đã tới, đang thu thập vật chứng xung quanh chiếc va li nên chưa vội tiến vào hiện trường ngay mà chấp tay sau lưng, dẫn theo một điều tra viên tới thẳng phòng bảo vệ.

"Chào anh, tôi là người của sở Công an, phụ trách điều tra vụ án này." Tôi thích nhất là giây phút trình ra chiếc thẻ cảnh sát sáng bóng trước mặt người khác. Anh bảo vệ lập tức tỏ ra nghiêm túc hẳn. "Bây giờ, tôi muốn xem hình ảnh camera giám sát của trường các anh."

Chiếc vali chứa được nguyên một con người chắc chắn phải là loại cỡ lớn nên người kéo vali đương nhiên cũng rất dễ bị chú ý, bởi vậy, hẳn là hẳn sẽ phải lựa chọn thời điểm ít người qua lại để ném xác. Tôi ngồi trong phòng bảo vệ, xem lại những đoạn băng ghi hình tại ba cổng của trường học vào tối hôm qua.

Tôi không rời mắt khỏi màn hình suốt một tiếng đồng hồ. Tối qua, người ra vào cổng trường không hề ít. Do đúng vào kỳ nhập học nên từ tối muộn

đến sáng tinh mơ đều có rất đông người và xe cộ ra vào, cũng có người kéo va li da, nhưng không có chiếc va li nào cỡ lớn.

Tôi vò đầu bứt tai. Chẳng lẽ hung thủ to gan đến thế, dám ngang nhiên mò vào trường học giữa ban ngày? Không, không thể, hay là hائن lái cả ô tô vào trường?

"Trường các anh có cho xe bên ngoài tự do ra vào không?" Tôi chỉ vào đoạn băng ghi hình đêm qua, hỏi.

Anh bảo vệ này giờ vẫn đứng sau lưng tôi lập tức tỏ ra cảnh giác: "Không. Nhưng hai ngày nay nhiều sinh viên mới tới nhập học, người đông, xe nhiều, hành lý cồng kềnh, để tạo điều kiện thuận lợi cho sinh viên mới, chúng tôi tạm thời không ngăn cấm."

Có vẻ như đáng ngờ nhất là những chiếc xe tự do ra vào trường học. Đáng tiếc là vào buổi tối, camera của trường học chất lượng kém, bị đèn xe chiếu vào là chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ biết đó là xe ô tô. Thế là đã phải từ bỏ khả năng tìm ra manh mối phá án từ camera giám sát.

Tôi bảo điều tra viên mang đoạn băng gốc về tiếp tục nghiên cứu, vẫn ôm hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó. Tôi đưa tay lên nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm nữa, bèn đi tới hiện trường.

Vụ án này, vẫn phải bắt đầu từ thi thể.

*

Chiếc va li đã được mở ra, một cô gái tóc dài đang nằm cuộn tròn bên trong.

Là một bác sĩ pháp y, đã quen với cảnh chết chóc, quen với những mặt đen tối của xã hội, nhưng vừa nhìn thấy thi thể cô gái, tôi vẫn không khỏi

bàng hoàng.

Người bình thường khi nhìn thấy xác người sẽ chỉ chú ý tới hình thù đại khái của thi thể, còn bác sĩ pháp y lại chú ý trước nhất tới tổn thương trên thi thể. Giống như phán đoán của sư phụ, quanh cổ cô gái hằn sâu một vết thít. Thế nhưng, khác với những gì vẫn thấy trong phim ảnh, người bị thít cổ chết nhân cầu lồi ra, lưỡi thè dài, trông vô cùng rùng rợn, cô gái trông như đang ngủ trong chiếc va li, yên lặng và yếu đuối. Hai tay cô bị trói quặt ra sau lưng, cằm tì sát đầu gối, ăn mặc hết như trong tấm ảnh đăng trên mạng. Tuy vẻ mặt của người lúc chết có hơi khác so với lúc sống, nhưng tôi đã học môn nhận dạng khuôn mặt nên vừa nhìn qua đã có thể khẳng định đó chính là Triệu Vũ Mặc.

Thi thể lúc này đã giảm bớt độ co cứng, nhờ sự giúp đỡ của bác sĩ Vương bên Công an huyện, chúng tôi chuyển thi thể ra khỏi va li, đặt xuống tấm nilon trải sẵn. Lúc nhấc thi thể lên, hình như có thứ gì đó từ trên thi thể rơi ào xuống. Tôi liếc nhìn, là những hạt gì trắng trắng.

"Cái gì thế?" Đại Bảo và Lâm Đào không biết đã tới nơi lúc nào. Đại Bảo đeo găng tay vào, nhặt lấy một hạt nhỏ từ bên trong va li, ngắm nghía rồi phán: "Trứng ruồi à? Hơi to thì phải? Hơn nữa thời tiết như thế này, chưa đến mức..."

Tôi lờ Đại Bảo một cái, nói: "Đồ ngốc, rõ ràng là gạo mà."

"Gạo?" Đại Bảo sửng sốt hỏi.

Tôi ngắm nghĩ một lát, nói: "Chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là chiếc va li này vốn dùng để đựng gạo, bởi vậy vẫn còn sót lại một ít gạo bên trong..."

"Em đã thấy ai dùng va li để đựng gạo chưa?" Đại Bảo ghé sát mắt vào

hạt gạo quan sát.

"Chưa!" Tôi lắc đầu. "Nhưng không phải thế thì còn giải thích thế nào được nữa?"

"Tớ nghe quen lắm." Lâm Đào chen vào. "Nhưng chưa nhớ ra ngay được. Trong ấn tượng của tớ, hình như gạo có liên quan gì đó tới đám tang."

Lâm Đào vừa xuất hiện, đám nữ sinh bên ngoài vòng dây cảnh giới lập tức bàn tán xôn xao, trong ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, khiến tôi không kìm nổi ghen tức.

"Dù là truyền thuyết gì thì cậu cũng phải nhớ ra bằng được đấy." Tôi nói với Lâm Đào. Lâm Đào bèn gật đầu.

Tôi kiểm tra sơ qua thi thể, nói: "Ở đây có gió, đừng để mất vật chứng, chuyển thi thể về nhà xác thôi. Vừa rồi các cậu có phát hiện gì không?"

Lâm Đào lắc đầu, trên mặt lộ vẻ thất vọng: "Điều kiện mặt đất ở đây kém quá, va li may bằng chất liệu thô ráp, rất khó tìm ra vật chứng."

"Vậy chỉ có thể điều tra xuất xứ của cái va li thôi." Phân đội trưởng Tề nói.

Theo lệnh của phân đội trưởng, chúng tôi lên xe, rời khỏi trường học tới phòng giải phẫu.

*

Trong phòng giải phẫu, Triệu Vũ Mặc hai tay chắp sau lưng, nằm ở trên bàn.

"Quần áo ngay ngắn, cũng rất sạch sẽ." Tôi và Đại Bảo lần lượt cởi từng chiếc quần áo của Triệu Vũ Mặc ra, bày lên trên một tấm nilon đã trải sẵn.

Tôi hỏi Đại Bảo. "Điểm này nói lên điều gì?"

"Thứ nhất, ít có khả năng bị xâm hại tình dục. Thứ hai, hiện trường gây án có lẽ là ở trong nhà." Đại Bảo dừng lại một lát rồi nói tiếp. "Cô ấy mất tích vào ngày 21 và 22 tháng Tám. Trong hai ngày này, toàn tỉnh đều có mưa, nếu cô ấy bị đè xuống nền đất ở ngoài trời, quần áo sẽ phải dính bẩn."

Tôi nói: "Em đã lãng phí cả một buổi sáng ở tổ chuyên án, còn anh lại chuẩn bị rất tốt. Thật ra thì từ đầu đến cuối em luôn cho rằng cô ấy bị sát hại trong nhà, nếu không thì chuyển xác từ bên ngoài vào trong nhà là rất phức tạp, hung thủ không cần thiết phải làm như vậy."

Thi thể của Triệu Vũ Mặc nằm im lìm trên bàn giải phẫu, nhìn vết hoen tử thi tại hiện trường rõ hơn nhiều so với trong ảnh. Phân tích của sư phụ hoàn toàn chính xác, sau khi Triệu Vũ Mặc chết khoảng bốn, năm tiếng đồng hồ, hung thủ đã di chuyển thi thể tới bên bồn cầu, sau đó không động chạm gì tới cô nữa, đợi đến bốn mươi tám tiếng sau, vết hoen tử thi đã ổn định, không thể dịch chuyển mới bỏ xác cô vào trong va li.

"Phải, phó tổng giám đốc Triệu nhận được bức ảnh vào khoảng 3 giờ sáng ngày 22, theo đó mà suy đoán, có lẽ Triệu Vũ Mặc đã tử vong vào khoảng từ 10 giờ tới 11 giờ tối ngày 21. Tối ngày 23, hung thủ mới cho Triệu Vũ Mặc vào trong va li. Buổi sáng ngày 24, va li xuất hiện trong vườn trường." Đại Bảo vừa nghe tôi phân tích, vừa tính toán. "Sắp xếp thời gian cũng khít khao thật đấy!"

Quanh cổ Triệu Vũ Mặc có một vết thít sâu, sau khi mổ tách vùng da cổ, phát hiện ra tổ chức dưới da và trong lớp cơ bên dưới vết thít đều có xuất huyết dạng mảng lớn, đây là phản ứng sống. Cộng thêm sụn giáp bị gãy, về cơ bản có thể phán đoán nạn nhân tử vong do bị thít cổ.

Công việc tiếp theo vô cùng tàn nhẫn, chúng tôi phải rạch mổ từng lớp

trên khắp cơ thể cô thiếu nữ xinh đẹp.

Thông qua tình trạng xuất huyết ở đá xương thái dương và ứ máu trong nội tạng, chúng tôi đã khẳng định nạn nhân bị ngạt thở cơ học. Chúng tôi còn phát hiện thấy một chỗ xuất huyết tại vùng thắt lưng, điểm này cũng nằm trong dự liệu của chúng tôi, bởi vì lưng của cô bị chèn ép, khả năng là bị ai đó ngồi lên lưng hoặc tì đầu gối lên thắt lưng. Ngoài ra, chúng tôi không phát hiện được gì khác, động tác của hung thủ quá gọn ghẽ.

Sau khi kiểm tra bộ phận sinh dục của Triệu Vũ Mặc, bỗng nhiên tôi lại liên tưởng tới các nạn nhân của chuỗi vụ án Vân Thái. Nhưng Triệu Vũ Mặc không bị xâm hại tình dục, có lẽ không liên quan gì tới chuỗi vụ án kia.

Việc tiếp theo chính là khâu lại các vết mổ trên thi thể như thường lệ. Khi chúng tôi khâu lên tới rốn, bóng đèn bỗng nháy một cái, hình như tôi đã lơ mơ phát giác ra một điều, vội kêu lên: "Đại Bảo, nhìn này, ở đây lạ lắm!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (3)

Tại vùng bụng phải của Triệu Vũ Mặc có một vết đỏ mờ, kéo dài lên tận ngực.

Dấu vết này không rõ nét, gần như không thể nhận ra. Tôi lấy bông thấm một chút cồn, kiên nhẫn lau đi lau lại nhiều lần tại vị trí đó.

Cồn có thể khiến cho một số dấu vết mờ trở nên rõ nét hơn, vết đỏ kia dần dần hiện rõ, dài khoảng 30 centimet, nói một cách chính xác thì đây không phải là dấu vết mà là một vết hằn hình chữ thập, nhưng đường ngang ngắn hơn đường dọc một chút.

"Đây là một vết ấn." Đại Bảo nói. "Màu sắc không rõ rệt, có lẽ được hình thành vào lúc hấp hối."

"Đáng lẽ chúng ta phải đoán được ở đây có một vết ấn mới phải." Tôi nói. "Chúng ta đã đoán được nạn nhân tử vong ở trong nhà, lại bị chèn ép trên lưng, nếu như nền nhà không phải là nền xi măng thì các dấu vết trên sàn nhà chắc chắn sẽ in hằn lên vùng ngực bụng của nạn nhân. Chỉ không ngờ là lại rõ thế này."

Khâu xong toàn bộ các vết mổ, tôi ngồi xuống bên cạnh tấm nilon trải dưới đất, kiểm tra lại một lần nữa từng chiếc quần áo của Triệu Vũ Mặc.

Trực giác và vận may đã giúp tôi phát hiện ra một điểm bất thường trên chiếc váy jeans của Triệu Vũ Mặc.

Bên hông phải của chiếc váy có một túi chìm, không chú ý sẽ không thể phát hiện ra. Cái túi hơi phồng, tôi liền đưa ngón tay vào banh miệng túi ra, soi đèn pin vào, phát hiện ra thấy có một vài vết màu đen. Tôi vội vã lộn ngược túi ra.

"Anh họ thánh thật!" Đại Bảo kinh ngạc reo lên. "Đây là dấu vết của ba đầu ngón tay! Nhưng chưa chắc đã có liên quan tới vụ án."

"Ai lại thò tay vào trong cái túi rõ ràng là không thể đựng được cái gì thế này?" Tôi hỏi.

"Cũng chưa chắc, vết ngón tay màu đen, có lẽ đã dính vào thứ gì đó đại loại như mực hoặc dầu, cho thấy tay người này rất bẩn." Đại Bảo nói. "Một tiểu thư nhà giàu sao lại có thể để cho một người bẩn thỉu như vậy sờ vào túi mình? Chỉ có thể là ăn trộm!"

Tôi gật đầu. Đại Bảo nói cũng có lý.

"Thôi cứ đưa tới chỗ Lâm Đào đã, để cậu ta lưu lại làm chứng cứ, biết đâu sau này lại được việc!"

*

Về tới tổ chuyên án, nhìn sắc mặt của mọi người, không cần nói cũng biết tiến độ điều tra vẫn giậm chân tại chỗ. Tôi báo cáo về kết quả giám định tử thi, ngoài những kết luận Triệu Vũ Mặc tử vong vào ngày 21, bị sát hại trong nhà, tử vong do ngạt thở thì không thể cung cấp thêm chút thông tin nào nữa. Tiếp theo, mọi người thảo luận về tính chất của vụ án, bắt đầu có những quan điểm trái ngược nhau.

"Nếu đây đúng là một vụ bắt cóc, vậy thì hung thủ hoàn toàn có thể chụp ảnh hoặc quay video lúc Triệu Vũ Mặc còn sống, sẽ bớt rủi ro hơn nhiều so với chụp ảnh sau khi đã giết chết nạn nhân." Phân đội trưởng Tề nói. "Bởi

vậy, tôi cho rằng mục đích chính của hung thủ vẫn là giết người, bắt cóc rất có thể chỉ là để đánh lạc hướng. Đương nhiên, nếu tiện thể kiểm soát được thêm vài chục nghìn tệ cũng không tồi."

"Tôi lại cảm thấy mục đích của kẻ bắt cóc vẫn là tống tiền, có lẽ hẳn thiếu kinh nghiệm, không khống chế được Triệu Vũ Mặc nên mới nảy ra ý định giết nạn nhân. Sở dĩ hẳn cho Triệu Vũ Mặc ngồi dựa bồn cầu chụp ảnh chính là để giấu giếm việc nạn nhân đã chết." Tôi dừng lại một chốc. "Tôi phát hiện ra có người đã thò tay vào túi sau trên váy của Triệu Vũ Mặc, tất nhiên là trước mắt chưa thể khẳng định điều này có liên quan tới vụ án hay không, nhưng nếu như có liên quan, thì chắc là vì trộm cắp."

"Chí ít có thể khẳng định là người quen gây án phải không?" Phân đội trưởng Tề nói. "Giết con tin dứt khoát đến vậy thì thường là người quen gây án, vả lại nếu không phải người quen, sao Triệu Vũ Mặc dám vào nhà hẳn?"

"Nếu như bắt cóc tống tiền thì chưa hẳn đã là người quen." Tôi nói. "Lúc trước anh cũng suy đoán là có khả năng bị lừa gạt còn gì?"

Phân đội trưởng Tề lắc đầu, nói: "Triệu Vũ Mặc cũng đã 22 tuổi rồi, lại vào lúc đêm hôm, chắc là không dễ bị lừa gạt như vậy đâu."

"Con gái thời nay bạo dạn lắm, không nói chắc được." Tôi nói.

"Nếu không quen biết thì sao hung thủ biết nhà nạn nhân rất giàu có?"

Câu hỏi này đúng là đã khiến tôi hơi do dự, bèn nói: "Tôi đoán, có lẽ là căn cứ vào trang phục của nạn nhân. Triệu Vũ Mặc mặc áo hiệu Chanel, váy hiệu Dior, trên người có thể còn đeo một số trang sức bằng vàng, nhưng đã bị kẻ bắt cóc lấy mất."

"Em còn am hiểu cả những thứ này cơ đấy." Đại Bảo trêu tôi.

"Linh Đan lúc nào chẳng ao ước mấy thứ hàng hiệu này." Tôi ảo não nói.

"Thế thì tên bắt cóc cũng phải am hiểu về hàng hiệu đấy! Hơn nữa, ăn mặc sang trọng có thể là người giàu có, nhưng cũng có thể chỉ là gái bao, bồ nhí." Phân đội trưởng Tề nói. "Nếu là gái bao, bồ nhí thì chưa chắc đã tổng tiền được."

Câu chuyện đang sắp sửa chuyển sang chủ đề khác thì điều tra viên chính đã quay về.

"Qua điều tra, nghi phạm số một của vụ án là bạn trai của Triệu Vũ Mặc, tên là Hoàng Chung Âm." Điều tra viên nói. "Có người nhìn thấy vào khoảng hơn 5 giờ chiều hôm đó, Triệu Vũ Mặc cãi vã, giằng co với Hoàng Chung Âm ở dưới tòa nhà nơi anh ta ở."

"Tôi có cảm giác chính là anh ta!" Phân đội trưởng Tề nói. "Trước tiên, tôi cho là người quen gây án, bắt cóc chỉ là đánh lạc hướng. Tiếp đến, di chuyển một chiếc vali to như thế vào trong trường học, lại phải né tránh camera theo dõi, thì chỉ có thể vận chuyển bằng xe ô tô. À phải, Hoàng Chung Âm có xe không?"

"Có!" Điều tra viên nói. "Anh ta cũng là cán bộ của công ty Trung Đạt."

"Mời anh ta tới." Phân đội trưởng Tề nói. "Một mặt bố trí điều tra vòng ngoài, một mặt làm thủ tục khám nhà anh ta."

Mọi người lục tục thu dọn bút giấy trên bàn. Tôi cúi đầu, có vẻ như tôi đã phán đoán sai.

*

Nhà của Hoàng Chung Âm trên tầng mười ba, chúng tôi tới đúng lúc thang máy bị hỏng. Tôi và Đại Bảo đưa mắt nhìn nhau, rồi đành phải leo

thang bộ. Leo lên tới nơi, chúng tôi đều thở không ra hơi.

Tôi bước vào cửa, đưa mắt nhìn xung quanh, vịn tường, thở hỗn hển một chốc rồi nói: "Mẹ ơi, uống công leo lên tận đây, giờ lại phải leo xuống."

"Xuống?" Đại Bảo cũng thở hồng hộc. "Anh họ phải gió rồi à? Nghĩa là sao? Sao lại uống công?"

"Anh phải gió thì có!" Tôi nói. "Khi khám nghiệm tử thi, chúng ta đã nói gì? Ở vùng ngực bụng của nạn nhân có vết hằn hình chữ thập, bởi vậy hiện trường phải là nền lát gạch có khe gạch hình chữ thập."

Trong nhà Hoàng Chung Âm không có chỗ nào lát gạch có khe hình chữ thập cả, phòng ngủ và phòng khách đều là sàn gỗ, khe giao nhau có hình chữ H, còn nền gạch trong nhà vệ sinh và nhà bếp đều là hình thoi.

"Nhưng nền nhà vệ sinh màu trắng, giống hệt như trong bức ảnh." Đại Bảo rồi lên. "Ờ... lẽ đâu không phải là ấn xuống nền nhà thì sao? Một chỗ nào khác có đường khe hình chữ thập, chẳng hạn như, chẳng hạn như..."

Tôi thấy Đại Bảo lùng sục khắp nhà để tìm kiếm một một mặt phẳng có khe hình chữ thập thì vội lôi anh ta vào trong nhà vệ sinh, chỉ vào bồn cầu nói: "Anh xem, trọng điểm là bồn cầu không hề giống!"

Nắp bồn cầu trong ảnh làm bằng nhựa, không bóng. Còn nắp bồn cầu tại hiện trường lại là chất dẻo sáng bóng, khác nhau hoàn toàn.

Đại Bảo hết cúi nhìn bức ảnh lại ngẩng nhìn bồn cầu, thở dài đánh sượt, nói: "Anh họ này, phục anh thật đấy, đến cái bồn cầu cũng am hiểu đến thế."

"Dù hung thủ có phải là anh ta hay không thì chí ít, đây cũng không phải là hiện trường. Rút quân!" Tôi chính thức tuyên bố.

Chúng tôi mặt mày tiu nghỉu quay trở về tổ chuyên án, trông thấy điều tra viên trong tổ chuyên án mặt mũi cũng ủ dột chẳng kém.

"Qua camera theo dõi đã xác nhận, hôm đó Hoàng Chung Âm ở nhà một mình." Điều tra viên nói. "Khả năng anh ta là hung thủ đã bị loại trừ. Theo như lời khai của anh ta, chiều hôm đó, anh ta và Triệu Vũ Mặc đã cãi nhau vì một vài chuyện không đâu, anh ta đã kéo cô ấy lại nhưng Triệu Vũ Mặc rất giận, dứt khoát đòi đi. Anh chàng Hoàng Chung Âm này đúng là đồ vô tích sự, chỉ vì chuyện đó mà giam mình trong nhà khóc suốt một đêm."

"Thế Triệu Vũ Mặc tính cách thế nào?" Tôi hỏi.

"Hoàng Chung Âm nói cô ấy đúng là tính khí đặc sệt tiểu thư, kiêu căng, thích lấn lướt người khác, thích khoe khoang." Điều tra viên nói. "Chúng tôi đã xem camera theo dõi, xác nhận khi rời khỏi nhà Hoàng Chung Âm, Triệu Vũ Mặc đã mặc đúng bộ quần áo như ở trong ảnh."

Vụ án một lần nữa lại rơi vào bế tắc.

*

Một ngày đã trôi qua, vụ án vẫn chưa có bất cứ manh mối nào. Tâm trạng của tôi vô cùng tồi tệ, chẳng thiết tha gì đến chuyện về nhà nghỉ ngơi nữa, định ở lại phòng làm thêm giờ, rà soát lại những vụ án chưa phá được trong năm nay để chuẩn bị cho công tác giám sát điều tra án mạng hàng năm sắp tới.

Khi đi ngang qua phòng làm việc của Lâm Đào, tôi thấy đèn vẫn sáng.

"Sao lại một mình ngồi tự kỷ trong phòng thế này?" Tôi không gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào phòng, vỗ nhẹ lên vai Lâm Đào.

Lâm Đào không quay lại, đang tìm kiếm gì đó trong cả ổ đĩa file tư liệu

trên máy tính.

"Tớ còn nhớ, hình như tớ đã đọc được truyền thuyết về gạo và đám tang trong một vụ án nào đó." Lâm Đào vừa tìm kiếm vừa giải thích. "Nhưng lạ một cái là không tài nào nhớ ra nổi. Đăng nào cũng không ngủ được nên tới đây tìm thử xem sao."

"Tớ lại cứ tưởng cậu mất ngủ vì nhớ em nào chứ." Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Lâm Đào, châm chọc. "Này, hay là cậu có cảm hứng với đàn ông đấy? Đừng có mà tơ tưởng đến tớ đấy nhé!"

"Biến, biến ngay, tôi thà có cảm hứng với cô em họ của cậu còn hơn là với cậu." Lâm Đào hất tay tôi ra khỏi vai cậu ta, mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính. "Đợi đã, ái chà, cuối cùng thì đã bị tớ tìm ra rồi!"

Đúng là đã có tiền lệ như vậy ư? Tôi cũng hào hứng nhảy bật khỏi ghế, quên luôn cả việc trêu chọc cậu ta: "Sao, là thế nào?"

"Xem này, đây là một vụ án ba năm về trước." Lâm Đào nói. "Một ông lão gác rừng ở huyện Hồ Đông bị sát hại trong chính ngôi nhà của mình, xung quanh thi thể rắc rất nhiều gạo. Lúc đó, mọi người đều cho rằng trong lúc nạn nhân vật lộn với hung thủ đã làm đổ hũ gạo. Sau khi phá án, mới biết là hung thủ cố tình rắc gạo xung quanh nạn nhân."

"Sao lại phải rắc gạo?"

"Lúc đó, tớ cũng rất tò mò, sau đó mới nghe nói rằng vùng đó có một phong tục, nói chính xác thì không phải là phong tục mà là mê tín. Họ tin rằng, sau khi người ta chết đi, rắc gạo xung quanh thi thể sẽ khiến hồn không lìa khỏi xác, như vậy, oan hồn sẽ không thể tìm đến báo thù hung thủ."

"Đúng là hoang đường." Tôi cười nói. "Nhưng mà tớ thích. Xin chỉ thị của tổ chuyên án, chuyển mũi tác chiến tới Hồ Đông."

*

Sáng hôm sau, với tư cách là đội tiên phong, tôi và vài đồng nghiệp chuẩn bị lên đường tới huyện Hồ Đông cách đây tám mươi cây số. Nhưng thật bất ngờ, chỉ một lát sau, đã thấy phân đội trưởng Tề dẫn những thành viên còn lại trong tổ chuyên án rầm rộ kéo đến.

"Sao các anh lại tới đây cả thế?" Tôi ngạc nhiên hỏi. "Đặt hết cửa này à? Ngộ nhớ phán đoán sai thì sao?"

"Không thể nào." Phân đội trưởng Tề tràn đầy tự tin. "Hôm qua tôi đã hỏi rồi, Triệu Vũ Mặc không biết lái xe, phó tổng giám đốc Triệu cũng không điều xe riêng cho cô ấy, nếu cô ấy muốn tới Hồ Đông thật thì chắc chắn phải ra bến bắt taxi đường dài, chính là loại xe đi ghép ba bốn người. Một tiểu thư nhà giàu thì sẽ không chịu đi tàu hỏa hay xe khách đâu."

"Sau đó thì sao?"

"Qua điều tra các tài xế taxi đường dài, đã khẳng định chắc chắn vào khoảng 6 giờ 30 phút tối ngày 21, Triệu Vũ Mặc đã một mình thuê nguyên một chiếc xe tới đây, cho thấy địa điểm tử vong của Triệu Vũ Mặc rất có thể chính là ở huyện này."

"Tài xế taxi có khả nghi không?" Tôi hỏi.

"Không!" Điều tra viên nói. "Đó là taxi do hãng quản lý. Trong xe có lắp đặt camera giám sát, có GPS. Triệu Vũ Mặc yêu cầu tài xế đưa cô ta tới một nhà hàng sang trọng một chút nên anh ta đã đưa Triệu Vũ Mặc tới trước một nhà hàng Âu tại trung tâm thị trấn vào lúc gần 8 giờ tối, sau đó lái xe quay về. Anh ta còn nói lúc đó mưa rất to."

"Điều tra điện thoại cũng không thu được kết quả gì." Phân đội trưởng Tề bổ sung. "Điện thoại của Triệu Vũ Mặc tắt máy lúc 7 giờ 15 phút tối đó, nhìn

vào camera giám sát trên xe, có lẽ là hết pin. Thời gian trên xe chỉ thấy tiêu hao ít lưu lượng GPRS chứ không gọi điện thoại."

"Tiêu hao lưu lượng GPRS?" Tôi nói. "Chắc là lên mạng chát chút đây. Tôi đang bắn khoản cô tiểu thư này thì có liên quan gì tới cái thị trấn nhỏ ở đây, giờ mới thấy rất có thể là tới tìm bạn quen trên mạng."

"Chúng tôi cũng nghĩ như vậy. Vừa cãi vã với bạn trai, tới đây tìm tình một đêm, cũng hợp lý." Phân đội trưởng Tề nói. "Hiện giờ bên cảnh sát mạng đang tích cực điều tra, có lẽ sẽ mau chóng phát hiện ra manh mối."

"Giới trẻ bây giờ đúng là chẳng chịu cảnh giác với bạn bè quen biết trên mạng gì cả, vào Wechat rủ rê vài tiếng là có ngay một cuộc hẹn hò." Tôi nói. "Mà có biết đối phương là người thế nào đâu, sơ sẩy một tí là..."

Câu nói của tôi bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại dồn dập. Phân đội trưởng Tề nhận điện thoại, cặp lông mày chau tít từ từ giãn ra, chắc là đã có tin tốt đẹp.

"Triệu Vũ Mặc có một người bạn mạng, quen biết rất lâu rồi." Phân đội trưởng Tề ngắt điện thoại, nói. "Đối tượng này đúng là ở Hồ Đông."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Túi Xác Trong Trường (4)

Người bạn mạng của nạn nhân tên là Lý Uy. Khi được mời tới Công an huyện Hồ Đông, sắc mặt anh ta vô cùng ngỡ ngàng. Anh chàng chỉ khoảng 20 tuổi, đeo kính cận, điệu bộ chất phác thực thà. Nghe nói sau khi tốt nghiệp phổ thông thì bỏ học đi làm luôn.

"Tại sao các anh lại bắt tôi?" Lý Uy ngỡ ngàng hỏi. "Tôi có làm chuyện gì sai trái đâu?"

"Anh là người ở đâu? Điều tra viên hỏi.

"Người huyện Dương Cung."

"Tới Hồ Đông bao giờ?"

"Năm trước."

Nghe giọng miền Bắc đặc sệt của Lý Uy, tôi đứng bên cạnh càng nghe càng cảm thấy không đúng. Nếu là người miền Bắc tới Hồ Đông làm việc nửa năm, có lẽ sẽ chưa thể biết đến phong tục rắc gạo giữ linh hồn ở đây được.

"Anh có quen Triệu Vũ Mặc không?"

"Không!"

"Thành thật khai báo đi, không phải vô duyên vô cớ mà chúng tôi gọi anh tới đây để hỏi về một người mà anh không quen biết đâu."

"Đúng là tôi không quen mà." Lý Uy sợ sệt.

Tôi nhắc điều tra viên nên hỏi nickname trên mạng. Điều tra viên bèn lật giở tập hồ sơ tìm kiếm một lát rồi hỏi: "Vậy anh có quen Lido... gì ấy nhỉ... Lidocaine không?"

Lidocaine Hydrochloride là một loại thuốc gây mê, chắc Triệu Vũ Mặc cho rằng mình rất có sức mê hoặc nên mới chọn nickname như vậy.

"Ồ, cô ấy à, có biết, nhưng chỉ là bạn mạng thôi."

"Anh gặp Triệu Vũ Mặc bao giờ chưa?"

"Mới nhìn thấy qua chat video."

"Anh liên lạc với Triệu Vũ Mặc lần cuối cùng vào lúc nào?"

"Ba ngày trước." Lý Uy ngẫm nghĩ một lát rồi đáp.

Nếu phân tích theo lý thuyết của thầy Khương Chấn Vũ về những phản ứng nhỏ thì nét mặt của Lý Uy trong lúc suy nghĩ rất tự nhiên, không thấy có vẻ gì giả tạo.

Lý Uy nói tiếp: "Hôm đó, không hiểu cô ấy bức xúc chuyện gì mà bỗng dưng nói muốn gặp tôi. Tôi chưa gặp mặt bạn mạng bao giờ nên cũng hơi sợ. Đã thế tối hôm đó còn mưa rất to, tôi nói xa quá, lại mưa gió bất tiện, thôi hẹn hôm khác vậy. Nhưng cô ấy nói đã bắt xe, sắp tới nơi rồi, bảo tôi đợi cô ấy, còn hỏi nhà tôi ở đâu."

"Anh có nói không?"

"Không, tôi ở nhà thuê, đến nhà vệ sinh cũng phải dùng chung nên ngại không muốn để cô ấy đến, bèn cố nghĩ xem nên gặp cô ấy ở đâu. Nhưng đúng lúc đó, cô ấy bỗng offline, tôi nghĩ rằng có lẽ tâm trạng cô ấy không vui, chỉ

nói suông thế thôi nên cũng không để ý đến nữa."

"Triệu Vũ Mặc offline lúc mấy giờ?"

"7 giờ hơn, tôi nhớ hình như là vậy."

Tôi bước ra khỏi phòng thẩm vấn. Tuy cuộc thẩm vấn vẫn tiếp tục nhưng tôi đã tin chắc anh ta không phải là hung thủ. Nhà vệ sinh công cộng thì lấy đâu ra bồn cầu?

Trở về khách sạn, tôi lại nhận được một tin xấu, nhà hàng Âu nơi Triệu Vũ Mặc xuống xe không có camera giám sát. Nhà hàng này rất đông khách nên nhân viên phục vụ không thể nhớ nổi Triệu Vũ Mặc. Thế là lại một manh mối nữa đã bị cắt đứt.

Tôi vô cùng chán nản, chiều hôm đó, tôi không tới tổ chuyên án nữa, bởi có đến cũng chẳng giúp được gì. Nếu có tin tốt lành, chắc hẳn họ sẽ thông báo tới tôi, thế nhưng bây giờ thì làm gì có tin tốt lành nào chứ? Đến manh mối là chiếc vali da cũng bị cắt đứt, loại vali da này đã bán ra thị trường đến mấy trăm nghìn chiếc, điều tra thế nào được?

Tôi nằm dài trên giường, định ngủ trưa một lát, nhưng đầu óc cứ tỉnh như sáo. Tôi sức nhớ tới một chuyện, tại sao khi mới tới hiện trường, trong đầu tôi đã nghĩ ngay tới chuỗi vụ án Vân Thái? Hai vụ án này rõ ràng rất khác nhau, một bên vứt xác, một bên gây án trong nhà. Tuy không thể xâu chuỗi với nhau, thế nhưng tại sao tôi lại liên tưởng đến chúng cùng nhau? Có điểm chung nào không?... Trói quặt hai tay? Phải rồi, trói quặt hai tay!

Ba nạn nhân trong chuỗi vụ án Vân Thái đều bị hãm hiếp trong tình trạng hai tay bị trói quặt, cơ thể bị đè xuống đất. Còn trong vụ án này, nạn nhân bị thít cổ chết cũng trong tình trạng tương tự. Điểm giống nhau chính là nút thắt trên dây trói hai tay.

Tôi nhảy bật khỏi giường, mở máy tính xem ảnh, quan sát kỹ cách thắt nút dây thừng của mấy vụ án. Đáng tiếc là nút thắt trong vụ án Triệu Vũ Mặc khác hẳn với vụ án Vân Thái.

Tuy nhiên, tôi không thất vọng, vì một tia hy vọng đã từ từ nhen nhóm.

Nút thắt dây thừng trên cổ tay Triệu Vũ Mặc thoạt nhìn rất đơn giản nhưng lại rất chắc chắn, chứng tỏ người thắt nút khá chuyên nghiệp. Còn nút thắt trên tay ba nạn nhân trong vụ án Vân Thái trông rất lộn xộn, lại không chắc chắn, và giống hệt như nhau.

Tôi kìm nén niềm sung sướng trong lòng, vào trang tìm kiếm, đánh từ khóa "thắt nút dây", thông tin lập tức hiện ra kín cả màn hình.

Hóa ra thắt nút dây cũng là một kiểu văn hóa, người không chuyên nghiệp đều sẽ có cách thắt nút dây của riêng mình. Có rất nhiều cách thắt dây, thắt theo kiểu thủy thủ, thắt theo kiểu thợ mộc, thắt theo kiểu phu khuân vác, thắt theo kiểu bác sĩ ngoại khoa... Tôi vừa xem vừa học, thậm chí còn tháo dây giày ra để thử, mất cả buổi chiều, cuối cùng đã học được hơn chục cách thắt nút dây thừng mà trang tìm kiếm đã giới thiệu.

Lại quay về với bức ảnh trong vụ án, giờ tôi đã sáng tỏ, nút thắt dây thừng trên tay Triệu Vũ Mặc là nút thắt hai vòng điển hình thường dùng trong cắm trại, cách thắt không khó nhưng khá chuyên nghiệp, phải là người yêu thích thể thao ngoài trời mới thắt được điêu luyện như vậy. Tôi phấn khích đập mạnh xuống mặt bàn, vội vã đối chiếu với nút thắt trong ảnh chụp của vụ án Vân Thái. Nhưng hình như thần may mắn chỉ mỉm cười với tôi trong thoáng chốc, nút thắt trong án Vân Thái không có đặc trưng rõ rệt, không phải là nút thắt chuyên nghiệp, chỉ có thể nói là thắt theo thói quen. Làm gì có dân chuyên nghiệp nào lại đi thắt dây thừng lộn xộn lỏng lẻo như thế?

Nhưng dù gì đi nữa, chí ít cũng đã lần ra được một manh mối mới cho vụ

án này. Tôi gọi điện thoại, bảo điều tra viên điều tra thử những nút dây mà Lý Uy đã thắt, xem anh ta có thói quen hoạt động ngoài trời hay không.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi tới tổ chuyên án, phân đội trưởng Tề phần khởi nói: "Tần Minh này, có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?"

Tôi đến bó tay, gần 50 tuổi rồi, anh ta có cần thiết phải chơi cái trò con nít này không?

"Ồ, tin xấu vậy."

"Lý Uy đã bị loại trừ, anh ta còn chẳng biết thế nào là hoạt động ngoài trời, cách thắt nút cũng không giống." Phân đội trưởng Tề nói. "Các khía cạnh khác cũng đã loại trừ cả."

"Như vậy thì đâu phải là tin xấu." Tôi nói. "Anh không thấy chiều qua em không tới à? Em biết chắc anh ta không phải là hung thủ."

Trong mắt phân đội trưởng Tề lóe lên một tia ngạc nhiên, anh ta nói tiếp: "Tin xấu không phải là tin xấu, nhưng tin tốt chắc chắn là tin tốt đấy. Tổ trình sát điều tra vòng ngoài của sở Công an chúng ta đã tìm thấy điện thoại của nạn nhân và sợi dây thừng nghi là dùng để thắt cổ nạn nhân ở trong một góc vườn trường."

Quả đúng là một tin tốt đẹp, tôi mừng rỡ đến độ không nói nên lời.

"Có... có ảnh không?" Tôi thấy cổ mình nghẹn lại.

"Có, cậu xem đi!" Phân đội trưởng Tề xoay chiếc máy tính lại.

Có hai tấm ảnh, một tấm chụp một sợi dây thừng nhem nhuốc vết mực, có lẽ là sợi dây thừng dùng để buộc nghiên mực. Vì sao lại đoán là buộc nghiên

mực? Bởi vì huyện Hồ Đông chuyên sản xuất nghiên mực. Tấm ảnh còn lại chụp một chiếc iPhone đã bị ngâm nước, đang trong trạng thái tắt máy.

"Điện thoại hỏng rồi." Phân đội trưởng Tề nói. "Nhưng bộ phận kỹ thuật tin rằng có thể khôi phục được dữ liệu."

"Em thì lại không quan tâm tới điện thoại." Tôi nói. "Lúc trước, chúng em đã phát hiện ra vết ngón tay dính mực trong túi váy của Triệu Vũ Mặc, cho rằng bị kẻ trộm móc túi, còn thắc mắc vì sao tên trộm không lấy ví tiền mà lại thò tay vào cái túi chìm trong váy làm gì, đúng là không chuyên nghiệp."

"Tôi hiểu ý cậu." Phân đội trưởng Tề nói. "Giờ thì đã có thể giải thích tại sao lại có vết ngón tay dính mực rồi. Do hung thủ giết người bằng sợi dây thừng dính đầy mực, sau đó lại thò ngón tay còn dính mực vào trong túi nạn nhân. Có lý đấy. Giờ tôi cũng đã đồng ý với phán đoán của cậu về tính chất của vụ án, đây có lẽ là một vụ bắt cóc tổng tiền."

"Có vết ngón tay, còn biết nhà của hung thủ đại khái thế nào, biết được nhà hung thủ chắc là có nghiên mực, biết được hung thủ thích hoạt động ngoài trời, vụ án này không quá khó phá án nữa." Tôi nhướn mày nói.

"Chắc chắn sẽ phá được." Điện thoại của phân đội trưởng Tề lại réo lên, anh ấy nhìn số hiển thị trên màn hình, nói. "Nhưng tôi hy vọng tìm được con đường tắt nhanh hơn, cuộc điện thoại này có lẽ sẽ cho chúng ta một con đường tắt."

Đúng là cuộc điện thoại đã đem lại một con đường tắt thật. Sau khi bộ phận kỹ thuật khôi phục được dữ liệu trong điện thoại của nạn nhân, phát hiện ra nạn nhân đã bật điện thoại vào lúc 9 giờ tối, còn gọi tới số 1808353286. Đương nhiên, đây không phải là số điện thoại chính xác nên không thể kết nối. Nhưng sau đó cũng không gọi bất cứ số nào khác cho tới khi hung thủ gọi cú điện thoại tổng tiền, rồi gửi ảnh tới.

"Có vấn đề rồi đây." Phân đội trưởng Tề nói. "Thứ nhất, vì sao lại bấm cái số điện thoại sai này. Thứ hai, điện thoại đã hết pin rồi cơ mà? iPhone của tôi sau khi hết pin tắt máy thì không thể bật lại được nữa."

Tôi cười nói: "Thứ nhất, đây không phải là số điện thoại mà là số QQ. Thứ hai, nếu Triệu Vũ Mặc tới nhà người quen thì vẫn có thể sạc pin được chứ!"

"Số QQ?" Điều tra viên phụ trách phẫn chấn hẳn lên. "Sao anh biết?"

"Tôi chỉ đoán thôi." Tôi nói. "Đôi khi lười không muốn đăng nhập QQ trên điện thoại, tôi cũng dùng cách này để ghi lại số QQ của người khác."

"Lập tức điều tra!" Phân đội trưởng Tề nói to, chứng tỏ anh ta đang rất kích động.

*

Chỉ sau nửa tiếng đồng hồ, vụ án đã được phá.

Số QQ này là của một người có tên là Trình Hy, 21 tuổi, sinh viên trường đại học Phát thanh truyền hình trung ương tỉnh, rất yêu thích hoạt động ngoài trời. Bố của Trình Hy còn là một người si mê sưu tầm nghiên mực.

Không phải hẳn, còn ai vào đây được nữa?

Trình Hy không trốn chạy, khi cảnh sát tới trường đại học Phát thanh truyền hình trung ương tỉnh, hẳn đang ngồi lặng lẽ trong phòng tự học đọc tiểu thuyết.

Trông hẳn cao dong dỏng, da trắng trẻo, tóc đen nhánh, khuôn mặt sắc nét. Vừa nhìn thấy Trình Hy, tôi liền có cảm giác vụ việc thế là đã xong. Chỉ có một điều không thể hiểu nổi, một soái ca cỡ này mà cũng giết người vì

tiền?

Trình Hy không chối cãi, cũng không thể chối cãi, nếu không, vết ngón tay dính mực của hắn sao có thể lưu lại trên người một cô gái không quen biết? Hắn cúi đầu thừa nhận tất cả, rồi kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

Mẹ Trình Hy qua đời rất sớm, bố lại thường xuyên vắng nhà. Suốt kỳ nghỉ hè, bố chẳng ghé thăm hắn lấy một lần, mỗi tháng chỉ chu cấp cho hắn một nghìn năm trăm tệ tiền sinh hoạt phí. Số tiền này đáng lẽ cũng đủ cho hắn tiêu pha, tán gái, tham gia hoạt động ngoài trời và chơi điện tử, nhưng hắn vẫn cảm thấy trống trải, thế rồi chẳng may sa chân vào con đường bất lương: cờ bạc.

Ngay từ đầu, Trình Hy đã không muốn tới những chiều bạc úi xùi, mà lên mạng tìm hắn tổ chức cá độ bóng đá quốc tế. Nào ngờ ngay lần cá cược đầu tiên, hắn đã thua bay hai trăm nghìn tệ. Hai trăm nghìn tệ? Dù gia đình hắn thuộc diện khá giả, hắn cũng không dám mở miệng với bố, đành phải đi vay nặng lãi để trả tiền thua bạc. Nhưng cái hạn trả nợ đã gần kề, cả gốc lẫn lãi lên đến mấy trăm nghìn tệ, hắn không biết phải làm thế nào nữa.

Đi cướp? Ngoài cướp ngân hàng thì còn cướp ở đâu ra được nhiều tiền đến thế. Trừ phi bắt cóc tổng tiền.

Đêm đó, trời mưa rất to.

Trình Hy một mình tới nhà hàng Âu ăn tối, vừa tới cửa thì nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bước xuống taxi ở lề đường đối diện rồi đội mưa chạy vào nhà hàng. Nhìn chiếc áo Chanel trên người cô gái như thể bùng lên một luồng hào quang khiến hắn rạo rực phấn chấn.

Hắn vội vã chạy lại, xòe ô cho cô gái.

Trình Hy đã chủ động mời cô gái dùng bữa tối. Tình cờ gặp gỡ soái ca

vào giữa đêm mưa, Triệu Vũ Mặc đã có một bữa tối rất vui vẻ. Vẻ hào hoa phong nhã, cách ăn nói dí dỏm và gu ăn mặc lịch lãm của Trình Hy đã mau chóng chiếm được thiện cảm của Triệu Vũ Mặc. Anh chàng trước mặt nhìn kiểu gì cũng không giống người xấu, Triệu Vũ Mặc bắt đầu mềm lòng. Bởi vậy, khi Trình Hy mời cô về nhà mình chơi, Triệu Vũ Mặc đã đồng ý không chút do dự.

Sau khi vào nhà, Triệu Vũ Mặc sạc pin điện thoại, bật máy, ghi lại số QQ của Trình Hy. Trình Hy viện cớ đi lấy đồ uống cho cô để ra khỏi phòng khách, nhưng thực chất là đi tìm dây trói. Tuy Triệu Vũ Mặc rất xinh đẹp, nhưng do đang phải còng trên lưng khoản nợ khổng lồ nên Trình Hy chẳng thiết tha gì với tình dục.

Mục đích của hắn chỉ là tiền.

Giống với suy đoán của chúng tôi, Trình Hy đã thít cổ Triệu Vũ Mặc đến chết.

Thực ra thì thoát đầu, Trình Hy chỉ định thít cổ cho nạn nhân ngất đi. Hắn cũng rất thương hoa tiếc ngọc nên không muốn để cô đổ máu. Sau khi Triệu Vũ Mặc đã bất động, hắn liền trói quặt tay cô, vứt cô lại trong phòng khách, sau đó trở về phòng mình, bật máy tính, chăm chú theo dõi trận bóng đá truyền hình trực tiếp. Hắn đã đặt cược vào hai trận đấu này nên kết quả thắng thua có liên quan tới số tiền một trăm nghìn tệ của hắn.

Song may mắn lại không mỉm cười với hắn, hai trận kết thúc, hắn lại thua thêm một trăm nghìn tệ nữa. Nhưng hắn không sợ, hắn đã có cái cây rung tiền kia rồi. Tuy nhiên, khi trở ra phòng khách, hắn bàng hoàng phát hiện ra "cây rung tiền" đã chết.

Chụp ảnh xong, gửi ảnh đi đòi tiền chuộc rồi, Trình Hy vô cùng sợ hãi, liền bỏ chạy ra quán Internet chơi điện tử lu bù suốt hai ngày đêm, không

dám về nhà, hy vọng có thể giảm bớt căng thẳng. Nhưng xác chết không thể không xử lý, thế là hãn viện có tới trường nhập học, mượn xe của một người bạn của bố, lôi ra cái vali to nhất trong nhà, lấy hết can đảm nhét thi thể của Triệu Vũ Mặc vào trong đó rồi mang tới trường. Điều may mắn duy nhất của hãn chính là ông phó tổng giám đốc Triệu đã lú lẫn đến độ không đi báo cảnh sát mà ngoan ngoãn mang năm trăm ngàn tệ tới cho hãn, giúp hãn trả sạch khoản nợ.

Trình Hy nghĩ rằng chuyển thi thể tới trường học của chính mình sẽ không khiến cảnh sát chú ý tới hãn, hơn nữa, cảnh sát cũng sẽ chỉ điều tra ở trong tỉnh nên sẽ bỏ qua hãn vì hãn vẫn ở Hồ Đông khi Triệu Vũ Mặc bị hại.

Thế nhưng, chính vốc gạo đã bán đứng hãn.

Khi hãn kéo khóa vali, khóa kéo rất rít, trong lòng hãn chợt dâng lên một nỗi sợ hãi khủng khiếp. Hãn bèn xuống bếp, bốc một vốc gạo, rắc vào trong vali, hy vọng có thể trói chặt linh hồn của Triệu Vũ Mặc, sau đó mới kéo khóa vali lại.

*

"Sói đội lốt cừu không phải là chuyện cổ tích mà là chuyện ngụ ngôn." Tôi cảm khái thốt lên. "Không nên tin bất cứ người lạ nào, đặc biệt là những người có thể khiến bạn tin tưởng."

"Phải!" Đại Bảo gật đầu. "Sau này nếu anh sinh con gái, anh sẽ giáo dục con như vậy, nuông chiều con quá mức sẽ chỉ làm hại con mà thôi."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (1)

Dục vọng mãnh liệt nhất thường dẫn tới thù hận cực đoan nhất.

Sokrates

"Reng reng..."

Tiếng chuông điện thoại đột ngột réo lên giữa đêm khuya, đối với bác sĩ pháp y, thường đồng nghĩa với việc lại có án mạng bất thường. Từ sau khi tôi tới làm việc ở sở Công an tỉnh, tỉ lệ xuất hiện những hồi chuông dữ nửa khuya kiểu này đã giảm đi đáng kể. Bởi vậy, đêm nay thành linh nghe thấy tiếng chuông, tôi giật thót người, toàn thân túa mồ hôi lạnh, không kịp xem số điện thoại hiển thị đã vội vàng bấm nút nghe.

"Lý Đại Bảo có ở chỗ anh không?" Một giọng con gái khe khẽ hỏi.

Tôi thở phào một tiếng, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên kệ đầu giường. Đã hơn 11 giờ rồi, là bạn gái của Lý Đại Bảo gọi tới điều tra. Hồi tối, tôi và Đại Bảo tham dự tiệc mừng đầy tháng con của một đồng nghiệp. Đại Bảo mãi vui đã uống quá nhiều.

"Bọn anh 10 giờ mới tan tiệc." Tôi không bán đứng Đại Bảo, thực ra 8 giờ chúng tôi đã giải tán rồi.

Đúng lúc này, đầu dây bên kia vang lên tiếng gõ cửa, bạn gái Đại Bảo vội buông một câu: "Về rồi!" Sau đó dập máy luôn.

Sáng hôm sau, tôi thấy Đại Bảo hai mắt sưng vù nên hỏi: "Tối qua còn la cà suốt ba tiếng đồng hồ, đi đâu thế?"

"Thôi, đừng nói nữa, may mà có tổn thương cơ học làm chứng, nếu không đúng là anh hết cách phân trần." Đại Bảo vừa nói vừa vén ống tay áo và ống quần lên, để lộ ra các vết trầy xước chi chít tại các khớp.

"Theo kinh nghiệm của em, đây là vết trầy xước do va quệt với mặt đất, hình thành bởi va quệt nhiều lần, phương hướng không cố định, chứ không phải là vết móng tay cô nào cào!" Tôi trêu chọc.

"Tối qua uống nhiều quá, anh chỉ nhớ là anh đạp xe về nhà, còn thì chẳng biết gì hết." Đại Bảo tu một ngụm sữa chua uống trên tay, nói. "Sáng nay nghe bạn gái anh kể lại, nói là hơn 11 giờ anh mới về, anh lấy làm lạ, bình thường chỉ đạp xe nửa tiếng là về tới nhà, sao tối qua lại đạp mất hơn ba tiếng? Rồi lại trầy trụa khắp người như thế? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng là bị ngã xe đạp. Thế là anh quay lại hiện trường xem xét, em đoán xem, đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi lắc đầu.

Đại Bảo nói: "Xe đạp của anh không còn xích nữa."

Tôi ngẩn ra một chốc, sau đó ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ý anh là, anh cứ thế trèo lên đạp rồi ngã xuống đường, lại trèo lên đạp, lại ngã xuống đường, cứ thế trèo lên ngã xuống suốt ba tiếng đồng hồ thì ngã về tới nhà?"

Đại Bảo đẩy gọng kính trên mũi, gật đầu sượng sùng.

"Anh đúng là thiên tài!" Tôi cười sảng sặc. "Khi bạn gái anh gọi điện cho em, em còn lo không biết anh la cà ở đâu. Nếu đúng là vậy thì em sẽ lật tẩy anh cho anh chết vì tai tiếng."

"Đâu có dễ tai tiếng đến thế?" Đại Bảo nói. "Trừ phi em tới hiện trường, phát hiện ra anh chết lả thể trên giường người khác."

"Reng reng..."

"Phỉ phui cái mồm!" Nhìn thấy là số máy phòng làm việc của sư phụ, tôi chau mày nói. "Nếu đúng là có vụ án, thì nạn nhân chắc chắn là chết lả thể trên giường đấy."

"Tới thành phố Trình Thành ngay, vừa có án mạng, hai người chết." Sư phụ nói. "Gọi Đại Bảo, Lâm Đào đi cùng, nếu vụ án tiến triển thuận lợi thì tiện thể tới huyện Long Đô giám sát điều tra phá án luôn, ở đó có một vụ án đã nửa năm rồi vẫn chưa phá được."

"Trình Thành xảy ra vụ án gì vậy?"

"Một ông cụ và một bà cụ tử vong trong tình trạng khoả thân trên giường." Sư phụ nói.

*

Trình Thành là một thành phố nhỏ ở phía tây Vân Thái, điều kiện kinh tế còn xa mới bằng Vân Thái, dân cư cũng rất thưa thớt, bởi vậy số lượng vụ án hàng năm ở đây thấp nhất trong toàn tỉnh. Lần này đúng cái có những hai nạn nhân khiến lãnh đạo Công an huyện vô cùng bối rối, lập tức thông báo lên sở Công an tỉnh.

Tuy rất ít có dịp tới Trình Thành nhưng tôi vẫn khá quan tâm tới thành phố này, do huyện Long Đô trực thuộc thành phố Vân Thái chính là nơi xảy ra một trong những vụ án thuộc chuỗi vụ án Vân Thái.

Hiện trường nằm trong một khu nhà cấp bốn san sát thuộc vùng quy hoạch của thành phố Trình Thành. Nơi đây giống như khu ổ chuột của người

nghèo trong phim ảnh, xập xệ, rách rưới, thảm hại, điêu tàn.

"Đây là chỗ nào thế này?" Tôi vừa lấy đôi găng tay từ trong hòm đồ nghề, vừa hỏi phân đội trưởng Tào của phân đội Cảnh sát hình sự.

"Nơi đây vốn là đất nông nghiệp," phân đội trưởng Tào nói, "gần đây nghe tin sắp sửa quy hoạch tới tận vùng này, bởi vậy, những ngôi nhà mà anh nhìn thấy về cơ bản đều là đội đất chui lên chỉ sau một đêm, với một mục đích duy nhất, chờ giải tỏa."

Tôi kinh ngạc nhìn một vài ngôi nhà hai tầng trông khá là khang trang, than thở: "Con người thật vĩ đại!"

Bác sĩ pháp y Tiểu Dương của thành phố Trình Thành bước lại bắt tay tôi. Thành phố này có bốn trăm nghìn dân nhưng lại chỉ có ba bác sĩ pháp y, trong đó một người đã nhảy việc làm chính trị viên cho đội Điều tra hình sự, hai người còn lại đều từng là học sinh của tôi trong lớp huấn luyện kỹ thuật chuyên ngành tổ chức vào năm kia. Mới công tác có hai năm mà đã phải gánh trên vai trọng trách nặng nề, đúng là không phải chuyện dễ dàng.

"Đây là nhà tự xây, mục đích lại là chờ giải tỏa, thế thì chắc là không có người ở đâu nhỉ?" Tôi hỏi.

Phân đội trưởng Tào lắc đầu, nói: "Cũng không hẳn, theo điều tra bước đầu, có bảy, tám hộ sinh sống ở đây thường xuyên, có hơn chục hộ thì thoáng tới ở, vài chục căn nhà còn lại đều bỏ không."

"Xây dựng san sát thế này, liệu có dẫn tới tranh chấp do phân chia đất đai không?" Tôi tò mò hỏi.

"Hồi trước, nơi đây là đất công. Trong những ngày dựng nhà, quả tình là chúng tôi không nhận được bất cứ khiếu nại nào, người dân rất đoàn kết."

"Kết quả điều tra bước đầu thế nào?" Tôi hỏi Tiểu Dương. Tiểu Dương từng là học trò của tôi, tuy ít hơn tôi chưa đến hai tuổi nhưng tôi lại luôn vô thức coi cậu ta là cậu học trò nhỏ của mình.

"Nạn nhân nam tên là Phó Ly, nạn nhân nữ tên là Trương Hoa Nhiêu. Trước mắt có thể thấy nạn nhân nam có lẽ tổn thương nặng hơn, Trương Hoa Nhiêu hầu như không có mấy tổn thương, nhưng em chưa dám động chạm tới thi thể, đang chờ các anh tới."

Đây có lẽ là vụ án mạng hai người đầu tiên kể từ khi Tiểu Dương nhận công tác đến nay nên trông cậu ta khá hoang mang.

Tôi đi quanh hiện trường một vòng theo thói quen. Đây là một gian nhà cấp bốn tự xây bằng gạch đỏ, chỉ có một gian, không có tường ngăn. Cửa ra vào nằm ở phía bắc căn nhà, có hai cánh sơn màu đỏ, bên cạnh là khung cửa sổ rèm kéo kín bưng. Bực cửa sổ khá cao, có lẽ người phải cao khoảng mét bảy may ra mới nhìn được vào trong nhà qua cửa sổ. Phía dưới cửa sổ là một bồn hoa, đã được quây lại trong vòng dây cảnh giới.

Phía nam của hiện trường là một bức tường, không có cửa sổ, chỉ trơ trọi một cánh cửa hậu nhỏ hẹp. Nhìn tổng thể không được hài hòa, có lẽ là được xây dựng gấp gáp theo kiểu tạm bợ.

Lâm Đào đang ngồi chồm hồm trước cánh cửa hậu, cầm chiếc bàn chải nhỏ kỳ cọ tỉ mỉ bên cửa.

"Sao rồi, có phát hiện gì không?" Trực giác mách bảo tôi rằng vụ án này có lẽ không mấy khó khăn.

Lâm Đào lắc đầu: "Cửa hậu bị cạy mở, chất lượng khóa rất kém, cạy khê là bung. Theo hướng vết chân, cửa sau chính là lối hung thủ ra vào. Nhưng bề mặt gỗ của cánh cửa quá thô, không đủ điều kiện để lấy dấu vân tay."

"Thế vết chân thì sao? Đã nhận ra phương hướng rồi mà? Đủ điều kiện để đối chiếu không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào dùng tay, lau mồ hôi trên trán, chỉ vào trong phòng nói: "Nền đất lát gạch đỏ, chỉ có thể nhận ra đường nét đại khái, không thể nhìn rõ hoa văn, cũng không đủ điều kiện đối chiếu.

Tôi tràn trề thất vọng, lồng bao bọc giày, đẩy cửa bước vào trong. Mùi máu theo gió xộc thẳng vào trước mũi, hôi tanh khủng khiếp, khiến tôi bất giác đưa mu bàn tay lên dụi mũi.

Lúc này đã là mùa thu, nắng gắt đã giảm đáng kể, nhưng do trong nhà kín mít không thông gió nên nhiệt độ trong phòng cao hơn nhiệt độ ngoài trời đến 5°C. Trong nhà cực kỳ lộn xộn, có một giường ngủ, một bàn ăn, một kệ bếp, còn có "nhà vệ sinh" được quây bằng vải ở góc tường. Đúng là ăn ngủ vệ sinh đều chung một chỗ.

Đèn trong nhà vẫn bật, đó là một bóng đèn dây tóc tù mù, do điện áp không ổn định nên ánh sáng cứ chập chờn chớp tắt.

"Khi mọi người tới, đèn có bật không?" Tôi tiện tay tắt đèn điện, hiềm trường lập tức tối sầm dù bên ngoài trời đang sáng trưng. Tôi sợ ảnh hưởng tới công tác khám nghiệm dấu vết nên vội vàng bật đèn trở lại.

"Người báo án là hàng xóm nhà nạn nhân." Phân đội trưởng Tào nói. "Khoảng 4 giờ sáng, người hàng xóm tới nhà nạn nhân có việc gấp, thấy trong nhà vẫn sáng đèn bèn đẩy cửa chính, thấy cửa đã đóng liền đi vòng ra cửa sau. Cửa sau khép hờ, người này đánh bạo đẩy cửa ngó vào, thấy bức tường bên giường toàn máu là máu."

"Chủ nhà là ai? Sống lôi thôi lắm phải không?" Tôi hỏi.

"Vừa rồi đã điều tra rõ, chủ nhà là bà cụ, nhà cửa tuy nhếch nhác nhưng

bà ta đom đống lắm đấy." Phân đội trưởng Tào nói. "Ngày nào cũng ăn bận trang điểm xanh đỏ tím vàng cứ như thiếu nữ, có rất nhiều tình nhân."

Tôi khẽ gật đầu, dường như đã vỡ vạc ra điều gì. Thực ra, người càng có mối quan hệ xã hội phức tạp thì càng dễ phát hiện ra điểm mâu thuẫn trong điều tra, cũng càng dễ tìm ra manh mối để phá án.

*

Đúng như sư phụ nói, hai nạn nhân đều lả lướt, nằm ngửa bên cạnh nhau trên giường, hai chân vắt trên thành giường. Đầu giường đặt một chiếc quạt kiểu cũ, vẫn đang quay lơ lửng. Có vẻ như luồng gió thổi thốc mùi máu tanh vào mũi tôi khi này chính là xuất phát từ đây.

Nạn nhân nam khuôn mặt nhăn nhó, có vẻ như đã ngoài sáu mươi tuổi, tóc ướm đậm những máu nhưng lại không nhìn thấy tổn thương rõ rệt. Phân đùn ra giữa hai chân nạn nhân, bốc mùi hôi thối, nước phân chảy dọc theo đùi, nhỏ tong tỏng xuống đất.

"Trông thế này, chắc là sọ não đã bị tổn thương nghiêm trọng." Tôi bịt mũi nói. "Đại tiểu tiện đã mất kiểm soát. Ngoài ra, người phụ nữ kia chưa nhiều tuổi đến thế, chắc chưa đến mức bị gọi là bà cụ đầu."

Đội trưởng Tào cầm cúi lật sổ ghi chép, nói: "Phải, không nhiều lắm, bốn mươi hai tuổi. Sao anh biết được thế? Tôi đoán chị ta tầm năm mươi tuổi."

Tôi nói: "Trước đây, em theo học một thầy giáo, ông là chuyên gia nhìn núm vú đoán tuổi (1)."

(1) Xem vụ án "Mảnh xác trôi sông", tập 1 "Người giải mã tử thi".

*

Nhìn vào ánh mắt đầy ngờ vực của phân đội trưởng Tào, tôi không giải thích gì thêm, lấy từ trong hòm đồ nghề ra chiếc nhiệt kế, đưa vào hậu môn nạn nhân nam.

"Bây giờ là 9 giờ sáng, thân nhiệt của thi thể đã giảm đi 10,5 độ, phải, thân nhiệt của hai thi thể giống nhau." Tôi phân tích. "Theo quy luật, trong điều kiện nhiệt độ phòng bình thường, trong mười tiếng đồng hồ đầu, mỗi giờ giảm xuống một độ, tiếp theo mỗi giờ giảm xuống 0,5 độ, thì có lẽ nạn nhân đã tử vong mười một tiếng đồng hồ rồi, cũng tức là khoảng 10 giờ tối qua."

Phân đội trưởng Tào gật đầu. Anh ta cả đời làm cảnh sát hình sự, đương nhiên rất thông thạo cách tính toán thời gian tử vong.

"Tạm thời chúng ta chưa xem xét tổn thương của nạn nhân vội, chuyển thi thể về nhà xác trước đã." Tôi nói. "Tôi muốn ở lại xem xét hiện trường một lát."

Sau khi thi thể được mang đi, tôi nhìn vào mặt tường và mặt giường xung quanh vị trí nạn nhân nằm, ngoài một lượng lớn vết máu dạng phun và một chút óc lấm tẩm, không tìm thấy manh mối giá trị nào khác. Thế là tôi lại bắt đầu đi vòng quanh hiện trường, hy vọng có thể phát hiện ra manh mối mới.

Hiện trường không chỉ rất nhỏ hẹp mà còn vô cùng bừa bộn. Đủ các loại quần áo trẻ trung lòe loẹt và đồ lót đủ màu vứt bừa bãi khắp nơi, đúng là người phụ nữ 42 tuổi này rất thích biến mình thành thiếu nữ mới lớn.

"Đồ đạc tại hiện trường đều phủ một lớp bụi dày, chắc căn nhà này không phải chỗ ở thường xuyên của Trương Hoa Nhiêu?" Tôi hỏi.

"Phải, nói thô thiển một chút thì căn phòng này chính là điểm hẹn của Trương Hoa Nhiêu." Phân đội trưởng Tào nói. "Chồng của chị ta đi làm ăn xa đã lâu ngày. Chúng tôi có liên lạc với anh ta nhưng anh ta không chịu về,

nghe nói vợ mình đã chết cũng chẳng có phản ứng gì, nói là cơ quan công an cứ tùy ý xử lý thi thể."

"Ồ, thế anh chồng không muốn về nhìn mặt vợ lần cuối sao?" Tôi thắc mắc. "Thờ ơ đến thế, hình như hơi bất thường thì phải."

"Không bất thường." Phân đội trưởng Tào nói. "Ai gặp phải người vợ như vậy mà chẳng thờ ơ. Chúng tôi đã điều tra rồi, chồng của nạn nhân vô can, tối qua đúng là anh ta vẫn ở chỗ làm."

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, bất chợt trông thấy một đồng dụng cụ chồng chất tại góc tường bên cạnh cửa hậu thì hào hứng hần lên, vội bước lại gần, ngồi xuống quan sát kỹ lưỡng hai phút rồi nói: "Có vẻ như là giết người trong trạng thái tinh thần bị kích động mạnh!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (2)

"Làm thế nào mà nhìn ra được?" Phân đội trưởng Tào ngồi xuống bên cạnh tôi hỏi.

"Anh nhìn này!" Tôi nói. "Đồng dụng cụ này đã rất lâu không ai động đến, trên bề mặt phủ một lớp bụi mỏng."

Phân đội trưởng Tào gật đầu, giơ máy lên chụp lia lịa.

"Nhưng ở góc đồng dụng cụ lại có một chỗ sạch tinh." Tôi đưa ngón tay khoanh thành một hình, nói tiếp. "Thường thì chỉ khi đồ vật phủ bụi ở đây được mang đi thì mới để lại một mảng không bị phủ bụi thế này."

"Sao anh lại không nhìn ra nhỉ? Mắt em tinh thật đấy!" Đại Bảo cũng sẵn lại xem.

"Lại gần thì không nhìn thấy đâu." Tôi vừa nói vừa lấy đèn pin siêu sáng ra, bật lên một luồng ánh sáng chiếu vào bên cạnh, nói. "Dưới ánh sáng thế này mới nhìn rõ."

Dưới ánh đèn pin, hiện ra trước mắt chúng tôi rành rành là hình một chiếc búa.

"Búa đầu tròn!" Đại Bảo kêu lên.

Tôi khẽ gật đầu: "Tổ chức não của nạn nhân bị bắn ra ngoài, xuất huyết ồ ạt. Nhìn vào hiện trường, chưa cần quan sát tổn thương, về cơ bản có thể

khẳng định hung khí là vật tày bằng kim loại."

"Hiểu rồi." Phân đội trưởng Tào nói. "Hung thủ cạy mở cửa sau nên lấy luôn hung khí cạnh cửa, vì tiện tay tìm hung khí tại chỗ rồi giết người nên rất có khả năng là giết người trong trạng thái tinh thần bị kích động mạnh."

"Trước mắt cứ tạm phán đoán như vậy." Tôi nói. "Nhưng phá án không thể dựa vào suy đoán, phải khám nghiệm tử thi đã, sau đó kết hợp với kết quả khám nghiệm dấu vết rồi mới đưa ra phân tích tổng được. Cảm giác chung là vụ án này không khó."

*

Để ứng phó với lần điều tra này của sở Công an tỉnh, Công an huyện Trình Thành đang cho xây tạm một phòng giải phẫu sơ sài trong nhà xác. Nhìn thấy thái độ coi nhẹ công tác pháp y của lãnh đạo Công an huyện Trình Thành, tôi cũng chẳng hơi đâu mà trách móc. Rồi tôi sẽ trả thù vụ này trong bản đánh giá thành tích cuối năm.

Công tác khám nghiệm tử thi được tiến hành ở ngoài trời, tại một bãi đất trống trong sân nhà xác.

Đại Bảo và Tiểu Dương kiểm tra khắp bề mặt cơ thể của Phó Ly theo đúng quy trình xét nghiệm, đáng tiếc là không có phát hiện nào mới mẻ.

"Có thể khẳng định, trên cơ thể nạn nhân không hề có vết thương do bị khống chế." Đại Bảo cẩn thận mổ tách lớp da khuỷu tay và cổ tay nạn nhân ra, kiểm tra xem dưới da có xuất huyết không.

"Giết người trong trạng thái tinh thần kích động mạnh thường là tấn công đột ngột nên ít khi xuất hiện vết thương do bị khống chế." Tôi cầm dao phẫu thuật chậm chậm cạo đầu nạn nhân, những sợi tóc hoa râm của Phó Ly từ từ đùn lên chồng chất trên lưỡi dao của tôi, lộ ra từng mảng da đầu xám trắng.

Khi khám nghiệm những tử thi có khả năng bị tổn thương ở vùng đầu, trước hết cần cạo sạch tóc của nạn nhân. Có nhiều vụ án do bác sĩ pháp y lười biếng, ngại cạo tóc nạn nhân nên đã bỏ qua tổn thương quan trọng, bỏ lỡ chứng cứ quyết định. Bởi vậy, một bác sĩ pháp y giỏi phải là một thợ cạo cừ khôi. Dao đi tóc rụng, cạo sạch tóc mà không được làm tổn thương đến da đầu.

Vị trí khó cạo nhất chính là chỗ tóc xung quanh vết thương, do da đầu giập rách nên không còn lực đàn hồi, tóc xung quanh vết thương sẽ rất khó cạo sạch. Để giữ nguyên tình trạng tổn thương trên da đầu của Phó Ly, tôi đã phải hết sức cẩn thận để cạo đám chân tóc quanh vết thương tại vùng chấm. Cho tới khi Đại Bảo và mọi người giải phẫu xong phần ngực, bụng, cổ của nạn nhân, tôi mới kết thúc công việc của mình.

"Đúng là già thật rồi, ế hết cả thắt lưng. Hồi xưa đứng liền tù tì chín tiếng đồng hồ bên bàn giải phẫu cũng chẳng hề hấn gì." Tôi chậm chậm vươn thẳng cái lưng cứng đờ, nói.

"Không phát hiện ra bất cứ tổn thương nào trên cơ thể nạn nhân." Đại Bảo đang tập trung cao độ nên không nghe thấy lời phàn nàn của tôi.

"Vùng chấm có tổn thương." Tôi dán thước tỉ lệ bên cạnh vết thương ở vùng chấm của Phó Ly, chụp ảnh rồi nói. "Vùng chấm có bốn, năm vết thương dày đặc. Bên mép vết thương có vết giập rõ ràng, bên trong vết thương nhìn thấy có cầu nối tổ chức, tổ chức não tràn ra ngoài."

Tôi rạch mở da đầu nạn nhân, nói tiếp: "Xương sọ tại vùng chấm có hiện tượng vỡ lõm, vết nứt đứt rời. Có thể thấy, nạn nhân đã bị hung thủ dùng vật tày bằng kim loại đập nhiều lần vào vùng chấm gây chấn thương sọ não đặc biệt nghiêm trọng, dẫn tới tử vong tức thì. Quanh vết thương có vết giập, cho thấy mặt tiếp xúc của vật tày rất thô ráp."

"Phải, vậy thì búa đầu tròn hoàn toàn có thể gây ra được tổn thương kiểu này." Đại Bảo nói.

"Khâu lại ngay đi." Tiểu Dương nói. "Nạn nhân đại tiểu tiện mất kiểm soát rồi, thối quá."

"Có thối hơn thi thể trương phình không?" Đại Bảo nói. "Đã theo nghề pháp y thì phải chịu được thối chứ."

"Đúng đấy." Tôi nhìn chăm chú vào trán của Phó Ly, nói. "Nếu chỉ vì thối mà không chịu khám nghiệm tử thi cẩn thận thì bao nhiêu công sức chịu đựng mùi thối trước đó sẽ thành vô nghĩa. Nhìn này, trên trán nạn nhân có một vết thương, bề mặt da không bị trầy xước, dưới da có vết xuất huyết nhẹ, đây là tổn thương do va đập vào vật thể có mặt tiếp xúc mềm nhưng bên trong lại cứng."

"Ồ, đúng là anh chưa nhận ra tổn thương này." Đại Bảo nói. "Hung thủ đâm vào trán nạn nhân phải không?"

"Chưa chắc," tôi nói, "nhưng cũng có thể. Chúng ta đã xác định hung thủ cạy cửa vào, tìm hung khí tại chỗ, giết người bộc phát, tấn công bất ngờ, vậy thì phạm vi điều tra có lẽ không rộng lắm."

Khi thi thể của Trương Hoa Nhiều được đưa lên xe đẩy xác, tuy nói nghĩa tử là nghĩa tận nhưng tôi vẫn khó mà có thiện cảm nổi với chị ta. Khuôn mặt người phụ nữ này trát một lớp phấn dày cộm, hai mắt kẻ chì đen sì mở trừng trừng, tóc nhuộm đỏ rực, cuộn lại sau gáy.

"Chị ta là gái bán hoa à?" Tôi buột miệng hỏi.

Điều tra viên phụ trách quay phim chụp ảnh lắc đầu: "Không phải. Theo điều tra, chị ta không phải gái bán hoa nhưng thích cặp kè với đủ loại người. Chị ta thuộc kiểu có nhu cầu cao, một tối có thể hẹn hò đến mấy cuộc."

"Trong âm đạo có một lượng lớn tinh trùng, lấy mẫu xét nghiệm." Đại Bảo nói. "Ông cụ già thế mà còn phóng tinh nhiều đến vậy sao?"

"Chuyện này thì có gì lạ?" Tiểu Dương nói. "Gừng càng già càng cay."

"Giàu kinh nghiệm gồm nhì." Đại Bảo trêu chọc.

Tôi lừ mắt nhìn họ khiến hai người im bật không đùa cợt nữa. Tôi lại tiếp tục với công việc thợ cạo.

Do đầu của nạn nhân nữ không có vết rách nên công việc cạo tóc diễn ra nhanh chóng hơn. Khi Đại Bảo mở khoang ngực bụng của Trương Hoa Nhiêu ra thì tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Có cảm giác xương lạo xạo. Trên thái dương nạn nhân còn có hai chỗ trầy da dạng mảng." Tôi vừa nói vừa tách da đầu của nạn nhân ra. "Đúng là có tình trạng xuất huyết dưới da tại vị trí tương ứng với chỗ trầy xước, xương sọ có hiện tượng vỡ lõm."

"Chỗ anh kiểm tra không thấy có bất cứ tổn thương nào. Tổn thương của nạn nhân nữ rất giống nạn nhân nam." Đại Bảo nói. "Toàn bộ cơ thể không có tổn thương, chỉ bị tổn thương ở đầu."

"Hơn nữa, tổn thương trên đầu hai nạn nhân đều có đường kính khoảng 3 centimet, có lẽ do cùng một hung khí gây ra." Tôi nói. "Tổn thương trên đầu nạn nhân nam nặng hơn, còn ở nạn nhân nữ thì nhẹ hơn, nhưng đều dẫn tới tử vong."

Tôi không thích mở hộp sọ.

Mỗi khi cửa hộp sọ, mặt xương văng lên lưỡi cửa nóng giãy cháy khét lẹt, đó là thứ mùi khiến tôi ghê sợ nhất trên đời.

Thế nhưng, bác sĩ pháp y lại không thể không mở hộp sọ, dù đã có thể xác định rõ ràng nguyên nhân tử vong, vẫn cứ phải cứa sọ.

Da đầu của Trương Hoa Nhiêu dày hơn bình thường nhưng xương sọ lại mỏng hơn, bởi vậy, lực tác động như nhau, hung khí như nhau, nhưng lại hình thành mức độ tổn thương khác nhau trên đầu Phó Ly và Trương Hoa Nhiêu. Tuy nhiên khi mở xương sọ ra, lại thấy tổn thương ở hai người giống hệt nhau, tổ chức não đều bị giập rách kèm theo xuất huyết trên diện rộng dẫn đến tử vong.

"Nhìn này!" Tôi chỉ vào trán Trương Hoa Nhiêu. "Lạ thật, đến trán cũng có xuất huyết dưới da giống hệt như nạn nhân nam. Hung thủ đúng là gây án theo một cách cố định."

Vụ án này cũng giống như phần lớn các vụ án khác, không cần chuyên gia pháp y chỉ đạo phá án, điều tra viên vẫn biết rõ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Trong buổi họp chuyên án, tôi nói: "Dựa vào kết quả khám nghiệm tử thi và điều tra hiện trường vụ án, chúng tôi cho rằng nạn nhân gặp nạn vào khoảng 10 giờ tối hôm qua, hai nạn nhân đều tử vong do bị vật tày đánh vào đầu gây chấn thương sọ não nghiêm trọng. Cách gây án giống hệt nhau, bởi vậy chúng tôi cho rằng hai nạn nhân bị sát hại bởi cùng một hung thủ."

"Trước đó anh suy đoán hung thủ giết người bộc phát, đã tìm được chứng cứ chưa?" Phân đội trưởng Tào hỏi.

"Có rồi!" Tôi nói. "Tại hiện trường đã phát hiện ra một dấu vết, có thể suy đoán hung thủ sau khi cạy cửa vào nhà đã tìm kiếm hung khí ngay tại chỗ, tình trạng này thường gặp ở giết người bộc phát."

Tôi cầm lấy chai nước trên bàn, uống một ngụm, nói tiếp: "Tổn thương ở

vùng đầu của hai nạn nhân đều rất đơn giản, có đặc điểm là nặng và dày đặc, cho thấy hung thủ đã liên tiếp tấn công vào vùng chẩm của nạn nhân nam và vùng thái dương của nạn nhân nữ trong khoảng thời gian rất ngắn, khiến hai nạn nhân tử vong tức thì. Động tác đơn giản, mục đích rõ ràng, có lẽ là giết người trong trạng thái tinh thần kích động mạnh hoặc là giết người báo thù. Kết hợp với dấu vết ở hiện trường như đã nói ở trên, có thể suy đoán là giết người bộc phát."

"Giết người bộc phát với mục đích gì?" Phân đội trưởng Tào hỏi.

Thực ra, tôi biết phân đội trưởng Tào đã hiểu rõ rồi, chỉ muốn thông qua kỹ thuật pháp y để khẳng định chắc chắn suy đoán của mình mà thôi.

Tôi nói: "Hai nạn nhân đều chết trong tình trạng khóa thân, trong âm đạo của nạn nhân nữ còn có tinh trùng. Kết hợp với tình hình điều tra, nạn nhân nữ có lối sống phóng túng, dễ dãi, nên tôi cho rằng, vụ án giết người bộc phát này có lẽ là giết người vì tình. Hay nói cách khác, có lẽ Trương Hoa Nhiều một đêm hẹn hò với hai người, do tính toán thời gian không khớp nên người đến sau khi tới gần ngôi nhà đã nghe thấy âm thanh khả nghi bên trong, nhất thời nổi máu ghen tuông nên đã ra tay giết chết tình địch."

"Nghe cũng có lý đấy." Phân đội trưởng Tào nói. "Về cơ bản giống như suy nghĩ của tôi. Điều tra sơ bộ cho thấy, đúng là Trương Hoa Nhiều đã nhiều lần hẹn liên mấy nhân tình đến nhà trong một đêm."

"Hiện tại, công tác điều tra đã được triển khai toàn diện chưa?" Tôi hỏi.

"Hiện đang điều tra sàng lọc." Phân đội trưởng Tào nói. "Tôi yêu cầu mọi người điều tra thật kỹ lưỡng, không bỏ qua bất cứ tình tiết nào, sau khi tìm ra được toàn bộ số đàn ông từng có quan hệ với Trương Hoa Nhiều, sẽ tiến hành thẩm vấn từng người một."

"Đáng tiếc là chúng tôi không phát hiện ra vật chứng dấu vết có giá trị nào tại hiện trường." Lâm Đào nói.

"Đừng lo, hung khí đã bị hung thủ mang đi rồi, chưa biết chừng có thể phát hiện ra manh mối nào đó từ trên hung khí cũng nên." Phân đội trưởng Tào nói. "Bây giờ cần nhất là tập trung vào điều tra các đối tượng, tôi tin rằng, trong vòng hai ngày nữa sẽ phá được vụ án."

"Vậy thì hay quá." Tôi nói. "Mấy hôm nữa là sinh nhật bạn gái em, em phải trở về trước hôm đó."

*

Sáng hôm sau, tôi và Đại Bảo cùng tới phòng giám sát thẩm vấn, quan sát những người đàn ông bị thẩm vấn.

Ngồi suốt hai tiếng đồng hồ trong phòng giám sát mới phỏng vấn được ba người đàn ông. Cả ba không già cả cũng tật nguyên, còn có một kẻ lang thang vô gia cư, có thể thấy Trương Hoa Nhiều này đúng là "đói không kén ăn, lạnh không kén áo". Nhưng chỉ qua vài bước thẩm vấn đơn giản, cả ba người đều đã được loại trừ, bởi vì họ đều có chứng cứ ngoại phạm.

Tôi hỏi điều tra viên chính: "Các anh đã tìm ra được bao nhiêu người có quan hệ với Trương Hoa Nhiều?"

Điều tra viên lấy bút chấm vào sổ ghi chép nhẩm đếm: "Trước mắt đã xác nhận có bốn mươi bảy người đàn ông từng quan hệ tình dục với Trương Hoa Nhiều."

"Bốn mươi bảy người!" Tôi sửng sốt. "Cả buổi sáng các anh cùng lắm thẩm vấn được năm người, thế các anh định thẩm vấn tới bao giờ?"

Điều tra viên nhún vai bất lực: "Ngoài hai tổ phụ trách thẩm vấn, còn có

bốn tổ phụ trách điều tra vòng ngoài. Thực ra thì thẩm vấn không phải là công việc chính, điều tra vòng ngoài có lẽ sẽ phát hiện được thêm nhiều manh mối, hơn nữa chứng cứ ngoại phạm mà họ cung cấp, chúng tôi vẫn phải điều tra lại cẩn thận."

Tôi đứng dậy, phải mông quần nói: "Vậy thì vất vả cho các anh quá, dù sao tôi cũng không am hiểu về điều tra, thôi thì tôi tới Long Đô một chuyến xem thử vụ án mạng tồn đọng của họ giờ thế nào rồi."

"Các anh còn phải đi Long Đô nữa à?"

"Đúng vậy!" Tôi bắt chước điệu nhún vai của điều tra viên. "Là nhiệm vụ do cấp trên giao phó, nhân lúc rảnh rỗi, tôi muốn tới Long Đô giám sát điều tra phá án. Các anh cố gắng lên nhé, tôi tin rằng lúc tôi quay trở lại, vụ án đã được phá."

"Hiểu rồi." Điều tra viên chính tràn đầy tự tin.

Huyện Long Đô chỉ cách thành phố Trình Thành ba mươi cây số, trước bữa trưa, chúng tôi đã tới được Công an huyện Long Đô.

Ăn qua quýt cho xong bữa trưa, chúng tôi yêu cầu Công an huyện Long Đô cung cấp hồ sơ vụ án mạng tồn đọng nửa năm về trước.

"Năm nay huyện chúng tôi xảy ra mười hai vụ án mạng, nhưng chỉ còn một vụ này vẫn chưa phá được." Phó giám đốc Công an huyện quản lý bộ phận điều tra hình sự nói. "Nhưng vụ án này, chúng tôi tin tưởng rằng sẽ phá được, chỉ cần thêm một chút thời gian."

Vừa dứt lời, một nữ cảnh sát bên phòng lưu trữ chuyển hồ sơ vụ án lại.

"Tốt quá, anh tự tin thế thì tôi yên tâm rồi." Tôi xã giao vài câu với phó giám đốc rồi giờ xem hồ sơ vụ án.

Đọc lướt qua một lượt toàn bộ tư liệu hiện trường của vụ án và tình hình điều tra sơ bộ, sắc mặt tôi từ từ sầm xuống. Vẫn chưa tin nổi vào mắt mình, tôi lại mở xem tư liệu ảnh chụp hiện trường vụ án.

Đại Bảo nhận ra sự thay đổi trên sắc mặt tôi: "Thế nào, có vấn đề gì không?"

Tôi không trả lời câu hỏi của Đại Bảo, cứ giở thẳng một mạch tới ảnh chụp khám nghiệm tử thi, vừa liếc mắt nhìn, tôi đã phải cố gắng kiềm chế để khỏi run bắn lên, ngẩng đầu hỏi: "Phó giám đốc, anh khẳng định là không lấy nhầm hồ sơ đấy chứ?"

"Lấy... lấy nhầm hồ sơ? Phó giám đốc hết sức ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, "sao có thể nhầm được? Vụ án mạng Quý Hoa Niên, chính xác, đúng là hồ sơ này."

"Nhưng," tôi liếc nhìn vào bức ảnh chụp thi thể nạn nhân trong hồ sơ, nói. "Đây rõ ràng là vụ án Vân Thái mà!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (3)

"Vụ án Vân Thái?" Phó giám đốc thở phào một hơi nói. "Ồ, vụ án Quý Hoa Niên có lẽ không liên quan gì tới vụ án Vân Thái đâu."

"Ở Vân Thái đã xảy ra hai vụ án vào bảy năm về trước và năm năm về trước. Ba năm trước, ở huyện Vân và Long Đô cũng xảy ra các vụ án tương tự, đều là nữ sinh sống trong ký túc xá nhà trường nửa đêm đi vệ sinh bị kẻ gian kéo tới khu đất hoang gần đó, ấn đầu xuống đất bịt chặt khoang mũi và miệng dẫn đến tử vong do ngạt thở cơ học, sau đó hiếp dâm xác chết." Nhắc tới vụ án Vân Thái, tôi lại thấy đau xót trong lòng. "Nạn nhân trong vụ án này tuy là nữ công nhân nhưng cũng là làm ca đêm rồi đi vệ sinh, cũng bị bịt khoang miệng mũi ở gần nhà vệ sinh gây ngạt thở dẫn đến tử vong, sau đó bị hãm hiếp, thủ đoạn gây án hoàn toàn giống nhau, sao lại bảo là không liên quan tới vụ án Vân Thái?"

"Trường phòng Tân đúng là thông thuộc vụ án Vân Thái thật đấy. Nhưng không biết trường phòng Tân đã nắm được căn cứ sâu chuỗi của vụ án Vân Thái chưa?" Phó giám đốc Công an huyện hỏi lại tôi.

"Tôi rất quan tâm tới chuỗi vụ án này, bởi vì nạn nhân trong vụ án đầu tiên xảy ra vào bảy năm trước là em họ của bạn gái tôi." Tôi buồn bã giải thích, sau đó mới trả lời câu hỏi của anh ta. "Căn cứ sâu chuỗi của bốn vụ án kể trên, ngoài cách thức gây án mà tôi đã nói, còn có một đặc điểm, chính là trong cơ thể của bốn nạn nhân đều phát hiện thấy một lượng nhỏ tinh dịch, nhưng không có tinh trùng, không thể xét nghiệm ra kiểu gen ADN được."

"Đúng vậy!" Phó giám đốc nói. "Nhưng trong vụ án này lại phát hiện ra tinh trùng trong thi thể của nạn nhân, hơn nữa còn tìm ra được kiểu gen. Vụ án có liên quan tới người thân của trưởng phòng Tần, có thể hiểu được tâm lý của anh, nhưng cũng không nên quá nhạy cảm. Hai vụ án này có sự khác biệt rõ rệt."

"Hóa ra niềm tin phá án của anh xuất phát từ vết tinh trùng trong cơ thể nạn nhân. Có ADN rồi, các anh tin rằng vụ án kiểu gì cũng phá được, phải không?" Tôi nói. "Xin hỏi trong phòng họp có máy tính nào kết nối được với mạng nội bộ của công an không?"

Phó giám đốc Công an huyện đưa máy tính xách tay của anh ta cho tôi. Tôi mở hệ thống chuỗi vụ án ra, tải xuống ảnh chụp hiện trường của bốn nạn nhân trong vụ án Vân Thái rồi xếp thành hàng trên màn hình máy tính.

"Không giấu gì anh, gần đây tôi đã phát hiện ra một chứng cứ mới trong chuỗi vụ án này." Tôi nói. "Anh xem, bốn nạn nhân đều bị trói quặt tay ra sau lưng bằng dây thừng, đúng không?"

Phó giám đốc Công an huyện ngơ ngác gật đầu.

Tôi nói tiếp: "Anh có nhận ra không, nút thắt dây thừng trên cả bốn đôi tay này đều có cùng một kiểu thắt, hơn nữa không phải là cách thắt dây bình thường, mà cách thắt rất phức tạp nhưng lại không chắc chắn."

Phó giám đốc Công an huyện đẩy gọng kính lên cao, nheo mắt nhìn những tấm ảnh trên màn hình máy tính, sắc mặt anh ta cũng từ từ sầm xuống: "Kiểu thắt nút dây giống y hệt như vụ án của chúng tôi."

"Anh cũng nhận ra rồi phải không?" Tôi đặc ý nói. "Bởi vậy, tôi cảm thấy vụ án này xâu chuỗi được với chuỗi vụ án Vân Thái. Do vụ án này đã phát hiện ra tinh dịch và kiểu gen ADN của hung thủ nên tôi cho rằng, bước đột

phá của vụ án Vân Thái rất có thể chính là vụ án này."

"VẬY... bước tiếp theo chúng tôi phải làm gì?" Phó giám đốc Công an huyện hỏi.

"Bước tiếp theo, tích cực tìm kiếm chủ nhân của vết tinh dịch, mau chóng truy bắt hung thủ, ngăn không cho hắn tiếp tục gây ra những vụ án tương tự." Tôi nói.

Phó giám đốc gật đầu.

Đại Bảo nói xen vào: "Nhưng tại sao bốn vụ án trước đó không có tinh trùng mà vụ án này lại có?"

Tôi nói: "Điều này thì em cũng chưa rõ, nhưng bất kể thế nào, khi trở về em sẽ làm báo cáo xin phép liệt vụ án này vào chuỗi vụ án Vân Thái để cùng điều tra."

Lúc này, trong lòng tôi trào dâng một niềm kích động khó tả, chuỗi vụ án Vân Thái đã bắt đầu le lói tia hy vọng thật rồi.

*

Sau một đêm mất ngủ, vừa sáng sớm hôm sau, tôi đã nhận được điện thoại của Lâm Đào, giục chúng tôi mau chóng quay lại thành phố Trình Thành, công tác điều tra vụ án hai xác chết lửa thể đã rơi vào bế tắc.

Về đến Công an huyện Trình Thành, tôi thấy Lâm Đào đang cầm một thanh sắt đen trũi trên tay lật qua lật lại ngắm nghía.

"Kiểm đâu ra cây đũa cầu bồng này thế?" Tôi hỏi.

Lâm Đào chẳng buồn ngẩng đầu lên, đáp: "Đây là cái then cửa chính tại hiện trường."

"Vớ vẩn, cửa chính rõ ràng sơn màu đỏ mà."

"Chút kiến thức thông thường này mà cũng không hiểu!" Lâm Đào lừ tôi một cái. "Chúng tớ đã hun cái then cửa để làm nổi vết vân tay nên mới đen cháy như thế."

Tôi nhìn kỹ, thấy bên dưới màu đen đúng là có lớp sơn màu đỏ thật thì gãi đầu gãi tai, sượng sùng nói: "Sao thế? Bảo là ra vào qua cửa sau cơ mà? Giờ lại chuyển hướng sang cửa chính rồi à?"

"Có phát hiện bất ngờ." Lâm Đào nói. "Chiều hôm qua, chúng tớ quay lại hiện trường tìm kiếm, vẫn không phát hiện ra bất kỳ vật chứng dấu vết hữu ích nào. Tớ cũng chỉ là vô tình nhìn đến cái then cửa và phát hiện ra bên trên có dấu vân tay dính máu mới toanh."

"Vân tay dính máu?" Tôi nói. "Vậy thì chắc chắn là có liên quan tới vụ án này."

"Đúng vậy, hiện đã loại trừ đây là dấu vân tay của nạn nhân, bước đầu phán đoán là vân tay do hung thủ để lại." Lâm Đào nói. "Vừa nãy tớ mang cái then cửa đi hun nhưng không phát hiện ra dấu vân tay mới nào khác."

"Cậu được đấy." Tôi phấn khởi vỗ vai Lâm Đào. "Đã có vân tay rồi, muốn tìm ra hung thủ không còn khó nữa. Nhưng tớ vẫn còn một khúc mắc, tại sao hung thủ phải sờ vào cái then cửa này? Hắn đã cạy cửa sau vào nhà, chứng tỏ cửa chính lúc đó đang khóa chặt."

"Đó không phải là điểm mấu chốt." Lâm Đào nói. "Sau khi có được dấu vân tay dính máu, tổ chuyên án bắt đầu thu hẹp phạm vi, lấy mẫu vân tay của toàn bộ số đàn ông từng có quan hệ với Trương Hoa Nhiêu đã điều tra được trước đó. Tớ qua tớ làm thêm giờ, đối chiếu toàn bộ số vân tay, tất cả đều đã loại trừ."

"Tất cả đều đã loại trừ?" Kết quả này nằm ngoài dự đoán của tôi. "Hay là công đoạn điều tra đã bỏ sót ai rồi?"

Lâm Đào lắc đầu: "Tổ chuyên án nói là không thể, họ đã điều tra rất kỹ lưỡng."

Tôi tựa vào mép bàn, cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, nói: "Lẽ nào chúng ta đã xác định sai phạm vi điều tra?"

"Cũng có thể." Lâm Đào nói. "Vụ án này có vẻ không đơn giản như chúng ta tưởng. Khéo cậu không kịp về dự sinh nhật Linh Đan mất."

"Không đâu!" Tôi cười méo mó. "Vụ án này khúc mắt chỗ nào, hôm nay tớ phải tìm ra cho bằng được. Giờ tớ muốn quay lại hiện trường, cậu có đi cùng không?"

"Thì đi!"

*

Tuy thi thể đã được mang đi song trong căn nhà chật hẹp bí bức vẫn nồng nặc mùi máu, mùi óc và phân người lợm giọng. Vừa bước chân vào, tôi chịu không nổi lại đưa tay lên dụi mũi.

Lâm Đào vừa vào hiện trường đã lấy ngay đèn pin soi trên mặt đất và vách tường.

Nhân viên pháp chứng lúc nào cũng vậy, trước khi vụ án được phá thường phải lập đi lập lại công việc khám nghiệm, có vậy mới có thể phát hiện thêm nhiều manh mối và chứng cứ.

Mục đích của tôi khi tới đây lần này, chủ yếu là quan sát hình thái vết máu.

Tôi tự kiểm điểm lại mình, vào lần đầu khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm tử thi, tôi đã không chú ý tới phục dựng hiện trường và phác họa chân dung hung thủ, ngay từ đầu đã nhận định rằng nguyên nhân gây án chính là quan hệ mâu thuẫn, cứ ngỡ vụ án sẽ mau chóng phá được. Hiện tại, vụ án rơi vào bế tắc, tôi cần phải làm lại từ đầu bằng việc phục dựng hiện trường gây án.

Tôi ngồi xuống bên giường, mặc cho thứ mùi tanh hôi ghê sợ hành hạ thần kinh khứu giác.

Phía đông chiếc giường là vị trí Phó Ly nằm. Tại chỗ đầu thi thể có một vũng máu lớn, máu thấm xuống đệm, loang rộng ra xung quanh. Quanh vị trí nửa người dưới của thi thể bị nước tiểu thấm loang lổ như hình bản đồ, chính giữa "bản đồ" vàng khè những phân.

Tôi nhào người vào giường, tránh để phân dính phải, chiếu đèn pin siêu sáng xuống ga trải giường chỗ Phó Ly.

"Những chỗ thi thể nằm đè lên, gồm cả bên trong vũng máu ở đầu, đều có vài vết máu dạng mảng." Tôi nói.

Lâm Đào đứng dậy, bước lại bên cạnh tôi, thò cổ vào nhìn vũng máu: "Tớ hiểu ý cậu, nếu vị trí ban đầu của thi thể là nằm sấp hoặc nằm ngửa ở chỗ này thì vết máu không thể bắn lên ga trải giường ở bên dưới được."

"Nhưng cậu xem này, tại chỗ ga trải giường bên dưới thi thể Trương Hoa Nhiêu lại không có bất cứ một vết máu nào." Tôi nói. "Cái giường nhỏ thế này, không biết nạn nhân nam đã bị hành hung vào đâu trong tư thế nào và vị trí nào đây?"

Vị trí thi thể của Trương Hoa Nhiêu gần như không cần dùng phấn để vẽ lại hình thù, ga trải giường và trên vách tường xung quanh phần đầu nạn nhân

máu phun tung tóe, còn ga trải giường bên dưới đầu lại trắng trơn.

"Hình như tớ đã có vài ý tưởng rồi." Tôi nói. "Nhưng cần kết hợp với tổn thương trên thi thể và sự phân bố của vết máu để phân tích tổng hợp. Lát nữa kiểm tra xong hiện trường, tớ muốn khám nghiệm tử thi thêm lần nữa."

Lâm Đào ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, nói: "Cậu nhìn kìa, trên trần nhà cũng có vết máu dạng vẩy bắn. Nhưng có vẻ như vị trí của vết máu hơi lệch về phía sau."

"Tớ sẽ xem lại ảnh chụp thi thể, sau đó kiểm tra lại tổn thương trên thi thể lần nữa." Tôi nói. "Cậu ở lại đây làm một thí nghiệm thử xem, cầm cái búa nhúng vào nước, mô phỏng động tác hành hung, kết hợp với hình thái phun bắn của vết máu tại hiện trường, xem thử vị trí của hung thủ khi tấn công vào đầu nạn nhân là ở đâu, và hung thủ cao khoảng bao nhiêu?"

"Được, gặp lại trong cuộc họp chuyên án sáng mai nhé!" Lâm Đào nói.

*

Tôi và Đại Bảo lái xe quay trở về nhà xác của thành phố Trình Thành, chuyển thi thể đã đông cứng như một tảng băng ra khỏi tủ bảo quản.

Tôi mở máy tính xách tay, đối chiếu ảnh chụp trên máy tính với hai thi thể trước mắt. Trong khi đó, Đại Bảo đã mặc xong trang phục giải phẫu, đeo găng tay cao su, sẵn sàng giải phẫu cục bộ những chỗ tổn thương.

"Ảnh chụp vị trí ban đầu của thi thể là như thế này." Tôi xoay màn hình máy tính cho Đại Bảo xem. "Trên mặt nạn nhân nam không có vết máu, cho thấy sau khi bị đánh vào vùng cằm, ông ta luôn ở trong tư thế nằm ngửa nên máu chảy xuôi xuống dưới, không chảy lên mặt. Tuy nhiên, trên mặt của nạn nhân nữ, thậm chí đến cả cổ và ngực bụng lại hoàn toàn không có vết máu."

"Trên đầu nạn nhân nữ không có vết thương hở nên không chảy máu, đương nhiên sẽ không có vết máu." Đại Bảo nói.

Tôi chuyển sang ảnh hiện trường, nói: "Chiếc giường rất nhỏ, chỉ vừa đủ chỗ cho hai nạn nhân nằm. Xung quanh đầu của nạn nhân nữ đều có vết máu dạng phun bắn, nhưng tại sao chỉ có vùng mặt, cổ, ngực, bụng của chị ta là không bị máu phun vào?"

"Ờ... vì hai người họ đang 'bận rộn'?"

"Ý anh là, sở dĩ trên người nạn nhân nữ không có vết máu bắn vào là vì đã được vật gì đó che chắn?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, bị nạn nhân nam đè lên."

"Sao lúc đầu em lại không chú ý đến điều này nhỉ, nạn nhân nữ không thể đắp chăn, bởi vì dù có đắp chăn thì trên mặt cũng phải có vết máu bắn vào, còn nếu trùm chăn kín đầu thì mặt ga giường xung quanh phần đầu sẽ không có vết máu phun vào mới phải."

"Ờ... thế thì vấn đề là ở đâu?"

Tôi không nói gì, đặt máy tính xuống, đeo găng tay, rạch mỗi vị trí tổn thương trên trán của hai nạn nhân.

"Xuất huyết bên trong da." Tôi nói. "Xuất huyết kiểu này thường là do có vật mềm đệm giữa hai vật cứng, khi vật cứng đập vào nhau sẽ để lại dấu vết trên vật mềm."

Đại Bảo gật gù: "Mà cũng khéo thật đấy, trên trán của cả hai người đều có xuất huyết dưới da, hình thái giống hệt như nhau."

"Được rồi, giờ chúng ta thử phục dựng hiện trường nhé!" Tôi nói. "Khi

đó, Phó Ly và Trương Hoa Nhiêu đang trong tư thế một trên một dưới, Phó Ly ở trên, Trương Hoa Nhiêu ở dưới. Hung thủ cạy cửa vào nhà, rồi cầm búa nện liên tiếp vào gáy Phó Ly từ phía sau, khiến Phó Ly tử vong tại chỗ. Do đầu Trương Hoa Nhiêu ở bên dưới đầu Phó Ly nên hai hộp sọ đập mạnh vào nhau hình thành xuất huyết dưới da trên trán hai người."

Dừng lại một lát, tôi nói tiếp: "Sau khi bị tấn công, Phó Ly chết ngay tại chỗ, hung thủ bèn lật thi thể Phó Ly sang bên cạnh. Lúc này Trương Hoa Nhiêu đang choáng váng trước cú đập đầu vừa rồi, hung thủ liền nện búa vào đầu chị ta khiến chị ta cũng tử vong tức thì."

"Phải!" Đại Bảo nói. "Nếu là vậy, có thể giải thích cho mọi tổn thương trên thi thể, nhưng hình như không giúp ích được gì cho việc phá án."

"Lúc đầu chúng ta không suy luận được chặt chẽ như vậy." Tôi nói. "Giờ phục dựng được hiện trường rồi, sẽ nhìn ra vấn đề."

"Vấn đề gì?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Còn Kẻ Thứ Ba (4)

Sáng hôm sau, tôi và Đại Bảo tràn đầy tự tin tham dự cuộc họp của tổ chuyên án. Ngồi cạnh chúng tôi là Lâm Đào cũng tự tin chẳng kém.

"Tối qua, chúng tôi đã kiểm tra lại hiện trường và khám nghiệm lại tử thi, về cơ bản có thể phục dựng được quá trình gây án của hung thủ." Tôi đi thẳng vào đề. "Căn cứ vào sự phân bố của vết máu tại hiện trường và trên thi thể, cũng như một số tổn thương mang tính đặc trưng của nạn nhân, tôi có thể phán đoán rằng, khi hung thủ gây án, hai nạn nhân đang thực hiện hành vi giao cấu, sau đó bị hung thủ tấn công đột ngột từ sau lưng."

"Tôi tán thành." Lâm Đào nói. "Theo kết quả khám nghiệm hiện trường hôm qua, căn cứ vào hình thái của vết máu phun bắn và hình thái của vết máu dạng vẩy bắn trên trần nhà thì vị trí đứng của hung thủ khi tấn công chắc chắn là chênh chếch trước mặt nạn nhân nữ."

Toàn bộ tổ chuyên án đều ngẩn ra ngơ ngác. Mọi người hẳn đều đang nghĩ, làm việc cả một ngày trời mà chỉ đưa ra một kết luận thế này thôi sao?

Tôi nói tiếp: "Đúng, bị tấn công trong khi quan hệ tình dục dẫn đến tử vong, vậy xin hỏi, tinh dịch trong cơ thể nạn nhân ở đâu ra?"

"Đại tiểu tiện đều đã mất kiểm soát, chẳng lẽ tinh dịch lại không thể mất kiểm soát à?" Có điều tra viên hỏi.

"Trong các vụ án tổn thương sọ não nghiêm trọng, đúng là cũng có trường hợp hoạt tinh." Tôi nói. "Tuy nhiên tinh dịch mất kiểm soát khác với phóng

tin, vị trí và số lượng đều có sự khác biệt rõ rệt."

"Việc này thì cũng đâu phải là vấn đề." Phân đội trưởng Tào quay sang hỏi Tiểu Dương. "Tinh dịch đã mang đi xét nghiệm ADN rồi cơ mà. Kết quả thế nào?"

Tiểu Dương ấp úng hồi lâu mới đáp: "Sáng nay mới có kết quả."

"Sáng nay?" Phân đội trưởng Tào nổi giận. "Đã mấy ngày rồi, sao vẫn chưa có kết quả?"

Tiểu Dương đáp: "Gần đây phòng Giám định ADN rất bận rộn với nhiệm vụ lưu trữ ADN cho các vụ bắt cóc trẻ em, chúng tôi cứ nghĩ vụ án này không có vấn đề gì lớn, điều tra quan hệ nhân quả xong sẽ phá được án ngay nên đã không coi trọng chuyện xét nghiệm tinh dịch."

"Có thể hiểu được, đầu tiên chúng tôi cũng quá chủ quan." Tôi nói đỡ cho Tiểu Dương. "Lúc đầu, chúng tôi cũng cho rằng vụ án này không cần tới sự trợ giúp của bộ phận kỹ thuật hình sự, quan hệ mâu thuẫn rõ ràng, chỉ cần điều tra là có thể phá án."

Phân đội trưởng Tào hỏi: "Vậy bước tiếp theo, chúng ta nên làm thế nào?"

Tôi nói: "Qua khám nghiệm hiện trường và quần áo tại hiện trường, chúng tôi đã nhận thấy sau khi hung thủ tiến vào hiện trường, không hề có hành vi lục lọi, cũng có nghĩa là hung thủ không phải tới để trộm cắp. Sau khi kiểm tra và phân tích vết cạy cửa, chúng tôi xác định dụng cụ cạy cửa là đồ vật đại loại như cái bay thợ xây. Đó không phải là dụng cụ để giết người hay ăn trộm, mà có lẽ là đồ vật luôn mang theo bên mình."

Tôi uống một ngụm nước, nói tiếp: "Kết hợp với kết quả khám nghiệm tử thi, nạn nhân đúng là đã bị đánh vào đầu bằng dụng cụ giống như búa. Ở hiện trường, chúng tôi cũng đã phát hiện ra một dấu vết có hình chiếc búa, chứng

tỏ hung thủ gây án hoàn toàn là do bộc phát."

"Trước đó, chúng ta cũng đã phân tích như vậy." Phân đội trưởng Tào nói. "Hung thủ có lẽ là một người đàn ông cũng có hẹn hò với Trương Hoa Nhiêu, nhìn thấy Trương Hoa Nhiêu quan hệ tình dục với người khác nên đã nổi giận rồi giết chết cả hai người."

Tiểu Dương lúc này bỗng chen ngang: "Đã có tin từ phòng ADN, xét nghiệm mẫu vật trong âm đạo của Trương Hoa Nhiêu cho ra ADN của một người đàn ông, nhưng không phải là tinh dịch của Phó Ly."

Trong tổ chuyên án liền rộ lên tiếng xì xầm bàn tán.

"Đúng là không phải tinh dịch của Phó Ly thật." Tôi nói. "Đây có lẽ là tinh dịch của hung thủ."

"Lại là một tin tốt lành, chúng ta đã có dấu vân tay và ADN của hung thủ, vụ án sẽ nhanh chóng phá được thôi." Phân đội trưởng Tào nói.

"Vậy tôi xin trình bày tiếp." Tôi nói. "Nếu hung thủ hành hung là để trút giận, vậy thì sau khi vào hiện trường, đáng lẽ phải hành hung nạn nhân nữ nặng tay hơn nạn nhân nam mới phải, nhưng qua khám nghiệm, chúng tôi thấy rằng tổn thương ở nạn nhân nam nghiêm trọng hơn nhiều so với nạn nhân nữ. Điều này chứng tỏ hung thủ muốn đánh chết nạn nhân nam ngay tại chỗ chứ không muốn đánh chết nạn nhân nữ. Đánh vào đầu chị ta, có lẽ chỉ là để chị ta mất đi khả năng phản kháng."

Phân đội trưởng Tào gật đầu.

Tôi nói tiếp: "Sau khi hung thủ đánh chết nạn nhân nam đã lật người ông ta sang bên cạnh rồi tiếp tục đánh mấy cái vào vùng thái dương của nạn nhân nữ, sau đó thực hiện hành vi hiếp dâm. Trên người nạn nhân nữ không phát hiện ra tổn thương do kháng cự, do bị khống chế hay tổn thương do hành hạ."

Nếu hung thủ giết người vì ghen tuông, rất có khả năng sẽ hành hạ nạn nhân nữ, gây ra những tổn thương trong lúc hấp hối hoặc sau khi chết. Điều này chứng tỏ mục đích chính của hung thủ vẫn là tình dục chứ không phải là để trút giận."

"Tôi xin được bổ sung." Lâm Đào chen ngang. "Chúng tôi đã phát hiện ra dấu vân tay dính máu trên then cửa chính. Xét nghiệm cho thấy đó là máu của nạn nhân nam. Tức là sau khi sát hại Phó Ly và Trương Hoa Nhiêu, hung thủ đã đi tới trước cửa chính sờ vào then cửa. Rõ ràng không phải là để tẩu thoát ra ngoài theo cửa chính, bởi vì chắc chắn là hấn ra vào bằng cửa hậu. Vậy thì tại sao hấn phải sờ vào then cửa? Tôi cứ thắc mắc mãi về chuyện này. Hôm qua, tôi lại phát hiện ra một góc rèm cửa sổ có vài vết máu dạng bôi quệt, có lẽ là bị bàn tay dính máu của hung thủ quệt qua. Giờ thì tôi đã hiểu rồi."

Phát hiện mới của Lâm Đào khiến tôi sửng sốt đến độ không ngậm nổi miệng lại.

Lâm Đào nói tiếp: "Tôi cảm thấy sau khi giết người, trước khi hăm hiếp tử thi, hung thủ đã có một động tác nữa, đó là kiểm tra xem cửa chính đã cài chặt then chưa, và còn kéo rèm cửa sổ cho kín."

"Ý cậu muốn nói, khi hung thủ vào hiện trường, rèm cửa sổ đang mở?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, nhìn theo hướng của vết máu dạng quệt, có thể phán đoán đó là động tác kéo rèm cửa sổ." Lâm Đào tự tin nói.

"Phát hiện này của cậu cực kỳ quan trọng, đã khẳng định cho suy đoán của tớ." Tôi hưng phấn nói. "Vừa nãy chúng ta đã nói, mục đích chính của hung thủ khi vào nhà gây án là tình dục chứ không phải là thù oán hay nợ nần. Vậy thì điều gì đã khiến hung thủ kích động tới mức giết người? Chắc

chẩn có liên quan tới tình dục."

Tôi cúi đầu, sắp xếp lại dòng suy nghĩ rồi nói: "Tôi xin mạnh dạn suy đoán rằng, rất có thể khi Trương Hoa Nhiều quan hệ tình dục với Phó Ly đã để hung thủ nhìn thấy. Hung thủ thú tính trời dậy, bèn dùng chiếc bay mang theo bên mình cạy mở cửa sau. Do cửa chính bằng sắt, lại đã cài chặt nên hung thủ chỉ có thể đột nhập qua cửa hậu. Sau khi vào nhà, động tác của hung thủ rất nhanh gọn, chỉ giết người, kiểm tra cửa chính, cửa sổ, hiếp dâm tử thi rồi bỏ đi."

Đại Bảo gật đầu nói: "Phải, tôi hoàn toàn đồng ý. Sở dĩ hung thủ không yên tâm, còn đi kiểm tra then cửa, kéo kín rèm cửa sổ dù đang lúc nửa đêm, bất chấp trong phòng nóng nực, bởi vì hắn sợ có ai đó cũng giống như hắn, nhìn thấy cảnh quan hệ mà bị kích thích rồi làm ra chuyện kích động."

"Đúng vậy." Tôi nói. "Điều này chứng tỏ hung thủ có tâm lý cảnh giác cao độ, tâm lý này được hắn đúc rút ra từ chính quá trình phạm tội của bản thân. Nói một cách đơn giản, hắn sợ người khác bắt chước mình."

"Phân tích rất có lý." Phân đội trưởng Tào nói. "Vậy thì hướng điều tra trước đây của chúng ta đã trật lất rồi. Các anh có kiến nghị nào cho bước triển khai công tác tiếp theo không?"

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Như chúng tôi vừa nói, hung thủ mang theo bay bên mình nên rất có thể hắn là thợ xây và sống ở gần đó, hoặc là đang làm thuê ở gần đó. Vì án mạng xảy ra vào khoảng 10 giờ đêm, nên chắc chắn hắn cần phải đi qua hiện trường hẻo lánh này, hơn nữa, phải là tình cờ chứ không phải cố ý."

"Thợ xây, gần hiện trường?" Điều tra viên cau mày nói. "Đúng là có vài thợ xây đang làm thuê quanh đó, do trong khu vực vẫn có một vài nhà đang xây sửa."

"Phải, nên bắt đầu từ những người này, bởi vì 10 giờ đêm thường là lúc kết thúc công việc ca đêm." Tôi nói.

"Tôi xin được bổ sung." Lâm Đào nói. "Phía bắc của căn nhà có một ô cửa sổ, trước đó chúng tôi đã phân tích, hung thủ rất có thể đã nhìn trộm vào nhà qua ô cửa sổ đó, sau đó đi vòng ra cửa sau gây án. Phía dưới là một bồn hoa, hôm qua, sau khi chúng tôi phát hiện ra dấu vết trên rèm cửa sổ đã tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng bồn hoa."

Tôi nhìn Lâm Đào với ánh mắt chờ đợi.

Lâm Đào liếc tôi một cái, nói tiếp: "Trong bồn hoa có một số vết chân lộn xộn, nhưng có một vết chân giẫm lên vài cọng cỏ. Căn cứ vào tình hình đổ gãy của cỏ, chúng tôi phán đoán đó là vết chân mới nhất. Cũng tức là, đây rất có thể là vết chân của hung thủ."

"Có giá trị đối chiếu không?" Tôi hỏi vậy nhưng kỳ thực cũng chẳng để làm gì, bởi chúng tôi đã có ADN và vân tay của hung thủ.

"Không có giá trị đối chiếu." Lâm Đào nhìn tôi với ánh mắt bí hiểm. "Bởi vì chỉ có dấu vết của mũi chân."

Tôi hiểu ánh mắt của Lâm Đào muốn nói với tôi rằng, dấu mũi chân này có ý nghĩa sâu xa. Tôi ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên bừng tỉnh: "Ý cậu là, hung thủ đã nhón mũi chân lên?"

"Phải, theo đo đạc của chúng tôi, từ mặt đất tới cửa sổ cao khoảng 1,55 mét, người phải cao trên 1,7 mét may ra mới nhìn qua cửa sổ vào trong được." Lâm Đào nói. "Hung thủ phải kiễng chân mới có thể nhìn trộm vào bên trong, cho thấy có lẽ hắn chỉ cao tầm mét sáu. Ngoài ra, theo thực nghiệm hiện trường, chúng tôi nhận thấy phải là người cao tầm mét sáu đứng trước giường vung búa mới có thể để lại vết máu vấy ở vị trí đó trên trần

nhà."

"Cao tầm 1,6 mét, nam giới, thợ xây." Tôi tổng kết. "Ngoài ra, tổn thương tại vùng cằm của Phó Ly rất nghiêm trọng, xương sọ vỡ lún một mảng lớn khiến não bật ra ngoài, bắn tứ tung, chứng tỏ hung thủ rất khỏe, có lẽ là một người đàn ông cường tráng."

"Được rồi!" Điều tra viên phụ trách mặt tươi như hoa. "Có được những đặc điểm này đã đủ để khoanh vùng nghi phạm rồi. Theo tôi thấy, đối tượng đáp ứng được những điều kiện kể trên ở xung quanh hiện trường không quá năm người."

"Hơn nữa đã có vân tay." Phân đội trưởng Tào nói. "Năm phút là có thể hoàn tất đối chiếu. Nếu lần này các anh phân tích đúng, có thể hoàn tất phá án ngay trong chiều nay!"

Cuối cùng, tôi đã có một giấc ngủ trưa ngon lành không mộng mị.

Lâm Đào đánh thức tôi khỏi giấc ngủ say sưa.

"Đã phá án rồi." Cậu ta hớn hờ nhìn tôi nói. "Anh họ, đi nghe thẩm vấn không?"

Khi tới phòng giám sát thẩm vấn, chúng tôi nhìn thấy một gã đàn ông lùn tịt, ngoại hình khó coi đang cúi đầu hút thuốc lá.

Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, giống như trong phim ảnh, hể nghi phạm thần thờ buông một câu "cho tôi xin điếu thuốc", thường là đã sắp sửa khai nhận.

"Tôi... tôi chỉ... nhất... nhất thời... kích động..." Gã đàn ông hút xong điếu thuốc, quả nhiên bắt đầu lắp bắp, "tôi... tôi không kiểm... kiểm nổi vợ. Tôi cũng... cũng muốn..."

"Không cần nói lý do, mau khai ra buổi tối hôm đó anh đã làm những gì?"

"Buổi tối... hôm... hôm đó... tôi đi... lát... lát nèn... cho nhà người ta."

Tôi là người nóng tính, không thể nào chịu đựng nổi tình trạng phồng vẩn lấp bắp rùa bò thế này. Tôi bèn châm một điếu thuốc, sang phòng làm việc bên cạnh bật máy tính lên chơi trò đánh bài.

Khoảng một tiếng sau, Lâm Đào bước lại vỗ vai tôi: "Anh họ, đừng chơi nữa. Phân tích của chúng ta hoàn toàn chính xác."

"Ồ, hẳn khai thế nào?"

"Tối hôm đó, sau khi hết giờ làm, hẳn đi qua hiện trường," Lâm Đào từ tốn kể lại, "bỗng nghe thấy tiếng đàn bà rên la, bèn lần theo âm thanh tiến về phía căn nhà vẫn sáng đèn lại không kéo rèm cửa sổ, sau đó kiễng chân nhìn qua cửa sổ vào trong nhà, lén lút theo dõi toàn bộ cảnh mây mưa của hai người bên trong. Cũng thật trùng hợp, chính hẳn đã xây căn nhà này nên hiểu rõ kết cấu của căn nhà. Thế là trong lúc kích động, hẳn đã cạy cửa sau, đột nhập vào trong nhà giết người rồi hiếp dâm tử thi."

"Vụ án này thực ra rất đơn giản." Tôi nói. "Nếu ngay từ đầu, chúng ta không bị ấn tượng chủ quan chi phối thì đã không phải đi đường vòng thế này."

"Phải đấy!" Lâm Đào gật đầu. "Ấn tượng chủ quan đúng là tai hại."

"Chết rồi, chúng ta phải về ngay thôi!" Tôi kêu lên. "Ngày mai chính là sinh nhật Linh Đan rồi. Mà này, cậu định tặng cái gì cho chị Linh Đan của cậu đấy?"

"Về đến nhà đã hơn 10 giờ rồi." Lâm Đào nói. "Đi đâu mua quà được nữa? Hay là tớ mang cậu đến tặng cho chị ấy?"

"Hừm!" Tôi khinh bỉ đáp. "Tớ có phải là tài sản của cậu đâu?"

*

Bữa tiệc sinh nhật của Linh Đan vô cùng vui vẻ. Vụ án đã được phá, không còn gì phải bận lòng, mọi người đều ăn uống nhiệt tình.

Buổi tối, nằm trên giường nhìn lên trần nhà, tôi nói: "Phải rồi, có một chuyện anh quên chưa nói với em."

Linh Đan vui vẻ ghé lại gần tôi: "Chuyện gì thế? Chuyện vui hay chuyện buồn?"

"Là chuyện vui." Tôi mỉm cười nói. "Vụ án cô em họ Tiểu Tiểu của em cuối cùng đã có manh mối rồi!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (1)

Nhân tính bao trùm lên tất cả, dù linh hồn có méo mó đến đâu đi nữa.

Mahatma Gandhi

Vụ án thứ 8 này chống chỉ định cho ai kỳ thị người đồng tính, và những người đang ăn uống dưới đủ mọi loại hình thức :v

Tôi chưa bao giờ nghỉ phép, nhưng không phải vì tôi không muốn nghỉ phép.

Buộc phải thừa nhận một điều rằng, số tôi đúng là đen đui. Làm việc mấy năm rồi, cứ lần nào nhen nhóm ý định nghỉ phép là y như rằng lại gặp ngay một vụ trọng án, không thể dứt ra mà đi được. Nhiều lần như vậy, hể thấy tôi nộp đơn xin nghỉ phép là sư phụ lại mặt mũi tím tái, mắt tóe sao vàng. Sư phụ nói: "Nghề của chúng ta là bị tội phạm xỏ mũi dắt đi, nhưng giờ thì tôi lại thấy tội phạm đã bị lá đơn xin nghỉ phép của cậu xỏ mũi dắt đi thì phải."

Nói là nói vậy, xin nghỉ ốm có thể không được, xin nghỉ phép có thể không được, nhưng chẳng lẽ xin nghỉ cưới cũng không được nốt?

Điều hạnh phúc nhất trong năm nay chính là Linh Đan đã nhận lời cầu hôn của tôi. Tuy vụ án Vân Thái vẫn chưa được phá, nhưng có lẽ Linh Đan đã cảm động trước tinh thần kiên trì bền bỉ của tôi nên giai đoạn "tìm hiểu trường kỳ" của hai chúng tôi cuối cùng đã được đánh một dấu chấm hết. Khi tôi hăm hở trình lá đơn xin nghỉ cưới trước mặt sư phụ, sắc mặt sư phụ lại không hề bàng hoàng kinh hãi như mọi bận, trái lại còn cười hề hề đưa ra một

phong bao căng phồng màu đỏ.

Nghi thức cưới xin đúng là còn mệt mỏi hơn cả công việc. Sau đám cưới, tôi và Linh Đan ở lì trong nhà suốt cả một ngày. Đúng là đã lâu lắm rồi không có được cảm giác nhàn tản thanh thoi như thế.

Ngày thứ ba lại mặt, tuy đã hết mệt mỏi nhưng trong lòng tôi lại cứ thấp thỏm không yên. Quả nhiên lời nguyên không nghỉ phép đã một lần nữa ứng nghiệm. Sau hai ngày ăn uống no say ở nhà vợ, tôi nhận được một cú điện thoại của sư phụ với giọng điệu vô cùng áy náy.

"Giờ chúng tôi bí người quá." Sư phụ nói. "Cậu biết mà, cậu vừa xin nghỉ, án mạng liền ào ào kéo tới."

"Lần này là ở đâu?" Tôi vươn vai một cái. Dù sao nghỉ ngơi là ở nhà hưởng phúc, không đi phá án cũng thấy hơi buồn bực tay chân.

"Gần đây tiếp nhận bốn năm vụ án liền, người trong phòng các cậu không phân thân nổi." Sư phụ nói. "Cậu đang nghỉ phép ở Vân Thái, thì giao luôn vụ án Vân Thái cho cậu vậy."

"Bao giờ thế?" Tôi hỏi. "Vụ án thế nào?"

"Sáng nay bên cảnh sát hình sự nhận được tin báo." Sư phụ nói. "Tình hình cụ thể thế nào, cậu tới khắc biết. Lúc này chắc là xe của phân đội Cảnh sát hình sự Vân Thái đã chờ sẵn dưới nhà mẹ vợ cậu rồi đấy."

"Rõ ràng sư phụ đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi, còn làm vẻ thương lượng với em làm gì nữa?" Tôi bật cười, bước ra ban công nhìn xuống, đúng là có một chiếc xe cảnh sát đã đỗ sẵn dưới nhà thật, bác sĩ Cao đang đứng bên xe ngó nghiêng.

*

"Bên Long Đô đã gửi dữ liệu ADN của vụ án kia tới chưa?" Vừa bước lên xe cảnh sát, tôi đã hỏi ngay.

"Gửi tới rồi." Bác sĩ Cao nói. "Bộ phận giám định ADN ở hai nơi đang mở rộng phạm vi đối chiếu, hy vọng có thể tìm ra nghi phạm."

Tôi khẽ gật đầu, nghĩ bụng đã qua hơn nửa tháng rồi vẫn không có tin tức gì, chắc là ít có khả năng phá án thông qua kho dữ liệu hữu hạn, chỉ còn có thể sàng lọc nghi phạm rồi đối chiếu xem có trùng với ADN của ai hay không thôi.

*

Hiện trường rất xa, đi xe mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới tới bên bờ Trường Giang.

Đây là một cánh đồng hoang vu, hai năm trước do có một doanh nghiệp muốn đầu tư ở khu vực này nên chính phủ đã bỏ ra rất nhiều công sức để di dời. Thế nhưng công trình mới xây đến tầng thứ ba thì doanh nghiệp đã cạn vốn, cuốn gói bỏ đi. Qua hai năm mưa dập gió vùi, khu công trường bỏ hoang đã trở thành tụ điểm của người vô gia cư và bệnh nhân tâm thần. Cả khu vực bất thường này chỉ có duy nhất một điểm bình thường, đó chính là trạm bơm bên cạnh đê sông Trường Giang, nhưng án mạng lại xảy ra ở chính trạm bơm này.

Trạm bơm được vây kín bằng tấm amiang màu xanh, bên hông khu nhà sơ sài có một cánh cửa nhỏ. Chỗ này thường ngày không có ai ra vào, sau khi xảy ra án mạng, trạm bơm đã được vây lại trong vòng dây cảnh giới, nhiều cảnh sát đội mũ xanh, đeo găng tay trắng hối hả đi lại bên trong. Bên ngoài vòng cảnh giới, một đám người vô gia cư áo quần rách rưới đang xúm lại xem, hút thuốc cười cợt ồn ào, khạc nhổ luôn miệng, còn có kẻ lom khom nhặt đầu mẩu thuốc vứt đi hút cổ vài hơi.

Tôi đang đứng bên xe thay trang phục khám nghiệm, chợt nhìn thấy đại sư huynh đã lâu ngày không gặp là phân đội trưởng Hoàng đang bịt mũi bước ra, ngồi xuống bên ngoài khu trạm bơm, nói gì đó với ông cụ bảo vệ.

"Chào sư huynh." Tôi tiến lại chào hỏi.

Phân đội trưởng Hoàng bắt tay tôi qua lớp găng tay cao su, còn ông cụ nhìn tôi, sắc mặt vẫn đầy kinh hãi.

"Chào bác." Tôi hỏi bằng chất giọng dịu dàng hết mức có thể. "Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tôi khiếp đến chết mất thôi!" Ông cụ cất giọng Vân Thái đặc sệt.

"Bác vẫn nhìn ra cái đồng ấy là người chết cơ à?" Hiển nhiên, phân đội trưởng Hoàng đã vào xem hiện trường.

"Tôi cứ tưởng là cái bao bố!" Ông cụ nói. "Tôi lấy cây sào đẩy một cái, nó mới lật sang một bên, ai mà ngờ được lại là một cái đầu người."

"Bác sống ở đây à?" Tôi kiễng chân nhìn vào trong sân, thấy bên trong có một ngôi nhà nhỏ sơ sài.

"Không." Ông cụ nói. "Thường thì cả tháng tôi mới tới đây một lần. Ở đây toàn người thần kinh, sợ lắm."

"Người ngoài có vào trong trạm bơm được không?" Tôi hỏi.

"Không vào được!" Ông cụ đáp. "Trạm bơm luôn khóa trái, nhưng sân thì vẫn vào được. Hồi xưa tôi sống ở đây, buổi tối cái bọn thần kinh cứ tới gõ cửa xin ăn, làm tôi sợ chết khiếp."

"Thi thể ở trong ao nước bên ngoài trạm bơm." Phân đội trưởng Hoàng biết tôi vẫn chưa nắm rõ tình hình hiện trường bèn nói. "Không phải ở trong

nhà."

"Thế hồi trước bác tới đây bơm nước có bao giờ nhìn đến cái ao không?" Tôi hỏi.

"Không, thường thì tôi chẳng để ý tới cái ao đâu." Ông cụ nói. "Lần này tại tôi ngờ là cửa sổ kính sau nhà đóng chưa kín nên mới đi vòng ra phía sau, đến bên cạnh ao nhìn vào cửa sổ. Thế là nhìn thấy cái xác dưới đấy."

"Thế lần gần đây nhất bác nhìn xuống mặt ao là bao giờ? Tôi hỏi.

"Mùa hè năm nay không có mưa," ông cụ nói, "nên không cần thiết phải ngó ngang tới nó. Lần cuối cùng tôi nhìn xuống ao là vào tháng Chín năm ngoái, lúc đó mưa to nên tôi mới phải chú ý đến mực nước."

"Đường vào hiện trường đã đi được chưa?" Tôi không hỏi xem tại sao ông cụ lại phải để ý tới cái ao mà quay sang hỏi phân đội trưởng Hoàng: "Có phát hiện gì không?"

Đường vào hiện trường tức là chỉ con đường dẫn từ khu vực ngoài vòng cảnh giới tới hiện trường trung tâm nơi phát hiện ra thi thể. Trên con đường đó, nhân viên pháp chứng phải tiến hành khám nghiệm mặt đất, khoanh vùng những chỗ có thể tồn tại vật chứng dấu vết, sau đó, bác sĩ pháp y mới được tiến vào hiện trường trung tâm mà không được giẫm lên những khu vực đã khoanh, tiến hành khám nghiệm sơ bộ với tử thi và hiện trường.

"Chưa!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Trước mắt thấy rằng thi thể đã bị ngâm trong nước rất lâu, điều kiện mặt đất bên ngoài hiện trường cũng rất kém, không thể phát hiện ra bất cứ vật chứng dấu vết nào."

"Đã khám nghiệm sơ bộ tử thi chưa?"

"Chưa, mọi người sợ xung quanh thi thể có vật chứng dấu vết, đang bơm

nước ra ngoài." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Hút cạn nước trong ao rồi khám nghiệm tử thi sau."

"Không hút cạn được đâu." Ông cụ cắt ngang. "Dưới ao có ống cống nối thông với sông, đào cái ao này là để đo mực nước sông mà."

"Nếu là như vậy," tôi nói, "chúng ta cứ vào trong xem thế nào."

*

Nếu không quan sát kỹ sẽ không thể ngờ được phía sau trạm bơm lại có một cái ao nhỏ dùng để đo mực nước sông, càng không thể ngờ được bên trong ao nước lóng xi măng chỉ khoảng ba mét vuông lại có một xác người.

Còn chưa lại gần cái ao, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc. Có lẽ lâu ngày không có ai sửa sang, trong ao cỏ dại mọc rậm rạp, đọng đầy bùn đất. Lúc này, mực nước trong ao không cao, chỉ lửng lững thành ao. Giữa ao nổi lên một đồng đen trùi, bên trên đọng một lớp bùn đất dày cộp. Không dùng sào đẩy, đúng là rất khó nhận ra đây là một xác người.

"Sao trên lưng thi thể lại dính bùn thế?" Tôi hỏi.

"Đầu tiên anh cũng thấy nghi ngờ," phân đội trưởng Hoàng nói, "nhưng nghĩ lại thì thấy cũng dễ hiểu, ao nước nối thông với sông Trường Giang, do nhiều năm không sửa sang nạo vét, cũng chẳng ai ngó ngàng tới, bởi vậy dưới đáy ao chắc chắn đã đọng một lớp bùn dày. Khi mực nước sông Trường Giang hạ xuống, thi thể sẽ chìm xuống đáy ao, thậm chí còn có thể lẫn qua lẫn lại, bùn đất đương nhiên sẽ dính vào thi thể. Tới khi mực nước dâng lên, thi thể lại nổi lên trên mặt nước nhưng bùn đất vẫn dính vào như cũ."

"Nơi này rất kín đáo." Tôi nói. "Nếu không thông thạo địa hình hoặc không thăm dò từ trước thì không thể biết đến cái ao này được."

"Đúng vậy!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vớt xác xuống đây khó phát hiện hơn vớt xác xuống sông Trường Giang nhiều. Nếu vớt xuống sông, thi thể sẽ mau chóng nổi lên."

"Thế các anh đã điều tra ông cụ chưa?" Tôi chỉ về phía ông cụ bảo vệ ở bên ngoài.

"Ông cụ ít có khả năng gây án." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Ông ấy già yếu bệnh tật, sức khỏe rất kém, nói rằng ngày nào cũng phải uống rượu thuốc. Nếu ông ấy là thủ phạm thì việc gì phải tự mình đi báo công an, cứ để thi thể tiếp tục thối rửa ở đây có phải hơn không? Nhưng yên tâm, anh vẫn sẽ cho người điều tra để đề phòng lọt lưới."

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Nhiệm vụ cấp bách trước mắt là vớt thi thể lên."

Ao nước khá sâu, hơn nữa thi thể lại thối rửa rất nghiêm trọng, dùng neo vớt trực tiếp là rất khó, lại dễ hủy hoại mất chút chứng cứ ít ỏi có thể còn sót lại trên thi thể.

Nghe nói tôi muốn vớt thi thể, sắc mặt anh cảnh sát khu vực lập tức tràn đầy đau khổ.

Lúc này đã là cuối thu, xuống nước vớt thi thể chẳng khác gì tra tấn, đặc biệt là ngâm mình trong một ao nước nhỏ hẹp thế này cùng với một cái xác đã thối rửa nghiêm trọng. Phải chịu đựng mùi hôi thối, chịu đựng cảm giác nhầy nhầy trơn truội, hơn nữa ao nước lại rất sâu, dù có mặc trang phục không thấm nước, lúc ngửa cổ đưa thi thể lên mặt đường ven ao cũng khó mà đảm bảo bùn đất và dịch lỏng trên cái xác không rơi vào trong mắt, miệng và cổ áo.

Mới nghĩ đến đã buồn nôn, ai còn dám xuống?

Sau một hồi im lặng, tôi lặng lẽ mặc trang phục không thấm nước vào

người.

Cùng mặc trang phục không thấm nước với tôi còn có bác sĩ Cao.

Hai chúng tôi cẩn thận nhảy xuống ao, hết như hai vận động viên nhảy cầu cố gắng không để nước bắn tung lên, chỉ sợ dây nước bắn vào người khác.

Bộ trang phục không thấm nước dày dặn cũng không thể ngăn cản được cái lạnh buốt của nước hồ cuối thu, tôi vừa xuống nước đã rung mình ớn lạnh.

Trước tiên, tôi và bác sĩ Cao mò mẫm một hồi trong làn nước dày đặc rong rêu, rác rưởi và bùn đất xung quanh xác chết để đảm bảo không bỏ sót chứng cứ quan trọng. Sau đó, chúng tôi cùng giữ lấy cái xác đang bập bênh theo gợn sóng.

Thứ tôi nắm vào đầu tiên là tay của tử thi, do bị ngâm dưới nước nên tôi không nhìn thấy được hình thù của cái tay, chỉ cảm thấy nhẽo nhột, trơn nhầy. Tôi thăm nghĩ hoặc là bùn bám quá dày, hoặc là da tay đã tróc mất rồi. Thế là tôi vội vàng men theo bàn tay sờ lên trên, nắm được cổ tay lạnh toát.

"Thi thể không mặc quần áo." Qua lớp mặt nạ phòng độc, giọng nói của tôi ồm ồm không rõ. Thi thể không mặc quần áo, đồng nghĩa với độ khó khăn của công việc trực vớt tăng thêm vài lần. Do bùn đất bao phủ, tổ chức mềm thối rữa và xà phòng hóa nên nhìn chung chẳng còn chỗ nào có thể nắm vào được.

Tôi và bác sĩ Cao hợp sức đẩy thi thể tới bên bờ ao, sau đó cố gắng nâng thi thể lên. Vào lúc thi thể rời khỏi mặt nước, tôi đã nhìn thấy phần đầu một nửa bám bùn một nửa trơ xương cùng bàn tay chỉ rặt xương trắng. Tổ chức mềm dưới cằm đã phân hủy hoàn toàn, cái đầu cúi gục, để lộ xương ổ răng và xương cằm trắng nhợt, giống như đang nhe răng cười với chúng tôi. Thi thể

vừa lên khỏi mặt nước, mùi hôi thối khủnh khiếp lập tức xuyên qua lớp mặt nạ chống độc, "đột kích" dữ dội vào thần kinh khứu giác của chúng tôi.

Nước mắt ứa ra, tôi gồng mình chịu đựng thứ mùi ghê sợ muốn nôn ọe này. Tôi biết, nếu tôi nôn vào trong mặt nạ chống độc đang bịt kín mũi miệng thì sẽ lãnh phải hậu quả đau thương hơn nữa. Bởi vậy, tôi buộc phải cắn răng nín nhịn.

Thấy thi thể đã hoàn toàn rời khỏi mặt nước, mấy cảnh sát khu vực ở trên bờ vội vàng thả lưới đánh cá xuống, kéo thi thể lên. Sau khi thi thể được đưa lên, tôi nghe thấy tiếng nôn ọe âm ỉ của cảnh sát khu vực. Cái xác lơ lửng bấp bênh đầy bùn đất thế này, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta khiếp sợ chứ đừng nói là ngửi thấy mùi thối rửa xộc lên nồng nặc ngay sau khi xác chết được trục vớt khỏi mặt nước và phơi dưới ánh mặt trời.

Dù sao cũng đã xuống rồi, ở lại thêm chút nữa cũng chẳng sao. Tôi thấy thi thể đã ở trên bờ thì chưa vội rời khỏi ao nước hôi hám kinh người mà cúi xuống tiếp tục mò mẫm dưới đáy ao.

Đáy ao lầy lội như đầm lầy, tôi cảm thấy hai chân mình lún xuống rất sâu, cứ như nếu thụt thêm chút nữa, nước sẽ ngập qua cổ áo, cho tôi một trận tắm bùn đã đời.

Trong quá trình mò mẫm tìm kiếm, bàn tay đeo găng cao su dày cộp của tôi hình như chạm phải thứ gì đó trôi nổi lập lờ, tôi liền vội vã chụp lấy nó.

Khi tôi giơ lên một chiếc áo ngực màu xanh lam thì bác sĩ Cao cũng nhặt lên được một chiếc quần lót màu xanh lam, là một bộ đồ lót.

"Đồ lót?" Tôi nghe phân đội trưởng Hoàng kêu lên ở trên bờ.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (2)

Tôi không cao, bởi vậy nhảy xuống thì dễ nhưng trèo lên lại khó. Nhờ sự trợ giúp của đồng nghiệp, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi ao nước hôi tanh nhức mũi. Việc đầu tiên sau khi lên bờ là cẩn thận cởi bỏ bộ trang phục không thấm nước dày cộp trên người xuống.

"Sao lại có một bộ đồ lót nhỉ?" Phân đội trưởng Hoàng cầm cành cây gạt bỏ bùn đất dính trên bộ phận sinh dục của thi thể, nói. "Bộ phận sinh dục đã rửa nát cả rồi, nhưng có lẽ là phụ nữ."

"Đã rửa nát hết mà vẫn nhận ra là phụ nữ à?" Tôi vẫn chưa yên tâm, hít ngửi khắp người mình một lượt.

"Bộ phận sinh dục nam dù cò thối rửa đến đâu vẫn sẽ để lại dấu vết, chẳng hạn như thể hang dương vật, niệu đạo hoặc da." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Còn ở đây thì chẳng thấy có chút dấu vết nào sót lại cả."

"Thế nhưng khung xương trông rất to cao." Tôi nói. "Một người phụ nữ vai rộng, lưng dày và không có ngực?"

"Trong quá trình thối rửa, tuyến vú tiêu biến rất nhanh." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Liệu có phải là một vụ án hãm hiếp giết người không nhỉ? Nếu không, tại sao đồ lót lại không ở trên người nạn nhân?"

"Theo như điều tra của chúng tôi," điều tra viên ở bên cạnh lên tiếng, "những người vô gia cư ở nơi này đôi lúc cũng phơi quần áo quanh đây, cũng có khả năng bị gió thổi rơi xuống ao chứ?"

"Liệu có trùng hợp đến thế không, thối bay nguyên cả bộ đồ lót xuống ao?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Hơn nữa, trông bộ đồ lót này không giống như là của người vô gia cư."

Điều tra viên gật gù.

Lúc này, tôi đã đeo găng tay cao su, cố gắng chịu đựng mùi hôi thối để lau sạch bùn đất bám trên hai chân thi thể, chẳng may làm bong mất một mảng da dịch phân hủy ộc ra ngoài kèm theo mùi hôi thối lợm giọng, khiến tôi phải đưa vôi khuỷu tay lên dụi mũi.

"Nhìn vào mức độ thối rửa của thi thể, có lẽ cũng phải hơn bảy, tám tháng rồi." Tôi nói. "Thi thể đã bị sáp hóa một phần, có bộ phận thối rửa tới mức mất hẳn tổ chức mềm. Đây là một thi thể tồn tại song song hai hiện tượng được bảo quản và bị phá hoại."

"Ao này được nạo vét vào tháng Chín năm ngoái, cho thấy nạn nhân tử vong vào khoảng giữa tháng Chín năm ngoái tới tháng Một hoặc tháng Hai năm nay." Phân đội trưởng Hoàng nói.

"Vẫn còn có thể chính xác hơn chút nữa." Phân đội trưởng Hoàng và tôi đồng thời nhìn vào hai bàn chân của nạn nhân.

"Thứ duy nhất nạn nhân mang trên mình chính là đôi tất này, cô ta đã đi một đôi tất bông rất dày." Tôi nói. "Vậy thì thời gian tử vong có lẽ là vào mùa đông, cũng chính là trong khoảng thời gian từ tháng Chạp tới tháng Hai. Nếu là mùa thu, trời còn nóng, khó mà hình thành tình trạng một nửa sáp hóa một nửa thối rửa thế này. Thông thường khi ở trong môi trường nhiệt độ thấp, thi thể không dễ thối rửa mới dần dần bị sáp hóa. Sau đó, khi nhiệt độ tăng lên, lại gặp mùa lũ, mực nước tăng cao, thi thể nổi lên, khiến cho những chỗ vẫn chưa sáp hóa hoàn toàn bị thối rửa, phá hủy tổ chức mềm."

"Ừm, có lý." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Thời điểm tử vong không khó xác nhận."

"Đã có thời điểm tử vong, phạm vi điều tra sẽ thu hẹp lại đáng kể." Điều tra viên nói.

"Tạm thời niêm phong hiện trường," tôi nói, "chuyển thi thể tới phòng giải phẫu trước đã, khám nghiệm tử thi là quan trọng nhất."

*

Trong phòng ngột ngạt hơn ngoài trời, vì không khí lưu thông kém hơn nên cái xác thối rửa nghiêm trọng kia chỉ mới nằm mười phút trên bàn giải phẫu đã gây ô nhiễm toàn bộ không khí trong phòng. Nhìn cánh quạt thông gió chạy lờ đờ, tôi lại vô thức đưa tay lên dụi mũi.

Toàn bộ thi thể đen kịt, bùn đất nham nhở.

Phần lớn da đầu đã bị thối rửa hoàn toàn, để lộ hộp sọ trắng ớn. Vùng da mặt đã bị thối rửa một nửa, nhe ra cả hàm răng trắng nhem nhuốc bùn đen.

Bộ phận còn có thể nhận ra hình dạng là một đôi tay không còn da và móng, trơ ra những xương ngón tay trắng ớn.

Tôi mặc trang phục giải phẫu, đeo mặt nạ phòng độc, cảm thấy mùi thối rửa giảm đi đáng kể, đầu óc cũng tỉnh táo hơn chút ít. Tôi mở vòi phun nước ở bên cạnh bàn giải phẫu inox, thử xem lực phun của nước.

Trước khi khám nghiệm tử thi cần phải chụp ảnh để lưu lại tình trạng của thi thể, sau đó sẽ xối nước rửa sạch thi thể, như vậy mới không gây ra sai sót trong quá trình khám nghiệm. Mà đối với thi thể thối rửa nghiêm trọng thế này, rửa sạch thi thể cũng là cả một nghệ thuật. Cần đảm bảo nước phun đủ mạnh để xối sạch bùn đất bám trên thi thể, nhưng đồng thời cũng phải đảm

bảo luồng nước không làm bong tróc da hay tổ chức mềm. Vì đã thổi rửa nghiêm trọng nên da và tổ chức mềm rất dễ bong tróc, chỉ bóp khẽ một cái cũng nhấc lên được cả một mảng da thịt xanh lét.

Sau khi thử độ mạnh của vòi phun, tôi vừa cầm miếng gạc cần thận lau khẽ trên bề mặt thi thể, vừa cầm vòi phun xối vào những vệt bùn đất.

"Lưới lọc ở lỗ thoát nước có chắc không đấy?" Phân đội trưởng Hoàng chỉ sợ bùn đất tạt chất dính trên thi thể rơi xuống làm tắc lỗ thoát nước của bàn giải phẫu. Bởi vì nếu lỗ thoát nước bị tắc, đám bác sĩ pháp y chẳng hiểu gì về điện nước chúng tôi sẽ phải tự đi mà thông lấy. Chẳng có thợ sửa đường ống nào dám đến thông tắc ống thoát nước cho bàn giải phẫu tử thi cả.

Tôi dừng tay lại, kiểm tra lỗ thoát nước, không có vấn đề gì.

Không còn lớp bùn đất bám trên mình, mùi hôi thối bốc lên từ thi thể còn kinh khủng hơn nữa, lớp da xanh đen như mực trên thi thể vô cùng rùng rợn, điều tra viên phụ trách chụp ảnh không nhìn nổi cứ nôn ọe liên hồi.

Những chỗ bị bùn đất bịt kín trên bề mặt thi thể đã sáp hóa hoàn toàn, tuy thi thể sáp hóa trông rất kinh khủng, nhưng do sáp hóa cũng có tác dụng bảo quản, có thể bảo lưu nguyên vẹn những tổn thương trước khi chết, cung cấp được nhiều chứng cứ pháp y học hơn nên bác sĩ pháp y chẳng bao giờ chê bai thi thể sáp hóa cả.

Không phát hiện ra vết thương rõ rệt trên thi thể, bởi vậy, chúng tôi tạm thời suy đoán nạn nhân không gặp bất cứ sự tấn công nào từ bên ngoài.

"Vùng trán hình như có vấn đề." Bác sĩ Cao nhìn vào bên trong một vết thủng do phân hủy trên da đầu nạn nhân, nói. "Có lẽ đã bị vỡ lún xương sọ, vị trí tổn thương ở trên trán."

"Tìm vật chứng trước đã." Phân đội trưởng Hoàng nói.

Tôi khẽ gật đầu. Vì đã nghi ngờ đây là một vụ án hãm hiếp giết người nên chúng tôi kỳ vọng có thể tìm được một số vật chứng có thể xác nhận nghi phạm. Còn tổn thương dẫn đến tử vong chưa cần tìm kiếm vội.

Tôi đưa mũi dao dọc theo đường trung tuyến của cơ thể, rạch mở khoang ngực bụng và vùng cổ của nạn nhân ra. Tổ chức nội tạng của thi thể đã bắt đầu tự tan rữa, bị co lại nên trông nhỏ hơn nội tạng của người bình thường.

Bề ngoài thi thể không có tổn thương nào, bởi vậy chúng tôi suy đoán cơ quan nội tạng cũng không có tổn thương. Tôi kiểm tra tuần tự từ trên xuống dưới, lần lượt khám nghiệm các cơ quan quan trọng như tim, phổi, gan, lá lách của nạn nhân, không phát hiện ra dấu vết bị thương hay xuất huyết.

Cuối cùng, tôi mở khoang chậu của nạn nhân, định lấy toàn bộ tử cung ra ngoài, hy vọng có thể tìm ra một vài manh mối hay chứng cứ.

Thế nhưng, nạn nhân không có tử cung.

"Anh Hoàng, anh đoán sai rồi nhé." Tôi nói. "Nạn nhân là đàn ông."

"Đàn ông?" Phân đội trưởng Hoàng kêu lên. "Sao lại như thế được? Không có cơ quan sinh dục cơ mà? Đến dấu vết cũng không có, tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ phận sinh dục nam nào lại bị thối rữa đến mức đó."

Tôi từ từ bóc tách tuyến tiền liệt trong khoang chậu của nạn nhân: "Anh xem, đây là tuyến tiền liệt, không có tử cung, bởi vậy là nam giới."

Phân đội trưởng Hoàng nhin không nổi liền đeo găng tay vào, cầm lấy hai chiếc kẹp cầm máu, kiểm tra bộ phận sinh dục của nạn nhân.

"Đúng là anh đã đoán sai rồi." Phân đội trưởng Hoàng chau mày nói. "Em xem, tuy bộ phận sinh dục đã thối rữa đến nông nổi này nhưng vẫn nhìn thấy ít mấu da của bộ phận sinh dục tại chỗ chút lông còn sót lại."

Tôi ghé lại nhìn, gật đầu nói: "Nhìn vào những mẫu da còn sót lại, có thể suy đoán bộ phận sinh dục của nạn nhân bị cắt đứt bằng vật sắc, chứ nếu là thối rửa sẽ không thể hình thành những mẫu da đều đặn thế này được."

"Cắt bộ phận sinh dục?" Bác sĩ Cao cũng tò mò nhìn sang. "Thường thì chuyện này chỉ xảy ra do mâu thuẫn tình cảm."

"Chưa biết chừng kẻ này định hãm hiếp người khác, kết quả lại bị người khác cắt phăng của quý cũng nên!" Tôi nói.

"Không thể!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Xung quanh vết cắt không có hiện tượng xuất huyết dưới da, có lẽ là bị cắt sau khi đã chết."

"Đã giết người rồi còn cắt bộ phận sinh dục?" Bác sĩ Cao nói. "VẬY càng chứng tỏ hung thủ rất căm hận. Tâm lý này cũng thường xuất phát từ mâu thuẫn tình cảm."

"Phát hiện ra tổn thương này là một tin tốt lành!" Tôi nói. "Đã xác định được mối quan hệ giữa hung thủ và nạn nhân, nếu như tìm được lai lịch thì thế, coi như vụ án đã phá được."

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu, nói: "Đúng vậy, đây là một phát hiện hữu ích. Nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta chính là xác định nguyên nhân tử vong của nạn nhân và tổng kết đặc điểm nhận dạng của nạn nhân."

Chúng tôi rạch mở hết chiều dài của vết thủng do phân hủy trên da đầu, lật lớp da đầu về phía trước và phía sau, để lộ toàn bộ xương sọ.

Đúng như phán đoán của bác sĩ Cao, mặt trong da đầu tại vùng trán của nạn nhân có vết xuất huyết dạng mảng lớn, chỗ xương sọ tương ứng cũng bị vỡ vụn, lún xuống, vết nứt trên xương có dạng đứt đoạn rõ rệt.

"Vết gãy xương đứt đoạn, cho thấy bị tấn công nhiều lần!" Tôi nói. "Hơn

nữa, vùng da trên trán không có vết trầy xước hay giập rách, cho thấy bề mặt của hung khí gây án không thô ráp, chất liệu cũng không cứng."

"Đúng vậy, nếu là dụng cụ bằng sắt, khi tấn công liên tiếp vào vùng đầu thì khó tránh để lại vết giập rách." Bác sĩ Cao nói.

"Phải, anh cũng cảm thấy không phải là dụng cụ bằng sắt." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Em hãy xem xung quanh vết gãy xương trên vùng đầu của nạn nhân, không hề có vết nứt toác, hơn nữa vết gãy rạn trên xương không lan rộng, cho thấy hung khí có lẽ không phải là dụng cụ bằng sắt."

"Nhưng có một vấn đề." Tôi nói. "Nếu như tấn công bằng dụng cụ gỗ sẽ rất khó dẫn tới tình trạng xương vỡ vụn và vỡ lõm trên diện rộng thế này được, trừ phi lực tác động cực mạnh."

"Ý em là," phân đội trưởng Hoàng nói, "lực tác động mạnh đến thế thì khó có thể do phụ nữ gây ra mà phải nam giới mới làm được. Nhưng nếu giết người vì tình thì sao lại có chuyện đàn ông giết đàn ông được?"

"Có hai khả năng." Tôi nói. "Nạn nhân xâm hại tới vợ hoặc người yêu của hung thủ. Thứ hai, là tình yêu đồng tính."

"Tình yêu đồng tính." Bác sĩ Cao đưa kẹp cầm máu banh hậu môn của nạn nhân ra. "Nếp nhăn ở thành hậu môn gần như biến mất hoàn toàn, gây ra hiện tượng này, có lẽ là do bị lỏng nhão trong thời gian dài chứ không phải là do cơ bắp lỏng nhão sau khi chết. Thông thường thì những đặc điểm như cơ vòng hậu môn lỏng nhão, nếp nhăn trên thành hậu môn biến mất hay xuất hiện ở người có quan hệ đồng tính."

"Vậy thì đúng rồi." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nếu như những phân tích của chúng ta là đúng thì vụ án này có lẽ liên quan tới tình yêu đồng tính."

"Có được nhiều phân tích như vậy, em cũng đã vững tin rồi." Tôi nói.

"Đầu tiên còn lo vụ án này nan giải, giờ thì có vẻ như không quá khó nữa."

"Được rồi!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Chúng ta hãy mau chóng khoanh vùng phạm vi điều tra, tìm kiếm nguồn gốc thi thể trong thời gian ngắn nhất."

Đã có khá nhiều phân tích hợp lý làm căn cứ, chúng tôi tràn đầy tự tin. Tự tin thì làm việc sẽ hiệu quả và có động lực. Rất nhanh, chúng tôi đã gỡ lấy bốn chiếc răng hàm trên dưới trái phải và cửa lấy liên hợp xương mu của nạn nhân.

"Căn cứ vào liên hợp xương mu và răng, nạn nhân có lẽ khoảng 33 tuổi, sai số không quá hai tuổi." Tôi gồng mình nín nhịn mùi hôi thối để bóc tách các tổ chức mềm xung quanh liên hợp mu, sau đó kết hợp với độ mòn của răng để tiến hành suy đoán sơ bộ về độ tuổi của nạn nhân.

"Nạn nhân cao tầm 1,68 mét, khổ người trung bình, lại đi một đôi tất bông rất nữ tính." Phân đội trưởng Hoàng quay sang nói với điều tra viên chính. "Tôi thấy với từng tầng dây manh mối, có lẽ không khó để tìm ra nguồn gốc của thi thể."

*

Suốt cả ngày tiếp theo, tôi và phân đội trưởng Hoàng nhấp nhồm ngồi chờ tin vui về lai lịch của nạn nhân nhưng cuối cùng vẫn bật vô âm tín. Tới chập tối hôm qua, chúng tôi gần như không còn hy vọng gì vào bộ phận điều tra nữa.

"Chắc là nạn nhân không có bạn bè, người thân." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nếu không thì làm gì có chuyện tới giờ vẫn chưa điều tra được người mất tích có đặc điểm trùng khớp với nạn nhân kia chứ? Nếu không có người thân báo án mất tích thì không thể điều tra được."

"Ai nói là không thể điều tra được?" Một giọng con gái trong vắt vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của tổ chuyên án. Người vừa bước vào chính là Trương Thu, người phụ trách phòng Giám định ADN của Công an huyện Vân Thái.

"Có phát hiện quan trọng." Trương Thu nói. "Căn cứ vào phạm vi khoanh vùng đối tượng của các anh, chúng tôi đã thiết lập điều kiện trong kho dữ liệu ADN, sau đó nhập dữ liệu ADN của nạn nhân vào. Thật bất ngờ, đã tìm được thông tin từ trong đó."

"Là thông tin gì thế?" Phân đội trưởng Hoàng hào hứng nhảy bật lên khỏi ghế.

"Dựa theo kết quả đối chiếu hiện tại," Trương Thu nói, "nạn nhân có lẽ là Tào Phong, từng bị kết án tù vì tội trộm cắp hai năm về trước, sau đó ngồi tù hơn một năm."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (3)

Tôi nói: "Ồ, không chừng Tào Phong đã biến thành người đồng tính trong khoảng thời gian ngồi tù cũng nên. Nhưng dù sao công tác điều tra đã có manh mối, đã điều tra được lai lịch thi thể, vụ án này sớm muộn cũng phá được thôi. Thế là bộ phận ADN lại sắp lập thêm chiến công mới!"

"Tào Phong ra tù khi nào thế?" Phân đội trưởng Hoàng không đếm xỉa đến tôi, tiếp tục hỏi Trương Thu. "Tôi muốn có thời gian cụ thể và chính xác."

"Em đã hỏi bộ phận tư pháp." Trương Thu nói. "Thời gian chính xác là ngày 22 tháng Chín năm ngoái."

"Thời gian cũng phù hợp!" Phân đội trưởng Hoàng đập bàn đánh chát, mừng rỡ reo lên. "Lập tức điều tra xem Tào Phong lúc còn sống hay qua lại với những người đàn ông nào, sống ở đâu, có họ hàng thân thích nào không."

"Sợ là không dễ điều tra đâu." Trương Thu giội ngay một gáo nước lạnh. "Theo lời một đồng nghiệp bên bộ phận tư pháp thì Tào Phong từ nhỏ đã không có hộ khẩu. Khi vào tù, ngoài cái tên Tào Phong ra thì không còn một thông tin nào khác. Do không điều tra ra hộ tịch của Tào Phong nên bên quản lý trại giam cũng chẳng hay biết gì về nhân thân của đối tượng này."

"Không biết được nhân thân thì không tìm được người à?" Phân đội trưởng Hoàng cười nói. "Hãy xem biệt tài của chúng tôi nhé, đi điều tra nào!"

Mỗi khi vụ án triển khai đến khâu điều tra thì tôi lại coi như thất nghiệp.

Trở về nhà khách, tôi chỉ còn biết buồn bực chờ tin từ tổ chuyên án. Lên mạng cũng chẳng thấy thông tin nào đáng chú ý, đang không biết phải làm gì, tôi lại sức nhớ tới vụ án Vân Thái.

Vì sao trong bốn vụ án đều không phát hiện thấy tình trùng trong cơ thể nạn nhân mà trong vụ án cuối cùng lại phát hiện ra tình trùng? Chẳng lẽ đúng là do một hung thủ khác gây án? Không thể! Cách thắt dây thừng kỳ quặc như vậy không thể là hai người được, nếu đúng là hai người khác nhau thì đúng là quá trùng hợp. Lẽ nào trong vụ án Vân Thái lần này, hung thủ còn có trợ thủ đi cùng? Hai kẻ thay phiên hãm hiếp? Cũng không thể. Gây án ở nơi hẻo lánh, đối tượng bị xâm hại đều là phụ nữ yếu đuối, đâu cần phải tìm trợ thủ? Chẳng lẽ tội phạm hiếp dâm còn dẫn theo đệ tử nữa?

Vậy thì nguyên nhân là gì đây?

Xét đến cùng, vấn đề khởi nguồn từ bốn vụ án đầu tiên trong chuỗi vụ án Vân Thái. Tại sao hung thủ lại không có tình trùng? Hay là lần này do sơ suất nên hãn mới để lại tình trùng trong cơ thể nạn nhân? Trước mắt, chỉ có giả thiết này mới giải thích được thông suốt. Bởi vậy, muốn phá được vụ án này, một mặt phải tiến hành kiểm tra ADN, mặt khác cần làm rõ tại sao hung thủ không để lại tình trùng ở hiện trường.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Cảnh sát bị đánh thức khỏi giấc ngủ thường không phải là vì ác mộng mà là vì tiếng chuông điện thoại.

Có điều, lần này là tin tốt lành, đã tìm thấy địa chỉ và thông tin của Tào Phong.

"Tào Phong có phải là người đồng tính hay không, hiện chưa có bằng chứng xác thực." Tôi vừa tới tổ chuyên án, phân đội trưởng Hoàng đã nói

ngay vào đề.

"Không phát hiện ra chứng cứ nào cho thấy hân có quan hệ yêu đương đồng tính?" Tôi hỏi.

"Phải!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Nhưng có một thông tin khá bất ngờ, sau khi ra tù không lâu, Tào Phong đã cưới vợ."

"Cưới vợ?" Tôi nói. "Nhưng người này đồng tính cơ mà? Thế hân cưới đàn ông hay phụ nữ?"

"Có gì lạ đâu?" Phân đội trưởng Hoàng chau mày. "Thế em không biết đến kiểu tình yêu song tính à? Mặt khác, có rất nhiều người đồng tính vì muốn che giấu thân phận thực sự nên đã kết hôn với người khác giới. Trước đây bọn anh đã từng nhận được đơn thư khiếu kiện về chuyện này đấy."

"Chuyện này mà cũng khiếu kiện được sao?"

"Có chứ!" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Người phụ nữ bị lừa kết hôn đã gửi đơn khiếu kiện."

"Thế công an cũng phụ trách cả việc này à?" Tôi vô cùng ngạc nhiên.

"Khi công an tiếp nhận khiếu nại thì đơn kiện gì cũng phải nhận hết." Phân đội trưởng Hoàng lắc đầu. "Đúng là chuyện khó tưởng tượng nào cũng có. Thôi, lạt đề rồi, lạt đề rồi."

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Giả thiết của anh cũng có khả năng đấy. Em thấy, nạn nhân ra tù vào tháng Chín năm ngoái, tháng Mười kết hôn. Mà chúng ta phán đoán có lẽ nạn nhân tử vong trong khoảng thời gian từ tháng Chạp tới tháng Giêng năm sau, cũng tức là tử vong sau khi kết hôn được hai tháng. Đó là một khoảng thời gian rất ngắn ngủi, bởi vậy, em cho rằng, rất có thể nạn nhân đã bị người yêu đồng tính sát hại vì tức giận trước việc anh ta

cưới vợ."

"Anh cũng nghĩ tới khả năng này." Phân đội trưởng Hoàng cúi đầu trầm ngâm vài giây rồi nói. "Không còn khả năng nào khác."

"Vợ của Tào Phong là người thế nào?" Tôi hỏi. "Không chừng cô ta biết rõ mọi chuyện cũng nên."

"Hiện đang cho người điều tra." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vợ Tào Phong là người Tứ Xuyên, tên là Mạnh Mộng, làm việc ở địa phương anh. Do Tào Phong không có mấy bạn bè nên điều tra rất khó."

"Em bỗng sức nhớ ra một chuyện," tôi nói, "Tào Phong không có hộ khẩu kia mà? Người không có hộ khẩu cũng có thể đăng ký kết hôn được à?"

"Đương nhiên không thể tới cục Dân chính đăng ký kết hôn được." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Hồi Tào Phong còn hành nghề trộm cắp, đã theo một tên trộm lão luyện 'học nghề', nhận tên trộm này là sư phụ, là người thân của mình. Khi Tào Phong và Mạnh Mộng kết hôn đã mời tên trộm này đứng ra làm chứng, ba người uống với nhau một bữa túy lúy coi như xong thủ tục đám cưới."

"Có kẻ thứ ba biết rõ sự tình?" Tôi nói. "Thế thì tốt rồi, có thể thu thập được thêm thông tin về Tào Phong và tên trộm này."

"Vấn đề chính là ở đây." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Tên trộm này khai rằng Tào Phong rất ít nói, hắn chỉ biết Tào Phong không bạn bè không người thân thích, ngoài ra chẳng biết thêm gì về Tào Phong cả."

"Lần cuối cùng hắn gặp Tào Phong là lúc nào?" Tôi hỏi.

"Theo như lời khai của hắn, hôm kết hôn chính là lần cuối hắn gặp Tào Phong. Sau đó hắn về quê xây nhà, từ đó không liên lạc gì với Tào Phong

nữa."

"Cũng có nghĩa là," tôi nói, "toàn bộ cuộc sống và các mối quan hệ của Tào Phong trong quãng thời gian từ lúc ra tù tới khi tử vong, chỉ có một mình Mạnh Mộng biết?"

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu.

Đột nhiên, cửa phòng họp bị đẩy bật ra, là điều tra viên chính bước vào.

"Đã điều tra ra thân thế của Mạnh Mộng." Điều tra viên nói. "Quê quán Tứ Xuyên, xuất thân nông dân. Một năm rưỡi về trước tới Vân Thái làm việc, công việc chính là cọ rửa khay nướng cho một quán đồ nướng. Do trên mặt Mạnh Mộng có khối u máu nên trông khá khó coi, bình thường, cô ta chẳng bao giờ trò chuyện với ai cả. Đến chuyện Mạnh Mộng lấy chồng, người trong quán đồ nướng cũng chẳng hề hay biết."

"Giờ cô ta đang ở đâu?" Tôi hết kiên nhẫn trước những lời dông dài của điều tra viên chính, sốt ruột hỏi.

"Hai tháng trước, Mạnh Mộng xin nghỉ việc về quê." Điều tra viên nói. "Chủ quán cho biết, nguyên nhân Mạnh Mộng xin nghỉ việc là do mẹ bệnh nặng, phải về chăm sóc mẹ."

"Hai tháng trước?" Tôi hỏi. "Tào Phong chết cách đây mười tháng, trong khoảng thời gian đó, chẳng lẽ cuộc sống của Mạnh Mộng vẫn diễn ra như bình thường?"

"Theo lời chủ quán," điều tra viên nói tiếp, "thì ông ta hoàn toàn không biết gì về chuyện Mạnh Mộng lấy chồng vào một năm về trước. Vào thời gian kết hôn, cô ta cũng không xin nghỉ phép. Thậm chí mười tháng trước, tâm trạng của Mạnh Mộng có gì thay đổi hay không, ông ta cũng chẳng có ấn tượng gì, nhưng vẫn khẳng định chắc nịch rằng không thấy cô ta có sự thay

đổi tâm lý nào đáng kể. Do tính Mạnh Mộng nhút nhát, tự ti nên mọi người đều khá là thương cô ta. Nếu Mạnh Mộng có tâm trạng bất thường, chắc chắn họ sẽ chú ý đến."

"Chồng đột ngột mất tích, cô ta đã không báo cảnh sát thì chớ, mà tâm trạng vẫn bình thản như không có chuyện gì." Phân đội trưởng Hoàng xoa cằm, nói. "Hiện tượng này hết sức khả nghi. Liệu hung thủ có phải là Mạnh Mộng không nhỉ?"

Điều tra viên chính gật gù, tỏ ý tán thành với suy đoán của phân đội trưởng Hoàng.

"Vậy hiện tại cô ta đang ở Tứ Xuyên, các anh định điều tra thế nào?" Điều tra hình sự không phải là chuyên môn của tôi.

"Chẳng còn cách nào khác." Điều tra viên chính nói. "Vừa rồi, tôi đã phái một tổ công tác bay tới Thành Đô rồi đi xe tới quê của Mạnh Mộng, trước hết bắt cô ta đã rồi tính tiếp."

"Tôi vẫn cho rằng hung thủ không phải là phụ nữ." Tôi nói. "Xương sọ của nạn nhân bị vỡ lõm, là do bị tấn công bằng hung khí gỗ. Dùng hung khí gỗ tấn công mà tới mức xương sọ vỡ lõm nghiêm trọng, chắc chắn lực tác động phải rất mạnh. Tôi cảm thấy phụ nữ không đủ khả năng, trừ phi là một người rất to khỏe."

"Mạnh Mộng thì không to khỏe đâu." Điều tra viên chính nói. "Còn gầy yếu là đằng khác."

"Vậy thì chắc chắn cô ta không phải là hung thủ." Tôi khẳng định chắc nịch.

"Cô ta không phải là hung thủ trực tiếp," phân đội trưởng Hoàng nói, "nhưng không có nghĩa không phải là đồng phạm."

Tôi khẽ gật đầu, đồng ý với phân đội trưởng Hoàng.

"Còn nữa," điều tra viên chính nói, "chúng tôi cũng đã tìm ra địa chỉ căn nhà Tào Phong ở hồi còn sống, nhưng Mạnh Mộng đã về quê rồi, trong nhà chắc là chẳng còn ai nữa."

"Nhà họ ở chỗ nào?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Trước khi Tào Phong vào tù đã mua được một gian nhà cấp bốn nhỏ hẹp ở gần bãi rác ngoại ô thành phố." Điều tra viên chính nói. "Vài nghìn tệ, chỉ có một gian, do một hộ nông dân ở đó bán cho hẳn."

"Hộ nông dân ấy cũng không biết gì về Tào Phong à?" Tôi vẫn quan tâm nhất tới chuyện này.

"Không." Điều tra viên nói. "Lúc đó, chủ nhà dán một tờ quảng cáo, sau đó Tào Phong tới trả tiền, chủ nhà viết hợp đồng cho hẳn, thế là xong việc mua bán."

"Tôi đang nghĩ té ra Tào Phong là một kẻ vô gia cư có nhà cửa hẳn hoi." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Quanh đi quẩn lại, té ra chỉ là một vụ mua bán chui!"

"Giờ chúng ta phải làm thế nào?" Tôi thấy hôm nay nói lạc đề hơi nhiều bèn sốt ruột hỏi.

"Chủ nhà đã chết, nghi phạm đã về quê." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vậy thì đi làm thủ tục mau lên, chúng ta sẽ tới khám nhà nạn nhân, xem có phát hiện ra manh mối gì không."

*

Một tiếng đồng hồ sau, chúng tôi đã tới khu "biệt thự liền kề" ở gần bãi

rác.

Ở đây có hơn chục gian nhà nhỏ liền vách nhau, hầu hết đều bỏ hoang, chỉ có một gian ở giữa là thấy cửa sổ có treo rèm, trông còn có vẻ có chút hơi người. Tôi đoán, đây chính là nhà của Tào Phong.

Chúng tôi bước lại trước cửa gian nhà nhỏ, phát hiện ra ổ khóa treo trên cánh cửa không khóa, chỉ móc lủng lẳng ở đó. Phân đội trưởng Hoàng bước lại thử đẩy vào cánh cửa, nhưng không đẩy được. Rõ ràng, cửa đã bị khóa trái bên trong.

"Trong nhà có người?" Phân đội trưởng Hoàng khẽ nói.

"Chắc chắn là có người." Tôi thì thào. "May mà có tiếng xe rác rầm rầm ở gần đây, không thì khi xe chúng ta tới gần, người bên trong đã phát giác ra rồi."

"Không biết là ai ở trong đây nhỉ?" Phân đội trưởng Hoàng rõ ràng rất ngạc nhiên.

Điều tra viên bên cạnh vô thức đặt tay lên bao súng bên thắt lưng.

"Phá cửa!" Phân đội trưởng Hoàng ra lệnh.

Khi cánh cửa bị đập tung, đập vào mắt mọi người là một gian nhà dột nát, một chiếc giường nhỏ thô sơ và một cô gái đang mặc áo nịt ngực.

Điều tra viên đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp, khi tôi vẫn còn ngây sững ra ở đó, hai điều tra viên đã phát hiện ra cửa sổ gian nhà mở toang, qua ô cửa sổ, nhìn thấy trên bãi trống bên ngoài có một người đàn ông trần truồng đang cuống cuồng chạy như bay về phía bãi rác. Hai điều tra viên tung mình nhảy vọt qua cửa sổ, gấp rút đuổi theo.

Cô gái nhìn thấy điều tra viên chĩa súng vào mình thì chậm rãi châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Có đến mức thế không? Truy quét tới tận nhà người ta? Nói toẹt luôn nhé, tôi đúng là gái bán hoa thật, nhưng lần này tôi không thu tiền, không tính là bán dâm, các anh định làm gì tôi hả?"

Hóa ra cô ả son phấn lòe loẹt này là gái bán hoa.

"Sao cô lại ở đây?" Phân đội trưởng Hoàng ra hiệu cho điều tra viên thu súng lại.

"Sao tôi biết được?" Cô gái nói. "Anh ta dẫn tôi tới đây thì tôi tới. Ở đây thì sao nào? Còn có được cái giường mà nằm. Chả nhẽ lại phải lôi nhau ra giữa phố mà làm?"

Phân đội trưởng Hoàng thấy phản cảm với kiểu ăn nói sỗ sàng của cô ta, phẩy tay ra hiệu cho điều tra viên dẫn cô ta về đồn công an.

Đương nhiên, bị dẫn về với cô ta còn có cả người đàn ông trần truồng vừa bị điều tra viên tóm gọn sau khi chạy được năm trăm mét.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông mặt mày hốt hoảng: "Tôi chỉ chơi gái thôi mà, sao các anh phải làm lố đến thế chứ?"

"Đừng nhiều lời." Phân đội trưởng Hoàng nghiêm giọng quát hỏi. "Anh tên gì? Làm việc gì? Sao lại ở đó?"

"Ở... ở đâu?" Người đàn ông nói. "Ý anh là, ở nhà tôi ấy à? Tôi chơi gái ở trong nhà mình cơ mà, có sao không?"

"Nhà anh?" Phân đội trưởng Hoàng tiến lại gần anh ta, giận dữ quát lên. "Định lừa ai thế hả? Nói! Anh tên gì?"

Rõ ràng anh ta đã chết khiếp trước ánh mắt của phân đội trưởng Hoàng,

bèn cúi đầu trả lời thành thực: "Tôi tên là Tào Phong."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Ao Tù Xương Trắng (4)

Người đàn ông vừa dứt lời, tất cả chúng tôi đều rùng mình ớn lạnh.

"Tào... Tào Phong?" Phân đội trưởng Hoàng cũng rất bất ngờ, bao nhiêu uy phong biến đâu mất sạch. "Sao anh lại là Tào Phong được? Anh có gì để chứng minh anh là Tào Phong không?"

Đến lượt anh ta tỏ ra kinh ngạc: "Sao... sao tôi lại không thể là Tào Phong? Các anh kiểm tra hộ khẩu à? Tôi không có hộ khẩu."

"Hay là bên quản lý trại giam có sai sót khi nhập dữ liệu?" Tôi thấy người đàn ông không giống như đang nói dối, bèn kéo phân đội trưởng Hoàng sang bên cạnh nói. "Lấy mẫu máu xét nghiệm ADN đi!"

Phân đội trưởng Hoàng lắc đầu, bước lại hỏi tiếp: "Trong hai năm qua, anh làm gì?"

"Tôi mới ra tù năm ngoái." Người đàn ông nói. "Sau đó cưới vợ, rồi buôn bán lật vặt."

"Nói dối!" Phân đội trưởng Hoàng quát lên uy hiếp.

"Thỉnh thoảng cũng ăn trộm một vài món lật vặt." Tào Phong cúi đầu lí nhí.

Tới lúc này, có thể phán đoán, người đàn ông trước mặt chúng tôi đúng là Tào Phong thật. Vậy nạn nhân là ai? Vì sao ADN của nạn nhân lại trùng

khớp với người đàn ông này? Chẳng lẽ đúng là có sai sót trong khâu nhập dữ liệu thật sao?

"Có phải anh có một người anh em song sinh không?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

Vẫn cứ là phân đội trưởng Hoàng phản ứng nhanh nhất. Do quá đổi kinh ngạc nên chúng tôi đều đã quên bằng mất, ADN của anh chị em song sinh gần như giống hệt nhau.

Lần này tới lượt Tào Phong kinh ngạc.

Sau một hồi sửng sốt, trên mặt Tào Phong lộ vẻ khinh bỉ: "Tôi không muốn nhắc đến nó."

Bên quản lý trại giam không hề sai sót, đúng là Tào Phong có anh em song sinh thật.

"Hiện tại anh đang bị thẩm vấn." Phân đội trưởng Hoàng lại lên giọng. "Không muốn nhắc cũng phải nhắc!"

Dù sao thì Tào Phong cũng làm việc phạm pháp, khó tránh khỏi lo sợ, thấy phân đội trưởng Hoàng uy thế hùng hực thì chỉ còn biết cum cú nghe theo:

"Lâu lắm rồi chúng tôi không liên lạc với nhau."

"Lần cuối cùng liên lạc là bao giờ?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Trước khi tôi vào tù."

"Vì sao không muốn nhắc đến anh ta?"

Tào Phong cúi đầu im lặng.

"Nói!"

"Vì nó là một thằng đồng tính." Vẻ mặt Tào Phong lại tràn đầy khinh bỉ.

"Nói tiếp đi!" Phân đội trưởng Hoàng quay trở về chỗ thẩm vấn, ra hiệu cho điều tra viên ghi chép.

"Nó tên là Tào Lô. Chúng tôi mồ côi cha mẹ từ nhỏ, phải lang thang kiếm ăn khắp nơi." Tào Phong nói. "Nhưng hai anh em tôi rất thân nhau, cho tới một lần, tôi nhìn thấy nó và một người đàn ông khác đang trần như nhộng làm chuyện đó."

"Anh phát hiện ra chuyện này trước khi vào tù?"

"Không, từ tận năm, sáu năm trước rồi." Tào Phong nói. "Sau đó chúng tôi không liên lạc gì với nhau nữa. Cho tới hai năm trước, trước khi tôi vào tù, tôi túng quẫn quá nên mới hỏi vay nó ít tiền."

"Anh ta có cho anh vay không?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi. "Anh ta có tiền?"

"Nó khéo xoay sở hơn tôi!" Tào Phong nói, "Hình như nó tham gia một hội bán hàng đa cấp, giúp việc quản lý những người bị lừa nhập hội, giống như kiểu bảo kê ấy, nên có thu nhập. Nhưng mà nó không cho tôi vay, nên tôi cầm hận nó, từ đó tuyệt giao hẳn luôn."

"Anh có biết anh ta đã từng quan hệ với bao nhiêu người không?"

"Không biết!" Tào Phong nói. "Nhưng cũng không ít đâu, vì trước đây có lần tôi bắt gặp nó khoác vai một gã đi ở trên phố, không phải cái gã đã bị tôi bắt quả tang trước đó."

"Anh ta sống ở đâu, anh biết không?"

"Trước đây chúng tôi thuê chung một phòng." Tào Phong nói. "Nó ở đó vài năm, sau đó không liên lạc nên không biết."

*

Chúng tôi mau chóng tìm tới căn phòng Tào Lôi đã thuê trước đây. Đáng tiếc là chẳng phát hiện ra điều gì cả.

Sau khi nghe chúng tôi trình bày mục đích, chủ nhà trọ bèn lên giọng kể lể: "Tôi luôn cảm thấy anh ta rất bất thường, lớn tướng rồi mà chưa bao giờ thấy dẫn bạn gái về cả, lúc nào cũng ở cùng với đàn ông. Vậy nên tôi không muốn cho anh ta thuê tiếp, nhưng anh ta đã thuê mấy năm rồi, tôi cũng ngại không dám đánh tiếng. Khoảng một năm trước, anh ta đột nhiên mất tích. Tôi chẳng biết làm sao, đành vào nhà gom hết đồ đạc linh tinh mang vứt đi, nghĩ bụng dù anh ta có quay về, tôi cũng chẳng cho thuê nữa, cùng lắm đền ít tiền cho xong."

"Ý anh là," tôi hỏi, "căn phòng đã được dọn sạch?"

"Đúng vậy, tôi đã cho người khác thuê rồi."

"Người đàn ông từng sống chung với Tào Lôi hồi trước trông như thế nào?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Tôi làm sao mà nhớ nổi!" Chủ nhà trọ nói. "Anh ta thường xuyên dẫn đàn ông về nhà, mỗi lần một người khác nhau."

Xem ra Tào Lôi khá là đào hoa. Phân đội trưởng Hoàng và điều tra viên đều tỏ ra thất vọng, lại thêm một manh mối bị cắt đứt.

Sau khi trở về tổ chuyên án, tôi kiến nghị: "Tôi cho rằng có thể tìm kiếm manh mối trên một số trang web kết bạn đồng tính. Anh ta qua lại với nhiều người cũng là một điều tốt, tôi nghĩ chỉ cần điều tra khắp lượt, có lẽ sẽ phát

hiện ra một số manh mối."

Phân đội trưởng Hoàng ủ rũ như tàu lá chuối, khẽ gật đầu.

Lực lượng điều tra viên bắt đầu triển khai công tác mò kim đáy biển, trong khi tôi lại quay trở về trạng thái ăn không ngời rỗi.

Buổi tối, ngồi trước bàn làm việc của phân đội trưởng Hoàng, tôi xem lại hồ sơ vụ án giết người hiếp dâm tử thi xảy ra ở Long Đô cách đây không lâu. Do tôi có đủ bằng chứng nên tổ chuyên án của vụ án Vân Thái đã đưa vụ án này vào trong chuỗi vụ án Vân Thái để cùng tiến hành điều tra, đồng thời tiến hành đối chiếu, sàng lọc ADN trong vết tinh dịch lưu lại trong cơ thể nạn nhân của vụ án cuối cùng. Nhưng công việc này cũng chẳng khác nào mò kim đáy biển, hy vọng phá án rất mong lung.

Nạn nhân trong vụ án Long Đô là một nữ công nhân. Sau khi tan ca đêm, một mình trở về nhà, có lẽ do mót quá nên nạn nhân đã ghé vào một nhà vệ sinh công cộng bên đường, nào ngờ tên yêu râu xanh đã rình sẵn bên nhà vệ sinh, chờ con mồi sa lưới.

Khác với các vụ án trước đó, tên ác quỷ không chỉ lột quần của nạn nhân mà còn cởi cả áo và áo lót. Quần áo của nạn nhân bị hung thủ vứt xuống hố phân của nhà vệ sinh, cảnh sát Long Đô vật vã mất nửa ngày trời mới vớt hết lên được.

Đọc xong tình tiết vụ án, tôi bỗng nảy ra một khúc mắc: tại sao cảnh sát lại phải khổ sở để vớt cho bằng được bộ đồ lót của nạn nhân lên làm gì?

Hóa ra, do nạn nhân gặp nạn giữa đường nên không có cách nào xác định được nhân thân. Tiền bạc, tư trang trên người nạn nhân đều biến mất, đến quần áo cũng bị vứt cả xuống hố phân. Để mau chóng điều tra ra lai lịch thì thế, chỉ còn cách tìm kiếm manh mối từ trang phục của nạn nhân. Sau đó,

đúng là đã tìm thấy một tấm thẻ hội viên siêu thị trong túi áo, nhờ đó nhanh chóng xác định được lai lịch thi thể.

Đọc tới đây, tôi chợt nảy ra một ý, hưng phấn đập đánh chát xuống bàn.

Phân đội trưởng Hoàng đang ngủ gà gật trên ghế sofa bên cạnh giật nảy mình, trợn trừng mắt nhìn tôi hỏi: "Không phải bàn của em nên em không thấy xót phải không? Bây giờ kinh phí eo hẹp, mua một cái bàn cũng phải đề nghị chính phủ cấp phát. Mà xin được cấp phát thì phiền toái vô cùng, em có hiểu không?"

"Sư huynh, em vừa mới nghĩ ra, trong vụ án này liệu có thể tìm ra manh mối dựa vào một số đồ vật đi kèm với thi thể không nhỉ?" Tôi nói. "Trong vụ án Long Đô người ta đã tìm ra nhân thân của nạn nhân nhờ vào tấm thẻ hội viên trong túi áo. Chưa biết chừng chúng ta cũng có thể tìm ra một vài hướng phá án dựa vào những đồ vật đi kèm với thi thể cũng nên."

"Đồ vật đi kèm?" Phân đội trưởng Hoàng nói. "Trên thi thể làm gì có cái gì? Ồ, ý em muốn nói đến đôi tất của nạn nhân hả. Anh đã xem rồi, đến nhãn mác cũng không có, vô ích!"

"Nhãn mác?" Tôi lại đập mạnh xuống bàn cái nữa. "Phải! Xem nhãn mác!"

Phân đội trưởng Hoàng vội bước lại kiểm tra chân bàn: "Này, định phá đấy hả? Bàn của anh là bàn lắp ghép, cứ đập chan chát thế này là long mất đấy!"

"Sư huynh!" Tôi nói. "Anh đừng có keo kiệt như thế. Đầu tiên, em cứ nghĩ vụ án này sẽ nhanh chóng phá được nên đã quên bằng mất một vật đi kèm rất quan trọng."

"Có không?" Phân đội trưởng Hoàng vừa nói vừa lắc lắc chiếc bàn. "A,

có, là bộ đồ lót màu xanh."

"Biết đâu có thể tìm ra một vài manh mối từ nhãn hiệu của bộ đồ lót thì sao?" Tôi hớn hở đoán dò.

"Nhưng chưa thể khẳng định bộ đồ lót có mối quan hệ trực tiếp với vụ án này." Phân đội trưởng Hoàng nói. "Vì nó ở dưới ao cơ mà, chứ có phải ở trên thì thể nạn nhân đâu?"

"Em đang nghĩ," tôi nói. "Bộ đồ lót kích cỡ rất lớn, không loại trừ khả năng nạn nhân mua về mặc để kích thích một người đàn ông khác."

"Người đồng tính cũng mặc đồ lót phụ nữ à?" Phân đội trưởng Hoàng băn khoăn. "Thế thì có còn được coi là đồng tính nữa không?"

"Em cũng không rõ." Tôi nói. "Nhưng em đọc trên mạng thấy có vụ án một người đàn ông hóa trang thành phụ nữ để quan hệ với một người đàn ông khác, bởi vậy cũng không thể loại trừ khả năng này."

"Vậy thì," phân đội trưởng Hoàng nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, nói, "ý em là phải tới nhà xác ngay giữa đêm hôm thế này?"

Tôi day day mũi nói: "Hóa ra các anh giữ vật chứng ở trong nhà xác à?"

*

Trong tiếng kêu rờn rợn của một loài chim không rõ tên, chúng tôi bước vào phòng vật chứng trong nhà xác của Công an huyện Vân Thái. Để tiện cho việc bảo quản vật chứng, bộ phận pháp y tại rất nhiều cơ quan công an địa phương đã cho xây dựng phòng vật chứng ngay trong nhà xác.

Từ ngoài trời tối mịt bước vào phòng vật chứng lờ mờ ánh đèn, tôi bỗng thấy lạnh toát sống lưng.

Phân đội trưởng Hoàng lấy từ trên giá vật chứng xuống một cái túi nilon, bên trong chính là bộ đồ lót màu xanh lam được vớt lên từ dưới ao. Do ngâm lâu ngày trong ao nước tù đọng, lại cất trong túi nilon kín mít mấy ngày trời nên khi bộ đồ lót được lôi ra, lập tức bốc ra thứ mùi hôi thối đến lộn mửa.

Phân đội trưởng Hoàng cầm bộ đồ lót lên, lóng ngóng tìm kiếm nhãn mác.

Tôi đưa tay dụi mũi, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, hỏi: "Anh nói xem, sau khi tìm thấy nhãn mác rồi, thành linh quay đầu lại, liệu có nhìn thấy một cô gái áo trắng tóc dài đứng ngay sau lưng chúng ta không nhỉ?"

Phân đội trưởng Hoàng nói: "Làm bác sĩ pháp y mà còn mê tín thế à, định dọa ai thế?"

Nói là nói vậy, nhưng phân đội trưởng Hoàng vẫn vô thức quay đầu lại nhìn, xác nhận sau lưng chúng tôi không có một ai.

Rất nhanh, chúng tôi đã tìm thấy nhãn hiệu của bộ đồ lót này, là DAQ. Ba chữ cái này tượng trưng cho điều gì? Chúng tôi, hai người đàn ông, đều không biết được.

Tìm thấy nhãn hiệu rồi, chúng tôi mừng rỡ, vừa định quay về, bỗng thấy một người phụ nữ cầm cái gì đó trên tay đứng lù lù trong bóng tối trước cửa.

Tôi lập tức toàn thân nổi da gà, hai chân mềm nhũn.

May mà người phụ nữ đã lên tiếng trước: "Làm gì thế?"

"Là chị à?" Phân đội trưởng Hoàng cũng kinh hãi không kém. "Định dọa chết người ta phải không?"

Hóa ra là bà chị trông coi nhà xác, nghe thấy tiếng lịch kịch, cứ tưởng có trộm nên vội vác xẻng chạy tới. Đôi lúc cũng phải khâm phục những người

làm nghề này, đặc biệt là phụ nữ. Tôi luôn tự hào mình to gan lớn mật, nhưng bảo tôi một mình ngủ ở một nơi đầy xác người thế này, chắc chắn vẫn phải tim đập chân run.

Sau khi trình bày rõ ràng với bà chị bảo vệ, chị ta đã cung cấp cho chúng tôi một thông tin cực kỳ bất ngờ và đáng giá: "Ồ, nhãn hiệu này à, tôi biết, ở Tiểu Nhai có một cửa hàng đấy."

Tiểu Nhai là một khu chợ chuyên buôn bán đồ thời trang rẻ tiền ở vùng này. Phân đội trưởng Hoàng hỏi: "Chỉ mua được ở đó thôi à?"

"Hai mươi tệ một bộ, còn là loại thiết kế gợi cảm, ngoài chỗ đó ra còn mua ở đâu được nữa?" Chị ta là người thẳng thắn.

"Tôi biết rồi! Cảm ơn chị nhé! Đêm nay chắc là ngủ ngon được rồi!" Phân đội trưởng Hoàng phấn khởi nói.

*

Sáng hôm sau, chúng tôi đã tìm thấy cửa hàng đồ lót gợi cảm DAQ.

"Chúng tôi là công an." Điều tra viên lấy ra bức hình chụp bộ đồ lót màu xanh lam. "Xin hỏi, bộ đồ lót này có phải là của cửa hàng chị không?"

Chủ cửa hàng gật đầu: "Có, đúng là cửa hàng chúng tôi có bán loại này."

"Vậy xin hỏi," điều tra viên nói, "cách đây mười tháng, cửa hàng chị đã bán bộ đồ lót này cho ai?"

Chủ cửa hàng hết sức ngạc nhiên, có lẽ chị ta đang nghĩ tay cảnh sát này khùng rồi chắc? Đã mười tháng rồi, ai mà nhớ nổi kia chứ?"

Tôi cười giải vây: "Chị hãy nhớ lại thử xem, khoảng mười tháng về trước, có người đàn ông nào tới đây mua bộ đồ lót như thế này không?"

Chủ cửa hàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vào mùa đông à? Lúc đó mua bán khá là ế ẩm, nhưng hình như có mấy người đàn ông tới mua thật, tôi cũng không nhớ cụ thể lắm, nhưng có nhớ anh chủ cửa hàng bán rượu thuốc ở phía đông chợ Tiểu Nhai có tới đây mua một bộ màu xanh. Anh này gần 40 tuổi mà vẫn độc thân, nên lúc đó tôi còn trêu có phải anh ta có bạn gái rồi không."

Phân đội trưởng Hoàng đang định hỏi tiếp thì đã bị tôi lôi sang một bên, nói: "Đừng hỏi nữa, bắt người thôi!"

"Ý em là bắt chủ cửa hàng rượu thuốc ấy à?" Phân đội trưởng Hoàng thắc mắc. "Dựa vào đâu mà khẳng định là anh ta? Chủ cửa hàng đồ lót vừa nói vào thời điểm đó có những mấy người đàn ông tới mua cơ mà, chủ cửa hàng rượu thuốc chỉ là một trong số đó."

Tôi vui mừng nói: "Anh quên rồi à? Ông cụ bảo vệ trạm bơm ngày nào cũng phải uống rượu thuốc, mà hung thủ của vụ án này chắc chắn phải thông thạo địa hình xung quanh trạm bơm."

"Ý em muốn nói ông cụ chính là khách quen của cửa hàng rượu thuốc?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi. "Chủ cửa hàng có lẽ đã từng tới trạm bơm của ông cụ, nên biết được ở đó có chỗ lý tưởng để phi tang thi thể?"

"Đúng vậy, có đồ lót, lại có cả rượu thuốc, em nghĩ trong một thành phố sẽ không có sự việc nào trùng hợp đến thế đâu." Tôi tràn đầy tự tin.

Sau khi điều tra viên bắt giữ chủ cửa hàng rượu thuốc, chúng tôi cũng tiến hành khám xét cửa hàng.

Cửa hàng rượu thuốc là một căn nhà cấp bốn, gian ngoài là cửa hàng, trên quầy bày la liệt bình thủy tinh đựng đủ các loại rượu thuốc khác nhau, trông không có gì bất thường.

Tuy nhiên, khi chúng tôi bước vào gian phòng phía sau, tức không gian sinh hoạt của chủ nhà, một cơn gió bỗng thốc vào qua cửa sổ, tốc mép ga trải giường lên, lộ ra một cái bình thủy tinh bên dưới gầm giường.

Phân đội trưởng Hoàng vội vã tiến lại gần, lôi cái bình thủy ra, sắc mặt lập tức tràn đầy ghê sợ. Vẫn may là ngưỡng chịu đựng của bác sĩ pháp y khá cao, không đến nỗi nôn thốc nôn tháo tại chỗ.

Trong bình thủy tinh còn một nửa rượu, lật lờ dưới đáy bình là một dương vật và hai tinh hoàn!

Vụ án đã được phá.

Cuộc thẩm vấn nghi phạm sau đó, tôi chỉ nghe một nửa đã phải chuồn vội. Tay chủ cửa hàng luôn miệng nói rằng Tào Lôi tình nguyện để cho hãm giết chết, tình nguyện cống hiến dương vật cho hãm ngâm rượu uống, nói rằng tình yêu giữa họ là "tình yêu băng giá", nói rằng đây mới là thứ tình cảm chí cao vô thượng.

Xét về mặt chuyên môn, tổn thương ở vùng đầu nạn nhân rất tập trung, nếu không phải mất đi khả năng kháng cự, sẽ không thể có chuyện giữ nguyên một tư thế mặc cho hung thủ hành hung đến chết. Đương nhiên, trừ phi nạn nhân tình nguyện.

Tôi khẽ lắc đầu bất lực. Đối với dạng biến thái tâm lý thế này, tôi không biết nên nói gì, chỉ biết gắng gượng kiềm chế cơn buồn nôn, lặng lẽ rời khỏi Vân Thái, tiếp tục một hành trình phá án mới.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (1)

Ác quỷ đều là con người, hơn nữa còn rất bình thường, ngủ cùng giường với chúng ta, ăn cùng bàn với chúng ta.

W. H. Auden

"Nguyên nhân tử vong rốt cuộc là gì?"

Người nhà nạn nhân đang chất vấn. Lại là một vụ khiếu nại qua thư.

Thực sự là tôi không hề thích xử lý các vụ khiếu nại.

Từ sau khi bộ Công an đề xuất tiếp nhận khiếu nại rộng rãi, công việc điều tra vụ án khiếu nại qua thư đã chiếm đến một nửa lượng công việc của phòng Pháp y. Dẫu rằng giải đáp khúc mắc cũng là nhiệm vụ mà pháp y phải đảm đương, thế nhưng trong quá trình xử lý vô số vụ khiếu nại qua thư, quả tình rất hiếm khi gặp vụ án oan sai nào đáng chú ý, đem lại cho tôi cảm hứng phá án.

"Đầu tiên thì nói là sốc do mất máu, nhưng chúng tôi có nhìn thấy chảy máu mấy đâu?" Thắc mắc của người nhà đã lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ, trở về với thực tại.

"Không phải là sốc do mất máu." Tôi nói.

Nạn nhân là một bà cụ, 70 tuổi, có năm người con. Bình thường thì các con đùn đẩy nhau trách nhiệm phụng dưỡng mẹ, bà ở vò võ một mình trong

làng, sống lay lắt qua ngày nhờ vào khoản trợ cấp xã hội.

Vào một buổi sáng cách đây một tháng, người dân trong làng phát hiện ra bà cụ chết trong cánh rừng nhỏ đầu làng, quần áo rách tan tành. Qua điều tra, đêm hôm trước có người dân loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu của bà cụ và tiếng chó sủa bèn mở cửa ra xem nhưng không thấy có gì bất thường nên quay lại vào nhà ngủ tiếp. Đầu tiên, cảnh sát tìm thấy trên những tờ tiền mệnh giá mười tệ rơi rải rác quanh người bà cụ có vết máu dính lông chó, sau đó điều tra toàn bộ số chó trong làng, cuối cùng tìm ra ADN của bà cụ trên mõm hai con chó của một hộ dân.

Vụ án tưởng chừng rất đơn giản, nhưng người nhà lại gửi đơn đề nghị phúc tra.

"Mọi người nhìn này." Tôi cầm mảnh vải gạc lau lên vết thương trên thi thể nạn nhân, nói. "Tuy những vết thương đều rất nông, về cơ bản chỉ tổn thương tới tầng biểu bì và tổ chức dưới da, nhưng diện tích lại rất rộng, diện tích da bị mất đã vượt quá mười phần trăm diện tích bề mặt cơ thể. Tuy mạch máu ở tầng biểu bì không phong phú, lượng xuất huyết không nhiều, nhưng ở đó lại có rất nhiều dây thần kinh. Bề mặt da tổn thương nghiêm trọng sẽ dẫn tới đau đớn kịch liệt, bởi vậy, có lẽ nạn nhân đã bị tử vong do sốc vì đau đớn và mất máu."

Người nhà nạn nhân ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Chó mà cũng cắn chết người được à?"

Tôi chỉ vào các vết thương, nói: "Xung quanh vết thương có những vết trầy xước kéo dài, toàn bộ những vết rách trên biểu bì đều là vết giằng xé, chính là đặc trưng của vết thương do bị động vật cắn xé. Ngoài những tổn thương kiểu này thì không còn tổn thương nào khác. Nếu không phải bị chó cắn dẫn đến tử vong thì còn có thể là nguyên nhân gì khác được?"

"Là do chính phủ quản lý yếu kém," người nhà nạn nhân không còn thắc mắc về nguyên nhân tử vong nữa, nhưng lại quay sang lý luận, "nên đáng lẽ cũng phải chịu chút trách nhiệm chứ?"

Tôi sầm mặt xuống, dặn cậu thực tập sinh của Đại Bảo khâu các vết thương lại, rồi vừa cời trang phục giải phẫu, vừa nói: "Đây không phải là việc của tôi."

Đám con cháu kia chẳng hề bận tâm tới việc mẹ mình trước đây đã phải sống khổ sống sở thế nào mà chỉ chăm chăm vòi tiền chính phủ, khiến tôi vô cùng phản cảm. Tôi lặng lẽ bước lên chiếc xe cảnh sát đỗ bên ngoài cửa.

"Mất bao nhiêu công sức để điều đình," đồn trưởng đồn cảnh sát địa phương đang ngồi trên xe nói với tôi, "chủ chó đồng ý bồi thường hai trăm nghìn tệ, nhưng nhà này chê ít, yêu cầu chính phủ bồi thường thêm hai trăm nghìn tệ nữa. Chẳng có lý do gì cả, chỉ viện cớ không đồng ý với nguyên nhân tử vong để vòi thêm chút tiền."

"Tôi thấy rồi." Tôi nói. "Họ chẳng thèm quan tâm đến nguyên nhân tử vong."

Tôi lấy điện thoại ra, nhìn vào màn hình, kinh ngạc khi thấy đã để lỡ hơn chục cú điện thoại.

"Sư phụ, đừng nói là lại xảy ra việc gì đấy nhé!" Sư phụ gọi liên tù tì hơn chục cuộc điện thoại, chắc chắn là có chuyện không hay.

"Tôi đang xử lý một vụ án ở Dương Cung, nhưng bây giờ ở Anh Thành lại xảy ra một vụ, có vẻ như rất nan giải. Năm nay họ đã có một án mạng vẫn chưa phá được, giờ cậu tới đó ngay đi. Đại Bảo và Lâm Đào đang đợi cậu trên đường cao tốc."

Tôi xoa nắn cái lưng đã cứng đờ vì đứng quá lâu, thầm nghĩ mỗi năm mỗi

tuổi, tôi chưa tới ba mươi mà đã mắc chứng đau lưng thế này, già thêm chút nữa không biết còn có thể đứng bên bàn giải phẫu được bao lâu.

Đau lưng thì rất sợ lái xe, nhưng từ chỗ này tới Anh Thành phải đi xe mất hơn năm tiếng đồng hồ, đúng là xuyên suốt toàn tỉnh từ nam tới bắc.

Đi tới lối rẽ bên đường cao tốc của tỉnh, tôi nhìn thấy Đại Bảo và Lâm Đào xách hòm đồ nghề đứng chờ sẵn bên đường.

Lúc này đã là đầu đông, nhìn thấy hai người họ đứng co ro trong gió lạnh, tâm trạng bức bối của tôi trước đám con cháu bất hiếu bỗng chốc tiêu tan.

"Đến trạm dừng nghỉ phía trước nghỉ ngơi một chốc." Tôi đuổi thẳng lưng, nhìn hai kẻ không biết lái xe kia mà ngao ngán. "Hai người không nghĩ tới chuyện thi lấy bằng lái xe thật đấy à?"

*

Đang đỗ xăng ở trạm dừng nghỉ, chợt thấy Đại Bảo tấp tểnh chạy từ trong cửa hàng ra.

"Hai em xem này, anh trúng thưởng rồi!" Đại Bảo vừa mua lon nước uống, trên tay cầm một lon nữa. "Ha ha, anh chưa bao giờ trúng thưởng cả, lần này thì thưởng được một lon!"

"Cứ tưởng chuyện gì động trời, có thể mà cũng nặng lên." Tôi khinh khỉnh lườm Đại Bảo một cái rồi quay sang hỏi nhân viên bán xăng. "Thẻ xăng của tôi còn bao nhiêu tiền nữa?"

Thẻ xăng do đơn vị cấp, mỗi quý không tới hai nghìn tệ, với giá xăng dầu tăng chóng mặt như hiện nay, về cơ bản số tiền này chỉ đủ cho chúng tôi dùng trong vòng một tháng, hơn nữa tuyệt đối chỉ được phép dùng vào việc công. Tiêu hết tiền trong thẻ sẽ phải đối diện với cảnh hóa đơn mua xăng chờ

phê duyệt qua vô số cấp, nửa năm sau mới được thanh toán, đó chính là gánh nặng to lớn đối với chúng tôi. Đến giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi, những kẻ lấy xe công đi làm việc tư tại sao lại có thể được thanh toán phí xăng dầu dễ dàng đến vậy?

"Sáu trăm sáu mươi sáu tệ tám hào tám xu." Nhân viên bán xăng thấy chúng tôi mặc thường phục thì cất giọng mỉa mai. "Đủ đi chơi một vòng đấy."

"Hô hô, vừa trúng thưởng, lại được dãy số may mắn." Đại Bảo nói. "Hôm nay thật là một ngày tốt lành!"

"Tốt lành cái đầu anh ấy!" Lâm Đào đã nhận ra ý tứ xéch mé của nhân viên bán xăng. "Chết người rồi kia kìa!"

Chắc là nhân viên bán xăng cho rằng chúng tôi đang dùng xe công làm việc tư nên mới tỏ vẻ khinh thường, khiến tôi cảm thấy vô cùng oan uổng. Sau khi bỏ chiếc thẻ vào trong ngăn kéo trước ghế lái phụ, móc khóa ngăn kéo lại còn cửa rách cả mu bàn tay tôi.

"Tại sao anh thì may mắn, còn em lại không?" Tôi vừa lấy giấy ăn thấm máu, vừa càu nhàu với Đại Bảo.

"Tớ lại thấy là may mắn đấy." Lâm Đào lấy băng cá nhân từ trong hộp dụng cụ khám nghiệm đưa cho tôi, cười nói. "Có nghĩa là vụ án sắp phá được rồi."

*

Anh Thành là một nơi khá phát triển, khi màn đêm buông xuống, phố phường rực rỡ ánh đèn. Không hiếm người có tiền đã coi Anh Thành là "sân sau" của tỉnh lỵ, lại thêm cả chính phủ quản lý yếu kém nên Anh Thành đã dần dần biến thành một nơi đầy rẫy tệ nạn.

Một chỗ thế này, tội phạm rất dễ phát sinh. Năm nào Anh Thành cũng có vài cô gái mại dâm bị sát hại, và cũng tổn động kha khá vụ án mạng chưa phá được.

Biết rằng các đồng nghiệp ở đây đang rất bận, không muốn gây thêm phiền hà cho họ nên ba chúng tôi sau khi ghé lại một quán ăn bên đường lừa vội ba bát mì bò đã lái xe thẳng tới hiện trường án mạng ở phía đông thành phố.

Vụ án xảy ra vào buổi sáng, bởi vậy đến tối đã không còn mấy người hiếu kỳ dên xem.

Bên trong vòng dây cảnh giới là một thẩm mỹ viện cửa đóng im ỉm, từ bên trong hắt ra ánh sáng đỏ yếu ớt và từng vệt trắng xanh, tôi biết đó là ánh sáng phát ra từ đèn khám nghiệm.

Sau khi trình thẻ khám nghiệm hiện trường với viên cảnh sát khu vực phụ trách bảo vệ hiện trường, chúng tôi kéo mở cánh cửa của thẩm mỹ viện.

Một mùi máu tanh lợm xộc thẳng vào mũi.

Tôi vội đưa tay lên dụi mũi, nói: "Sao nặng mùi như vậy mà các anh không hé cửa sổ ra một chút?"

"Lãnh đạo bên sở Công an tỉnh tới rồi." Phân đội trưởng Đinh Khắc Minh của phân đội Cảnh sát hình sự Công an huyện Anh Thành kéo khẩu trang xuống, nói. "Nhà này không có cửa sổ, mở cửa chính lại sợ gây ảnh hưởng xấu, đành phải cố chịu vậy."

Tôi thực sự khâm phục những đồng chí cảnh sát khu vực đã phải làm việc gần mười tiếng đồng hồ trong điều kiện tệ hại thế này.

"Hiện trường có quá nhiều máu, chúng tôi biết các anh sắp tới nên tạm

thời chưa kiểm tra thi thể vội." Bác sĩ pháp y Kỳ Mậu Sâm của Công an huyện Anh Thành bước lại gần, tháo găng bắt tay tôi, nói. "Nãy giờ chỉ ở đây phân tích hình thái vết máu."

Theo điều tra sơ bộ, nạn nhân là cô gái bán hoa đắt giá nhất trong mạng lưới gái bán hoa cấp thấp nơi đây, một mình mở một thẩm mỹ viện. Do nạn nhân khá xinh đẹp, giá tiền lại phải chăng nên thẩm mỹ viện từ sáng tới tối lúc nào cũng đông khách.

Cô chủ sáng nào cũng tới quán quẩy mua đồ ăn sáng, anh chàng chủ quán lâu nay vẫn thầm yêu trộm nhớ cô, sáng nay mãi không thấy cô nữa, anh ta mới sinh nghi.

Anh ta tới trước cửa thẩm mỹ viện, thấy cửa cuốn đóng chặt, gõ cửa không thấy ai trả lời, nhưng lại nhìn thấy có vết máu chảy ra ngoài qua khe cửa, biết là có chuyện chẳng lành liền vội vàng báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát khu vực cậy cửa ra, thấy cô chủ đã chết, khắp nhà nồng nặc mùi máu tanh.

Tôi nhớ ra vừa nãy trước khi bước vào, có thấy một người ngồi bệt dưới đất bên ngoài vòng dây cảnh giới, bèn ngoái đầu nhìn ra ngoài qua khe cửa, thấy đúng là một anh thanh niên. Anh ta đã ngồi thần thờ như vậy suốt một ngày trời bên ngoài vòng dây cảnh giới, có lẽ đang vô cùng đau xót trước cái chết của người mình yêu. Tình yêu là như vậy đấy, không phân biệt cao thấp sang hèn, đã yêu là yêu, bất chấp đối phương là người thế nào.

"Càng ăn nên làm ra thì rủi ro lại càng lớn." Bác sĩ Kỳ nói. "Làm cái nghề mạt hạng này thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện thôi, báo hại chúng ta phải ở đây làm thêm đến tối tăm mặt mũi."

Tôi chợt nhớ tới vụ án cô gái bán hoa một mình vật lộn nơi thành thị bán

thân nuôi sống cả nhà, sau đó bị sát hại và chặt xác vào hai năm về trước (1), trong lòng bỗng trào dâng một nỗi xót xa. Nhìn thái độ khinh miệt của bác sĩ Kỳ, tôi bỗng thấy hơi phản cảm đối với anh ta.

(1) Xem vụ án "Xác bay giữa trời", tập 1 "Người giải mã tử thi".

*

"Sư phụ từng bảo, sinh mệnh không phân biệt sang hèn." Tôi khẽ nói.

"Qua điều tra sơ bộ," phân đội trưởng Đinh nhận ra tôi không vui, vội nói, "nạn nhân có lẽ bị đứt động mạch ở nhiều chỗ, phần lớn vết máu có dạng phun bắn, mất máu khá nhiều. Nhưng hiện trường quá lộn xộn, thực sự không phát hiện ra manh mối nào hữu ích."

"Vật chứng cũng không có?" Tôi hỏi.

Trong bước điều tra sơ bộ, nếu phát hiện ra mẫu xét nghiệm quan trọng, thứ nhất có thể củng cố niềm tin cho tổ chuyên án, thứ hai có cách để xác nhận nghi phạm, bởi vậy, vật chứng có ý nghĩa quyết định đối với vụ án.

"Đã tiến hành xét nghiệm vết tinh dịch đối với mẫu vật lấy từ âm đạo, khoang miệng và hậu môn, nhưng đều không có phản ứng." Bác sĩ Kỳ nói. "Có lẽ là không có hành vi tình dục, cũng có lẽ là đã dùng bao cao su."

"Hiện trường có bao cao su không?" Tôi hỏi.

"Nạn nhân là người rất cầu thả." Phân đội trưởng Đinh nói, "hiện trường vô cùng bừa bộn, 'phòng làm việc' cũng không được quét dọn thường xuyên, giấy vệ sinh và bao cao su vứt bừa khắp nơi. Nhật được vài chục bao cao su, đang tiến hành xét nghiệm ADN ngay trong đêm."

"Sợ là cũng chẳng có tác dụng gì." Tôi nói. "Dù có tinh dịch của nghi

phạm cũng không thể chứng minh được ai là hung thủ. Nạn nhân là gái bán hoa, bao cao su trong phòng gái bán hoa chỉ có thể chứng tỏ có những ai tới mua dâm chứ không thể chứng tỏ ai đã giết người."

Phân đội trưởng Đinh gật đầu.

Tôi bước vào gian bên trong của thẩm mỹ viện. Trong căn phòng chật chội bưng bít đâu đâu cũng loang lổ vết máu, mùi tanh tươi lại càng nồng nặc hơn nữa. Trong phòng có một chiếc ghế massage dạng nằm đã bị máu nhuộm quá nửa.

Tôi chỉ đám giấy vệ sinh vương vãi khắp nhà, hỏi: "Vì sao không lấy mẫu xét nghiệm giấy vệ sinh?"

"Giấy vệ sinh đều dính máu, dù có một lượng nhỏ ADN của hung thủ thì cũng đã bị máu của nạn nhân dây vào, bởi vậy, chúng tôi cho rằng không có mấy giá trị." Bác sĩ Kỳ nói. "Hơn nữa, như anh đã nói vừa nãy, dù có phát hiện ra vết tinh dịch ở đây cũng chẳng thể chứng minh được điều gì."

"Khám nghiệm hiện trường cần phải có mục đích." Tôi chau mày nói. "Nhưng đồng thời, cũng cần phải bủa lưới trên diện rộng, phải lấy mẫu ở tất cả các vật chứng có khả năng xét nghiệm ra manh mối, bởi vì rất có thể sẽ vô tình tìm được điểm đột phá bất ngờ."

Tôi cúi xuống, nhặt lấy vài tờ giấy vo viên trông còn khá mới, đúng là đều bị thấm máu, vết máu đã khô.

Tôi cẩn thận trải rộng một tờ giấy vo viên ra, thấy ở giữa tờ giấy cứng đơ, không bị dính máu.

Tôi nói: "Anh xem, tờ giấy này ở giữa cứng đơ, cho thấy đã từng dính phải tinh trùng. Từ tờ giấy này chắc chắn sẽ xét nghiệm ra ADN của một người đàn ông."

Phân đội trưởng Đinh gật đầu tán thành.

"Nhưng chẳng phải đã dùng bao cao su sao?" Bác sĩ Kỳ hỏi. "Sao còn dính tinh trùng ra giấy được?"

"Ồ, gái mại dâm ở khu vực này đều là cấp thấp, có thể dùng bao cao su, cũng có thể không." Một điều tra viên nói xen vào. "Nếu cô ta ửng thuận, có thể cho phép khách không dùng bao cao su, lấy giấy lau là xong."

Chúng tôi đồng loạt quay sang nhìn điều tra viên vừa lên tiếng.

Đó là một anh chàng trẻ tuổi, rất điển trai. Thấy chúng tôi đều đổ dồn ánh mắt nhìn lại, anh chàng đỏ mặt giải thích: "Không không, đừng hiểu lầm, là hỏi trước khi điều tra vụ án tôi có nghe họ nói như vậy."

"Vậy có nghĩa là," tôi nói, "ADN trên những tờ giấy này sẽ không trùng với ADN trong bao cao su, vậy thì chúng cũng có giá trị giống như bao cao su."

Phân đội trưởng Đinh gật đầu: "Lấy mẫu xét nghiệm."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (2)

Ghế massage đặt giữa phòng, chính giữa ghế loang lổ một vết máu lớn. Trên vách tường xung quanh ghế có vết máu dạng phun bắn, vị trí cao nhất cách mặt đất khoảng 1,8 mét.

Tôi bước ra khỏi gian phòng, tiếp tục quan sát. Trên nền nhà có rất nhiều vết máu dạng nhỏ giọt kéo dài từ phòng trong ra tới tận cửa cuốn, mặt tường ở một bên lối đi có vết máu dạng phun bắn đứt quãng. Trên nền nhà cách cửa cuốn khoảng một mét có một vũng máu lớn, chính giữa vũng máu có một vùng trống trơn, xung quanh có thể nhìn thấy vết máu dạng phun bắn.

"Quanh đây có camera giám sát không?" Tôi hỏi. "Máu chảy nhiều thế này, dù hung thủ không tiếp xúc nhiều với nạn nhân, có lẽ cũng sẽ bị máu dính lên người. Không biết có thể tìm ra điều gì từ camera giám sát không?"

Phân đội trưởng Đinh lắc đầu: "Đây là góc chết, chúng tôi cũng đã xem dữ liệu camera gần đây nhưng chưa phát hiện ra điều gì cả."

Tôi thấy Lâm Đào đang ngồi chồm hồm dưới đất quan sát các dấu vết bèn ngồi xuống bên cạnh hỏi: "Các cậu có phát hiện ra gì không?"

"Đây là loại cửa cuốn tự động." Lâm Đào nói, "kéo xuống sẽ tự động khóa lại. Có lẽ sau khi giết người, hung thủ đã tẩu thoát qua lối cửa, sau đó sập cửa cuốn xuống."

"Vậy thì trên cửa cuốn phải có dấu vân tay chứ?"

Lâm Đào lắc đầu: "Cửa cuốn quá rộng, không biết hung thủ chạm tay vào chỗ nào. Dấu vết còn mới không hề ít, nhưng không phát hiện ra dấu vân tay dính máu, nên sợ là không lấy được dấu vân tay có giá trị."

"Thế còn dấu chân?" Tôi lại hỏi.

"Càng không có." Lâm Đào nói. "Điều tra từ nãy đến giờ thấy có một dãy vết chân màu đỏ đi từ phòng trong ra tới cửa cuốn, là vết chân dính máu, qua giám định, chính là vết chân của nạn nhân. Ngoài ra, không có vết chân dính máu nào khác. Chỗ này đông người ra vào nên những vết chân dính đất không có giá trị gì cả."

"Vậy mũi chân của dãy vết chân màu đỏ kia hướng về phía nào?"

"Từ trong phòng hướng ra phía cửa cuốn." Lâm Đào nói rồi cầm lấy chai nước lọc một nữ nhân viên pháp chứng đưa cho, uống một ngụm.

"Này, anh không có à?" Tôi cười hỏi. "Nước lọc chỉ dành cho soái ca thôi sao?"

Nữ nhân viên pháp chứng đỏ mặt ấp úng: "Anh... anh ấy học cùng trường với em."

"Nạn nhân gục ngã ở đây à?" Tôi chỉ vào vũng máu trên nền nhà phía sau cửa cuốn, hỏi phân đội trưởng Đinh.

Phân đội trưởng Đinh đáp: "Đúng vậy."

"Có hàng vết chân dính máu của nạn nhân, hướng đi là từ trong phòng ra ngoài." Tôi nói. "Trên tường ven lối đi có vết máu dạng phun, xung quanh ghế massage trong phòng cũng có vết máu dạng phun, có thể suy đoán nạn nhân đã bị đâm ở trên ghế massage?"

Phân đội trưởng Đinh nói: "Chưa thể khẳng định, bởi vì trên đường đi cũng có vết máu dạng phun, không loại trừ khả năng nạn nhân bị tấn công ở phòng ngoài, sau đó chạy vào phòng trong, ngã xuống, rồi lại chạy ra ngoài."

Tôi bước trở vào phòng trong, nhìn xung quanh rồi nói: "Không, anh nhìn lên trần mà xem."

Trên trần nhà cũng có mấy giọt máu kéo dài xuống như hình sao chổi, nổi rõ mồn một dưới ánh sáng mạnh của đèn khám nghiệm chuyên dụng.

"Vết máu kéo dài rõ rệt," tôi nói, "cho thấy tốc độ bắn rất nhanh, hơn nữa lại ở độ cao thế này, không thể là máu phun ra từ động mạch mà phải là máu vẩy ra từ hung khí."

"Phải!" Phân đội trưởng Đinh bình tĩnh. "Đây chính là tác dụng của việc phân biệt vết máu dạng phun hay vết máu dạng vẩy?"

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Sau khi giết người, hung thủ không nấn ná lại mà lập tức rời khỏi hiện trường rồi đóng chặt cửa lại nên mới không để lại vết chân dính máu trên nền nhà. Nếu hần nán lại thêm một lúc nữa, rất có thể sẽ giẫm lên vết máu đang nhanh chóng loang rộng trên sàn nhà và để lại vết chân. Hung thủ hành động mau lẹ, ra tay rất tàn nhẫn."

"Trưởng phòng Tần có ý kiến gì về tính chất vụ án không?" Bác sĩ Kỳ hỏi.

"Hiện trường rất đơn giản, có lẽ nên cân nhắc tới khả năng giết người vì thù oán." Tôi nói. "Nhưng tôi lại thấy vụ án này không giống với giết người trả thù. Đợi có kết quả khám nghiệm tử thi rồi sẽ suy đoán tiếp."

"Vì sao anh lại có cảm giác đó?" Phân đội trưởng Đinh hỏi.

"Bởi vì giết người thì phải làm cho người ta chết." Tôi nói. "Nhưng hung thủ lại không quan tâm xem lúc đó nạn nhân đã chết hay chưa, đâm xong là

bỏ đi ngay. Trong khi nạn nhân sau khi bị đâm vẫn có năng lực hành vi, nếu cô ta cố gắng mở được cửa cuốn chạy ra ngoài, chưa biết chừng sẽ được cứu sống."

"Đúng vậy." Phân đội trưởng Đinh nói. "Nếu được cứu sống, kẻ sát nhân sẽ bị vạch mặt."

"Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng thuê côn đồ hành hung." Đại Bảo nói. "Cho nên có vẻ như hung thủ không sợ bị nạn nhân nhận mặt."

"Thế nhưng theo phân tích của chúng tôi, có lẽ sau khi làm chuyện đó xong, hung thủ mới ra tay giết người." Bác sĩ Kỳ nói. "Bởi vì nạn nhân trong tình trạng lơ đãng thể."

"Chưa biết chừng là mâu thuẫn về tiền nong." Đại Bảo nói. "Trước đây anh từng gặp một vụ án, do tranh cãi về số tiền mua dâm mà xảy ra xô xát, cuối cùng khách mua dâm đã giết chết cô gái bán hoa."

"Vụ án như vậy không ít." Tôi nói. "Tuy nhiên, phần lớn đều thương căng chân hạ căng tay trước sau đó mới tăng lên cấp đâm chém, chứ rất ít trường hợp động dao giết người ngay từ đầu."

"Cũng có khả năng giết người trong trạng thái tinh thần bị kích động mạnh." Đại Bảo nói. "Anh cũng đã từng gặp một vụ án gái bán hoa trêu chọc khách mua dâm 'máy móc' kém, bị khách nổi giận giết chết tại chỗ."

Tôi cúi đầu ngâm nghĩ một lát, nói; "Dù thế nào đi nữa, vẫn cần phải khám nghiệm tử thi xong mới có thể đưa ra kết luận."

"Hiện trường có tiền mặt không?" Tôi quay sang hỏi Lâm Đào.

"Không có." Lâm Đào nói. "Điểm này khá lạ lùng, một đồng cũng không tìm thấy."

"Có phát hiện!" Một nhân viên pháp chứng phụ trách tìm kiếm vòng ngoài kéo cửa bước vào, nói. "Chúng tôi đã phát hiện thấy thứ này trong thùng rác cách hiện trường năm trăm mét."

Nhân viên pháp chứng cầm trên tay một hộp đựng trà nhỏ, không có nắp đây.

"Theo điều tra của chúng tôi," anh chàng điều tra viên đẹp trai lúc nãy nói, "tiền kiếm được hàng ngày, nạn nhân đều cất kỹ, chỉ để một chút tiền lẻ trong hộp. Theo như mô tả của một số bạn bè nạn nhân thì cái hộp đựng trà này có lẽ chính là hộp đựng tiền lẻ của nạn nhân."

Trên hộp trà có vết máu rõ ràng, tôi hỏi Lâm Đào: "Trên đó có vân tay không?"

Lâm Đào nhận lấy cái hộp, lấy kính lúp ra soi một lượt, nói: "Đây là vết máu dạng bôi quệt nhưng không có đường vân, chỉ có dấu vết của những sợi nhỏ."

"Hung thủ đeo găng tay?" Tôi khá bất ngờ.

"Không." Lâm Đào nói. "Không giống vết găng tay, có lẽ hung thủ đã dùng thứ gì đó giống như quần áo để lót tay."

"Cũng có nghĩa là, trên cái hộp này cũng không thể lấy được vật chứng có giá trị?" Giọng tôi tràn trề thất vọng.

Lâm Đào gật đầu.

"Dùng quần áo lót vào tay để cầm." Tôi nói. "Hung thủ cũng có ý thức xóa dấu vết đấy."

Tôi mở cửa, nhìn ra ngoài trời, đã tối mịt, liền nói: "Chúng ta đi giải phẫu

thôi, nếu không chẳng biết đêm nay mấy giờ mới được ngủ. Hôm nay mệt quá rồi, thức khuya không nổi đâu."

*

Nhà xác của thành phố Anh Thành trông thì rất bề thế nhưng lại chưa xây dựng phòng giải phẫu pháp y, bác sĩ pháp y phải giải phẫu tử thi ngay tại đại sảnh của phòng bảo quản tử thi trong nhà xác.

Ông bảo vệ mặt khó dăm dăm miễn cưỡng mở cửa phòng bảo quản thi hài cho chúng tôi. Hai bên đại sảnh, các tủ bảo quản thi hài xếp san sát, máy nén khí chạy uỳnh uỳnh. Ở chính giữa đại sảnh có một chiếc giường đẩy chuyên để chuyển xác, bên trên là một thi hài được bọc kín trong túi đựng tử thi màu trắng, hiển nhiên, đó chính là nạn nhân của vụ án này.

Tôi hỏi: "Bình thường các anh vẫn giải phẫu tử thi trước bao nhiêu con mắt nhìn vào thế này à?"

"Đừng có nói vớ vẩn." Đại Bảo biết tôi đang ám chỉ những tử thi nằm trong tủ bảo quản xung quanh thì lau mồ hôi lạnh nói. "Nửa đêm nửa hôm rồi, đừng có dọa dẫm người ta."

Tôi mặc trang phục giải phẫu, đằng hắng một tiếng, trong phòng bảo quản tử thi trống trải liền dội lên tiếng vọng âm u. Tiếng vọng trộn lẫn với tiếng máy nén khí của tủ bảo quản cứ như văng lên tận nóc nhà.

Đại Bảo ngó nghiêng khắp lượt trong kho lạnh, nói: "Ờ... giải phẫu ở chỗ thế này cũng rùng rợn thật đấy."

"Thế đã là gì?" Bác sĩ Kỳ nói. "Chỗ chúng tôi nhân lực không đủ, tôi thường phải một mình giải phẫu tử thi tử vong bất thường tại đây, có lúc còn làm cả buổi tối."

Tôi thấy bác sĩ Kỳ khoe khoang sự gan dạ của mình, chợt nhớ tới cái lần bị bảo vệ nhốt vào trong nhà xác để "thử gan" dạ trong kỳ thực tập chuẩn bị tốt nghiệp đại học thì nghĩ thầm: "Không phải là anh không sợ, mà là chưa có ai dọa anh thôi."

Tôi mở túi đựng tử thi, bên trong là thi hài một cô gái lỏa thể, mặt trước thân người nhuộm đầy những máu.

Tôi đưa tay lên dụi mũi, nói: "Thời gian tử vong đã xác định được rồi chứ?"

"Không thành vấn đề." Bác sĩ Kỳ nói. "Sáng nay chúng tôi tới hiện trường lúc 9 giờ đúng, phán đoán nạn nhân tử vong khoảng tám tiếng đồng hồ trước đó, bởi vậy có lẽ là vào khoảng 1 giờ đêm."

"Phải, có lẽ vậy." Tôi nói. "Chỉ có lúc đêm khuya, hung thủ mới dám giết người trắng trợn đến vậy. Sau khi giết người, còn mặc nguyên bộ quần áo đầy ngang ngiên đi lại trên phố."

Do mái tóc dài của nạn nhân đã thấm đầy những máu, lỏa xòa trước mặt nên không thể chụp ảnh chính diện. Tôi bèn bảo Đại Bảo cạo sạch tóc nạn nhân, còn tôi bắt đầu làm sạch vết máu trên thi thể.

Không có bàn giải phẫu, chúng tôi đành phải dùng xô nhựa xách nước về rồi dùng khăn bông lau chùi từng chút một.

Nạn nhân tên là Trần Giao, 27 tuổi, đã hành nghề mại dâm bảy, tám năm, trên người có một số vết sẹo cũ do dao cứa và vết bỏng đầu thuốc lá. Trên phần cổ bên trái của nạn nhân xăm một bông hoa mẫu đơn nhiều màu, tại phần nhụy của bông mẫu đơn, máu vẫn tiếp tục ứa ra ngoài mỗi khi chúng tôi dịch chuyển thi thể.

"Hơi bất ngờ đấy." Tôi nói. "Nạn nhân không có vết thương thứ hai, chỉ

có duy nhất một tổn thương này. Đây đúng là một dao đoạt mạng!"

Bông mẫu đơn rực rỡ đã gây khó khăn cho chúng tôi trong việc quan sát hình thái vết thương, tôi buộc phải giải phẫu vùng cổ của nạn nhân để quan sát phía dưới da.

Từ chính giữa vùng cổ, tôi rạch mở làn da trắng mịn, từ từ tách rời da và cơ, thấy phần cơ cổ đã bị thấm máu, xung quanh vết đâm dính đầy những cục máu đông. Tôi từ từ tách bỏ những cục máu đông, để vết thương lộ ra hoàn toàn.

"Hai mép vết thương một tù một sắc," tôi nói, "dài khoảng 4 centimet, ở giữa vết thương có một góc ngoặt, có lẽ là vết thương đâm cửa. Từ điểm ngoặt tới mép vết thương dài khoảng 2 centimet, có lẽ là độ rộng của lưỡi dao, đây là con dao gọt hoa quả có thể mang theo người."

Tôi cầm dao phẫu thuật lên, cửa đứt cơ ức đòn chũm của nạn nhân, kiểm tra kỹ lưỡng từng mạch máu tại vùng cổ bên trái. Rất nhanh, tôi đã tìm thấy chỗ đứt của mạch máu, liền dùng kẹp cầm máu kẹp lấy chỗ đứt ở hai bên rồi chụp ảnh.

"Nạn nhân bị đứt động mạch cảnh trong." Tôi nói. "Mũi dao này đã trực tiếp đâm đứt rời mạch máu lớn này, quá trình mất máu diễn ra nhanh chóng, gây tử vong tức thì. Hơn nữa, vết thương tại vùng cổ của nạn nhân khá đặc biệt, là vết thương đâm cửa, cho thấy sau khi hung thủ đâm vào, trong lúc rút dao đã có động tác gẩy mũi dao khiến lưỡi dao vạch xuống dưới, tạo ra chỗ ngoặt ở chính giữa vết thương."

Tôi lại cầm khăn bông lau cẩn thận khắp bề mặt da trên thi thể, nói: "Trên thi thể không phát hiện ra dấu vết chống cự hay bị khống chế."

"Cho thấy nạn nhân bị tấn công bất ngờ trong tình trạng không phòng bị."

Đại Bảo nói.

"Hơn nữa, hung thủ không có quá trình khống chế nạn nhân." Tôi nói.
"Rất có thể khi hung thủ vào nhà đã nhìn thấy hộp trà đựng tiền lẻ. Sau khi hành sự xong thì ra tay giết người rồi lấy hộp trà bỏ đi luôn."

"Hừm!" Đại Bảo lầm bầm. "Đến tiền lẻ cũng lấy?"

"Không, có lẽ phải nói là giết người chỉ vì mấy chục đồng tiền lẻ." Tôi nói. "Hung thủ có lẽ rất bần cùng."

Tôi nâng hai tay nạn nhân lên, có lẽ trước khi chết, nạn nhân đã dùng tay bịt lấy vết thương trên cổ nên mới để lại vết máu dạng phun đứt quãng trên vách tường từ trong phòng tới cửa cuốn. Hai tay cô cũng dính đầy những máu. Tôi nâng bàn tay phải của cô lên xem, phát hiện thấy tại vị trí hõ khẩu có dính một mẩu giấy nhỏ cỡ hạt đậu tương.

"Ở đây có một mẩu giấy." Tôi nói. "Nhìn vào hình dạng, có lẽ là giấy vệ sinh, nhưng đáng tiếc đã thấm đầy máu, không có giá trị giám định ADN."

Có lẽ do không gian giải phẫu quá ứ rùng rợn nên chúng tôi hoàn tất công việc giải phẫu tử thi rất nhanh chóng rồi rời khỏi nhà xác.

*

"Thời gian tử vong là 1 giờ đêm. Có lẽ là sau khi hung thủ quan hệ tình dục, hoặc đang chuẩn bị quan hệ tình dục với Trần Giao, đã bất ngờ dùng dao gọt hoa quả đâm thẳng vào cổ nạn nhân, làm đứt động mạch cảnh trong. Trong quá trình bị tấn công, Trần Giao hoàn toàn không hề đề phòng. Sau khi giết người, hung thủ lập tức lấy ngay hộp trà đựng ít tiền lẻ rồi tẩu thoát khỏi hiện trường, còn kéo sập cửa cuốn xuống trước khi bỏ đi." Trong buổi họp chuyên án, tôi chậm rãi trình bày. "Nhìn vào hành động lấy đi hộp đựng tiền và vết sạch số tiền lẻ bên trong, kể cả tiền xu, có thể suy đoán mục đích giết

người có lẽ là cướp của. Hung thủ giết người chỉ vì chút tiền chẳng đáng là bao, cho thấy điều kiện sống của hần có lẽ rất túng quẫn."

"Lại là cướp của." Phó giám đốc Vương Thành của Công an huyện Anh Thành đưa hai tay xoa mạnh lên sống mũi, nói. "Vụ án thế này thực không biết phải điều tra từ đâu. Vẫn còn một vụ án gái bán hoa bị sát hại xảy ra vào hai tháng trước chưa phá được."

"Ồ?" Tôi nói. "Hai tháng trước cũng xảy ra vụ án tương tự? Vậy có thể xâu chuỗi hai vụ án với nhau không?"

Phân đội trưởng Đinh lắc đầu, nói: "Chưa có chứng cứ để xác thực."

"Ngày mai, tôi muốn xem hồ sơ của vụ án kia." Tôi nói. "Nhưng vụ án này đúng là rất nan giải, tới hiện tại, chúng ta vẫn chưa có được manh mối hay chứng cứ có giá trị nào."

"Trước tiên, bắt đầu điều tra những đối tượng có điều kiện sống nghèo khổ ở quanh hiện trường." Phó giám đốc Vương nói. "Ngoài ra, thông báo hậu tạ cho người cung cấp manh mối. Dù sao Anh Thành đem đến kiểu gì cũng có người qua lại trên phố, xem thử có ai nhìn thấy một người dính máu đi ngoài đường không."

"Giờ thì cứ để chúng tôi tiến hành công tác điều tra sơ bộ đã." Phân đội trưởng Đinh nói với tôi. "Các anh hãy về nghỉ ngơi trước đi. Tổng đội phó Trần đã nói, phải để anh nghỉ ngơi sớm, sáng nay anh vừa từ chỗ xử lý vụ án khiếu nại đến thẳng đây."

Tôi cười gật đầu, thầm cảm động trước sự quan tâm của sư phụ.

Đêm khuya, Đại Bảo đã ngáy khò khò còn tôi lại chẳng thể chợp mắt nổi. Không biết bắt đầu từ bao giờ, cứ hể mệt mỏi quá độ là tôi lại không tài nào ngủ được, đây là biểu hiện của chứng thần kinh suy nhược. Tôi bật máy tính,

mở xem ngẫu nhiên những bức ảnh của vụ án Vân Thái. Cách đây không lâu lại xảy ra một vụ án giết người hãm hiếp ở Long Đô, căn cứ vào manh mối do tôi phát hiện về cách thắt dây thừng của hung thủ, vụ án này đã được liệt vào chuỗi vụ án Vân Thái. Hiện tại, tổ chuyên án của vụ án Vân Thái đã được tổ chức trở lại, quân tướng thiện chiến lại một lần nữa "xung trận", truy tìm nghi phạm của vụ án Long Đô, tiến hành sàng lọc dữ liệu ADN.

Tôi tin rằng vụ án này đã sắp sửa phá được.

Đột nhiên, Đại Bảo lồm cồm bò dậy, xuống giường, chầm chậm bước ra cửa, mở cửa đi ra ngoài, sau đó xoay tay đóng cửa lại.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (3)

Tôi lấy làm khó hiểu, giữa đêm hôm khuya khoắt lạnh lẽo thế này, anh ta ra ngoài làm gì? Còn mặc độc cái quần đùi, chẳng nhẽ không sợ lạnh?

Tôi vội vã mở cửa chạy theo ra ngoài, Đại Bảo đang cúi đầu đi thơ thẩn ngoài hành lang. Tôi túm lấy anh ta, hỏi: "Anh đi đâu đấy?"

Đại bảo nhìn tôi, nói: "Tối phòng giải phẫu chứ đi đâu, bảo là cần phải khâu chuỗi với một vụ án khác cơ mà."

Câu trả lời càng khiến tôi ngơ ngác: "Anh làm sao thế? Sắp 2 giờ sáng rồi, anh đi đâu giải phẫu?"

Nói xong tôi mới bừng hiểu ra, cái tay Đại Bảo này chắc là đang mộng du mất rồi!

Thế là tôi lôi cổ Đại Bảo về phòng. Đại Bảo ngơ ngác nhìn tôi, nhưng chẳng nói câu nào, chui vào trong chăn rồi lại bắt đầu kéo gõ.

Sáng hôm sau, tôi hỏi: "Anh có biết đêm qua tự dưng anh chạy ra ngoài đòi tìm phòng giải phẫu không?"

Đại Bảo lắc đầu: "Vớ vẩn, em ảo giác đấy à?"

"Trước đây anh đã bị mộng du bao giờ chưa?"

"Chẳng bao giờ!"

"Bác sĩ pháp y mà mộng du là chuyện cực kỳ khủng khiếp." Tôi cười nói. "Sau này mà ở chung phòng với anh thì phải gửi hòm đồ nghề giải phẫu ở chỗ Lâm Đào mới được, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị anh mổ bụng cho xem."

"Anh mộng du đi tìm phòng giải phẫu ấy à?" Đại Bảo vẫn không tin.

Tôi gật đầu.

Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Nghe em nói vậy, hình như anh nhớ láng máng đêm qua mơ thấy mình đi giải phẫu một thi thể, sau đó phát hiện ra manh mối để xâu chuỗi vụ án này với một vụ án khác."

"Không biết chừng anh lại có tài tiên tri cũng nên." Tôi cười nói. "Nhiệm vụ hôm nay của chúng ta chính là khám nghiệm tử thi của nạn nhân trong vụ án cô gái bán hoa bị sát hại cách đây hai tháng tại phía nam thành phố."

"Em cảm thấy có thể là chuỗi vụ án?" Đại Bảo hỏi.

"Chưa biết." Tôi nói. "Nhưng dù sao đã tới đây rồi, nhân tiện xem qua vụ án đó, biết đâu có phát hiện mới thì sao? Phá luôn một thể!"

"Phải, đúng đấy." Đại Bảo nói. "Trước khi tới đây đã có diềm báo tốt lành, kết quả là vụ án này lại chẳng phát hiện ra gì cả."

*

Trên đường tới nhà xác, tôi lật giở hồ sơ vụ án.

Đó là một vụ án mạng xảy ra cách đây hai tháng, người bị hại cũng là một cô gái bán hoa, tên là Trịnh Xảo Huệ. Vụ án xảy ra ở trong một thẩm mỹ viện cách hiện trường vụ án Trần Giao hai mươi cây số, nạn nhân được phát hiện

khi đã tử vong khoảng một tuần. Lúc đó trời đã trở lạnh, nhưng do trong nhà đóng kín cửa nên nhiệt độ vẫn khá cao, lại thêm nửa người dưới của nạn nhân ngâm trong vũng máu nên đã thối rữa nghiêm trọng.

Trong ảnh chụp hiện trường, thi thể bị dòi bu kín, đầu, ngực đen sạm, trông vô cùng khủng khiếp.

Nạn nhân cũng tử vong do bị đâm bằng dao, lưỡi dao sắc nhọn, nhưng do thi thể đã thối rữa nên không thể đo chính xác độ rộng của lưỡi dao. Điều tra bước đầu cho thấy hung thủ đã mang áo khoác của nạn nhân đi, hiện tại vẫn chưa tìm thấy.

"Lấy áo khoác và lấy hộp trà, có thể đều vì cùng một mục đích," tôi nói, "chính là muốn vợ vết chút tiền."

"Nhưng khoảng cách giữa hai hiện trường xa quá, một ở phía đông, một ở phía nam thành phố. Thường thì khách mua dâm hay tìm gái dâm theo khu vực nên rất khó xâu chuỗi hai hiện trường cách xa nhau như vậy với nhau." Đại Bảo chậm rãi lật giở tập hồ sơ, nói. "Ngoài ra, Trần Giao vóc người mảnh mai nhỏ nhắn, trong khi cô gái này phải nặng đến gần trăm cân. Chỉ tính về thị hiếu thì đã có sự khác biệt rất lớn."

"Suy đoán của anh hơi chủ quan đấy." Tôi vẫn không từ bỏ hy vọng. "Hiện tại, thứ chúng ta cần tìm là chứng cứ khách quan để xâu chuỗi vụ án."

Mối quan hệ giữa bác sĩ pháp y của cơ quan công an và nhân viên nhà xác đóng vai trò hết sức quan trọng, bác sĩ pháp y các nơi đều cố gắng tạo dựng mối quan hệ thân thiết với phía nhà xác. Nếu hai bên hợp tác tốt đẹp, phía pháp y sẽ giảm bớt được rất nhiều công đoạn, ví dụ như vận chuyển thi thể.

Có điều mối quan hệ giữa pháp y và nhà xác ở Anh Thành rõ ràng không mấy tốt đẹp. Khi chúng tôi tới nhà xác, thi thể vẫn chưa được đưa ra khỏi tủ

bảo quản thi hài. Bác sĩ Kỳ cứ giải thích mãi, rằng anh ta đã yêu cầu nhà xác đưa thi thể ra ngoài rồi đông từ trước nhưng khi nhân viên nhà xác giao ban đã quên băng mất việc này.

Chẳng còn cách nào, chúng tôi đành phải tự thân vận động, đưa thi thể của nạn nhân ra khỏi ngăn trên cùng của dãy tủ bảo quản thi hài.

Thi thể nặng gần trăm kí lô này đã khiến chúng tôi phải tiêu hao vô khối sức lực. Phải chịu sức nặng quá lớn, xe chuyển xác cứ chòng chành chực đổ.

Tử thi chưa được rửa đông nên chưa thể tiến hành khám nghiệm toàn diện, nhưng cũng có cái hay là không bốc mùi hôi thối.

Sau khi mang đông lạnh, thi thể thối rửa nghiêm trọng sẽ bớt mùi đáng kể. Tuy nhiên nếu để tan chảy thì mùi hôi thối lại càng ghê sợ hơn nữa.

Thế nhưng, cảm giác ghê sợ không chỉ đến từ khứu giác mà còn cả từ thị giác.

Thi thể trước mắt chúng tôi đã đông cứng thành một cục băng dài. Vùng mặt đen sì hầu như không thể nhận diện. Trên đường khâu kéo dài từ ngực đến bụng, mỡ rỉ ra vàng quạch, trên da còn lấm tấm những con dòi đã chết cứng.

Tôi đưa tay dụi mũi, chau mày nói: "Thi thể đã thành ra nông nổi này, sao không mang hỏa thiêu đi? Đã giải phẫu khám nghiệm rồi cơ mà? Có ảnh, có video lưu trữ là được. Thi thể này có thể khiến toàn bộ hệ thống tủ bảo quản thi hài bị bám mùi, cuối cùng chưa biết chừng chính phủ còn yêu cầu nhà xác không được thu phí bảo quản thi hài nữa. Thảo nào phía nhà xác tỏ ra bất mãn đến thế, nếu là tôi thì tôi cũng bất mãn."

"Chồng cô ta là kẻ chơi bời lêu lổng, chỉ biết rượu chè cờ bạc, sống ăn bám vợ." Điều tra viên chính của vụ án nói. "Sau khi cô ta chết đi, gã chồng

không còn nguồn tiền nữa nên cứ viện cớ vụ án chưa được phá, dùng thi thể làm công cụ để bắt ép nhà nước phải bồi thường."

Tôi nghiêng rằng trèo treo. Đúng là thời buổi này, người ta vì tiền mà chuyện gì cũng dám làm.

"Đã loại trừ khả năng chồng nạn nhân là nghi phạm chưa?" Tôi hỏi.

Điều tra viên gật đầu: "Anh ta ngồi lì hai tuần liền trong một chiếc bạc phi pháp, không bước chân ra khỏi cửa. Camera giám sát có thể chứng thực cho chuyện này."

"Các anh phán đoán thế nào về tính chất của vụ án này?" Tôi mặc trang phục giải phẫu, cầm dao từ từ cửa đứt lớp da ở bên cạnh vết thương, phân tách tổ chức dưới da, hy vọng có thể nhìn rõ hình thái của vết thương.

Do thi thể đã thối rửa nghiêm trọng, mũi dao vừa cửa xuống, một dòng chất lỏng màu xanh đen đã rỉ ra, men theo cán dao chảy xuống găng tay của tôi khiến găng tay trơn nhầy nhầy, cảm giác vô cùng rùng rợn.

Thi thể đang đông cứng, muốn phân tách da và tổ chức dưới da tại vị trí vết thương không phải là chuyện dễ dàng. Tôi dùng mũi dao nhích từng chút một, cho đến khi toàn bộ tổ chức dưới da tại vết thương lộ ra hoàn toàn, sau đó dùng cồn lau kỹ mặt cắt phần cơ bên dưới vết thương. Rất nhanh, hình thái vết thương đã hiện rõ.

Mắt tôi vụt sáng.

"Mọi người xem này!" Tôi nói. "Vùng cổ và ngực của nạn nhân có bốn vết thương, nhát dao gây tử vong là nhát dao đâm vào tim. Tuy nhiên, bốn vết thương lại có chung một đặc điểm."

"Đều là bị đâm cửa." Đại Bảo nói.

Bác sĩ Kỳ đứng bên cạnh nhìn chăm chú vào vết thương, không nói câu nào.

Tôi nói: "Phải, cả bốn vết thương trên cơ thể nạn nhân đều là vết đâm cửa, miệng vết thương bị cửa xuống dưới, chứng tỏ khi hung thủ rút dao có động tác hất mũi dao lên trên."

Tôi dừng lại một lát, nói tiếp: "Vết thương trên cổ Trần Giao cũng giống y như vậy. Một vết thương thì chưa thể nói lên điều gì, nhưng cả năm vết thương đều trùng hợp đến vậy thì đã chứng tỏ được một điều."

"Chứng tỏ cho thói quen dùng dao của hung thủ." Đại Bảo cắt ngang.
"Hung thủ có thói quen hất mũi dao khi rút dao ra."

Tôi gật đầu, nói: "Đây có thể trở thành bằng chứng để xâu chuỗi hai vụ án với nhau."

Sau khi tôi đưa ra chứng cứ xâu chuỗi vụ án, cả phòng họp của tổ chuyên án lặng ngắt như tờ.

"Lấy thói quen sử dụng dao để xâu chuỗi hai vụ án, có vẻ như rất khiên cưỡng." Phân đội trưởng Đinh phá vỡ sự yên lặng.

"Thông thường, sẽ có hai trường hợp xuất hiện vết thương dạng đâm cửa." Tôi nói. "Thứ nhất, người bị hại thay đổi vị trí cơ thể, khiến cho góc độ của lưỡi dao khi hung thủ rút ra khác với lúc đâm vào, hình thành vết thương đâm cửa. Thứ hai là vị trí của vết đâm nằm ở các bộ phận khác nhau trên cơ thể nạn nhân, như vậy sẽ có một số vết thương xuất hiện dạng đâm cửa, một số vết thương thì không. Tuy nhiên, trong hai vụ án này, nạn nhân đều bị đâm trên ghế massage, hơn nữa sự việc xảy ra rất đột ngột, không kịp phản kháng, bởi vậy, không phải là trường hợp cơ thể nạn nhân xê dịch vị trí. Trên cơ thể của hai nạn nhân, đặc biệt là ở trên thi thể Trịnh Xảo Huệ có những bốn vết

thường ở các vị trí khác nhau, nhưng đều xuất hiện hiện tượng đâm cửa, nên không thể giải thích theo quan điểm góc độ đâm vào và rút ra khác nhau. Chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là do thói quen."

"Phải, mọi người thử nghĩ mà xem." Đại Bảo nói. "Khi rút dao lại hất mũi lên trên, động tác này không thường gặp nên hoàn toàn có thể coi là một đặc trưng bất thường."

Tổ chuyên án vẫn im lặng, rõ ràng chưa hoàn toàn đồng ý với chứng cứ mà tôi đã đưa ra.

"Tôi ủng hộ ý kiến của bác sĩ Tần." Chu Bưu, trưởng phòng ADN của Công an huyện Anh Thành vừa nghe xong một cuộc điện thoại liền quay sang nói. "Vừa mới nhận được thông tin, chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm ADN đối với ba mươi hai bao cao su và mười bảy tờ giấy vệ sinh được lấy tại hiện trường Trần Giao bị hại, đều xét nghiệm ra kiểu gen ADN của đàn ông. Trong đó, kiểu gen ADN trên một tờ giấy vệ sinh tại hiện trường Trần Giao bị hại trùng với kiểu gen ADN trong bao cao su lấy được tại hiện trường Trịnh Xảo Huệ bị hại."

Lời nói của trưởng phòng Chu hơi rối rắm phức tạp, tôi ngẩn ra một lát mới nói: "Cũng có nghĩa là, gã đàn ông đã tới thăm mỹ viện của Trần Giao, và cũng đã tới thăm mỹ viện của Trịnh Xảo Huệ?"

Trưởng phòng Chu gật đầu.

"Nếu như vậy, tôi xin mạnh dạn khẳng định, ADN này chính là ADN của hung thủ." Tôi hào hứng nói, "Đại Bảo có nói, khách mua sâm thường chọn gói bán hoa theo khu vực, nhưng đối tượng này lại xuất hiện ở hai nơi thăm mỹ viện cách nhau những hai mươi cây số, hơn nữa đều có án mạng xảy ra, vậy rất có thể hẳn chính là hung thủ!"

Đại Bảo gật đầu xác nhận.

"Thế nhưng tất cả những điều này cần phải có một tiền đề là giữa nạn nhân và hung thủ có phát sinh hành vi tình dục." Phân đội trưởng Đinh nói. "Nhưng trong cơ thể nạn nhân lại không phát hiện ra vết tinh dịch, trong khi nghi phạm, tức chủ nhân của kiểu gen ADN này, rõ ràng lại không dùng bao cao su mà chỉ dùng giấy vệ sinh. Vậy hẳn đã làm thế nào để không lưu lại ADN trong cơ thể nạn nhân?"

"Xuất tinh ra ngoài, hoặc dùng tay!" Lại là giọng nói của anh chàng điều tra viên điển trai hôm qua.

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt vào anh ta.

Anh ta lại đỏ bừng mặt rồi rít: "Không không, đừng hiểu nhầm, tôi biết được điều này khi điều tra vụ án mà."

Tôi nói: "Tôi ủng hộ quan điểm này. Trần Giao có lẽ đã dùng tay, bằng chứng chính là tấm ảnh này."

Tôi dùng đèn chiếu lên tấm ảnh chụp mẫu giấy vệ sinh dính ở vị trí hố khẩu trên tay phải Trần Giao, nói: "Tinh dịch của người có độ dính nhất định, vì tay của nạn nhân dính tinh dịch, lại dùng giấy vệ sinh dễ rách để lau nên rất có thể vụn giấy sẽ dính lên tay."

Hai hiện trường có dấu vết ADN trùng nhau, trên bàn tay Trần Giao có dính mẫu giấy vệ sinh, tổn thương của hai nạn nhân có đặc điểm chung, từng ấy chứng cứ đã ủng hộ cho quan điểm của tôi: đây là một chuỗi vụ án.

Phân đội trưởng Đinh gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy thì tôi cũng đồng ý xâu chuỗi hai vụ án này lại để điều tra. Vậy trước hết, bắt đầu từ kết quả giám định ADN. Các anh có nghi ngờ ai là nghi phạm không? Nếu có, lập tức lấy mẫu ADN của người đó xét nghiệm."

Các điều tra viên theo nhau lắc đầu. Rõ ràng, thông qua điều tra sơ bộ, sáu nhóm điều tra viên được cử đi làm nhiệm vụ đều chưa tìm ra được nghi phạm.

Phân đội trưởng Đinh cúi đầu, thở dài một tiếng rồi nói: "Mau đi điều tra ngay!"

Tôi nói: "Hay là để chúng tôi tới xem thử hiện trường nơi Trịnh Xảo Huệ bị sát hại?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chiếc Áo Mưa Đỏ (4)

Vụ án còn chưa được phá thì hiện trường vụ án còn bị đơn vị điều tra "cày xới" liên tục, hy vọng có thể phát hiện thêm manh mối hoặc chứng cứ có giá trị. Hiện trường vụ án của Trịnh Xảo Huệ cũng không ngoại lệ, vẫn được niêm phong kín mít.

Đây cũng là một căn hộ mặt tiền nhỏ nằm riêng biệt, mép dưới của cửa cuốn đã bị gỉ, bên ngoài cửa cuốn có một vòng dây cảnh giới trắng xanh xen kẽ.

Cảnh sát khu vực nhận được thông báo đã chờ sẵn ở đó, thấy chúng tôi đến thì vội cầm chìa khóa mở ổ khóa treo bên ngoài cánh cửa cuốn đã bị bậy hỏng.

Tôi nhìn ổ khóa trên cửa cuốn, nói với Lâm Đào: "Cậu xem, trong vụ án này, hung thủ cũng khóa chặt cửa cuốn, thủ đoạn gây án giống hệt nhau."

"Hy vọng lần này có thể phát hiện ra một số manh mối đã bị bỏ qua tại hiện trường trước đây."

Về cơ bản, kết cấu của các thẩm mỹ viện rẻ tiền kiểu này đều na ná như nhau, đằng sau cửa hàng là một gian phòng nhỏ. Nhìn vào cách bày biện trong nhà, có thể thấy tuy Trịnh Xảo Huệ không đom đàng bằng Trần Giao nhưng nhà cửa gọn gàng sạch sẽ hơn rất nhiều.

Dù như vậy thì cái mùi trong phòng vẫn khiến tôi chỉ muốn tháo chạy. Trong không gian bưng bít vẫn bảo tồn nguyên vẹn mùi thối rửa nồng nặc

của thi thể phân hủy nghiêm trọng, trộn lẫn với mùi ẩm mốc khiến người ta như thể đã quay trở lại với vụ án mạng thảm khốc từ hai tháng trước.

Nền nhà lát gạch men trắng, trên vài viên gạch còn dán thước tỉ lệ màu đen, cạnh thước tỉ lệ là những vết giày dính bùn.

"Vết giày tìm thấy ở hiện trường khá đồng nhất." Cảnh sát khu vực thấy tôi và Lâm Đào đều ngồi xuống quan sát vết giày liền nói. "Nhưng qua giám định, thấy những vết giày này đều không có giá trị đối chiếu."

"Hôm đó mưa à?" Tôi không hiểu lắm về lĩnh vực dấu vết, bèn hỏi.

"Phải, mưa không hề nhỏ." Cảnh sát khu vực nói.

"Nếu mưa thì đúng là không có mấy giá trị." Lâm Đào dùng kẹp gấp lên một miếng bùn, xem xét kỹ lưỡng rồi nói. "Nếu như không mưa, bùn đất dính trên vết giày có thể nói lên một vài điều. Nhưng nếu mưa thì giày ai cũng có thể dính bùn, mà thứ bùn này xem ra lại chẳng có gì đặc biệt."

"Không còn sớm nữa, chúng ta phải mau chóng hoàn thành công việc tái khám nghiệm hiện trường trước giờ cơm tối." Tôi nói. "Chúng ta chia nhau ra làm nhé, tớ và Đại Bảo kiểm tra gian phòng ở hiện trường trung tâm, Lâm Đào và trợ tá của cậu kiểm tra gian ngoài."

Hai tháng trước, tổ chuyên án đã tiến hành khám nghiệm hiện trường hết sức kỹ lưỡng, vật chứng ở từng chỗ đều được đánh dấu và ghi lại, bởi vậy tôi và Đại Bảo tìm đi tìm lại cũng không phát hiện ra được manh mối nào đáng giá. Cho tới khi nghe thấy Lâm Đào kêu toáng lên: "Mau lại đây xem này", trong lòng chúng tôi mới bừng lên chút hy vọng.

Trong lòng bàn tay Lâm Đào là một vật thể màu đỏ to cỡ hạt đậu tương, là một mảnh vải.

"Tìm thấy ở đâu thế?" Tôi hỏi.

Lâm Đào chỉ vào một chiếc đinh đóng ở trên tường, nói: "Mắc trên đinh, trông khá mới, không chừng có liên quan tới vụ án cũng nên."

"Không chừng cái gì nữa, là chắc chắn!" Tôi phấn khởi kêu lên. "Bởi vì mặt tường bên dưới chiếc đinh có vết máu quệt qua."

Tôi lấy máy ảnh, chụp lại vết máu nằm riêng lẻ một chỗ nhưng lại bị nhân viên khám nghiệm hiện trường lần trước bỏ qua.

"Hiện trường có dấu vết lục lọi, trước khi bỏ đi, hung thủ đã lục lọi hiện trường nên đã để lại vết máu dạng bôi quệt trên tường." Lâm Đào nói. "Tuy rất nhiều chỗ bị lục lọi tại hiện trường đều có vết máu quệt, nhưng vì không để lại dấu vân tay nên đều không có giá trị đối chiếu."

"Nhưng có thể chứng minh hung thủ giết người là vì tiền." Tôi nói. "Hơn nữa, vết máu quệt tại vị trí này lại càng có giá trị. Trước hết, không thể giấu tiền ở nơi này được. Thứ hai, ở đây cách cửa chính khá xa. Tại sao hung thủ lại để lại vết máu quệt ở đây?"

"Bởi vì hắn với lấy quần áo móc ở trên đinh." Lâm Đào nói.

Tôi mỉm cười gật đầu: "Bởi vậy, mẫu vải vụn mà cậu vừa tìm được vô cùng hữu ích."

Tôi cầm lấy mẫu vải, vò thử trên ngón tay. Do tay tôi đang đeo găng cao su nên cảm giác tốt hơn là găng tay vải, rất nhanh, tôi đã đưa ra kết luận: "Đây là vải áo mưa."

"Đúng, hôm đó trời mưa." Đại Bảo nói. "Khi hung thủ đến đây, hắn đã mặc một chiếc áo mưa màu đỏ!"

*

Trước yêu cầu của chúng tôi, tổ chuyên án lập tức triệu tập cuộc họp bất thường. Một cuộc họp được triệu tập thành hình thì chỉ có thể vì một nguyên nhân, chính là phân công công tác.

Khi tôi tuyên bố xong phát hiện mới của chúng tôi, khẳng định chắc chắn hung thủ mặc áo mưa màu đỏ vào đêm sát hại Trịnh Xảo Huệ, trong phòng họp lập tức rộ lên những tiếng xì xầm.

"Chúng tôi đang bận rộn điều tra," một điều tra viên nói, "thế mà gọi chúng tôi tới chỉ vì mỗi một chuyện này à? Có cần thiết không? Trời mưa, biết được có bao nhiêu người mặc áo mưa màu đỏ? Cả Anh Thành có gần hai triệu nhân khẩu, chẳng lẽ lại phải đi tìm kiếm từng chiếc áo mưa màu đỏ? Định đem đám điều tra viên chúng tôi ra làm trò đùa chắc?"

Trước những lời châm chọc của điều tra viên, tôi trầm ngâm một lát rồi nói: "Mọi người hãy nhìn vào tấm ảnh, tại hiện trường phát hiện thấy rất nhiều vết giày thế này. Nạn nhân đã tử vong một tuần trước khi được phát hiện nên những vết bùn do đế giày để lại đều đã khô và có màu vàng nhạt."

Tôi nhìn đám điều tra viên vẫn nghênh mặt hậm hực, bèn châm một điếu thuốc, nói tiếp: "Dấu vết này cho thấy khi bước vào hiện trường, giày của hung thủ dính đầy bùn nhão, tức là hỗn hợp bùn và nước."

"Trời mưa thì đó là chuyện rất bình thường." Điều tra viên nói.

"Vậy thì, vấn đề xuất hiện rồi đấy." Tôi nói. "Khi trời mưa, thường thì những người thế nào sẽ mặc áo mưa?"

"Đi xe đạp, đi xe đạp điện, đi xe máy." Điều tra viên nói. "Đối tượng như vậy có quá nhiều."

"Nếu đạp xe, đi xe máy tới hiện trường," tôi nói, "trên đế giày liệu có dính nhiều bùn nhão thế không?"

"Ý anh là," phân đội trưởng Đinh hai mắt vụt sáng, "hung thủ đi bộ tới hiện trường?"

"Đúng vậy." Lâm Đào nói, "khi điều tra sơ bộ, đã phát hiện ra những vết giày tương tự với vết giày ở hiện trường xung quanh một hố lầy tại một đoạn đường đang sửa cách hiện trường năm trăm mét về phía đông. Tuy chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng nhìn vào hình dạng thấy rất giống. Lúc đó, chúng tôi chỉ nghĩ hung thủ đi bộ từ phía đông tới hiện trường, nhưng chưa phát hiện ra manh mối áo mưa."

"Kết hợp hai manh mối lại." tôi khẽ gật đầu, nói, "hung thủ mặc áo mưa đi bộ tới hiện trường. Người như vậy chắc không nhiều phải không?"

"Không nhiều." Điều tra viên cũng đã bừng tỉnh.

"Nếu tìm kiếm một đối tượng đi bộ, mặc áo mưa đỏ trong dữ liệu camera giám sát quanh hiện trường, tôi tin rằng sẽ không quá nhiều." Tôi quay sang hỏi bác sĩ Kỳ. "Có xác định được thời điểm tử vong của Trịnh Xảo Huệ không?"

Bác sĩ Kỳ đáp: "Lúc đó, chúng tôi căn cứ vào mức độ phát triển của dòi trên người thi thể phán đoán Trịnh Xảo Huệ chết vào ngày 21 tháng Chín."

"Thông qua điều tra," điều tra viên nói, "cũng đã chứng thực suy đoán của pháp y. Sáng ngày 22, có người đã nhận ra Trịnh Xảo Huệ không mở cửa, nhưng do không quen nên cũng không quan tâm lắm."

"Tôi muốn hỏi thời gian tử vong cụ thể." Tôi nói.

"Thời gian tử vong cụ thể thì phải căn cứ vào tình hình bên trong dạ dày

mới phán đoán được." Bác sĩ Kỳ nói. "Dạ dày của nạn nhân gần như trống rỗng, chỉ còn lại lượng nhũ trấp cực ít, bởi vậy chúng tôi suy đoán nạn nhân tử vong khoảng bốn tới năm tiếng đồng hồ sau bữa ăn cuối cùng."

"Về thời gian tử vong cụ thể," phân đội trưởng Đinh Chen ngang, "lúc đó chúng tôi lại không xem trọng lắm. Bác sĩ pháp y và điều tra viên cũng không gặp gỡ trao đổi, nhưng phía điều tra viên đã làm rõ Trịnh Xảo Huệ ăn bữa cuối cùng tại quán cơm ngay bên cạnh vào khoảng 7 giờ tối."

"Thời gian rất trùng hợp." Tôi nói. "Giống như vụ án Trần Giao, hung thủ cũng chọn lúc đêm muộn để gây án. Trịnh Xảo Huệ đã tử vong trong khoảng thời gian từ 11 giờ tới 12 giờ ngày 21, vậy hãy kiểm tra toàn bộ video giám sát tại mọi ngã đường quanh đó trong khoảng thời gian từ 10 giờ tối hôm đó tới 1 giờ sáng hôm sau, tìm một người đi bộ, mặc áo mưa màu đỏ, điều này chắc là không quá khó."

"Không khó." Điều tra viên sốt sắng đáp. "Cho tôi hai tiếng, chúng tôi sẽ tìm ra dữ liệu video về nghi phạm."

*

Sự việc tiến triển thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng. Bốn mươi phút sau, điều tra viên đã cầm một ổ cứng bước vào phòng chuyên án. Anh ta giơ cao cái ổ cứng trên tay, hớn hờ nói: "Tìm thấy rồi!"

Trên màn hình, một người mặc áo mưa màu đỏ hấp tấp đi lướt qua ống kính. Đoạn băng tiếp theo, lại thấy người này hấp tấp đi ngược trở lại. Đoạn tiếp nữa, có một thứ gì đó lung lảng ở bên cạnh chiếc áo mưa, đứng đưa theo nhịp bước chân.

"Nhìn kìa!" Tôi reo lên "Thứ kia, nếu tôi đoán không nhầm thì chính là áo khoác của nạn nhân!"

"Các anh có nhận ra không?" Lâm Đào ấn nút tạm dừng, bước tới phía trước màn hình chỉ vào người mặc áo mưa màu đỏ nói. "Sau lưng người này hình như có chỗ nhô lên."

"Chẳng lẽ là đeo ba lô?" Phân đội trưởng Đinh hỏi.

Tôi bước lại gần, quan sát một lúc rồi nói: "Không phải ba lô đâu, có lẽ là lưng gù. Nếu là ba lô thì không thể ở vị trí này. Hơn nữa, khi người này bước đi, đầu cúi hẳn về phía trước, chứng tỏ đây là một người gù."

"Nếu không phải anh nói người này bị gù thì tôi cũng không dám chắc." Cảnh sát khu vực nói. "Khu vực chúng tôi quản lý có một công nhân vệ sinh bị gù lưng, hơi đi cà thọt. Vừa nãy khi mới bật đoạn video lên, tôi đã cảm thấy dáng đi cà thọt của anh ta rất giống người kia, nhưng hình ảnh mờ quá nên không dám khẳng định."

Tôi ngẩng lên hỏi: "Phân đội trưởng Đinh, anh xem nên bắt người trước, hay điều tra trước?"

"Dù sao trong tay chúng ta cũng đã có mẫu ADN của nghi phạm, sợ gì hắn không khai?" Phân đội trưởng Đinh nói. "Theo tôi thì bắt người ngay, đồng thời tiến hành lục soát chỗ ở của hắn."

"Vậy thì xin bàn giao cho các anh đấy." Tôi cười nói. "Chúng tôi về ngủ trước đây, Đại Bảo gần đây mệt tới mức mộng du rồi."

"Mộng du cái gì?" Đại Bảo trừng mắt nhìn tôi. "Em ảo giác thì có!"

*

Sáng hôm sau, vừa bước chân vào phòng làm việc của tổ chuyên án, tôi đã cảm thấy không khí có vẻ bất thường.

Trong phòng, khói thuốc mờ mịt, điều tra viên ai nấy mắt sưng húp, mệt mỏi lật giở tập hồ sơ.

"Sao vậy?" Tôi hỏi. "Có chuyện gì à?"

Phân đội trưởng Đinh rõ ràng đã suốt đêm không ngủ, vờn vai nói: "Thằng cha này rất lì lợm, không khai thác được gì."

"Khám nhà cũng không có kết quả?" Lâm Đào vội hỏi.

Phân đội trưởng Đinh nói: "Không có. Áo mưa màu đỏ, áo dính máu, áo khoác của Trịnh Xảo Huệ đều không thấy, cũng không phát hiện ra đôi giày nào của Tôn Kiến Quốc có khả năng lưu lại dấu giày tại hiện trường Trịnh Xảo Huệ bị sát hại."

Tôn Kiến Quốc chính là gã công nhân vệ sinh lưng gù kia.

"Đối chiếu ADN chưa?" Đại Bảo hỏi.

"Có một tin vui duy nhất, chính là ADN xuất hiện trong cả hai vụ án mạng đều là của Tôn Kiến Quốc cả." Phân đội trưởng Đinh nói.

"Vậy thì còn sợ gì nữa?" Tôi mừng rỡ. "Trước đó chúng ta đã phán đoán rằng đây có lẽ là ADN của hung thủ. Giờ đã xác nhận ADN này là của Tôn Kiến Quốc, vậy thì các anh không bắt nhầm người đâu, hẳn chính là hung thủ!"

Phân đội trưởng Đinh nhún vai bất lực, nói: "Có tác dụng gì chứ? Hẳn sống chết không chịu khai gì cả."

"Khai hay không khai cũng chẳng sao?" Tôi nói. "Chúng ta đã có vật chứng."

"Vật chứng này không có hiệu lực chứng minh." Phân đội trưởng Đinh

nói, "Tôn Kiến Quốc rất xảo quyệt, hắn thừa nhận hắn đã mua dâm ở cả hai thẩm mỹ viện nhưng một mực phủ nhận việc giết người. Vật chứng của chúng ta cũng chỉ có thể chứng minh rằng hắn có tới mua dâm chứ không thể chứng minh hắn giết người được."

"Camera giám sát cũng không chứng minh được sao?" Vừa hỏi xong, tôi đã thấy câu hỏi của mình quá vô duyên.

Phân đội trưởng Đinh nhìn tôi, không nói câu nào.

"Tôi muốn gặp Tôn Kiến Quốc." Tôi nói.

Tôn Kiến Quốc tầm 40 tuổi, mặt mũi khó coi. Thấy tôi bước vào phòng thẩm vấn, hắn liền lăm lét nhìn tôi.

Tôi nhìn thấy trên bàn thẩm vấn đặt một dãy vật chứng đựng trong túi nilon, có lẽ là lấy được từ trên người Tôn Kiến Quốc. Tôi đi đi lại lại trước bàn thẩm vấn, đột nhiên, một túi nilon đựng hơn chục tờ tiền mệnh giá mười đồng, hai mươi đồng và năm mươi đồng đã thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi lập tức nhớ tới vụ án khiếu nại chó cắn chết người vừa xử lý trước đó. Tôi đã xem hồ sơ vụ án, sở dĩ cảnh sát khu vực phát hiện ra nạn nhân bị chó cắn chết là vì tìm thấy vài sợi lông chó nhuộm máu dính trên một tờ tiền giấy của bà cụ.

Tôi nhanh chóng đeo găng tay, mở túi đựng vật chứng, lật xem từng tờ tiền giấy.

Đúng là trời không phụ lòng người, tôi đã phát hiện ra vài dấu vết đáng ngờ trên hai tờ tiền hai mươi đồng và một tờ tiền năm mươi đồng. Trống ngực tôi đập thành thịch, tôi lập tức mở hòm đồ nghề mang theo bên mình, lấy ra lọ thuốc thử Benzidine.

Qua xét nghiệm khẳng định, dấu vết trên tờ tiền giấy chính là máu người.

"Đây là tờ tiền của Trần Giao, phải không?" Tôi nhìn xoáy vào Tôn Kiến Quốc hỏi.

Tôn Kiến Quốc chứng kiến tôi thực hiện một loạt động tác lạ lùng thì có phần luống cuống, rõ ràng hẳn không biết những thao tác vừa nãy của tôi là để làm gì. Hắn mấp má môi vài cái, nhưng vẫn im lặng.

"Còn không nói?" Tôi nghiêm trọng hỏi. "Vì sao tiền của Trần Giao lại ở trong túi của anh?"

"Bởi vì cô ta trả lại tiền thừa cho tôi."

"Cô ta lấy của anh bao nhiêu tiền?" Tôi hỏi.

"Năm mươi đồng."

"Năm mươi? Thế anh đã đưa cho cô ta bao nhiêu mà cô ta trả lại anh chín mươi đồng?"

Câu hỏi này rõ ràng nằm ngoài dự kiến của Tôn Kiến Quốc, hắn trợn mắt, nói: "Không biết!"

"Trên tờ tiền tại sao lại có máu của Trần Giao?" Tôi đập tay xuống bàn đánh chát, quát. "Khai mau!"

Một loạt câu hỏi dồn dập đã khiến Tôn Kiến Quốc cho rằng chúng tôi đã nắm đầy đủ chứng cứ, phòng tuyến tâm lý của hắn mau chóng sụp đổ.

Chưa cần xét nghiệm ADN trên tờ tiền giấy, Tôn Kiến Quốc đã khai ra toàn bộ tội ác của mình.

Ngoài hai vụ án này, Tôn Kiến Quốc còn gây ra một vụ án nữa cách đây

hai năm, cũng là sát hại một cô gái bán hoa. Theo lời kể của Tôn Kiến Quốc, điều tra viên đã tìm thấy nơi hãm thiêu hủy và chôn giấu vật chứng, nhặt được tàn tro chiếc áo khoác của Trịnh Xảo Huệ cùng với quần áo dính máu và áo mưa của hãm. Tới lúc này, chuỗi vụ án gái bán hoa bị sát hại đã được triệt phá đồng thời.

Trong buổi tiệc chúc mừng, tôi ngả vào vai Lâm Đào, nói: "Cậu thấy không, bên pháp y chúng tớ vẫn có nhiều hơn bên pháp chứng các cậu một nguồn tư liệu, đó chính là vụ án khiếu nại. Trong vụ án khiếu nại, chúng tớ cũng có thể có được một vài "thu hoạch". Nếu không phải nhờ vào vụ án khiếu nại xảy ra trước đó, đúng là tớ không biết phải giải quyết vụ án này bằng cách nào."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (1)

Trong tất cả các loài động vật, chỉ duy nhất loài người là tàn nhẫn. Họ là động vật duy nhất xây dựng niềm vui trên nỗi đau khổ tự tạo.

Mark Twain

Mỗi dịp Tết đến xuân về, đâu đâu cũng nghẹt cứng những người, đặc biệt là nhà ga trên mọi vùng miền đất nước, đúng là người đông như kiến cỏ, đây quả là một đặc sắc dân tộc khiến người ta vô cùng khó chịu.

Năm nào cũng vậy, trước Tết là khoảng thời gian những người "bị tội phạm xỏ mũi dắt đi" như chúng tôi đây lo lắng nhất, chỉ sợ dịp sum họp gia đình cả năm mới có một lần lại bị phá đám chỉ vì một cú điện thoại bất ngờ.

Hai tiếng đồng hồ trước, tôi nhận được điện thoại của sư phụ, bảo tôi tới thành phố Sâm Nguyên kiểm tra hiện trường một vụ án. Do công an địa phương không nói rõ tình tiết vụ án qua điện thoại nên khi ngồi trên xe tới Sâm Nguyên, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên.

May mà còn hơn hai tuần nữa mới đến Tết, nếu như vụ án không quá phức tạp, tôi tin rằng trong vòng hai tuần có thể tóm gọn được thủ phạm đang rắp tâm phá rối kỳ nghỉ Tết của chúng tôi. Trước khi đi, tôi an ủi Linh Đan rằng cứ yên tâm, không mất Tết đâu mà lo. Tôi cũng hiểu tâm trạng của nàng, dù sao cũng là kỳ nghỉ Tết đầu tiên sau khi chúng tôi cưới nhau.

Sâm Nguyên là một thành phố cấp huyện ở phía tây bắc của tỉnh chúng tôi, nằm ở vị trí giáp ranh với bốn tỉnh. Thường thì nơi giáp ranh nhiều tỉnh

luôn rất phức tạp nhưng thành phố Sâm Nguyên lại là một ngoại lệ. Gần mười năm qua, nơi đây chẳng có mấy vụ án mạng đúng nghĩa, số lượng án mạng thấp nhất toàn tỉnh. Công nghiệp điện tử phát triển mạnh mẽ đã mang đến cho người dân thành phố một cuộc sống sung túc và ổn định.

Có thể là vì mười năm qua chưa gặp phải vụ án nghiêm trọng nào nên cơ quan công an địa phương hẳn cũng hơi lúng túng, đến cả gọi điện thoại cho sư phụ cũng không nói rõ được tình hình vụ án.

Sâm Nguyên tuy chỉ là thành phố cấp huyện nhưng lại là nút giao thông quan trọng trong khu vực. Mỗi dịp Tết đến, nhà ga nơi đây vận chuyển đến một triệu lượt hành khách, thực sự là một áp lực nặng nề đối với một thành phố cấp huyện, nhưng bên cạnh đó, cũng mang lại cơ hội phát triển kinh tế cho thành phố.

Vốn đã nghe nói, nhưng lần đầu tiên đặt chân tới ga tàu của thành phố Sâm Nguyên, tôi mới tin là sự thực.

GPS hiển thị còn hai cây số nữa là tới ga Sâm Nguyên, nhưng xe của chúng tôi đã phải bò như rùa, không thể đi số 3 được nữa. Tôi không bấm còi cảnh sát, bởi vì tôi hiểu rằng còi cảnh sát cũng chẳng thể giúp được gì ngoài những ánh mắt lườm nguýt.

Là người nóng tính, tôi sợ nhất là lái xe trong điều kiện thế này. Không thể chịu đựng nổi, tôi quay đầu lại nhìn hai gã Đại Bảo và Lâm Đào vừa mới tỉnh dậy, vẫn còn lơ đãng ngủ ở phía sau, nói: "Lần trước bảo hai người đi học lái xe, đã tiến hành đến đâu rồi?"

"Ơ? Tới rồi à? Sao trông giống Thượng Hải thế?" Lâm Đào không trả lời thì chớ, còn hỏi ngược lại tôi.

Tôi bó tay, quay lại, tiếp tục chuyển số 0, số 1, số 2.

Di chuyển thêm được một cây số, tôi đã phát hiện ra nguyên nhân tắc đường. Có vài chiếc xe cảnh sát đỗ ở phía trước, đèn nhấp nháy xanh lét. Giữa các xe cảnh sát chằng một vòng dây cảnh giới, bên ngoài vòng dây, người ta xúm đông xúm đỏ, kiểng chân, vờn cổ ngó xem.

"Những người kia mang vác bao nhiêu đồ đạc, thế mà vẫn cố chen vào được, tài thật đấy!" Đại Bảo thở dài bất lực.

Người xem đứng quây thành vòng, chiếm hết nửa phần đường dành cho xe cơ giới và toàn bộ phần đường dành cho người đi bộ, ô tô chen chúc nhau ở nửa đường còn lại. Hơn chục cảnh sát đi lại như con thoi, vừa phân luồng giao thông, vừa giải tán đám đông, nhưng cả hai công việc này đều không mấy hiệu quả.

Xe chúng tôi còn cách hiện trường khoảng hai trăm mét nữa nhưng đã không thể nhúc nhích nổi nữa, cũng không thể bỏ xe lại đó, vì vậy sẽ khiến cho đoạn đường càng thêm tắc nghẽn. Tôi bực bội đập mạnh vào vô lăng.

Còn hai kẻ ngồi phía sau vẫn an nhàn vô sự.

Lâm Đào nói: "Anh xem kìa, đám đông quây kín thành vòng tròn, mà tâm của vòng tròn có lẽ chính là hiện trường trung tâm đấy."

Đại Bảo nói: "Nếu là như vậy, hiện trường trung tâm có lẽ là một bến xe bus?"

"Tại bến xe bus thì có thể xảy ra án mạng gì được?" Lâm Đào nói. "Người xe qua lại nườm nượp thế kia, đừng nói là xảy ra vụ án cố ý gây thương tích dẫn tới tử vong đấy nhé? Thế thì gọi chúng ta tới làm gì nhỉ? Chẳng có tí gay cấn nào hết."

Khi xe của chúng tôi chỉ còn cách hiện trường khoảng ba mươi mét, cảnh sát khu vực phụ trách bảo vệ hiện trường cũng đã nhận ra xe cảnh sát của

chúng tôi, vội vàng rẽ đám đông, mở ra một lối đi hẹp. Nhưng đám đông vẫn không muốn tránh ra, cứ chen lấn sát vào từ hai bên khiến xe tôi chỉ có thể nhích dần từng chút một.

"Xe cảnh sát của sở Công an tỉnh lao như điên giữa phố đông khiến x người chết x người bị thương", chợt nghĩ rằng có thể sẽ xuất hiện một bài báo với tiêu đề đại loại như vậy, tôi bất giác nhấn sâu thêm chân phanh cho xe chạy chậm thêm chút nữa.

*

Khác với dự đoán, hiện trường không có xác chết, thậm chí đến máu cũng không có, chỉ có vài đôi găng tay cao su xếp chồng lên nhau tại một góc của bến xe bus.

Tôi vừa lôi găng tay ra khỏi hòm đồ nghề đã cất trở lại, vì biết chẳng để làm gì cả. Tôi quay sang hỏi viên cảnh sát khu vực đứng cạnh: "Sự việc thế nào? Bác sĩ pháp y đâu?"

"Thi thể chuyển đi rồi, bác sĩ pháp y đã tới nhà xác."

"Nhận tin báo lúc mấy giờ?"

"9 giờ 30 phút." Viên cảnh sát khu vực hất hàm về phía chiếc xe cảnh sát ở bên cạnh. "Người báo cảnh sát đang ở trong xe, tâm trạng vẫn chưa ổn định, đồng nghiệp của chúng tôi đang hỏi han từ từ."

Tôi giơ tay xem đồng hồ: "Bây giờ là 11 giờ 30 phút, hai tiếng đồng hồ đã khám nghiệm xong hiện trường? Các anh làm việc tốc độ thật đấy!"

"Chuyện này thì tôi không rõ, nhưng hình như hiện trường chẳng có gì cả." Cảnh sát khu vực gãi đầu gãi tai.

"Hiện trường không có gì? Vậy gọi tôi tới làm gì?" Lâm Đào nói. "Chỉ cần pháp y tới là đủ rồi mà!"

"Đi, tới hỏi thử người báo án xem tình hình thế nào, sau đó cùng tớ tới nhà xác." Tôi vỗ vai Lâm Đào, kéo cậu ta vào trong chiếc xe cảnh sát mười sáu chỗ ở bên cạnh.

Trên xe, một cô gái đáng chừng là sinh viên đang run lấy bầy, nước mắt đầm đìa trên mặt, bên cạnh còn có một chiếc túi du lịch to tướng.

Ngồi cạnh cô gái là một nữ cảnh sát trẻ măng, đáng người dong dỏng, nét mặt thanh tú, đang cầm giấy bút ghi chép.

Thấy chúng tôi bước lên xe, cô cảnh sát kể lại sơ qua về tình hình thăm vấn trước đó: "Cô gái này là sinh viên học viện Nông lâm của thành phố chúng tôi, hôm nay định đi tàu hỏa về nhà. Do phòng cảnh sát hình sự quá xa, để không làm lỡ giờ tàu của cô ấy nên chúng tôi không đưa cô ấy về mà hỏi han trực tiếp tại đây luôn."

"Cô ấy là người báo cảnh sát sao?" Tôi hỏi.

Cô cảnh sát gật đầu.

"Tại em quá tò mò, đáng lẽ không nên xem mới phải." Cô gái có vẻ như đã trấn tĩnh trở lại. "Tối qua khi tới quầy vé tàu mua vé, em đã nhìn thấy một cái túi ở một góc bến xe. Hôm nay tới đi tàu, thấy cái túi vẫn nằm ở chỗ cũ, em nghĩ rằng chắc ai đó để quên. Em liền ấn thử vào cái túi, thấy mềm mềm, nghĩ rằng bên trong đựng chăn, ga gì đấy nên cũng chẳng nghi ngờ. Nhưng lúc nhấc thử lại thấy rất nặng, không thể nhấc nổi, em mới tò mò, nên tiện tay kéo khóa ra xem."

Cô gái rùng mình, nước mắt lại trào ra giàn giụa.

Xem ra, kỳ nghỉ đông vui vẻ của cô giờ đây đã trở thành ác mộng.

"Cái túi trông như thế nào?" Tôi hỏi.

"Là loại túi xác rắn gồm ba sọc màu xanh đỏ trắng xen kẽ." Cô gái nói.

"Loại túi này rất phổ biến, người đi làm xa về quê thường dùng loại túi này."

Nói xong, cô gái đưa tay khoanh vòng phác họa về kích cỡ của cái túi. Đại khái là loại túi xác rắn cỡ trung bình, dài tầm 80 centimet.

"Từ hôm qua em đã nhìn thấy nó rồi à?" Tôi hỏi.

Điều tra viên ngồi cạnh nói xen vào: "Theo điều tra sơ bộ của chúng tôi, người đầu tiên chú ý tới cái túi này là một bà cụ. Bà cụ sống ở một khu dân cư gần ga, hàng ngày đi chợ đều đi qua bến xe bus này. Buổi sáng hôm qua, khi bà cụ đi qua bến xe bus thì chưa thấy có cái túi, tới khoảng 11 giờ trưa quay về thì thấy nó nằm ở đấy, nhưng cũng không mấy để tâm."

"1 giờ chiều hôm qua em tới nhà ga mua vé." Cô gái gật đầu nói. "Lúc đó, cái túi đã nằm ở đó rồi."

"Một cái túi xác rắn bình thường, đúng là sẽ không gây chú ý." Tôi trầm ngâm nói.

"Thế em nhìn thấy trong túi đựng thứ gì?" Đại Bảo thấy tôi hỏi vòng vo mãi thì hơi sốt ruột.

"Là một tấm chăn bông gấp gọn, ở giữa bọc xác người." Cô gái gục đầu bật khóc nức nở, cô cảnh sát bên cạnh trả lời thay cho cô.

"Thế mà cũng phải hỏi!" Tôi cốc vào đầu Đại Bảo một cái. "Không phải xác người thì gọi chúng ta tới làm gì?"

"Phải!" Cô cảnh sát dừng lại một chốc, nói tiếp: "Chính xác hơn thì không

phải là xác người, mà là mảnh xác."

"Ra là vậy!" Lâm Đào đã hiểu ra, vừa giơ tay vạch vế, vừa nói. "Tớ đang nghĩ, cái túi bé như thế này, làm sao chứa nổi một cái xác, lại cộng thêm một tấm chăn bông nữa? Trừ phi là xác trẻ sơ sinh."

Cô cảnh sát đưa mắt nhìn Lâm Đào.

"Không phải, không phải!" Cô gái lắc đầu quây quây, "Em nhìn thấy nửa thân người phụ nữ, không có chân."

*

Do hiện trường là nơi công cộng nên nhân viên khám nghiệm hiện trường đã kiểm tra khắp lượt bảng chỉ dẫn xe bus, thùng rác, lan can, mặt đất xung quanh cái túi xác rằn, kết quả đã tìm thấy vài trăm vân tay và hơn chục dấu giày.

Có thể cung cấp manh mối cho chúng tôi, chỉ còn cái túi xác rằn và tấm chăn bông ở bên trong, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là mảnh xác.

Trước khi tới nhà xác, tôi vẫn không yên tâm, lại hỏi cô cảnh sát: "Phía cô chắc chắn là quanh bến xe bus này không có camera giám sát à?"

"Chắc chắn." Cô cảnh sát nói. "Hồi trước khi chúng tôi xử lý một vài vụ án trộm cắp, đã phát hiện ra bến xe bus này là một góc chết, trong phạm vi năm trăm mét quanh đây không hề có camera giám sát nào có thể quay tới. Chúng tôi sớm đã phản ánh tình trạng này lên cấp trên nhưng đều bị lờ đi. Lần này xảy ra án mạng, để xem họ còn dám coi nhẹ nữa không."

"Vậy có bao nhiêu người biết được chỗ bến xe bus là góc chết của camera?" Tôi hỏi.

"Anh nghi ngờ kẻ gây án nắm rõ tình hình camera giám sát ở khu vực này sao?" Cô cảnh sát có vẻ như rất giàu kinh nghiệm. "Người biết được không nhiều đâu, nhưng tôi không nghĩ là do người thông thạo tình hình gây án, bởi vì thành phố chúng tôi có rất nhiều nơi hẻo lánh, nên hung thủ không thể lại đi chọn một chỗ lắm người qua lại thế này để vứt xác. Theo kinh nghiệm công tác, tôi khẳng định rằng hung thủ chỉ ngẫu nhiên gặp may nên mới đến đúng góc chết của máy quay mà thôi."

Tôi gạt đầu tán thành quan điểm của cô cảnh sát: "Theo ý cô, kẻ vứt xác có lẽ là người sống ở quanh đây hoặc từ trong nhà ga đi ra? Lối ra của nhà ga có camera giám sát không?"

Cô cảnh sát thất vọng lắc đầu: "Trước đây thì cũng có đấy, nhưng đã hư hỏng hơn nửa năm rồi, chưa được sửa chữa."

"Cũng có nghĩa là, quanh hiện trường không thể phát hiện ra nghi phạm thông qua hệ thống camera giám sát?" Tôi mặt mày tiu nghỉu.

"Có cũng vô ích." Cô cảnh sát chỉ về phía đám đông vẫn vây kín bên ngoài xe. "Anh xem kìa, đằng kia cứ mười người lại có một người đeo túi xác rắn, dù có camera giám sát đi nữa, liệu anh có thể nhận ra cái túi xác rắn nào mới là cái ở hiện trường không?"

"Đúng thế!" Lâm Đào nói. "Túi xác rắn đang rất thịnh hành, đến LV cũng ra kiểu dáng tương tự."

Cô cảnh sát lại liếc trộm Lâm Đào một cái, tủm tỉm cười không nói gì.

"Được rồi!" Tôi nhún vai. "Gánh nặng trên vai chúng ta xem ra không nhẹ nhàng đâu. Không chần chừ nữa, tới nhà xác ngay."

Bước xuống khỏi xe, di chuyển về phía xe mình cũng là một việc hết sức khó khăn, đám đông không hề có ý tránh đường.

"Chậc!" Đại Bảo nói. "Thật không thể hiểu nổi họ muốn xem cái gì nhỉ? Có nhìn thấy gì đâu? Thi thể đã chuyển đi rồi mà?"

"Chính vì chẳng nhìn thấy gì nên mới muốn xem." Lâm Đào nói. "Chỉ chứng tỏ được một điều rằng có quá nhiều người nhàn rỗi, lao động thặng dư rất đông."

Vẫn chỉ có thể quay đi quay lại giữa số 1 và 2, mất mười phút, xe của chúng tôi mới thoát ra khỏi đám đông hiếu kỳ. Tôi quệt những giọt mồ hôi bức bối tủa đầy trên trán, thấy như trút được gánh nặng.

"Cậu nói thử xem," Lâm Đào hỏi. "Kẻ vứt xác là người sống ở gần đây hay từ nơi khác tới?"

"Tớ chỉ có thể nói rằng," tôi đáp, "nếu từ nơi khác tới vứt xác thì sẽ rất khó điều tra. Ở đây bình quân cứ mười phút thì lại có một chuyến tàu vào ga, hành khách tứ xứ đổ về, chúng ta biết điều tra từ đâu đây?"

"Anh nghĩ rằng hung thủ là người sống ở đây." Đại Bảo nói. "Nếu là người từ nơi khác tới, vì sao không vứt luôn ở trên tàu cho rồi?"

"Hung thủ cố tình đánh lạc hướng điều tra thì sao?" Tôi nói. "Nếu vứt thì thể trên tàu, chúng ta có thể điều tra từng nơi mà tàu đi qua. Nhưng nếu vứt xác ở một đầu mỗi giao thông thể này thì chúng ta đành phải bó tay."

"Phải!" Lâm Đào gật đầu tán thành. "Tớ cũng cảm thấy hung thủ là người từ nơi khác tới đây vứt xác, bởi vậy hẳn mới dùng một chiếc túi xác rỗng hết sức phổ biến để che giấu hành tung."

"Theo như mọi người nói, đây là nơi giáp ranh giữa bốn tỉnh, nếu điều tra lần lượt từng tỉnh thì..." Đại Bảo đẩy gọng kính lên trên sống mũi, "thì kỳ nghỉ Tết năm nay của chúng ta coi như đi đứt."

Tôi chau mày nói: "Chúng ta vẫn còn chút hy vọng, biết đâu thì thể sẽ mách bảo cho chúng ta một vài điều gì đó thì sao?"

Loáng cái, chúng tôi đã tới nhà xác nằm dưới chân của một ngọn núi hoang vu ở ngoại ô thành phố.

Nguồn lực kinh tế của thành phố Sâm Nguyên rất dồi dào, tuy không mấy coi trọng phát triển hệ thống camera giám sát, nhưng rõ ràng rất chịu khó đầu tư cho nhà xác. Chắc vì lãnh đạo nơi đây biết lo xa cho hậu sự của mình.

Bước vào trong nhà xác hoành tráng, chúng tôi thấy ngay một tấm biển chỉ dẫn tại góc đông nam: "Phòng giải phẫu pháp y Công an huyện Sâm Nguyên".

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (2)

Trong phòng, năm, sáu người đang đứng vây quanh bàn giải phẫu, kín mít không chừa một chỗ trống.

Thấy chúng tôi bước vào, đội trưởng Tiêu Kiến thuộc đội Cảnh sát hình sự Công an huyện Sâm Nguyên vội tháo găng tay, tiến lại bắt tay chúng tôi. Đội trưởng Tiêu cũng xuất thân từ bác sĩ pháp y, tầm ngoài bốn mươi, dáng người thấp lùn vạm vỡ. Dù hiện tại anh ta đảm đương trọng trách chỉ đạo các vụ án hình sự quan trọng của thành phố Sâm Nguyên, nhưng mỗi khi có thi thể cần khám nghiệm, anh ta đều sẽ đích thân giải phẫu. Anh ta từng nói một câu làm cảm động không biết bao nhiêu bác sĩ pháp y mới vào nghề: "Bác sĩ pháp y là cảnh sát hình sự ưu tú nhất, chúng ta làm việc bằng tình yêu nghề cháy bỏng và bầu nhiệt huyết căng tràn". Nhờ vào kỹ thuật chuyên môn điêu luyện, anh ta đã bước vào hàng ngũ chuyên gia pháp y của tỉnh, là bác sĩ pháp y duy nhất của cơ quan công an cấp huyện trở thành chuyên gia pháp y cấp tỉnh.

"Trưởng phòng Tân, lại xem đi!" Đội trưởng Tào bảo mấy thực tập sinh đứng dẹp sang một bên, lộ ra mảnh xác trên bàn giải phẫu.

Tuy đã quen nhìn xác chết nhưng trông thấy mảnh xác thể này, tôi vẫn phải chau mày.

Trên bàn giải phẫu là một phần thi thể phụ nữ, do máu đã chảy kiệt nên màu da trắng bệch tới đáng sợ, vừa nhìn đã sờn da gà. Đó là một mảnh thân thể, không có đầu, không có tay chân, nằm trơ trọi ở đó, trông rùng rợn vô

cùng.

Tôi chậm rãi mặc trang phục giải phẫu, cùng đội trưởng Tiêu tới bên cạnh thi thể.

Đây là mảnh thi thể của một cô gái có thân hình rất đẹp, nhìn vào da mà đoán, chắc cũng chưa nhiều tuổi lắm. Phần cơ tại mặt cắt của cổ và tứ chi trắng bợt do mất máu quá nhiều.

Tôi khê nâng mảnh xác lên, quan sát phần lưng, nói: "Vết hoen tử thi hầu như không có, chắc là nạn nhân đã bị xẻ xác sau khi tử vong chưa lâu."

Đội trưởng Tiêu khê gật đầu. Sau khi tử vong, nạn nhân bị xẻ xác ngay sẽ khiến máu trong các mạch máu lớn chảy ồ ạt ra ngoài qua chỗ đứt, máu trong cơ thể chảy kiệt, đương nhiên sẽ không hình thành vết hoen tử thi rõ rệt.

"Sao vết cắt trên da ở vùng cổ trông như vẫn có chút phản ứng sống?" Tôi nhìn vào vết cắt ở cổ.

Phần cổ của nạn nhân chỉ còn sót lại một nửa, hung thủ đã cắt ngang cổ nạn nhân ở gần đốt sống cổ thứ tư. Có thể nhận ra, hẳn là nạn nhân trước đây từng sở hữu một chiếc cổ cao thon thả, trắng trẻo tuyệt đẹp.

Mặt cắt có rất nhiều vạt da nham nhở lộn xộn, tổ chức da tại một vài vạt da hình như hơi có phản ứng sung huyết. Phản ứng sung huyết cũng là một loại phản ứng sống. Xương cổ không phải được tách rời tại đĩa đệm cột sống mà là bị chém đứt ngang giữa đốt sống cổ.

"Phản ứng sống?" Một thực tập sinh đeo kính cận kêu lên. "Hay là... chặt đầu?"

Chặt đầu? Hành vi man rợ này đã rất hiếm gặp trong xã hội hiện đại.

Tôi lắc đầu: "Không, nếu chặt đầu lúc còn sống, phản ứng sống tại mặt cắt sẽ cực kỳ rõ rệt. Trong khi phản ứng sống của nạn nhân lại không rõ lắm, bởi vậy, tôi cho rằng, có lẽ là tổn thương vào lúc hấp hối."

"Vậy thì còn đỡ, ít ra cô ấy cũng không phải chịu đau đớn." Anh chàng cận thị cất giọng thương xót.

Tôi nhìn vào mặt cắt ở tứ chi của nạn nhân, nói: "Có vẻ như hung thủ mù tịt về kết cấu cơ thể người, chắc hẳn không biết thế nào là khớp xương cả."

Đội trưởng Tiêu nói: "Phải, tất cả mọi mặt cắt đều có vật da rõ rệt, đều bị chặt ngang xương, trong khi ổ khớp lại hoàn toàn nguyên vẹn. Hẳn đã phải tiêu tốn rất nhiều sức lực mới có thể chặt đứt hai phần xương cứng nhất của cơ thể người là xương cánh tay và xương đùi."

"Đúng là hung thủ đã phải tiêu hao rất nhiều sức lực." Tôi nói. "Mỗi mặt cắt đều có tới vài chục vật da, cho thấy để cắt đứt được một bộ phận, hung thủ đã phải cắt đến vài chục nhát dao. Sau khi cắt đứt da và cơ bắp, hẳn mới chặt xương."

"Bây giờ, về cơ bản tớ đã có thể tưởng tượng ra hiện trường máu me khủng khiếp tới đâu." Lâm Đào đứng cạnh tôi bịt mũi nói.

"Theo trường phòng Tàn thì dụng cụ dùng để xẻ xác có mấy loại?" Đội trưởng Tiêu hỏi.

"Em cho rằng dụng cụ dùng để cắt da và tổ chức mềm có lẽ là vật gọn nhẹ, dễ cầm, sắc nhọn." Tôi nói. "Còn dao để chặt xương có lẽ là loại dao phay rất nặng. Hai đặc điểm này không thể cùng xuất hiện ở một loại dao được, bởi vậy em cho rằng có hai con dao."

Đội trưởng Tiêu gật đầu tán thành: "Nạn nhân vừa chết, hung thủ đã tìm

ngay được hai con dao để xẻ xác, cho thấy có lẽ nạn nhân chết ở trong nhà, và trong nhà có sẵn hai loại dao này."

Tôi bỗng sức nhớ ra một chuyện, vội cầm kéo và kẹp cầm máu lên, cắt lấy một miếng thịt nhỏ tại mặt cắt của tứ chi nạn nhân rồi dùng vải gạc thấm lấy chút máu của nạn nhân, nói: "Đội trưởng Tiêu, nhờ anh điều giúp một xe đưa mẫu vật về mau chóng làm xét nghiệm ADN, sau đó nhập vào kho dữ liệu ADN của người mất tích để đối chiếu thử xem. Xác định nhân thân của nạn nhân là điều quan trọng nhất."

"Phải đấy!" Lâm Đào hai tay đeo găng tay trắng đang nâng một cái túi xác rắn ba màu xanh đỏ trắng xen kẽ lên. "Nhân tiện chờ tới tới phòng kỹ thuật luôn, tớ muốn thử tìm manh mối từ vật đựng mảnh xác."

*

Xe cảnh sát đã đi khuất, chúng tôi lại tiếp tục công việc khám nghiệm tử thi.

"Đội trưởng Tiêu, theo anh thì chúng ta phải làm sao mới xác định được thời gian tử vong của thi thể này đây?" Tôi nghĩ mãi không ra.

Đội trưởng Tiêu lắc đầu nói: "Hết cách rồi. Vào mùa này, lại quần trong chăn bông, mức độ thối rửa không nghiêm trọng. Một ngày tới một tuần đều có thể."

"Vẫn may, một số vị trí quan trọng của thi thể chưa bị hủy hoại." Tôi dùng kẹp cầm máu kẹp lấy một miếng vải gạc, đưa vào trong bộ phận sinh dục của nạn nhân để lấy mẫu vật từ âm đạo, tiến hành xét nghiệm vết tinh dịch trong cơ thể." Bộ phận sinh dục và âm đạo không hề có tổn thương hay bong tróc biểu bì, xét nghiệm vết tinh dịch cũng ra kết quả âm tính, hẳn là nạn nhân không bị xâm hại tình dục trước khi tử vong."

Đội trưởng Tiêu đang cầm hai chiếc kẹp cầm máu chỉnh đốn lại tổ chức mềm rồi loạn ở bên trong mặt cắt tại vùng cổ: "Tôi thấy, một cô gái trẻ bị xẻ xác thì hẳn là không phải vì tình dục, mà là vì tình yêu."

"Xương móng còn không?" Mặt cắt vùng cổ vừa hay ở đúng vị trí của xương móng, nên tôi vội hỏi.

"Không tìm thấy." Đội trưởng Tiêu đáp. "Có vẻ như không còn nữa."

"Vậy thì tìm kiếm sẽ hơi tốn công đấy!" Tôi vừa nói, vừa cầm dao phẫu thuật lên. "Có thể rạch ra được không?"

Tôi quan sát kỹ lưỡng, nhận ra giữa hai bầu vú của nạn nhân có một vùng trắng nhợt. Tôi chợt nhớ tới một vụ án thời thực tập, chính nhờ vào vùng trắng nhợt ở trước ngực của nạn nhân mà chúng tôi đã xác định được nạn nhân từng bị khống chế trước khi chết, hơn nữa tổn thương này đã trở thành điểm đột phá của vụ án (1).

(1) Xem vụ án "Người vợ xấu số", tập 1 "Người giải mã tử thi".

*

Do nạn nhân có làn da rất trắng, cộng thêm mất máu nghiêm trọng nên lại càng thêm bột bột, bởi vậy vùng trắng nhợt nhìn không rõ lắm. Tôi vội lấy bông thấm cồn lau đi lau lại một chỗ, vùng da trắng nhợt dần dần hiện rõ.

"Đội trưởng Tiêu đúng là chuyên gia." Tôi tấm tắc khen. "Nếu không nhờ anh tinh mắt nhận ra vùng da trắng nhợt ở đây, chúng ta cứ thế mổ tách khoang ngực, bụng thì sẽ phá hủy mất chứng cứ này."

Đội trưởng Tiêu khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy, đây chính là chứng cứ để xác thực cho lời khai của hung thủ sau khi đã phá án. Không chỉ có vậy, thông thường mục đích của động tác tì lên ngực là gì?"

"Hăm hiếp, bóp cổ hoặc bịt mũi." Tôi nói. "Vậy thì chúng ta cần tập trung vào vùng cổ của nạn nhân, nếu có thể tìm ra chứng cứ xác thực, chí ít cũng có thể xác định được nguyên nhân tử vong trong tình trạng thiếu đầu và tứ chi."

Thông thường trong trường hợp nạn nhân tử vong do bị siết cổ dẫn tới ngạt thở cơ học, phần lớn dấu hiệu ngạt thở sẽ biểu hiện ở đầu và tứ chi của thi thể, đó là căn cứ để xác định nguyên nhân tử vong. Nếu như mất đầu và tứ chi sẽ thiếu hụt rất nhiều căn cứ để xác định hiện tượng ngạt thở cơ học.

"Thi thể đã cho chúng ta rất nhiều manh mối!" Đội trưởng Tiêu chỉ vào một vết sẹo phía dưới vú phải của nạn nhân, nói. "Có lẽ đây là một dấu vết rất quan trọng."

Tôi gật đầu nói: "Đây có khả năng là vết mổ túi mật. Hơn nữa, mô hạt tại bề mặt vết mổ vẫn rất mềm, cho thấy thời gian mổ chưa lâu."

"Phải!" Đội trưởng Tiêu nói. "Theo tôi thấy, từ lúc mổ tới lúc bị sát hại, có lẽ chỉ khoảng hai tháng."

"Vậy thì dễ rồi." Đại Bảo nói. "Tới bệnh viện điều tra, người mổ túi mật hai tháng trước có lẽ không nhiều."

"Nếu nạn nhân làm phẫu thuật tại Sâm Nguyên thì còn dễ." Tôi nói. "Nếu là người từ nơi khác tới thì khó đấy. Anh quên rồi à, lúc này ở trên xe chúng ta đã phân tích có lẽ nạn nhân không phải người bản địa còn gì?"

Đội trưởng Tiêu và Lý Đại Bảo cùng gật đầu.

"Nếu là người ở nơi khác thì rất khó khoanh vùng." Đội trưởng Tiêu nói. "Bây giờ chúng ta chỉ biết còn nước còn tát, điều tra từ người bản địa."

"Giải phẫu đã nhé?" Tôi cảm thấy con dao phẫu thuật đang rung lên trên tay.

"Trong hõm bả vai sau lưng nạn nhân có hiện tượng xuất huyết do chèn ép rõ rệt." Đầu tiên, tôi mổ phần lưng của nạn nhân ra. "Điểm này cho thấy trước khi tử vong, nạn nhân bị đè xuống một mặt phẳng và giãy giụa, hoàn toàn phù hợp với sự xuất hiện của vùng da trắng nhợt ở trước ngực mà chúng ta vừa phát hiện ra."

"Phần cơ tại vùng cổ nạn nhân tuy đã thấm đầy máu," tôi nói, "nhưng vẫn có thể nhìn ra một số vết xuất huyết lớn dạng mảng ở lớp cơ dưới sâu nằm biệt lập với những chỗ thấm máu này."

Đội trưởng Tiêu nói: "Đúng vậy, nhất trí với ý kiến của anh. Có lẽ hung thủ đã tì đầu gối lên ngực nạn nhân rồi bóp cổ khiến nạn nhân bị ngạt thở cơ học mà chết."

Đại Bảo đang giải phẫu khoang ngực, bụng của nạn nhân, nói: "Nội tạng có hiện tượng tụ máu, ở tim có điểm xuất huyết, có thể hỗ trợ cho suy đoán nạn nhân tử vong do ngạt thở."

"Ồ!" Đại Bảo dừng lại một lát, nói. "Trong dạ dày nạn nhân có thức ăn."

"Để nguyên đó!" Tôi thấy Đại Bảo đang định đưa dao mổ rạch mở dạ dày thì ngăn lại. "Để em xem dạ dày cho."

Tôi lấy một sợi dây mảnh buộc chặt hai đầu dạ dày của nạn nhân lại rồi cẩn thận rạch mổ men theo bờ cong nhỏ của dạ dày. Trong dạ dày của nạn nhân có một ít nhũ trấp, không nhiều. Tôi đổ vật chất trong dạ dày lên một cái sàng, nâng lên mũi ngửi rồi mang tới bên vòi nước ở đầu bàn giải phẫu xối nước rửa.

"Sao em lại thích làm việc này nhỉ?" Đại Bảo ọe một cái. "Mùi ghê quá!"

Tôi chẳng buồn để ý tới Đại Bảo, nhìn những thứ sền sệt đang từ từ hiện rõ trong sàng: "Trong nhũ trấp có lá rau, vỏ ớt, vỏ cà chua, trứng gà xào và

rong biển. Tất nhiên, còn loáng thoáng có mùi rượu."

"Có tác dụng gì không?" Đại Bảo hỏi. "Tìm người thích ăn những món này à?"

"Đương nhiên không phải!" Tôi lừ Đại Bảo một cái. "Có tác dụng chứ! Quan trọng là đẳng khác, về hợp tổ chuyên án rồi nói tiếp."

Đội trưởng Tiêu liếc nhìn tôi, mỉm cười hiểu ý.

Chúng tôi đo đạc được độ dài thân thể và độ dài đốt sống của nạn nhân, cân đo trọng lượng phần thân của nạn nhân rồi bảo cậu thực tập sinh mang kính cận dựa vào công thức trong sách để tính toán ra chiều cao và cân nặng. Tiếp đến, chúng tôi bắt đầu cưa lấy xương mu.

Khi chúng tôi bóc tách tổ chức mềm và xương sụn trên liên hợp xương mu, cậu thực tập sinh cận thị đã đọc ra kết quả: "Báo cáo đội trưởng Tiêu, nạn nhân cao 1,65474 mét, nặng 45,221 cân."

Đội trưởng Tiêu phì cười: "Có cần thiết phải chuẩn xác đến thế không? Chỉ là phép tính mang ý nghĩa thống kê thôi mà. Đúng với suy đoán của tôi lúc đầu, nạn nhân cao khoảng 1,65 mét, nặng 45 cân."

"Tuổi vẫn còn trẻ." Tôi sờ vào chỗ tiếp nối của liên hợp xương mu, nói. "Có vẻ như mới khoảng 23 tuổi."

"Có thể trực tiếp nhìn ra sao?" Anh chàng cận thị hỏi. "Chứ không cần phải tính toán à? Em nhớ là mỗi khi thi, em sợ nhất là phải học thuộc lòng những công thức phức tạp."

Tôi nói: "Không tin? Thế cậu tính thử xem."

Vừa dứt lời, bên ngoài bỗng vọng lại tiếng bước chân dồn dập.

Viên cảnh sát khu vực trông coi trạm xe bus vừa nãy chạy xộc vào cửa: "Thế này ạ! Mấy hôm trước, chúng em nhận được tin báo, nói là ở khu vực chúng em quản lý có một cô gái bị mất tích, đặc điểm nhận dạng chính là từng phẫu thuật túi mật hai tháng về trước. Vừa nãy nghe các anh nói mỗ túi mật gì gì đó, em liền báo ngay cho người nhà mất tích. Họ liền theo em tới nhận xác đây."

"Đã lấy ADN người thân của nạn nhân chưa?" Đội trưởng Tiêu hỏi.

"Lấy từ hôm báo tin mất tích, hiện đã có kết quả. Đợi có kết quả ADN của nạn nhân mới đối chiếu được." Viên cảnh sát khu vực nói.

"Người mất tích chiều cao, cân nặng bao nhiêu, độ tuổi thế nào?"

"Người mất tích tên là Triệu Hồng, cao 1,62 mét, nặng chưa tới 50 cân, 23 tuổi." Viên cảnh sát khu vực trả lời.

"Sai số trong phạm vi cho phép, quan trọng là tuổi rất chính xác." Trên mặt đội trưởng Tiêu bừng lên một tia hy vọng.

Người đang gào khóc ngoài cửa chính là mẹ của Triệu Hồng. Bà mẹ được hai cô cảnh sát dìu vào phòng giải phẫu, vừa nhìn thấy mảnh xác đặt trên bàn mổ, bà đã ngất lịm. Cảnh sát khu vực vội vã bấm vào huyệt nhân trung của bà.

Đợi mẹ Triệu Hồng từ từ tỉnh lại, tôi thận trọng hỏi: "Bác khẳng định đây là con gái bác?"

Mẹ Triệu Hồng thoát tiên rũ rượi gật đầu, sau đó bỗng gào lên xé họng: "Thằng Vương Siêu trời đánh thánh vật! Mà đã lừa gạt con gái tao, mà đã giết con bé! Tao sẽ không tha cho mày!"

Viên cảnh sát khu vực giải thích: "Là thế này. Khi báo tin mất tích, họ nói

rằng Triệu Hồng qua lại thân mật với một anh hàng xóm tên là Vương Siêu. Nhưng Vương Siêu nhà nghèo khó nên nhà Triệu Hồng không đồng ý cho con gái lấy Vương Siêu, còn giới thiệu cho Triệu Hồng một đám khác. Triệu Hồng không đồng ý, mấy hôm trước đã cùng Vương Siêu bỏ nhà ra đi."

"Thời đại này rồi mà vẫn còn ép duyên con cái?" Đại Bảo lầm bầm. Tôi biết anh ấy từng bị người nhà ép cưới nhưng vẫn nhất quyết lựa chọn cô người yêu hiện tại.

"Nếu nạn nhân là Triệu Hồng thật," tôi nói, "thì Vương Siêu đúng là nghi can số một. Trước hết phải tìm Vương Siêu đã."

Đại Bảo liếc xéo tôi: "Thế là phá được án rồi à? Vậy thì cần gì đến kỹ thuật nữa?"

Tôi chau mày: "Phá án sớm là tốt chứ sao? Còn về nhà ăn Tết nữa chứ!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (3)

"Nạn nhân bị hung thủ tì đầu gối lên ngực, rồi bị bóp cổ dẫn tới tử vong do ngạt thở cơ học." Đội trưởng Tiêu uể oải tổng kết. Mạnh mỗi mà chúng tôi tìm thấy có vẻ sắp sửa được đem ra làm chứng cứ xác thực. "Hung thủ không am hiểu về cấu tạo cơ thể người, xẻ xác nạn nhân một cách thô bạo, hơn nữa không có hành vi giao cấu trước khi nạn nhân tử vong."

"Còn gì nữa không?" Giám đốc Công an huyện Sâm Nguyên Tiễn Lập Nghiệp hỏi.

Đội trưởng Tiêu lắc đầu: "Bây giờ cần phải xem phía Vương Siêu như thế nào đã."

Tôi đăng hăng lấy giọng, tiếp lời: "Còn về vật chất trong dạ dày nạn nhân, tôi muốn đặc biệt nhấn mạnh một điểm."

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

"Trước khi chết, nạn nhân đã uống một chút rượu trắng," tôi nói, "và ăn rau xanh, ớt, cà chua xào trứng, rong biển, không có tinh bột."

"Vậy thì có thể nói lên điều gì?" Giám đốc Tiễn hỏi.

"Trước hết, cho thấy nạn nhân bị sát hại trong lúc đang ăn cơm." Tôi nói. "Thói quen của người Sâm Nguyên là ăn cơm, đã ăn là phải có cơm, nếu không sẽ không thấy no. Vật chất trong dạ dày nạn nhân vẫn còn nguyên hình thù, cho thấy mới ăn chưa lâu, còn chưa kịp tiêu hóa. Hơn nữa dạ dày không

đầy, chứng tỏ nạn nhân ăn chưa no."

Mọi người gật đầu bày tỏ sự đồng tình.

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, có lẽ là nạn nhân và hung thủ ăn cơm ở trong nhà. Thức ăn trong dạ dày của nạn nhân rất đơn giản, cho thấy món ăn không nhiều, có lẽ chỉ đủ hai người ăn, không thấy có thịt cá gì cả, hẳn không phải ăn ở nhà hàng."

Đội trưởng Tiêu gật đầu nói: "Đúng vậy, trước đó chúng tôi cũng đã phân tích rồi, có lẽ hung thủ gây án trong nhà, sau khi giết chết nạn nhân đã xẻ xác bằng hai con dao có sẵn."

Tôi nhìn sang đội trưởng Tiêu, nói: "Cuối cùng, điều này nói rõ hung thủ và nạn nhân quen biết nhau, hơn nữa điều kiện kinh tế không khá giả cho lắm. Trừ phi nạn nhân là người ăn chay, chỉ uống rượu và ăn rau củ quả, còn không thì chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người khá thân thiết, không phải khách sáo hay giữ kẽ gì."

"Bỏ nhà ra đi, thì khả năng kinh tế có được bao nhiêu?" Điều tra viên chính nói. "Theo ba điểm suy luận của anh, cơ bản đã khẳng định Vương Siêu là hung thủ?"

"Cũng có nghĩa là, trong lúc Vương Siêu và Triệu Hồng ăn cơm ở nhà, do xảy ra một vài mâu thuẫn nhỏ nên Vương Siêu đã bóp cổ Triệu Hồng tới chết, sau đó xẻ xác, vứt xác?" Giám đốc Tiền hỏi.

Tôi nhún vai, nói: "Tất nhiên, tất cả đều phải dựa trên một tiền đề, đó là nạn nhân đúng là Triệu Hồng."

"Mẹ mà còn nhận nhầm con gái được à?" Điều tra viên chính hỏi.

"Chưa biết được." Tôi gọi một gáo nước lạnh lên đầu mọi người. "Trong

lúc tâm trạng kích động thế này, thì thể lại không có đầu và tứ chi, khả năng nhận nhầm là rất cao."

Reng reng...

Vừa dứt lời, điện thoại di động của đội trưởng Tiêu chột đồ chuông rầm rĩ.

"A lô." Đội trưởng Tiêu nhận điện thoại, sắc mặt lập tức sầm xuống.

Mọi người nhìn thấy phản ứng của đội trưởng Tiêu, đều âm thầm phán đoán về diễn biến vụ việc.

"Nạn nhân không phải là Triệu Hồng." Đội trưởng Tiêu ngắt điện thoại, thất vọng nói. "Kết quả giám định ADN đã loại trừ rồi. Hơn nữa, sau khi đối chiếu với kho dữ liệu ADN của người mất tích, cũng không phát hiện ra manh mối nào."

Mọi người đều ủ rũ cúi đầu thất vọng.

Đại Bảo xắn tay áo, buông ra một câu hết sức vô duyên: "Xem ra vụ án này vẫn còn nhiều uẩn khúc."

Giám đốc Tiền thở dài đánh thượt, nói: "Chậc! Rút ngay tổ tìm kiếm Vương Siêu về đã, không phải lãng phí công sức nữa."

"Mọi người đừng vội nản," tôi gắng ra vẻ lạc quan, "điều kiện của vụ án này vẫn rất tốt. Tuy chưa đối chiếu ra ADN nhưng những suy đoán của chúng tôi vẫn chính xác, chỉ cần tìm ra lai lịch thì thể thì đối tượng có mối quan hệ gần gũi nhất với nạn nhân có lẽ chính là hung thủ. Tôi muốn bổ sung thêm một điều, hung thủ có nhiều khả năng là nam giới. Bởi vì để đưa một khúc thân mình nặng đến 25, 30 cân cộng thêm một tấm chăn bông tới hiện trường thì cần phải có sức khỏe. Hơn nữa, phụ nữ đeo cái túi xác rắn thế này rất dễ

bị người khác chú ý. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng thuê đàn ông làm giúp."

"Tôi xin được nói vài lời." Lâm Đào này giờ vẫn ngồi im lặng chột lên tiếng. "Nhân viên pháp chứng chúng tôi còn có thêm một số phát hiện."

"Thằng ranh này, có phát hiện sao không nói sớm?" Tôi nói.

"Lúc này thấy mọi người tràn đầy tự tin, tớ cứ nghĩ rằng vụ án thế là phá được rồi." Lâm Đào chậm rãi nói. "Qua kiểm tra vật đựng mảnh xác, thấy cái túi xác hẳn không có nhãn mác nên không biết được nơi sản xuất và nơi phân phối. Bông cũng là loại bình thường, qua xét nghiệm vật chứng vi lượng, ngoài vết máu ra thì trên bông không có bất cứ vật chứng có giá trị nào khác. Chăn bông cũng là loại được sản xuất tại vùng này, đoán rằng không có sự khác biệt nào đáng kể so với loại chăn bông được sản xuất trong phạm vi vài trăm cây số quanh đây. Tôi cảm thấy hung thủ quần chăn bông quanh mảnh xác chỉ là để thấm máu, vì sợ máu chảy ra ngoài túi, bị người khác phát hiện ra. Lỡ có ai va phải cái túi, họ cũng sẽ nghĩ rằng bên trong đựng chăn chứ không phải là xác người."

"Nói vào trọng điểm đi." Đại Bảo sốt ruột nói.

"Chúng tôi phát hiện ra hai điều." Lâm Đào nói. "Đầu tiên, ngoài tấm chăn bông quần xác, còn có một chiếc áo."

"Ồ!" Điều này có vẻ như nằm ngoài dự đoán của đội trưởng Tiêu. "Trước đó chúng tôi không nhìn thấy."

"Nó được quần bên trong chăn bông." Lâm Đào nói tiếp. "Có lẽ khi quần chăn bông, hung thủ đã chẳng may quần cả áo vào, bản thân hung thủ cũng không biết. Chiếc áo được quần lẫn trong chăn bông đáng lẽ không bị dính máu mới phải, nhưng trên áo lại có vết máu, chứng tỏ đây không phải là áo

của nạn nhân thì cũng là áo của hung thủ. Đây là một chiếc áo thun dài tay của nữ, không phù hợp với thời tiết hiện giờ, tôi đoán nhiều khả năng là nạn nhân mặc lót ở bên trong. Chứ nếu là áo hung thủ mặc ở bên trong, sẽ không thể dính máu được."

"Chiếc áo nhãn hiệu gì? Có đặc trưng nào không?" Tôi hỏi.

"Kể cũng lạ," Lâm Đào nói, "chiếc áo không có nhãn hiệu, trước ngực có vài ký tự như là chữ cái nhưng đã bị nhuộm máu hoàn toàn, không thể nhìn rõ được. Chúng tôi đã dùng phương pháp đặc biệt để làm cho chữ nổi lên, và đã đọc được ra đó là chữ Aloba."

"Aloba?" Tôi nói. "Chưa nghe thấy bao giờ."

"Chúng tôi cũng đã tra trên mạng." Lâm Đào nói, "và xác nhận không có nhãn hiệu quần áo nào như vậy hoặc na ná như vậy."

"Được rồi!" Giám đốc Tiền nói. "Chuyện này tạm thời để đấy đã, chúng tôi sẽ cử người tiếp tục điều tra. Còn phát hiện gì nữa?"

"Còn có một phát hiện nữa." Lâm Đào nói. "Ở gần miệng túi, chúng tôi đã tìm ra ba dấu vân tay dính bụi."

"Có vân tay?" Giám đốc Tiền mắt sáng rực.

"Đúng vậy!" Lâm Đào nói, "Là ba dấu vân tay dính bụi của ngón cái bàn tay phải, của cùng một người, rất rõ nét, có giá trị đối chiếu, và cũng đã loại trừ khả năng là vân tay của người báo cảnh sát. Nhưng chúng tôi cũng chưa thể khẳng định đây có phải là vân tay của hung thủ hay không."

"Tại hiện trường, cái túi được đặt ở một góc của bến xe bus." Điều tra viên chính nói. "Nó không chắn mất đường đi, bởi vậy nếu không phải có người tò mò động chạm vào cái túi nhiều lần thì quả thực chỉ có thể là vân

tay của hung thủ."

"Kiểu gì thì trước hết vẫn phải bắt đầu điều tra từ dấu vân tay." Giám đốc Tiền nói. "Ngoài điều tra vân tay, những nhóm khác vẫn tiến hành tìm kiếm lai lịch thi thể và điều tra về nhãn hiệu cái áo. Cuối cùng, vẫn phải cắt cử một tổ tìm kiếm xung quanh hiện trường, xem liệu có thấy tứ chi và đầu của thi thể hay không, như vậy sẽ có thêm được chút ít manh mối."

"Vậy chúng tôi sẽ chờ tin của các anh." Tôi ngáp một cái. "Gần đây chúng tôi có quá nhiều vụ án khiếu nại, đi công tác triền miên, viết báo cáo liên tục, mệt mỏi quá."

Đội trưởng Tiêu thông cảm nói: "Vậy các anh về nghỉ đi, có thức cả đêm cũng vô ích."

"Tớ tới kho dữ liệu xem vân tay." Lâm Đào nói. "Hệ thống đối chiếu vân tay tự động, thế nhưng đối chiếu thủ công vẫn chính xác hơn, nên tớ phải tới đó xem sao."

"Được." Tôi nói. "Nhưng đừng quá sức đấy nhé, dù sao thì Sâm Nguyên cũng có chuyên gia pháp chứng chuyên nghiệp, cứ từ từ mà làm, sức khỏe là của mình."

Tôi cảm thấy giọng điệu của mình chẳng khác gì như sư phụ.

Lâm Đào khẽ gật đầu, dẫn theo vài nhân viên pháp chứng vội vã đi ngay. Tôi và Đại Bảo lái xe đi tìm một khách sạn gần trụ sở Công an huyện nghỉ ngơi.

Do quá mệt mỏi, tôi lại mất ngủ lần nữa.

Án Vân Thái vẫn cứ lớn vồn bám lấy tôi như bóng theo hình, khiến tôi không thể nào quên được. Thật khó hiểu, đã biết được mẫu ADN của hung

thủ, vậy mà tại sao mãi vẫn chưa thể phá án? Chắc hẳn hung thủ bình thường trông rất nghiêm túc tử tế, nếu không thì đã nằm trong danh sách nghi vấn của cảnh sát hình sự rồi. Vậy thì gã yêu râu xanh đã sát hại những năm mạng người kia rốt cuộc là một kẻ như thế nào?

Cùng với tiếng ngáy đều đều của Đại Bảo, đầu óc tôi cũng lơ mơ dần.

*

Sáng hôm sau, tiếng gọi cửa gấp gáp của Lâm Đào đã lôi hai chúng tôi ra khỏi cơn mộng đẹp.

Lâm Đào suốt đêm không ngủ, vậy mà rửa mặt đánh răng xong trông vẫn tràn đầy tinh thần.

"Có tin vui nào không?" Tôi sốt ruột hỏi.

"Nhiều là đằng khác." Lâm Đào cười nói. "Nhưng còn phải kết hợp với kết quả điều tra tối qua mới có thể xác nhận tin tức này có phải là tin vui mà mọi người đang trông đợi không."

"Còn úp mở gì nữa," tôi giục, "nói mau lên!"

"1 giờ đêm qua, trong lúc đối chiếu với kho dữ liệu vân tay, chúng tôi đã tìm ra được đối tượng có dấu vân tay hoàn toàn trùng khớp với vân tay tại hiện trường." Lâm Đào nói. "Đối tượng này tên là Lương Vĩ, 31 tuổi, người tỉnh Thái Dương, làm thuê ở thành phố Thái Hoa thuộc tỉnh lân cận. Hai năm trước, hắn bị bắt do trộm cắp xe đạp điện, bị kết án sáu tháng tù giam nên trong kho dữ liệu mới có vân tay của hắn."

"Từng có tiền án tiền sự?" Tôi hỏi. "Có vẻ như trùng khớp với sự tàn nhẫn của hung thủ, rất khả nghi."

"Hiện tại, điều tra viên đang điều tra xem một tuần gần đây hắn đã làm gì." Lâm Đào nói. "Nếu loại trừ được khả năng hắn vô tình sờ vào cái túi xác rắn, không phải hắn gây án thì còn ai vào đây được nữa?"

"Mau tới tổ chuyên án." Tôi phấn khởi thay quần áo.

Còn chưa bước chân vào cửa phòng làm việc của tổ chuyên án, tôi đã cảm nhận được bầu không khí phấn khởi, tôi biết chắc chắn đã có tin vui."

"Tối qua chúng tôi đã liên hệ được với Công an huyện Thái Hoa tỉnh bạn, yêu cầu họ giúp đỡ." Đội trưởng Tiêu nói. "Họ rất hợp tác, nhờ sự trợ giúp của họ, chúng tôi đã điều tra được Lương Vĩ đã bỏ việc từ một tháng trước, vẫn đang sống ở huyện Thái Dương thuộc thành phố Thái Hoa. Huyện Thái Dương cũng là quê của hắn. Về hành tung của hắn trong một tuần qua, chúng tôi chưa kịp nắm rõ, nhưng biết được hiện tại hắn vẫn đang ở huyện Thái Dương."

Giám đốc Tiền nói: "Dù thế nào đi nữa, người tỉnh khác để lại dấu vân tay ở Sâm Nguyên chúng ta, ngay trên vật chứng tại hiện trường, bản thân chuyện này đã là một nghi vấn lớn. Bắt giữ hắn, có lẽ mọi việc sẽ sáng tỏ."

"Cơ quan công an địa phương đã theo dõi hắn rồi." Điều tra viên chính nói. "Có lẽ sẽ hành động vào lúc thích hợp, chúng ta sẽ tới đó thẩm vấn trực tiếp."

"Chúng tôi muốn đi cùng." Tôi nhìn Đại Bảo và Lâm Đào, xin ý kiến của tổ chuyên án.

"Cũng được!" Đội trưởng Tiêu nói. "Tôi cũng đi, biết đâu hiện trường giết người xẻ xác lại chính là ở Thái Dương cũng nên."

*

Tới Thái Dương, tôi gặp lại bạn học cũ thời đại học tên là Hộ Lâm Phong.

Sau cái ôm thăm thiết, Hộ Lâm Phong nói: "Lớp mình có mỗi cậu là thành đạt nhất, làm trưởng phòng trong sở Công an tỉnh, cậu xem bọn tớ này, vẫn chỉ là bác sĩ pháp y quèn tại công an huyện."

"Pháp y ở đâu mà chẳng thế?" Tôi cười nói. "Sau khi bắt được đối tượng, điều tra viên đánh giá thế nào?"

"Cho rằng hắn là kẻ gây án." Hộ Lâm Phong nói. "Khi bị bắt, hắn không nói được tiếng nào, run lên lập cập, không phải hắn thì còn ai nữa? Chứ nếu là tớ thì có mà kêu oan âm ỉ cả đêm."

Tôi bước tới bên ngoài cửa phòng thẩm vấn, nhìn qua ô cửa sổ, thấy Lương Vĩ đang ngồi trên ghế thẩm vấn, cắn chặt môi dưới, người run bần bật, chốc chốc lại đưa đôi tay bị tra trong còng sổ tám bưng cốc nước lên uống. Do hai tay run rẩy nên nước trong cốc bắn tung tóe ra ngoài."

"Tớ lại cảm thấy có lẽ chúng ta bắt nhầm người rồi." Tôi nói.

"Không phải chứ?" Hộ Lâm Phong kêu lên. "Nếu không phải hắn gây án, sao lại run như dẽ thế?"

"Tại cậu không biết tình tiết vụ án trước đó." Tôi nói. "Hung thủ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, giết người cực nhanh, xẻ xác thô bạo không chút ghê tay. Một kẻ có thể cầm dao băm chặt xương thịt của nạn nhân, vậy thì tâm lý của hắn không thể yếu đến thế được."

"Nhưng bảo là có vân tay của hắn cơ mà?" Cậu bạn nghiêng đầu hỏi.

Tôi không trả lời mà lặng lẽ bước vào phòng thẩm vấn, tới bên cạnh Lương Vĩ, nhẹ nhàng hỏi: "Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ muốn hỏi anh gần đây có gây ra chuyện xấu nào không thôi."

Lương Vĩ ngẩng đầu nhìn tôi, thấy tôi mỉm cười thân thiện thì đã đỡ run phần nào. Anh ta mấp máy môi, nhưng vẫn chưa thốt nổi nên lời.

Tôi nói tiếp: "Tôi tin anh không giết người, bởi vậy anh hãy nói thật."

Lương Vĩ đột nhiên khóc rống lên: "Đúng là tôi không giết người, tôi không giết người."

"Vậy sao lúc bị bắt anh không kêu oan?"

"Chắc chắn họ sẽ không tin, họ sẽ không tin tôi đâu."

"Tôi tin anh!" Tôi chậm rãi nói. "Tôi nói cho anh biết, tôi tới đây là để minh oan giúp anh."

Lương Vĩ nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy cầu khẩn, sau đó uống vài ngụm nước, hít thở sâu vài cái rồi nói: "Ba hôm trước, tôi đi qua một quán mì ở cạnh ga tàu. Tôi thường xuyên tới đó ăn mì. Tôi nhìn thấy một gã hói to khỏe, ăn mặc giống nông dân ra tỉnh làm thuê đang ngồi trên một cái ghế trước cửa quán mì, sau lưng để một cái túi xác rắn. Tôi lén lại gần nhắc thử, thấy rất nặng, nghĩ rằng có thể hẩn giấu thứ gì đó bên trong. Tôi định tắt mắt nên len lén mở khóa nhìn vào trong, nào ngờ lại thấy một tấm chăn bông dính máu. Tôi sợ hết hồn hết vía, vội vã bỏ chạy về nhà, nằm suốt một ngày trời."

"Thế sao lúc đó anh không đi báo cảnh sát?"

"Tôi sợ cảnh sát lắm." Lương Vĩ nói. "Tôi từng ngồi tù, ra tù cũng thường ăn cắp vặt, tôi sợ nếu đi báo cảnh sát, khéo lại bị đổ là nghi phạm giết người cũng nên. Các anh hãy tin tôi đi, đúng là tôi không giết người đâu tôi không hề giết người!"

Tôi lặng lẽ quay đi, rời khỏi phòng thẩm vấn, nói với điều tra viên chính: "Thả người, không phải anh ta đâu."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Mảnh Xác Bên Đường (4)

"Không được!" Điều tra viên nói. "Dù thế nào thì vân tay cũng là của hắc, hắc vẫn là nghi phạm quan trọng."

"Tôi đã bảo không phải là không phải!" Tôi sốt ruột nói. "Nhát gan như thế mà có thể giết người xẻ xác được sao? Hắc cũng không thể diễn được như vậy đâu."

Từng đọc một số sách của thầy Khương Chấn Vũ nên tôi cũng hiểu chút ít về cách quan sát các phản ứng nhỏ của đối tượng.

"Không thả cũng không sao." Đội trưởng Tiêu tiến lại giảng hòa. "Đối tượng này đã gây ra không ít vụ án trộm cắp, cũng nhân tiện giải quyết một số vụ án nhỏ."

"Chúng ta tới quán mì xem thử," tôi nói, "biết đâu hung thủ sống ở gần đó thì sao?"

"Tôi dẫn mọi người đi." Hộ Lâm Phong nói.

Tới nơi rồi mới thấy thất vọng, quán mì rất gần ga tàu, có lẽ hung thủ trên đường tới nhà ga đã tiện đường ghé vào quán ăn.

"Có thể điều tra tàu hỏa từ Thái Dương tới Sâm Nguyên không?" Đội trưởng Tiêu hỏi điều tra viên địa phương. "Chỉ ít hiện tại chúng ta đã xác định được hiện trường giết người xẻ xác có lẽ là ở Thái Dương, thời gian di chuyển xác cũng đã biết rồi, là ba ngày trước."

Điều tra viên lắc đầu, nói: "Không dễ điều tra. Lượng khách đi lại vào dịp Tết là đông nhất trong năm, Thái Dương chúng tôi và Sâm Nguyên các anh đều là đầu mối giao thông quan trọng, lưu lượng người rất đông, số lượng chuyển tàu qua lại giữa hai nơi cũng nhiều, thực sự không biết phải bắt tay từ đâu."

"Sao Thái Dương chỗ anh lạnh thế nhỉ?" Một manh mối giá trị đột nhiên bị cắt đứt giữa chừng, tôi thất vọng ghê gớm, cứ nghĩ tới việc phải ở lại ăn Tết mà lạnh buốt trong lòng.

"Đừng quá nôn nóng về vụ án, xem thử có khai thác thêm được chút manh mối nào từ chỗ Lương Vĩ không?" Hộ Lâm Phong nói. "Chúng ta đi tắm nước nóng đi, lạnh tê tái cả ngày rồi, thư giãn chút cho sáng khoái."

Tôi đồng ý, cả đám leo lên xe khám nghiệm hiện trường do Hộ Lâm Phong lái.

Trên đường đi, trong lúc vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi chợt trông thấy một tấm biển hiệu.

"Dừng xe, dừng xe!" Tôi vội vã kêu lên.

"Sao thế?" Hộ Lâm Phong đỗ xe lại bên đường, mặt mày ngơ ngác.

"Quán này, quán này!" Tôi chỉ vào tấm biển hiệu nói.

Hộ Lâm Phong nhìn theo hướng tôi chỉ, bối rối kêu lên: "Quán này không được đâu, là quán massage chân đấy."

"Phải phải phải, chính là quán massage chân, chính là nó đấy." Do kích động nên câu từ của tôi có phần lộn xộn.

"Quán này không đàng hoàng đâu." Hộ Lâm Phong giải thích. "Có nhiều

thứ mờ ám, lộn xộn lắm."

"Ý của anh ấy không phải là vào quán ấy massage chân đâu." Đội trưởng Tiêu cười nói. "Anh ấy đã vô tình phát hiện ra manh mối vụ án."

Nghe đội trưởng Tiêu nói vậy, Đại Bảo, Lâm Đào và điều tra viên đều theo nhau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đó là một cửa hiệu massage chân, trên tấm biển là một hàng chữ cái tiếng Anh: "Aloba".

*

"Phải!" Chủ cửa hiệu là một người phụ nữ mập mạp, cất giọng ẻo lả đáp. "Cái áo này là đồng phục của cửa hiệu chúng tôi."

Tôi chỉ về phía một nhân viên trong cửa hiệu, hỏi bà chủ: "Thường ngày nhân viên của chị đều mặc áo đồng phục kiểu này à? Gần đây chỗ chị có ai mất tích không?"

"Đồng phục thì đương nhiên ngày nào cũng phải mặc rồi." Bà chủ nói, "mất tích hay không làm sao tôi biết được, chỗ chúng tôi là công việc chân tay, không làm nổi thì bỏ, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm."

"Chị nói dối!" Lâm Đào nói. "Nếu đúng theo cách đào thải mà chị nói, chẳng phải chị lỗ vốn à? Áo đồng phục cũng là tiền cả, nhân viên thích nghỉ là nghỉ, còn mặc luôn cả áo đồng phục đi luôn thì chị cũng thiệt hại kinh tế chứ?"

"Cậu em, trông cậu đẹp trai thế kia mà sao ăn nói khó nghe thế?" Bà chủ nói. "Tính tôi hào phóng, chẳng so đo gì một cái áo cả."

Hộ Lâm Phong kéo tôi ra ngoài cửa, nói: "Bố của bà chị này là huyện phó

thường vụ của huyện, có chống lưng đấy. Cửa hiệu này trên danh nghĩa là quán massage chân, thực ra là ổ mại dâm trá hình. Nhưng do họ kiếm tiền nhờ gái bán hoa chứ không phải nhờ nhân viên massage chân nên nhân viên massage bỏ việc liên tục, vừa mệt vừa không kiếm ra tiền, lại còn nơm nớp lo bị biến thành gái bán hoa nên rất nhiều người mới làm được vài ngày đã không chịu nổi nhục mà tự bỏ việc."

Lâm Đào nghiêng rằng: "Như anh nói thì đúng là cưỡng bức người ta bán dâm rồi còn gì? Ngang ngược như thế, lẽ nào cơ quan công an cứ để mặc?"

"Cũng không phải là cưỡng bức," Hộ Lâm Phong nói, "muốn làm thì làm, không muốn làm thì cũng có thể làm nhân viên massage chân. Thế nhưng làm nhân viên massage chân ở nơi như thế này cũng tủi nhục lắm. Nếu chịu không nổi thì cứ bỏ đi thôi."

"Cậu còn nói đỡ cho họ nữa à?" Tôi cốc vào đầu Hộ Lâm Phong một cái. "Vi phạm pháp luật rõ ràng rành rành như vậy mà các cậu cũng mặc kệ?"

Hộ Lâm Phong nhún vai bất lực: "Tớ chỉ là một pháp y quèn thôi."

Tôi sức nhớ ra một chuyện, bèn quay trở vào trong quán, nói với bà chủ: "Thưa chị, thực ra thì chúng tôi cũng là vì một mạng người, xin chị tạo điều kiện giúp đỡ cho. Tôi chỉ muốn biết, trong số các nhân viên ở đây có ai bị sỏi mật phải nhập viện vào hai tháng trước không?"

Nhìn vẻ mặt chân thành của tôi, bà chủ cũng bớt chút ngang ngược: "Anh muốn nói Thu Hương ấy à? Sau khi làm phẫu thuật xong thì không thấy quay lại làm việc nữa. Con bé đó rất xinh nhưng rất khó dạy, không chịu chiều khách, khách cứ đụng vào người là giãy nảy lên."

"Thu Hương?" Tôi phấn khởi reo lên.

"Đó là nghệ danh ở chỗ chúng tôi, còn tên thật thì khó đọc lắm, nhưng

chúng tôi có giữ bản sao chứng minh thư của con bé." Bà chủ nói. "Con bé nhà quê không biết từ đâu đến, được tôi trau chuốt cho đẹp lên bao nhiêu nhưng chẳng ai động vào nó được."

"Thế sau đó chị có nghe tin gì về cô ấy không?" Tôi hăm hờ hỏi tiếp.

"Nghe bạn thân của nó kể, nó cặp kè với một gã hói," bà chủ nói, "làm nghề bán thuốc, chắc là quen biết hồi làm phẫu thuật."

Vừa nghe thấy chữ "hói", tôi như bắt được vàng, biết rằng ngày phá án không còn xa nữa.

"Hói?" Đại Bảo cũng đã bắt được từ khóa này. "Lương Vĩ cũng nhắc tới một gã hói đấy."

"Bạn thân của cô ấy đang ở đâu?" Tôi vội hỏi.

"Đang bận làm việc!" Chị ta vênh mặt lên. "Đợi một tiếng nữa đi!"

Tôi không thể chịu nổi cái thái độ khinh khỉnh ngạo mạn của chị ta nữa, giờ đã có manh mối, đương nhiên tôi chẳng cần phải nín nhịn làm gì. Tôi đập đánh chát tấm thẻ cảnh sát xuống mặt quầy, quát lên: "Tôi là người của sở Công an tỉnh, đừng tưởng chị có ông quan huyện chống lưng là muốn làm gì thì làm, chị có tin là tôi dẹp cái quán của chị không, nhân thể dẹp luôn cái ghế quan huyện của ông già nhà chị nữa?"

"Thế... để tôi đi gọi." Thấy tôi trở mặt, chị ta có phần luống cuống, vội vã chạy lên gác, dẫn xuống một cô gái trẻ đang quần mình trong khăn tắm, sau lưng còn vọng lại tiếng đàn ông chửi rủa.

"Anh hói ấy tên là Đức," cô gái vừa nhìn thấy một đám cảnh sát hăm hăm đứng đó thì run lên lập cập, "bán loại thuốc viên lợi mật gì đó."

Tôi biết thuốc viên lợi mật mà cô ta nói chính là thứ thuốc tiêu viêm lợi mật mà bệnh nhân uống sau khi làm phẫu thuật túi mật. Có lẽ gã hói kinh doanh loại thuốc này.

Tôi nhìn sang điều tra viên địa phương. Điều tra viên hiểu ý, nói: "Sẽ tìm ra trong vòng một tiếng."

*

Điều tra viên không nói khoác, một gã tên là Đức bán thuốc lợi mật ở trong một huyện nhỏ chỉ hai mấy vạn dân thì đâu có nhiều? Sau một tiếng đồng hồ, chúng tôi đã lặng lẽ tới chân cầu thang tòa nhà nơi tay Đức sống.

Đây là một khu căn hộ mini, mỗi căn chỉ từ ba mươi tới bốn mươi mét vuông.

Qua điều tra được biết, tên Đức không có nhà.

Sau khi xin được lệnh khám nhà bí mật, chúng tôi mở cửa nhà tay Đức.

Vừa bước chân vào, mùi thuốc Đông y xen lẫn mùi thuốc tẩy javel bốc lên nồng nặc.

"Sao khó ngửi thế nhỉ?" Lâm Đào nói.

Tôi không trả lời, bước vào nhà quan sát một lượt.

Căn hộ rộng khoảng bốn mươi mét vuông, ngoài nhà vệ sinh và bếp còn có một phòng khách và một phòng ngủ. Phòng khách giống như một xưởng gia công, ở chính giữa để một chiếc máy trộn tự động bằng sắt, cửa vào to cỡ cái chậu rửa mặt. Bên cạnh máy trộn đặt máy dán nắp tự động, còn có một cái giá dài, trên giá bày rất nhiều thứ trông giống như vị thuốc.

"Xem ra ngoài bán thuốc, tay Đức này còn làm cả thuốc giả nữa." Tôi nói.

Đại Bảo cầm mấy thứ trên giá ghé mũi người, nói: "Ngoài thuốc Đông y rẻ tiền, còn có lá cây và vỏ cây. Đúng như em nói, hãn làm thuốc giả."

Tôi nói: "Cho tất cả những thứ bát nháo này vào máy trộn, nghiền vụn thành bột, sau đó đổ nước vào, vê thành viên rồi dùng cái máy dán nấp kia đóng gói, thế là thành thuốc viên lợi mật mang bán."

"Chúng ta tới đây không phải là để xem hãn sản xuất thuốc giả." Đội trưởng Tiêu nhắc nhở tôi.

Tôi kéo đội trưởng Tiêu tới trước cửa nhà vệ sinh, nói: "Giữa những khe gạch vẫn nhìn thấy vết máu, còn có cả vụn xương nữa."

"Hãn bán thuốc," đội trưởng Tiêu lại nói, "rất có thể đã học về nghề y, người học y sao lại không hiểu về kết cấu cơ thể người nhỉ? Không cắt khớp xương mà lại đi chặt xương?"

"Thứ nhất, hãn cố tình làm như mình không hiểu gì về y học, nhưng thủ đoạn này của hãn quá vụng về. Dù không hiểu về y học vẫn biết phải tìm khớp xương mà chặt chứ." Tôi quay trở lại phòng khách, đeo găng tay trắng thò vào trong miệng máy trộn sờ mấy cái rồi nói tiếp. "Thứ hai, kiểu gì thì hãn cũng muốn chặt nhỏ tứ chi, vì hãn muốn bỏ vào chiếc máy trộn này để nghiền nát."

Nói xong, tôi tháo găng tay đưa cho đội trưởng Tiêu xem, trên găng tay trắng dính đầy mỡ đen và máu đỏ.

"Như vậy thì dễ giải thích rồi." Đội trưởng Tiêu nói, "Sau khi bóp cổ nạn nhân đến chết, hung thủ đã lôi nạn nhân vào trong nhà vệ sinh xẻ xác, chặt tứ chi thành nhiều mảnh, cho vào trong máy trộn nghiền nát, sau đó tẩu tán theo đường thoát nước."

Tôi khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy. Nhưng phần thân thể của nạn nhân không thể chặt nhỏ được, hoặc hung thủ thấy cách làm này nhọc công quá nên quyết định mang mảnh xác đi vứt."

"Đúng là từ một điểm mà đột phá toàn bộ." Đội trưởng Tiêu nói. "Chúng ta hãy lấy một số vết máu tại hiện trường mang đi xét nghiệm ADN. Trước chứng cứ rành rành như vậy, hắn có chối cãi đằng trời."

Lời vừa dứt, bên ngoài bỗng có tiếng mở khóa lách cách, ngay sau đó, một gã hói xuất hiện trước cửa.

Gã hói thoát tiên sững sốt, sau đó quay ngoắt người định chạy, nhưng hai điều tra viên đã áp sát sau lưng từ bao giờ. Hai điều tra viên đã lặng lẽ bám theo hắn về tận nhà, hình thành thế "hai mặt giáp công", "ba ba trong hũ".

*

Trước chứng cứ đánh thép, gã hói không thể chối cãi, vòng vo vài câu rồi nhanh chóng cúi đầu nhận tội.

Gã hói theo đuổi Thu Hương, nhưng không phải vì yêu. Khi hắn giới thiệu thứ thuốc viên lợi mật tự sản xuất với Thu Hương, hắn đã nhận ra giá trị tiềm ẩn của cô. Thế là, hắn tấn công ráo riết, tung ra vô số chiêu thức tán tỉnh, nhanh chóng chiếm được trái tim của cô gái mới 23 tuổi chưa hiểu mấy chuyện đời.

Thu Hương đã từ bỏ công việc đầy tủi nhục, chuyển tới nhà gã hói sống. Gã hói dạy cô làm thuốc giả, đương nhiên, gã lừa cô rằng nguyên liệu hắn sử dụng đều là thuốc Đông y đắt đỏ nên thuốc lợi mật của hắn vô cùng hiệu nghiệm. Tiếp đó, đúng như kế hoạch đã định, gã hói tung Thu Hương ra chào bán sản phẩm cho mình, muốn lợi dụng vẻ ngoài xinh đẹp, trong sáng nhưng cũng đầy quyến rũ của cô gái để chinh phục các bác sĩ nhằm mở rộng nguồn

tiêu thụ thuốc giả, thực hiện giấc mộng làm giàu của hắn.

Thu Hương không biết được mưu kế của gã hói, nhưng do ngày càng thân quen với nhiều bác sĩ, nên cô đã nhận thấy có một số bác sĩ bắt đầu đánh tín hiệu với cô.

Dùng tình dối tiền, điều đó đâu có hiếm trong cái xã hội thực dụng này.

Nhưng Thu Hương là một cô gái kiên định và có phẩm giá, trước thái độ dò đưa của các bác sĩ, cô luôn tìm cách né tránh, cự tuyệt, khiến gã hói không vui. Buổi tối hôm đó, gã hói chuẩn bị cơm rượu, muốn thuyết phục Thu Hương đồng tình. Nghe người yêu xúi giục mình bán thân, Thu Hương và gã hói đã cãi vã rất kịch liệt.

Giống như suy đoán của chúng tôi, trong lúc giận dữ, gã hói đã bóp cổ Thu Hương đến chết. Do muốn nhanh chóng xử lý thi thể, gã hói đã chặt rời tứ chi của Thu Hương, cho vào trong máy trộn nghiền nát rồi đổ xuống bồn cầu xả nước. Còn đầu và cơ thể của Thu Hương, hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định mang vứt đi.

Gã hói bỏ đầu Thu Hương vào túi xách tay, ném qua cửa sổ tàu hỏa ra ngoài. Còn thân thể thì không thể ném được vì dễ bị lộ nên gã hói đã chọn đại một thành phố khác để vứt xác, đó chính là Sâm Nguyên.

Trong lúc các điều tra viên đi dọc theo đường ray để tìm cái túi xách tay đựng đầu của Thu Hương, chúng tôi quay trở về tỉnh.

Đương nhiên, chúng tôi đã có một cái Tết trọn vẹn bên gia đình. Nhưng nếu như tìm ra được hung thủ sát hại Lâm Tiểu Tiểu, chắc sẽ còn trọn vẹn hơn nữa.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Oan Hồn Nhà Cổ (1)

Tất cả những ai tìm hiểu về những tai họa của loài người đều tin rằng, phần lớn bất hạnh trên đời đều tới từ sự thiếu hiểu biết.

Helvétius

"Sư phụ!" Đại Bảo mừng rỡ reo lên. "Lâu lắm rồi không được cùng sư phụ chạy hiện trường đây."

Tuy mỗi lần tới hiện trường phá án, chúng tôi đều báo cáo lên sư phụ để đánh giá, sau đó từ những đánh giá này mà đúc rút ra một số kỹ xảo phá án, nhưng vẫn không thể trực quan sinh động bằng việc cùng sư phụ khám nghiệm hiện trường, tận mắt chứng kiến bản lĩnh lão luyện của sư phụ.

Do số lượng bác sĩ pháp y của sở Công an tỉnh có hạn nên tôi và sư phụ thường xuyên phải chia nhau ra làm việc, cơ hội cùng điều tra một hiện trường là cực hiếm. Tuy nhiên hôm nay, sư phụ đã ngồi ngay ngắn ở ghế lái phụ chờ chúng tôi.

"Hiện trường quá nhiều nạn nhân, tôi phải đi." Sư phụ nghiêm túc nói. "Mới đầu năm mới mà đã xảy ra vụ án thương tâm đến vậy, thật quá tàn nhẫn. Mọi người nghe rõ đây, chúng ta tuyệt đối không cho phép tội phạm nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, thần nhiên ăn rằm tháng Giêng được!"

Mồng 8 tháng Giêng, ngày đầu tiên đi làm trở lại sau kỳ nghỉ Tết, tôi, Đại Bảo và Lâm Đào đã nhận được chỉ thị từ trung tâm chỉ huy, 7 giờ sáng xuất phát, cấp tốc tới huyện Khánh Dương khám nghiệm hiện trường vụ án một

gia đình ba người bị sát hại.

"Theo như trung tâm chỉ huy thông báo, có ba nạn nhân thiệt mạng." Tôi nói. "Chắc là hai vợ chồng và một đứa con!"

Từ sau vụ án bé Thanh Hoa trong thời kỳ thực tập, tôi sợ nhất là vụ án trẻ nhỏ bị sát hại. Chúng còn chưa biết đến những điều tốt đẹp trên thế gian này đã bị tước đi quyền được sống, thật đáng căm phẫn.

Sư phụ lắc đầu, nói: "Cụ thể thế nào chưa rõ, hiện trường khép kín, bộ phận Pháp chứng của địa phương đang mở đường vào hiện trường. Cảnh sát khu vực sau khi nhận được tin báo, tiến vào trong nhà, phát hiện ra nạn nhân là một bà cụ và một phụ nữ trẻ. Theo phản ánh, trong nhà còn có một bé gái ba tuổi nhưng cảnh sát khu vực chưa tìm thấy, hiện tại coi như mất tích."

Giết người để bắt cóc trẻ con? Không đến mức ghê rợn như vậy chứ? Tôi kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

"Mong là đứa trẻ chạy đi đâu rồi," Đại Bảo cúi đầu nói, "có thể thoát khỏi tai nạn."

"Chỉ mong là vậy." Sư phụ thở dài.

*

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, kính xe cũng mờ hơi nước, điều hòa thổi hết cỡ cũng vô tác dụng. Cứ chốc chốc, tôi lại phải đưa tay lau đi những giọt hơi nước bám trên kính, nheo mắt lái xe chật vật trên con đường quốc lộ đã đóng băng. Cần đảm bảo an toàn cho mọi người nhưng vẫn phải mau chóng tới được hiện trường, tổ chuyên án đang đợi chúng tôi. Chặng đường quả là gian nan.

Khánh Dương là một huyện phát triển trong tỉnh, cũng là huyện gần tỉnh

ly nhất. Cùng với quá trình thành thị hóa nông thôn, huyện lỵ của Khánh Dương đã dần dần mở rộng đến gần tỉnh lỵ. Bởi vậy, hai bên đường lúc nào cũng là phố thị sầm uất, nên dù băng tuyết đầy trời, chỉ sau nửa tiếng đồng hồ chúng tôi đã tới huyện lỵ, sau đó đi thêm một tiếng nữa trên con đường làng nhỏ phủ đầy băng trơn tuột, tiến về phía ngôi làng hiện trường.

Tôi nhảy xuống xe, nhìn chiếc xe cảnh sát phủ kín bùn đất từ cửa sổ trở xuống, nói: "May quá đi xe việt dã chứ nếu lái con Santana thì bây giờ khéo bùn bịt kín cả cửa sổ xe mất rồi."

"Phía trước không đi tiếp được nữa đâu." Viên cảnh sát khu vực dẫn đường cũng đã nhảy xuống khỏi xe, nói. "Bên trong toàn là đường đất cả, đầy ổ gà, đâu đâu cũng đóng băng, sa xuống đấy chắc lên không nổi. Tốt nhất là đi bộ vào vậy."

Sư phụ mở cửa xe, vừa cúi xuống nhét gấu quần đồng phục vào trong tất vừa nói: "Chỗ hẻo lánh thế này, thời tiết lại khắc nghiệt, ai lại mò tới tận đây gây án cơ chứ?"

Sư phụ vẫn cứ là sư phụ, chưa vào hiện trường đã có thể khoanh vùng điều tra.

Trời quá lạnh, người tới xem cũng không nhiều.

Hiện trường là một ngôi nhà nằm trơ trọi một mình trong phạm vi vài trăm mét xung quanh đều là đồng ruộng và ao hồ. Ngôi nhà trông cổ kính nhưng không hề cũ kỹ. Giữa những khe gạch xanh mọc đầy rêu phong, trên tường phủ kín dây thường xuân đã héo úa, lấm tấm những vụn tuyết trắng vẫn chưa tan hết.

Sư phụ dẫn chúng tôi bước thấp bước cao đi một vòng quanh ngôi nhà cổ, chốc chốc lại đẩy thử vào cửa sổ.

"Cửa sổ đều khóa chặt, chẳng lẽ hung thủ xâm nhập từ cửa chính?" Đại Bảo băn khoăn.

"Mặt tường bên ngoài đều là dây thường xuân, nếu trèo tường vào nhà, chắc sẽ để lại dấu vết phải không?" Sư phụ quay sang hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào gật đầu: "Tường cao thế này, nếu trèo lên đương nhiên sẽ để lại gết giẫm đạp, vậy thì chắc chắn sẽ có dấu vết trèo vào."

"Điều tra viên chính đến rồi, chúng ta tới hỏi xem tình hình thế nào." Tôi nói với sư phụ.

Sư phụ khẽ gật đầu, chặt vật bước đi trên đoạn đường lép nhép bùn nhão trộn lẫn với băng, từ phía sau ngôi nhà vòng đến cổng chính của hiện trường. Ngoài cổng chính thấy có xác pháo đã được quét gom vào một chỗ, có thể đặt dụng cụ khám nghiệm tại đó. Tôi ngồi xuống, bốc lấy một nắm xác pháo quan sát, không khí năm mới còn phảng phất đâu đây, dường như vẫn nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ vọng lại trước cổng từ vài hôm trước.

"Hộ này có bốn người thuộc ba thế hệ sinh sống." Điều tra viên nói. "Bà Cổ Hương Lan năm nay ngoài 60 tuổi, đã ở góa nhiều năm, chỉ có một cô con gái tên là Chu Phượng, năm nay 29 tuổi. Tuy Cổ Hương Lan một mình nuôi con, nhưng do nhà họ Chu làm nghề kinh doanh nên rất khá giả. Bốn năm trước, bà Cổ đã kén một chàng rể cho Chu Phượng, tên là Tôn Hải Âu, một đứa trẻ mồ côi."

"Kén rể?" Tôi ngạc nhiên hỏi. "Thời đại này mà vẫn còn chuyện đấy à?"

Điều tra viên cười nói: "Còn chứ, con còn theo họ mẹ nữa cơ."

"Ồ!" Tôi nói. "Lạ thật đấy!"

Sư phụ xua tay, ý bảo tôi để điều tra viên tiếp tục trình bày vụ án. Tôi vội

im bật.

"Ba năm trước, vợ chồng Tôn Hải Âu và Chu Phượng sinh được một bé gái." Điều tra viên tiếp tục kể. "Đứa bé tên là Chu Lan Lợi. Đúng như tên gọi, cô bé rất xinh xắn, thông minh, lanh lợi, đáng yêu, ai nhìn cũng thích. Hơn 6 giờ sáng hôm nay, một người dân trong làng đến rủ Chu Phượng lên thị trấn mua đồ, nhưng gõ cửa mãi mà không thấy ai ra mở, bèn đi vòng ra cửa sổ gian nhà chái phía tây nằm gần cổng chính của khu nhà."

"Do Tôn Hải Âu bất mãn vì con mang họ mẹ nên đã sát hại mẹ vợ và vợ, sau đó dẫn con bỏ trốn?" Tôi nhin không nổi buột ra một câu.

Điều tra viên nói: "Điều tra hiện trường sơ bộ không phát hiện ra dấu vết lục lọi. Khóa cổng chính vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu vết cạy phá, các cửa sổ đều đóng chặt. Bức tường bên ngoài chúng tôi cũng đã kiểm tra một lượt rồi, không thấy có dấu vết leo trèo."

"Ý anh là," sư phụ xoa cằm, "thứ nhất, đây giống như một vụ án giết người vì thù hận. Thứ hai, hung thủ đã dàng hoàng tiến vào hiện trường?"

"Không chỉ có vậy!" Điều tra viên nói. "Bác sĩ pháp y của chúng tôi đã tiến hành khám nghiệm sơ qua thi thể của Cố Hương Lan, nhận định Cố Hương Lan đã bị sát hại trong lúc ngủ say."

"Việc này nói lên điều gì?" Lâm Đào hỏi.

"Cố Hương Lan sống ở gian nhà chái phía tây gần cổng chính nhất, nếu hung thủ gõ cửa vào nhà, có lẽ Cố Hương Lan sẽ là người đầu tiên dậy mở cửa." Điều tra viên nói. "Bởi vậy, chúng tôi ngờ rằng hung thủ đã dùng chìa khóa để mở cửa vào nhà."

"Có vẻ như chúng ta đã tìm ra được nghi phạm số một." Sắc mặt nặng nề của sư phụ giãn ra chút ít. "Quan hệ giữa Tôn Hải Âu và Chu Phượng ra sao?"

Tôn Hải Âu tối qua đã làm những gì?"

"Vô cùng khả nghi!" Điều tra viên nuốt nước bọt, nói. "Theo phản ánh của người làng, hai tháng trước, Tôn Hải Âu nảy sinh mâu thuẫn với gia đình vợ, sau đó bỏ ra ngoài làm thuê, từ đó đến nay chưa quay trở về lần nào."

"Thời gian gây án đã được loại trừ chưa?" Tôi hỏi.

Điều tra viên nở một nụ cười bí hiểm, lắc đầu, khẽ nói: "Chúng tôi đã điều tra theo số chứng minh thư của Tôn Hải Âu, hôm qua Tôn Hải Âu đã đi tàu cao tốc từ Thượng Hải về tỉnh lý."

"Thế người đâu?" Sư phụ hỏi.

"Hiện giờ vẫn chưa tìm thấy." Điều tra viên nói. "Đây là điểm khả nghi nhất, anh ta đã trở về, không phải về nhà thì còn đi đâu nữa? Ngoài ra, mẹ vợ và vợ chết, con gái lại mất tích, điểm này nói lên điều gì?"

"Tàu cao tốc tới tỉnh lý lúc mấy giờ?" Sư phụ hỏi tiếp.

"1 giờ sáng." Điều tra viên đáp.

"Từ ga tàu tới đây mất hơn một tiếng đồng hồ." Đại Bảo nói. "Vậy thì khoảng hơn 2 giờ sáng là anh ta có thể về tới nhà rồi."

"Đã điều tra ra tối qua nạn nhân làm những gì chưa?" Sư phụ bấm đốt ngón tay tính toán thời gian, hỏi.

"Tối qua có đám cưới con trai trưởng thôn." Điều tra viên nói. "Ba người trong nhà đều đi ăn cỗ cưới. Đại khái là ăn cỗ lúc 7 giờ tối, sau đó 'quậy phá' phòng tân hôn của cô dâu chú rể, tới hơn 9 giờ mới về."

"Nạn nhân có thù oán với ai không?" Sư phụ hỏi.

Điều tra viên lắc đầu.

"Làm việc hiệu quả thật đấy." Sư phụ gật đầu khen. "Chúng tôi còn chưa khám nghiệm tử thi mà các anh đã sắp phá án được rồi."

Điều tra viên ngượng ngịu gãi đầu gãi tai, nói: "Thì quan hệ nhân quả rõ rệt quá còn gì?"

"Dù thế nào đi nữa, chúng tôi vẫn phải vào xem hiện trường." Sư phụ nói. "Cố gắng tìm thêm ít chứng cứ để tình tiết vụ án thêm sáng tỏ."

*

Bước vào cổng chính mới nhận ra khu nhà này rộng hơn tưởng tượng nhiều. Gian nhà chính và hai gian nhà chái tạo thành hình chữ U, ở giữa là khoảng sân khá rộng. Quanh nhà chất đống một số đồ vật tạp nhạp, nhưng nhìn qua vẫn rất sạch sẽ gọn gàng.

"Bình thường, Chu Phượng và Chu Lan Lợi sống ở gian chính." Điều tra viên vừa nói vừa đưa tay chỉ. "Gian nhà chái phía đông dành cho khách ngủ lại, cạnh gian phía đông có một gian nhỏ nữa, là bếp. Cổ Hương Lan sống ở gian phía tây, cạnh gian phía tây là nhà vệ sinh."

"Bình thường nhà Cổ Hương Lan sống bằng nghề gì?" Tôi hỏi.

"Nhà họ có một vườn cây ăn quả." Điều tra viên đáp. "Hàng năm thu nhập rất khá, hơn nữa nghe nói tổ tiên nhà họ để lại khá nhiều vàng thỏi, nói chung là không phải lo lắng chuyện chi tiêu."

Chính giữa sân có lẽ là một tử thi. Nhưng để phòng ngừa môi trường xung quanh gây ô nhiễm và tránh ánh mắt tò mò của dân làng, nhân viên khám nghiệm hiện trường đã dùng vải nilon phủ lên. Xung quanh thi thể có vết máu phun và vết máu bôi quệt thành mảng, còn có một số vết giày và vết chân

trần dính máu, rõ ràng là dấu vết vật lộn.

Sư phụ tới bên thi thể, vén một góc tấm nilon lên.

Tôi nhìn xuống bên dưới tấm nilon, thấy nạn nhân nằm sấp dưới đất, mặt nghiêng sang một bên, là một phụ nữ trẻ, vóc dáng nhỏ nhắn, tóc bết máu lòa xòa, che kín khuôn mặt.

Cô mặc một chiếc áo ngủ bằng vải cotton màu trắng, cổ áo và ống tay áo đều ướt sũng những máu.

Lâm Đào lấy thước đo vết chân ra đo đạc dấu giày tại vị trí rõ nhất, nói: "Theo tính toán, có lẽ hung thủ đi giày cỡ 40."

"Cỡ 40?" Tôi nói. "Người lớn, có vẻ không cao?"

Lâm Đào gật đầu.

Sư phụ quay lại hỏi điều tra viên ở phía sau: "Theo như các anh biết thì Tôn Hải Âu vóc người thế nào?"

"Không cao." Điều tra viên giở sổ ghi chép, nói. "Nhìn chung là chưa tới 1,7 mét. Vai to ngực nở, thuộc mẫu người vạm vỡ khỏe mạnh."

"Nhìn từ dấu vết," Lâm Đào nói, "cỡ giày thì tương đồng nhưng dấu giày trông lại khá nông, không giống như của người nặng cân. Nhưng không thể xem đây là chứng cứ được. Chất liệu giày, tư thế đứng và chất đất đều sẽ gây ảnh hưởng."

"Tôi lại không chú ý tới điểm này." Sư phụ ngồi thụp xuống, ngẫm nghĩ một lát rồi nói. "Chúng ta hãy nhìn Chu Phượng mà xem, chỉ cao hơn 1,5 mét, cùng lắm cũng chỉ tầm 48, 49 cân. Tầm vóc như vậy có thể quần nhau với Tôn Hải Âu sức dài vai rộng lâu được đến thế không?"

Theo hướng chỉ của sư phụ, tôi nhìn vào dấu vết vận lộn và những vết máu dạng nhỏ giọt trên nền đất trong sân, nói: "Sư phụ nói cũng phải, phạm vi rộng thế này, lượng máu lại nhiều thế kia, có lẽ nạn nhân mất quá nhiều máu nên mới gục ngã."

"Nếu Tôn Hải Âu muốn giết Chu Phượng, anh thấy có phải vất vả đến thế không?" Sư phụ hỏi điều tra viên.

Đại Bảo ngồi xuống bên cạnh nạn nhân, đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: "Dù gì thì họ cũng là vợ chồng, biết đâu là không đành lòng ra tay?"

"Hắn đã giết một người rồi." Sư phụ nói. "Có câu giết người thì đỏ mắt, đã giết một người thì có giết thêm nữa cũng sẽ không ghê tay đâu. Nếu hắn đã giết Cố Hương Lan thì còn có gì mà đành lòng với không đành lòng nữa?"

"Sếp Trần," điều tra viên hỏi, "anh căn cứ vào đâu mà khẳng định hung thủ đã giết Cố Hương Lan trước?"

Sư phụ chỉ vào gian nhà chái phía tây.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường đang phun chất Luminol xuống mặt đất từ gian phòng phía tây tới bên xác Chu Phượng, từ vết chân dính máu từ từ hiện rõ.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Oan Hồn Nhà Cổ (2)

"Ngoài một số vết chân dính máu ở gần thi thể Chu Phượng, còn có một số vết chân máu ẩn." Lâm Đào đi theo hàng vết chân máu ẩn ở trong sân, nói. "Vết chân máu ẩn đi ra từ gian nhà chái phía tây, màu nhạt dần, tới bên thi thể Chu Phượng thì đi loanh quanh một lát, sau đó đi đi lại lại trong sân, chồng chéo lên nhau, cuối cùng thì mất hẳn."

"Vì đi lại nhiều nên vết máu đã dần dần mờ đi phải không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào khẽ gật đầu: "Đế giày của hung thủ không dính nhiều máu, sức ma sát trên mặt sân xi măng để lại rất lớn, đi khoảng hai vòng, về cơ bản đã không thể phát hiện ra dấu vết được nữa."

"Đã hiểu chưa?" Sư phụ quay trở lại với câu hỏi. "Vết chân dính máu đi ra từ gian nhà chái phía tây, sau đó không quay vào trong phòng nữa. Bởi vậy, có lẽ hung thủ đã giết Cổ Hương Lan trước, khiến máu dính vào giày, sau đó lại đi ra sân giết Chu Phượng."

Điều tra viên gật đầu.

Tôi lại hỏi: "Hung thủ đã giết Chu Phượng rồi còn quanh quẩn đi lại trong sân làm gì nữa?"

Sư phụ khẽ lắc đầu: "Nhìn từ góc độ tâm lý tội phạm, sau khi giết người sẽ có rất nhiều kiểu trạng thái tâm lý rất phức tạp, kiểu gì cũng có. Câu hỏi của cậu phải đợi đến khi tóm được hung thủ mới trả lời được."

"VẬY, ý của sếp Trần là chúng ta đã sai khi nghi ngờ Tôn Hải Âu?" Điều tra viên có vẻ lo lắng.

Sư phụ lắc đầu: "Không, căn cứ này nhiều nhất cũng chỉ là một điểm khả nghi, qua điều tra sơ bộ của các anh, Tôn Hải Âu vẫn là nghi phạm số một."

Sư phụ nói xong, lại nhìn vào dấu vết vật lộn trong sân, đứng thẳng dậy, vỗ vỗ cho bụi đất rơi khỏi găng tay, nói: "Đi, tới gian phòng phía tây xem sao."

Chủ gian phòng này hẳn là người chăm chỉ, chịu khó. Gian phòng rất ngăn nắp gọn gàng, quét dọn sạch bóng. Nhưng người chủ chăm chỉ này lại đang nằm trên giường, im lìm bất động, máu vẫn đang chảy xuôi theo cánh tay phải buông thõng, nhỏ tong tỏng xuống đất.

Trong phòng kê một chiếc tủ lắp ghép, rất sạch sẽ gọn gàng, không hề có dấu vết lục lọi. Đối diện với tủ là một giường đơn, đầu giường và một cạnh giường dựa sát tường, bên đầu giường kê một chiếc tủ nhỏ bằng gỗ gụ rất tinh xảo, có lẽ cũng là đồ cổ.

Cổ Hương Lan nằm trên giường, đầu, mặt và cổ máu thịt lẫn lộn. Tôi tiến lại gần quan sát, vừa nhìn đã giật nảy mình hãi hùng. Khuôn mặt của Cổ Hương Lan đã bị hung khí sắc bằm vằm, mắt mũi miệng nát như cải. Trên cổ còn có một vết thương rất lớn, mép vết thương có nhiều vạt da, có lẽ bị hung thủ chém liên tiếp nhiều nhát cho tới khi chết hẳn.

Trên tường bên đầu giường và trên kệ đầu giường bắn tung tóe những vết máu dạng phun, nhìn vào có thể dễ dàng phán đoán được rằng chiếc giường chính là hiện trường ban đầu nơi Cổ Hương Lan bị sát hại.

Sư phụ nhắc hai bàn tay của Cổ Hương Lan lên, nói với bác sĩ Vương của Công an huyện đang đứng bên cạnh: "Trên tay của nạn nhân không có dấu

vết kháng cự, thậm chí trên giường cũng không có vết máu bôi quệt do cơ thể xê dịch tạo nên, các anh phán đoán rất đúng, khi bị chém liên tiếp, nạn nhân không hề đề phòng."

"Đã đo nhiệt độ hậu môn chưa?" Đại Bảo hỏi.

Bác sĩ Vương gật đầu: "Đo rồi, nhưng thân nhiệt của hai thi thể có sự chênh lệch rất lớn."

Sư phụ nói: "Đúng vậy, thi thể của Chu Phượng ở ngoài trời, còn Cổ Hương Lan ở trong phòng. Gian phòng này giữ nhiệt tốt, nhiệt độ trong ngoài phòng chênh lệch rất lớn, đương nhiên sẽ gây ảnh hưởng rõ rệt tới tốc độ hạ nhiệt của thi thể, cũng gây khó khăn đáng kể cho việc phán đoán thời gian tử vong."

"Bởi vậy nên không thể phán đoán chuẩn xác được." Bác sĩ Vương nói. "Đại khái là trong khoảng thời gian từ 12 giờ đêm hôm qua tới 3 giờ sáng nay."

"Tôn Hải Âu có đủ điều kiện gây án." Đại Bảo nói.

Sư phụ không trả lời, ngồi xuống xem xét cánh cửa tủ đầu giường, vẫy tay về phía Lâm Đào nói: "Lại đây, xem trên cánh cửa tủ có vết gì thể này?"

Lâm Đào soi đèn chiếu vào cánh cửa tủ đầu giường quan sát một lát rồi kêu lên: "Sếp Trần nhìn đúng rồi ạ, đây có lẽ là vết găng tay dính máu."

"Vết găng tay dính máu?" Tôi nói, "Tôn Hải Âu về nhà mình giết người, tại sao lại phải đeo găng tay?"

"Mùa đông, đeo găng tay có gì lạ đâu?" Lâm Đào nói.

"Vậy tại sao giết người xong còn lục tủ?" Tôi hỏi.

"Dấu vết này diện tích nhỏ, màu sắc nhạt," Lâm Đào nói, "không loại trừ khả năng hung thủ vô tình quệt tay vào tủ đầu giường."

"Không!" Sư phụ lúc này đã mở cánh cửa tủ, nhìn vào trong xem xét.

"Sư phụ phát hiện ra gì thế?" Tôi vội vã nhoài người lại hỏi.

Sư phụ nói: "Cậu nhìn kỹ trong tủ xem, có vấn đề gì không?"

Tôi ngồi xuống bên cạnh tủ, nhìn vào trong. Trong tủ có một vài cuốn sổ, thuốc và ít đồ lặt vặt được sắp xếp gọn gàng, không có dấu vết lục lọi. Tôi nhìn thấy phía trên có một ngăn kéo liền cẩn thận kéo ra xem. Trong ngăn kéo có vài cuốn album, không có gì khác thường.

"Không có vấn đề gì cả!" Tôi nói. "Hoàn toàn không có dấu vết lục lọi, không phải là giết người cướp của."

Sư phụ lắc đầu, nói: "Cậu nhìn sai trọng điểm rồi!"

Nói xong, sư phụ cầm đèn chiếu chuyên dụng soi vào mặt trong cánh cửa tủ, đưa tay chỉ rồi nói: "Cậu không nhận ra đây là cái gì à?"

Tôi lấy kính lúp ra, nhìn theo hướng chỉ của sư phụ, kinh ngạc kêu toáng lên: "Là vết máu phun!"

"Giật cả mình!" Đại Bảo nói. "Ồ... vết máu phun thì có gì bất thường? Sao phải thảng thốt thế?"

Tôi và sư phụ cùng nhìn Đại Bảo.

Đại Bảo ngẫm nghĩ một chốc, đột nhiên bừng tỉnh: "Ồ... phải rồi, vết máu phun tại sao lại chạy được vào bên trong cánh tủ thế?"

Lâm Đào gật đầu, đây là một phát hiện quan trọng.

"Chỉ có một khả năng." Sư phụ giơ một ngón tay lên, nói. "Khi hung thủ sát hại Cổ Hương Lan, cánh cửa này đang mở."

"Rõ ràng là chẳng ai đi ngủ mà lại mở cửa tủ đầu giường cả." Tôi nói.
"Vậy thì rất có thể trong lúc mở cửa tủ, hung thủ đã khiến nạn nhân giật mình tỉnh giấc, vì thế mới vội vàng chém chết nạn nhân."

"Liệu có phải trong lúc hung thủ hành hung nạn nhân đã vô tình làm cánh cửa bật ra?" Lâm Đào hỏi.

Tôi thử kéo cánh cửa vài cái, nói: "Không thể, cánh cửa có bản lề, trừ phi kéo mở hoàn toàn, nếu không sẽ tự động đóng lại. Chắc cái tủ này cũ quá rồi, bản lề bị gỉ nên đóng mở lại càng khó, không kéo mạnh thì không thể mở ra được."

Lâm Đào cũng kéo thử vài cái, nói: "Phải, chắc chắn là hung thủ đã mở cửa tủ, sau đó giết người, rồi dùng gang tay dính máu đẩy đóng cánh cửa tủ lại."

"Ý em là, đây là một vụ trộm cắp diễn biến thành giết người cướp của?" Đại Bảo sững sốt hỏi.

"Liệu có phải là Tôn Hải Âu lén lút tìm kiếm thứ gì đó?" Sư phụ nói. "Sau khi khám nghiệm dấu vết, đã có thể loại trừ khả năng hung thủ lục lọi hiện trường sau đó sắp xếp lại như cũ không?"

Lâm Đào bèn thì thầm hỏi han nhân viên pháp chứng của Công an huyện Khánh Dương một lát rồi nói với sư phụ: "Có thể loại trừ khả năng hung thủ lục lọi hiện trường sau khi giết người. Tất cả các loại hòm, tủ đều đã xử lý cả rồi, xác nhận sau khi đeo gang tay dính máu, hung thủ không động chạm vào bất cứ đồ vật nào."

Sư phụ cúi đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Hiện trường này rất giống với

hiện trường trộm cắp diễn biến thành giết người cướp của chứ không giống với hiện trường giết người vì thù oán. Tuy nhiên, theo điều tra sơ bộ thì Tôn Hải Âu vẫn rất đáng ngờ. Ôi, tôi cũng thấy rồi bù canh họ lên rồi."

"Sếp Trần," Lâm Đào nói. "Vừa rồi em cũng đã kiểm tra gian nhà chái phía đông và gian chính, có thể khẳng định hung thủ không hề tới đó."

"Vậy bước tiếp theo, chúng ta làm gì?" Đại Bảo hỏi.

"Trước hết, gọi người chuyển thi thể tới nhà xác đã." Sư phụ nói, "khám nghiệm tử thi xong mới có thể tiến hành phân tích tổng hợp được."

"Vậy bây giờ chúng tôi..." Điều tra viên có vẻ thấp thỏm. Vừa nghe nói có thể là vụ án cướp của, điều tra viên đã lo lắng thấy rõ, bởi lẽ nếu đúng là như vậy mà không lấy được vật chứng dấu vết quan trọng tại hiện trường, công tác điều tra tiếp theo sẽ hết sức khó khăn.

"Tôn Hải Âu vẫn là nghi phạm số một." Sư phụ nói. "Cứ tìm ra đối tượng này đã rồi tính. Còn nữa, phải tìm bằng được đứa trẻ. Nếu Tôn Hải Âu mang đứa trẻ chạy trốn mất rồi thì khó mà tìm ra được. Ngoài ra, Lâm Đào ở lại đây, một mặt tiếp tục nghiên cứu hình thái vết máu, mặt khác tìm kiếm thử xem có phát hiện ra dấu vân tay nào không."

Lâm Đào gật đầu, nói: "Vâng, nhưng hy vọng rất mong manh, dù gì hung thủ cũng đã đeo găng tay."

Sư phụ tháo găng tay, vỗ vai Lâm Đào khích lệ, sau đó quay lại nói với tôi: "Đi thôi, đường khó đi, cố gắng nhanh lên, tổ chuyên án đang chờ tin của chúng ta."

Tôi gật đầu, cùng sư phụ quay ra sân.

Tôi không yên tâm, lại quan sát một lượt quanh sân lần nữa. Những đồng

đồ đạc tạp nham vẫn lặng lẽ nằm gọn gàng ở các góc tường. Đột nhiên, tôi phát hiện ra tại một góc sân cạnh nhà vệ sinh có một vại nước trông hết sức bình thường.

Sư phụ chống nạnh trong sân, cũng đang quan sát khắp lượt từng đồng đồ vật xung quanh. Cuối cùng, ánh mắt của tôi và sư phụ cùng tập trung vào vại nước.

Quanh mép vại nước có một vòng tuyết trắng, nhưng non nửa vòng ở phía ngoài lại không thấy tuyết nữa, đây là một vết quệt còn mới.

Tôi và sư phụ không hện mà cùng bước lại bên vại nước, nhìn vào bên trong cái vại cao cỡ 1,2 mét.

Và chúng tôi đã phản nộ đến cực điểm.

Vì chúng tôi đã nhìn thấy một đôi chân trẻ con.

*

Nạn nhân đúng là Chu Lanh Lợi, chính là cô bé ba tuổi xinh xắn đáng yêu trong nhà.

Nhìn thấy thi hài bé nhỏ, tất cả chúng tôi đều đau xót đến thắt lòng. Đứa bé bị dìm trong vại nước lạnh ngắt, làn da đã đỏ tấy và cứng đờ. Cặp mắt to xinh xắn mở tròn, như thể vẫn chìm trong cơn khiếp đảm trước tai nạn thành linh ập tới.

Bé gái được vớt lên, đặt trên một tấm vải nilon trải rộng. Em bé mặc một chiếc áo cotton dài tay, không mặc quần, hai chân trần, tóc ướt rượt, nằm im lìm dưới đất.

Rất nhanh, quần ngủ của bé gái cũng được vớt ra khỏi vại nước.

"Liệu có phải là..." Tôi không dám tưởng tượng gã hung thủ biến thái kia đã giày vò đứa trẻ thơ vô tội ra sao, cố gắng suy diễn để tự an ủi mình: "khi bị chìm xuống nước, quần tự tụt ra?"

"Cậu thấy có thể không?" Sư phụ chau mày nói. "Khả năng là có hành vi hãm hiếp hoặc dâm ô."

Sư phụ quan sát bề ngoài thi thể bé gái, xung quanh hai cổ chân có một vòng xuất huyết dưới da, ngoài ra không phát hiện thấy có bất cứ tổn thương nào khác.

"Hung thủ đã túm chặt hai chân đứa trẻ, dốc ngược đầu xuống rồi ném vào trong vại nước. Sư phụ nói. "Còn về nguyên nhân tử vong cụ thể, cần phải khám nghiệm tử thi mới kết luận được."

"Tôn Hải Âu rất yêu con gái." Điều tra viên hết sức băn khoăn. "Lúc này các anh nói, Chu Phượng vật lộn với hung thủ, hai bên cân sức, tại hiện trường có dấu vết lục lọi trong tủ đầu giường, hiện giờ lại thêm tình tiết Chu Lanh Lợi bị sát hại, điều này càng chứng tỏ kẻ gây án không phải là Tôn Hải Âu."

Chúng tôi không ai nói câu nào. Rõ ràng cái chết của bé gái đã vượt quá ngưỡng chịu đựng của mọi người, khiến tất cả đều chìm trong đau đớn phẫn nộ.

"Vại nước rất khuất nẻo, lần đầu khám nghiệm hiện trường, chúng tôi đã không phát hiện ra." Trưởng phòng Kỹ thuật hình sự Công an huyện Khánh Dương giải thích.

Sư phụ xua tay: "Tới nhà xác thôi, vụ án nan giải hơn tưởng tượng đấy."

"Hung thủ là một kẻ như thế nào nhỉ?" Tôi ngồi trên xe, rầu rĩ nói. "Sát hại bé gái quá tàn nhẫn, không một chút động lòng, liệu có còn là con người

nữa không?"

Sư phụ nói: "Có hai khả năng. Thứ nhất, là kẻ cực kỳ biến thái. Thứ hai, là kẻ thiếu năng trí tuệ không biết nhận thức."

"Sư phụ thấy liệu Tôn Hải Âu có phải là kẻ gây án không?" Tôi hỏi tiếp.

"Hiện tại vẫn chưa thể loại trừ." Sư phụ nói. "Bởi vì tôi và cậu đều không biết Tôn Hải Âu là người như thế nào. Một người đàn ông chịu sống cảnh chó chui gầm chạn, bị đè nén lâu ngày, khi áp lực tâm lý lên tới đỉnh điểm, chuyện gì cũng có thể làm ra."

Tôi gật đầu, nhìn về phía trước, đã thấy cánh cổng của nhà xác huyện Khánh Dương hiện ra trong tầm mắt.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Oan Hồn Nhà Cổ (3)

Khám nghiệm tử thi. Trước tiên, chúng tôi giải phẫu thi thể Cổ Hương Lan.

Cổ Hương Lan mặc áo bông, quần bông, khắp người đầm máu. Trên thi thể có tổng cộng hai mươi một nhát dao chém, trong đó mười bảy nhát ở vùng đầu mặt, bốn nhát ở cổ. Xương sọ bị vỡ lún, tổ chức não nát nhừ, là kiểu tử vong tức thì. Sau khi tử vong, hung thủ còn chém bốn nhát vào vùng cổ nạn nhân, làm đứt hoàn toàn động mạch, tĩnh mạch cảnh, thực quản và khí quản; phần đầu chỉ còn nổi lủng lẻo với thân mình nhờ xương cột sống cổ. Nạn nhân tử vong bởi chấn thương sọ não nghiêm trọng.

Sư phụ thu lại thước cuộn trong tay, nói: "Mọi người xem, hung khí là gì?"

Đại Bảo nói: "Dao chặt loại một lưỡi, khẳng định được chứ?"

Tôi gật đầu, nói: "Phần xương bị tổn thương rất nghiêm trọng, đây là dao chặt bằng kim loại khá nặng và rất sắc." Nói xong, tôi bất giác nhớ lại vụ án xẻ xác xảy ra vào năm ngoái, hung khí gây án chính là một con dao chặt xương rất nặng.

Sư phụ nói: "Mọi người xem, ở vùng mặt, đầu và cổ nạn nhân có rất nhiều vết thương, tuy dính liền với nhau, nhưng nếu quan sát kỹ, vẫn nhìn rõ độ dài của từng vết chém. Vừa nãy tôi đã thử đo, nhát chém dài nhất là 8 centimet. Mọi người đã nhìn thấy loại dao chặt nào mà lưỡi dao chỉ dài có 8 centimet chưa? Hơn nữa, nhìn vào hình thái của chỗ xương gãy, thấy lưỡi dao rất dày,

trong khi lưỡi dao chặt lại chỉ có độ dày trung bình."

Tôi ngẩn ra một lát, kêu lên: "Ồ, rìu?"

Sư phụ gật đầu nói: "Phải, hung khí chính là rìu."

"Giống người gì mà tàn nhẫn đến thế kia chứ?" Tôi chau mày nói. "Hành hung quá độc ác, chém người ta tàn bạo đến mức này."

Sư phụ đang kiểm tra độ dày của Cổ Hương Lan, không trả lời tôi mà hỏi: "Lúc này họ nói nạn nhân đi ăn cỗ cưới lúc mấy giờ?"

Tôi chớp mắt vài cái rồi đáp: "Hình như là 7 giờ."

"Nếu đúng như vậy," sư phụ bấm đốt ngón tay tính toán rồi nói, "đã loại trừ khả năng Tôn Hải Âu gây án."

Tôi biết sư phụ là người rất thận trọng, nếu không có bằng chứng xác thực, sẽ không kết luận đại khái. Về mặt tính toán thời gian tử vong, sư phụ có phương pháp riêng của mình, thậm chí sai số có thể rút lại chỉ còn một giờ đồng hồ.

"Ý sư phụ là," tôi nói, "căn cứ vào thời gian tử vong, đã loại trừ Tôn Hải Âu gây án?"

"Phải!" Sư phụ gật đầu xác nhận. "Suy đoán theo phương pháp mới thì thời gian tử vong chính xác của nạn nhân có lẽ là từ 11 giờ đêm hôm trước tới 1 giờ sáng hôm sau. Trong khoảng thời gian này, Tôn Hải Âu vẫn ở trên tàu."

Đột nhiên, điều tra viên chính mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy xộc vào trong phòng giải phẫu, nói: "Tổng đội phó Trần, đã bắt được Tôn Hải Âu rồi."

Sư phụ chẳng buồn ngẩng đầu, nói: "Thả ra, một phút trước chúng tôi đã

loại trừ khả năng anh ta gây án rồi."

Điều tra viên nói: "Chúng tôi cũng đang định báo cáo với anh chuyện này, vừa nãy Tôn Hải Âu đang đứng định đi về nhà mình thì bị bắt ở ngay đầu làng. Sau khi hay tin người nhà đều đã chết, anh ta vô cùng kinh hãi, đau đớn khóc lóc vật vã. Chúng tôi cũng có cảm giác không phải là anh ta gây án."

Sư phụ khẽ gật đầu: "Vậy thì đúng rồi. Hiện trường không phát hiện thấy có dấu vết của rìu, chúng tôi cho rằng hung thủ đã mang theo rìu nhỏ vào hiện trường. Kết hợp với dấu vết lục lọi trong tủ đầu giường, chúng tôi vẫn suy đoán đây có lẽ là một vụ án trộm cắp diễn biến thành cướp của giết người."

Điều tra viên gãi đầu gãi tai, bối rối nói: "Vậy bước tiếp theo chúng tôi phải làm gì? Nếu là trộm cướp lưu động gây án thì khó khăn đấy. Tới lúc này, bên hiện trường vẫn chưa có tin tức gì báo về, cũng chưa phát hiện ra vật chứng dấu vết có giá trị nào khác, ngoại trừ những vết chân không có gì đặc biệt."

"Đừng lo." Sư phụ giơ tay nói, "vụ án nào cũng đơn giản như thế thì cần đến chúng tôi làm gì?"

*

Đã loại trừ nghi phạm số một, đã xác định được tính chất vụ án, nhưng lại càng khiến chúng tôi cảm thấy rối bời. Nhìn thi thể của bé gái đáng yêu nằm im lìm trên bàn giải phẫu, ai nấy đều thấy trong lòng trĩu nặng.

Bé gái đúng là đã bị xâm hại tình dục. Nhìn vào tổn thương ở bộ phận sinh dục của bé, chúng tôi phán đoán hung thủ đã có hành vi dâm ô đối với bé gái sau khi đã giết chết nạn nhân.

Còn về nguyên nhân tử vong của em bé, sau khi khám nghiệm tử thi,

chúng tôi vẫn nghĩ mãi không ra. Trên cơ thể bé gái có dấu hiệu ngạt thở rõ rệt, nhưng vùng cổ và khoang miệng, mũi đều không bị tổn thương. Trong đường hô hấp có ít bọt nước nhưng không thấy có hiện tượng phù phổi, dạ dày cũng không chứa đầy chất lỏng giống như nạn nhân đuối nước thông thường, mà khô ráo không khác gì dạ dày của Cổ Hương Lan.

"Loại trừ ngạt thở cơ học do bị bóp cổ hoặc bịt mũi miệng gây ra." Đại Bảo nói. "Tuy nhiên lại không có đặc trưng điển hình của chết đuối, liệu có phải là do cô bé bị dốc đầu thúc xuống nước không?"

"Cậu chưa nghe nói tới chết đuối khô bao giờ à?" Sư phụ lừ Đại Bảo một cái, nói. "Đầu chúc xuống nước cũng là chết đuối điển hình, cũng sẽ có đặc trưng của chết đuối. Chết đuối khô thì khác. Nguyên lý của chết đuối khô là sau khi nước lạnh lọt vào đường hô hấp sẽ kích thích cổ họng, khiến cho thanh môn co thắt, bịt kín đường hô hấp, thường xảy ra vào mùa đông."

"Ờ..." Đại Bảo le lưỡi, nói, "em có nghe nói đến, nhưng chưa gặp."

"Cũng có nghĩa là, khi bé gái còn sống đã bị hung thủ xách ngược lên rồi nhúng đầu vào vại nước lạnh, sau đó lật quần bé gái, thực hiện hành vi dâm ô?" Tôi đau xót phục dựng hiện trường vụ án.

Sư phụ gật đầu.

"Kẻ này thần kinh rồi chắc?" Đại Bảo nghiêng răng trèo trẹo.

Sư phụ đưa tay chỉ vào Đại Bảo nói: "Lần này có lẽ cậu nói đúng đấy, vừa nãy quan sát các tổn thương trên lưng Chu Phượng, tôi thấy suy đoán của cậu rất có cơ sở."

"Bệnh nhân tâm thần gây án?" Tôi bước tới bên cạnh, vén áo Chu Phượng lên, nhìn thấy trên lưng nạn nhân đúng là có rất nhiều vết thương kỳ quái.

"Chỉ có thể giải thích rằng trí tuệ của hung thủ không bình thường." Sư phụ nói. "Thứ nhất là loại người dễ kích động mất kiểm soát. Thứ hai là trẻ vị thành niên. Kẻ tâm thần gây án thường là không có mục đích, nhưng trong vụ án này, hung thủ có mục đích rõ ràng, chính là vì tiền. Gây án với mục đích rõ ràng thế này thì hung thủ không phải là bệnh nhân tâm thần được."

Tôi và Đại Bảo chuyển thi thể Chu Phượng lên bàn giải phẫu, lấy vải gạc lau sạch vết máu trên thi thể.

"Hai tay nạn nhân có rất nhiều vết chém, là vết thương do kháng cự." Tôi vừa đo đạc vết thương, vừa nói. "Tại vùng đầu và mặt cũng có nhiều vết chém, xương sọ phía dưới vết thương sâu nhất có hiện tượng gãy xương."

"Nạn nhân tổn thương nhẹ hơn nhiều so với Cổ Hương Lan." Đại Bảo nói. "Tử vong chủ yếu là do mất máu quá nhiều."

Sư phụ nói: "Tất nhiên rồi. Khi bị chém, Cổ Hương Lan đang nằm ngửa, dưới đầu có đệm trải giường, bởi vậy tổn thương do bị chém sẽ rất nghiêm trọng. Còn Chu Phượng bị thương trong quá trình vật lộn với hung thủ, do cơ thể ở trạng thái vận động nên lực chém giảm đi quá nửa, bởi vậy tổn thương sẽ nhẹ hơn nhiều."

"Sư phụ, không phát hiện ra tổn thương do bị khống chế trên thi thể." Tôi cẩn thận quan sát tổ chức dưới da tại các khớp xương, nói.

Sư phụ chống hai tay lên mép bàn giải phẫu, cúi đầu nói: "Đúng vậy, điều này đã chứng thực quan điểm trước đó, năng lực khống chế của hung thủ có hạn, thể lực của hắn chỉ tương đương với nạn nhân."

"Tương đương với thể lực của một phụ nữ nhỏ bé và yếu ớt?" Đại Bảo nói. "Chẳng lẽ hung thủ lại là phụ nữ?"

Sư phụ lừ Đại Bảo một cái: "Phụ nữ gì mà lại giở trò đồi bại với đứa bé

gái?"

Đại Bảo há miệng, định nói gì đó lại thôi.

"Kết hợp với phân tích trước đó của sư phụ," tôi nói, "liệu vụ án này có phải do trẻ vị thành niên gây ra không?"

"Trẻ vị thành niên đi giày cỡ 40?" Điều tra viên bên cạnh nói xen vào.

"Không thể loại trừ khả năng này." Sư phụ nói. "Từng có một sát thủ giết người hàng loạt đi giày cỡ 37, nên rất nhiều chuyên gia đã suy đoán rằng hung thủ là một người đàn ông thấp lùn dưới 1,6 mét. Kết quả là sau khi phá án mới ngã ngựa người, té ra hung thủ là một thanh niên cường tráng cao trên 1,8 mét nhưng chân rất nhỏ. Sự khác biệt ở từng cá thể là rất lớn, đôi khi nằm ngoài dự đoán của chúng ta."

"Đặc biệt là những tổn thương như thế này." Tôi lấy vải xô lau khô vùng lưng của Chu Phượng, để lộ ra hơn ba mươi vết thương nhỏ dài không tới 1 centimet xếp thành hàng song song nhau."

Vết thương nhỏ một đầu hơi tù, một đầu khá sắc, tạo thành hình tam giác rõ ràng. Trên lưng áo ngủ của Chu Phượng cũng có vết rách tương ứng, hình thái tương tự.

"Ồ..." Tôi đang định lên tiếng thì thấy sư phụ giơ tay ngăn lại.

Sư phụ rạch mở lớp da lưng Chu Phượng, phân tách từng lớp cơ trên lưng nạn nhân, sâu dưới lớp cơ có vết xuất huyết màu đỏ thẫm.

"Giờ thì đã rõ," sư phụ nói, "những vết thương này là tổn thương vào lúc hấp hối. Tổn thương ở lớp cơ tầng sâu sau lưng là tổn thương do bị chèn ép."

"Sau khi chém ngã nạn nhân, hung thủ còn cưỡi lên lưng chị ta," tôi nói,

"sau đó dùng cạnh lưỡi rìu gõ xuống lưng nạn nhân? Có phải thế không?"

Sư phụ gật đầu xác nhận: "Phải. Vậy thì, từ góc độ tâm lý học tội phạm, cậu thử phân tích xem, lúc đó hung thủ ở trong trạng thái tâm lý thế nào?"

Tôi cúi đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu, không trả lời.

"Là muốn khoe khoang thắng lợi sau cuộc vật lộn?" Đại Bảo phá vỡ bầu không khí im lặng.

Sư phụ nói: "Lần này thì Đại Bảo đã trả lời đúng, mười điểm. Hành động này càng chứng tỏ hung thủ là một kẻ trí tuệ không bình thường."

Đại Bảo dương dương tự đắc nhìn tôi.

"Theo lời sếp Trần," điều tra viên nói, "thì hung thủ có lẽ là trẻ vị thành niên? Điều này có liên quan tới vấn đề khoanh vùng điều tra đấy, sếp Trần đã khẳng định chưa?"

Sư phụ lắc đầu, nói: "Chưa thể khẳng định, bởi vậy tôi muốn tới hiện trường xem lại lần nữa. Từng ấy thời gian rồi mà vẫn chưa biết được hung thủ xâm nhập vào hiện trường bằng lối nào, như thế là rất không hợp lý!"

*

Ăn trưa xong, chúng tôi quay trở lại hiện trường, thấy Lâm Đào vẫn đang cắm cúi làm việc.

"Sếp Trần, chúng em có phát hiện mới." Vừa thấy chúng tôi bước vào hiện trường, Lâm Đào đã phấn khởi thông báo.

"Tôi đã bảo mà!" Sư phụ nói. "Từng ấy thời gian rồi, kiểu gì cũng phải có chút thông tin chứ."

Lâm Đào dẫn chúng tôi vào trong nhà vệ sinh bên cạnh nhà chái phía tây, nói: "Theo hướng của vết chân máu ẩn, sau khi sát hại ba mạng người, hung thủ đi ra ngoài qua cổng chính, sau đóng cổng lại. Còn hung thủ vào nhà qua lối nào, chúng em vẫn đang nát óc suy nghĩ, đã loại trừ khả năng hung thủ có chìa khóa, và đây chính là nơi duy nhất có thể xâm nhập vào hiện trường."

Chúng tôi ngược nhìn lên, trên tường nhà vệ sinh có một ô cửa sổ nhỏ.

"Nhỏ thế này," tôi kêu lên, "ai mà chui vào được?"

"Phải!" Lâm Đào nói. "Mới đầu chúng tớ cũng băn khoăn, nếu chui đầu vào trước, phía dưới không có điểm đỡ, kiểu gì cũng ngã cắm đầu xuống mà bị thương. Nếu hung thủ muốn vào nhà qua lối này, hẳn sẽ phải trèo lên bệ cửa sổ, cuộn tròn người chui vào, sau đó nhảy xuống dưới. Nên chúng tớ đã kiểm tra kỹ lưỡng mặt đất và bệ cửa sổ."

"Các cậu đã phát hiện ra chứng cứ để xác thực cho giả thiết này, phải không?" Ánh mắt sư phụ tràn đầy hy vọng.

Lâm Đào gật đầu nói: "Vâng, chúng em đã phát hiện ra trên bệ cửa sổ bên ngoài và nền nhà phòng vệ sinh có vết giày dính bùn với hoa văn giống hệt như vết giày dính máu tại hiện trường trung tâm."

"Phải!" Sư phụ nói. "Đây chính là lối vào! Nhưng các cậu đã làm thí nghiệm chưa, người cao từng đâu mới có thể chui được vào qua ô cửa sổ bé tẹo như thế này?"

"Đã làm rồi ạ!" Lâm Đào nói. "Kết quả cho thấy, đàn ông cao tầm 1,6 mét, vóc người thấp bé cũng không thể chui vào nổi."

"Thế là đàn ông chỉ cao hơn 1,5 mét ấy à?" Sư phụ nói. "Vậy thì khả năng lớn nhất chính là trẻ vị thành niên."

Lâm Đào gật đầu.

"Sếp Trần, vậy theo anh thì đưa trẻ tằm bao nhiêu tuổi?" Điều tra viên gãi đầu gãi tai ngượng ngịu hỏi. "Có thể định lượng được không?"

"Tâm lý chưa phát triển toàn vẹn, dưới 16 tuổi." Sư phụ dừng lại một lát, bổ sung tiếp. "Đã có chút khái niệm mù mờ về tình dục, trên 13 tuổi."

"Vậy có thể phán đoán là người quen gây án hay tội phạm lưu động gây án không?" Điều tra viên vẫn bối rối. "Hiện nay có không ít băng đảng trộm cướp mà thành viên toàn là đám choai choai 13, 14 tuổi. Nên đây chính là vấn đề then chốt, ảnh hưởng đến phương hướng điều tra tổng thể."

Sư phụ cúi đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Hiện tại vẫn chưa có bằng chứng để xác thực. Nhưng hung thủ không hề có hành động lục lọi đồ vật khác mà chỉ mở tủ đầu giường, cho thấy mục tiêu của hắn là nhắm vào tủ đầu giường. Đã có mục tiêu, thì khả năng lớn là người quen."

"Trong lúc lục lọi tủ đầu giường, hung thủ đã khiến nạn nhân giật mình tỉnh giấc nên đã ra tay sát hại nạn nhân." Tôi nói. "Cũng có thể là sau khi giết người; do sợ người khác nghe thấy tiếng động hoặc vì nguyên nhân nào khác nên mới không tiếp tục lục lọi những chỗ khác nữa."

Sư phụ gật đầu tán thành: "Phải, cũng không thể loại trừ khả năng mà cậu vừa nêu. Vậy hiện giờ, chúng ta cần kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa mục tiêu của hung thủ, chính là chiếc tủ đầu giường."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Oan Hồn Nhà Cổ (4)

Quan sát kỹ lưỡng lần nữa, chúng tôi phát hiện ra cái tủ đầu giường gỗ gụ được chế tác rất kỳ công. Bốn phía ghép nối rất khít khao, nhưng không nhìn thấy một chiếc đinh nào.

Sư phụ mở cánh cửa, quan sát khắp lượt, lại kéo mở ngăn kéo, cẩn thận nhìn thật kỹ bên trong.

"Bạn có cảm thấy cái ngăn kéo có chỗ nào bất ổn không?" Sư phụ quay lại hỏi tôi.

Tôi nhìn vào trong, ngoài vài cuốn album xếp gọn gàng, trong ngăn kéo không thấy có gì khác thường cả. Tôi ngơ ngác lắc đầu.

Sư phụ nói: "Bạn xem, ngăn kéo rất dày, nhưng bên trong chỉ để hai cuốn album đã đầy, độ dày thế này có hợp lý không?"

Tôi nắm lấy ngăn kéo, nhìn kỹ khắp trên dưới, nói: "Phải rồi, trông hơi bất thường thật."

Tôi mắt môi mắt lợi lôi cái ngăn kéo, định giật hẳn nó ra.

Sư phụ lắc đầu nói: "Loại tủ này ngăn kéo thường được cố định phía sau, không lôi ra được đâu."

Nói xong, sư phụ gõ khắp một vòng xung quanh ngăn kéo rồi phất khởi nói: "Ngăn kéo rỗng ở giữa."

"Ý sư phụ là có ngăn ngầm nữa à?" Tôi nhấc cuốn album ra, gõ xuống đáy ngăn kéo, thấy phát ra tiếng "cộp cộp" rất vang, kinh nghiệm mách bảo tôi bên dưới ngăn kéo đúng là có một ngăn ngầm nữa.

Sư phụ khề khàng lần sờ xung quanh ngăn kéo, sau đó cất giọng bí hiểm: "Mò thấy chốt ngầm rồi."

Vừa nói dứt câu, "tạch" một tiếng, đáy ngăn kéo lập tức tách đôi từ giữa.

Tôi kinh ngạc không thốt nên lời, lần đầu tiên nhìn thấy loại ngăn ngầm, chốt ngầm cổ xưa bí hiểm thế này, đúng là ngoài sức tưởng tượng. Lật cánh cửa vừa được mở ra dưới đáy ngăn kéo, liền lộ ra một ngăn ngầm phía dưới.

Trong ngăn ngầm có vài cuốn sổ tiết kiệm chồng lên nhau lộn xộn.

"Đây có lẽ là nơi cất giấu tiền bạc, sổ tiết kiệm của Cổ Hương Lan." Sư phụ nói. "Giờ đã có suy đoán gì chưa?"

Tôi lật giở mấy cuốn sổ ghi tên Chu Phượng, tiền gửi đúng là không hề ít. Tôi nói: "Mục tiêu của hung thủ đã rõ, chính là tiền cất trong ngăn ngầm. Nhưng là ai mới biết được trong tủ đầu giường của Cổ Hương Lan có ngăn ngầm? Chắc chắn phải là người rất thân thiết."

"Thế bà Cổ Hương Lan không sợ người ta khênh cả cái tủ đi à?" Đại Bảo bật ra một câu chẳng đâu vào đâu.

Sư phụ cười nói: "Cậu bê thử xem."

Đại Bảo bước lại, ôm lấy cái tủ, ráng sức nhấc lên rồi nói: "Ái chà, đúng là không bê nổi. Đồ cổ chắc chắn thật đấy, gỗ xịn có khác!"

"Nhưng," tôi băn khoăn, "hung thủ đã đạt được mục đích chưa?"

Sư phụ gật đầu, nói: "Có lẽ đã đạt được mục đích mới không lục lọi nơi

khác. Đã có chứng cứ này, chúng ta có thể mạnh dạn suy đoán, hung thủ cực kỳ thông thạo hiện trường."

"Đã loại trừ khả năng Tôn Hải Âu gây án." Tôi nói. "Nếu là trẻ vị thành niên nhà khác gây án, tại sao đối tượng biết được Cổ Hương Lan giấu tiền ở đây? Chỗ này cũng kín đáo đấy chứ."

"Không biết!" Sư phụ nói. "Lỡ đâu do Cổ Hương Lan không đề phòng thằng bé nên đã mở ngăn ngầm ngay trước mặt nó cũng nên."

Sư phụ lại lay cái chốt ngầm tinh xảo mấy cái nữa rồi quay sang nói với điều tra viên: "Người quen, mà không, phải nói là người rất quen, thiếu niên, tầm 13 tới 16 tuổi, cao khoảng 1,5 mét, gầy gò. Đặc điểm là có rìu nhỏ, sau khi gây án, áo sẽ dính máu, đột nhiên có nhiều tiền tiêu xài. Có nhiều điều kiện thế này, không khó điều tra chứ?"

Điều tra viên mắt sáng bừng, khẽ gật đầu.

"Vâng, trưa mai phá án, ok?" Sư phụ hỏi.

Điều tra viên giơ tay xem đồng hồ, nói: "Được, em sẽ cố gắng hết sức."

"Ừm!" Sư phụ nói. "Cậu đi điều tra trước đi, chúng tôi ở đây kiểm tra hiện trường thêm chốc nữa."

"Vẫn phải kiểm tra nữa?" Tôi xoa xoa cái thắt lưng ê ẩm. Từ sáng sớm tới giờ đã được nghỉ ngơi chút nào đâu.

"Đương nhiên." Sư phụ nói, "cho tới lúc này, ngoài phân tích suy đoán thì chưa phát hiện ra bất cứ vật chứng nào để xác nhận hung thủ, vụ án thế này mà đưa ra trước tòa, lại chẳng bị luật sư đập cho te tua?"

Tôi chỉ còn biết gật đầu.

Lâm Đào nói: "Nhưng kết quả điều tra của chúng ta cho thấy hung thủ luôn đeo găng tay, nên khả năng để lại vân tay hầu như không có!"

Sư phụ nói: "Tôi cũng biết là rất khó khăn, nhưng không thể cho đó là việc đương nhiên mà từ bỏ khám nghiệm, vì tìm ra chứng cứ là trách nhiệm của chúng ta."

*

Theo chỉ đạo của sư phụ, chúng tôi chia nhau lấy vết máu tại hiện trường, hy vọng rằng hung thủ đã bị thương trong quá trình hành hung mà để lại dòng máu tội ác ở đâu đó. Lâm Đào dẫn một tốp công sự lần tìm dấu vân tay dọc theo "quỹ đạo hành động" của hung thủ. Trong khi đó, sư phụ nhàn rỗi ngồi bên ngoài vòng cảnh giới hút thuốc, chuyện phiếm với phân đội trưởng đội Cảnh sát hình sự Công an huyện.

Khoảng hơn hai tiếng đồng hồ sau, khi tôi không còn chịu đựng nổi cơn đau nhức ở vùng thắt lưng nữa, chợt nghe thấy Lâm Đào kêu lên kinh ngạc.

Sư phụ bỏ ngay điếu thuốc, đeo găng tay, vừa đi vào hiện trường vừa hỏi: "Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng có hoảng hốt lên như thế chứ."

"Sếp Trần nói rất đúng." Lâm Đào đeo khẩu trang, chỉ vào một mảng tường nhà vệ sinh vừa bị cậu ta dùng bột bạc bôi đen, nói. "Đã có vân tay!"

"Nhưng đã nói là đeo găng tay cơ mà?" Sư phụ nheo mắt nhìn.

"Đây là vân tay ngón cái." Lâm Đào mau chóng đưa ra phán đoán. "Xung quanh vân tay có vết găng tay."

Sư phụ hết nhìn Lâm Đào lại nhìn tôi, sau đó ánh mắt một lần nữa dừng lại trên dấu vân tay, nói: "Hiểu rồi, găng tay bị rách!"

Lâm Đào gật đầu, nói: "Có thể suy luận như vậy."

"Khẳng định là có liên quan tới vụ án chứ?" Sư phụ hỏi lại.

"Khẳng định!" Lâm Đào nói chắc nịch. "Một số vết găng tay dính máu đã phát hiện ra ở hiện trường đều giống hệt với vết găng tay xung quanh ngón cái ở chỗ này. Hung thủ đã không gặp may, khi nhảy qua ô cửa sổ xuống, ngón tay đã vô tình tì lên gạch men lát tường qua lỗ thùng của găng tay."

"Tốt!" Sư phụ phấn khởi đập lên bức tường, nói. "Có được chứng cứ này rồi, chẳng mấy mà phá được án!"

Lâm Đào không hề tỏ ra đắc ý trước phát hiện của mình, vẫn khiêm tốn nói: "Nếu không nhờ sếp Trần đốc thúc thì chúng em đã từ bỏ ý định tìm kiếm vân tay rồi. Đúng như lời anh nói, chưa tới giây phút cuối cùng thì quyết không từ bỏ. Sự việc tưởng chừng không thể, cuối cùng vẫn có thể xảy ra."

Sư phụ gật đầu tán thành, nói: "Thu quân, về nghỉ. Bảo họ mau chóng đưa mẫu vân tay ở hiện trường tới bộ phận điều tra để làm bằng chứng, còn chúng ta quay trở về chờ tin từ bộ phận điều tra vào ngày mai!"

*

Quá mệt mỏi vì ngay ngày đầu tiên đi làm trở lại sau dịp nghỉ Tết đã phải lao lực quá độ nên vừa về tới khách sạn, tôi đã lăn ra ngủ như chết. Tới khi ánh nắng ấm áp mùa đông chiếu lên cửa kính vào sáng hôm sau, tôi mới tỉnh dậy. Cầm điện thoại lên xem, đã gần 9 giờ, tôi vội vàng bật dậy, không kịp cả đánh răng rửa mặt, cứ thế chạy thẳng tới tổ chuyên án.

Sư phụ đã ngồi sẵn trong phòng làm việc, sắc mặt tối sầm.

"Thực đáng ngại!" Điều tra viên chính nói. "Qua điều tra sơ bộ, Cổ Hương

Lan là người rất hiếu khách, thích làm việc thiện, quan hệ rộng rãi, được nhiều người yêu mến, hơn nữa đặc biệt yêu quý trẻ nhỏ. Chúng tôi đã tìm ra tổng cộng mười bảy cậu nhóc thường xuyên tới nhà bà ấy chơi, có khả năng biết được chỗ giấu tiền trong kệ đầu giường và phù hợp với độ tuổi đưa ra."

"Sao nhiều thế?" Sư phụ nói. "Đã có vân tay rồi cơ mà? Phải dễ điều tra mới đúng chứ?"

Điều tra viên bối rối nói: "Vì đều là trẻ vị thành niên nên công tác điều tra của chúng tôi gặp rất nhiều rắc rối. Dân làng phản ứng gay gắt khi chúng tôi yêu cầu lấy mẫu vân tay của con em họ, hiệu trưởng trường làng cũng ra mặt can thiệp, nói là sẽ phản ánh lên sở Giáo dục huyện, nói hành vi của chúng tôi sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực đến tâm lý trẻ nhỏ."

Sư phụ thở dài, vừa xem lại ảnh khám nghiệm tử thi trên laptop vừa nói: "Cũng có lý, lấy vân tay của trẻ nhỏ trên phạm vi rộng thế này đúng là không thích hợp. Tôi cũng không ngờ lại có nhiều đối tượng đến vậy."

Lâm Đào buông điện thoại xuống, nói: "Vừa nhận được điện thoại thông báo, vân tay trên miếng vàng hoàn toàn trùng khớp với vân tay trong nhà vệ sinh mà chúng ta lấy được."

"Miếng vàng?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Sư phụ khẽ cau mày, nhìn tôi nói: "Ai bảo cậu ngủ nướng tới tận bây giờ, bỏ lỡ mất đoạn đầu rồi!"

Tôi lườm Đại Bảo một cái, ra ý trách móc anh ta biết đường dậy mà không biết đường gọi tôi một tiếng.

Đại Bảo vội vàng tiếp lời: "Buổi sáng hôm nay, có người dân phát hiện thấy một cái túi nhỏ đựng vài miếng vàng trong bãi rác của làng. Thấy trên miếng vàng có dính máu thì vội vã báo cảnh sát ngay."

"Ồ!" Tôi nói. "Chắc cha mẹ của hung thủ sợ chúng ta phát hiện ra nên mới mang đi vứt."

Sư phụ gật đầu nói: "Đã có vân tay trên miếng vàng làm vật đối chiếu thì vân ngón cái kia chắc chắn là của hung thủ."

"Thế nhưng," điều tra viên lại sợ sư phụ bắt họ đi lấy mẫu vân tay nữa, vội nói, "công việc lấy vân tay đúng là rất khó khăn."

"Trong mười bảy thằng bé này có ai thuận tay trái không?" Sư phụ đột ngột chuyển chủ đề.

Điều tra viên lật giờ sổ ghi chép, nói: "Có một đứa. Thằng bé tên là Quế Nguyên Phong, tháng trước vừa sinh nhật tròn 14 tuổi, đang học lớp 6, là đứa trẻ học giỏi nhất, ngoan ngoãn nhất trong số mười bảy đứa, cũng được bà Cổ Hương Lan yêu quý nhất, thường xuyên gọi tới nhà ăn cơm."

"Vậy, lấy vân tay của một mình thằng bé này để đối chiếu, được chứ?" Sư phụ nói.

"Nhưng vì sao kia?" Điều tra viên tỏ ra khó hiểu. "Chúng em lại cảm thấy thằng bé này ít có khả năng là hung thủ nhất."

Sư phụ nói: "Hãy nhìn vào tổn thương của Cổ Hương Lan và Chu Phượng."

Tôi ghé đầu xem ảnh, sư phụ vừa xoay màn hình lại, tôi đã lập tức bừng tỉnh, nói: "Hiểu rồi. Cổ Hương Lan bị hành hung trong tư thế đầu quay vào tường phía bắc, tay trái quay sang tường phía đông, nằm ngửa trên giường, hung thủ đứng ở bên tay phải của nạn nhân, một bên đầu của Cổ Hương Lan bị ngăn cách bởi kệ đầu giường, bởi vậy nếu hung thủ cầm rìu tay phải thì vết thương sẽ có hướng dọc hoặc chéo, nhưng các vết thương lại đều nằm ngang, cho thấy hung thủ phải cầm rìu tay trái mới làm được như vậy."

"Em cũng đã rõ." Đại Bảo nói. "Vết thương trên lưng Chu Phượng là do hung thủ cưỡi trên lưng nạn nhân rồi gõ mép rìu xuống, các vết thương nằm song song nhau, nhưng toàn bộ đều chệch sang bên trái. Nếu cầm rìu tay phải thì đáng lẽ phải chệch về bên phải mới đúng."

Sư phụ gật đầu hài lòng, nói với điều tra viên: "Đã nghe rõ chưa?"

Điều tra viên có vẻ vẫn chưa hiểu lắm, nói: "Thôi được, chúng em sẽ thử xem sao."

*

Đây là một suy đoán mang tính then chốt. Chính nhờ có suy đoán này mà việc phá án diễn ra vô cùng thuận lợi.

Khi bí mật khám nhà Quế Nguyên Phong, điều tra viên đã phát hiện ra trong sân có dấu vết đồ vật bị thiêu hủy, lấy được một chút mẫu vật chưa cháy hết, xét nghiệm ra được ADN của hai nạn nhân. Có lẽ đó chính là quần áo dính máu mà cha mẹ hung thủ đã mang đốt.

Đối chiếu vân tay tại hiện trường với vân tay của Quế Nguyên Phong, xác nhận là của cùng một người.

Vụ án đã được chốt.

Khi thẩm vấn trẻ vị thành niên, cần có người giám hộ. Do cha mẹ Quế Nguyên Phong có dấu hiệu bao che tội phạm nên cũng bị bắt giữ, bởi vậy, giáo viên chủ nhiệm của Quế Nguyên Phong đã trở thành người giám hộ cho cậu bé.

Khi theo sư phụ tới phòng thẩm vấn, chúng tôi nhìn thấy một cậu bé mặt mũi thanh tú đang ngoan ngoãn thừa nhận hành vi phạm tội của mình.

"Bố cháu thua bạc nợ người ta rất nhiều tiền." Quế Nguyên Phong quệt nước mắt nói. "Mẹ cháu ngày nào cũng khóc, cháu muốn giúp bố mẹ."

"Sao cháu biết trong kệ đầu giường nhà bà Cổ Hương Lan có ngăn kéo ngầm, biết cả trong đó có vàng?" Điều tra viên hỏi.

"Hồi mới vào tiểu học, cháu tới nhà cô Chu Phượng chơi, nhìn thấy bà Cổ lấy tiền từ trong kệ đầu giường ra." Cậu bé nói. "Lúc đó cháu còn đòi bà Cổ biểu diễn mở khóa cho cháu xem lần nữa, nhưng bà Cổ lại không chịu cho cháu biết."

Tôi vô thức gật đầu, nghĩ bụng cũng khó trách, chẳng ai lại đi để phòng một đứa trẻ 7, 8 tuổi cả. Thế nhưng bà Cổ Hương Lan đã không thể ngờ được rằng đứa trẻ 7, 8 tuổi ấy vẫn ghi nhớ sự việc này tới sáu, bảy năm sau.

"Tại sao cháu lại phải giết người?" Điều tra viên hỏi.

"Tại cháu vừa cho vàng vào túi thì bà Cổ tỉnh dậy." Cậu bé trả lời. "Bà ấy nhận ra cháu, nên cháu đành phải cầm rìu chém bà ấy, sau đó định chạy trốn luôn. Nhưng cháu vừa ra tới sân thì nhìn thấy cô Chu từ trong phòng chạy ra, chắc là cô ấy đã nghe thấy tiếng chém của cháu, thế là cháu cũng chạy tới chém cô ấy. Nhưng cô ấy khỏe quá, cháu đánh mãi cô ấy mới ngã xuống. Cháu còn cầm rìu chọc vào người cô ấy, hỏi cô ấy đã chịu thua chưa."

Tôi liếc nhìn sư phụ, nghĩ bụng đến tâm lý của thằng bé sư phụ cũng đoán chính xác, đúng là thiên tài.

"Cháu chém cô ấy bao nhiêu nhát?" Điều tra viên hỏi.

"Cháu không biết, lúc đó trời tối quá, cháu chỉ nhìn thấy bóng người lơ mờ." Cậu bé đáp.

"Nhưng tại sao cháu phải giết chết Chu Lan Lợi? Nó mới ba tuổi thôi

mà!" Tôi nhin không nổi hỏi xen vào.

Quế Nguyên Phong ngược mắt nhìn tôi, lại nhìn điều tra viên, có ý muốn hỏi có cần thiết phải trả lời câu hỏi của tôi không.

Điều tra viên gật đầu.

Quế Nguyên Phong nói: "Nó cứ ngồi trong sân khóc ầm lên, tại cháu sợ người khác nghe thấy nên đành phải làm vậy."

"Đành phải làm vậy?" Tôi nghiêng răng trèo trẹo. "Mà cháu còn giở trò dâm ô với con bé nữa?"

Quế Nguyên Phong ngơ ngác nhìn tôi, chắc không hiểu từ "dâm ô" có nghĩa gì.

"Cháu đã cởi quần của em bé phải không?" Điều tra viên hỏi. "Cháu đã làm những gì?"

Quế Nguyên Phong đỏ bừng mặt, từ từ cúi đầu xuống, lí nhí: "Cháu... cháu muốn xem thử chỗ ấy của con gái khác con trai như thế nào."

Sư phụ không muốn nghe nữa, đập khẽ vai tôi, ra hiệu rút lui.

"Chao ôi!" Đại Bảo ngồi thẳng dậy, thở dài một tiếng, lẩm bầm. "Giáo dục kiểu gì thế này không biết!"

Sư phụ cũng chỉ biết lắc đầu bất lực.

Quế Nguyên Phong thấy chúng tôi bỏ đi thì cuống quýt gọi với theo: "Chú ơi, từ từ đã!"

Sư phụ quay đầu lại nhìn cậu bé.

"Cháu đã kể hết rồi, ngày mai trường cháu vào học, thế cháu đã đi học được chưa ạ?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (1)

Quy kết tội ác có nguồn gốc siêu nhiên, chẳng bằng tin rằng bản thân con người có khả năng thực hiện hành vi tội ác.

Joseph Conrad

Nếu không phải vì mưu sinh thì Thẩm Tam không đời nào nửa đêm nửa hôm lại mò tới cái nơi rừng rợn này.

Trước khi nhà nước mới thành lập, núi Kê Lĩnh vốn là một bãi tha ma. Trải qua khói lửa chiến tranh, suốt vài chục cây số vuông quanh đây không một nếp nhà, trở thành một vùng hoang phế đúng nghĩa, chỉ trơ lại những phần mộ cô độc nằm rải rác khắp triền núi phía tây.

Loan Hà là một ngôi làng nhỏ miền núi ở gần Kê Lĩnh nhất, lọt thỏm trong lòng dãy Đại Biệt sừng sững trập trùng. Vào thời kỳ đầu khi nhà nước mới được thành lập, vô số những câu chuyện ma quái về núi Kê Lĩnh được đồn thổi khắp vùng. Có người nói, hồi trước có một đứa trẻ chạy tới đó thả diều, bỗng thấy bị thứ gì chụp một cái, kết quả là sau gáy in hằn năm vết móng tay suốt cả đời. Lại có người nói, cứ vào giữa tháng Bảy hằng năm lại thấy quang sáng màu xanh lục lập lòe trên đỉnh núi Kê Lĩnh.

Uy lực của chuyện ma quỷ chính là khả năng lan truyền rất nhanh rất xa rất rộng, càng đồn thổi lại càng thần bí, nghe cứ y như thật. Tuy nói Kê Lĩnh nằm ngay sát con đường cái nối liền huyện lỵ với thôn Loan Hà, nhưng suốt chục năm nay không ai dám bén mảng tới cái bãi tha ma đại bản doanh của cô hồn dã quỷ như lời đồn thổi, cho dù có đi ngang qua cũng không dám nhìn

thăng, sợ bị "ma nhập". Cho nên, bãi tha ma từ lâu đã biến thành vùng đất hoang vu.

Thế nhưng, tiền có thể mua chuộc ma quỷ. Sau khi hay tin có một vị quan lớn triều Thanh được mai táng ở núi Kê Lĩnh, gã đào mồ chuyên nghiệp Thẩm Tam đã khăn gói lên đường, quyết tâm tới thử vận may. Biết đâu lại tìm thấy ngôi mộ, kiếm chác được ít đồ cổ thì sao?

Đã sang tiết xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, nhưng giữa rừng sâu vẫn lạnh buốt như hầm băng, thậm chí còn đổ trận mưa tuyết đầu tiên sau Tết âm lịch.

Gặp đúng trận mưa tuyết mật mù, sau một ngày lẫn lộn tàu xe, Thẩm Tam đã nhảy xuống khỏi xe khách ngay dưới chân núi Kê Lĩnh trong ánh mắt ngờ vực và sợ hãi của hành khách.

Từ bên đường, men theo chân núi Kê Lĩnh tới sườn núi phía tây, trời đã tối sập. Không biết vì lạnh hay vì sợ, Thẩm Tam cứ run lên cầm cập. Hắn thầm nhủ việc quái gì phải sợ, có chuyện ghê gớm nào mà hắn chưa từng gặp đâu?

Do không thông thạo vùng này, lại thêm trên núi cỏ dại mọc lút đầu người, cản trở tầm nhìn, nên đã lòng vòng hơn hai tiếng đồng hồ quanh bãi tha ma mà Thẩm Tam vẫn không tìm được ngôi mộ nào trông có vẻ như mộ của "quan lớn triều Thanh". Ngọn đèn thợ mỏ bắt đầu nhấp nháy vì sắp cạn pin. Thẩm Tam bỏ ba lô xuống, móc ra cục pin dự phòng định đổi, thành linh nghe thấy mấy tiếng "bụp bụp" loáng thoáng vọng lại từ sườn núi phía bắc khiến hắn sợ đến nổi hai chân mềm nhũn.

Vào giờ này, còn ai mò đến cái chỗ quỷ tha ma bắt ở đây cơ chứ? Thẩm Tam cố điều khiển đôi tay đang run lên bần bật để đổi pin cho cái đèn thợ mỏ rồi soi về phía phát ra âm thanh, quát to: "Ai đấy? Làm cái gì thế hả?"

Trên sườn núi phía bắc cách đó chừng năm trăm mét bỗng vụt ra một bóng người trắng trắng, trôi dạt dờ giữa không trung, mờ dần rồi tan biến. Cái bóng trắng vừa tan, vạt cỏ hoang bỗng lay động dữ dội, sau đó phát ra những tiếng ào ào như có như không.

Cảnh tượng rừng rợn đã khiến Thẩm Tam vỡ mật. Hắn đánh rơi cả đèn pin, khuỵu gối xuống đất, vòng tay ôm lấy gáy gào lên: "Thần tiên, xin tha mạng, xin tha mạng!"

Tiếng ào ào hình như đang xa dần. Thẩm Tam bò dậy, vẫn chưa hết kinh sợ, lần mò nhặt lấy chiếc đèn thợ mỏ, soi về chỗ vừa xảy ra chuyện quái dị, nhưng chỉ thấy đen kịt một màu, chẳng thấy động tĩnh gì nữa.

Dù gì cũng có thâm niên mấy chục năm trong nghề trộm mộ, Thẩm Tam nhanh chóng định thần rồi lấy hết can đảm rẽ cỏ dại, tiến về phía sườn núi phía bắc.

Không có người, cũng chẳng thấy ma quỷ gì sất.

Trên sườn núi có một vạt cỏ dại rộng lớn bị đổ rạp trông giống như bị người ta đè lên. Ánh đèn quét qua, hắn trông thấy một vài linh kiện nhỏ không biết để làm gì. Ở giữa đám linh kiện là một thiết bị nổ đã cháy hỏng.

*

"Lúc ấy là 1 giờ sáng hôm nay. Thẩm Tam không hề đụng tới thiết bị đó, vì trên núi không bắt được sóng nên anh ta phải đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ đường núi mới tìm được chỗ có tín hiệu để báo cảnh sát." Đội trưởng Triệu nói. "Hơn 5 giờ sáng, chúng tôi đã tới hiện trường, theo nhận định sơ bộ, chính xác là một thiết bị gây nổ."

Tất cả mọi người trên xe đều bị hút vào lời kể sinh động của đội trưởng Triệu. Sau mấy giây yên ắng, không ai lên tiếng, tôi định thần lại đầu tiên:

"Dân đào mộ chuyên nghiệp thì không nhìn nhầm thiết bị nổ được đâu. Điều chúng ta quan tâm nhất bây giờ là những tiếng ào ào lúc đó là âm thanh gì?"

"Chẳng lẽ lại có ma quỷ thật?" Hiếm khi Lâm Đào ấu trĩ như vậy.

"Nghiêm túc đi!" Đại Bảo nói. "Không biết chúng ta làm nghề gì à? Nhưng mà, đội trưởng Triệu này, chẳng lẽ các anh cũng không biết à?"

Đội trưởng Triệu cười bí hiểm: "Các anh đoán xem?"

"Anh đừng úp mở nữa." Tôi hết sức hiếu kỳ với câu chuyện ma quái lúc này, sốt ruột giục rồi lên. "Anh nói luôn xem nào!"

"Thực ra, đó chính là tiếng ô tô khởi động và xe ô tô chạy trên cỏ dại." Đội trưởng Triệu nói. "Sau khi quan sát hiện trường, chúng tôi đã phát hiện ra vết bánh xe còn mới nguyên vẹn, hơn nữa, nhìn vào vết bánh xe, có thể thấy bánh mòn vẹt nghiêm trọng, chắc là loại xe chuyên vận tải.

"Có ý nghĩa gì không?" Lâm Đào hỏi. "Anh nói núi Kê Lĩnh ở ngay cạnh đường huyện lộ mà? Đường huyện lộ thì phải có xe đi qua chứ?"

Đội trưởng Triệu lắc đầu, nói: "Không, sườn núi phía đông của núi Kê Lĩnh mới giáp với đường cái, sườn núi phía bắc thì không, không xe nào chạy ở đó được."

"Việc này cứ từ từ đã," tôi xua tay, "sao anh biết chắc đây là tiếng động cơ ô tô?"

"Vì ban nãy tôi nhận được tin báo, đã tìm thấy chiếc xe rồi." Đội trưởng Triệu mở điện thoại ra, nói. "Theo hướng từ núi Kê Lĩnh đi về phía huyện lỵ, phát hiện một chiếc taxi chìm dưới hồ nước cách huyện lỵ một cây số. Căn cứ vào mức độ ngâm nước của đệm ghế xe, kết luận sơ bộ rằng chiếc xe bị chìm

vào lúc 3 giờ sáng sớm hôm nay. Nghĩa là chiếc xe đã rơi xuống nước sau thời điểm Thẩm Tam nghe thấy tiếng động khoảng hai tiếng đồng hồ. Hai tiếng đồng hồ cũng vừa bằng thời gian chạy xe từ trên núi Kê Lĩnh xuống huyện lỵ."

"Ừm. Khi con người rơi vào trạng thái căng thẳng cao độ, rất có khả năng sẽ nghe thấy âm thanh tương ứng với sự tưởng tượng của mình." Tôi gật đầu, đồng tình với phán đoán của đội trưởng Triệu.

Trước đây, một đồng nghiệp của tôi nhận được một cú điện thoại lừa đảo, nói rằng con trai anh ta đã bị bắt cóc, yêu cầu anh ta không được ngắt điện thoại, phải chuyển ngay tiền vào tài khoản cho hắn. Đúng lúc đấy, anh ấy nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết "bố ơi, cứu con" vọng vào trong điện thoại. May sao bên cạnh anh ta có một người giữ được bình tĩnh, kịp thời dùng cách viết chữ để trao đổi với anh ta, sau đó gọi điện thoại cho cậu con trai, xác nhận cậu bé vẫn bình yên vô sự mới không bị mắc lừa. Trong tình huống đó, anh đồng nghiệp theo bản năng đã lập tức nghĩ rằng đó là tiếng của con trai mình.

"Thế thì trong xe có xác chết phải không?" Tôi hỏi.

Đội trưởng Triệu cau mày, nói: "Không có xác chết, chỉ là một chiếc xe không."

"Xe ma à?" Lâm Đào lại nói nhảm.

Tôi đập vào đầu Lâm Đào một phát: "Cậu xem phim ma cho lắm vào! Rõ ràng là có người muốn tiêu hủy chứng cứ."

Lâm Đào sợ hãi vỗ ngực: "Làm tứ phát khiếp. Cũng may là phát hiện ra sớm, nếu có chứng cứ chắc vẫn còn cơ may lấy được."

"Ờ..." Đại Bảo ngăn người. "Không có thì thế, vậy thì gọi chúng ta tới làm

gì?"

*

Đội trưởng Triệu đúng là có biệt tài kể chuyện, vừa nghe Đại Bảo hỏi vậy, anh ta lại thao thao như cháo chảy.

Sau khi cơ quan công an địa phương nhận được tin báo đã lập tức tới ngay hiện trường, lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, cảnh sát khu vực sợ thiết bị nổ sẽ gây tai nạn nên canh giữ hiện trường tới khi trời sáng. Sau khi trời sáng, đội cảnh sát phòng chống bạo động và chó nghiệp vụ mới đến nơi, đề phòng đây là một hoạt động khủng bố xảy ra bên đường giao thông.

Đội đặc nhiệm nhanh chóng xác nhận rằng đây là một quả bom hẹn giờ rất thô sơ, có thể nổ vỡ kính cường lực nhưng chưa chắc đã gây chết người. Hơn nữa, đây là một quả bom đang trong quá trình thử nghiệm, còn chưa cả kịp lắp đặt thiết bị hẹn giờ. Trong quá trình thử nghiệm, vì thiết bị chưa được đóng kín hoàn toàn cho nên mới từ pháo cối biến thành pháo hoa.

Người nào mà lại lái xe đến một chỗ thế này để thử bom tự chế kia chứ? Đây chính là thách thức của cảnh sát khu vực. Chưa biết chừng đây chỉ là một trò đùa ác, mọi người đều tự trấn an mình.

Nhưng chú chó nghiệp vụ chiến tích đầy mình lại không chịu ngồi yên, cứ sủa ầm lên bên một miệng hố ngón ngang đá tảng cách chỗ đặt thiết bị nổ khoảng hai trăm mét.

Người huấn luyện tưởng chú chó lên cơn động cờn, vì chó nghiệp vụ chống bạo động đều được huấn luyện kỹ càng, nếu phát hiện ra bom mìn sẽ không được phép sủa, đề phòng bom mìn được lắp thiết bị điều khiển bằng âm thanh. Nếu chó nghiệp vụ phát hiện ra bom mìn, chúng sẽ ngồi xuống ngay chỗ đó để ra hiệu. Nhưng hôm nay, chú chó này lại cứ sủa mãi không

thôi, khiến cho đồn trưởng đồn cảnh sát phải chú ý.

Sau khi họ cho đào cái hố lớn nhón đá tảng lên, đã phát hiện ra một thi thể!

*

"Hay là có ai tới đó chôn xác rồi tiện thể thử nghiệm đánh bom luôn?" Tôi hỏi.

Đội trưởng Triệu lắc đầu, nói: "Không xác định được thời gian tử vong."

"Không xác định được?" Tôi ngờ vực. "Tại sao lại không xác định được? Ít nhất cũng phải đoán được đã tử vong mấy ngày chứ?"

Cái đầu rất to của đội trưởng Triệu lại lắc lia lịa: "Khoảng mấy ngày cũng không phán đoán được, vì thi thể đã bị rắc đầy muối lên người."

Là cảnh sát bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến thủ đoạn rắc muối lên thi thể.

Có lẽ hung thủ không muốn để tử thi bị phân hủy nên đã dùng cách ướp muối để bảo quản tử thi, cho rằng làm như vậy thì thi thể sẽ không bị thối rữa, không dẫn dụ dã thú, sẽ không ai phát hiện được ra. Nhưng sự thực lại không phải vậy. Nếu muốn ướp muối, điều kiện tiên quyết là phải phơi khô trước đã, nếu không phơi khô mà cứ thế ướp muối, đến khi chôn xuống, dịch lỏng trong thi thể vẫn đủ để vi khuẩn phân hủy sinh sôi khiến thi thể thối rữa. Nhưng vì có yếu tố bên ngoài tác động làm rối loạn quá trình phân hủy nên sẽ gây khó khăn cho việc phán đoán thời gian tử vong. Có điều, chúng tôi vẫn còn vũ khí bí mật do sư phụ dạy cho, chỉ cần tìm ra được lai lịch thi thể, điều tra rõ nạn nhân ăn bữa cơm cuối cùng vào lúc nào, ăn những thứ gì, sẽ tính toán được chính xác thời gian tử vong.

"Tử thi bị phân hủy nhiều không?" Tôi hỏi.

"Gần như không bị phân hủy." Đội trưởng Triệu nói. "Thậm chí còn không thấy mạng lưới tĩnh mạch nổi trên bề mặt da."

Mạng lưới tĩnh mạch bị phân hủy là giai đoạn chắc chắn sẽ xuất hiện trước khi thi thể ngả sang màu xanh lục, tĩnh mạch sẽ nổi rõ trên bề mặt da tạo thành dạng mạng lưới. Trong thời điểm cuối đông đầu xuân hiện nay, thi thể lộ thiên phải mất chừng ba, bốn ngày mới xuất hiện mạng lưới tĩnh mạch. Nếu là ở sâu trong núi non lạnh giá, sẽ càng lâu hơn nữa.

"Giác mạc thì sao?" Tôi hỏi.

"Ờ..." Dù sao đội trưởng Triệu cũng không phải dân pháp y, nên gãi đầu gãi tai nói. "Tôi cũng không rõ."

Căn cứ vào độ đục của giác mạc cũng có thể suy đoán được thời gian tử vong, nhưng vì không thể phán đoán một cách chuẩn xác nên thường cách này rất ít khi được nhân viên pháp y cơ sở sử dụng.

Vừa đi vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, loáng cái đã đến trưa, xe chúng tôi bắt đầu đi vào huyện lỵ.

"Tình hình cụ thể thế nào, quả thực là tôi cũng không rõ lắm, hồi sáng sớm, sau khi phát hiện ra thi thể, tôi liền vội vàng lái xe ra tỉnh lỵ để đón các anh." Đội trưởng Triệu nói. "Toàn bộ sự việc đều là nhờ mọi người nhắn tin báo cho tôi biết."

Tôi đề nghị: "Hay là, chúng ta cứ gần trước xa sau, bây giờ đi xem chiếc xe taxi được trục vớt ở gần huyện lỵ trước đã, tiện đường thả Lâm Đào xuống đó, sau đó tới hiện trường sau."

"Đã bị ngâm trong nước rồi thì còn giá trị gì nữa?" Đại Bảo lo lắng.

"Không tới xem, làm sao biết được?" Tôi cốc cho Đại Bảo một cái vào đầu.

Một lúc sau, chúng tôi trông thấy mấy chiếc xe cảnh sát và đám đông đang xúm xít trước mặt thì biết ngay rằng đã đến chỗ vớt được chiếc taxi.

"Anh biết không? Đây là xe ma đấy, chẳng có ai lái cả."

"Nghe nói nó chạy từ trên núi Kê Lĩnh xuống."

"Nghe nói tiếng nổ máy y như tiếng ma gào, nghe mà chết khiếp."

"Thế đã là gì, nói cho anh biết nhé, người lái xe là một ma nữ áo trắng đấy."

Lao xao bên tai là đủ mọi phiên bản về chiếc xe taxi, tôi xách theo hòm đồ nghề, cùng với Lâm Đào, Đại Bảo đi vào bên trong vòng dây cảnh giới.

Thực ra, đây chỉ là một chiếc xe taxi rất bình thường của hãng Geely. Điểm khác biệt duy nhất chính là toàn bộ chiếc xe ướt sũng, nằm bên bờ hồ rỏ nước tong tong.

Lâm Đào đeo găng tay, đi quanh chiếc xe một vòng, thò đầu vào chỗ ghế lái nhìn rồi nói: "Không có gì bất thường. Chìa khóa vẫn cắm trong xe, nhưng trong trạng thái tắt máy. Chắc là đỗ xe lại rồi mới đẩy xuống nước."

"Thế thì có lấy được vân tay sau đuôi xe không?" Tôi vội rọi đèn khám nghiệm về phía đó, quét qua quét lại trên nắp cốp xe.

Lâm Đào lắc đầu: "Chắc là không còn hy vọng tìm thấy vân tay đâu, bị ngâm trong nước lâu quá rồi."

"Ờ..." Đại Bảo cứ kích động là lại lắp bắp. "Mau... mau, mau nhìn này!"

"Gì thế?" Tôi đi về phía Đại Bảo.

Đại Bảo nói: "Trong xe có vết máu!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (2)

Tôi và Lâm Đào mở cửa xe ra, quan sát hình dạng của vết máu trong xe. Vết máu chủ yếu phân bố trên ghế lái phụ, trên khung cửa xe bên phải có vết máu lớn dạng phun bắn, trên chỗ tựa đầu của ghế ngồi có vết máu thấm thành mảng lớn, còn chảy cả xuống dưới thành từng vệt, tạo thành vũng máu trên đệm ngồi.

"Mất máu không ít." Tôi nói. "Các vết máu bắn mảnh và dài, cho thấy tốc độ máu phun rất nhanh, nếu là động mạch bình thường thì không thể phun mạnh thế được."

Đội trưởng Triệu nói: "Ừm, theo như khám nghiệm tử thi sơ bộ, có vết súng bắn."

"Ờ... thế thì vệt khói trắng mà Thẩm Tam trông thấy có phải là khói súng bay lên không?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu: "Không thể! Khói trắng vừa bốc lên, Thẩm Tam đã lên tiếng khiến hung thủ hoảng sợ chạy luôn rồi, vậy thì hung thủ lấy đâu ra thời gian để chôn xác? Em cho rằng khói trắng chính là do quả bom xịt phụt ra, còn thì thế có lẽ đã bị chôn từ trước đó. Thẩm Tam không nhìn thấy xe taxi và người nên rất có khả năng là thi thể đã bị chôn ở đó từ trước, còn hôm nay hung thủ tới hiện trường chỉ là để thử nghiệm nổ bom thôi."

Đội trưởng Triệu gật đầu đồng tình.

"Dấu vết này sao trông quen thế nhỉ?" Lâm Đào chợt lên tiếng.

Tại chỗ giáp nhau giữa đệm ngồi và lưng tựa của ghế lái phụ có một vết máu tròn xoe đường kính chừng 1 centimet, trong vết máu lờ mờ có hình bông lúa uốn vòng và một cái khiên.

"Mịa, đồng phục cảnh sát!" Đại Bảo kêu lên.

"Chính xác!" Đội trưởng Triệu nói. "Thi thể mặc cái quần giống hệt quần đồng phục cảnh sát của chúng ta, dấu vết này chắc là do cúc quần in lên."

"Cũng chưa hẳn đâu." Tôi nói. "Bây giờ đồng phục cảnh sát đã đổi sang kiểu gì rồi, đồng phục các ngành khác cũng đổi sang kiểu gì rồi? Bảo vệ, quản lý đô thị, quản lý trại giam, quần áo cứ lộn tùng phèo chứ đừng nói chỉ một cái cúc."

"Nhưng kết hợp với vết thương bị súng bắn, vẫn có rất nhiều khả năng là cảnh sát." Lâm Đào mím môi nói.

"Nạn nhân ngồi ở ghế lái phụ, chẳng lẽ anh ta móc súng ra tự sát lúc đang đi xe?" Đại Bảo nói.

Tôi lườm Đại Bảo: "Thế anh đã bao giờ thấy ai bắt taxi rồi tự sát trên xe, sau đó được tài xế tốt bụng chôn cất đàng hoàng nhưng chẳng thèm đi báo cảnh sát chưa?"

"Tài xế taxi là đối tượng tình nghi quan trọng," Lâm Đào nói. "Động cơ gây án có khả năng là cướp của."

Tôi rọi đèn vào cửa sổ xe, nói: "Nhưng nếu tài xế taxi dùng súng bắn chết người, tại sao trên cửa sổ xe lại không có máu? Cũng không có vết đạn? Nhìn vết máu dính bên cạnh cửa sổ xe, có thể phán đoán rằng viên đạn đã xuyên qua đầu nạn nhân. Còn nữa, cửa kính xe cũng không có dấu vết thay mới."

"Dốt!" Lâm Đào lườm tôi một cái. "Hạ cửa sổ xuống rồi mới bắn."

Tôi lại nhìn cửa sổ xe, nói: "À phải rồi, vết máu phun lên xung quanh khung cửa kính, khắp bốn xung quanh đều có, chắc chỉ có khả năng là hạ cửa kính xuống rồi mới bắn. Nhưng nếu thế thì phiền hà đây, vì sẽ không tìm được đầu đạn."

"Nhưng vỏ đạn có lẽ vẫn ở trong xe," Lâm Đào nói. "Như vậy sẽ nhanh chóng tra ra được chủng loại đạn, từ đó tìm được loại súng gây án."

"Ừm!" Đội trưởng Triệu nói, "Để tôi đi bố trí, vừa tìm thông tin về tài xế lái chiếc taxi này, vừa tìm kiếm lai lịch thì thể rất có khả năng là cảnh sát kia."

"Còn phải xét nghiệm ADN nữa." Tôi nói. "Cần nhanh chóng xét nghiệm vết máu trên xe và ADN của nạn nhân. Lâm Đào ở lại tìm kiếm thật kỹ xem trên xe còn vật chứng dấu vết nào không, quan trọng nhất là phải tìm được vỏ đạn. Tớ và Đại Bảo tới hiện trường, cũng phải mất vài tiếng đi đường núi đấy."

*

Chúng tôi ăn cơm hộp ngay trên xe rồi chợp mắt một lát. Sau một chặng đường xóc nảy, chúng tôi đã đến được núi Kê Lĩnh rùng rợn trong truyền thuyết

Tôi giơ tay lên nhìn đồng hồ, vì dọc đường gặp một cơn mưa tuyết nhỏ, vòng vèo theo đường núi trơn trượt nên xe phải đi chậm hơn, lúc này đã là 3 giờ chiều.

"Đã hơn bốn tiếng rồi," tôi nói, "chắc phải có kết quả xét nghiệm ADN rồi nhỉ?"

"Có kết quả từ mười phút trước rồi," đội trưởng Triệu nói, "máu ở trên xe là của nạn nhân."

"Ừm, bị sát hại trên ghế lái phụ." Tôi nói. "Hiện giờ, nhiều khả năng là tài xế taxi giết người cướp của. Nhưng tay tài xế này đúng là gây án cũng vụng về thật đấy, đẩy nguyên cả cái xe xuống hồ thế thì sớm muộn gì chúng ta chẳng phát hiện ra? Tìm được xe, lại chẳng tìm được ra người lái?"

"Hờ hờ!" Đội trưởng Triệu cười khê. "Tôi nghĩ hay là ở trên núi Kê Lĩnh bị Thảm Tam dọa cho mất vía rồi nên mới bỏ cửa chạy lấy người. Bây giờ chúng tôi đang dốc toàn lực để tìm cho ra tay tài xế."

"Đã điều tra được thông tin về hắn chưa?" Tôi hỏi.

"Việc đó thì quá dễ!" Đội trưởng Triệu nói. "Đã tới công ty taxi lấy thông tin. Tài xế tên là Tề Hiền, 32 tuổi, cha mẹ mất cả, chưa vợ. Một mình đi đi về về, ít nói. Có giấy phép kinh doanh riêng, xe riêng. Thường ngày anh ta đi làm rất ngẫu hứng, khi thì làm ngày khi thì làm đêm, hứng lên thì làm từ sáng tới khuya, tóm lại là không giao xe cho người khác lái. Người ta đều biết anh ta chẳng có bạn bè thân thích, nhưng không ai biết ngoài giờ làm việc Tề Hiền sống bằng nghề gì."

"Nghề gì ấy à?" Đại Bảo dựa lưng vào ghế hậm hực nói. "Vừa có súng vừa có mìn, khủng bố chứ còn gì nữa."

"Thế gần đây hành tung của anh ta thế nào?" Tôi hỏi.

"Nửa tháng trước đã không ai trông thấy Tề Hiền đâu," đội trưởng Triệu nói. "Anh ta cũng không đến công ty đập thẻ. Thường ngày anh ta ít qua lại với người khác nên chẳng mấy ai để ý. Người trông thấy Tề Hiền lần cuối cùng là ông chủ quán mì trước cổng công ty, ông ta nói nửa tháng trước Tề Hiền có tới đó ăn mì."

"Trong nửa tháng gần đây chắc là bận chế bom mìn đấy." Đại Bảo đế vào.

Ở sườn phía bắc núi Kê Lĩnh có hai tổp cảnh sát. Một tổp đang phân tích

đặc điểm của quả mìn và các linh kiện, trông sắc mặt của họ, có vẻ như đang bế tắc.

Tốp còn lại, đang vây quanh thi thể.

Tử thi còn mới nguyên, trên người mặc chiếc áo jacket màu nâu, áo len màu đen có dòng chữ "police" trước ngực và quần cảnh sát màu đen, bên trái thắt lưng còn có một bao súng đã mở. Anh Hoa, bác sĩ pháp y địa phương, nói rằng đã sờ khắp các túi áo quần của nạn nhân, chỉ tìm ra một chùm chìa khóa, không còn bất kỳ vật gì khác.

"Cho dù không có chứng minh thư, nhưng nhìn vào cách ăn mặc thì biết nạn nhân đúng là cảnh sát." Tôi đeo găng tay, lật vành mắt lên xem độ đục của giác mạc, rồi lại xoay chuyển khớp vai của nạn nhân, nói. "Nhìn vào tình trạng phân hủy và hiện tượng co cứng tử thi đã giảm bớt thì chắc là đã bị sát hại vào hai ngày trước."

"Ừm!" Bác sĩ Hoa gật đầu, nói. "Rất có thể tối hôm trước hung thủ tới chôn xác, hôm sau đến thử mìn."

Tôi ghé lại gần thi thể, hít ngửi mấy cái, nói: "Lạ thật đấy, thi thể chưa bị phân hủy, sao vẫn ngửi thấy mùi hôi thối nhỉ?"

Bác sĩ Hoa cũng hít mấy cái trong không khí, nói: "Vẫn bình thường mà? Chắc mũi tôi kém. Hay là tại thi thể bị rắc muối lên nên mới có mùi lạ?"

Tôi lắc đầu, không nói gì nữa, dùng kẹp cầm máu kẹp lấy lớp da xung quanh vết thương trên đầu nạn nhân quan sát.

"Thái dương bên trái của nạn nhân có một vết thương hình tròn, xung quanh có dấu vết của nòng súng, chắc đây là chỗ viên đạn đi vào." Tôi nói. "Thái dương bên phải có một lỗ thủng hình ngôi sao, chắc là chỗ viên đạn bay ra. Phát súng đúng là bắn từ bên trái nạn nhân, cũng chính là bắn về phía

ghế lái phụ."

"Thế... thế nhà xác của các anh ở đâu?" Đại Bảo vừa xoa tay vừa hỏi. "Ở đây lạnh quá!"

Bác sĩ Hoa trả lời: "Chỗ chúng tôi ai chết thì mang đi chôn, làm gì có nhà xác."

"Vậy phòng giải phẫu tử thi ở đâu?" Đại Bảo vẫn chưa hết hy vọng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn đại Bảo, nói: "Đã theo nghề pháp y thì phải chịu được nóng, chịu được lạnh, chịu được thối, chịu được bẩn. Đã không có nhà xác thì lấy đâu ra phòng giải phẫu tử thi cơ chứ? Chẳng lẽ xây thêm cái phòng giải phẫu ngay trong đồn công an à?"

"Vậy thì các anh thường giải phẫu tử thi ở đâu?" Đại Bảo băn khoăn hỏi.

"Thường thì chúng tôi hay khám nghiệm tử thi ngay tại hiện trường." Bác sĩ Hoa cười ngượng ngịu. "Sau đó đem mai táng luôn."

"Cả mùa hè oi bức hay mùa đông rét cóng cũng như vậy cả à?" Đại Bảo hỏi với giọng đầy cảm phục.

Bác sĩ Hoa gật đầu: "Chúng tôi khổ quen rồi."

"Đừng lãng phí thời giờ nữa, chỉ còn hơn hai tiếng là trời tối mất rồi." Tôi nói. "Mau giải phẫu thôi."

Đại Bảo nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai nhòm ngó mới yên tâm mở hòm đồ nghề, lôi các dụng cụ giải phẫu ra.

Chúng tôi đặt tử thi nằm trên tấm vải nilon rộng rồi ngồi xổm xuống xung quanh, chuẩn bị bắt tay vào giải phẫu. Bác sĩ Hoa lôi ra mấy cái bao bọc giày, nói: "Lồng vào đi, ngồi xổm thế này dễ bị máu dính lên giày lắm."

Trời rét cắt da cắt thịt, chúng tôi cứ làm được một lúc lại phải đứng lên giậm chân cho đỡ cóng. Nhưng đối với một gã bắt đầu phát tướng như tôi, ngồi xồm mười phút đã khổ sở lắm rồi chứ đừng nói là suốt mấy tiếng đồng hồ.

Sau khi cạo sạch tóc của nạn nhân, chúng tôi rạch mở da đầu, sau đó ba người hợp sức cầm cửa thủ công chặt vật cửa mở xương sọ của nạn nhân ra.

Uy lực của viên đạn không nằm ở khả năng xuyên thấu mà là ở tốc độ xoáy tròn cực nhanh, sẽ hình thành nên một lỗ phá trong thời gian đạn bắn có đường kính lớn gấp mấy chục lần đường kính viên đạn ở xung quanh đường đạn. Lỗ phá này sẽ chèn ép dữ dội các tổ chức mềm xung quanh đường đạn, sau đó lại phục hồi, xung chấn này sẽ khiến cho những bộ phận khá mềm yếu bị vỡ hoặc xuất huyết, gây ra sức sát thương mạnh gấp mười mấy lần lực xuyên thấu của đầu đạn.

Bị tác động bởi lỗ phá trong thời gian đạn bắn, tổ chức não xung quanh đường đạn trên đầu nạn nhân đã vỡ nát hoàn toàn, gây xuất huyết dưới màng nhện và xuất huyết não nghiêm trọng. Cuống não của nạn nhân cũng bị ảnh hưởng, tổ chức não tại vị trí hành não đã nát nhừ như một đồng bã đậu.

"Nạn nhân tử vong ngay sau khi trúng đạn." Tôi nói. "Cuống não nằm sâu trong tổ chức não, khi cuống não bị tổn thương, trung khu thần kinh bị tổn hại thì chức năng hô hấp, tuần hoàn cũng lập tức mất đi."

Chúng tôi cẩn thận khâu lại phần đầu cho nạn nhân. Tôi thay một lưỡi dao khác, chuẩn bị giải phẫu tiếp phần ngực bụng.

"Ồ!" Bác sĩ Hoa hỏi. "Ngực bụng cũng phải mổ à?"

Tôi ngần ra nhìn bác sĩ Hoa: "Ý anh là sao? Thế bình thường các anh không mổ à?"

"Không phải!" Bác sĩ Hoa ngược ngự nói. "Hôm nay lạnh quá, tôi sợ các anh không chịu nổi."

"Không chịu nổi thì cũng phải mổ." Tôi đưa dao rạch một đường dọc ngực bụng nạn nhân, nói. "Không chừng lại có phát hiện mới."

Nào ngờ tôi đã đoán đúng. Lưỡi dao phẫu thuật vừa rạch mở dạ dày của nạn nhân, mùi rượu đã phả lên nồng nặc. Tôi vội vàng đứng dậy, đưa khuỷu tay lên dụi mũi.

"Đấy!" Tôi nói. "Phát hiện thêm được bao nhiêu thứ."

"Phát hiện ra điều gì kia?" Bác sĩ Hoa hỏi.

"Anh ta uống rượu." Tôi đáp. "Điều này có thể giải thích tại sao anh cảnh sát này lại dễ dàng bị người ta cướp mất súng bắn vỡ sọ. Vì anh ta uống rượu say, ngủ gục trên xe taxi, bị người ta tước mất súng. Chao ôi, đúng là mình làm mình chịu, không tuân thủ năm điều cấm, đã uống rượu lại còn mang theo súng, khác gì tự đào mồ chôn mình kia chứ."

"Nhưng mà," bác sĩ Hoa thắc mắc, "bao súng của anh ta giấu bên dưới áo khoác, nếu là tài xế bình thường chắc là không thể biết được. Hay là tay tài xế có quen nạn nhân nên biết anh ta mang theo súng?"

Mọi người đều cúi đầu suy nghĩ.

Sau khi phân tích vật chất trong dạ dày của nạn nhân, tôi nói: "Nạn nhân uống rượu, ăn no, có lẽ đã bị sát hại sau bữa ăn cuối cùng khoảng năm tiếng đồng hồ. Điều đó có nghĩa là, nếu như bình thường nạn nhân ăn cơm vào lúc 7 giờ, vậy thì anh ta bị sát hại vào lúc 11 hoặc 12 giờ đêm. Trong khoảng thời gian đấy, nạn nhân đã làm gì nhỉ?"

"Chắc chắn là đi uống hiệp hai." Bác sĩ Hoa nói. "Nếu nạn nhân uống

rượu trong bữa tối, thế thì năm tiếng đồng hồ sau, mùi rượu trong dạ dày không thể nồng nặc như thế được. Chỉ có một khả năng, đó là sau khi ăn tối xong, anh ta lại đi uống rượu."

"Đúng là người ăn không hết kẻ lần chẳng ra." Đại Bảo nói. "Bữa tối của chúng ta chắc lại là mì sốt, có hiệp hai thì chắc cũng chỉ có mì ăn liền thôi."

Tôi dùng kẹp cầm máu gấp lấy một hạt nhỏ từ trong dạ dày của nạn nhân ra, đặt trên găng tay bóp khế, nói: "Anh Hoa đoán đúng đấy, đây là hạt dẻ cười. Bữa tối thì không thể ăn hạt dẻ cười được. Cho nên, rất có thể là anh ta lại đi uống rượu, hát karaoke."

"Nói tóm lại là nạn nhân tử vong vào khoảng hai ngày trước." Đại Bảo nói. "Nếu như tìm ra được lai lịch thi thể, những việc này sẽ dễ dàng sáng tỏ thôi mà. Thôi, chúng ta khâu lại đi chứ?"

Tôi gật đầu, nói: "Khâu lại đi."

Tôi khó nhọc duỗi thẳng lưng, giậm chân thật mạnh, đôi chân như đã tê cứng hoàn toàn. Tôi cởi trang phục giải phẫu, bước đến bên cái hố toàn đá nơi chôn giấu tử thi, ngồi xuống quan sát.

Đại Bảo và bác sĩ Hoa đã khâu xong thi thể, đi đến bên cạnh tôi nói: "Chúng ta quay về huyện lỵ nhé?"

Tôi lắc đầu, nói: "Trong lúc giải phẫu thi thể, tôi vẫn ngửi thấy mùi hôi thối bốc lên từng đợt, nhưng không phải là bốc ra từ thi thể. Bây giờ đến bên cạnh cái hố, tôi cảm thấy thứ mùi ấy càng nồng nặc hơn nữa."

Đại Bảo hít mấy cái, nói: "Không chỉ em thấy đâu, anh cũng ngửi thấy rồi đây."

"Còn nữa," tôi hỏi, "núi này là núi đá hay núi đất thể?"

Bác sĩ Hoa gọi bác trưởng thôn này giờ vẫn đứng cạnh làm nhân chứng khám nghiệm hiện trường tới, bác trưởng thôn nói: "Tầng trên là lớp đá cứng, dưới lớp đá là đất."

"Chúng tôi thấy xung quanh cái hố chôn thi thể toàn là đá vụn, cả dưới đáy hố cũng thế." Tôi cầm một hòn đá ném xuống đáy hố, nói. "Nhưng thi thể lại được vùi lấp bằng cả đá và đất. Đất ở đây là từ đâu ra nhỉ?"

"Ý em làm dưới đáy cái hố vẫn còn thứ gì khác sao?" Đại Bảo tròn mắt hỏi. "Có người đã đào cái hố này xuống đến tận lớp đất bên dưới, cho nên độ sâu của cái hố chắc không chỉ nông có vậy, mà còn sâu hơn nữa?"

Tôi gật đầu.

Đại Bảo cuống lên, vợ ngay lấy cái thuổng bên cạnh nói: "Để anh đào lên xem nào."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (3)

Tôi ngăn Đại Bảo lại, nói: "Nếu bên dưới là bom, anh đào trúng thì chúng ta toi cả đấy."

Tôi gọi một đồng nghiệp thuộc tổ gỡ bom mìn tới, dùng máy dò mìn rà một lượt, xác định dưới đáy hố không có bom, tôi mới cùng Đại Bảo và bác sĩ Hoa tiếp tục đào bởi dưới hố.

Mới xúc được vài xèng đất, chúng tôi mới nhận ra bên dưới đúng là có thứ gì đó. Cùng với mùi thối mỗi lúc càng thêm nồng nặc, trong lớp đất dưới đáy hố lộ ra một bàn tay người xanh đen.

Chúng tôi cùng giật mình kêu lên tiếng, còn bác trưởng thôn đứng cạnh thì kinh hãi ngã ngồi xuống bưng lấy mắt.

Tôi nói: "Theo tôi, đây chắc chắn không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên."

"Không thể trùng hợp thế được." Bác trưởng thôn vẫn bịt mắt nói. "Đây không phải là bãi tha ma, chôn người thì phải ở sườn núi phía tây kia."

Tiếng kêu của chúng tôi đã thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp trong tổ gỡ bom mìn, mọi người cùng xách xèng chạy lại, hợp sức đào cái xác đã bị phân hủy tương đối lên.

Tôi rũ quần áo của thi thể cho rơi bớt đất cát bám trên đó, nhận ra nạn nhân mặc quần áo bảo hộ lao động.

Tôi lau sạch lớp đất trên mặt thi thể rồi nhìn vào tấm ảnh nghi phạm mà đội trưởng Tề vừa lấy được, tức tài xế taxi Tề Hiền, sau đó kêu lên: "Còn phải tìm Tề Hiền nào nữa, Tề Hiền đang ở đây này!"

"Cái xác này là Tề Hiền ư?" Đội trưởng Triệu vội vàng tiến lại, nhìn ảnh đối chiếu.

"Trời ơi, hung thủ là loại người nào đây!" Đại Bảo nói. "Giết hai người một lúc?"

"Không!" Tôi lắc đầu, nói. "Căn cứ vào mức độ phân hủy, Tề Hiền phải chết chừng nửa tháng rồi, còn anh cảnh sát mới chết khoảng hai ngày thôi."

"Nghĩa là, Tề Hiền bị sát hại trước đó, kẻ giết anh cảnh sát không phải Tề Hiền?" Đội trưởng Triệu hỏi.

"Đúng vậy." Tôi đáp. "Tôi ngờ rằng đây có lẽ là vụ án giết người cướp xe taxi, sau đó lại giả mạo tài xế taxi đi cướp giết cảnh sát."

Đội trưởng Triệu "ồ" lên một tiếng, ánh mắt trở nên hoang mang. Vụ án bỗng chốc đi vào bế tắc, manh mối bị đứt đoạn, không biết phải bắt đầu điều tra từ đâu.

Lúc này, màn đêm đã sắp buông xuống, đứng cách nhau ba mét chẳng thể nhìn rõ mặt nhau. Bác sĩ Hoa nhìn lên trời, nói: "Thế bây giờ phải làm thế nào đây? Ý tôi là phải xử lý cái xác thế nào đây?"

"Còn xử lý thế nào được nữa?" Tôi nhún vai, nói, "mặc quần áo mồi vào, làm tiếp."

"Nhưng mà," bác sĩ Hoa mặt mày nhăn nhó, "ban đêm trên núi âm mười mấy độ, chúng ta đã ngồi xồm ở đây suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, sợ là không chịu nổi nữa. Mà trong núi còn có thú dữ."

Vừa dứt lời, bỗng nghe loáng thoáng có tiếng gầm rú ở tí xa trong núi.

Tôi cười méo mó: "Nếu không thì biết phải làm thế nào đây? Để tử thi nằm thêm một đêm ở đây, hay là chúng ta đưa xác lên xe cảnh sát chở về huyện lỵ?"

Bác sĩ Hoa lắc đầu quày quặt, rõ ràng cả hai cách đều không thể được.

Tôi nói: "Biết sao giờ? Đã không còn cách nào khác thì đành phải làm tiếp vậy. Đông người thế này, dẫu thú chẳng dám bén mảng đến đâu! Có đến cũng là đến nộp mạng làm bữa khuya cho chúng ta."

Rồi tôi cùng với Đại Bảo đặt thi thể lên tấm nilon, khiêng tới bên xe khám nghiệm, sau đó bảo đội trưởng Triệu trèo lên nóc xe, dựng đèn khám nghiệm lên. Cùng với tiếng nổ rền của máy phát trên xe, ngọn đèn khám nghiệm chiếu ra hai luồng sáng chói lòa.

"Anh nhìn xem," tôi vỗ tay nói, "cái xe khám nghiệm mới sắm này đúng là phê thật đấy, đúng là đèn chiếu sáng di động, còn sáng hơn cả ban ngày."

"Các anh phải nhanh lên đấy!" Đội trưởng Triệu nói. "Xăng xe phải dành để quay về, chỉ đủ để cung cấp cho máy phát điện ba tiếng đồng hồ thôi."

"Ba tiếng là đủ rồi!" Tôi chỉ vào mấy chiếc xe cảnh sát đỗ bên cạnh xe khám nghiệm, nói. "Phiền các anh để lại hai người và một xe ở đây đợi chúng tôi, để chúng tôi có thêm một bồn xăng di động, đề phòng hết xăng."

"Biết đâu còn giúp chúng tôi xử lý bữa ăn khuya nữa." Đại Bảo chêm vào.

*

Tề Hiền bị siết cổ đến chết, và cũng bị rắc muối khắp người.

Các bộ phận như kết mạc mắt, móng tay, miệng, môi của Tề Hiền đều có

dấu hiệu bị ngạt thở, có thể xác định Tề Hiền bị ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong. Sau khi rạch mở phần cổ của Tề Hiền, tôi phát hiện ra trên da cổ có một rãnh thít khá sâu, nằm ngang, sau cổ trống một đoạn, cho thấy hung thủ ngồi ở hàng ghế sau, dùng một vật hình dây dài siết chặt cổ nạn nhân. Rãnh thít rộng hơn bình thường một chút, trông có vẻ như không phải dây thừng mà là một vật dài mềm. Lớp biểu bì ở xung quanh vết thít bị bong tróc trên diện rộng, điểm này không những chứng minh được đây là tổn thương khi còn sống mà còn chứng tỏ nạn nhân đã giãy giụa kịch liệt trước khi tử vong.

Mùi thi thể thối rữa trộn lẫn với mùi muối tạo thành một thứ mùi kinh khủng, khiến ruột gan người ta phải quặn lên từng đợt trong tiết trời rét buốt.

"Sao hung thủ lại thích rắc muối lên thi thể thế nhỉ?" Đại Bảo băn khoăn. "Hay là hắn có sở thích ăn thịt muối nhưng không biết muối như thế nào?"

Tôi không đáp nhưng thầm tán đồng suy đoán của Đại Bảo. Tôi lần lượt mở khoang sọ, khoang ngực và khoang bụng của nạn nhân ra, nhận thấy nội tạng của nạn nhân có hiện tượng tụ máu, lại có điểm xuất huyết rõ rệt, đá xương thái dương xuất huyết, tất cả đều chứng thực nạn nhân đã bị siết cổ đến chết.

"Ờ..." Đại Bảo vừa mở miệng, khói trắng đã phả ra mờ mịt. "Cũng hòm hòm rồi nhỉ? Không ngờ ban đêm trong núi lại lạnh đến thế này. Anh đến chết cóng mất!"

Bác sĩ Hoa tay run cầm cập đang cố khâu nốt mũi cuối cùng, nói: "Xong... xong rồi! Cứ đặt tử thi xuống hố trước đã, lấy tấm nilon đậy lên. Tôi đã liên lạc rồi, ngày mai nhà xác trong thành phố sẽ cho người đến đưa thi thể về bảo quản, đợi người nhà nạn nhân tới nhận sẽ quyết định hỏa táng hay là mai táng."

"Nhà xác thành phố cử người đến cơ à?" Tôi đưa tay áo quệt dòng nước

mũi rờn rờn nhưng vì trang phục giải phẫu làm bằng vải nilon nên không sao lau sạch được, nước mũi đóng băng bám cứng trên môi khiến tôi không thể nói cho tròn tiếng: "Cũng tận tình thật đấy, xa thế mà vẫn đến."

"Mơ à, anh nghĩ họ là anh hùng thời đại chắc?" Bác sĩ Hoa khinh khỉnh nói. "Công an đã phải chi ra khối tiền đấy, giám đốc công an còn đích thân tới yêu cầu, cuối cùng họ mới đồng ý ngày mai tới. Anh xem, ai cũng vì nhân dân phục vụ, sao khoảng cách giữa người với người lại lớn thế không biết?"

Tôi khẽ cười, nhấc hai tay Tề Hiền lên, soi dưới ánh đèn quan sát.

"Ồ... em vẫn còn... còn nhìn cái gì nữa?" Đại Bảo khụt khịt mũi, co ro đứng giậm chân thành thịch.

"Em đang nghĩ," tôi quẹt nước mũi, nói, "cho dù có bắt được kẻ cướp taxi cũng không thể chứng minh được hắn đã sát hại Tề Hiền, dù sao thì chiếc xe cũng đã hỏng rồi."

"Tại sao lại không thể chứng minh được?" Bác sĩ Hoa hỏi. "Nếu hung thủ cất giấu khẩu súng cảnh sát thì đó chính là bằng chứng đanh thép. Hắn đã dùng chiếc xe này để sát hại cảnh sát thì mới có súng chứ. Còn chiếc taxi này từ đâu ra? Chỉ có thể là giết tài xế taxi để cướp lấy."

"Nếu hắn nói nhặt được chiếc xe thì sao?" Tôi nói. "Dù sao cũng chẳng có cách nào chứng minh được Tề Hiền đã bị giết trên xe, chỉ có thể chứng minh viên cảnh sát bị giết trên xe thôi."

"Thế thì chẳng phải là cãi cùn à?" Bác sĩ Hoa nói.

"Khi luật sư đã ra tay thì khó nói lắm, cho nên chúng ta phải có được chứng cứ chắc chắn." Tôi vẫn tiếp tục quan sát đôi tay Tề Hiền.

"Trên sở gửi tin tới," đội trưởng Triệu này giờ vẫn theo sát chúng tôi chột

lên tiếng, "có khả năng lấy được mẫu ADN của hung thủ trên thiết bị nổ, vì có một linh kiện có thể đã làm toạc ngón tay của hung thủ."

"Vậy mà không nói sớm?" Đại Bảo nói. "Làm tôi chết cóng rồi đây."

Tôi nói: "ADN chỉ có thể chứng minh hung thủ đã từng ở đây, chứng minh hắn đã thử nghiệm bom mìn, chứng minh hắn đã lái chiếc xe có liên quan đến vụ án tới hiện trường nhưng không thể chứng minh hắn sát hại tài xế."

"Anh nghĩ là chứng minh được chứ." Đại Bảo nói. "Không thể có chuyện Tề Hiền bị kẻ khác giết rồi chôn xác ở đây, vứt xe đi, sau đó hung thủ lại dùng chính chiếc xe đấy đi giết cảnh sát, rồi lại chôn luôn vào đúng cái hố này? Mấu chốt là cả hai thi thể đều bị rắc muối khắp người, thủ đoạn này quá đặc biệt. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế?"

"Luật sư sẽ nói là có đấy." Tôi nói. "Thôi đừng mất thời gian nữa, cắt lấy móng tay của nạn nhân để mang kiểm tra chứng cứ vi lượng."

Bác sĩ Hoa cũng cúi xuống nhìn hai tay Tề Hiền, hỏi: "Có phát hiện gì à?"

Tôi gật đầu: "Trong kẽ móng tay có chất gì giống như lông tơ. Trước khi tử vong, nạn nhân đã giãy giụa kịch liệt, hai tay không có vết thương do bị khống chế, vậy thì theo bản năng, nạn nhân sẽ dùng hai tay nắm chặt lấy đoạn dây siết lấy cổ mình. Nếu trên đoạn dây có vật chất dạng lông tơ thì sẽ trùng khớp với thứ mắc trong kẽ móng tay của nạn nhân."

Chúng tôi vui qua loa thi thể rồi từ từ cời bỏ trang phục giải phẫu. Đại Bảo lẩm lời giờ đã câm bặt, mặt mũi trắng bệch đứng đực ra bên cạnh chúng tôi, nước mũi đông thành nhũ đá dính trên chóp mũi, khiến cái mũi càng dài ra nhọn hoắt.

Tôi gảy cục băng dính trên chóp mũi Đại Bảo đi, hỏi: "Anh có sao không

thế?"

Đại Bảo lắc đầu, không nói không rằng, chui tọt vào trong xe khám nghiệm bật điều hòa ấm sức, xoa tay xoa mặt rồi rít.

*

Sáng hôm sau, Đại Bảo đã phục hồi công lực, nhưng tôi lại bị cảm nặng.

Trên đường tới tổ chuyên án, Đại Bảo cứ chế giễu tôi béo bệu, mới hứng gió lạnh đã không trụ nổi. Tôi lừ anh ta một cái, nói không biết tối qua mũi thẳng cha nào mọc dài ra một khúc.

Lâm Đào mặt tươi rói ngồi trong tổ chuyên án đợi chúng tôi.

"Tề Hiền tử vong do ngạt thở cơ học, hung thủ đã ra tay từ phía sau, hung khí rất có thể là vật thể dạng dây có lông mịn trên bề mặt." Tôi nói. "Còn viên cảnh sát có lẽ ăn cơm tối xong đã đi uống rượu và hát karaoke, do uống quá chén nên ngủ gục trên xe taxi, bị hung thủ cướp mất súng rồi bắn chết."

"Giờ phải điều tra từ đâu?" Giám đốc Công an huyện đã bị sở Công an tỉnh điều đi xử lý chuyên án nên người chủ trì cuộc họp chuyên án là phó chủ tịch huyện chuyên phụ trách mảng công an. Ông ta bước vào phòng họp, chường ra bộ mặt kênh kiệu, đưa mắt chậm chạp quét qua khắp lượt tất cả mọi người trong phòng.

"Dễ thôi." Đội trưởng Triệu có vẻ chẳng coi ông phó chủ tịch huyện mù tịt nghiệp vụ công an kia ra gì, bèn nói. "Tìm được lai lịch của viên cảnh sát này, mọi việc sẽ dễ dàng giải quyết. Chúng tôi đã điều tra, viên cảnh sát này chắc chắn không phải người của Công an huyện chúng tôi."

"Giải quyết kiểu gì?" Phó chủ tịch huyện đã hiểu ra ý tứ của đội trưởng Triệu. "Chứ cho là điều tra được lai lịch đi thì anh có điều tra ra được chiếc

taxi anh ta đã đi lần cuối cùng không hả?"

"Chúng tôi có cách riêng của mình." Đội trưởng Triệu có vẻ hơi chùn bước.

"Lai lịch thi thể sẽ nhanh chóng tìm ra thôi." Lâm Đào phá vỡ bầu không khí căng thẳng, nói. "Bên trong taxi, chúng tôi không chỉ tìm ra được mẫu ADN của một người đàn ông thứ ba ngoài hai nạn nhân, mà còn tìm được cả vỏ đạn. Sau khi phân tích vỏ đạn, thì khẩu súng đó đã được đăng ký, chính là súng của Công an tỉnh Sơn Bắc lân cận. Còn cụ thể là súng của ai, tôi đã cho người đi điều tra, chắc lát nữa sẽ có kết quả."

"Tốt lắm!" Phó chủ tịch huyện nhường mày nói. "Nhưng huyện Đông Kiều của tỉnh Sơn Bắc nằm gần chúng tôi nhất cũng cách đây hơn ba trăm cây đấy! Không biết viên cảnh sát kia tới chỗ chúng ta ăn chơi, hay là hung thủ đã gây án ở huyện Đông Kiều?"

Lâm Đào nhún vai, nói: "Tìm ra lai lịch thi thể sẽ biết ngay thôi."

"Vết máu mang ADN của người thứ ba bám trên vô lăng xe và vết máu dính trên thiết bị nổ là của cùng một người." Trưởng phòng kỹ thuật Công an huyện nói. "Đây chắc hẳn là máu của hung thủ. Ngoài ra, về vật chứng vi lượng trong kẽ móng tay nạn nhân mà trưởng phòng Tần cung cấp, dựa vào kinh nghiệm, tôi cho rằng có lẽ là lông cừu."

Một nữ cảnh sát trẻ tuổi thuộc phòng Tình báo Công an huyện đột nhiên đẩy cửa phòng hấp tấp lao vào, nhận ra mọi người đều ngờ ngàng đổ dồn ánh mắt vào mình, cô chột đỏ bừng mặt.

"Sao cô lại lộn xộn thế?" Đội trưởng Triệu trách móc.

"Có... có... có tiến triển." Cô cảnh sát vừa thở vừa nói.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 12 - Bóng Ma Mộ Địa (4)

"Cô vội cái gì?" Đội trưởng Triệu nói. "Có tin gì thế?"

Cô cảnh sát trấn tĩnh lại, nói: "Đã tìm được lai lịch thi thể, là Phùng Cường, đồn trưởng đồn cảnh sát Thành Quan thuộc Công an huyện Đông Kiều."

"Gần đây anh ta có đi công tác đâu không?" Đội trưởng Triệu rất quan tâm đến địa điểm gây án.

"Chắc chắn là không, trước khi mất tích, anh ta luôn ở huyện Đông Kiều. Hai hôm trước, sau khi cùng vài doanh nhân trong khu vực đi hát karaoke về thì mất tích." Cô cảnh sát trả lời.

"Hung thủ rất không đơn giản, chở thi thể mấy trăm cây số tới tận đây chôn giấu." Đội trưởng Triệu nói.

Tôi uống một ngụm nước, nói: "Không có gì lạ. Rất nhiều tội phạm thường tìm tới địa bàn mà mình quen thuộc để chôn giấu thi thể, làm như vậy, họ sẽ cảm thấy vững dạ hơn."

"Từ hệ thống camera giám sát của thành phố có phát hiện thêm được gì không?" Phó chủ tịch huyện muốn khoe khoang thành tích của mình trong việc phát triển hệ thống camera giám sát trong thành phố.

"Đã điều tra từ lâu rồi." Đội trưởng Triệu nói. "Chất lượng camera kém quá, ban đêm không thể nhìn rõ biển số xe."

Phó chủ tịch huyện mấp máy miệng mấy cái rồi im thin thít.

"Tổ công tác của chúng tôi đang trên đường đến Đông Kiều, chắc chắn sẽ tìm ra chút ít manh mối từ hệ thống giám sát của KTV." Cô cảnh sát bổ sung. "Tổ công tác hỏi ý kiến của tổ chuyên án, các anh có cần phái người đi không?"

Đội trưởng Triệu nhìn tôi như muốn hỏi ý kiến.

Tôi lắc đầu, nói: "Nếu hung thủ đã quen thuộc với khu vực của chúng ta, hơn nữa, hắn còn cướp và giết tài xế taxi ở khu vực này rồi lấy được cả xe, điều đó chứng tỏ hắn phải là người vùng này. Cho nên tôi nghĩ, chúng ta cứ ở lại đợi tin là được. Nếu như có được thông tin về nghi phạm, còn có thể đến nhà tìm hắn."

Đội trưởng Triệu gật đầu đồng ý, phó chủ tịch huyện tuyên bố giải tán cuộc họp, mọi người thu dọn sổ sách quay về, nôn nóng chờ đợi tin từ phía tổ công tác tại huyện Đông Kiều.

*

Trong khách sạn, tôi ngồi trước máy tính, mở xem ảnh chụp của vụ án. Bỗng nhiên, vết máu tròn in hình huy hiệu cảnh sát trên ghế ngồi đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi phóng to tấm ảnh, quay ngược quay xuôi quan sát, cứ cảm thấy có gì đó rất quen.

Đột nhiên, trong cái đầu còn ong ong nhức vì cảm lạnh bỗng lóe lên một tia sáng, tôi vội vàng cắm USB vào máy, mở tư liệu của toàn bộ vụ án Vân Thái ra xem.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, lần lượt xem từng tấm ảnh trong vụ án Vân Thái. Trong ấn tượng của tôi, hình như tôi đã từng trông thấy cái dấu vết hình tròn thể này ở đâu rồi thì phải, không lẽ hôm nay lại chính là

ngày phá được vụ án Vân Thái?

Tôi ngồi lì trước màn hình máy tính xem ảnh suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm ra được hình ảnh in trong trí nhớ của tôi.

Đó là tấm ảnh chụp hiện trường vụ án nữ sinh bị sát hại rồi hãm hiếp từ ba năm về trước, bên cạnh thi thể cô nữ sinh có một dấu móng còn mới, sau khi đối chiếu với dấu vết tại hiện trường, đó không phải là dấu móng của nữ sinh. Do dấu móng không có điểm gì đặc biệt nên đã bị bỏ qua. Lúc trước, khi tôi xem ảnh của vụ án này, đã nhận ra bên rìa dấu móng có một vết lờ mờ, nhưng do ảnh chưa qua xử lý nên chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.

Tôi gọi chuyên viên xử lý ảnh của Công an huyện đến, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã khiến cho dấu vết bên rìa dấu móng trong ảnh nét hơn cả chục lần. Đó chính là vết in của chiếc cúc trên quần áo cảnh sát!

Tôi sung sướng đến nỗi tay chân quỳnh quáng, chụp ngay lấy điện thoại, bấm số gọi cho phân đội trưởng Hoàng: "Anh, anh, em đã phát hiện ra một manh mối vô cùng quan trọng của vụ án Vân Thái! Một manh mối cực kỳ quan trọng đấy!"

Phân đội trưởng Hoàng đang bận họp, hạ thấp giọng hỏi: "Manh mối gì?"

"Em phát hiện ra một dấu vết, từ đó có thể phán đoán hung thủ mặc quần cảnh sát." Tôi nói.

"Cảnh sát?" Phân đội trưởng Hoàng kinh ngạc hỏi.

"Không chắc lắm, cũng có khả năng là bảo vệ, trật tự đô thị gì đấy," tôi nói, "tất cả những người làm nghề phải mặc đồng phục na ná kiểu cảnh sát, đều có khả năng."

Phân đội trưởng Hoàng yên lặng một lát rồi nói: "Vậy thì có tác dụng gì?"

Giờ chúng ta chẳng có chút manh mối nào cả, mặc kệ hã làm nghề gì, cứ khả nghi là lôi đi làm xét nghiệm ADN hết. Hơn nữa, em dám khẳng định chắc chắn là có thể loại trừ hết những nghề không phải mặc đồng phục chứ?"

Phân đội trưởng Hoàng nói đúng, tôi nghe mà cứng họng. Đúng vậy, nếu như hung thủ có bạn bè người thân làm nghề có liên quan, quần thừa cũng có thể cho hã mặc mà? Tóm lại vẫn cứ phải căn cứ vào xét nghiệm ADN.

Tôi nói: "Anh nói phải, vậy thì các anh cứ tiếp tục sàng lọc đi nhé, nhưng em nghĩ vẫn phải tìm kiếm có trọng điểm."

"Anh biết rồi." Phân đội trưởng Hoàng ngắt điện thoại.

Tôi nằm vật xuống giường, nhìn chong chong lên trần nhà. Tên yêu râu xanh kia đến khi nào mới bị sa lưới pháp luật đây?

*

Đến giờ ăn, tôi xuống nhà ăn dưới tầng ăn cơm tự chọn. Vừa nuốt được hai miếng, điện thoại lại réo lên, tôi dự cảm là có tin tốt lành.

"Ăn chưa?" Đội trưởng Triệu hỏi.

"Tôi đang ăn đây." Tôi vừa lụng bụng vừa lừa cơm như rồng cuốn, tôi biết là sẽ phải tới tổ chuyên án ngay.

"Vụ án đã có bước đột phá quan trọng, mười phút nữa tổ chuyên án họp khẩn nhé."

Quả đúng là vụ án đã có bước đột phá quan trọng, tôi không thể không tán phục hiệu quả công tác của các điều tra viên.

Qua những hình ảnh ghi lại trong hệ thống camera giám sát của quán karaoke Doanh Hoàng huyện Đông Kiều, đã phát hiện ra vào ba ngày trước,

cũng chính vào buổi tối Phùng Cường tử nạn, anh ta đã xích mích với một người đàn ông lạ mặt.

Qua hình ảnh camera có thể thấy, Phùng Cường và một người đàn ông đang lôi kéo một cô tiếp viên, một đám nhân viên phục vụ đang xúm vào khuyên can nhưng thực chất lại là bên vực Phùng Cường. Gã đàn ông lạ mặt đập Phùng Cường một cái, Phùng Cường có vẻ đã uống quá chén nên ngã nhào. Sau đó, Phùng Cường bò dậy, rút khẩu súng giấu ở thắt lưng ra, chỉ vào đầu gã lạ mặt. Cuối cùng, gã đàn ông kia phải quỳ xuống xin xỏ, rồi chạy khỏi quán karaoke.

"Nhìn qua camera giám sát, mọi chuyện đã rất rõ ràng." Đội trưởng Triệu nói. "Theo kết quả điều tra, tối hôm đó Phùng Cường và mấy doanh nhân tới KTV giải trí, có chỉ định một tiếp viên tới rót rượu, nhưng lúc đó cô này đang tiếp chuyện một người đàn ông khác. Thế là Phùng Cường liền tới phòng bao của người kia giành tiếp viên nên mới xảy ra xích mích."

"Người đàn ông kia tới đó một mình à?" Tôi hỏi.

Đội trưởng Triệu gật đầu, nói: "Chỉ đi có một mình."

"Hay là bồ của cô tiếp viên đấy thế?" Tôi hỏi.

"Cô ta một mực phủ nhận, chúng tôi đang điều tra." Đội trưởng Triệu nói.

"Người thế này mà là cảnh sát à? Du côn thì có." Đại Bảo khinh thường ra mặt. "Chết cũng không hết tội."

"Tóm lại," đội trưởng Triệu nói, "người đàn ông trong dữ liệu camera chính là nghi phạm số một. Chúng tôi đã trích xuất được hình ảnh rõ nét của hắn từ đoạn video, hiện đang điều tra nhân thân. Nếu hắn là người trong huyện chúng tôi thì có thể khẳng định hắn chính là hung thủ."

"Đâu có dễ điều tra thế? Các anh có tìm nổi không?" Phó chủ tịch huyện cất giọng khinh khỉnh.

Đội trưởng Triệu chẳng thèm đáp lại.

Tôi cũng phát bực trước thái độ của ông ta, bèn nói: "Tôi nghĩ chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra hành tung của đối tượng này."

Tất cả mọi người, gồm cả đội trưởng Triệu, đều kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi dừng lại một lát, sắp xếp lại mạch tư duy rồi nói: "Có thể nói, hung thủ sát hại Phùng Cường là có nhân tố ngẫu nhiên, nhưng sát hại Tề Hiền chắc chắn là có mục đích rõ ràng."

"Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?" Đội trưởng Triệu cũng đang ngẫm nghĩ.

Tôi nói: "Các anh nghĩ xem, sau khi hung thủ sát hại Tề Hiền gần nửa tháng mới đến Đông Kiều sát hại Phùng Cường. Nếu Tề Hiền có người thân, sau khi Tề Hiền và xe của anh ta mất tích, người nhà sẽ lập tức báo công an, vậy thì hung thủ liệu có dám ung dung lái chiếc xe ăn cướp trở lại huyện này hoặc đi đi lại lại giữa huyện này với huyện Đông Kiều không?"

"Đúng thế!" Đội trưởng Triệu nói. "Nếu Tề Hiền có người thân đi báo án thì cảnh sát giao thông sẽ nhanh chóng tìm ra chiếc taxi chưa hề được trưng này."

"Hay nói cách khác," tôi nói, "có lẽ hung thủ hiểu rất rõ về Tề Hiền, hẳn biết rằng cho dù Tề Hiền mất tích cũng sẽ không có người thân hay bạn bè nào đi tìm anh ta nên hẳn mới dám nghênh ngang lái xe của anh ta đi khắp nơi."

"Anh hiểu rồi." Đại Bảo ngắt lời tôi. "Ý em là, rất có khả năng hung thủ

không quen biết Phùng Cường nhưng chắc chắn có quen biết Tề Hiền, hơn nữa còn hiểu rất rõ về tình hình của Tề Hiền."

Tôi gật đầu, nói: "Tề Hiền sống độc thân, khép kín, bình thường ít qua lại với người khác, vậy nơi mà anh ta có khả năng quen biết người khác nhất chính là quán mì mà thường ngày anh ta vẫn tới đó ăn."

"Hay lắm!" Đội trưởng Triệu liếc xéo tay phó chủ tịch huyện rồi ngẩng cao đầu nói. "Chúng ta hãy mang tấm ảnh này tới hỏi ông chủ quán mì xem, chưa biết chừng lại tìm ra manh mối, anh bảo có đúng không?"

Tôi không trả lời, cũng liếc về phía tay phó chủ tịch huyện đang cầm cốc uống trà, trầm nghĩ, xem về sau ông còn dám coi thường cảnh sát hình sự chúng tôi nữa không?

"Còn nữa, đừng quên nhé," Đại Bảo sợ chúng tôi quên mất phát hiện của mình, "rất có thể hung thủ là kẻ thích ăn thịt muối nhưng không biết cách làm món thịt muối. Rắc muối lên thi thể là một thủ đoạn rất hiếm gặp đấy."

*

Sự việc còn thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng, ông chủ quán mì vừa nhìn một cái đã nhận ra người trong tấm ảnh là Cát Mạnh Mạnh, sống ở ngay khu dân cư bên cạnh công ty taxi.

Chúng tôi tiện đường tìm tới ngay chỗ ở của Cát Mạnh Mạnh điều tra, không chỉ tìm thấy vật liệu và dụng cụ chế tạo bom mìn, mà còn bí mật lấy được mẫu ADN của Cát Mạnh Mạnh.

Điều quan trọng nhất là chúng tôi đã phát hiện ra một tấm bản đồ trên bàn của hắn. Đây là tấm bản đồ toàn huyện Đông Kiều, trên đó có vài chỗ được khoanh tròn bằng bút đỏ.

"May mà chúng ta kịp thời phá án!" Đội trưởng Triệu kêu lên. "Hắn định đi cướp ngân hàng đấy!"

Tôi cứ ngỡ mình sẽ được tận mắt chứng kiến một màn độ súng, nhưng sự thật lại không hề ly kỳ như trên phim ảnh. Tối hôm đó, nhân lúc Cát Mạnh Mạnh đang say giấc nồng, các trinh sát đã lặng lẽ mở cửa nhà hắn, tóm cổ hắn ngay trên giường ngủ. Thậm chí ngay trước khoảnh khắc tay bị tra vào còng, hắn vẫn ngáy như sấm.

Cát Mạnh Mạnh là người huyện Đông Kiều, năm năm trước tới huyện này làm việc, nhưng trong thời gian ấy, hắn đã dính vào ma túy.

Khi đã sa vào nghiện ngập thì chẳng khác nào cắm vào người một cái máy hút máu liên tục, khoản tiền tích lũy trong vài năm nhanh chóng đội nón ra đi, Cát Mạnh Mạnh đã sa chân vào con đường lầm lạc.

Hắn tìm hiểu qua một vài cuốn sách, từ từ thu thập các vật liệu và dụng cụ cần thiết để chế tạo bom mìn. Đồng thời, hắn sát hại Tề Hiền là người hắn quen biết ở quán ăn để cướp xe của anh ta làm phương tiện giao thông, định đi cướp ngân hàng.

Sau khi làm xong quả bom tự chế, hắn lái xe tới huyện Đông Kiều tìm hiểu về các ngân hàng ở đấy. Trong khi đi lại tại đó, cơn dục vọng bỗng nổi lên, hắn bèn tìm đến một quán karaoke không đèn hoàng để mua vui.

Nào ngờ, lại gặp phải tên ác bá Phùng Cường.

Nhìn bề ngoài, Cát Mạnh Mạnh quỳ xuống cầu xin Phùng Cường là đã nhận thua, nhưng không ai biết lúc đó hắn sung sướng đến thế nào. Hắn nghĩ ông trời đúng là đã giúp hắn, hắn muốn đi cướp ngân hàng, ngoài quả bom tự chế có thể phá vỡ kính chống đạn, hắn còn cần một khẩu súng.

Cát Mạnh Mạnh ra khỏi quán karaoke, lên chiếc taxi đã cướp được nấp ở

ngoài cổng. Đến khi thấy Phùng Cường ngật ngưỡng đi ra, hắn vội đội chiếc mũ rộng vành sùm sụp, lái xe đến bên cạnh Phùng Cường.

Thế là Phùng Cường bước luôn lên chiếc xe ăn cướp, lại còn nằm vật ra ngủ say sưa. Đương nhiên, cuộc đời anh ta đã chấm dứt ngay trong cơn mộng đẹp.

Như Đại Bảo đã đoán, Cát Mạnh Mạnh đúng là một gã rất thích thịt, lần nào đến quán mì, hắn cũng gọi Lạp xưởng, thịt muối. Trước khi chôn nạn nhân, hắn đã rắc muối lên thi thể vì mong xác chết không bị thối rửa giống như Lạp xưởng và thịt muối, để không ai phát hiện ra. Đợi tới ngày hắn cướp ngân hàng thành công, sẽ chẳng ai bắt được hắn nữa.

Nếu như không phải ma xui quỷ khiến cho Thẩm Tam đụng đầu Cát Mạnh Mạnh trên núi hoang thì kế hoạch của gã nghiện này sẽ được tiến hành suôn sẻ. Hắn vẫn có thể nghiên cứu tiếp quả bom tự chế mới, còn công an huyện Đông Kiều vẫn phải náo loạn tìm kiếm tay đồn trưởng mất tích và khẩu súng của anh ta.

*

Trên xe trở về, Lâm Đào nói: "Tớ cảm thấy cuộc đời của Tề Hiền đúng là bi kịch. Một người thật thà chân chất, khó khăn lắm mới có được một người bạn, thế mà lại bị chính người bạn ấy sát hại."

Tôi nói: "Đều là chọn nhầm bạn cả. Tôi cũng chọn nhầm bạn đấy thôi, sao hai người vẫn chưa đi thi bằng lái xe nhỉ?"

"Tay đồn trưởng ấy đúng là đáng kiếp," Đại Bảo nói, "chẳng trách hình tượng của cảnh sát chẳng ra gì, đều là tại con sâu làm rầu nồi canh cả. Chúng ta phá cả trăm vụ án để gây dựng hình tượng, thế mà lại bị một kẻ như hắn đạp đổ hết."

Tôi thở dài: "Đến khi nào toàn bộ giới cảnh sát không còn thấy tiền mờ mắt, thật sự một lòng vì dân phục vụ thì xã hội này mới có thể được bình yên. Thôi đừng bức bối nữa, cứ làm tốt phận sự của mình đi!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 13 - Oan Hồn Chuồng Thú (1)

Con người liên tục phạm sai lầm, sa vào con đường tà ác, rồi đặt tên cho nó là số phận.

John Hobbs

Mùa xuân năm nay không lạnh lắm.

Mùa đông vừa qua, nhiệt độ đã tăng lên vùn vụt, các loại vi khuẩn thối rữa nhanh chóng sinh sôi khiến tốc độ phân hủy của xác chết nhanh gấp mấy lần mùa đông. Cái mùa khiến cho giới pháp y phải đau đầu đã quay trở lại.

Mỗi lần phải đi công tác, chúng tôi đều chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, luôn mang theo mặt nạ phòng độc và rau mùi.

Chiếc xe đang chạy bon bon trên đường cao tốc. Ngắm nhìn những vạt hoa cải bát ngát ven đường cũng là một sự hưởng thụ. Nhưng trong đáy lòng tôi vẫn thấy nhói đau khi nghĩ đến người cha của cô gái bị hại trong cánh đồng hoa cải mấy năm về trước, không biết bây giờ đang sống ra sao?

Xe vừa xuống khỏi đường cao tốc, chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn của Công an huyện Phổ Trấn đã đứng đợi ở đầu đường từ bao giờ.

"Chưa động đến hiện trường, nhân viên pháp chứng đang tìm vật chứng từ một số đồ vật." Bác sĩ pháp y Tiết bước lên chiếc xe cảnh sát của chúng tôi.
"Vụ án lần này khá đặc biệt."

*

Phổ Trấn là một huyện miền Nam, thuộc mười huyện giàu mạnh nhất trong tỉnh và trăm huyện giàu mạnh nhất trong nước. Những năm gần đây, kinh tế Phổ Trấn phát triển chóng mặt, đặc biệt là tốc độ mở rộng như vũ bão của ngành công nghiệp nhẹ và công nghiệp giải trí. Tốc độ phát triển kinh tế nhanh giúp nhân dân được an cư lạc nghiệp. Bao nhiêu năm đi làm, tôi chưa bao giờ tới Phổ Trấn để điều tra hiện trường của một vụ án nào. Vì án mạng hay án gây thương tích ở đây cực kỳ hiếm hoi, thậm chí ngành pháp y Phổ Trấn còn phải kiêm nhiệm cả công tác điều tra, truy bắt đối tượng trộm cắp, lừa đảo.

Công tác kỹ thuật như con thuyền ngược dòng, không tiến sẽ lùi. Nếu rảnh rỗi lâu quá, trước tiên sẽ làm thui chột lòng tin. Sáng sớm hôm nay, sau khi vụ án xảy ra, bác sĩ pháp y Tiết, đội phó đội Cảnh sát hình sự Công an huyện Phổ Trấn đã lập tức gọi điện đến đường dây nóng xin sở Công an tỉnh hỗ trợ chỉ đạo mảng kỹ thuật hình sự cho vụ án mạng này.

Huyện lỵ Phổ Trấn chẳng hề thua kém bất kỳ một thành phố cấp địa khu nào về mặt kiến trúc đô thị. Trung tâm kinh tế toàn cao ốc, khu dân cư gạch trắng ngói đen, một sự kết hợp hoàn mỹ giữa hiện đại và hoài cổ, mang lại nét riêng biệt cho huyện lỵ này. Chỉ có duy nhất một khu dân cư ở phía đông thành phố vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà vẫn còn sót lại vài tòa nhà chung cư nhỏ cũ kỹ xây bằng gạch xanh có từ khi nhà nước mới được thành lập, hiện chỉ lác đác một vài hộ dân sinh sống.

Hiện trường án mạng chính là một trong số những tòa nhà chung cư gạch xanh này.

Những tòa chung cư cũ kỹ trông như trại lính, một hành lang dài chạy ngang nối liền vô số căn hộ, hai đầu trống trải thông thoáng gió, trông như cái ống nằm ngang, nên thường được gọi là "chung cư ống".

Kiểu kiến trúc này vốn "thân thiện" hơn rất nhiều so với kiểu "lồng chim" hiện đại, hàng xóm sát vách như người một nhà, sớm tối đều trông thấy nhau, sống chan hòa cùng nhau. Nhưng vì khu nhà cũ kỹ này đã gần như hoang phế, giờ chỉ còn hai căn hộ ở tầng trệt có người ở, còn hiện trường vụ án ở một căn hộ trên tầng bốn. Trong thời buổi đầy cảnh giác hiện nay, khách trọ ở khu này chẳng ai quen biết ai nữa.

Chủ nhân của những căn hộ cũ kỹ ở đây hẳn đều đã chuyển sang những căn hộ mới rộng rãi, đẹp đẽ hơn, giấy tờ nhà chỉ còn là những tờ giấy chứng nhận nằm chờ đền bù khi tòa nhà bị giải tỏa.

Nghe nói từ năm ngoái, có một cô gái trẻ đến sống ở tòa nhà này, thường đi muộn về sớm, hàng xóm hầu như chẳng mấy khi chạm mặt nên không nhớ cô ta trông ra sao. Họ chỉ biết đó là một cô gái rất xinh đẹp, sành điệu, thích mặc quần áo trắng, bước đi nhẹ như không.

Hai tuần trước, khi ông Vương sống một mình ở tầng trệt thức dậy giữa đêm khuya, bỗng nghe loáng thoáng có tiếng khóc khe khẽ ở hành lang, khiến ông sợ đến toát mồ hôi lạnh, không dám đi vệ sinh nữa, cứ trùm kín chăn run cầm cập cả đêm.

Suốt mấy hôm sau đó, ông Vương và cặp vợ chồng trung niên sống cùng tầng trệt đều loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc trong đêm, lúc có lúc không, giống y như tiếng than khóc của oan hồn trong phim kinh dị.

Cả ba người đều nghĩ đến cô gái sành điệu mới chuyển tới vào hai tháng trước. Hay cô ta chính là ma nữ? Nếu không tại sao bước đi lại không có tiếng động? Tại sao lại mặc tuyền đồ trắng? Tại sao tối đến mới thấy ra ngoài? Và những tiếng than khóc ai oán ấy phát ra từ đâu?

Ông chủ căn hộ tầng bốn đang ở Bắc Kinh, không làm sao liên lạc được, sau khi ba người họ bàn bạc, cuối cùng vào một cái buổi chiều nọ, họ đã cùng

nhau leo lên tầng bốn tối tăm u ám. Hành lang tầng bốn chồng chất rác rưởi, họ bước qua những đồng rác, gõ cửa từng căn hộ.

Không phòng nào có người ở.

Kể cũng lạ, bắt đầu từ đêm hôm đó, họ còn không nghe thấy tiếng khóc than rưng rợn ấy nữa. Chắc là ma nữ đã sợ hãi bỏ chạy mất rồi. Vài hôm sau, mọi người cũng quên hẳn chuyện ấy.

Cho đến hôm qua, khi ông Vương lại thức dậy giữa đêm khuya đi tiểu tiện, chợt loáng thoáng ngửi thấy mùi lạ ở cầu thang? Là mùi của hồ ly tinh? Ông Vương sức nhớ đến con ma nữ xinh đẹp kia, thế là lại chui vào trong chăn găng nhịn tiểu mà run cầm cập cả đêm.

Sáng sớm, ba người sống ở tầng trệt lại gặp nhau bàn bạc. Họ đều ngửi thấy mùi xú uế bốc lên ở cầu thang. Nhớ đến tiếng khóc ai oán vào hai tuần trước, họ cảm thấy không thể chịu đựng nỗi khiếp đảm này thêm nữa, liền gọi cho 110.

*

"Sau đó thì sao? Cảnh sát đã phát hiện được gì?" Đại Bảo hẳn đang nghĩ rằng bác sĩ Tiết không nên úp mở vào đúng đoạn then chốt này.

"Sắp tới rồi, chúng ta đến xem sẽ rõ." Bác sĩ Tiết nhíu mày nói.

Nhìn vẻ mặt của bác sĩ Tiết, tôi biết ngay hôm nay lại phải dùng đến mặt nạ phòng độc và rau mùi.

Quả nhiên, sau khi đi qua trung tâm huyện lỵ nhộn nhịp, chúng tôi đã trông thấy tòa nhà chung cư gạch xanh ấy.

Hiện trường nằm ở nơi khuất nẻo nên không có nhiều kẻ tò mò kéo tới

xem. Dưới nhà đỗ mười mấy chiếc xe cảnh sát, vòng dây cảnh giới màu vàng tươi đã ngăn ông Vương và những người hàng xóm ở bên ngoài, chỉ có thể thò đầu ngó nghiêng. Chúng tôi vừa bước tới hành lang, thứ mùi hôi tanh của "hồ ly tinh" đã xộc lên nồng nặc.

Kinh nghiệm công tác nhiều năm đã mách bảo tôi rằng, đây chính là mùi xác chết phân hủy. Còn chưa lên tới tầng bốn, mùi hôi thối đã sặc sụa khắp cả cầu thang, thế là đủ biết tình trạng của thi thể ra sao.

Tuy bên ngoài trời nắng từng bừng nhưng bên trong tòa chung cư sắp bóng mặt trời vẫn âm u tăm tối, những ngọn đèn cầu thang vàng vọt soi đường cho chúng tôi đi lên tầng bốn.

Rất nhanh, phán đoán của tôi đã được kiểm chứng.

Khi leo lên đến tầng bốn, chúng tôi trông thấy một nữ cảnh sát kỹ thuật cổ lủng lẳng máy ảnh đang ngồi thụp ở đầu cầu thang nôn ọe. Nhìn thấy bãi nôn của cô ta, ruột gan tôi cũng phải nhộn nhạo.

Bước vào hành lang tầng bốn, mùi xác thối lại càng kinh khủng, mấy nhân viên pháp chứng đi giày nhựa, đeo mặt nạ phòng độc đang quét dấu vân tay trên cửa chính.

Bác sĩ Tiết lấy từ trong cái túi nilon ra mấy đôi giày nhựa, đưa cho chúng tôi: "Đi vào đi, cho yên tâm."

"Yên tâm?" Tôi cầm lấy đôi giày nhưng chưa thay ngay mà tò mò thò đầu vào trong xem thử.

Tôi không nhìn thấy tử thi trực tiếp.

Cấu trúc của chung cư rất đơn giản, mỗi một cánh cửa mở vào một gian phòng đơn, không thông nhau. Hiện trường nằm ở căn phòng chính giữa tầng

bốn, cánh cửa chống trộm han gỉ và cánh cửa gỗ bong hết sơn đã bị cánh sắt cạy mở, trong phòng ruồi nhặng vù vù.

Đồ đạc trong phòng khá đơn giản. Một bộ bếp sơ sài, một giường đôi và một bàn ăn kê sát bức tường phía đông, gần bức tường phía tây đặt chiếc tủ lạnh. Đập vào mắt tôi là một cái lồng sắt nằm chình ình chính giữa căn phòng. Đúng thế, đó chính là loại lồng nhốt thú.

Trong lồng lờ mờ có một đồng đen xì, bên trên có nhiều chấm trắng li ti, thoạt nhìn thì thấy cái lồng trống không, nhìn kỹ xuống dưới, mới thấy là một xác chết phân hủy cao độ đã trương phình.

Do bị thối rửa nghiêm trọng nên dịch phân hủy đã thấm dẫm ra ngoài quần áo, cộng thêm thi thể bị trương phình nên da và quần áo như dính chặt với nhau, nhuộm thành một màu, không thể nhìn rõ hình thù của bộ quần áo nữa. Còn những chấm trắng nhúc nhấp khắp người chính là dòi bọ dày đặc.

Dịch phân hủy đã dềnh cả ra ngoài lồng sắt, gần nửa diện tích căn phòng giàn giụa thứ dịch lỏng màu xanh lét, lúc nhúc dòi bọ vẫn đang miệt mài hút lấy hút để trong bãi dịch lỏng.

Cuối cùng thì tôi đã hiểu tại sao lại phải "đi vào cho yên tâm", xỏ giày nilon vào, chí ít cũng không phải lo dòi bọ leo lên giày chui vào trong ống quần.

Mùi hôi thối kinh khủng ngoài sức chịu đựng tấn công dữ dội vào lỗ mũi và các dây thần kinh khứu giác khiến tôi bất giác dụi mũi, vội vàng giật lùi ra ngoài, thay giày, đeo mặt nạ phòng độc.

"Đã xuất hiện cái lồng nhốt ở đây mà nạn nhân lại bị khóa chặt trong lồng, vậy thì đây rõ ràng là một vụ cố ý giết người." Chiếc mặt nạ phòng độc khiến cho giọng bác sĩ Tiết bé hẳn đi.

Tôi không nói gì thêm, đeo găng tay cao su, tiến vào hiện trường.

Lối đi từ cửa đến trung tâm hiện trường, tức cái lồng hôi thối, gần như không còn chỗ đặt chân. Dù tôi rất không muốn sát sinh, nhưng mỗi khi đặt chân xuống lại nghe thấy những tiếng bép bép của dòi bọ bị giẫm vỡ.

Tôi đi quanh cái lồng sắt hai vòng. Lồng sắt mỗi chiều cao rộng dài khoảng một mét, một phía có cánh cửa, trên cửa lưng lửng một ổ khóa to đùng.

Tôi chỉ vào ổ khóa, hỏi Lâm Đào đang đứng bên cạnh: "Cậu xem có thể lấy được dấu vân tay trên đó không?"

"Có đấy, nhưng dấu vân tay không hoàn chỉnh, không có giá trị giám định." Một nhân viên pháp chứng đứng bên cạnh lên tiếng.

Tôi lắc đầu thất vọng, hỏi tiếp: "Vậy những chỗ khác có lấy được không?"

"Trong phòng có quá ít đồ đạc, chúng tôi đang cố gắng." Nhân viên pháp chứng nói.

"Cậu làm việc của cậu đi, tớ giúp họ." Lâm Đào nhìn khắp xung quanh, nhận ra không có chỗ trống nào để đặt hòm đồ nghề nên đặt luôn cái hòm lên mặt bàn ăn đã xác nhận là không phát hiện ra dấu vân tay.

Tôi ngồi xuống, hỏi: "Thi thể ở bên trong, làm thế nào để đưa ra ngoài được?"

Bác sĩ Tiết nói: "Tôi đã cho người đến chỗ cứu hỏa mượn cửa điện về cắt khóa."

Tôi gật đầu, chau mày quan sát thi thể bên trong lồng sắt.

Đầu thi thể tựa lên một vách lồng, hai chân gập lại. Không còn nhìn rõ

mặt, vì gần như đã bị phủ kín bởi dòi bọ. Dòi bọ cứ nhung nhúc bò ra từ trong hốc mắt đã khô quắt và cái miệng há hốc, trông cứ như thi thể đang chảy nước mắt và nhả ra thứ gì. Tuy mặt nạ phòng độc đã ngăn chặn được mùi hôi thối nhưng tận mắt chứng kiến cảnh tượng ghê sợ này, tôi vẫn thấy tê dại cả đầu óc.

Mặt bên kia của cái lồng hình như có vết máu phun lên mắt lưới, nhưng đã bị phân hủy và hòa vào làm một với lớp gỉ sắt, không thể nhìn rõ được nữa.

"Đây là thi thể đàn ông." Đại Bảo thò tay vào kéo thử quần áo của thi thể. "Bên ngoài mặc áo vest."

Tôi gật đầu, phải khễ lên đỉnh đầu thi thể, mười mấy con dòi rơi xuống la tả. Tôi nói: "Nhìn tóc cũng biết, nạn nhân cắt tóc húi cua."

"VẬY em nói xem," Đại Bảo hỏi, "là anh ta khóc lóc trước khi chết, hay là sau khi anh ta chết đi có người đến khóc lóc?"

Chắc là Đại Bảo vẫn băn khoăn với tiếng khóc ma quái trong lời kể.

"Chắc chắn một điều là không phải anh ta khóc sau khi chết." Tôi luôn tin vào khoa học. "Tiếng khóc nghe thấy lúc nào, qua điều tra sẽ biết ngay thôi. Tiếng khóc xuất hiện vào trước hay sau khi nạn nhân tử vong có ý nghĩa rất quan trọng trong việc suy đoán nghi phạm, cho nên, điểm mấu chốt là phải xác định được thời điểm tử vong của nạn nhân."

Đại Bảo gật đầu, tiếp tục quan sát tình trạng thi thể. Trong lúc đợi cửa điện được mang đến, tôi đi khắp quanh phòng xem có phát hiện được thêm gì khác không.

Đúng như nhân viên pháp chứng đã nói, trong phòng ngoài tủ lạnh, kệ bếp thì chẳng còn mấy đồ đạc, cho thấy khách trọ chỉ ăn và ngủ ở đây.

Tôi đi tới bên tủ lạnh, thấy đó là một tủ lạnh kiểu cũ, hai cửa mở hướng lên trên. Nhìn vào lớp bụi bên mép tủ lạnh thì hẳn là nó đã được kê ở đây nhiều năm rồi. Có vẻ như đây là đồ của chủ nhà chứ không phải của khách thuê phòng chuyển đến.

Tôi sờ vào tủ lạnh, thấy vẫn đang chạy, tủ lạnh hơi rung rung.

"Nạn nhân đã chết rất lâu rồi, chắc hung thủ cũng chạy trốn từ lâu nhưng quên rút điện tủ lạnh." Tôi vừa nói với Đại Bảo, vừa kéo một cánh tủ lạnh lên.

Trong tủ lạnh, một cái đầu người đã đóng tuyết đang trợn trừng hai mắt nhìn tôi.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 13 - Oan Hồn Chuồng Thú (2)

Tôi khựng lại một thoáng rồi kinh hãi giật lùi liên mấy bước, va phải Đại Bảo đang ngồi xồm bên cạnh lồng sắt. Chắc Đại Bảo đã trông thấy sắc mặt tái mét của tôi, liền hỏi: "Sao thế?"

"Kìa... Kìa..." Tôi chỉ vào cái tủ lạnh, đầu óc trống rỗng, lắp bắp không nói nên lời.

Đại Bảo nhìn tôi, rồi lại ngờ vực nhìn sang cái tủ lạnh, sau đó đứng dậy tiến lại gần, mở cửa tủ lạnh ra.

"Ồi mẹ ời!" Đại Bảo có vẻ gan góc hơn tôi, chưa đến nỗi mất hết hồn vía. "Ờ... ờ... vẫn còn một cái xác nữa!"

Lúc này, tôi cũng đã hoàn hồn, bèn quay sang nói với anh cảnh sát khu vực: "Có phát hiện bất ngờ."

Trong tủ lạnh là một thi thể đàn ông đã đông cứng như que kem, cơ thể co quắp, đầu ngẩng lên, để lộ sắc mặt kinh hoàng.

Có lẽ đã bị đông lạnh khá lâu rồi nên xung quanh tử thi đã đóng tuyết dày cộp, dính liền với thành tủ. Mấy viên cảnh sát khu vực hợp sức định nhấc thi thể ra, nhưng lại lúi cuống cả tủ lạnh lên. Không còn cách nào khác, đành phải ngắt điện đợi cho lớp tuyết đóng trên tử thi tan bớt.

"Đã... đã điều tra chưa?" Tôi gặng trấn tĩnh lại, ngồi xồm xuống, nhặt lên một con dòi. "Các... các nhân chứng... nghe thấy tiếng khóc hôm nào?"

"Sao em... em lại nói lắp thế... thế?" Đại Bảo mặc cái tật cứ thấy người khác lắp bắp là anh ta cũng nói lắp theo.

"Sợ... sợ quá." Tôi nói rồi quay sang nhìn điều tra viên.

Điều tra viên đang đeo mặt nạ cũng phải nôn khan ầm ỹ, ánh mắt tỏ rõ sự khó chịu khi bị tôi gọi vào phòng, nói: "Là hai ngày 24, 25 tháng trước, ngày 26 thì không nghe thấy tiếng khóc nữa."

Tôi tính nhầm, ngày 24 cách hôm nay đúng mười hai ngày.

"Thường thì ruồi nhặng sẽ đẻ trứng vào trong xác chết, mùa này thì chỉ khoảng hai tuần, trứng ruồi sẽ phát triển thành ấu trùng, sau đó bò vào chất dịch thối rữa xung quanh hoặc chui vào thi thể, hai tuần nữa sẽ lột xác thành ruồi." Tôi nói. "Trên nền nhà không hề có xác ấu trùng, dòi ở đây chắc mới là lứa đầu tiên."

Đại Bảo cầm lấy con dòi đã bị tôi bóp chết, đo đạc rồi nói: "Căn cứ vào tốc độ sinh trưởng của ấu trùng ruồi nhặng, con dòi dài từng này chắc được khoảng mười ngày tuổi rồi."

"Điều đó có nghĩa là," tôi nói, "ngày 24, nạn nhân bắt đầu khóc lóc ở đây, sau ngày 26 thì không nghe thấy gì nữa, vì anh ta đã chết."

"Tớ có một thắc mắc." Lâm Đào chen vào. "Cậu nói xem, tại sao nạn nhân chỉ khóc mà không kêu cứu nhỉ?"

"Chắc chắn là bị hung thủ khống chế." Đại Bảo bắt chước vẻ mặt hung hãn. "Mày kêu thì ông giết!"

"Anh biết được là anh ta khóc hay là người trong tủ lạnh kia khóc?" Tôi chỉ vào cái tủ lạnh nói.

"Trọng điểm là tại sao lại khóc?" Đại Bảo giơ khuỷu tay chỉnh lại mặt nạ phòng độc.

"Hay là có ma nữ khóc thật nhỉ?" Lâm Đào lúc nào cũng mê tín. "Giết người xong rồi nhỏ nước mắt cá sấu?"

"Trí tưởng tượng phong phú thật đấy." Tôi nói. "Cậu chuyển nghề viết tiểu thuyết kinh dị đi."

Lâm Đào đánh mông huých tôi một cái khiến tôi suýt nữa ngã nhào vào bãi dòi.

Tôi trừng mắt với Lâm Đào: "Cậu ở đây làm việc đi, phải tìm bằng được dấu vân tay đấy, tớ tới nhà xác. Thi thể có thể đưa đi được rồi chứ?"

*

Nhà xác Công an huyện Phổ Trấn.

Tôi và Đại Bảo hợp sức khiêng cái thi thể trong tủ lạnh vào bể rửa đông trong phòng giải phẫu. Theo tốc độ rửa đông bình thường, khoảng hai tiếng đồng hồ nữa chúng tôi mới có thể khám nghiệm thi thể này được.

Vì thế, chúng tôi phải đối mặt với cái thi thể thối rữa trương phình trước.

Quần áo đã bị nhồi căng bởi các bộ phận trương phình, không thể cởi bỏ theo cách bình thường, đành phải lấy kéo cắt.

Quần áo trên người nạn nhân không phải là hàng tầm thường, cộng lại ít nhất cũng hơn vạn tệ.

"Chà, đại gia đấy." Tôi nói. "Riêng cái quần cũng phải mấy nghìn tệ."

"Có ích gì không?" Đại Bảo chỉ vào đồng phân vàng khè nhoe nhoét đầy

đũng quần, nói. "Dính phải phân thì cũng ghê như nhau."

"Đại tiểu tiện mất kiểm soát?" Tôi nói. "Hiện tượng này thường gặp ở người bị tổn thương sọ não và ngạt thở cơ học."

"Nhưng đầu, cổ đề không sao cả." Vì không muốn người thấy mùi hôi thối, bác sĩ Tiết cố nín thở đến nổi mặt đỏ phừng lên.

Tôi không nói gì, thận trọng mổ tách phần cơ cổ và da đầu từng chút một. Vì tổ chức mềm đã bị thối rửa nên phần cơ đã ngả màu đen, dịch phân hủy xanh lét lỏng bông giữa cơ và da. Tôi cầm miếng vải gạc thấm sạch dịch phân hủy rồi quan sát, khẳng định nạn nhân đúng là không hề có tổn thương cơ học nào gây nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng tổ chức mềm ở mé ngoài đùi phải lại bị khoét mất một mảng lớn.

Đại Bảo ghé sát vào nhìn, kêu ré lên: "Ồi mẹ ơi! Đây là tổn thương hình thành sau khi chết! Chẳng lẽ lại có ma nữ ăn thịt người thật!"

Tôi nghe Đại Bảo nói mà toát mồ hôi lạnh, nhưng không phải vì sợ ma quỷ gì, mà là vì thời đại này không thiếu những bài báo đưa tin về kẻ bệnh hoạn ăn thịt người. Tôi vội lấy vải gạc thấm khô vết thương, cầm kính lúp quan sát một lượt rồi nói: "Chỉ giới hù dọa người khác là tài, nhìn vết răng mà xem, răng nhỏ và nhọn, chắc là bị chuột gặm đấy."

"Thế thì còn đỡ. Nhưng, khắp người không có vết thương nào cả." Đại Bảo chau mày. "Làm thế nào đây? Không thể xác định được nguyên nhân tử vong."

"Có thể nói là thi thể bị phân hủy quá nghiêm trọng nên không thể tìm ra nguyên nhân tử vong được không?" Bác sĩ Tiết bắt đầu đánh bài chuồn.

Tôi lắc đầu, lật khoang bụng tử thi lên, bắt đầu sắp xếp lại phần ruột của nạn nhân. Lúc này, mùi hôi thối của xác phân hủy, mùi hôi hám của phân lại

cộng thêm cái mùi ghê sợ của đường ruột đã phá vỡ giới hạn chịu đựng của bác sĩ Tiết, khiến anh ta mồ hôi như tắm, vội gỡ hết trang bị phòng hộ bỏ chạy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Đại Bảo nhìn theo bóng bác sĩ Tiết, lắc đầu xem thường. Tôi cười nói: "Giới hạn chịu đựng cũng giống như tử lượng vậy, cần phải rèn luyện từ từ."

Dạ dày nạn nhân rỗng không, có những điểm xuất huyết lòa nhòa, ruột gần như không có gì.

"Biết anh ta tại sao lại chết rồi chứ?" Tôi quay sang hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo gật đầu, chỉ vào phân dính trên đũng quần nạn nhân, nói: "Chỉ thấy thải ra không thấy ăn vào, chết vì đói."

Tôi gật đầu, nói: "Hung thủ đã để nạn nhân đói khát cùng cực, kiệt sức, cộng thêm cơ thể bị mất nước nghiêm trọng, sốc mà chết."

"Anh vẫn chưa hiểu," Đại Bảo nói, "một người đàn ông to cao thế này sao lại để người khác nhốt vào lồng, sau đó chết dần chết mòn vì đói khát mà không dám kêu lên một tiếng? Hung thủ là loại người thế nào vậy?"

"Khả năng kẻ này có súng." Tôi nói. "Tất nhiên, không có vết đạn, em chỉ đoán mò thôi."

Đại Bảo gật đầu: "Cũng hơi có lý, nếu không thì khó mà khống chế được một người đàn ông to con thế này."

"Đâu chỉ có khống chế?" Tôi cầm tay phải nạn nhân nhắc lên, nói. "Mà nạn nhân còn ngoan ngoãn giao nộp toàn bộ của nả trên người cho hung thủ."

"Gì cơ?" Đại Bảo ghé đầu nhìn xuống tay nạn nhân. "Em đã phán đoán ra tính chất vụ án nhanh thế cơ à? Dựa vào đâu mà bảo đây là một vụ giết người

cướp của?"

"Anh nhìn mà xem." Tôi đưa ngón tay quệt qua cổ tay nạn nhân, nói. "Tuy da nạn nhân đã bị trương phồng nhưng chỗ cổ tay này vẫn nhìn thấy mấy nếp nhăn trông rất ngay ngắn."

"Hiểu rồi, đồng hồ." Đại Bảo có vẻ như càng ngày càng nhanh trí.

Tôi nói: "Không chỉ ở đây, màu da ở gốc ngón giữa cũng khác, chắc lúc còn sống có đeo nhẫn. Điều đó có nghĩa là rất có thể nạn nhân đã tự nguyện tháo đồng hồ và nhẫn nộp cho hung thủ. Khiến cho anh ta sợ hãi đến vậy, hẳn là hung thủ phải có súng."

Đại Bảo ngẫm nghĩ, vẫn chưa vững tâm, lại rạch mở lớp da ở cổ tay và cổ chân của nạn nhân ra, xác nhận rằng trước khi chết, nạn nhân không hề bị trói, nên việc tước đoạt của cải được tiến hành một cách tự nguyện.

"Nhưng kiểu gì thì cũng không phải là cầm súng uy hiếp đưa nạn nhân từ trung tâm phố huyện tới tận cái nơi khi ho cò gáy này được!" Đại Bảo nói. "Vì như thế, trên đường đi sẽ có rất nhiều cơ hội để chạy trốn."

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói: "Thôi đừng nghĩ nhiều thế nữa, có khi là người quen gây án cũng nên."

"Người quen cướp của?" Đại Bảo nói. "Có cần phải phức tạp thế không? Còn để người ta chết đói nữa."

Tôi không nói gì, bắt đầu cầm cửa điện cửa lấy xương hông của nạn nhân. Dù sao, xác định được đặc điểm của nạn nhân, tìm được lai lịch thì thế mới là con đường nhanh nhất để phá án.

Sau khi xác định được độ tuổi, chiều cao và cân nặng của nạn nhân, chúng tôi bảo nhân viên kỹ thuật phụ trách chụp ảnh đang đứng bên cạnh gọi điện

thông báo cho điều tra viên ở tiền tuyến. Phải tìm cho ra lai lịch thi thể thì vụ án mới có được bước đột phá.

Lúc này, cậu nhân viên chụp ảnh đã nôn ọe đến mặt mũi xanh xám, vừa nghe thấy yêu cầu của tôi, lập tức ù té chạy ra khỏi phòng mổ. Trong một không gian thế này, được hít thở mấy ngụm không khí trong lành đã là một đặc ân đối với cậu ta.

*

Khi đưa tử thi còn lại ra khỏi bể rửa đông, thi thể đã mềm hoàn toàn. Căn phòng giải phẫu mới toanh cùng các thiết bị rửa đông tân tiến đúng là đã hỗ trợ đắc lực cho chúng tôi.

"Tiền, cứ phải có tiền mới được." Sắc mặt Đại Bảo tràn đầy ngưỡng mộ. "Em xem hiệu quả chưa kìa, đúng là tuyệt vời. Nguồn tài lực tốt, không bị ăn bớt, đã dùng đúng chỗ đấy."

"Em chẳng nghĩ nhiều đến thế." Tôi ngắt lời Đại Bảo. "Anh hãy nhìn nạn nhân này mà xem, áo quần rách rưới, đến tất chân còn có mụn vá. Trời ạ, thời đại này rồi còn có người phải đi tất vá, đủ biết nghèo khó đến cỡ nào. Đối tượng cướp bóc lúc thì giàu sụ, lúc lại nghèo rớt mùng tơi, hung thủ là loại người gì không biết?"

Đại Bảo cúi đầu suy nghĩ về vấn đề mà tôi vừa đưa ra.

Tử thi đã mềm, cởi bỏ quần áo dễ dàng hơn nhiều. Tôi bày quần áo của nạn nhân xuống nền nhà, kiểm tra kỹ lưỡng các túi, hy vọng có thể tìm được thứ gì như chứng minh thư chẳng hạn.

Chẳng có cái chứng minh thư nào hết, nhưng tôi đã tìm được một tờ giấy trông như tờ biên lai. Vì thi thể bị đông cứng nên sau khi rửa đông, tờ giấy đã bị thấm nước, chữ nghĩa lờ mờ nhòe cả. Nhưng có thể thấy tờ biên lai được viết

bằng giấy than, chắc là liên giao khách hàng. Phía dưới tờ giấy, tại phần người nhận tiền viết ba con chữ nguệch ngoạc: "Lý Đại Trụ".

"Lý Đại Trụ?" Tôi hỏi. "Chắc đây là tên của nạn nhân."

Đại Bảo mừng rỡ, hét ầm lên gọi nhân viên kỹ thuật đang đứng ngoài cửa, yêu cầu cậu ta lập tức liên hệ với điều tra viên để điều tra nhân thân của người có tên Lý Đại Trụ. Cậu ta nghe nói có thể tiếp tục ở bên ngoài phòng giải phẫu gọi điện thì mừng như bắt được vàng.

Hai cổ tay của nạn nhân có vết trói bằng dây thừng, hai bên đầu gối có vết xuất huyết dưới da rõ rệt, đó là tổn thương bị khống chế điển hình. Nạn nhân tử vong do bị hành hung bằng dao, trên cổ bị cửa một nhát dao sâu đến tận cột sống cổ. Hai bên mép vết thương không hề có vết rạch thử, chứng tỏ đó là một con dao cực kỳ sắc bén, chỉ một nhát cửa đã cắt rời yết hầu nạn nhân. Động mạch cảnh và tĩnh mạch cảnh đều bị cắt đứt, khí quản cũng bị cửa đứt một nửa, một lượng máu lớn ộc xuống khí quản, sau đó lại bị ho sặc sụa mà phun ra, trên ngực áo nạn nhân có vết máu phun rất rộng.

"Tóc nạn nhân rụng mất một đám." Đại Bảo chỉ vào chỗ da đầu trọc lốc, nói. "Chắc là hung thủ bắt nạn nhân quỳ dưới đất, trói quặt hai tay, sau đó một tay túm tóc nạn nhân, một tay cầm dao, cửa một nhát sát hại. Nhưng vấn đề là tại sao không thấy có vết máu ở hiện trường nhỉ?"

"Ai bảo không có?" Tôi nói. "Trên lồng sắt có vết máu phun đầy thôi, tại lúc đó em không để ý, cứ nghĩ đó chỉ là vết gi."'

"Nhưng em nhìn thi thể mà xem, vết hoen tử thi rất nhạt, cho thấy bị mất máu khá nhiều." Đại Bảo nói, "vậy thì tại sao hiện trường lại chẳng có bao nhiêu vết máu?"

"Sao lại không có?" Tôi nói. "Trên sàn nhà hiện trường đầy dịch phân

hủy, anh nghĩ tất cả đều là chảy từ thi thể thối rữa ra chắc? Anh nhầm rồi, có một phần lớn trong đó là máu chảy ra từ người nạn nhân này, rồi hòa lẫn vào dịch phân hủy của thi thể kia, sau đó bị phân hủy đồng thời. Kết hợp với vết máu trên lồng sắt, về cơ bản có thể khẳng định, nạn nhân này bị sát hại ngay trước cái lồng."

Đại Bảo gật đầu, nói: "Nhưng anh vẫn chưa thể liên kết hai cái chết này với nhau được. Không biết là do loại người thế nào gây ra đây?"

Tôi nhắc hai tay nạn nhân lên quan sát, nói: "Đúng là người lao động chân tay, anh nhìn hai tay xem, toàn vết chai."

Đại Bảo giơ khuỷu tay đẩy phần kính trên mặt nạ phòng độc lên, nói: "Điểm này nói lên điều gì?"

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ rồi nói: "Em đang nghĩ đến một chuyện, cái lồng sắt bí hiểm kia chắc chắn có thể nói lên điều gì đó. Nhưng em cần phải nhờ Lâm Đào kiểm chứng đã."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 13 - Oan Hồn Chuồng Thú (3)

Thi thể đã được đưa đi, nhưng chất dịch phân hủy nhầy nhụa khắp hiện trường vẫn tiếp tục bốc mùi hôi thối. Cái mùi gớm ghiếc cứ luẩn quẩn khắp đường cầu thang bưng bít của khu nhà, chỉ số buồn nôn vẫn không hề giảm.

Lâm Đào đang đứng tựa vào trước cửa cầu thang hút thuốc, mặt vàng khè, vẻ điển trai sứt giảm không ít. Chắc là mấy tiếng đồng hồ khám nghiệm hiện trường liên tục đã khiến cậu ta lử đử.

"Chỗ cậu xong rồi à?" Lâm Đào dụi mẩu thuốc, hỏi. "Nhanh ghê nhỉ?"

"Ừ, tớ vội đến đây để hỏi cậu một chuyện." Tôi kéo Lâm Đào quay lại căn phòng hiện trường, đeo găng tay vào, nói. "Cái lồng sắt có vấn đề."

Lâm Đào hiểu ý, cười: "Có vẻ như lần này chúng ta lại tư tưởng lớn gặp nhau rồi đấy."

Cái lồng sắt có hình lập phương, mỗi cạnh dài hơn một mét, xung quanh không có điểm lắp ghép, có nghĩa nó là một khối liền.

Tôi cầm thước cuộn bằng thép đo độ rộng của căn hộ, nói: "Chỉ 80 centimet."

Lâm Đào gật gù.

Đại Bảo ngơ ngác hỏi: "Thế... ý mọi người là sao?"

Tôi nói: "Anh có thể chuyển một vật hình lập phương mỗi cạnh dài hơn

một mét qua cái cửa chỉ rộng tám chục phân hay không?"

Đại Bảo lay thử cái lồng, thấy rất chắc chắn, lại ngoái nhìn ra khung cửa sổ lấp chấn song bằng sắt, lắc đầu.

"Lồng sắt được hàn ngay trong phòng." Lâm Đào nói. "Sau khi hàn xong, căn phòng đã được quét dọn sạch sẽ, nhưng vẫn còn trông thấy những đốm cháy của súng hàn trên nền nhà."

"Anh hiểu rồi!" Đại Bảo nói. "Để thực hiện hành vi phạm tội, hung thủ đã hàn cái lồng sắt này ngay ở đây."

Tôi gật đầu, ít nhất bây giờ cũng có thể xác định được rằng hung thủ là một kẻ cướp của giết người có kế hoạch.

"Đây đều là cây sắt đặc ruột, cái lồng phải nặng đến mấy chục cân đấy." Lâm Đào nói với Đại Bảo. "Hơn nữa, anh có thể hàn từng cây sắt rời với nhau được khít nhau như thế này không?"

Đại Bảo ngơ ngác lắc đầu.

"Đúng thế!" Tôi phụ họa với Lâm Đào. "Chứ đừng nói là một cô gái."

"Anh nhớ đến đôi bàn tay của thi thể trong tủ lạnh." Đại Bảo nói. "Bàn tay toàn vết chai, chắc là một thợ hàn?"

Tôi và Lâm Đào nhìn nhau gật đầu.

"Nếu là vậy," Đại Bảo tiếp lời, "rất có khả năng đối tượng mang tên Lý Đại Trụ kia là đồng bọn với cô gái thuê phòng. Họ đã sát hại anh chàng nhà giàu, cướp bóc tài sản, sau đó do mâu thuẫn trong chia chác nên cô gái kia mới giết hại kẻ đồng phạm."

"Em thấy Đại Bảo phân tích rất hợp lý." Tôi nói.

Lâm Đào nói: "Một cô gái mà giết được một gã đàn ông cao to khỏe mạnh à?"

"Đúng thế." Tôi bổ sung. "Qua khám nghiệm tử thi, tôi nhận thấy trên người nạn nhân không có bất kỳ một vết khống chế nào, nhưng dấu vết bị cướp của lại rất rõ ràng. Vì lý do nào đã khiến cho nạn nhân răm rắp giao nộp tài sản, không có cả cơ hội kêu cứu hay chạy trốn? Tớ cho rằng có lẽ hung thủ có súng."

"Ý cậu là cô ta có súng trong tay, dùng súng uy hiếp Lý Đại Trụ, sau đó cầm dao giết hẳn?" Lâm Đào cười nói. "Vậy thì không hợp logic."

"Sao lại không hợp logic?" Đại Bảo phản bác. "Vì tầng dưới có người ở, nếu bắn sẽ phát ra tiếng động, dễ bị phát hiện chứ sao?"

Tôi lắc đầu, nói: "Nạn nhân trong tủ lạnh bị trói giật cánh khuỷu, quỳ dưới đất, bị hung thủ nắm tóc, cầm dao cửa cổ chết ngay. Nếu là cô gái gây ra thì cô ta vừa cầm súng uy hiếp, vừa nắm tóc, vừa phải cầm dao. Thế thì cô ta có mấy cái tay?"

"Đúng vậy!" Đại Bảo nói. "Nhưng chúng ta vẫn không thể giải thích tại sao cướp của mà lại lựa chọn hai đối tượng có tình hình tài chính khác xa nhau như thế?"

Tôi trầm ngâm một lát, nhún vai nói: "Em cũng chưa nghĩ ra đáp án nào hợp lý."

Ba người chúng tôi lại im lặng.

Lâm Đào nói: "Đúng rồi, chúng tớ phát hiện ra mấy vết vân tay, xuất hiện ở các chỗ khác nhau tại hiện trường, rất khả nghi. Sau khi xử lý kỹ lưỡng, có thể dùng để đối chiếu. Vừa nãy, tớ bảo họ vào kho dữ liệu tiến hành đối chiếu

rồi, nhưng chưa có kết quả."

"Cũng xem như tin tốt lành, dù sao cũng là chứng cứ có sức thuyết phục." Tôi gật đầu, quay sang nói với điều tra viên. "Thế này vậy, một mặt cứ bắt đầu điều tra nhân thân của nạn nhân giàu có, mặt khác phải điều tra về Lý Đại Trụ và cô gái đã tiếp xúc với đối tượng. Ngoài ra, chẳng còn cách nào khác nữa. Nửa ngày còn lại, chúng tôi sẽ quay về suy nghĩ tiếp, sáng sớm mai gặp nhau."

*

Tuy phải liên tục chạy hiện trường án mạng nhưng vụ án Vân Thái vẫn thường xuyên ám ảnh tâm trí tôi. Đã phát hiện ra kiểu gen ADN lâu như vậy rồi mà mãi vẫn chưa thể tìm ra hung thủ. Nếu không từng bước thu hẹp phạm vi điều tra, muốn tìm được một kẻ thủ ác trong cả biển người mệnh mông thật không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Đào rất hiểu tâm trạng của tôi, cậu ta bước ra khỏi phòng tắm, vừa cầm khăn bông lau tóc vừa hỏi tôi: "Vẫn nghĩ đến vụ án Vân Thái à?"

Tôi uể oải gật đầu.

"Đến giờ có tiến triển gì không?" Lâm Đào hỏi. "Nói xem nào, về vụ án này, tớ vẫn chưa hiểu lắm."

Tôi thở dài thườn thượt, nói: "Là thế này. Bảy năm trước, năm năm trước, bốn năm trước và ba năm trước, mỗi năm đều xảy ra một vụ án xung quanh thành phố Vân Thái, căn cứ để xâu chuỗi chúng lại là trong cơ thể nạn nhân đều có phản ứng dương tính yếu với vết tinh dịch nhưng không hề có tinh trùng. Khoảng một năm trước, tại Long Đô lại phát sinh một vụ án, sở dĩ có thể xâu chuỗi được với các vụ án trước là vì tớ phát hiện ra cách thắt nút dây trói của bốn vụ án ở Vân Thái, đó là kiểu nút thắt rất đặc trưng. Nhưng lần

này lại phát hiện ra tinh trùng trong thi thể, và xét nghiệm ra được ADN. Còn nữa, trong vụ án ở Long Đô, tớ lại phát hiện ra ở hiện trường có một dấu vết đặc biệt, cho thấy hung thủ có lẽ mặc đồng phục. Đã mấy tháng rồi, việc tìm ra người có ADN trùng khớp trong nhóm người mặc đồng phục tại các huyện thị của thành phố Vân Thái chắc là không đến nỗi khó khăn như thế chứ?"

Lâm Đào ngẫm nghĩ rồi nói: "Người mặc đồng phục có quá nhiều, hơn nữa, chúng ta không thể bắt mọi đơn vị phát động xét nghiệm máu đồng loạt được, đúng không? Cho nên, chắc là không thể tìm ra dễ thế được đâu. Tớ thấy cậu nên xuất phát từ vấn đề tại sao ban đầu không có tinh trùng, về sau lại có tinh trùng, rồi tìm ra những nhóm đối tượng đặc trưng, mới có hy vọng phá án."

Tôi gật đầu, nói: "Đúng vậy, vấn đề này tớ cũng nghĩ mãi không thông. Nếu dùng bao cao su thì không thể có phản ứng tinh dịch yếu. Nếu mặc chứng không có tinh trùng thì cũng phải để lại một lượng lớn dịch tiền liệt trong cơ thể nạn nhân. Nếu xuất tinh ra ngoài thì trên thi thể và hiện trường phải có vết phóng tinh. Nếu yếu sinh lý thì làm sao có thể cưỡng hiếp người ta được?"

Lâm Đào vò mái tóc ứốt, vỗ vai tôi nói: "Đừng nghĩ nữa, đi ngủ đi, ngày mai chờ tin tốt đẹp."

*

Trong phòng họp tổ chuyên án, ai nấy mặt mũi nặng trĩu. Người ngẩng mặt nhìn trần nhà, người hai tay bóp đầu, người loay hoay nghịch điện thoại. Tôi vừa bước vào phòng đã cảm thấy hết sức nặng nề.

Tôi mấp máy miệng mấy cái, không dám lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào giám đốc Hoa của Công an huyện Phổ Trấn.

Giám đốc Hoa thấy chúng tôi tới bèn kéo chiếc ghế bên cạnh tỏ ý mời chúng tôi ngồi đây, rồi nói: "Đã điều tra ra nhân thân của một trong hai nạn nhân, đúng là Lý Đại Trụ. Nhưng kết quả điều tra cho thấy, Lý Đại Trụ là thợ mộc, ngày ngày đẩy theo chiếc xe đạp treo biển thợ mộc đi dọc các con đường ở trung tâm huyện lỵ kiểm việc. Hôm nào cũng đi và về rất đúng giờ, chẳng bao giờ la cà ở đâu, cũng không có thói hư tật xấu gì. Là một người độc thân thật thà chất phác, một mình kiếm tiền phụng dưỡng mẹ già 70 tuổi. Sáng sớm ngày 25 ra khỏi nhà rồi không thấy quay về nữa."

"Ồ?" Tôi cười gượng, nói. "Lúc trước tôi cứ tưởng anh ta là đồng bọn với cô gái thuê phòng, đến đó hàn cái lồng sắt rồi hợp sức giết người cơ đấy."

Giám đốc Hoa lắc đầu, nói: "Qua điều tra, chắc chắn anh ta không biết gì về kỹ thuật hàn xì, lại sống độc thân, còn chưa sờ đến cái móng đàn bà chứ đừng nói đến nhân tình nhân gái."

Tôi nhăn mặt, cộng tác với ông cảnh sát hình sự ăn nói thô lỗ kiểu này, tôi thấy không quen.

"Ồ..." Đại Bảo đẩy gọng kính lên sống mũi, rụt rè hỏi. "Thế chưa điều tra ra nhân thân của nạn nhân giàu có à?"

Giám đốc Hoa nói: "Tối qua đã cho điều tra thông tin nhân khẩu của những người mất tích khoảng nửa tháng lại đây trong toàn huyện và các vùng lân cận, phát hiện ra mấy người có điều kiện phù hợp. Nhưng sau khi điều tra lần lượt, đều đã loại trừ hết. Nửa đêm hôm qua, chắc là do đọc được thông báo tìm nhận thi thể của chúng tôi đăng trên trang Weibo, có một phụ nữ ở tỉnh lỵ đã liên hệ với chúng tôi, nói rằng chồng chị ta tên là Cố Vĩ Dân đến huyện chúng tôi công tác vào ngày 23, tối hôm đó thì mất liên lạc. Do Cố Vĩ Dân bình thường quen thói trăng hoa chơi bời nên chị ta cũng chẳng để tâm, cho đến hôm qua đọc được thông tin trên Weibo."

Tôi gật đầu tán thành, Weibo đúng là hữu ích.

"Đang đợi xét nghiệm ADN!" Giám đốc Hoa nói. "Chắc cũng sắp có rồi."

"Thích chơi bởi à?" Tôi đang trầm nghĩ, Lâm Đào buột miệng nói liền.
"Chẳng lẽ là mỹ nhân kế?"

Mỹ nhân kế? Dùng sắc đẹp để cài bẫy lừa tiền? Hai người nam nữ thông đồng với nhau, người nữ dùng sắc đẹp để cám dỗ nạn nhân, dụ tới chỗ ở của người nữ, sắp sửa mây mưa thì người đàn ông xông ra bắt quả tang rồi đe dọa, cướp bóc.

Lúc này, giám đốc Hoa nhận được điện thoại từ phòng Giám định ADN của Công an huyện gọi đến, xác nhận nạn nhân giàu có kia chính là gã đàn ông chơi bởi Cố Vĩ Dân.

Cả tổ chuyên án xôn xao phấn khởi. Đã tìm ra lai lịch thì thế, đồng nghĩa với việc vụ án đã có thêm một bước tiến lớn.

Tôi không góp mặt vào những tiếng xôn xao. Cố Vĩ Dân và Lý Đại Trụ thuộc hai tầng lớp xã hội khác hẳn nhau, tại sao lại cùng bị hung thủ sát hại? Là trùng hợp, hay là Lý Đại Trụ đúng là một trong hai hung thủ? Nhưng anh ta đâu biết nghề hàn? Lẽ nào anh ta đang giấu giếm điều gì? Nhưng một người ngày nào cũng về nhà đúng giờ, sao lại phạm pháp được? Vô số câu hỏi cứ va đập ục ục trong tâm trí tôi nhưng lại không bật ra được kết quả nào.

"Mọi người đừng vội mừng." Giám đốc Hoa lên tiếng phá vỡ sự ồn ào, nói. "Giờ chúng ta lại phải bắt tay vào từ nhiều điểm hơn nữa. Đầu tiên, phải kiểm tra tài khoản của Cố Vĩ Dân. Nạn nhân ra ngoài công tác, không thể mang theo nhiều tiền mặt. Hung thủ đến cả đồng hồ, nhẫn cũng lấy hết, xem ra tất cả mọi thứ trên người nạn nhân đã bị chúng lột sạch sành sanh. Không

thấy túi, ví của Cố Vĩ Dân đâu, bên trong chắc là có thẻ tín dụng. Tôi tin rằng hung thủ sẽ không bỏ qua số tiền trong thẻ tín dụng đâu."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Đại Bảo nói. "Nạn nhân bị bỏ đói đến chết, đủ biết phải chịu giày vò đến thế nào, khả năng duy nhất khiến hung thủ hành hạ Cố Vĩ Dân chính là muốn có mặt khẩu thẻ tín dụng."

"Vậy thì chỉ việc kiểm tra lịch sử giao dịch ở ngân hàng, đặc biệt là từ ngày 24 đến ngày 26, tìm kiếm kẻ đã giao dịch bằng thẻ tín dụng của Cố Vĩ Dân." Giám đốc Hoa nói. "Không khó phải không? Lập tức điều tra!"

Nhìn mấy топ điều tra viên tự tin bước ra khỏi phòng họp, tôi không nhịn nổi bèn hỏi: "Giám đốc Hoa, anh vẫn chưa nói về thân thế của cô gái thuê phòng."

Giám đốc Hoa ngẩn người: "Ồ, ý anh nói là chỗ chủ nhà phải không? Đã điều tra ngay từ đầu rồi. Chủ nhà đúng là người kỳ quặc, không ở vùng này, cũng không giao nhà cho người thân hay môi giới. Ông ta nói có một cô gái đọc được tờ quảng cáo cho thuê nhà của ông ta, chẳng buồn trả giá, cứ thế gửi thẳng nửa năm tiền thuê nhà vào tài khoản cho ông ta. Ông ta nghĩ rằng cô gái này không thích phiền hà, liền gửi luôn chìa khóa nhà qua đường bưu điện cho cô ta. Coi như hợp đồng miệng. Đúng là chưa từng gặp chủ nhà nào lại đơn giản đến thế."

"Gửi bưu điện?" Tôi nhướn mày. "Gửi đến đâu?"

"Một nhà trọ ở gần đây." Giám đốc Hoa nói. "Hình như tên nhà trọ là Cao Trào thì phải. Đợi đến khi vụ án này kết thúc, tôi thấy chắc họ cũng đóng cửa luôn là vừa."

"Vậy tên đăng ký là gì?"

"Chính vì họ không yêu cầu khai rõ thông tin khách trọ," giám đốc Hoa

bực bội nói, "nên tôi mới bắt họ đóng cửa. Hỏi họ có nhớ một đôi nam nữ hoặc một cô gái sành điệu từng ở trọ tại đây một thời gian không, họ nói ở đây cô nào cũng sành điệu cả. Mẹ kiếp! Chả hiểu nhà trọ hay nhà thổ nữa! Đã xem danh sách khách trọ, cũng điều tra rồi, chắc chắn cô ta không đăng ký số chứng minh thư hoặc đăng ký bằng chứng minh thư giả."

Tôi lại gục đầu ủ rũ. Một manh mối tốt là thế lại đứt phụt mất rồi. Doanh nghiệp làm ăn ầm ỹ, phật là đúng.

Khổ sở chờ đợi suốt hai tiếng đồng hồ, tiền tuyến lại gửi về một tin tốt lành. Hai chiếc thẻ tín dụng của Cổ Vĩ Dân đã bị người ta mang đến cây ATM nhiều lần để rút tiền từ ngày 24 đến ngày 26, nhưng vì mật mã nhập sai nên tiền trong thẻ không mất một xu nào.

Rõ ràng Cổ Vĩ Dân yêu tiền hơn tính mạng, do không chịu cung cấp mật khẩu đúng nên mới bị bỏ đói đến chết. Nhưng cho dù nạn nhân có cho mật mã đúng cũng chưa chắc đã có thể thoát chết. Chắc là nạn nhân muốn kéo dài thời gian nhưng lại không thể chạy trốn hay cầu cứu thành công, xem ra hung thủ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Tôi phấn chấn trở lại: "Hiện giờ có hai vấn đề tôi cần nói rõ. Thứ nhất, hung thủ chắc chắn có hai người trở lên. Vì khi một hung thủ đi rút tiền, Cổ Vĩ Dân hoàn toàn có thể tri hô kêu cứu, tại sao anh ta không hô lên? Vì còn có một người nữa đang canh chừng. Thứ hai, người đi rút tiền là nam hay nữ?"

"Lúc nào cũng là một cô gái sành điệu." Giám đốc Hoa xác nhận.

Tôi nói tiếp: "Người còn lại rất có khả năng là một gã đàn ông biết hàn điện, đồng thời cũng là kẻ giữ súng. Chúng ta đã có ảnh chụp của cô gái tại cây ATM chưa?"

Giám đốc Hoa nói: "Tuy cô ta đều rút tiền vào ban đêm, nhưng không cần xử lý hình ảnh vẫn nhận diện rõ."

"Vậy thì," tôi nói, "giờ chúng ta hãy cầm ảnh của cô ta đi tìm ông chủ nhà trọ Cao Trào, lần này thì kiểu gì ông ta cũng sẽ phải nhận ra!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 13 - Oan Hồn Chuồng Thú (4)

Cả đám chúng tôi kéo đến nhà trọ Cao Trào, một nhà trọ cũ nát nằm trong một con ngõ tồi tàn, cũng là một nơi đầy rẫy tệ nạn.

"Tôi nhớ ra cô ta rồi!" Ông ta đã nhớ ra thật. "Cô ta ở trọ chỗ chúng tôi một thời gian, cùng với một người đàn ông."

"Giờ còn ở đây không?" Tuyến thượng thận của tôi lập tức tiết ra lượng Adrenaline (1) tăng vọt.

(1) Một loại hormone do tuyến thượng thận tiết ra khi cơ thể sợ hãi, tức giận, kích thích hay thích thú, khiến nhịp tim đập nhanh hơn.

Ông chủ gạt đầu: "Ở đây mấy ngày rồi, hôm qua tôi vừa trông thấy bồ của cô ta ra ngoài."

"Phòng nào?" Các cảnh sát hình sự đứng quanh tôi rào rào móc súng.

Nào có mấy người được chứng kiến cảnh tượng này? Ông chủ nhà trọ sợ tái mặt, run cầm cập dẫn theo cả toán cảnh sát hình sự âm thầm áp sát phòng 203, sau đó ngoan ngoãn ngồi thu lu ở góc tường, không dám thở mạnh.

Trưởng nhóm trinh sát đập một nhát bập tung cửa phòng, ập vào đầu tiên, bốn năm người bám sát theo sau.

Nhưng trong phòng lặng phắc, tử khí nặng nề, không một bóng người, ánh mắt của các điều tra viên tràn đầy thất vọng.

"Người đâu? Điều tra viên chính lôi cổ ông chủ vào phòng. "Ông bảo vẫn ở đây cơ mà?"

Ông chủ nhìn khẩu súng trong tay viên cảnh sát, nuốt nước bọt đánh ực, rồi rít nói: "Đúng là ở đây mà, mười ngày trước tới đây ở, không ra khỏi cửa, chỉ có gã bồ ngày nào cũng ra ngoài. Hôm qua gã bồ ra ngoài còn chưa quay về, chắc chắn cô ta chưa đi khỏi đây đâu. Phải đấy, chắc chắn là chưa ra khỏi phòng. Ngày nào tôi chẳng ngồi trông ở quầy bar, cô ta lúc nào cũng thơm nức mũi, nếu đi ra thì tôi phải biết chứ. À, nhưng nếu cô ta lén đi vào buổi tối thì cũng có lẽ là tôi không biết thật."

"Rốt cuộc là ông có biết hay không?" Điều tra viên nghiêm giọng quát hỏi.

Tôi xua xua tay, hít ngửi mấy cái. Theo kinh nghiệm nhiều năm làm nghề pháp y, trong phòng hình như có mùi là lạ, pha trộn giữa hương nước hoa và mùi thối.

Tôi đi vòng quanh rồi đột ngột lật tung một tấm ván giường lên, gầm giường trống không. Tôi lại lật ván chiếc giường còn lại, thành linh hiện ra thi thể một cô gái mặc áo ngủ nằm dưới gầm giường.

Điều tra viên bàng hoàng kinh ngạc, ông chủ nhà trọ kinh hãi ngã phệt mông xuống đất.

"Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ cô gái sẽ bị diệt khẩu, đáng tiếc là chúng ta tới chậm hai ngày." Tôi nói.

"Gã bồ đã giết cô ta, đúng không?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lấy ra đôi găng tay từ trong hòm đồ nghề, lật mí mắt của nạn nhân lên xem, rồi ấn ngón tay vào vết hoen tử thi, nói: "Giác mạc đục vừa phải, ấn xuống vết hoen không thấy nhạt màu, hiện tượng co cứng bắt đầu giảm bớt,

chắc đã chết một ngày trở lên."

"Gã bồ cô ta rời khỏi đây vào hôm qua," điều tra viên nói, "chứng tỏ hẳn chính là nghi phạm số một."

Tôi gật đầu, nói: "Ông chủ, ông còn nhớ người đàn ông đó hình dáng thế nào không?"

Ông chủ dờ dẫm gật đầu.

"Lập tức dẫn ông ta về tỉnh lý, mời chuyên gia đến vẽ mô phỏng chân dung đối tượng." Tôi nói. "Chuyển thi thể về, chúng tôi sẽ khám nghiệm xem có phát hiện ra manh mối nào không. Còn nữa, sao trong phòng lại trống trơn vậy? Ít nhất cũng phải có quần áo của cô ấy chứ?"

Lão chủ len lén nhìn tôi một cái, nói: "Gã bồ lúc đi xách theo một cái túi to."

"Thế mà ông cũng không hỏi?" Điều tra viên nói.

"Hắn nộp nhiều tiền đặt cọc rồi mà." Ông chủ nói. "Không nợ tiền thì tôi không sợ hắn chạy làng."

"Vấn đề là hắn đã chạy mất rồi!" Điều tra viên bực bội than thở.

*

Thi thể bình thản nằm trên bàn giải phẫu.

Tôi cầm tấm hình của người đi rút tiền ở cây ATM lên xem, giống hệt như nạn nhân.

"Đúng là mình làm mình chịu." Tôi nói. "Cứ tưởng vợ được một khoản, lại bị chính đồng bọn bóc lột."

"Bóc lột?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu: "Anh không thấy ngón tay của nạn nhân giống hệt như Cố Vĩ Dân à? Là ngón đeo nhẫn ấy, nhẫn bị lột mất rồi. Lỗ tai cô ta còn căng ra, có vết xây xước, cho thấy sau khi chết, cô ta đã bị giật mất hoa tai. Hung thủ cướp bóc cả đồ trang sức của một cô gái, cho thấy hãn khát tiền đến mức nào."

"Hung thủ còn giấu giếm tử thi, cố tình kéo dài thời gian để bỏ trốn." Đại Bảo nói.

Tôi kiểm tra bộ phận sinh dục của nạn nhân, không hề có tổn thương, cũng không có phản ứng với tinh dịch, bèn nói: "Không quan hệ tình dục trước khi chết."

"Ai bảo là không có?" Đại Bảo cầm lên một tờ giấy thử tinh dịch, nói. "Mẫu vật lấy từ trong miệng có phản ứng dương tính với tinh dịch."

"Ái chà!" Tôi nhướn mày. "Anh đúng là cái gì cũng biết, thế mà cũng nghĩ ra được."

Đại Bảo đắc ý: "Ờ... pháp y thì cái gì mà chẳng biết."

"Có lẽ chúng ta đã thu được ADN của hung thủ." Tôi nói. "Tiếp theo, cần phải tìm cách thu hẹp phạm vi điều tra."

"Thực ra thì chỉ cần điều tra rõ lai lịch của cô gái," Đại Bảo nói, "như vậy thì lai lịch của gã đàn ông sẽ rõ ngay thôi, hai người họ có quan hệ mật thiết với nhau mà."

Tôi nói: "Dấu hiệu ngạt thở rất rõ ràng."

Đại Bảo băn khoăn: "Hay là lúc làm chuyện đó bị cái đó chặn cổ?"

Tôi lườm Đại Bảo: "Cái đó là cái gì? Anh nghĩ cái gì thế? Anh nhìn mà xem, niêm mạc môi miệng và răng nạn nhân đều bị xuất huyết, đây chính là đặc trưng của ngạt thở cơ học khi bị vật mềm bịt chặt mũi miệng."

"Nguyên lý cũng na ná nhau cả thôi." Đại Bảo cãi cố.

"Khác nhau nhiều chứ." Tôi nói. "Nếu tử vong khi làm chuyện đó, cùng lắm chỉ là ngộ sát thôi. Còn thành linh bịt chặt mũi miệng khi nạn nhân không đề phòng, hoàn toàn không có dấu vết khống chế hay kháng cự, đây chắc chắn là cố ý giết người."

"Cũng chẳng quan trọng nữa." Đại Bảo nhún vai, "hung thủ đã giết người, bắt được kiểu gì cũng phải ăn đạn."

Tôi không nói gì nữa, tìm kiếm một vài thứ có thể chứng minh lai lịch trên thi thể nạn nhân.

"Anh nói xem, trong cái huyện lỵ nhỏ bé này thì có được bao nhiêu tụ điểm giải trí trá hình nhỉ?" Tôi hỏi.

Mặt Đại Bảo ghệt ra: "Chắc cũng chẳng nhiều đâu. Có bao nhiêu nơi, đồn cảnh sát địa phương sẽ nắm rõ cả."

Tôi bỏ găng tay và bộ quần áo giải phẫu, gọi cho giám đốc Hoa: "Giám đốc Hoa, nhờ anh phái điều tra viên mang ảnh của nạn nhân nữ tới một vài tụ điểm giải trí có gái mại dâm để hỏi xem có ai nhận ra nạn nhân không?"

"Em dựa vào đâu mà nói nạn nhân là gái mại dâm?" Đại Bảo hỏi.

Tôi chỉ vào tử cung của nạn nhân, nói: "Anh nhìn cổ tử cung mà xem, có thể khẳng định cô gái này chưa từng sinh nở, đúng không?"

Đại Bảo gật đầu.

Tôi lại đeo găng tay vào, vạch tử cung ra, nói: "Vậy tại sao trong tử cung lại có vòng tránh thai? Em thấy cô gái mang vòng tránh thai là rất khả nghi, rất có thể là đã từng hoặc đang hành nghề đó. Chúng ta đừng quên, nếu vụ án này đúng như chúng ta phân tích, dùng mỹ nhân kế để cướp của, thì nơi thuận tiện để săn lùng mục tiêu nhất chính là những chỗ tệ nạn kiểu đó."

"Reng reng reng..."

Chúng tôi còn chưa về đến khách sạn, điện thoại đã đổ chuông âm ỉ, là giám đốc Hoa gọi tới: "Tin tốt lành đây! Đã điều tra ra lai lịch của cô gái, Tiêu Mẫu Đơn, người huyện Dương Cung, làm tiếp viên ở một quán bar, thỉnh thoảng có đi khách."

*

Sáng sớm, tôi đang ngủ thì bị Lâm Đào đá cho một cái, tôi ngồi bật dậy, uể oải vươn vai.

"Bắt được hung thủ rồi." Lâm Đào miệng đầy bọt ngậm lúng búng cái bàn chải nói.

"Nhanh thế à?" Tôi ngạc nhiên. "Mới tối qua biết được lai lịch của Tiêu Mẫu Đơn, hôm nay đã bắt được hung thủ rồi á?"

"Đúng vậy!" Lâm Đào súc miệng nói. "Tớ vừa nhận được điện thoại, nói là đã điều tra ra Tiêu Mẫu Đơn trước giờ chỉ chung thủy với một gã đồng hương, tên là gì nhỉ, hình như Dương Dũng thì phải. Chúng ta đoán không sai, hồi còn ở quê, Dương Dũng là thợ hàn điện."

Tôi "ồ" lên một tiếng, hỏi: "Thế vừa nghe là thợ hàn đã bắt người luôn à?"

"Phải!" Lâm Đào nói. "Tớ cũng không ngờ họ lại hành động chớp nhoáng như thế, ngay chiều qua đi luôn đến huyện Dương Cung, sáng sớm nay chặn

Dương Dũng tại nơi tạm trú của hắn ở quê. Nghe nói còn xảy ra đấu súng nữa đấy. Nhưng Dương Dũng chỉ có khẩu súng săn tự chế nên chẳng nhằm nhò gì, mới một chốc đã từ bỏ ý định kháng cự, bị bắt sống. Vừa nãy lúc tớ nhận điện thoại, họ đã thẩm vấn xong Dương Dũng ở ngay huyện Dương Cung rồi."

"Khai cả rồi à?" Tôi phục sát đất năng suất làm việc của cảnh sát hình sự Phố Trấn. "Đúng là có súng thật."

Lâm Đào vuốt tóc, đặc ý nói: "Việc này chúng ta cũng có công mà. Vì cậu phân tích rằng hung thủ có khả năng có súng nên cảnh sát mới nâng cao cảnh giác, không ai bị thương. Mấy vết vân tay tớ lấy được tại hiện trường, qua đối chiếu, đều là của Dương Dũng. Tuy chưa có kết quả ADN nhưng chứng cứ rành rành như thế, hắn có cãi đặng trời."

"Tuyệt vời!" Tôi nhảy phóc dậy. "Mau lên, nhờ họ fax biên bản hỏi cung về đây trước, tớ sốt ruột quá rồi, phải xem xem họ đã cấu kết với nhau gây án ra sao? Tại sao lại phải giết Lý Đại Trụ? Rồi tại sao lại giết hại lẫn nhau?"

*

Dương Dũng là trẻ mồ côi, hắn và Tiêu Mẫu Đơn cùng lớn lên trong cô nhi viện, là bạn thân từ tấm bé.

Dương Dũng có cái tật cứ cờ bạc vào là không còn màng đến chuyện gì. Vì muốn giúp Dương Dũng trả nợ bạc, Tiêu Mẫu Đơn đã rời khỏi Dương Cung tới huyện Phố Trấn tìm việc. Thân gái dặm trường, chỉ một phút sa chân, cô đã trở thành gái bán hoa.

Số tiền mà Tiêu Mẫu Đơn gửi về tuy có thể tạm thời giúp Dương Dũng thoát khỏi cảnh nợ nần, nhưng mỗi nghi ngờ của hắn đối với Tiêu Mẫu Đơn cũng ngày một lớn dần. Rồi một hôm, Dương Dũng âm thầm tìm đến Phố

Trấn, bất ngờ ập vào nơi ở của Tiêu Mầu Đơn.

Hắn nhìn thấy một gã to béo đang thô lỗ đè Tiêu Mầu Đơn xuống giường.

Dương Dũng đánh cho lão một trận nhừ tử, tuyên bố sẽ giải kẻ cường hiếp bạn gái mình tới đồn công an. Nhưng thật không ngờ, lão chẳng hề giải thích dài dòng, chỉ ném lại ba nghìn tệ rồi nghênh ngang bước đi, bỏ lại Tiêu Mầu Đơn và Dương Dũng cứng họng nhìn nhau.

Vì vậy, Dương Dũng và Tiêu Mầu Đơn đã phát hiện ra một cơ hội làm ăn.

Họ cùng thuê phòng, làm một cái lồng, Tiêu Mầu Đơn phụ trách tìm kiếm con mồi thích hợp ở quán bar. Họ dự định đánh một quả lớn. Trước khi phát hiện ra Cố Vĩ Dân, họ chưa tìm được mục tiêu nào ra hồn.

Hôm ấy, Cố Vĩ Dân bị Tiêu Mầu Đơn lừa đến phòng trọ, rồi bị Dương Dũng gí súng vào đầu, nhốt vào lồng sắt. Trong suốt hai, ba ngày bị giam nhốt, Dương Dũng và Tiêu Mầu Đơn đã tra hỏi được cả thầy sáu, bảy mật khẩu từ miệng Cố Vĩ Dân. Mầu Đơn phải ra ngoài sáu bảy lần, nhưng đều tay trắng trở về. Trong cơn giận dữ, Dương Dũng định đánh chết Cố Vĩ Dân, nhưng rồi lại không đành lòng từ bỏ hai tấm thẻ tín dụng màu vàng trông đầy hứa hẹn.

Chiều ngày 25, sau khi bàn bạc, Tiêu Mầu Đơn lại đi ra ngoài lần nữa, lấy cớ là muốn đóng đồ gia dụng để lừa Lý Đại Trụ đang đi dọc đường tìm khách đến phòng trọ của mình, sau đó Dương Dũng đã giết chết Lý Đại Trụ ngay trước mặt Cố Vĩ Dân.

Khi dòng máu nóng hồi từ trong động mạch của Lý Đại Trụ phụt thẳng vào mặt Cố Vĩ Dân, đúng là Cố Vĩ Dân đã sợ đến hồn bay phách lạc, thế nhưng chiêu giết gà dọa khỉ của Dương Dũng lại chẳng thể dọa nổi anh chàng Cố Vĩ Dân vắt cổ chày ra nước. Cho đến lúc Cố Vĩ Dân bị sốc vì mất nước,

sợ hãi và đói khát, Dương Dũng và Mẫu Đơn vẫn chưa có được mật khẩu thẻ tín dụng.

Lấy được một vạt tề trong ví cùng với đồng hồ và nhẫn của Cố Vĩ Dân, Dương Dũng và Tiêu Mẫu Đơn không muốn ở chung phòng với hai cái xác nữa, liền vội vàng rời khỏi hiện trường.

Ở trong nhà trọ, Tiêu Mẫu Đơn cứ nghĩ đến cảnh tượng rùng rợn khi Cố Vĩ Dân giết chết Lý Đại Trụ là lại không sao chợp mắt được. Sau khi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cô ta bắt đầu khuyên Dương Dũng đến đồn công an tự thú.

Liên quan đến sự an nguy của chính mình, tình yêu chẳng là gì nữa. Vì thế, Dương Dũng đã nhân lúc Mẫu Đơn đang ngủ để giết người diệt khẩu, nuốt gọn số tiền.

Hắn là hắn không biết, thi thể cũng biết tổ cáo; hắn là hắn không biết, tất cả mọi hung thủ đều sẽ để lại vật chứng dấu vết. Hắn lại càng không thể ngờ được rằng, vừa trốn về quê nhà chưa được hai ngày, đội cảnh sát hình sự đã từ trên trời rơi xuống.

*

"Câu chuyện đúng là rất đơn giản." Tôi nhìn con dấu đỏ tươi cuối biên bản thẩm vấn, nói, "Chính nạn nhân oan uổng Lý Đại Trụ đã đánh lạc đường chúng ta. Anh ta thật đáng thương."

Lâm Đào gật đầu: "Làm việc xấu sẽ nhận phải quả báo. Dương Dũng và Tiêu Mẫu Đơn cũng vậy, Cố Vĩ Dân cũng vậy. Chỉ một quyết định sai lầm mà mất những ba mạng người."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (1)

Điều bi thảm nhất trong cuộc đời không gì bằng mất con, tất cả mọi thứ đều sụp đổ, không bao giờ còn trở lại được như trước.

Dwight David Eisenhower

Mùa mưa ở miền Nam, mưa như trút nước.

Rất nhiều thành phố phải gấp rút tu sửa hệ thống thoát nước trước khi những đợt mưa rào kéo đến, nhưng vẫn có một số lãnh đạo thành phố tự tin thái quá, cho đến khi mưa bão sầm sập giáng xuống đầu.

Mây đen bao phủ suốt gần một tuần lễ, mưa cơn to tiếp cơn nhỏ, cứ dầm dề mãi không dứt. Cống ngầm các nơi bị quá tải, đường phố nào cũng thấy công nhân vệ sinh đô thị đang hối hả tu sửa đường ống nước dưới trời mưa.

Lại qua một đêm mưa gió, hệ thống thoát nước thành phố bị tê liệt hoàn toàn, nước ngập mỗi lúc một cao, nắp cống ngầm ở những nơi thấp trũng bị nước cuốn bật tung, nước phun ồ ạt. Đúng là khắp tỉnh đâu đâu cũng thấy đài phun nước.

Khu đô thị Thịnh Thế là một hạng mục kiến trúc mới được thi công ở vùng ngoại ô tỉnh lỵ, rộng gần mười hecta, sau khi xây xong, đây xứng đáng được coi là khu đô thị hàng đầu trong tỉnh. Vì mưa to gió lớn nên suốt một tuần nay, các hạng mục lớn đều phải tạm dừng thi công, trên công trường thi thoảng mới vọng lên tiếng ồn ào của các công đoạn lật vật.

Mưa xối xả mấy ngày liền đã cuốn tung đồng rác xây dựng ở đẳng tây công trường. Con đường phía tây công trường ngập ngang bắp chân. Bong bóng và bao xi măng nổi lênh bênh trên mặt nước.

Ông Vương là công nhân phụ trách thu dọn rác xây dựng ở công trường, mưa bão khiến ông phải nghỉ vài ngày, vì ăn lương theo giờ làm nên mấy hôm nay ông cũng không có thu nhập. Sắc trời âm u khiến tâm trạng của ông cũng nặng nề theo. Ngày nào ra khỏi nhà, ông cũng không tài nào lái nổi chiếc xe ba bánh cũ nát, đành phải dò dẫm đi bộ trong nước ngập lạnh buốt. Cho nên mấy hôm nay, ông luôn bực bội trong lòng.

Lại một đêm mưa gió bão bùng, mãi khi trời sáng mới bắt đầu có vẻ mây tan nắng hiện. Ông Vương bước ra ngoài lán, nhìn về phía vàng mặt trời ẩn hiện phía chân mây, thở phào một hơi. Ông nhìn con đường phía tây ngập úng những nước, băn khoăn không biết hôm nay đã có thể bắt đầu công việc được chưa. Rồi ông lội xuống nước, muốn thử xem nước sâu chừng nào, mặt đường có hỏng nhiều không.

Cứ thế bước thấp bước cao đi được chừng hai mươi phút mới đến được bên bãi rác. Đột nhiên, ông thấy chân mình giẫm phải thứ gì đó mềm mềm khiến ông giật nảy mình.

"Nước đọng mà cũng có rắn nước à?" Ông Vương nhìn xuống mặt nước ngầu bùn đang chảy lừ đừ dưới chân, muốn nhìn cho rõ thứ gì dưới đó.

Nhưng chẳng có thứ gì động đậy.

Ông Vương lập cập thò chân ra dò thử lần nữa.

Không sai chút nào, đúng là có vật gì mềm giống như con rắn!

Sau khi giẫm giẫm đá đá vài lần, ông Vương nhận ra nó không phải là vật sống. Ông mò được một cành cây bên đường, khều thử cái vật mềm mềm

dưới nước.

"Ái chà, nặng gớm nhỉ." Cành cây bị gãy đôi, Ông thở mấy cái rồi thò tay xuống mò thử.

"Hóa ra là một cái túi vải." Ông Vương đã sờ thấy vật đấy, liền đoán.

Hết cả sợ, ông Vương nắm lấy "cái túi", ráng sức nhấc lên khỏi mặt nước.

"Thành!" Ông Vương chợt thấy tim mình như bị ai bóp một cái thật mạnh. Thứ ông đang cầm trên tay nào phải túi với bao gì, mà là cánh tay của một đứa trẻ. Theo đà kéo của ông, cả người đứa bé đã bị lôi lên khỏi mặt nước. Cơ thể nó mềm oặt, rũ xuống, bộ mặt tím xanh trông vô cùng ghê rợn.

Tay ông Vương run lên lấy bầy, buông đứa bé rơi tòm xuống nước. Ông ngã ngối xuống, miệng há hốc, không thốt được một lời.

*

Mưa vẫn tuôn dầm dề, thời tiết này không ai có thể vui nổi, huống hồ còn có một ông cụ đang gào khóc âm ỉ trong phòng làm việc.

Một tháng trước, ông cụ bị người ta đập cờ lê vào đầu. Căn cứ theo tiêu chuẩn giám định thương tật phần mềm của cơ thể, vết thương tày trên da đầu có độ dài lên đến 6 centimet sẽ được coi là thương tích nhẹ. Vết sẹo trên đầu ông cụ dài đến 20 centimet nhưng báo cáo giám định pháp y của Công an huyện lại cho là thương tích không đáng kể.

"Pháp sư Tần ơi!" Ông cụ gào khóc. "Lũ pháp sư chỗ chúng tôi đúng là táng tận lương tâm, chỉ biết ăn tiền. Người nghèo như chúng tôi thật khổ hết chỗ nói, bị người ta đánh mà chỉ biết ngậm đắng nuốt cay. Anh xem, sao thói đời lại có thể đổi trắng thay đen như thế chứ? Thật đáng thương cho những người thấp bé cổ họng chúng tôi!"

"Là pháp y!" Tôi đính chính. "Thôi bác đừng than khóc nữa, để tôi xem vết thương thế nào."

Vết sẹo trên đầu ông cụ là một đường thẳng và mảnh, rìa mép phẳng phiu, lượn thành một vòng cung nhỏ trên mặt da tại vùng chẩm. Xem xong, tôi bỗng bật cười, lại là một chiêu trò không đủ tầm.

Theo chính sách hiện nay, với những vụ tranh chấp dân sự dẫn tới cố ý gây thương tích tạo thành tổn thương nhẹ, có thể xử lý bằng cách hòa giải. Do khoản tiền đền bù hòa giải ngày càng tăng lên, nên các vụ ngụy tạo thương tích (không bị thương mà giả vờ bị thương) và tự tạo thương tích (tự gây tổn thương cho mình) càng ngày càng nhiều. Điều này đòi hỏi bác sĩ pháp y phải có con mắt tinh tường, phân biệt chuẩn xác mới có thể bảo vệ được quyền lợi hợp pháp của đương sự trong vụ án.

Đây lại là một vụ thông đồng với bác sĩ để ngụy tạo vết thương giả nhưng tay nghề quá kém. Ai chẳng biết, vết thương do cờ lê đập vào kiểu gì cũng không thể thẳng thớm ngay ngắn được, càng không thể mảnh như thế này. Hơn nữa, diện tích tiếp xúc của cờ lê quá nhỏ, không thể đập một cái mà gây ra một vết thương kéo dài đến nửa vùng chẩm. Cho nên vết sẹo trên đầu ông cụ chắc chắn là được rạch bởi vật sắc nhọn như dao phẫu thuật.

"Bác cho rằng cái cờ lê có thể tạo ra vết sẹo giống như trên đầu bác được à?" Tôi hỏi.

Ông cụ ngược mắt nhìn tôi: "Pháp sư Tần, ý anh là sao? Anh bảo tôi làm giả ấy à? Tôi mà làm giả được sao? Tôi có giống loại người ăn gian nói dối không?"

"Là pháp y!" Tôi chau mày. "Có làm giả hay không, bản thân bác biết rõ hơn ai hết. Kết quả tái khám nghiệm của bác vẫn là tổn thương không đáng kể."

Ông cụ há hốc miệng, im bật một hồi lâu mới nói: "Thật không ngờ đấy, pháp sư Tần ạ, đến sở Công an tỉnh các anh cũng bị hấn mua chuộc cả rồi."

Tôi cười nhạt, lắc đầu: "Bác muốn nói thế nào cũng được, chúng tôi không thể buộc tất cả mọi người đều phải hài lòng với chúng tôi, chỉ cần đảm bảo khách quan công bằng, không thẹn với lương tâm mình là được. Bác có thể về được rồi. Ngoài ra, về phía đơn vị thụ lý vụ án, tôi thấy các anh có thể điều tra sự vụ này về tội ngụy tạo chứng cứ."

Vừa nghe tôi nói vậy, ông cụ đã mặt đỏ phừng phừng: "Công bằng cái rắm thối ấy! Vết sẹo trên đầu tao dài mười mấy phân mà chúng mày dám bảo là tổn thương không đáng kể, chẳng phải là ăn tiền bóp méo sự thật còn gì? Ông mày về sẽ lên mạng vạch mặt chúng mày!"

"Bác cứ việc!" Ông tà càng sừng sộ, tôi lại càng thêm bình tĩnh. "Người chửi chúng tôi trên mạng đâu chỉ có một mình bác, thêm một người cũng chẳng sao. Mời bác về cho!"

"Reng reng reng..."

Tôi chau mày xoa tay: "Tôi phải nghe điện thoại đây, chào bác nhé!"

Điều tra viên bèn đưa ông cụ ra khỏi phòng làm việc.

"Bây giờ là 8 rưỡi, trước 9 giờ phải đến công trường khu đô thị Thịnh Thế." Trong điện thoại vang lên mệnh lệnh của sư phụ.

*

"Ờ... hiện trường thế này, khám nghiệm thế nào được đây?" Đại Bảo đứng trong nước ngập, nhìn ngang nhìn ngửa rồi kêu lên. "Toàn nước là nước."

Lâm Đào cũng lắc đầu hoang mang: "Biết khám nghiệm thế nào, chẳng

còn chút dấu vết nào nữa."

Tôi đưa mắt nhìn quanh. Tuy nước động đang từ từ rút đi, nhưng cảnh tượng xung quanh đúng là tan hoang như một bãi chiến trường. Đủ loại rác xây dựng bị nước xối ngốn ngang, những đụn cát và đụn đất đều bị sạt lở nham nhở, trôi theo dòng nước đục ngầu về phía cống ngầm ở chỗ trũng.

Nước ngập chỉ còn đến mắt cá chân, một nửa thi thể đứa bé đã lộ trên mặt nước, khe khẽ dập dềnh theo dòng nước chảy. Nếu không có sắc mặt tím xanh ghê rợn thì đứa bé trông như đang nằm ngủ trong nôi, khuôn mặt xinh xắn trông thật đáng yêu.

Đau lòng nhất là phải nhìn cái chết của trẻ thơ. Tôi bước lại bên đứa trẻ, quan sát một chốc, trong lòng tràn đầy xót thương.

"Đây là con cái nhà ai thế?" Đại Bảo hỏi bác sĩ Vương đứng bên cạnh.

"Thế mà cũng hỏi!" Trong lòng đang sẵn bức bối, tôi trút cả lên đầu Đại Bảo. "Biết là con cái nhà ai thì cần chúng ta tới đây làm gì nữa?"

Bác sĩ Vương gật đầu nói: "Đúng vậy! Kỳ lạ thật, khu vực này ngoài công trường thi công và mấy xóm làng lân cận chưa phải di dời thì không còn gì khác nữa. Nhưng đồn công an khu vực lại không hề nhận được tin báo trẻ con mất tích. Nếu đứa trẻ nhỏ tuổi thế này đi lạc, người nhà kiểu gì cũng phải báo công an chứ."

"Các anh thấy thế nào?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Vương thở dài, ngồi xuống, nhắc cánh tay nhỏ bé của đứa trẻ lên, nói: "Em xem này!"

Trên tay đứa trẻ chỉ chút những vết trầy xước li ti.

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi bước tới bên đồng cát đã bị xối mất một nửa ở bên cạnh, lấy từ trong hòm đồ nghề ra một cái xẻng nhỏ, bắt đầu đào bới.

"Sao lại có tổn thương thế này được nhỉ?" Đại Bảo lẩm bẩm tự hỏi.
"Những vết trầy xước rất nhỏ, rõ ràng không phải là bị đánh đập, cũng không phải là do chà sát với mặt đất."

Bác sĩ Vương rất giàu kinh nghiệm, nghe anh ta nói thế thì phì cười, chỉ về phía tôi đang hì hục đào cát, nói: "Tần Minh đoán đúng rồi đấy!"

"Cát?" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, nói. "Ồ, là do nghịch cát gây ra à? Nhưng hiện trường đã bị hủy hoại hoàn toàn, muốn tìm ra dấu vết thì hơi bị khó đấy!"

"Đứa bé chắc mới hơn một tuổi, đi còn chưa vững mà nghịch cát nổi gì?" Tôi hơi áy náy vì lúc này đã tức giận vô cớ, bèn dịu giọng nói. "Còn nữa, anh đã bao giờ trông thấy đứa trẻ nào nghịch cát đến nổi trầy trụa khắp người chưa?"

"Thì chính vì nhỏ quá nên mới bị thương mà." Đại Bảo làu bàu.

Tôi chẳng nói gì thêm, tiếp tục cắm cúi đào cát. Đào được một lúc, tôi trông thấy một sợi vải nhỏ màu trắng. Tim tôi thắt lại, vội lôi ra xem, là một chiếc khăn quàng của trẻ nhỏ.

Cơn phản nộ âm ỉ tích tụ trong lòng khiến tôi chợt thấy da đầu tê dại, hai tai ù đặc. Tôi nói: "Đứa trẻ bị chôn ở chỗ này."

Bác sĩ Vương gật đầu đồng tình: "Đúng là loại người không bằng cảm thú. Đến trẻ con cũng không tha."

Đại Bảo chớp chớp mắt, cuối cùng cũng đã bừng tỉnh: "Mọi người.... mọi

người đang nói... em bé bị chôn sống à?"

Hồi nhỏ đọc truyện diễn nghĩa hay có cảnh chôn sống người ta, nhưng giờ đã sang thời đại văn minh, tình trạng này đã cực kỳ hiếm gặp, vì người bình thường sẽ chẳng ai ngoan ngoãn chịu trận. Nhưng trẻ nhỏ thì khác, vì trẻ nhỏ hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Bác sĩ Vương chuyển thi thể đứa bé lên một bệ xi măng sạch sẽ, lấy kẹp cầm máu vạch mí mắt ra: "Anh xem này, trong mắt đứa bé có các, niêm mạc bị xung huyết, cho thấy lúc nạn nhân bị vùi xuống, mắt vẫn còn cử động. Vậy thì những vết trầy xước trên tay chính là phản ứng sống khi nạn nhân nằm chặt lấy cát."

Đại Bảo gật đầu.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, vì đây là nơi hẻo lánh nên không có đám đông nào kéo tới xem. Tôi quay sang nói với cảnh sát khu vực: "Các anh hãy canh giữ không cho ai tới gần, chúng tôi sẽ giải phẫu tử thi ngay tại đây." Vừa nói tới hai chữ "giải phẫu", tôi bỗng cảm thấy như có khối đá tảng đè chặt xuống tim mình, thở không ra hơi. Rạch dao mổ vào cơ thể non nớt của đứa bé, đó quả là một sự giày vò tâm lý ghê gớm đối với một bác sĩ pháp y."

"Theo em thì liệu có phải là ai đó vứt bỏ con mình không?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: "Nếu là vứt con, người ta thường sẽ bỏ trước cửa cô nhi viện hay cổng nhà người khác. Con ai chẳng phải rút ruột đẻ ra? Cho dù phải vứt bỏ vì bất kỳ lý do gì cũng sẽ vô cùng đau đớn, đâu có lý gì lại còn đem chôn sống? Hơn nữa, nếu như muốn bỏ, người ta đã bỏ luôn từ lúc mới sinh ra. Còn em bé này đã hơn một tuổi, lại được ăn mặc chỉnh tề, áo quần cũng không phải loại rẻ tiền, chắc chắn không phải là bị bố mẹ bỏ rơi đâu."

"Nếu hơn một tuổi mới phát hiện ra em bé bị bệnh thì sao?" Đại Bảo nói.

"Tần Minh đã nói rồi, áo quần không phải loại rẻ tiền, gia cảnh chắc cũng không đến nỗi." Bác sĩ Vương nói. "Nên không có chuyện không chạy chữa cho con mà lại mang giết con đi."

"Có bệnh hay không, giải phẫu xong sẽ biết ngay thôi." Tôi nói.

Con dao mổ trong tay tôi run rẩy đặt trước khoang ngực bé nhỏ, lấy can đảm đến mấy lần mà tôi vẫn không thể rạch xuống nổi. Bác sĩ Vương huých cùi chỏ vào tôi có ý an ủi, sau đó cầm lấy dao mổ, rạch mở lớp da trên bụng ngực đứa bé.

Khi những xương sườn trắng rợn phơi ra trước mắt, một dòng máu nóng bỗng xộc thẳng lên đầu tôi. Tôi tự thề với lòng mình, nhất định phải đưa bằng được con người cầm thú kia ra trước vành móng ngựa.

Khung xương đứa bé vẫn chưa phát triển hoàn thiện, da rất mỏng nên công việc giải phẫu diễn ra khá nhanh. Tôi và bác sĩ Vương đứng hai bên đứa trẻ, nhanh chóng khám nghiệm các cơ quan nội tạng trong khoang bụng ngực. Khi sắp kết thúc, chợt nghe Đại Bảo kêu toáng lên: "Dừng lại! Mọi người nhìn xem, em bé cử động kìa!"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (2)

Đầu óc tôi mụ đi sau tiếng hét kinh hãi của Đại Bảo, tay tôi khựng lại, tôi trợn mắt nhìn: "Cử động gì đâu, anh hét cái gì thế?"

Bác sĩ pháp y đều là những người tôn sùng khoa học, tôi cảm thấy nổi kinh hãi của chính tôi khi này thật là nực cười.

"Lúc chúng ta đến đây đã thấy vết hoen tử thi, thi thể cũng cứng đờ rồi." Bác sĩ Vương nói. "Chắc chắn là đã tử vong."

Có rất nhiều bạn bè từng hỏi tôi, lúc các anh mổ xẻ người ta ra, không sợ nạn nhân vẫn chưa chết à? Tôi đã nói với họ, khi bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi, thường phải đợi nạn nhân tử vong được vài tiếng đồng hồ mới mổ, tức là khi đã xuất hiện vết hoen tử thi và hiện tượng co cứng tử thi. Vì vết hoen tử thi và co cứng tử thi chính là tiêu chuẩn quan trọng để xác định tử vong, khác về bản chất so với việc bác sĩ kết luận ai đó đã chết. Bác sĩ không thể đợi đến mấy tiếng sau, khi người chết xuất hiện các dấu hiệu tử vong mới tuyên bố họ đã chết, mà thường là khi không còn đo thấy các dấu hiệu sống nữa liền lập tức tuyên bố tử vong. Thế nhưng nếu gặp phải hiện tượng "chết giả", sẽ xuất hiện tình trạng "xác chết sống dậy". Còn pháp y bao giờ cũng phải đợi đến khi nhìn thấy triệu chứng tử vong mới bắt đầu khám nghiệm, cho nên không thể xảy ra khả năng "giải phẫu người sống" được.

Tôi di chuyển con dao mổ trong tay và đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nói: "Anh đúng là nhìn gà hóa cuốc, tại người em bé nhẹ quá, khi chúng ta di chuyển dao mổ, thi thể sẽ động dậy. Còn người lớn đủ nặng nên mới không

động đập theo động tác của chúng ta."

Đại Bảo cười ngượng nghịu: "Tại anh chưa giải phẫu trẻ nhỏ bao giờ."

Sau khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi xác nhận đứa bé đúng là đã bị chôn sống trong đồng cát, tử vong do ngạt thở. Ngoài những triệu chứng bên ngoài mà chúng tôi nhìn thấy, trong đường hô hấp và thực quản của đứa bé có ít cát, đặc biệt là trong dạ dày có khá nhiều sữa trộn lẫn với cát. Nuốt là phản ứng chỉ có ở người sống. Ngoài ra, không phát hiện ra bất kỳ tổn thương hay bệnh lý gì. Đây là một bé trai đáng yêu và khỏe mạnh. Ngoài ra, thi thể vẫn còn hiện tượng co cứng, căn cứ vào đó, có thể suy đoán em bé tử vong vào khoảng ba mươi tiếng đồng hồ trước đó, tức là rất có thể bị chôn sống vào sáng sớm hôm kia.

"Nếu là mưu sát," Đại Bảo nói, "thì khả năng bị người thân sát hại là rất nhỏ, như vậy sẽ dễ dàng tìm ra lai lịch thi thể."

"Còn có một khả năng nữa." Tôi dờ dẫm nhìn thi thể đứa bé vừa được khâu xong đang nằm im thanh thản, nói, "là cả nhà đứa bé đều đã bị giết hại."

"Điều này thì phải dựa vào kết quả điều tra vòng ngoài." Bác sĩ Vương nói. "Một đứa trẻ bé tí thế này, có khi còn chưa đăng ký hộ khẩu, ngoài việc tìm kiếm manh mối từ quần áo thì không còn cách nào để tìm ra lai lịch nạn nhân nữa. Nếu đến cuối cùng mà vẫn không tìm ra được là con cái nhà ai thì mất mặt lắm đấy."

"Tóm lại, đây là một vụ mưu sát." Tôi nói. "Trước tiên cứ lập hồ sơ vụ án đã, sau đó điều tra vòng ngoài, em không tin trong một khu vực phạm vi không lớn lại không thể tìm ra manh mối về một đứa trẻ mất tích. Còn nữa, hãy đưa vật thể dạng sữa trong dạ dày đứa bé đi xét nghiệm ADN."

*

Lực lượng điều tra hình sự của tỉnh mạnh hơn các khu vực khác không chỉ nhờ có nguồn lực kinh tế hùng hậu, mà quan trọng hơn là mỗi một thành viên đều là những chiến tướng tinh nhuệ đã được tuyển chọn kỹ lưỡng. Chiều hôm đó, khi tâm trạng tôi còn chưa kịp bình ổn trở lại, bác sĩ Vương đã gọi điện đến.

"Đã phát hiện ra một manh mối cực kỳ giá trị." Bác sĩ Vương nói. "Cách hiện trường năm cây số có một ngọn núi tên là Thanh Diên."

"Em biết chỗ đó." Tôi sốt ruột muốn biết ngay manh mối là gì.

"Dưới chân núi có một ngôi làng." Bác sĩ Vương nói. "Theo phản ánh của dân làng, trong làng có một nhà họ Thân sinh được hai đứa con một gái một trai. Tối hôm qua, họ nghe thấy tiếng cãi vã của hai vợ chồng nhưng không nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Theo xác nhận của người này, quần áo của nạn nhân giống hệt như quần áo của cậu con trai nhà họ Thân."

"Được!" Tôi đập mạnh xuống bàn. "Chúng tôi và bộ phận điều tra sẽ cùng đến đó."

Thân Tuấn là một người đàn ông gầy gò trạc 40 tuổi, ngoại hình hết sức khó coi.

"Đây là con anh phải không?" Điều tra viên giơ bức ảnh chụp đứa bé cho Thân Tuấn xem.

Thân Tuấn nhìn tấm ảnh, khẽ run lên một cái rồi gật đầu.

Phản ứng của anh ta khiến tôi kinh ngạc. Một người cha nhìn thấy ảnh chụp xác chết của con mình thì không thể nào bình thản như vậy được. Nhìn vẻ sững sốt của điều tra viên, tôi biết họ cũng đang nghĩ như tôi.

"Vợ anh đâu?" Điều tra viên hỏi.

Thân Tuấn không trả lời, lắc đầu, tỏ ý không biết.

"Nghe nói anh còn một con gái lên năm."

"Hai mẹ con đi cả rồi."

"Đi đâu?"

"Con mất, chúng tôi cãi nhau, cô ấy dẫn con gái bỏ đi rồi."

"Con trai chết mà anh không buồn à?"

"Buồn thì có tác dụng gì?" Thân Tuấn cúi gằm mặt nói. "Hôm qua thấy con trai mất tích là tôi biết nó đã đến số rồi. Thằng bé còn nhỏ như vậy, làm sao mà tìm được?"

"Vợ anh là người thế nào?" Điều tra viên nói. "Sao chúng tôi không điều tra ra thông tin kết hôn của anh?"

Tin này tôi vẫn chưa được biết, giờ nghe nói, tôi mới giật mình. Hiện giờ ở nông thôn đúng là có rất nhiều người không đăng ký kết hôn nhưng đã chung sống với nhau, sinh con đẻ cái như thường.

"Cô ta là người Tây Bắc đến đây làm thuê." Thân Tuấn nói. "Mấy năm trước tôi bán cát phát lên, cô ta theo đuổi tôi, sau đó tôi và cô ta về ở với nhau. Nhưng cô ta là trẻ mồ côi, không có hộ khẩu nên các anh không tra ra được."

Điều tra viên đang định hỏi tiếp thì tôi vỗ vai anh ta, ra hiệu đưa người đàn ông này về đồn thẩm vấn tiếp.

"Em nghi ngờ anh ta à?" Lúc lên xe cảnh sát, Đại Bảo hỏi tôi.

Tôi gật đầu: "Vẻ bình thản khác thường của anh ta khiến em không thể

không nghi ngờ. Còn nữa, vợ anh ta mồ côi thì có thể dẫn con đi đâu được? Cô ấy không đủ điều kiện để giận chồng bỏ nhà ra đi."

"Là vì lý do này à?" Đại Bảo hỏi. "Chẳng phải em đã nói người bình thường chẳng ai lại sát hại vợ con mình tàn nhẫn đến thế?"

"Ngộ nhớ thằng bé không phải con đẻ của anh ta thì sao?" Tôi vặn lại.

*

Kỹ thuật giám định ADN hiện đại ngày càng trở nên hoàn thiện, mẫu xét nghiệm có quá trình xử lý sơ bộ khá đơn giản, ví dụ như vết máu, chỉ khoảng năm tiếng là đã cho ra kết quả ADN.

Đến tối, xét nghiệm ADN được gửi tới tổ chuyên án, chứng minh phán đoán của tôi đã sai lầm.

"Nếu nạn nhân là con ruột của Thân Tuấn thì khó mà nghi ngờ anh ta được." Tôi cúi đầu nhận sai. "Thả người trước đi."

"Nếu như con trai bị lạc mất, chắc không có chuyện người dưng đem chôn sống đứa bé chứ?" Đại Bảo nói. "Chẳng lẽ là tai nạn ngoài ý muốn? Ví dụ như mưa lớn cuốn trôi đồng cát, vừa hay chôn vùi đứa bé?"

Lâm Đào gật đầu tán đồng.

Tôi lắc đầu, nói: "Tử vong vào khoảng 4, 5 giờ sáng ngày 29, tôi đã xem thông tin thời tiết, lúc đó đang mưa to gió lớn, hiện trường nước ngập lụt cảng chân. Một đứa bé mới hơn một tuổi đầu, chỉ cao mấy chục phân, không thể đến đó được."

"Thân Tuấn nói, sau khi vợ anh ta để lạc mất con, về nhà hai vợ chồng cãi vã, chị vợ đã bỏ đi." Anh Trương, phân đội trưởng phân đội Cảnh sát hình sự

Công an huyện nói. "Giờ chúng ta có hai con đường, một là phải điều tra mối quan hệ của hai vợ chồng, đặc biệt là xem có nhân tình hay không. Hai là tìm kiếm vợ của Thân Tuấn là Khương Phương Phương, mồ côi, không có họ khẩu, tìm thấy chị ta sẽ rõ được nhiều điều."

"Thế Khương Phương Phương không nói cho Thân Tuấn biết tại sao lại lạc mất con à?" Tôi hỏi.

"Nghe Thân Tuấn nói, sau khi Khương Phương Phương về nhà mặt mày đờ đẫn, chỉ nói lạc mất con rồi, không nói thêm gì nữa."

"Không hợp lý cho lắm." Tôi nói. "Các anh cứ điều tra trước đi, có thể cho tôi tờ lệnh khám nhà được không? Tôi muốn đến khám nhà Thân Tuấn."

Đội trưởng Trương gật đầu.

Trước khi thả Thân Tuấn trở về nhà, chúng tôi đã lặn lội trong đêm mang đèn khám nghiệm tìm tới nhà Thân Tuấn khám xét.

Cùng với tốc độ xây dựng rầm rộ của tỉnh lỵ, do nhu cầu rất lớn từ các công trình kiến trúc nên nghề bán cát gần đây rất phát. Thân Tuấn nhờ đó mà phát tài, cất được căn nhà hai tầng khang trang, nội thất lịch sự.

Tôi, Đại Bảo, Lâm Đào chia nhau khám xét các phòng, công việc tiến hành rất khẩn trương nhưng chẳng có phát hiện gì giá trị. Đồ đạc trong phòng rất bình thường. Đột nhiên, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu của Đại Bảo, liền chạy tới phòng ngủ chính nơi anh ta đang khám xét.

"Kêu cái gì thế? Tôi hỏi. "Không biết thế nào là khám xét bí mật à?"

"Đúng là có bất thường thật đấy." Đại Bảo cầm một cuốn sổ nhỏ đưa cho tôi.

Đó là cuốn sổ y bạ của bệnh viện tâm thần thành phố, tên bệnh nhân là Khương Phương Phương. Kết quả chẩn đoán: tâm thần phân liệt gián đoạn, rối loạn cảm xúc lưỡng cực.

"Khương Phương Phương bị tâm thần!" Lâm Đào kêu lên.

"Em nghĩ liệu có phải Khương Phương Phương lên cơn thần kinh rồi chôn sống con trai mình không?" Đại Bảo hỏi.

"Vậy tại sao Thân Tuấn lại giấu chi tiết Khương Phương Phương bị bệnh tâm thần?" Tôi nói.

"Tại sao em cứ nghi ngờ anh ta thế? Anh thấy anh ta cực kỳ bình thường." Bác sĩ Vương nói. "Dù sao anh ta cũng là một ông chủ, nói ra chuyện vợ bị tâm thần cũng mất mặt lắm chứ."

"Đúng thế!" Đại Bảo nói. "Mỗi người đều có cách suy nghĩ riêng, nên chúng ta không thể dùng lẽ thường tình để suy đoán về suy nghĩ hoặc động cơ của mỗi một con người, đây là lời sư phụ đã nói."

Tôi gật đầu, nói: "Có lý. Vậy bây giờ cần phải tìm bằng được Khương Phương Phương."

*

Trên đường trở về, chúng tôi và bác sĩ Vương chia tay nhau. Lực lượng pháp y của tỉnh quá ít ỏi, nhưng lại phải đảm đương toàn bộ các vụ án mạng bất thường trong toàn thành phố. Bác sĩ Vương vừa nhận được mệnh lệnh của trung tâm chỉ huy 110, yêu cầu đến bờ sông cạnh gần đó để khám nghiệm hiện trường án mạng bất thường.

Trong giấc ngủ, ác mộng liên tiếp kéo đến. Tôi nằm mơ thấy cậu bé đáng yêu ấy, mơ thấy em bị chôn vùi trong đồng cát, ra sức giãy giụa. Tôi giơ tay

ra, nhưng không thể chạm được vào em, tôi càng gắng sức vùng vẫy, lại càng rời xa em... Đột nhiên, tôi lại quay về phòng giải phẫu, đứng trước mặt tôi chính là kẻ thủ ác trong vụ án Vân Thái. Hắn bước từng bước lại gần tôi, ngoác rộng cái miệng đỏ lòm, hàm răng trắng rợn sáng lên lấp lóe dưới ánh đèn không bóng. Tôi vớ lấy bộ còng tay lao bổ về phía hắn, nhưng lại vồ trượt. Hắn đứng ngay cạnh tôi, nhưng tôi không tài nào bắt được hắn. Hắn quay đầu, chạy ra khỏi phòng giải phẫu. Tôi co chân định đuổi theo, nhưng không tài nào nhúc nhích được. Tôi cuống quýt, mồ hôi vã ra đầm đìa.

Tôi bật dậy khỏi giường, khắp người ứa đẫm mồ hôi, khiến Linh Đan đang ngủ ngon giật mình choàng tỉnh. Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng.

"Anh lại mơ thấy ác mộng à?" Linh Đan dụi mắt hỏi. "Thế này thì không ổn rồi, ngày nào anh cũng áp lực thế này, làm sao chịu nổi?"

Tôi xoa xoa mặt, lắc đầu: "Anh không sao, chỉ vì trong lòng anh vẫn còn có một nút thắt chưa thể gỡ được." Tôi cầm cuốn sổ ghi chép ở đầu giường lên, lật giở những ghi chép về vụ Vân Thái. Vì vụ án này mà tôi đã viết kín đến nửa cuốn sổ, ghi chép lại toàn bộ tình hình điều tra, phân tích hiện trường, tổn thương thi thể, những điểm khó khăn và nghi vấn của cả năm vụ án trong chuỗi vụ án Vân Thái. Cứ rảnh rỗi là tôi lại giở ra xem, chỉ mong phát hiện ra được vấn đề nào đó mà tôi bỏ sót. Không phá được vụ án này, những cơn ác mộng sẽ vẫn bám riết lấy tôi.

"Em ngủ thêm chút nữa đi," tôi nói với Linh Đan, "anh đến tổ chuyên án."

*

Toàn bộ thành viên tổ chuyên án, bao gồm cả bác sĩ Vương, đều suốt đêm không ngủ. Phòng họp của tổ chuyên án như sắp bốc cháy đến nơi, tôi vừa bước vào cửa, mùi khói thuốc đặc quánh đã khiến tôi phải ho sặc sụa.

"Tối rồi à?" Phân đội trưởng Trương mặt nặng như chì, "Khương Phương Phương chết rồi."

"Chết rồi?" Tôi quên băng cả bầu không khí sặc sụa. "Sao lại chết được?"

"Tối qua, anh tới hiện trường tử vong bất thường, nạn nhân chính là Khương Phương Phương." Bác sĩ Vương nói.

"Sao anh biết?"

"Cũng vừa biết mới đây. Tối qua, phòng Giám định ADN đã làm việc đêm, xét nghiệm thấy ADN của nạn nhân tối qua trùng khớp với ADN trong mẫu sữa lấy từ dạ dày của con trai Thân Tuấn."

"Thế còn nguyên nhân tử vong, anh có biết không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Vương gật đầu: "Theo khám nghiệm sơ bộ bên ngoài thi thể, tử vong do rơi từ trên cao xuống."

Tử vong do rơi từ trên cao xuống thường là do sơ ý hoặc tự sát, rất ít khi là do bị sát hại.

"Giết con rồi tự sát." Đại Bảo nói. "Nếu là như vậy thì có thể giải thích được vụ án này."

"Tử thi vẫn chưa giải phẫu phải không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Vương lắc đầu nói: "Lúc anh tới khám nghiệm hiện trường đã tìm được một bức ảnh trong túi áo nạn nhân, chụp nạn nhân đang bế con. Anh ngờ rằng đó chính là con trai của Thân Tuấn cho nên mới cho giám định ADN ngay trong đêm. Anh định đợi xác nhận xong mới tiến hành giải phẫu tử thi."

Tôi gật đầu tán thành: "Chúng ta tới xem hiện trường trước nhé."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 14 - Đưa Trẻ Trong Cát (3)

Hiện trường nằm bên bờ một con sông cạn ở lưng chừng núi Thanh Diên. Nói là sông nhưng chính xác thì đó chỉ là một khe nước. Trong khe quanh năm khô cạn nhưng do mưa lớn suốt cả tuần, nghe nói lúc nước lên cao nhất cũng đến hai mươi phân.

Dưới đáy khe đá nhọn lờm chờm. Khi được dân làng phát hiện, thi thể đang nằm trên một tảng đá khá cao, phía trên tảng đá là cây cầu đá vắt ngang qua lòng khe. Hai bên thành cầu có lan can khá cao, để phòng người qua lại sẩy chân ngã xuống. Tôi đứng trên cầu đá, bám chặt vào thành lan can nhìn xuống, thấy rõ hình người vẽ bằng phấn trên tảng đá dưới đáy khe. Đó là hình đánh dấu vị trí ban đầu của thi thể trước khi được nhân viên khám nghiệm hiện trường chuyển đi.

"Cao thế này, xuống thế nào được?" Tôi vốn mắc chứng sợ độ cao, từ đây xuống đáy khe cũng phải hơn hai chục mét.

"Tay vịn xây bằng xi măng trắng, bắn lăm lăm!" Bác sĩ Vương kéo tôi ra, giúp tôi phẩy đi vệt vôi trắng dính trên quần tôi, nói. "Tối qua bọn anh phải đu dây xuống đây."

Đu dây, tức là buộc sợi dây thừng to bằng cổ tay ngang lưng, sau đó mấy người trên bờ cùng hợp sức kéo, từ từ thả nhân viên khám nghiệm hiện trường xuống dưới chân cầu.

Bình thường chỉ thấy bộ đội đặc chủng trên ti vi thực hiện kỹ thuật này, nào ngờ bác sĩ pháp y cũng có lúc phải làm người nhện. Nghe xong, tôi lại

nhìn xuống dưới cầu, thấy hai chân mình mềm nhũn.

"Để anh xuống xem là được rồi, em cứ ở trên này đợi." Đại Bảo biết tôi sợ độ cao, nghĩ rằng tôi khó mà làm nổi."

Tôi do dự hồi lâu, cuối cùng từ chối: "Không được, em phải xuống xem, em cũng muốn thử đu dây một lần cho biết."

Sợi dây thừng từ từ hạ xuống, tôi như con chim nhỏ gãy cánh chới với giữa không trung, lần đầu tiên cảm thấy tính mạng của mình đang nằm trong tay kẻ khác. Sợi dây thừng siết chặt quanh lưng khiến ngực tôi đau tức, cơ thể chòng chành đung đưa theo gió. Tôi không dám nhìn xuống dưới, nhắm tịt mắt lại, cho đến khi cảm thấy hai chân chạm đất mới ngồi thụp xuống, đưa tay chặn lên quả tim đã sắp bắn khỏi lồng ngực.

Tôi dùng thước đo độ cao của tảng đá, cao hơn chỗ trũng bên cạnh 30 centimet.

"Nạn nhân tử vong vào lúc nào?" Tôi hỏi.

"Khoảng 9 giờ tối hôm kia." Bác sĩ Vương đáp.

"Đứa trẻ tử vong vào khoảng 4 giờ sáng ngày 29. Trong ngày hôm ấy, Khương Phương Phương về nhà, sau đó cãi vã với Thân Tuấn và bỏ đi. 9 giờ tối ngày 29, Khương Phương Phương tử vong, chiều ngày 30 phát hiện ra thi thể đứa trẻ, tối ngày 30 phát hiện ra thi thể Khương Phương Phương." Tôi lẩm nhẩm. Khi phải xử lý một vụ án có nhiều người tử vong, việc đầu tiên là phải làm rõ thời gian tử vong và thời gian phát hiện ra nạn nhân mới có thể sắp xếp được trình tự thời gian, thuận tiện cho việc phân tích và phục dựng vụ án.

"Tảng đá cao thật đấy." Đại Bảo nói. "Cũng may thi thể ở đúng chỗ cao mới không bị nước cuốn đi."

"Đúng thế!" Tôi nói. "Tuy tối ngày 29 cũng có mưa, nhưng bị mưa ướt thì khác hoàn toàn so với bị nước cuốn, một vài vật chứng quan trọng trên thi thể không bị phá hủy hoàn toàn."

Nói xong, tôi đưa tay sờ lên tảng đá nơi thi thể từng nằm. Tảng đá nhẵn nhụi, sạch sẽ, không hề có thứ gì dính lên tay. Tôi lấy cuộn băng dính trong hòm đồ nghề ra, dính lên mặt đá, chỉ lấy được ít đá vụn li ti màu đen.

Tôi nói: "Xong rồi, tới nhà xác làm việc thôi!"

Lúc lên, chúng tôi đi đến bên vách khe, buộc dây thừng vào người rồi leo lên. Mấy anh cảnh sát khu vực đứng phía trên hè nhau kéo dây làm giảm bớt sức nặng cho chúng tôi. Buộc dây thừng trèo lên mệt hơn rất nhiều so với khi được dòng dây thả xuống.

Sau khi trèo được lên bờ, chúng tôi và các cảnh sát kéo dây thừng ai nấy mệt bỏ hơi tại.

Một cảnh sát cúi gập lưng nói: "Bác... bác sĩ Tần, anh phải giảm béo đi mới được."

*

Tại phòng giải phẫu pháp y trong nhà xác của sở Công an tỉnh.

Phòng giải phẫu hiện đại nhất tỉnh vừa được khánh thành vào năm nay, vừa bước vào phòng đã thấy đẳng cấp khác hẳn. Máy điều hòa công suất lớn và hệ thống thông gió cực mạnh đã hình thành nên một vòng không khí lưu động xung quanh chỗ đứng của nhân viên giải phẫu, trực tiếp hút đi mùi tử thi ngay trên bàn giải phẫu.

Trong tiếng ầm ầm của hệ thống thông gió, chúng tôi bắt đầu giải phẫu thi thể Khương Phương Phương.

Không giống như tưởng tượng của tôi, so với một người đàn ông xấu xí ngoài 40 tuổi như Thân Tuấn thì Khương Phương Phương là một thiếu phụ xinh đẹp, chưa tới 30 tuổi, có thân hình khá chuẩn và khuôn mặt nhỏ nhắn u buồn. Đương nhiên, đây chỉ là kết quả của sự mường tượng, còn lúc này, nạn nhân đang nằm trên bàn giải phẫu, mắt mũi tai miệng rỉ máu, dính nhem nhuốc khắp khuôn mặt trắng trẻo, quanh mắt thâm sì."

Vỡ xương nền sọ sẽ khiến cho dịch não tủy máu rỉ qua khe xương nứt vỡ, rồi chảy ra ngoài qua khoang miệng, mũi, tai, đồng thời cũng khiến dịch não tủy máu chảy qua khe nứt vào trong xoang sàng, quanh hốc mắt, khiến quầng mắt thâm đen.

Chúng tôi tiến hành giải phẫu tử thi theo trình tự trọng điểm trước, thông thường sau. Tổn thương ở phần đầu của Khương Phương Phương là tổn thương nặng nhất trên cơ thể, xương sọ ở vùng chẩm vỡ vụn, lõm vào trong, tổ chức não và tổ chức tiểu não ở vùng chẩm đều giập nát, dịch não tủy tách nhỏ giọt ra ngoài từ những vết thương trên da đầu.

Tổ chức não ở thùy trán của Khương Phương Phương cũng giập nát nghiêm trọng, đi kèm với xuất huyết ồ ạt dưới màng cứng, nhưng xương sọ và da đầu ở vị trí tương ứng lại không hề xuất hiện tổn thương, cho thấy đây là tổn thương dội đối lực, trùng khớp với kiểu rơi từ trên cao xuống khi còn sống.

Tương ứng với đó, dưới lớp da và trong phần cơ ở lưng, mông của Khương Phương Phương đều có mảng xuất huyết rộng, cột sống ngực và xương cùng có dấu hiệu gãy xương và xuất huyết rõ rệt.

"Nạn nhân ngã xuống tảng đá trong tư thế mặt ngửa lên trời." Đại Bảo nói. "Có thể căn cứ vào đó để suy đoán ra tư thế của nạn nhân khi nhảy xuống không?"

Tôi lắc đầu, nói: "Với độ cao hơn hai mươi mét, cơ thể rất có khả năng xoay chuyển trong lúc rơi, cho nên tư thế của thi thể không có nhiều giá trị."

"Thế thì cái gì giá trị?" Đại Bảo hỏi.

Tôi chỉ vào đôi tay của Khương Phương Phương.

Trên đầu ngón tay và cổ tay ở cả hai tay nạn nhân dày đặc những vết xây xước, trong kẽ tay và kẽ móng tay dài còn giắt ít chất bẩn.

"Tuy đã bị mưa xối," tôi nói, "nhưng chất bẩn đọng trong kẽ tay và móng tay có phần khó hiểu, nó không phù hợp với thói quen sinh hoạt của một phụ nữ ăn mặc kín chu."

Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi, ghé lại nhìn.

Tôi cầm cuộn băng dính bản rộng, dính lấy ít chất bẩn trong kẽ tay và móng tay của nạn nhân, rồi lại lấy đoạn băng dính đã dính được ở hiện trường từ trong hòm đồ nghề ra, giao cho bác sĩ Vương, nói: "Nhờ anh đưa đến phòng Giám định vật chứng vi lượng, dùng kính hiển vi soi thử xem có phải cùng một thành phần với đồng cát tại hiện trường phát hiện ra đứa trẻ không."

"Anh hiểu rồi." Đại Bảo nói. "Em quan sát kỹ lưỡng thật đấy, đây chắc chắn là căn cứ tốt nhất để chứng minh cô ta chính là hung thủ đã giết hại đứa bé. Nếu như chứng minh được xung quanh hiện trường phát hiện ra thi thể không có loại cát thành phần thế này, sẽ khẳng định được rằng không phải là cô ta tiếp xúc với cát ở gần hiện trường tử vong."

Tôi thở dài, nói: "Cho dù kết quả đối chiếu trùng khớp, cũng chỉ có thể chứng minh cô ta đã nằm vào cát ở gần hiện trường nơi đứa bé tử vong chứ không thể khẳng định cô ta chính là hung thủ giết người. Kiểu vụ án giết người tự sát bao giờ cũng vô cùng rắc rối, không có khẩu cung để kiểm chứng."

Quay lại bên thi thể, chúng tôi bắt đầu khám nghiệm vài tổn thương nhỏ ở mặt trước thân thể. Giữa hai vú của Khương Phương Phương có vết xuất huyết dưới da to cỡ một nắm tay, ngoài ra không phát hiện thêm tổn thương nào khác trên người.

"Kể ra Thân Tuấn cũng khá yêu vợ đấy chứ." Đại Bảo nói. "Làm lạc mất con mà chỉ cãi cộ chứ không thương cảm chân hạ cẳng tay."

"Thế đây không phải là tổn thương à?" Tôi chỉ vào vết xuất huyết trước ngực Khương Phương Phương. "Em cảm thấy tổn thương này rất bất thường."

"Bất thường thế nào?" Đại Bảo hỏi. "Xuất huyết dưới da bình thường thôi mà!"

Tôi xua tay ngăn Đại Bảo đừng nói tiếp nữa, cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đi tới một góc phòng giải phẫu, lật giở những quần áo của Khương Phương Phương mà chúng tôi đã cởi ra lúc mới bắt đầu giải phẫu.

Đột nhiên, một điều tra viên chạy vào phòng giải phẫu: "Bác sĩ Tần, công tác điều tra của chúng tôi cơ bản đã kết thúc, Khương Phương Phương có một nhân tình, chúng tôi đã khống chế anh ta. Phân đội trưởng bảo tôi tới thông báo cho anh."

Ánh mắt tôi vẫn không rời khỏi chiếc quần của nạn nhân, nói: "Ý anh nói là, rất có thể Khương Phương Phương bị người tình giết hại?"

Điều tra viên ngăn người: "Không không không, sao lại thế được, Khương Phương Phương nhảy sông tự tử cơ mà? Theo điều tra, tối ngày 29, anh ta không có điều kiện thời gian để gây án, nhưng từ tối ngày 28 đến sáng sớm ngày 29, anh ta không đưa ra được chứng cứ ngoại phạm, cho nên chúng tôi nghi ngờ chính anh ta đã giết hại đứa trẻ."

Tôi ngẩng đầu nhìn điều tra viên, nói: "Nhưng tôi lại cảm thấy chính Khương Phương Phương đã giết hại đứa bé."

"Giết con mình à? Lại bằng cách thức tàn nhẫn đến vậy?" Điều tra viên kinh ngạc kêu lên.

"Chúng ta không thể dùng cách tư duy của mình để đánh giá tư duy của một người mắc bệnh tâm thần được." Tôi nói. "Người bình thường sẽ không bao giờ đối xử như vậy với một đứa trẻ, nhưng người có vấn đề về thần kinh lại khác. Ngoài cát dính trên tay, chúng tôi còn nhận ra trên giày nạn nhân có dính đầy bùn vàng. Chỗ nạn nhân tử vong không hề có bùn vàng, mà đây chắc chắn là bùn tại hiện trường sát hại đứa bé."

Đúng lúc đó, điện thoại trong phòng giải phẫu réo lên inh ỏi, là bác sĩ Vương gọi tới. Sau khi soi dưới kính hiển vi điện tử, mọi người phát hiện ra cát dính ở kẽ tay Khương Phương Phương giống hệt như cát ở hiện trường nơi phát hiện ra thi thể đứa bé.

"Giờ thì chúng ta đã có chứng cứ gián tiếp để chứng thực chính Khương Phương Phương đã chôn đứa bé." Tôi nói.

"Liệu có khả năng là kẻ khác chôn đứa bé, còn Khương Phương Phương giăng co, chống cự, bôi đứa bé lên không?" Đại Bảo vẫn không yên tâm.

"Trên người Khương Phương Phương không hề có dấu vết bị khống chế hay chống cự." Tôi nói. "Cho nên lúc còn sống, cô ta không bị khống chế hay uy hiếp."

Điều tra viên nói: "Vậy thì đây là một vụ án giết người tự sát mất rồi, tuy chứng cứ vẫn còn vài vấn đề nhưng chúng ta vẫn còn một hướng đi khác. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra đứa bé gái, tối hôm đó bé gái ra khỏi nhà cùng với mẹ và em trai, cho nên có lẽ em bé biết chuyện mẹ mình đã chôn

em. Các anh nghĩ xem, trước khi tự sát, Khương Phương Phương có thể đem con gái đi đâu được? Cầu trời đừng có mang chôn đấy nhé! Một đứa bé năm tuổi chắc không dễ chôn đâu nhỉ?"

"Cô ta bị tâm thần gián đoạn lại rồi loạn cảm xúc lưỡng cực nữa." Tôi nói. "Vào ngày 29, cô ta cãi vã với Thân Tuấn nhưng không đánh nhau, cho thấy lúc đó chắc cô ta vẫn bình thường, hẳn là không thể lại giết con gái mình được."

"Vậy cô ta tự sát là do căn rút lương tâm ư?" Đại Bảo bắn khoăn.

Tôi lắc đầu, nói: "Cho đến bây giờ, em vẫn chưa thể kết luận Khương Phương Phương đã tự sát."

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 14 - Đứa Trẻ Trong Cát (4)

"Gì cơ?" Đại Bảo kêu lên. "Đừng nói là em bảo cô ta bị sát hại đấy nhé? Giết người bằng cách này rất hiếm gặp."

"Hiếm gặp không có nghĩa là không có." Tôi nói. "Hiếm gặp là bởi vì kẻ sát nhân không biết được lúc nào nạn nhân sẽ đi lên chỗ cao, không biết làm thế nào mới tìm được cơ hội tốt nhất để ra tay. Nhưng nếu là người rất thân quen sẽ tìm được cơ để lừa nạn nhân đi lên chỗ cao, sau đó sẽ có rất nhiều cơ hội để đẩy nạn nhân từ trên cao xuống thực hiện hành vi giết người giấu tay cao siêu."

"Nhưng," Đại Bảo nói. "Chúng ta làm gì có căn cứ?"

"Có đấy!" Tôi phán chắc như đinh đóng cột.

"Ngay từ đầu, em đã cảm thấy hiện trường hơi đáng ngờ, cho nên mới tự mình xuống đó để cảm nhận." Tôi nói. "Đầu tiên, em muốn hỏi, các anh có biết Khương Phương Phương rơi xuống khỏi cầu thang trong tư thế ra sao không?"

"Ờ... em lạ thật đấy!" Đại Bảo nói. "Vừa nãy anh cũng hỏi, em chẳng bảo rơi như thế có thể bị xoay lật trong không trung cơ mà, nên không thể đoán ra vị trí ban đầu được."

"Em nói là không thể căn cứ vào tư thế tử vong của cô ấy để phán đoán về tư thế khi rơi xuống," tôi nói, "nhưng chúng ta có cách khác."

Nói xong, tôi chỉ vào chiếc quần của nạn nhân.

Quần của nạn nhân là loại vải bông màu tím than, trên mông và cặp quần loáng thoáng nhìn thấy một vệt màu trắng.

"Chính là vì nạn nhân nằm ngửa nên sau lưng không bị mưa xối," tôi nói, "và tảng đá cô ấy rơi xuống cũng không bị chìm trong nước mưa, cho nên dấu vết này vẫn còn nguyên."

"Hiểu rồi!" Đại Bảo nói. "Quần cô ta đã dính phải lớp vôi trắng trên thành cầu khi dựa vào đó."

Tôi gật đầu.

"Thôi đừng lạc đề nữa, chúng ta đang thảo luận Khương Phương Phương tự sát hay là bị sát hại cơ mà." Đại Bảo nói.

"Vị trí rất quan trọng." Tôi nói. "Anh có còn nhớ khoảng cách từ thi thể tới gầm cầu bên trên không?"

"Nhớ chứ, đến hơn chục mét đấy." Đại Bảo trả lời.

Tôi giơ ngón tay chấm nước vẽ một đường parabol lên nền nhà, nói: "Nếu một vật rơi tự do thì điểm rơi của vật thể đó sẽ thẳng vuông góc với điểm bắt đầu rơi. Nếu vật thể có vận tốc ban đầu, vậy thì quỹ đạo rơi của vật thể chắc chắn sẽ là một đường parabol, vận tốc ban đầu càng lớn thì điểm rơi càng cách xa với điểm chiếu vuông góc của điểm bắt đầu rơi."

"Vật lý phổ thông thôi mà," Đại Bảo căn nhắc, "có gì mà không hiểu?"

"Vậy thì, chúng ta hãy kết hợp kiến thức vật lý phổ thông với vụ án này xem." Tôi nói. "Nếu như nạn nhân rơi xuống trong tư thế nằm ngửa, vậy thì tại điểm bắt đầu rơi, vận tốc ban đầu không thể quá nhanh được."

Đại Bảo bình tĩnh: "Đúng rồi, tại hiện trường của rất nhiều vụ nhảy từ trên cao xuống tự sát, thường thì điểm rơi sẽ cách xa điểm chiếu vuông góc của điểm bắt đầu rơi, đó là vì nạn nhân đã chạy lấy đà một đoạn sau đó mới nhảy xuống, vận tốc ban đầu khá nhanh. Nếu như ngựa người rơi xuống, vậy thì chắc chắn không thể chạy lấy đà được nên không có vận tốc ban đầu, đây là chưa kể còn bị lan can chắn đường thì càng không thể nhanh được."

"Vậy thì điểm rơi trong vụ án này tại sao lại cách điểm chiếu vuông góc của điểm bắt đầu rơi xa thế?" Tôi đặt câu hỏi.

"Bị người khác đẩy!"

Tôi gật đầu, nói: "Vậy, trên thi thể có biểu hiện gì không?"

Đại Bảo cầm kẹp cầm máu chỉ vào vết xuất huyết giữa ngực, nói: "Có!"

Về mặt điều tra viên lại tràn đầy sự sốt ruột: "Ý các anh muốn nói, không phải cô ấy tự sát à?"

Tôi và Đại Bảo cùng lên tiếng: "Bị giết hại."

"Bị ai... ai giết cơ?" Điều tra viên lắp bắp hỏi.

"Anh nói thử xem?" Tôi hỏi. "Còn có thể là ai được nữa? Ngay từ lúc gặp Thân Tuấn, tôi đã cảm thấy biểu hiện của anh ta khá bất thường. Biết tin con trai bị chết mà anh ta chẳng hề bàng hoàng, vợ con bỏ đi mất tích mà chẳng hề sốt ruột, điều này rất không hợp lý."

"Nếu chính anh ta giết người, vậy thì anh ta đã giấu con gái đi đâu? Sao phải giấu?"

"Theo tôi thấy, một đứa bé năm tuổi thì chưa hiểu được chuyện gì, rất có khả năng chính mắt nó đã chứng kiến toàn bộ quá trình vụ án, cho nên Thân

Tuấn sợ nó nói ra." Tôi nói. "Có thể tới nhà một vài người thân của Thân Tuấn tìm thử xem."

Điều tra viên gật đầu rồi lập tức đi ngay.

*

Đứa bé được tìm thấy ở nhà một nhân viên kế toán trong công ty Thân Tuấn. Khi bị điều tra viên tìm thấy, cô bé vô cùng sợ hãi, co rúm vào đầu giường run lên cầm cập. Để trấn an cô bé, đội trưởng đội cảnh sát hình sự đã tìm một nữ cảnh sát mặc thường phục đi cùng với cô giáo ở nhà trẻ cùng vào hỏi han trò chuyện.

Nếu tìm được cô bé sớm hơn, vụ án hãm đã không đến nỗi phức tạp đến vậy. Đúng như tôi dự đoán, cô bé đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình vụ án. Nhờ có cô giáo mầm non gợi chuyện, cô bé đã kể ra toàn bộ chân tướng.

Khi bị bắt về, Thân Tuấn chẳng quanh co nhiều, nhanh chóng khai ra toàn bộ sự thực. Cuối cùng, câu chuyện đã được khép ghép hoàn chỉnh.

Năm 35 tuổi, Thân Tuấn quen biết Khương Phương Phương, hai người gần như yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, sau đó kết hôn, vợ chồng sống hạnh phúc, sinh được một con gái. Thân Tuấn gốc nông thôn, mang nặng quan điểm trọng nam khinh nữ, chỉ muốn có thêm một đứa con trai, đến hơn 40 tuổi, cuối cùng anh ta cũng được toại nguyện.

Sau khi con trai chào đời, Thân Tuấn cưng chiều con như báu vật. Nhưng sau khi đứa bé sinh ra không lâu, Thân Tuấn phát hiện ra Khương Phương Phương có nhiều điểm bất thường. Cô ta thường nửa đêm thức giấc, đi tới bên cạnh gốc cây cổ thụ trước nhà, đâm mạnh vào thân cây, có lúc còn đâm đến tóa máu. Ngoài ra, Khương Phương Phương thường xuyên cẩu giận vô cớ, sau đó lại nhất quyết không thừa nhận mình có hành vi như vậy.

Đang yên đang lành, không hiểu tại sao lại ra nông nổi ấy? Chứng kiến những cơn giận dữ vô cớ và những cơn mộng du kinh hoàng của vợ, Thân Tuấn gần như suy sụp tinh thần, không thể chịu đựng thêm được nữa, bèn quyết định trói Khương Phương Phương lại, đưa đến bệnh viện tâm thần thành phố.

Kết quả đúng như anh ta dự đoán, Khương Phương Phương đã mắc chứng tâm thần phân liệt gián đoạn.

Những cú sốc thi nhau ập đến, trong thời gian Khương Phương Phương nằm viện, Thân Tuấn lại phát hiện ra vợ mình dạn dít với người khác.

Tình cảm vợ chồng ngày càng phai nhạt, Khương Phương Phương đã trở thành gánh nặng khiến Thân Tuấn ngọt ngọt khó chịu.

Hôm đó, Thân Tuấn từ công ty trở về nhà, phát hiện ra Khương Phương Phương đã dẫn theo con trai và con gái bỏ đi. Anh ta đội mưa đi tìm rất lâu, nhưng vẫn không thấy ba mẹ con đâu. Cho đến chiều ngày 29, mới thấy Khương Phương Phương dẫn theo con gái ướn như chuột lột quay về.

"Con trai đâu?" Thân Tuấn không nhìn thấy con trai thì ruột gan như lửa đốt.

Nhưng Khương Phương Phương cũng vô cùng hốt hoảng, không biết đã lạc mất con trai thế nào. Thân Tuấn thấy con gái rất hoảng sợ, bèn lựa lúc vắng hỏi riêng con gái, mới biết được trong cái đêm ác mộng ấy đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra chiều hôm đó, Khương Phương Phương ngồi nhà mãi buồn chán, thấy mưa đã tạnh, bèn dẫn hai con đi dạo. Đi được một lúc, ba mẹ con bị lạc đường. Lúc đó trời lại đổ mưa khiến Khương Phương Phương lo quỳnh lên. Trời dần sập tối, họ càng cuống quýt, lại càng không thể tìm được đường về.

Trong đêm đen mưa gió của vùng ngoại ô, ba mẹ con đi đến bên đồng rác ngoài công trường khu đô thị Thịnh Thế, vẫn không tìm được ai để hỏi đường. Giờ đây thì công nhân xây dựng đều đã ngủ say trong các lán trại nằm sâu trong công trường.

Tìm được một nơi tránh mưa, Khương Phương Phương cho con bú, nhưng đứa bé vẫn khóc ngằn ngặt. Có lẽ do lo lắng, căng thẳng tích tụ đã kích động chứng rối loạn tâm lý lưỡng cực, Khương Phương Phương không nói không rằng, bế con chạy ra ngoài mưa, vùi vào trong đồng cát đã bị sạt lở một bên, hai tay bới cát chôn sống đứa bé.

Bé gái đứng cách đó mấy chục mét tận mắt trông thấy việc làm của mẹ thì vô cùng sợ hãi, không cả dám khóc. Trong cơn tâm thần, Khương Phương Phương dẫn con gái đi mãi, đi mãi đến khi trời sáng mới tỉnh lại, phát hiện ra đã mất con.

Đứa bé gái năm tuổi hoảng sợ cùng cực, cũng không thể nhớ được mẹ nó đã vùi em ở đâu, đành theo mẹ về nhà.

Sau khi biết được sự thực, Thân Tuấn giận dữ, đau đớn khôn cùng, cái ý định đã nhen nhóm trong lòng từ rất lâu liền trỗi dậy.

Sẩm tối hôm đó, Thân Tuấn rủ vợ đi tìm thi thể con. Khương Phương Phương đang chìm trong dần vật và cắn rứt lương tâm lập tức đồng ý, nhưng đòi dẫn con gái đi cùng, vì có lẽ cô bé sẽ nhớ được đường đi. Thân Tuấn bèn dẫn theo Khương Phương Phương và con gái lên cây cầu đá ấy, nhân lúc Khương Phương Phương không để ý, anh ta đã xô vợ xuống cầu.

Khi được tin cơ quan công an phát hiện ra thi thể một bé trai, Thân Tuấn biết sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm tới nhà mình, để đề phòng con gái nói lộ ra, anh ta đã đem giấu con gái ở nhà cô nhân viên kế toán mà anh ta đã có quan hệ bất chính từ trước đó.

*

"Đáng thương nhất vẫn là cô bé gái, tận mắt chứng kiến cảnh mẹ giết em, rồi lại thấy bố giết mẹ." Tôi thở dài. "Sau này, cô bé biết sống thế nào đây?"

Đại Bảo cũng ngẩn ngơ buồn bã: "Xảy ra chuyện thế này, biết phải trách ai bây giờ?"

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (1)

Ghen tuông là hòn than cháy đỏ đến từ địa ngục.

Goethe

Tinh Tinh và Hải Bình là hai luật sư trẻ nhất, xinh đẹp nhất văn phòng luật Thiên Chính trong tỉnh lỵ.

Để mở rộng quy mô, nâng cao hình tượng của văn phòng luật, Vương Thiên Chính đã chi ra khoản tiền lương hậu hĩnh để tuyển dụng hai hoa khôi ngành luật của trường đại học Chính trị Pháp luật, đã lấy được bằng luật sư pháp ngay từ khi còn học trong trường.

Cả hai cô gái đều là hoa khôi nức tiếng trong trường, nhưng mỗi người một tính. Tinh Tinh hướng ngoại, giỏi giao tiếp, thích tung tăng quanh các anh chàng đẹp trai trong văn phòng, đem đến cho họ cảm giác nhìn thấy được nhưng còn lâu mới với tới được, hết như chú mèo con chỉ thích vờn nghịch các anh. Còn Hải Bình là người đẹp hướng nội, sùng bái quan điểm "chưa kết hôn đã lên giường đều là lừa đảo." Ngày nào cũng vậy, cứ sau giờ làm, cô lại đeo tai nghe, chìm đắm trong thế giới âm nhạc của riêng mình.

Giám đốc văn phòng luật Vương Thiên Chính là mẫu người đàn ông của gia đình, rất nghe lời vợ. Đặc biệt là quãng thời gian gần đây, do vợ đang mang bầu nên anh ta ngày nào cũng về nhà đúng giờ. Ngay cả trong tiệc chúc mừng văn phòng nhận được giải thưởng lớn của giới luật sư năm nay, anh ta cũng định chuẩn nốt. Một dịp thế này, các đồng nghiệp không thể để sắp vắng mặt được, nên nhất quyết giữ anh ta ở lại.

Tinh Tinh uống hơi quá chén, bá cổ Vương Thiên Chính đòi anh ta đưa về nhà, sau đó đưa mắt liếc Hải Bình một cái.

Nhà Hải Bình ở ngay tỉnh lỵ, nhưng để đi làm cho tiện nên đã cùng Tinh Tinh ở trong căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách mà công ty thuê cho. Nhưng vì thi thoảng Tinh Tinh lại dẫn một anh về, Hải Bình cảm thấy mình như kỳ đà cản mũi, lại không tài nào ngủ được trong tiếng kêu rên phóng túng suốt đêm của Tinh Tinh nên hai người gần như đã có một thỏa thuận ngầm, nếu Tinh Tinh dẫn bạn trai về nhà sẽ nhẫn trước cho Hải Bình, và tối đó, Hải Bình sẽ quay về nhà cách đó mười mấy cây số. Tiện cho cả hai bên, Hải Bình luôn nghĩ như vậy.

Những tối cuối tuần của mùa hè luôn sôi động hơn hẳn. Hải Bình xuống xe bus, dạo bước trên đường phố đông vui, nhìn những đôi nam nữ tay trong tay dập dìu trên phố đêm, trong lòng bỗng thoáng qua cảm giác tủi thân. Đã 24 tuổi rồi, nhưng chưa một người đàn ông nào len được vào trong trái tim cô. Nhớ đến vẻ nhiệt tình sôi nổi của Tinh Tinh trong bữa tiệc vừa nãy, cô thầm nghĩ, giá mà mình cũng được vô tư lự như Tinh Tinh thì hay biết mấy.

Hải Bình không muốn về nhà, vì cứ về nhà, bố, mẹ và anh trai lại luân phiên dò hỏi cô về chuyện tình cảm, cứ như sợ cô ế chồng không bằng. Cho nên, vừa sáng thứ bảy, nhân lúc cha mẹ còn chưa ngủ dậy, Hải Bình đã lại xách ba lô quay về phòng trọ. Trời nắng đẹp thế này, đi dạo phố cả ngày với Tinh Tinh còn vui hơn.

Vào khoảnh khắc mở cửa bước vào nhà, Hải Bình đã loáng thoáng ngửi thấy một thứ mùi là lạ. Cửa phòng Tinh Tinh vẫn đóng im ỉm, chắc hôm qua vui chơi muộn quá nên đến giờ vẫn chưa ngủ dậy. Hải Bình nằm xuống giường mình, cầm điện thoại lướt mạng. Nhưng càng lúc, cô lại càng cảm thấy cái mùi kia rất bất thường. Cô là luật sư, khi đi thực tập cũng từng đến hiện trường án mạng, cái mùi ấy tanh tanh giống như mùi máu. Hải Bình càng nghĩ càng thấy sợ, liền bật dậy gõ cửa phòng Tinh Tinh. Đáp lại chỉ là

sự im lặng.

Hải Bình tìm được chìa khóa phụ, run rẩy mở cửa phòng. Cửa vừa hé, mùi tanh nồng nặc đã xộc thẳng ra ngoài. Cô vội giật lùi lại, gần như không dám liếc vào bên trong...

*

Khi chúng tôi đến hiện trường, Hải Bình vẫn chưa bình tâm lại được. Cô ngồi trong xe cảnh sát, hai tay ôm gối, run lên cầm cập, trên mặt đầm đìa nước mắt, trông hết sức đáng thương.

"Có manh mối gì không vậy, anh Hồ?" Tôi thấy cô gái báo tin hẳn là đã sợ hãi đến mức không nói nên lời nên quay sang hỏi trưởng phòng Hồ vừa từ hiện trường đi ra. "Tình hình thế nào ạ?"

"Có lẽ là giết người do biến thái tình dục," trưởng phòng Hồ nói, "có manh mối, nghi phạm đã bị khống chế."

Lại là một vụ án bổ sung kinh nghiệm. Vì địa điểm nằm trong tỉnh lỵ cho nên vụ án mạng do sở Công an tỉnh tiếp quản, cho dù không phải là vụ án nghiêm trọng, sự phụ cũng yêu cầu tôi phải tích cực tham gia điều tra phá án, từ đó tích lũy kinh nghiệm, nâng cao trình độ nghiệp vụ của bản thân để càng tiến bộ nhanh chóng.

"Nhưng thủ đoạn lại quá tàn nhẫn." Trưởng phòng Hồ nói. "Một cô gái xinh đẹp là thế, mà bây giờ đến lễ truy điệu chắc cũng không thể tổ chức được nữa rồi."

Hiện trường có dấu vết quét dọn rõ rệt, bộ phận pháp chứng cũng xác nhận sau khi hung thủ sát hại nạn nhân đã dùng cây lau lau sạch nền nhà, xóa bỏ những chứng cứ dấu vết có thể lưu lại.

"Xóa dấu vết hiện trường," trưởng phòng Hồ nói, "thường là người quen mới làm vậy."

Tôi gật đầu, hỏi: "Thi thể đã chuyển đi rồi phải không ạ? Không biết tình trạng thế nào?"

Trưởng phòng Hồ đi đến bên giường ngủ kê ở mé căn phòng, chỉ vào mép giường nói: "Lúc đó, nạn nhân nằm ở đây, hoàn toàn lỏa thể, chân tay dang rộng, tứ chi bị dây nilon buộc vào bốn góc giường, miệng bị dán băng dính, quần áo bị xé tan tành, ném ở bên giường. Trên người, trên mặt bị đâm cửa tổng cộng phải hơn hai trăm nhát dao, đều sâu đến dưới da."

Mới chỉ tưởng tượng về hiện trường thôi mà tôi đã rùng mình ớn lạnh: "Vậy là nạn nhân chết vì đau đớn?"

"Hiện trường có rất nhiều máu, theo khám nghiệm sơ bộ, là tử vong vì sốc do mất máu, cũng có nghĩa là mất máu từ từ, tử vong từ từ. Trước khi chết, nạn nhân đã phải chịu đựng nỗi đau đớn khó lòng tưởng tượng nổi."

"Thế dây nilon và băng dính ở đâu ra?" Tôi hỏi.

"Hỏi cô gái báo tin, cô ấy nói là do hồi chuyển nhà còn thừa lại, vẫn cất trong kệ đầu giường phòng nạn nhân." Trưởng phòng Hồ nói. "Bởi vậy mới nói, chắc chắn là người quen."

"Còn có một căn cứ nữa để khẳng định là người quen." Trưởng phòng Hồ ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm. "Qua điều tra sơ bộ, chúng tôi không phát hiện ra vết thương do bị khống chế hay kháng cự trên người nạn nhân. Cho thấy hung thủ đột ngột gây án khi nạn nhân hoàn toàn không đề phòng. Một người có thể vào nhà một cô gái sống độc thân, lại tìm được cơ hội bất ngờ để gây án, chắc chắn phải là người quen. Đương nhiên, cũng có lẽ là hung thủ và nạn nhân đã thỏa thuận trước về tình tiết trói chân tay."

Tôi gật đầu đồng ý. Muốn không chế người bị hại, lại cần có thời gian đi tìm dây buộc là rất khó, cho nên tôi nghiêng về giả thiết hung thủ và nạn nhân cùng chơi trò SM (thống dâm), chỉ có điều nạn nhân không ngờ hung thủ sẽ đâm mình dã man đến vậy.

"Nghị phạm là người thế nào?" Tôi hỏi.

"Sếp của nạn nhân, luật sư Vương Thiên Chính, chủ tịch văn phòng luật sư." Trưởng phòng Hồ nói. "Tối qua chính Vương Thiên Chính đã đưa nạn nhân về nhà."

"Có chứng cứ không?"

"Hệ thống camera giám sát của khu chung cư đã ghi lại hình ảnh của chiếc xe, có điều tối quá nhìn không rõ mặt." Trưởng phòng Hồ nói. "Nhưng chúng tôi thu được một chiếc bao cao su tại hiện trường."

"Hung thủ biết xóa dấu vết, sao lại bỏ sót bao cao su ở hiện trường được?" Tôi tỏ ra nghi ngờ chứng cứ này.

"Bao cao su được tìm thấy ở khe giường." Trưởng phòng Hồ nói. "Có khả năng là sau khi dùng xong, chẳng may đánh rơi mất, muốn tìm nhưng không tìm được. Nếu tinh dịch trong bao cao su là của Vương Thiên Chính thì đó chính là chứng cứ trực tiếp."

"Thế nhưng," điều tra viên đứng bên cạnh lên tiếng, "đến bây giờ Vương Thiên Chính vẫn nhất quyết phủ nhận có quan hệ tình dục với nạn nhân. Anh ta nói, tối đó chỉ đưa nạn nhân về đến dưới chân tòa nhà chứ không lên nhà. Qua thăm vấn vợ của Vương Thiên Chính, thời gian Vương Thiên Chính về nhà rất bình thường. Đồng nghiệp của Vương Thiên Chính đều nói anh ta bị vợ quản rất nghiêm, chắc không dám làm những việc như vậy đâu."

"Cũng chưa hẳn." Trưởng phòng Hồ nói. "Nếu đúng là Vương Thiên

Chính gây án, rất có khả năng vợ anh ta sẽ che giấu cho anh ta. Người càng đạo mạo, càng nghiêm túc thì càng có khả năng có vấn đề về tâm lý. Vợ anh ta đang mang bầu đúng không? Thời điểm này, anh ta có khả năng ra ngoài gây án lắm chứ?"

Nghe anh ta nói vậy, tôi chợt liên tưởng đến vụ án Vân Thái.

"Nếu như tình dịch trong bao cao su là của Vương Thiên Chính, vậy thì mọi lời khai trước đó sẽ mất hết giá trị." Tôi chau mày nói. "Đi, khám nghiệm tử thi trước đã."

*

Tình trạng của nạn nhân vô cùng thê thảm, chỉ riêng phần mặt đã bị hung khí sắc nhọn rạch hàng chục nhát, không còn nhận rõ hình thù, trông vô cùng kinh sợ. Các bộ phận đặc trưng cho nữ tính cũng bị rạch cửa với các mức độ khác nhau, lớp mỡ vàng quạch lòi ra khỏi lớp da, các vết thương vẫn còn đầm đìa nhỏ máu.

"Nhìn này," trưởng phòng Hồ rạch mở các khớp ở chân tay nạn nhân ra, nói, "hoàn toàn không có tổn thương do bị khống chế hay kháng cự, hung thủ không khống chế, không uy hiếp nạn nhân, vậy thì hẳn đã làm thế nào để tìm dây và trói người đây?"

"Hay là đánh ngất nạn nhân, nhân lu 1 nạn nhân hôn mê, hẳn đi tìm dây?" Tôi hỏi.

"Nạn nhân bị ngất chỉ trong trường hợp bị chuộc thuốc mê, tổn thương não hoặc ngạt thở." Trưởng phòng Hồ nói. Nhưng không phát hiện ra những tổn thương kiểu này. Đang tiến hành kiểm tra xem có bị ngộ độc hay không, chắc cũng chẳng có phát hiện gì đâu."

"Những bộ phận có thể xuất hiện dấu hiệu ngạt thở trên thi thể như môi,

miệng, mí mắt, ngón tay đều đã bị vết dao hủy hoại cả rồi." Tôi nói. "Nhưng vừa nãy khi quan sát xương nền sọ, em thấy có xuất huyết ở phần đá xương thái dương."

Trưởng phòng Hồ nói: "Đúng thế, nạn nhân tử vong do ngạt thở cơ học thường bị xuất huyết ở đá xương thái dương. Nhưng đây không phải là đặc trưng đặc thù của ngạt thở cơ học. Không thể cho rằng cứ xuất huyết ở đá xương thái dương là tử vong do ngạt thở cơ học, mà phải tìm ra được nguyên nhân dẫn đến ngạt thở."

Tôi gật đầu, cầm miếng gạc lau sạch phần cơ cổ vừa bị chúng tôi bóc tách, nói: "Cổ bị rạch rất nhiều nhát dao, tuy không chạm đến mạch máu lớn nhưng máu đã dính vào các cơ trên cổ, nên không thể nhận ra phần cổ nạn nhân có bị tổn thương trước khi chết hay không. Nhưng em cảm thấy sừng lớn xương móng có góc độ hoạt động sang bên phải hơn lớn hơn sang bên trái, không biết có thể làm căn cứ cho thấy đã bị bóp cổ hay không?"

Trưởng phòng Hồ trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng khó nói lắm. Ngoài ra, cậu xem đi, bên trong bộ phận sinh dục nạn nhân bị tụ máu dạng mảng trong niêm mạc, chính là căn cứ cho thấy có quan hệ tình dục trước khi chết, nhưng chúng tôi lại không phát hiện ra vết tinh dịch trong âm đạo của nạn nhân, điều này cho thấy bao cao su đã phát hiện được tại hiện trường rất có giá trị."

"Bao cao su còn mới không?" Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh của vụ án Vân Thái, nhưng tôi hiểu rõ, vụ án này chẳng liên quan gì đến chuỗi vụ án Vân Thái cả, rõ ràng không phải do cùng một người thực hiện.

Trưởng phòng Hồ gật đầu, nói: "Chắc chắn mới được sử dụng trong vòng hai hôm. Hơn nữa, Hải Bình đã xác nhận, mấy hôm đó, nạn nhân không có quan hệ tình dục với ai. Cho nên, bao cao su đó chỉ có thể mới được dùng tối hôm qua!"

Tôi vẫn cảm thấy có chút sơ hở logic nào đó, nhưng lại không thể chỉ ra được khúc mắc nằm ở đâu.

"Tổn thương này hình thành thế nào nhỉ?" Đại Bảo đã có phát hiện mới.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (2)

Phát hiện của Đại Bảo chính là vết bong tróc biểu bì trong lòng bàn tay phải, rất nhẹ, nhưng vì có vật da bong nên phương hướng rất rõ ràng. Tổn thương này hình thành do bị vật thể sắc bén trượt qua, phương hướng là từ cườm tay lên đầu ngón tay.

"Vật gì có thể gây ra được nhỉ?" Đại Bảo thắc mắc. "Hơn nữa hướng tác dụng lực và hướng tạo ra thương tích lại trái ngược nhau."

"Lấy lớn bỏ nhỏ đi." Tôi nói. "Thời gian tử vong là 2 giờ sáng, có thể khẳng định được chưa?"

Mọi người gật đầu.

Phân tích hiện trường không thể để mắt đến tất cả mọi chi tiết, không thể vì một vài tiểu tiết thiếu hợp lý mà thay đổi cả phương hướng phán đoán chủ đạo, đây chính là phương châm "lấy lớn bỏ nhỏ" mà các chuyên gia thường nhắc đến. Pháp y là người chứ không phải thánh, không thể nào giải thích được tất cả mọi hiện tượng ở hiện trường, cho nên khi phân tích vụ án, chỉ cần giải thích rõ phương hướng chủ đạo là được.

Tôi nhắc cổ tay và cổ chân của nạn nhân lên quan sát. Trên làn da trắng mịn bị dây trói thít chặt lẫn từng vết máu, có thể thấy trước khi chết, nạn nhân đã phải vật vã trong đau đớn.

Tôi quay sang nói với trưởng phòng Hồ: "Theo anh thấy, nếu đã là người quen, thích chơi SM, tại sao lại phải dùng băng dính dán miệng lại?"

Trưởng phòng Hồ hiểu ý của tôi. Mặt dưới lớp băng dính không có máu, nhưng mặt trên lại dính đầy máu, phần da bên dưới băng dính không hề bị rách. Điều này cho thấy hung thủ đã dùng băng dính bịt miệng trước, sau đó mới cầm dao hành hung. Rõ ràng không phải khi hung thủ rách vào người nạn nhân rồi, thấy nạn nhân đau đớn kêu rên mới dán băng dính bịt miệng nạn nhân lại.

"Hay là đã có ý định hành hung bằng dao nên mới phải dán miệng từ trước?" Trưởng phòng Hồ phán đoán.

Tôi cúi đầu không nói gì.

Điện thoại của trưởng phòng Hồ chợt đổ chuông.

Vết tinh trùng trong bao cao su phát hiện được ở hiện trường đúng là của Vương Thiên Chính.

Trưởng phòng Hồ mừng rỡ: "Thế là phá án được rồi. Bao cao su còn mới, lại là của Vương Thiên Chính, đến tận bây giờ Vương Thiên Chính vẫn một mực phủ định đã đến nhà nạn nhân, lần này xem hắn cãi đằng trời."

Đã có bằng chứng danh thép, tôi không nói thêm gì nữa, cẩn thận khâu vết mổ lại, kết thúc ca khám nghiệm.

Một cô gái xinh đẹp thế này chắc hẳn không bao giờ muốn mình trở nên khó coi. Chúng tôi cố gắng hết sức để khâu thật tỉ mỉ các vết mổ lại, sau đó dùng bông cotton lau sạch vết máu tại những vết thương trên khuôn mặt cô.

*

Sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại của trưởng phòng Hồ.

"Cái tay Vương Thiên Chính này cứng đầu thật đấy." Trưởng phòng Hồ

nói. "Thăm vấn suốt một đêm mà vẫn không chịu khai nhận. Chứng cứ rành rành mà vẫn khóc lóc kêu oan."

"Thế bên bộ phận điều tra nói thế nào?" Tôi hỏi.

Theo công tác điều tra, thăm vấn lâu năm, nhờ tích lũy kinh nghiệm nên đội ngũ điều tra viên thường có trực giác rất nhạy bén. Thực tế đã chứng minh, trực giác kiểu này thường đúng. Trực giác của điều tra viên là căn cứ tham khảo quan trọng đối với phương hướng điều tra của nhân viên khám nghiệm hiện trường.

"Đây chính là lý do chúng tôi muốn gọi cậu đến tiếp tục tham gia điều tra đây." Trưởng phòng Hồ nói. "Nghe điều tra viên chính nói, trong suốt quá trình thăm vấn, Vương Thiên Chính luôn khẳng định mình không hề vào nhà Tinh Tinh. Khi nghe nói đến chứng cứ là cái bao cao su, thoát tiên anh ta sững lại, sau đó gào lên kêu oan. Điều tra viên chính nói cậu rất có hứng thú với lý thuyết về phản ứng nhỏ của Khương Chấn Vũ đang khá thịnh hành gần đây, đã từng theo học Khương Chấn Vũ, nếu phán đoán theo lý thuyết này thì đối tượng không giống như đang nói dối."

Tôi trầm ngâm giây lát.

"Ngoài ra," trưởng phòng Hồ nói tiếp, "bộ phận điều tra camera giám sát đã nghiên cứu lại lần nữa về dữ liệu camera ở khu chung cư, tuy người ra vào rất nhiều, hơn nữa nhìn không rõ đặc điểm cơ thể, nhưng theo các đồng nghiệp của Vương Thiên Chính phản ánh, tối hôm đó anh ta mặc áo khoác đỏ. Xem trong dữ liệu video, điều tra viên phát hiện ra có một đôi nam nữ đi vào khu chung cư lúc 9 giờ 30 phút, rồi người đàn ông ra khỏi đó lúc 9 giờ 40 phút. Người đàn ông mặc áo đỏ, còn cô gái kia ăn mặc giống hệt như Tinh Tinh."

"Nếu như đó đúng là họ thì Vương Thiên Chính đâu có đủ điều kiện thời

gian để gây án?" Tôi hỏi.

"Anh ta còn không có cả thời gian để lên nhà." Trưởng phòng Hồ khẳng định. "Vậy tại sao bao cao su của anh ta lại ở nhà Tinh Tinh? Không thể giải thích được! Ngoài ra, hôm đó là cuối tuần, cho nên khoảng 2 giờ sáng, tức thời điểm Tinh Tinh bị sát hại, vẫn có rất nhiều người ra vào khu nhà, cũng có người mặc áo màu đỏ, nên hệ thống camera giám sát không thể chứng minh được điều gì."

"Hay là thế này đi," Tôi thở hắt ra một hơi dài, "mười lăm phút nữa, chúng ta gặp nhau dưới chân tòa nhà Tinh Tinh ở, rồi tới hiện trường xem sao."

*

Hiện trường đã bị phong tỏa, vì không thông gió nên vẫn nồng nặc mùi máu tanh. Hải Bình đã chuyển ra khỏi hiện trường. Nghe nói ông chủ nhà hôm nào cũng tới văn phòng luật Thiên Chính làm ầm ĩ lên đòi bồi thường, nhưng Vương Thiên Chính đang bị tạm giam, không ai giải quyết được, chủ nhà liền chuyển hướng sang đồn cảnh sát khu vực, đóng đô ở trước cổng đồn ăn vạ.

Đại Bảo và Lâm Đào lúi húi khắp nhà tìm kiếm chứng cứ dấu vết, còn tôi lại bị thu hút bởi khung cửa màu trắng sắc bén trước cửa chính hiện trường.

Cửa chính là cửa sắt, bên trong có khung cửa bằng gỗ màu trắng. Có thể thấy khi sửa sang lại căn phòng này, họ đã đổi cánh cửa gỗ kiểu cũ trước đây thành cửa bảo hiểm bằng sắt, nhưng vẫn giữ lại phần khung cửa màu trắng.

Sau khi dùng chất Benzidine để kiểm tra phản ứng hóa học, thật bất ngờ, trên khung cửa đã hiện ra phản ứng với máu màu xanh biếc, hơn nữa, phản ứng này lại xảy ra ngay trên rìa cạnh sắc bén của khung cửa.

"Phần rìa cạnh sắc bén này hướng vào trong nên không thể cọ sát vào đây được." Tôi soi kính hiển vi quan sát hình dạng của vết máu, nói. "Thế thì tại sao lại có vết máu ở đây?"

Trưởng phòng Hồ ngồi xuống bên cạnh tôi, quan sát một lát rồi trợn mắt kêu lên: "Tay nạn nhân!"

"Phải rồi!" Tôi gật đầu. "Chính là vết xước mà Đại Bảo đã phát hiện ra, bị rìa sắc của khung cửa cửa vào."

Đại Bảo nghe nhắc đến tên mình, vội chạy tới tham gia phân tích: "Lại kết hợp với chiều hướng của vết thương, thế thì chắc nạn nhân đã đưa tay bấu vào khung cửa, rồi cơ thể bật về phía sau, lòng bàn tay bị phần rìa sắc cửa vào."

Tôi gật đầu, nói: "Vết thương nói lên hai điều. Thứ nhất, kết hợp với phần cổ nạn nhân có lẽ cũng bị tổn thương, có thể suy đoán nạn nhân bị tấn công bất ngờ tại cửa nên vô thức đưa tay bám vào khung cửa, nhưng vì sức yếu hơn hung thủ nên đã bị lôi vào trong nhà. Cho thấy hung thủ tấn công ở ngay cửa chính chứ không phải là ở trong phòng. Thứ hai, trên cửa chính có mắt mèo, nếu không phải người quen thì nạn nhân sẽ không thể mở cửa cho một người lạ vào ban đêm được."

Trưởng phòng Hồ nói: "Rất có lý. Nói tóm lại, theo ý cậu thì, hung thủ là người quen của Tinh Tinh nhưng không phải Vương Thiên Chính. Vì Tinh Tinh đã ngầm ra hiệu cho Hải Bình muốn kết nạp Vương Thiên Chính vào đội ngũ người tình nên Vương Thiên Chính hoàn toàn có thể vào phòng một cách bình thường."

"Em cũng thiên về ý đó." Tôi nói. "Nhưng chưa thể loại trừ khả năng Vương Thiên Chính quá hấp tấp, nên đã có hành vi bạo lực ngay ngoài cửa. Từ dấu vết này, về cơ bản có thể nhận định hung thủ hành hung đột ngột

ngay tại cửa rồi bóp cổ Tinh Tinh đến chết ngất. Sau đó, hắn tìm được dây trói, trói chân tay nạn nhân lại để cưỡng hiếp rồi đâm chém khắp người nạn nhân."

"Nhưng phải giải thích thế nào về cái bao cao su đây?" Đại Bảo nói. "Sự thực đã chứng minh, Tinh Tinh bị xâm hại tình dục, nhưng trong âm đạo không hề có tinh dịch, mà tinh dịch ở trong bao cao su chỗ khe giường."

"Cái này thì em không rõ." Tôi cup mắt xuống, lắc đầu. "Nhưng em thấy chúng ta nên khám xét công khai nhà của Vương Thiên Chính. Chúng ta đã biết tối hôm đó Vương Thiên Chính mặc áo màu gì, còn nạn nhân lại bị mất máu nhiều đến vậy, cho dù hung thủ đã giặt sạch quần áo, kiểu gì vẫn có phản ứng với vết máu ỉn."

*

Tại nhà Vương Thiên Chính.

Một phụ nữ xinh đẹp bụng bầu to tướng đang khóc lóc thảm thiết. Một cô công an đang ngồi cạnh vỗ khẽ lên vai chị ta, nhẹ nhàng an ủi.

Tôi thấy hơi lo lắng. Việc chúng tôi bất ngờ ập đến hiển nhiên đã gây tổn thương tâm lý nặng nề cho người phụ nữ đang mang thai kia. Nếu chúng tôi bắt nhầm người thì đúng là có lỗi với người ta.

Việc gì càng lo lắng thì lại càng dễ xảy ra. Bộ quần áo Vương Thiên Chính đã mặc tối hôm trước vẫn còn nguyên trong máy giặt, chưa hề động đến. Chúng tôi cho thử nghiệm vết máu tại các đường may, mép áo suốt gần một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không có phản ứng.

"Có lẽ chúng ta bắt nhầm người thật rồi." Tôi buột miệng nói.

Người phụ nữ lập tức thôi khóc, mở to đôi mắt nhìn chúng tôi tràn đầy hy

vọng.

Tôi vô cùng áy náy, đi đến bên cạnh người phụ nữ, nói: "Vì hiện trường có chứng cứ chắc chắn nên chúng tôi đã bắt giữ chồng chị. Nhưng theo như tình hình trước mắt, có rất nhiều khả năng anh ấy không phải là hung thủ, anh ấy vẫn là một người đàn ông đứng đắn, một người chồng tốt."

Người phụ nữ há miệng kinh ngạc, không thốt nổi nên lời.

Vương Thiên Chính không thể hành hung nạn nhân ngay trước cửa, nếu làm như vậy, kiểu gì trên quần áo cũng sẽ dính phải vết máu. Điều duy nhất không thể lý giải nổi chính là cái bao cao su còn mới."

Đột nhiên, trong đầu tôi lóe lên một tia sáng.

"Trưởng phòng Hồ, anh bảo cái bao cao su được sử dụng lúc nào?" Tôi hỏi.

"Mới trong vòng hai ngày lại đây thôi."

Tôi quay sang hỏi người phụ nữ: "Hị và anh nhà gần đây có gần gũi nhau không?"

Người phụ nữ chột đỏ bừng mặt.

"Cô ấy đang mang thai mà!" Trưởng phòng Hồ ra hiệu ngăn tôi đừng nói nữa.

Người phụ nữ biết tôi đang muốn giúp Vương Thiên Chính nên khẽ đáp: "Có, tối hôm kia."

"Nếu là như vậy," tôi nhìn trưởng phòng Hồ, mạnh dạn nói. "Liệu có phải là một ai khác đã lấy trộm bao cao su Vương Thiên Chính đã dùng để vu oan hãm hại anh ấy không?"

Trưởng phòng Hồ hiểu ý tôi, bèn lấy điện thoại ra, gọi ngay cho phòng xét nghiệm ADN: "Bây giờ, cần phải khám nghiệm bổ sung đối với vật chứng quan trọng trong vụ án này, chính cái bao cao su. Hãy kiểm tra bên ngoài bao cao su, xem ADN ở trên đó là của người phụ nữ nào."

Người phụ nữ ngơ ngác nhìn chúng tôi, căng thẳng và nghi hoặc.

Kỳ thực sự việc rất đơn giản. Tinh dịch trong bao cao su là của Vương Thiên Chính, nếu là bao cao su Vương Thiên Chính dùng khi quan hệ với Tinh Tinh, vậy thì ADN bên ngoài bao cao su phải là của Tinh Tinh. Còn nếu ADN bên ngoài là của vợ anh ta, vậy thì tại sao bao cao su mà hai vợ chồng họ dùng lại chạy đến hiện trường? Chỉ có một khả năng là cố tình vu cáo!

"Ngoài ra, tôi cảm thấy kẻ gây ra chuyện này chắc chắn là một kẻ biến thái tình dục." Trên đường quay về, tôi nói. "Biến thái tình dục thường xảy ra ở những người đàn ông gặp trở ngại về chức năng sinh lý. Như trong vụ án này, hung thủ thực sự đã không để lại tinh dịch bên trong hoặc bên ngoài cơ thể nạn nhân, rất có khả năng hẳn có vấn đề về chức năng sinh lý." Nói đến đây, tôi lại nghĩ đến chuỗi vụ án Vân Thái. Bốn vụ án trước đó đều có một ít tinh dịch nhưng không có tinh trùng, không thể xét nghiệm ADN. Trong khi vụ án cuối cùng lại có tinh dịch, có tinh trùng, có thể xét nghiệm ADN, tôi vẫn không thể hiểu được tại sao.

"Tỉnh ta có chuyên gia y học lâm sàng khoa sản," trưởng phòng Hồ nói, "tôi sẽ giới thiệu cậu tới đó, cậu tới thỉnh giáo thử xem thế nào. Biết đâu sự việc khiến chúng ta đau đầu lại chỉ là chuyện vặt đối với chuyên gia thì sao?"

Tôi gật đầu, lời anh ấy rất có lý.

LỜI TỐ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 15 - Nhà Vàng Giấu Xác (3)

Trong con mắt của bác sĩ pháp y, mọi thi thể đều biết nói, tuy không cất được thành lời nhưng pháp y vẫn nghe thấy được.

Vụ án lần này cũng không ngoại lệ.

ADN lấy được ở bên ngoài bao cao su tại hiện trường chính là của vợ Vương Thiên Chính. Chứng cứ này đã chứng minh được một điều, đây là một vụ vu oan giá họa đã được tính toán kỹ lưỡng.

"Nếu là như vậy," tôi khẳng định, "vụ án sẽ phá được dễ dàng."

Trưởng phòng Hồ gật đầu, nói với các điều tra viên trong tổ chuyên án: "Chúng tôi có thể khẳng định, hung thủ chính là người quen của Vương Thiên Chính và Tinh Tinh, nếu không, Tinh Tinh sẽ không thể mở cửa cho đối tượng vào lúc nửa đêm. Còn nữa, hung thủ rất có khả năng gặp trở ngại về chức năng sinh lý, ví dụ như không thể xuất tinh."

Tổn thương trong âm đạo Tinh Tinh rất rõ rệt, có thể khẳng định hung thủ đã xâm hại nạn nhân nhưng không để lại tinh dịch. Chứng bệnh mà trưởng phòng Hồ vừa nhắc đến là chỉ người bệnh có ham muốn tình dục, có thể cương cứng, nhưng khi thực hiện hành vi tình dục lại không thể xuất tinh, không đạt đến cực khoái được. Cho nên người mắc phải chứng bệnh này sẽ rất đau khổ, và cũng không thể có con.

"Ý anh muốn nói," điều tra viên chính hỏi lại, "là nhân viên tại văn phòng luật Vương Thiên Chính, chưa kết hôn hoặc đã kết hôn mà không có con?"

Giao điểm duy nhất trong mạng lưới quan hệ của Vương Thiên Chính và Tinh Tinh chỉ có thể là các đồng nghiệp trong văn phòng luật, nên người quen chung của hai người họ, khả năng lớn nhất chính là đồng nghiệp.

Trưởng phòng Hồ gật đầu: "Tôi nghĩ điểm này thì không khó điều tra."

"Trong giai đoạn điều tra bước đầu, chúng tôi cũng đã điều tra các nhân viên của văn phòng luật." Một điều tra viên mở sổ ghi chép ra, nói. "Văn phòng luật có tất cả hai mươi bảy người, ngoài tám phụ nữ và Vương Thiên Chính ra, còn mười tám người. Mười tám người này..."

Điều tra viên tra tìm thông tin về các nhân viên chép trong sổ, đếm một chốc rồi nói: "Đã kết hôn và có con, mười người. Còn lại tám người, năm người được tuyển vào cùng đợt với Tinh Tinh, Hải Bình. Trong năm người này, có bốn người có mối quan hệ mập mờ với Tinh Tinh, còn lại một người ở ngoại thành, tối nào cũng về nhà, vào đêm xảy ra vụ án cũng thế."

"Nghĩa là, chỉ cần phải thẩm vấn ba người còn lại?" Tôi hỏi.

Điều tra viên gật đầu: "Trong số ba người này có một người đã kết hôn được hai năm, chưa có con. Hai người còn lại đang yêu đương, chưa kết hôn. Trước mắt, không thể xác định đối tượng nào khả nghi hơn cả."

Tôi day trán rồi hỏi: "Trong ba người này, có ai có mâu thuẫn với Vương Thiên Chính không"

Điều tra viên lắc đầu, nói: "Tuy Vương Thiên Chính rất sợ vợ nhưng ở văn phòng lại có quyền uy tuyệt đối, không ai dám đối đầu với anh ta. Đương nhiên, rất có thể là trong công việc, Vương Thiên Chính đã làm méch lòng ai đó nên mới chuộc họa vào thân."

"Tôi chỉ đoán mò thôi." Tôi nói. "Người này rõ ràng muốn hãm hại Vương Thiên Chính, hơn nữa còn lên kế hoạch rất công phu, lấy trộm được

cả bao cao su đã dùng của Vương Thiên Chính, vậy thì có thể khẳng định là họ ở gần nhau. Các anh nghĩ xem, hung thủ không thể lúc nào cũng túc trực dưới nhà Vương Thiên Chính, đợi anh ta đi vứt rác rồi mới tìm bao cao su đã dùng được. Còn nếu ở gần, có lẽ đã vô tình nhìn thấy bao cao su của anh ta nên tiện tay nhặt luôn."

Mọi người cùng gật gù.

"Còn một điểm nữa," tôi nói, "theo những thông tin đã nắm bắt được, cá nhân tôi nhận thấy đối tượng đã kết hôn mà chưa có con đáng ngờ nhất. Vì một người thế này mà không thể có con, chắc chắn sẽ càng thêm căm ghét, đố kỵ người đàn ông vượt trội hơn mình về mọi mặt. Vừa hay vợ của Vương Thiên Chính đang mang thai, liệu có phải vì ghen ghét nên mới rắp tâm hãm hại không nhỉ?"

Điều tra viên chính nói: "Tuy không có chứng cứ xác thực nhưng anh phân tích nghe rất có lý. Tin tốt lành đây, đối tượng đã kết hôn nhưng chưa có con sống ở tòa nhà ngay bên cạnh nhà Vương Thiên Chính."

"Nếu mọi người đều cảm thấy có lý," phân đội trưởng Dương nãy giờ im lặng chợt lên tiếng, "vậy thì hãy chia làm ba nhóm. Một nhóm bí mật khám nhà của nghi phạm. Một nhóm điều tra tình hình ăn mặc của đối tượng vào hôm đó, đồng thời đối chiếu với dữ liệu camera giám sát. Nhóm thứ ba điều tra xem, vào đêm xảy ra vụ án, đối tượng có đủ điều kiện thời gian gây án hay không."

*

Khi nhóm thứ nhất của chúng tôi vẫn chưa thu được kết quả gì, nhóm thứ hai đã báo tin về.

Nghi phạm tên là Mạnh Xuân Oa, thuở nhỏ gặp nhiều bất hạnh. Đến năm

20 tuổi, bị tai nạn giao thông thọt chân, điều trị vật lý trị liệu cả năm mà vẫn không thể hồi phục bình thường.

Chính vì đối tượng bị thọt chân nên nhóm điều tra viên đã phát hiện ra vào khoảng 1 giờ đêm, có một người cà nhắc đi lẫn trong một đám đông đi ăn khuya lên ra khỏi tòa chung cư.

"Các anh phán đoán thời gian tử vong có chính xác không thể?" Phân đội trưởng Dương gọi điện cho trưởng phòng Hồ, nói. "Nghỉ phạm có lẽ rời khỏi hiện trường vào lúc 1 giờ, nhưng các anh lại phán đoán thời gian tử vong vào khoảng 2 giờ, khoảng là khoảng bao nhiêu?"

Trưởng phòng Hồ nói: "Sai số hoàn toàn có thể lên tới một tiếng. Ngoài ra, nạn nhân tử vong do mất máu kéo dài, tử vong một cách từ từ, vào lúc hung thủ rời khỏi hiện trường, chưa chắc nạn nhân đã chết ngay."

Phân đội trưởng Dương bèn nói: "Được, nếu anh đã nói vậy thì tôi ký lệnh bắt người luôn nhé!"

Trưởng phòng Hồ thoáng do dự, đưa mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn lại bằng ánh mắt khẳng định.

Tôi rất tự tin, là vì với tư cách là lực lượng xung kích của nhóm thứ nhất, tôi vừa mới có được thu hoạch.

Trên ban công nhà Mạnh Xuân Oa phơi mấy chiếc quần áo, vì hai hôm nay trời mưa nên vẫn chưa khô, mà theo kết quả điều tra của nhóm thứ ba, đó chính là quần áo Mạnh Xuân Oa đã mặc trong bữa tiệc tối hôm đó.

Trên một chiếc áo T-shirt bằng sợi cotton, Lâm Đào đã vô tình phát hiện ra một vật nhỏ xíu màu xanh lẫn trong thớ vải.

Đó chính là một mẫu sợi trên dây nilon.

Dây nilon là loại sợi cứng, khi cắt đứt sợi dây, trên đầu sợi dây có thể dính lại vài vụn sợi nilon nhỏ. Thật không may, mẫu sợi nilon này lại bị dính vào áo Mạnh Xuân Oa mà anh ta không hề hay biết, thậm chí máy giặt cũng không xả sạch được mẫu sợi này đi.

Đương nhiên, muốn cho người không biết, trừ phi mình đừng làm, một đồng chí trong phòng Giám định ADN đã cắt vụn tấm áo của Mạnh Xuân Oa ra và tìm thấy ADN của nạn nhân trên một vài mảnh vải.

*

Ngay từ lúc chúng tôi thả Vương Thiên Chính ra, Mạnh Xuân Oa đã chuẩn bị sẵn tâm lý mình sẽ bị bắt. Sau khi bị bắt giữ, anh ta không hề có hành động phản kháng dư thừa.

Mạnh Xuân Oa là người hùn vốn lập nghiệp cùng Vương Thiên Chính, thế nhưng Vương Thiên Chính keo kiệt lại ít quan tâm đến vị "khai quốc công thần" này, hơn thế nữa, lại luôn có tâm lý đề phòng anh ta.

Phất lên là Vương Thiên Chính, nhận thưởng là Vương Thiên Chính, ngày được các người đẹp vây quanh cũng là Vương Thiên Chính. Còn Mạnh Xuân Oa chỉ là một gã thọt, một vai phụ bé nhỏ ẩn trong xó tối chẳng được ai chú ý.

Nhưng tất cả những điều đó đều không khiến Mạnh Xuân Oa nảy ra ý định giá họa cho Vương Thiên Chính.

Cho đến khi Tinh Tinh, người tình trong mộng của anh ta cũng liếc mắt đong đưa với Vương Thiên Chính, mới thổi bùng lên ngọn lửa ghen tuông trong lòng, khiến anh ta mất ăn mất ngủ.

Mạnh Xuân Oa mắc chứng không thể xuất tinh, chưa bao giờ biết đến mùi vị cao trào, nhưng mỗi lần quan hệ, thấy vợ mình ngất ngây sung sướng, anh ta cũng được thỏa mãn về mặt tâm lý.

Nhưng thứ thỏa mãn ấy không thể khóa lấp được nỗi bất hạnh không con.

Sau khi vợ Vương Thiên Chính mang bầu, có lẽ là xuất phát từ sự quan tâm, cũng có lẽ vì muốn khoe khoang, Vương Thiên Chính thường xuyên hỏi han vấn đề con cái của Mạnh Xuân Oa.

"Hai năm rồi, vẫn chưa bầu bí gì, hai người đâu còn trẻ nữa, cũng nên cân nhắc đến chuyện con cái đi thôi." Mỗi lần nghe thấy Vương Thiên Chính nói như vậy, Mạnh Xuân Oa đều lẳng lặng siết chặt năm đấm.

Hôm ấy, thời cơ cuối cùng đã đến.

Mạnh Xuân Oa ngẫu nhiên nhìn thấy Vương Thiên Chính xuống nhà vứt rác, trong túi rác có một bao cao su. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta đã lẳng lặng nhặt lấy cái bao cao su ấy. Nhưng kỳ thực đến tận thời khắc đó, anh ta vẫn chưa biết mình sẽ làm gì.

Tối hôm đó, Tinh Tinh quyến rũ tuyệt vời.

Nhưng cô hoàn toàn không để mắt tới Mạnh Xuân Oa. Sau buổi tiệc, cô đã kéo Vương Thiên Chính cùng về.

Cơ ghen bốc lên ngùn ngụt trong người, Mạnh Xuân Oa bám theo hai người đến dưới nhà Tinh Tinh, nhưng rất bất ngờ khi thấy gã ngốc Vương Thiên Chính còn không cả lên lầu, dứt khoát giăng ra khỏi bàn tay níu kéo của người đẹp, lập tức bỏ về ngay.

Vẻ thất vọng tràn trề trên sắc mặt Tinh Tinh càng khiến Mạnh Xuân Oa đau đớn. "Đừng thất vọng, còn có anh đây, anh sẽ chiều chuộng em." Mạnh

Xuân Oa trầm nghĩ.

Sau đó, đúng như chúng tôi đã phán đoán, Mạnh Xuân Oa lừa Tinh Tinh mở cửa, bóp cổ cô đến ngất xỉu, sau đó trói chặt cô lên giường, dùng mũi dao từ từ cứa rách quần áo cô thành từng mảnh, cưỡng hiếp, giết người, vu oan, quét dọn hiện trường.

Mạnh Xuân Oa nói, thoát tiên anh ta không hề muốn giết Tinh Tinh, nhưng giày vò cô hồi lâu, vẫn không thể nào đạt được sự thỏa mãn về tâm lý. Trong một lúc bất cẩn, chẳng may anh ta rạch phải người Tinh Tinh, thấy cô quần quai trong đau đớn, anh ta bỗng cảm thấy rất kích thích.

Vì thế, anh ta đã đánh mất sự kiềm chế cuối cùng, trượt chân xuống vực tối thăm thẳm...

LỜI TỔ CÁO LẶNG THẦM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối - Lời Tổ Cáo Lặng Thầm

Nếu như tôi có tất cả, tôi là ai, và nếu như tôi mất đi tất cả?

Erich Fromm

Liệu vụ án Vân Thái có tương tự như thế không?

Không, nếu như hung thủ không thể xuất tinh thì không thể phóng tinh dịch ra bên ngoài cơ thể được, trong khi thi thể của bốn nạn nhân trong bốn vụ án đầu tiên lại có chút ít tinh dịch, khác hẳn với trường hợp của Mạnh Xuân Oa. Trưởng phòng Hồ nói đúng, trong bệnh viện có rất nhiều chuyên gia, sao tôi lại ngốc nghếch đến vậy, không nghĩ đến chuyện tới bệnh viện xin tư vấn?

Không thể kéo dài thời gian thêm nữa, nghe theo gợi ý của trưởng phòng Hồ, tôi vội vàng tìm tới khoa hiếm muộn của bệnh viện tỉnh trước khi giờ làm kết thúc. Tuy trời đã tối, nhưng trong khoa hiếm muộn vẫn còn hai vợ chồng đang ngồi chờ đến lượt. Để không phá vỡ trật tự, tôi không chen vào trước chỉ vì có người quen giới thiệu, mà lặng lẽ ngồi phía sau hai vợ chồng chờ đợi.

Hai người chốc chốc lại ngoảnh lại, thì thào với nhau, thì thoảng lại ném về phía tôi ánh mắt cảm thông của người cùng cảnh ngộ.

"Nhìn cái gì mà nhìn, tôi... tôi rất bình thường, nhé..." Tôi chỉ biết âm thầm thanh minh trong lòng.

"Tình trạng như anh nói không phải vấn đề gì hóc búa." Chuyên gia đúng là chuyên gia, vừa nghe đã nhận ra ngay vấn đề. "Có một chứng bệnh gọi là xuất tinh ngược, chỉ có thể lưu lại rất ít vết tinh dịch giống như anh mô tả, nhưng lại không để lại tinh trùng có nhân tế bào để xét nghiệm ADN."

"Xuất tinh ngược?" Lần đầu tiên tôi nghe thấy thuật ngữ này. "Vậy thì vết tinh dịch mà chúng tôi phát hiện ra là cái gì vậy?"

"Theo tôi biết," chuyên gia nói, "nguyên lý trong cách xét nghiệm sơ bộ vết tinh dịch là kiểm tra xem mẫu vật có chứa acid phosphatase hay không. Vật chất này có tồn tại trong chất dịch được tiết ra từ tuyến tiền liệt."

Tôi gật đầu.

Chuyên gia nói tiếp: "Người mắc chứng bệnh mà tôi vừa nói, trong quá trình giao hợp, tuyến tiền liệt cũng có thể tiết ra một chút ít chất dịch, chảy vào trong âm đạo của đối phương, nhưng khi đạt đến cao trào, tuy có động tác xuất tinh, tinh dịch lại không thể phóng ra qua niệu đạo mà phóng ngược vào trong bàng quang."

Một lô xích xông những thuật ngữ chuyên môn khiến tôi chóng mặt. Tôi gãi đầu gãi tai, hỏi lại cho rõ hơn: "Vậy thì có nghĩa là, người mắc bệnh này cũng có thể đạt được cao trào?"

Chuyên gia mỉm cười gật đầu.

"Ồ, thế thì phải rồi!" Tôi bừng hiểu ra, lẩm bẫm một mình. "Có khoái cảm nên hẳn mới có động lực để tiếp tục phạm tội."

"Thế nhưng," tôi nói tiếp. "vụ án cuối cùng, vẫn là cùng một hung thủ, tại sao lại phát hiện ra rất nhiều tinh dịch, lại còn có thể xét nghiệm được ADN nữa?"

Chuyên gia mỉm cười, nói: "Bình thường thôi mà, bệnh này có thể chữa được."

"Có thể chữa được ư?" Tôi càng ngạc nhiên hơn. "Điều trị các chứng trở ngại chức năng sinh lý chẳng phải rất phức tạp và khó khăn hay sao?"

Chuyên gia kiên nhẫn giải thích: "Với trình độ y học hiện nay, rất nhiều người hiếm muộn đều có thể chữa khỏi nhờ phẫu thuật. Như với trường hợp xuất tinh ngược, nguyên nhân phát bệnh có rất nhiều, cũng có trường hợp là bẩm sinh. Nếu như tìm ra được nguyên nhân gây bệnh, có thể phẫu thuật để chữa khỏi hoàn toàn."

"Tôi hiểu rồi!" Tôi gắng tỏ ra bình tĩnh gật đầu nhưng không thể kìm nén nỗi niềm phấn chấn trong lòng. "Trước đây chúng tôi chỉ tìm kiếm những đối tượng chưa kết hôn hoặc đã kết hôn nhưng chưa có con để xét nghiệm ADN mà lại bỏ qua mất chi tiết này!"

"Phải đấy!" Chuyên gia nói. "Chưa biết chừng đối tượng đã chữa khỏi bệnh có con rồi cũng nên."

"Tôi vẫn còn một thắc mắc nữa." Tôi mặt mày hớn hờ hỏi chuyên gia. "Số người mắc phải chứng bệnh này có nhiều không? Bệnh viện cấp nào mới có thể phẫu thuật chữa trị bệnh này?"

"Đây chắc chắn là hai thắc mắc cuối cùng của anh rồi đấy." Chuyên gia cũng vui lây trước vẻ phấn khởi của tôi, cười nói. "Theo tôi biết, bệnh viện cấp thành phố đều có thể thực hiện."

"Tôi đã hiểu!" Tôi mừng rỡ đến nỗi suýt chút nữa thì nhảy lên ôm chầm lấy vị chuyên gia. "Cảm ơn bác sĩ!"

*

Sáng hôm sau, tôi bắt xe khách tới thành phố Vân Thái, chỉ mong có thể lập tức lao tới trước mặt phân đội trưởng Hoàng.

"Rất có khả năng hung thủ bị mắc chứng xuất tinh ngược." Vừa thấy phân đội trưởng Hoàng, tôi đã xõ ra một tràng. "Bệnh này chữa khỏi được, nên chúng ta chỉ cần rà soát các bệnh viện lớn trong thành phố để tìm ra những đối tượng đã làm phẫu thuật chữa khỏi chứng bệnh này trong khoảng thời gian từ một đến ba năm trước."

"Em không sao đấy chứ?" Phân đội trưởng Hoàng ngơ ngác không hiểu. "Ban ngày ban mặt mà cũng bị mộng du à?"

"Em nói vụ án Vân Thái ấy!" Tôi hét lên.

Lúc này phân đội trưởng Hoàng mới giật nảy mình, sau đó phẫn khởi ra mặt. Nghe xong những phân tích, suy đoán của tôi, anh ấy thở dài tự trách mình: "Nếu chúng ta sớm nghĩ đến cách này thì hay biết mấy. Tuy bác sĩ pháp y đều nắm được nghiệp vụ của các khoa lâm sàng nhưng lại không chuyên sâu về một chuyên khoa nào cả. Về sau, chúng ta vẫn phải thường xuyên giao lưu, hợp tác với bệnh viện mới được."

"Anh đừng nghĩ vậy." Tôi an ủi. "Nếu không phát hiện ra tình trùng trong nạn nhân cuối cùng, chúng ta cũng không thể xác định được hung thủ mắc chứng bệnh trở ngại chức năng sinh lý có khả năng chữa khỏi, càng không thể tìm được hung thủ thông qua hồ sơ bệnh án trong bệnh viện. Đến tận bây giờ, chúng ta mới nắm được thông tin về bệnh lý của hắn, có thêm nhiều manh mối hơn để bắt hắn về quy án. Giờ chân tướng sắp được vạch trần, anh nên vui mừng mới phải chứ!"

Cảnh sát khu vực của Công an huyện Vân Thái hành động vô cùng thần tốc, anh Hoàng vừa bố trí xong nhiệm vụ, họ đã nhanh chóng bủa đi các ngã, điều tra sàng lọc bệnh án tại các bệnh viện lớn trong thành phố. Nhưng thật

bất ngờ, bắt tay vào điều tra mới phát hiện ra, người mắc bệnh này không phải là ít. Nguyên nhân bẩm sinh, nguyên nhân thứ phát, đã làm phẫu thuật, chưa làm phẫu thuật, hàng chồng bệnh án dày cộp chất cao như núi. Hơn nữa bệnh án ba năm trước chưa quy chuẩn hóa, để tìm ra được thông tin nghề nghiệp của bệnh nhân trong cuốn sổ y bạ bé xíu thật chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Chẳng còn cách nào khác, đành phải dò tìm lần lượt.

Sau hai ngày bù đầu điều tra, một nhân viên áp tải xe chuyển tiền tên là Thủy Lương đã khiến chúng tôi chú ý.

"Thủy Lương năm nay 27 tuổi, bị mắc chứng xuất tinh ngược bẩm sinh." Điều tra viên giới thiệu. "Hai năm trước, hẵn quen một cô gái nhà giàu, sau đó nhanh chóng kết hôn. Sau khi kết hôn không lâu, Thủy Lương tới bệnh viện thành phố làm phẫu thuật, chúc năng hồi phục bình thường, nửa năm trước đã sinh con."

"Các điều kiện đều phù hợp, nhân viên vận chuyển mặc đồng phục, có tiền sử bệnh xuất tinh ngược và đã được chữa khỏi." Tôi gật gù nói. "Năm nay 27 tuổi, tám năm trước mới 19 tuổi. 19 tuổi đã bắt đầu gây án, lựa chọn đối tượng là thiếu nữ cùng lứa tuổi, có thể lý giải được. Nửa năm trước có con, vậy thì một năm trước vợ đang mang bầu, không thể sinh hoạt vợ chồng, nên hẵn mới lại ra ngoài gây án."

"Có thể bí mật lấy ADN không?" Phân đội trưởng Hoàng hỏi.

"Hơi bất tiện." Cảnh sát khu vực nói. "Bố vợ của Thủy Lương là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty trong thành phố. Vì vợ mất sớm, ông ta gà trống nuôi con nên cực kỳ cưng chiều con gái. Thủy Lương tới ở rể, vì quá yêu thương con gái con rể nên cho hai vợ chồng ở nhà chăm con cả ngày, không phải đi làm. Trong nhà còn có người giúp việc nữa, không thể lấy bí

mật được."

"Vậy thì xin giấy tạm giữ, bắt người luôn đi!" Phân đội trưởng Hoàng đập bàn ra lệnh.

*

Mắt thấy chân tường sắp được phơi bày trước ánh sáng, tôi cũng không kìm nén nổi niềm hưng phấn, nhất quyết đòi điều tra viên phải cho tôi cùng đi bắt người. Nhân lúc trời tối, chúng tôi tiếp cận khu biệt thự xa hoa, quan sát động tĩnh trong nhà Thủy Lương từ xa. Lúc này, qua khung cửa sổ vẫn còn chút ánh đèn vàng ấm áp, loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

"Tôi thật không thể hiểu nổi, đã có người vợ giàu có đến thế này mà còn đi cưỡng hiếp giết người?" Điều tra viên bên cạnh tôi lẩm bẩm. "Cứ cầm tiền đi kiếm gái là được, sao lại phải cưỡng hiếp giết người?"

"Khó nói lắm!" Tôi khẽ nói. "Hai hôm trước chúng tôi vừa xử lý một vụ án, hung thủ bị trở ngại chức năng sinh lý, tâm lý cực kỳ bệnh hoạn. Tôi cảm thấy, kẻ gặp trở ngại sinh lý giống như anh ta, có nhiều khả năng tâm lý cũng có vấn đề. Nói không chừng, hung thủ lại thấy thích thú khi gặp phải sự phản kháng của người bị hại."

Điều tra viên lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy căm phẫn.

"Ngộ nhờ bắt nhầm người thì làm thế nào?" Sau khi ra lệnh trong cơn kích động nhất thời, giờ phân đội trưởng Hoàng lại hơi hối hận. "Nhà người ta có trẻ con, bắt đứa trẻ bé bỏng như thế phải chịu ám ảnh là tội ác đấy, có thể nghĩ ra cách nào để cách ly đứa bé không nhỉ?"

"Cách ly kiểu gì được?" Điều tra viên nói. "Cách ly một cái là nghi phạm chạy mất ngay. Nhưng anh nói cũng có lý đấy, hay là chúng ta tạm giải tán đã, tìm cơ hội hành động sau?"

Anh Hoàng chần chừ không quyết định ngay được.

Tôi lảng lảng đi tới bên gốc cây cạnh tòa biệt thự. Đây là một cây thạch lựu đã bị gió quật nghiêng trong trận bão cách đây không lâu. Khiến tôi chú ý là trên thân cây có buộc một sợi dây thừng để cố định.

"Không nhầm đâu!" Tôi nhìn nút dây, khẽ nói. "Chắc chắn là hắc!"

"Vậy thì cũng phải chờ cơ hội!" Điều tra viên đứng bên cạnh phân đội trưởng Hoàng nói. "Tối nay cứ theo dõi, đến mai sẽ lại tìm cách khác."

*

Hôm sau, tôi đang ngủ tít trên xe thì phân đội trưởng Hoàng lay tôi dậy: "Nhìn kìa, Mercedes tới đón cháu rồi."

Hôm nay là cuối tuần, chắc là bố vợ Thủy Lương muốn cho hai vợ chồng có không gian riêng tư nên từ sáng sớm đã tới đón cháu về nhà mình. Chiếc Mercedes vừa đi khỏi, anh Hoàng lập tức ra lệnh hành động.

Bà giúp việc mắt lơ đãng ngái ngủ vừa mở cổng ra, nhìn thấy cả đám cảnh sát súng ống lăm lăm bên ngoài thì há hốc miệng kinh hãi. Anh Hoàng giơ tay ra hiệu cho bà ta im lặng, bà ta cứng nhắc gật đầu. Chúng tôi âm thầm tiến lên tầng hai trong sự hãi hùng của bà giúp việc.

Tầng hai có đến bốn, năm phòng, các điều tra viên lần lượt ghé tai vào từng cửa phòng lắng nghe, sau đó dừng lại trước cửa căn phòng thứ ba, quay đầu ra hiệu cho phân đội trưởng Hoàng. Phân đội trưởng Hoàng vừa gật đầu, điều tra viên lập tức đập tung cửa phòng nhanh như chớp xẹt.

Đập vào mắt là một chiếc giường lớn, một người đàn ông khóa thân vừa bật dậy khỏi một người phụ nữ tóc dài. Chúng tôi đột ngột xộc vào khiến cả hai người trên giường đều trợn trừng mắt kinh ngạc, cho đến khi nhìn rõ khuôn

súng trong tay điều tra viên, người phụ nữ mới kêu rú lên kinh hãi. Tiếng kêu rú đã khiến người đàn ông bừng tỉnh, không kịp vợ lấy quần áo, bật dậy ngay khỏi giường, lao về phía cửa sổ. Ba điều tra viên sau lưng tôi liền vọt tới như tên bắn, ấn hấn xuống nền nhà.

"Các người làm gì vậy! Thả anh ấy ra, thả anh ấy ra!" Người phụ nữ đã kịp hoàn hồn, quên cả che đậy thân thể, cứ thế chạy lại xô đẩy điều tra viên, gào khóc ầm ĩ, "Thủy Lương! Thủy Lương! Các người thả anh Thủy Lương của tôi ra! Giữa ban ngày ban mặt còn coi pháp luật ra gì không? Lũ ác ôn!"

Nhìn người phụ nữ chỉ mặc độc chiếc quần lót xông tới, ba điều tra viên hơi luống cuống. Điều tra viên phụ trách còng tay vừa đưa mắt cầu cứu phân đội trưởng Hoàng bên cửa, vừa giải thích: "Chúng tôi là cảnh sát, cảnh sát đây! Đứng im, đứng im, chị định làm gì vậy?" Nhưng anh ta có giải thích thế nào cũng vô ích, người phụ nữ vẫn điên cuồng lao đến, hung hăng lôi kéo đấm đá. Điều tra viên chỉ biết cúi đầu chịu trận, ấn chặt người đàn ông xuống đất. Một cô cảnh sát chạy tới giúp đỡ, nhưng lại bị người phụ nữ đang trong cơn điên dại huých cùi chỏ trúng mặt, chảy cả máu mũi.

Một người luôn ở tuyến sau làm công tác pháp y như tôi chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng hỗn loạn thế này. Phân đội trưởng Hoàng đã chạy vào, tôi cũng đành phải nghiêng rằng xông lên, cùng phân đội trưởng Hoàng giữ lấy tay người phụ nữ, ấn cô ta xuống giường. Cô cảnh sát đang máu mũi giàn giụa vội vàng nhặt lấy một tấm khăn, quấn vào người cho cô ta.

Gã đàn ông bị đè dưới nền nhà lập tức giãy giụa kịch liệt: "Bế, bế! Đừng có động vào vợ tao, chúng mày là lũ chó đẻ! Một đám đàn ông bắt nạt một người đàn bà, đúng là khốn nạn!"

"Câu này phải nói với anh đấy!" Phân đội trưởng Hoàng mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vừa thở vừa nói, "Thủy Lương, anh bị nghi ngờ dính líu đến năm vụ

hiếp dân giết người, giờ chúng tôi phải bắt giữ anh để phục vụ công tác điều tra."

Người phụ nữ đang vùng vẫy khóc lóc vừa nghe thấy vậy thì run bắn, gào lên ầm ỹ: "Các người bắt nhầm người rồi, không thể như thế, không thể thế được! Sao các người lại vu oan cho Thủy Lương của tôi! Bố tôi quen sếp của các người đấy, tôi sẽ cho các người mất việc cả lũ!"

"Chị hãy bình tĩnh!" Tôi thấy người phụ nữ không giãy giụa nữa thì thả lỏng tay một chút, nói. "Chúng tôi đã có bằng chứng chứng minh Thủy Lương là nghi phạm lớn nhất. Chúng tôi không đổ oan cho người tốt, nhưng cũng không cho phép kẻ xấu lọt lưới."

Thủy Lương đã im thít không nói năng gì nữa. Người phụ nữ đang cuộn mình trong khăn biết rằng không đủ sức ngăn cản liền rũ rượi đổ xuống giường, hai mắt sưng húp nhìn trần trời vào mọi người, khóc nức lên từng chập.

*

Đã năm tiếng đồng hồ trôi qua, trong phòng thẩm vấn tăm tối, Thủy Lương vẫn không hé răng một lời.

Tôi ra khỏi phòng giám sát, đi tới bên ngoài phòng Giám định ADN, châm một điếu thuốc, đợi kết quả xét nghiệm. Mãi rồi cửa phòng cũng mở ra, nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của tôi, trưởng phòng Trịnh cười nói: "Sốt ruột lắm phải không? Chuẩn rồi, chính là hắn!"

Tôi mừng cuống lên, cầm báo cáo xét nghiệm chạy về phòng thẩm vấn. Lúc đi qua hành lang, nghe thấy có người đang gào thét ầm ỹ ngoài đó, thì ra bố vợ Thủy Lương sau khi hay tin đã phải nhập viện vì xuất huyết não, tay luật sư đang nhảy chơi chơi lên chửi bới đe dọa sẽ kiện chúng tôi ra tòa.

Nhưng anh ta không biết rằng, bằng chứng trên tay tôi sẽ đủ để bịt miệng anh ta lại.

"Có biết đây là cái gì không?" Tôi đóng cửa lại, ném bản báo cáo lên ghế, nói với Thủy Lương. "Chứng cứ ADN, anh nghĩ anh giết năm người mà vẫn dễ dàng thoát tội được sao?"

Khóe miệng Thủy Lương khẽ giật một cái, nhưng hần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thay đổi tư thế ngồi.

"Anh không muốn nói thì để tôi nói giúp anh." Tôi nghiêm mặt nói. "19 tuổi anh đã bắt đầu gây án, cho đến năm 23 tuổi, anh đã gây án nhiều lần tại thành phố Vân Thái, huyện Vân, huyện Long Đô, sát hại rất nhiều người. Thủ đoạn quen thuộc là nấp ở chỗ khuất, rình con gái đi vệ sinh một mình, xông ra khống chế, trói lại giết người, cưỡng hiếp. Chắc là anh không biết, chính cách anh thắt nút dây thừng đã trở thành manh mối để chúng tôi phá án."

Thủy Lương chớp chớp mắt mấy cái, khịt khịt mũi.

Tôi nói tiếp: "Anh bị mắc chứng xuất tinh ngược, nên chúng tôi mãi vẫn không thể bắt được anh. Cho đến khi quen biết cô vợ bây giờ, anh mới bắt đầu kiềm chế, không đi gây án nữa. Anh bám vào người vợ giàu có, sống cuộc đời sung túc giàu sang, vợ anh lại xinh đẹp, nên anh đã muốn quên đi quá khứ tội ác. Nhưng bản thân anh cũng không ngờ được rằng, anh vẫn không thể điều khiển được chính mình."

Môi miệng Thủy Lương hơi run lên.

Tôi nói: "Sau khi vợ anh có thai, anh không thể sinh hoạt vợ chồng được nữa, lâu dần, anh lại không kiềm chế nổi sự căm dỗi và kích thích nên lại tiếp tục phạm tội. Lần này, anh vẫn không bỏ được cách thắt nút dây quen thuộc, hơn nữa còn lưu lại tinh dịch trong thi thể nạn nhân. Anh cứ ngỡ vẫn có thể

đào thoát dễ dàng như mấy năm về trước, nhưng không ngờ rằng đã để lại tội chứng quyết định! Mấy năm nay, chẳng lẽ anh không bao giờ gặp phải ác mộng? Anh còn nhớ những cô gái đã bị anh sát hại tàn nhẫn không? Họ cũng là người, cũng là con người bằng xương bằng thịt giống như anh và vợ anh kia mà!"

Thủy Lương run rẩy bưng cốc nước nhưng không thể đưa nổi tới miệng, kêu lên: "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa... Là tôi làm. Các anh hãy bắn chết tôi đi!"

"Đừng có thách thức sự nghiêm minh của pháp luật!" Phân đội trưởng Hoàng quát lên. "Anh trốn được một lần, nhưng không thể trốn được cả đời! Nói cho anh biết, đừng nghĩ rằng anh không để lại chứng cứ, đừng nghĩ rằng người chết thì không biết nói! Có một lời tố cáo, gọi là lời tố cáo lặng thầm! Không bao giờ có tội phạm hoàn hảo, cho dù anh cố tình đánh lạc hướng điều tra, lại có điều kiện giấu giếm, nhưng đã phạm tội thì kiểu gì cũng sẽ bị pháp luật trừng trị!"

Thủy Lương cúi gằm mặt câm lặng.

Tôi không ở lại nghe thẩm vấn nữa. Tôi bước ra ngoài, cầm điện thoại bấm số gọi: "Mối thù của em gái em đã trả được rồi. Vụ án Vân Thái dần vặt anh suốt mấy năm nay, đã phá được rồi."

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, sau đó là tiếng bật khóc nức nở của Linh Đan.

*

"Em còn nhớ lúc bắt người, hình như Thủy Lương hét lên hai chữ 'bể, bể'?" Tôi hỏi phân đội trưởng Hoàng.

Phân đội trưởng Hoàng gật đầu: "Hình như là thế. Lúc đó chúng ta chỉ tập

trung không chế đối tượng mà không chú ý tìm xem trong bể nhà hần có cái gì?"

"Giờ tới tìm cũng chưa muộn mà." Tôi nói. "Kiểm lấy tờ giấy khám nhà."

Vẫn là bà giúp việc ra mở cửa, vẫn với vẻ hời hợt cực độ, mắt mở trừng nhìn chúng tôi xách hòm đồ nghề tiến vào căn biệt thự. Bồn tắm, bồn rửa mặt, nhà bếp, sân nhỏ, tất cả những thứ có khả năng gọi là "bể" đều bị chúng tôi khám xét kỹ lưỡng, thậm chí còn dùng cả Benzidine để thử phản ứng máu ẩn, đáng tiếc là không thu hoạch được gì. Đột nhiên, tôi nhớ ra căn biệt thự này có hai tầng, vậy trên tầng hai hẳn cũng có nhà vệ sinh.

Tôi đi lên tầng hai, bước vào phòng ngủ của Thủy Lương. Dưới ánh đèn màu hồng nhạt, một bóng người tóc dài thình lình đập vào mắt tôi. Trong cái đêm không trăng tăm tối, cảnh tượng ấy khiến tôi giật nảy cả mình, suýt chút nữa đánh rơi hòm đồ nghề xuống đất.

Bên cạnh bàn trang điểm, một thiếu phụ đang ngồi chải tóc.

"Chào chị, xin chị hãy tạo điều kiện cho chúng tôi làm việc." Tôi biết người phụ nữ này ghê gớm thế nào nên vội chìa ra tờ giấy khám nhà.

Thiếu phụ vừa tô son, vừa chậm chạp quay đầu lại. Trên khuôn mặt trắng nhợt lặn dài một giọt lệ, trông cô ta chẳng còn chút gì giống với lúc ban ngày. Không hiểu tại sao, khuôn mặt trắng bệch ấy lại khiến tôi lạnh buốt sống lưng.

"Trưởng phòng Tần Minh, đương nhiên là tôi sẽ tạo điều kiện cho các anh." Thiếu phụ khoan thai bước lại, gần như ghé sát vào tai tôi thì thào. "Tôi nhất định sẽ tạo điều kiện tốt nhất cho công việc của các anh."

Nói xong, cô ta bước ra ngoài cửa, biến mất trong bóng tối hành lang.

Đến lượt tôi mất hồn mất vía.

Tại sao cô ta biết tên tôi? Chức vụ của tôi? Cô ta... cô ta đang định làm gì?

-CÒN TIẾP-